Giới thiệu

Giữa vũ trụ hồng hoang hỗn mang, sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa và hóa thân thành vạn vật, một trật tự mới đang dần hình thành.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc sau trận đại kiếp kinh thiên đã suy tàn, nhường lại sân khấu cho hai thế lực mới nổi đang tranh giành ngôi vị bá chủ: Vu tộc hùng mạnh, hậu duệ của Bàn Cổ, tu luyện nhục thân đến cực hạn, và Yêu tộc đông đảo, nắm trong tay các vì sao.

Giữa lúc hai tộc như nước với lửa, một sự kiện trọng đại làm chấn động toàn cõi: Đạo tổ Hồng Quân, vị thánh nhân đầu tiên và duy nhất, tuyên bố sẽ mở Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời để giảng đạo.

Đây là cơ duyên ngàn năm có một để chứng đắc thánh vị, khiến cho ức vạn sinh linh từ khắp nơi đổ về, bất chấp hiểm nguy, tạo nên một cuộc thiên di vĩ đại chưa từng có.

Trong bối cảnh đó, tại Tổ Vu thần điện dưới chân Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu – mười hai á thần mang huyết mạch Bàn Cổ – lại không hề động tâm.

Sự chú ý của họ đều đổ dồn vào một bảo vật hỗn độn tối thượng: Hỗn Độn Châu, pháp bảo từng thuộc về Ma tổ La Hầu.

Bất ngờ thay, bên trong viên châu tưởng chừng tĩnh lặng lại đang thai nghén một sinh mệnh mới.

Luồng sáng dị biệt đó chính là Diệp Thanh, một linh hồn từ thế giới hiện đại không rõ vì sao lại xuyên không đến đây.

Tỉnh dậy trong một không gian hỗn mang, Diệp Thanh hoảng hốt

nhận ra mình đang dung hợp và thôn phệ bản nguyên còn sót lại của Ma tổ La Hầu.

Cuộc gặp gỡ định mệnh này đã ban cho hắn một khởi đầu không tưởng: trực tiếp bước lên cảnh giới Đại La Kim Tiên, sở hữu sức mạnh và sự thấu hiểu đạo pháp của một ma thần cổ đại.

Khi Diệp Thanh phá châu mà ra, hắn kinh ngạc đối diện với Thập Nhị Tổ Vu đang vây quanh.

Dựa theo di huấn của Bàn Cổ phụ thần, các Tổ Vu nhận nhầm Diệp Thanh là vị Vu Chủ định mệnh sẽ dẫn dắt Vu tộc đến sự vĩnh hằng.

Bị đẩy vào một vai diễn bất đắc dĩ, Diệp Thanh choáng váng nhận ra vận mệnh nghiệt ngã của mình: số mệnh của hắn đã bị trói chặt với Vu tộc – một chủng tộc theo dòng lịch sử mà hắn biết, sẽ phải chịu kết cục đồng quy vu tận trong trận Vu Yêu Đại Kiếp sắp tới.

Để thay đổi vận mệnh, để tự cứu lấy mình, Diệp Thanh buộc phải chấp nhận thân phận Vu Chủ.

Hắn biết rằng, muốn phá vỡ lời nguyền diệt vong, hắn không thể đi theo lối mòn của lịch sử.

Tận dụng cơ hội ngàn vàng, hắn lập tức chạy đến Tử Tiêu Cung nghe giảng đạo, không chỉ để nâng cao tu vi mà còn để bắt đầu ván cờ thiên đạo của riêng mình.

Tại đây, với sự thông tuệ từ bản nguyên La Hầu và tư duy của người hiện đại, Diệp Thanh đã tạo nên hàng loạt biến số kinh người.

Hắn ngang nhiên phá vỡ kế hoạch chiếm chỗ của hai kẻ mặt dày Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trả lại cơ duyên cho Yêu sư Côn Bằng, qua đó hóa giải một mối đại thù trong tương lai nhưng cũng kết oán với hai vị thánh nhân Tây phương.

Hắn không ngần ngại đối đầu và ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn kiêu ngạo, một trong Tam Thanh, khiến các đại năng phải nhìn bằng con mắt khác.

Quan trọng hơn, hắn chủ động kết giao huynh đệ với Yêu hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, những kẻ tử địch của Vu tộc, một hành động không ai có thể tưởng tượng nổi.

Với kiến thức vượt trội về diễn biến Hồng Hoang, Diệp Thanh liên tiếp đoạt lấy những pháp bảo vốn thuộc về các đại năng khác, làm đảo lộn nhân quả và tích lũy vốn liếng cho bản thân.

Trong buổi giảng đạo đầu tiên của Hồng Quân, hắn trở thành người có lĩnh ngộ kinh khủng nhất, liên tục đột phá và thậm chí trảm thi thành công, trở thành Chuẩn Thánh đầu tiên trong số tam thiên khách Tử Tiêu Cung, khiến ngay cả Đạo tổ cũng phải chú ý.

Trở về từ Tử Tiêu Cung, Diệp Thanh bắt đầu kế hoạch cải tạo Vu tộc, ra lệnh cho họ phân tán khắp Hồng Hoang, tránh xung đột trực diện với Yêu tộc để giảm bớt nhân quả sát kiếp.

Hành động này dù tạm thời giữ được hòa bình nhưng lại gây ra vô số mâu thuẫn với các thế lực khác, đẩy toàn bộ Hồng Hoang vào một cục diện hỗn loạn mới.

Diệp Thanh, một biến số dị biệt, đã chính thức bước vào sân khấu Hồng Hoang, tay cầm những con bài định mệnh, bắt đầu hành trình đầy thách thức nhằm xoay chuyển càn khôn, đối đầu với thiên ý để cứu lấy Vu tộc và chính bản thân mình khỏi vòng xoáy hủy diệt của đại kiếp.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 1

Thời đại Hồng Hoang.

Ma Tổ La Hầu, Đạo Tổ Hồng Quân và Bàn Cổ Đại Thần cùng là ba Ma Thần lớn của Hỗn Độn.

Sức mạnh của Bàn Cổ đứng đầu các Ma Thần, sau đó Bàn Cổ khai thiên lập địa, diễn hóa vạn vật sinh linh.

La Hầu trong đại kiếp khai thiên đã hấp thu vô thượng sát khí của Bàn Cổ, làm tăng ma tính của bản thân, sau lại có được Hỗn Độn Châu và Diệt Thế Hắc Liên.

Hắn lấy sát phạt để chứng đắc Thánh Nhân đại đạo, liền châm ngòi tranh đoan, dẫn đến Long Phượng đại kiếp, tiêu diệt Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tam tộc.

Sau đó, Hồng Quân diệt La Hầu, dung hợp 'thiện, ác, chấp' tam thi, chứng đắc đạo quả Thánh Nhân.

"Hôm nay ta đã chứng đắc đạo Thánh Nhân, trăm năm sau, sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, phổ độ cho chúng sinh thiên hạ!" Một câu nói truyền khắp toàn cõi Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều tranh nhau sứt đầu mẻ trán hướng về phía ngoài ba mươi ba tầng trời.

Toàn bộ Hồng Hoang, ức vạn vạn sinh linh, đều liều mạng lao về phía trước.

Bởi vì trăm năm thời gian, đối với họ, thực sự quá ngắn ngủi.

Hơn nữa, ngoài ba mươi ba tầng trời, khí tức Hỗn Độn nồng đậm, quy tắc đạo pháp vô cùng mạnh mẽ.

Có khả năng cả đời cũng không thể tiến vào được Tử Tiêu Cung.

Nhưng cơ hội, một cơ hội chứng đạo Thánh Nhân, dù có chết, cũng phải tranh giành một lần.

Lúc này, dưới chân núi Bất Chu có một tòa Tổ Vu Thần Điện, bên trong có mười hai vị Tổ Vu, tương truyền là do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành.

Vì vậy họ không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân, mạnh mẽ vô cùng.

Thế giới bên ngoài cũng gọi họ là Thập Nhị Ma Thần, trời sinh nhục thân cường hãn vô song, có thể nuốt chửng trời đất, điều khiển gió nước sấm sét, lấp biển dời non, thay trời đổi đất.

Lúc này, bên ngoài hỗn loạn cả lên, tất cả đều đang đổ về Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Chỉ riêng Thập Nhị Tổ Vu đang vây quanh một viên châu, mắt trợn to như đèn lồng.

"Phụ Thần có lời, trong Hỗn Độn Châu có một phương Hồng Mông thế giới." "Năm đó Ma Tổ La Hầu chính vì có Hỗn Độn Châu, mới có năng lực tính kế Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc." "Bây giờ, nhìn trong Hỗn Độn Châu, dường như có sinh linh sắp đản sinh?" Cú Mang nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Châu, mắt không hề chớp.

"Không đúng, viên châu này sớm đã biến mất lúc La Hầu vẫn lạc rồi, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?" Các vị thần khác trên Thượng Hải đều vô cùng khó hiểu.

Nhưng họ có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Hai luồng tinh khí đang dần dần dung hợp.

"Đệt, đây là đâu?" Diệp Thanh cũng không hiểu, mình đã xuyên

không.

Đến một thế giới mờ mịt, chẳng thấy cái quái gì cả.

Thứ duy nhất có thể thấy là một luồng sương đen trước mặt, đang không ngừng tràn vào cơ thể mình.

Hắn cảm thấy mình mạnh lên, thực lực không ngừng tăng cao.

Khi dung hợp hoàn tất, vô số ký ức đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

"Ma Tổ La Hầu?" "Long, Phượng, Kỳ Lân đại kiếp?

Hồng Quân chứng đạo Thánh Nhân?" "Hỗn Độn Châu?" "Đây là thế giới Hồng Hoang?

Ta đang ở trong Hỗn Độn Châu?

Đã nuốt chửng bản nguyên của La Hầu?" Diệp Thanh mặt đầy kinh ngạc, mình không chỉ xuyên không đến thế giới Hồng Hoang mà còn nuốt chửng bản nguyên của La Hầu, chẳng phải trực tiếp thành Đại La Kim Tiên rồi sao?

Thật đáng tiếc cho bản nguyên của La Hầu vốn ký sinh trong Hỗn Độn Châu.

Vốn dĩ hắn có thể tái tạo nhục thân, xuất hiện trở lại thế gian.

Ai ngờ lại đụng phải một kẻ ngoại lai, trực tiếp nuốt chửng bản nguyên của hắn, thật đúng là ôi thôi rồi.

Chỉ có điều, Diệp Thanh nhìn lại mình, tại sao mình lại là một đám sương mù?

Phải nỗ lực hóa hình thôi.

Mười năm sau, Diệp Thanh cuối cùng cũng có được cơ thể thực chất, và bắt đầu luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Tám mươi năm sau, Diệp Thanh cuối cùng cũng hóa hình thành công.

Trong Hỗn Độn Châu, một thiếu niên áo xanh đang ngồi xếp bằng.

Lúc này, Hỗn Độn Châu cũng chỉ mới được hắn luyện hóa một phần mười.

Nhưng thế giới Hỗn Độn đã trong sáng hơn trước rất nhiều.

Khi hắn mở mắt ra, lại đột nhiên giật mình.

Bởi vì hắn thấy, bên ngoài có hai mươi bốn con mắt đang trừng trừng nhìn mình như mãnh thú Hồng Hoang.

Đương nhiên rồi.

Chủ nhân của hai mươi bốn con mắt đó chính là Thập Nhị Tổ Vu.

Họ cũng đã ngây người.

Từ khi phát hiện có sinh linh đản sinh trong Hỗn Độn Châu, họ đã luôn canh giữ bên cạnh.

Đến nay đã chín mươi năm trôi qua, bên trong thật sự đã đản sinh ra một sinh linh.

Ngay lúc này, Diệp Thanh cảm nhận rõ rệt áp lực của thế giới Hồng Mông đối với mình, và bị nó đẩy ra ngoài.

Ngay sau đó, Hỗn Độn Châu hóa thành một luồng kim quang, chui vào trong cơ thể Diệp Thanh.

"Hi, chào mọi người!" Diệp Thanh nhìn mười hai nhân vật đang ngây như phỗng trước mặt, lên tiếng chào hỏi.

Ngay lúc đó, mười hai người kia 'phịch' một tiếng quỳ xuống đất.

"Thập Nhị Tổ Vu bái kiến Vu Chủ." Thập Nhị Tổ Vu là do nhục thân Bàn Cổ hóa thành, từng có truyền thừa.

Sinh linh trong Hỗn Độn Châu chính là chủ nhân của Vu tộc, có thể dẫn dắt Vu tộc trường tồn vĩnh cửu.

Đương nhiên, Diệp Thanh không hề biết điều này.

Hắn ngơ ngác nhìn mười hai người trước mặt.

Thập Nhị Tổ Vu?

Vậy có nghĩa là, Vu Yêu đại kiếp sắp đến rồi?

Mình phải làm chủ của Vu tộc, chẳng phải là phải ứng kiếp mà chết sao?

Nhưng lại không đúng, Vu tộc từ lúc nào lại có một Vu Chủ?

Cho dù không có mình, Vu Yêu đại kiếp cũng nhất định sẽ đến, cũng có nghĩa là, cho dù mình không làm Vu Chủ, Vu Yêu đại kiếp vẫn sẽ đến.

Nhưng nếu làm Vu Chủ thì sao?

Đại kiếp Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều khó tránh khỏi, mấu chốt duy nhất để tồn tại là không để đại kiếp xảy ra.

Ừm, cứ vậy đi, ta đã xuyên không, trở thành Vu Chủ của Vu tộc, vậy thì cứ làm thử xem sao?

"Các vị đứng lên cả đi!" Diệp Thanh vẫy tay với mọi người, sau đó hỏi: "Nếu đã tôn ta làm chủ, vậy phải tuân theo mệnh lệnh của ta mà hành sự." "Chúng thần xin tuân theo hiệu lệnh của Vu Chủ, tuyệt không dám trái lời." "Đúng đúng đúng, Yêu tộc từ khi có Đế Tuấn và Thái Nhất, chúng ta liên tiếp thất bại." 1.

"Nay Vu Chủ xuất hiện, ta tin chắc chắn có thể chuyển bại thành thắng, diệt Yêu tộc, thống nhất Hồng Hoang." Các Tổ Vu đồng loạt lên tiếng.

Năm xưa, khi Đế Tuấn và Thái Nhất chưa ra đời, họ còn hành hạ

Yêu tộc, thỉnh thoảng bắt vài con về làm thịt.

Nhưng từ khi Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện, Yêu tộc đã trở nên mạnh mẽ hơn.

"Đế Tuấn và Thái Nhất?" Diệp Thanh khẽ nhíu mày.

Đó là cường giả được thai nghén trong Thái Dương Tinh do một con mắt của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Đồng thời còn có Tiên Thiên Hỗn Độn Chung và Lạc Thư Hà Đồ đi kèm, vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt là Hỗn Độn Chung, công thủ hợp nhất, mang theo cả pháp tắc không gian và thời gian.

Chương 2

Chỉ là, lúc Đế Tuấn và Thái Nhất chết cũng chưa luyện hóa được nó, nếu không, trong Vu Yêu đại kiếp, cũng sẽ không đến mức phải chịu kết cục đồng quy vu tận.

"Đúng vậy, bây giờ Hồng Quân đã chứng đạo, đang mở đàn giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, hai tên đó cũng đi rồi!" "Ta vốn cũng định đi, nhưng thấy Vu Chủ giáng thế, nên đã ở lại đây." Cú Mang nói.

"Hồng Quân giảng đạo?" Đó là Thiên Đạo Thánh Nhân a, hiện tại là người duy nhất!

Đạo pháp của ông ta bao la vạn tượng, nghe giảng chắc chắn sẽ có ích rất lớn.

"Hồng Quân giảng đạo khi nào bắt đầu?" Diệp Thanh hỏi.

"Còn mười năm nữa!" "Đệt, chỉ còn mười năm?" Sắc mặt Diệp Thanh lo lắng, nói: "Các ngươi nhớ kỹ, từ hôm nay, không được phép săn giết Yêu tộc nữa, nếu không, ta mặc kệ hết!" Lời vừa dứt, Diệp Thanh trực tiếp cưỡi mây bay ra khỏi Tổ Vu Thánh Điện, thẳng tiến về phía ba mươi ba tầng trời.

Trong Tổ Vu Thánh Điện.

Chỉ còn lại mười hai người, hai mươi bốn con mắt, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Tại sao Vu Chủ lại không cho chúng ta săn giết Yêu tộc nữa?" Ai nấy đều ngơ ngác, họ đã tranh đấu với Yêu tộc cả vạn năm, tại sao Vu Chủ lại hạ lệnh như vậy?

Ngoài ba mươi ba tầng trời, khí tức Hỗn Độn vô cùng mạnh mẽ, áp lực trời đất không hề tầm thường.

Rất nhiều cường giả thực lực thấp kém đã bị nghiền nát thành hư vô.

Nhưng cơ hội chứng đạo Thánh Nhân ngàn năm khó gặp, ai nấy đều như thiêu thân lao vào lửa, hết lớp này đến lớp khác.

Đương nhiên, Hồng Quân cũng biết, người không cần nhiều, chỉ cần tinh.

Lý do ông ta chọn ngoài ba mươi ba tầng trời cũng là để loại bỏ đám tép riu, tìm kiếm những người có thực lực mạnh nhất để truyền thụ giáo nghĩa.

Ngay lúc này, cửa Tử Tiêu Cung vẫn chưa mở, đã có không ít người lục tục đến nơi.

Đợi đến khi không còn ai đến nữa, cửa Tử Tiêu Cung mới từ từ mở ra.

Bên trong, hai đồng tử một nam một nữ bước ra.

"Các vị, sau khi vào trong hãy tự tìm chỗ ngồi." Lời đồng tử vừa dứt, mọi người theo thứ tự trước sau lần lượt tiến vào Tử Tiêu Cung.

Bên trong, đạo đài của Hồng Quân được xây cao.

Dưới đạo đài, sáu chiếc bồ đoàn được xếp thành hàng.

Ai cũng biết, sau khi giảng đạo, Hồng Quân chắc chắn sẽ thu nhận đệ tử.

Nhìn cách bài trí này, những người ngồi trên bồ đoàn phía trước có khả năng cao nhất trở thành đệ tử thân truyền.

Do Tam Thanh đến sớm nhất, tự nhiên chiếm được ba chiếc bồ đoàn.

Phục Hy và Nữ Oa đến thứ tư.

Nhưng Phục Hy tinh thông thuật Chu Dịch Bát Quái, biết mình không có duyên với bồ đoàn, liền dốc toàn lực bảo vệ muội muội Nữ Oa, chiếm lấy chiếc bồ đoàn thứ tư.

Còn về chiếc thứ năm và thứ sáu, thì do Hồng Vân và Côn Bằng chiếm giữ.

Vốn dĩ đại sự đã định, nhưng hai tên ngốc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại đến muộn nhất.

Nhìn những chiếc bồ đoàn phía trước, họ tự nhiên hiểu ý của Hồng Quân, nhưng chỗ đã kín, làm sao để trở thành đệ tử của Thánh Nhân đây?

Thế là, hai người khóc lóc một phen, lão tốt bụng Hồng Vân liền nhường bồ đoàn cho Tiếp Dẫn.

Nhưng ngay lúc đó, cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng lúc lao về phía bồ đoàn.

Có lẽ mông của Chuẩn Đề to hơn một chút, đã đẩy Tiếp Dẫn về phía Côn Bằng.

Lực đẩy đó cũng cực lớn, trực tiếp đẩy Côn Bằng văng ra ngoài.

Tiếp Dẫn thuận lý thành chương chiếm lấy bồ đoàn của Côn Bằng.

“Hai người làm cái trò gì vậy?” Côn Bằng lúc đó nổi giận.

Hắn định giành lại bồ đoàn, nhưng đúng lúc này, thân ảnh của Hồng Quân đã xuất hiện trên đạo đài.

“Các ngươi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, có chỗ thì ngồi xuống, không có chỗ thì tự tìm vị trí mà ngồi.” Hồng Quân nói xong liền nhắm mắt dưỡng thần, không quan tâm đến chuyện bên dưới.

Côn Bằng đang chuẩn bị động thủ giành lại bồ đoàn, nắm tay siết

chặt, nhưng ngại có Thánh Nhân ở đây nên không dám ra tay.

Bây giờ muốn lấy lại chỗ ngồi, căn bản là mơ giữa ban ngày.

Bởi vì hai tên ngốc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mông đã mọc rễ, ngồi vững hơn bất cứ ai.

Điều này dẫn đến việc Côn Bằng căm hận Hồng Vân.

Mẹ nó chứ, ngươi có bệnh không, chiếm được chỗ rồi lại nhường cho người khác, cơ hội thành Thánh cũng không cần?

Ngươi không cần, thì mẹ nó cũng đừng liên lụy đến ta chứ.

Trong Tử Tiêu Cung, mọi người cảm nhận được lửa giận của Côn Bằng, đều bất đắc dĩ lắc đầu.

"Côn Bằng đạo hữu, trừng mắt nhìn ta làm gì?

Lại không phải ta cướp chỗ của ngươi, ta cũng không có chỗ ngồi mà?" Hồng Vân bắt đầu dùng giọng lão tốt bụng khuyên giải.

Ý là, đạo hữu, nguôi giận đi, chúng ta đều không ngồi được trên bồ đoàn, thôi bỏ qua đi.

"Thằng ngu này!" Côn Bằng thực sự muốn một chưởng đập chết tên khốn này.

Đột nhiên, trên cao đài, ngón tay của Hồng Quân khẽ động, cửa lớn của Tử Tiêu Cung từ từ đóng lại.

"Sắp bắt đầu giảng đạo rồi sao?" Lòng mọi người đều dâng trào, Hồng Vân vội tìm một chỗ ngồi xuống đất, chỉ có Côn Bằng mặt đầy oán khí, đứng cạnh Tiếp Dẫn, nghĩ cách đoạt lại chỗ ngồi.

Tuy nhiên, Tiếp Dẫn lại không hề nhúc nhích, như thể chỗ ngồi vốn là của hắn.

Ngay khi cửa lớn Tử Tiêu Cung sắp đóng lại.

Đột nhiên, một bóng người vội vã lao vào.

Diệp Thanh biết rõ nhân quả, nhìn quanh bốn phía, thấy các nhân vật trên sáu chiếc bồ đoàn phía trước, liền lập tức hiểu ra.

Vì vậy, sau khi lao vào, hắn không hề dừng lại, mà tăng tốc lao về phía Tiếp Dẫn.

Rầm!

Với thực lực của Đại La Kim Tiên, cộng thêm tốc độ đủ nhanh, hắn trực tiếp tông bay Tiếp Dẫn đang ngồi vững như núi Thái Sơn trên bồ đoàn văng ra ngoài.

Không đợi Diệp Thanh kịp phanh lại, Côn Bằng vốn đang nghĩ cách giành lại bồ đoàn đã nhanh tay lẹ mắt, thấy cơ hội này liền nhanh chóng chiếm lấy bồ đoàn.

"Ngươi…" Tiếp Dẫn ngã sóng soài, nhìn bồ đoàn bị Côn Bằng chiếm mất, chỉ vào Diệp Thanh, mặt đầy lửa giận.

"À à, xin lỗi nhé, không phanh kịp!" Diệp Thanh cười ha hả, gãi gãi đầu, rồi tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Hắn biết, dù có ngồi trên chiếc bồ đoàn đó, hắn cũng sẽ không trở thành đệ tử của Hồng Quân.

Hắn làm vậy, chỉ là vì ngứa mắt hai tên không biết xấu hổ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hơn nữa, cũng đã hóa giải kiếp nạn của Côn Bằng và Hồng Vân.

"Vãi cả chưởng, một câu xin lỗi là xong à?

Vị trí lão tử khó khăn lắm mới giành được." Tiếp Dẫn trong lòng có một sự thôi thúc muốn chửi mẹ.

Nhưng có Thánh Nhân Hồng Quân ở đây, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chuẩn Đề bên cạnh nhíu mày, không ngờ kế hoạch của hai người lại bị một tiểu tử phá hỏng.

Nữ Oa và Phục Hy thấy vậy, lại có thiện cảm lớn với Diệp Thanh.

Dù sao, Tiếp Dẫn đã dùng thủ đoạn không chính đáng để đoạt lấy vị trí của Côn Bằng, bây giờ bị tông bay, vật về nguyên chủ, cũng là hợp tình hợp lý.

Còn về Tam Thanh, ai nấy đều mặt mày kiêu ngạo.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đối với hành vi lỗ mãng của Diệp Thanh, ông ta tỏ ra khinh thường.

"Thật hết nói nổi, loại người này mà cũng vào được Tử Tiêu Cung." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh nói.

"Ông già, nói cái gì đấy?" Diệp Thanh trực tiếp đáp trả: "Người ta còn chưa nói gì, mẹ nó chứ, chó bắt chuột, lo chuyện bao đồng à?" Không thấy Thánh Nhân đang ở đây, ngay cả Tiếp Dẫn cũng chỉ dám giận mà không dám nói sao?

Ngươi lại chạy ra bênh vực bất công, đúng là tìm chửi mà!

Thực lực hiện tại của Diệp Thanh, tuy chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng hắn có Hỗn Độn Châu, một trong Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Bên trong có một phương Hồng Mông thế giới, dù chỉ mới luyện hóa được một phần mười, nhưng nếu muốn đối phó với Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại, cũng dễ như hành hạ một con chó.

Dù đối mặt với Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp của Lão Tử, cũng chưa chắc sẽ bại.

Vì vậy, hắn không sợ bất cứ ai.

"Ngươi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn bị tức đến phát run. 2.

“Được rồi, thời khắc đã đến, ta sẽ giảng đạo ba lần tại đây, sau này các ngươi cứ theo chỗ ngồi này, không được thay đổi!” Khi cửa Tử Tiêu Cung đóng lại, Hồng Quân cuối cùng cũng bắt đầu giảng đạo.

Mọi người nghe vậy, đều yên lặng trở lại.

Chỉ có Tiếp Dẫn, trong lòng đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Diệp Thanh, và thề nhất định phải báo thù.

Còn Côn Bằng, thiện cảm với Diệp Thanh tăng mạnh.

“Thiên địa sơ khai, hỗn độn vô hình…” Tiếp theo, chính là phần giảng đạo của Hồng Quân.

Diệp Thanh nghe rất chăm chú.

Cộng thêm việc luyện hóa bản nguyên của La Hầu, hắn càng thông thấu với đạo hơn.

Phải biết rằng, La Hầu là nhân vật cùng đẳng cấp với Hồng Quân.

Không bao lâu, Diệp Thanh chỉ cảm thấy đạo tâm thanh minh, sức mạnh trên người tăng vọt.

Ầm!

Đột nhiên, khí vận mạnh mẽ phá vỡ chướng ngại, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Cảnh tượng như vậy, khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

“Vị đạo hữu này thật lợi hại, chỉ mới nghe đạo ba trăm năm, đã tiến vào Đại La Kim Tiên trung kỳ!” Hồng Quân giảng đạo, tổng cộng ba lần, mỗi lần ba ngàn năm, lần đầu tiên giảng về đạo của Đại La Kim Tiên.

Trong số đó cũng không thiếu những sinh linh lợi hại, hóa hình đã là Đại La Kim Tiên, tu hành mấy vạn năm.

Nhưng dù vậy, cũng không thể so sánh với sự thấu hiểu của Diệp Thanh.

Những nhân vật này, đa số là ngưỡng mộ, cũng có một phần rất nhỏ, đối với hắn tràn đầy căm hận.

Ví dụ như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, còn có cả Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh.

Lúc trước còn mắng người ta là kẻ lỗ mãng không biết lễ số, bây giờ người ta mới nghe đạo ba trăm năm đã ngộ đạo thăng cấp, có thể nói là thiên tài đệ nhất.

"Hừ, cứ đắc ý đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, liền không nói nữa.

Đối với động tĩnh bên dưới, Hồng Quân không hề ngăn cản, bởi vì ông ta vẫn luôn chú ý đến Diệp Thanh.

Sự xuất hiện của hắn, đã khiến toàn bộ Hồng Hoang xuất hiện một vài biến số nhỏ.

Chương 3

Ví dụ như Côn Bằng vốn không có duyên với bồ đoàn, lại chiếm được vị trí của Tiếp Dẫn.

Nhưng, đó đều là chuyện nhỏ, dù sao thu đồ đệ là tùy theo ý mình.

Chỉ là, ông ta cảm thấy năng lực lĩnh ngộ của người này quá kinh khủng.

Tiếp theo, Hồng Quân tiếp tục giảng đạo.

Mọi người trong hai ngàn bảy trăm năm sau đó, bắt đầu ngộ được chân lý, rồi cũng thăng cấp.

Diệp Thanh, trong khoảng thời gian này, từ Đại La Kim Tiên trung kỳ, thăng cấp lên hậu kỳ.

Năng lực lĩnh ngộ đáng sợ như vậy, tuyệt đối là xưa nay chưa từng có.

"Được rồi, lần giảng đạo đầu tiên kết thúc!" 3.

Hồng Quân cố ý hay vô ý liếc nhìn Diệp Thanh một cái, rồi tiếp tục nói: "Ta nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngoài việc giảng đạo ra, ta sẽ thu nhận vài đệ tử để truyền bá tạo hóa." Nghe vậy, trong lòng mọi người đều đồng thanh hô lên "quả nhiên".

Chỉ là, thu đệ tử, chắc chắn sẽ xếp theo thứ tự, chỉ tiếc là mình không ngồi được trên bồ đoàn.

Nhưng, người tức giận nhất phải kể đến Tiếp Dẫn.

Rõ ràng đã cướp được vị trí, lại bị Diệp Thanh tông bay.

"Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba người các ngươi hóa hình sớm, lại là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, căn cơ sâu dày,

có thể trở thành đệ tử của ta!" Hồng Quân trước tiên nhìn về phía Tam Thanh.

Ba người nghe vậy, mặt mày vui mừng, vội vàng nói: "Đa tạ sư tôn." Hồng Quân gật đầu, lại nhìn về phía Nữ Oa, nói: "Tuy là nữ tử, nhưng sau này công đức vô lượng, cũng có thể trở thành đệ tử của ta!" "Đa tạ sư tôn!" Nữ Oa cũng phấn khích.

Dù sao, có thể trở thành đệ tử của Thánh Nhân, đó là một loại vinh diệu.

Hơn nữa, Thánh Nhân còn nói sau này nàng sẽ công đức vô lượng.

"Còn về các ngươi!" Hồng Quân nhìn về phía Chuẩn Đề và Côn Bằng.

"Thế này đi, ba người các ngươi, đều trở thành đệ tử ký danh của ta, truyền bá giáo hóa của ta trong trời đất!" "Ách…" Ba người nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Mẹ nó, làm cả buổi trời chỉ là đệ tử ký danh?

Nhưng, đệ tử ký danh cũng tốt hơn là không có danh phận gì.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn, bị tông bay rồi, còn được một cái danh đệ tử ký danh, cũng không uổng một phen tâm huyết của hắn.

Chỉ là, trong lòng hắn đang nghĩ.

Vốn dĩ mình có thể có được một suất đệ tử thân truyền.

Đều do tên khốn Diệp Thanh đó tông mình bay, mới dẫn đến quyết định của Hồng Quân.

Mối hận này, làm sao cũng không nguôi được.

"Đa tạ sư tôn!" Ba người cùng bái lạy.

"Ừm, các ngươi về cả đi, tiêu hóa hấp thu những gì thu hoạch

được lần này, một nguyên hội sau, sẽ tiến hành lần giảng đạo thứ hai!" Nói xong, thân ảnh của Hồng Quân biến mất.

"Vị đạo hữu này trông thật lạ mặt, không biết tu luyện ở đâu?" Đột nhiên, có hai người đi tới, tỏ ra vô cùng sùng bái Diệp Thanh.

"Bần đạo Diệp Thanh, là Vu Chủ của Vu tộc!" Diệp Thanh không hề che giấu, dù sao, muốn phá giải Vu Yêu kiếp, phải làm Vu Chủ thôi.

"Ồ?

Ta tên là Đế Tuấn, đây là đệ đệ của ta Thái Nhất!" "Cái gì?

Đế Tuấn và Thái Nhất?" Nguyên thủy hai tên bị Thánh Nhân tính kế đến ngơ ngác.

Nhưng, chiến đấu lực của họ không tồi.

Hóa hình có Hỗn Độn Chung và Lạc Thư Hà Đồ, cảnh giới Thái La Kim Tiên, về cơ bản rất ít người có thể địch lại.

"Đạo hữu biết chúng ta?" Hai người nhìn nhau, đều tò mò.

"Biết chứ, sinh linh sinh ra từ Thái Dương Tinh, hóa hình đã là Đại La Kim Tiên, có Hỗn Độn Chung và Lạc Thư Hà Đồ!" Diệp Thanh nói.

Hai người nghe vậy vui mừng, vội vàng xưng hô: "Diệp đạo hữu, nếu đã quen thuộc với chúng ta như vậy, chúng ta lại vô cùng sùng bái ngươi, hay là sau này chúng ta xưng huynh gọi đệ, thế nào?" "Được thôi!" Diệp Thanh mỉm cười, hắn là Vu Chủ, thống lĩnh Vu tộc.

Đế Tuấn là Yêu Hoàng, cùng Thái Nhất thống lĩnh quần yêu.

Nếu trở thành huynh đệ, Vu Yêu kiếp không chừng sẽ có biến số.

"Tốt quá rồi, chúng ta bái kiến Diệp huynh!" Do thực lực của hai người thấp hơn Diệp Thanh, nên liền tôn Diệp Thanh làm huynh

trưởng.

“Diệp huynh đệ, hay là đến Thái Dương Tinh của chúng ta ngồi chơi?” Hai người trong lòng vô cùng vui mừng.

“Được!” Diệp Thanh cũng không có việc gì, liền đến Thái Dương Tinh đi một chuyến.

Chỉ là, vừa ra khỏi cửa Tử Tiêu Cung, liền thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chặn đường mình.

“Tiểu tử, lúc nãy ngươi tông ta, không phải là cố ý đấy chứ?” Tiếp Dẫn lạnh lùng nói.

Tuy đã trở thành đệ tử ký danh của Thánh Nhân, nhưng nếu không có Diệp Thanh, không chừng hắn đã trở thành đệ tử thân truyền.

Đệ tử ký danh và đệ tử thân truyền có sự khác biệt một trời một vực.

Bây giờ bị Diệp Thanh hủy hoại, thực sự tức giận.

“Cố ý thì sao nào?

Cắn ta đi!” Diệp Thanh là ai?

Là người của nhân tộc hiện đại, mà nhân tộc sau này là bá chủ Hồng Hoang.

Tuy bây giờ xuyên không biến thành Vu Chủ, nhưng tính cách đó không hề thay đổi.

Hơn nữa, bây giờ hắn có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cộng thêm Hỗn Độn Châu, dưới Thánh Nhân là vô địch, hắn sẽ sợ sao?

“Ngươi… tìm chết à.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức đến phát run, vừa chuẩn bị động thủ.

Thái Nhất bên cạnh liền tế ra Hỗn Độn Chung, trực tiếp trấn áp

hai người.

"..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, bây giờ chỉ là Đại La Kim Tiên bình thường, không có pháp bảo bạn sinh.

Bị Thái Nhất Chung trực tiếp trấn áp, động đậy cũng không nổi.

"Hừ, đánh huynh đệ của ta?

Cũng không xem lại mình là cái thá gì!" Thái Nhất hừ lạnh.

Những người khác thấy vậy, đều tỏ vẻ hóng chuyện.

Không ngờ hai tên này không trở thành đệ tử thân truyền, lại đi đổ tội cho Diệp Thanh.

Nhưng ra tay, lại bị Thái Nhất trấn áp, thật là bi thảm.

Nhưng, những người biết rõ sự tình đều biết, hai tên này không phải thứ tốt đẹp gì.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, dùng pháp bảo bắt nạt người, cũng quá đáng quá rồi phải không?" "Hơn nữa, dù sao cũng là người hóa hình cùng thời với ta, đồng tông đồng nguyên, lại đi xưng huynh gọi đệ với một kẻ vô lễ, không sợ tự hạ thấp thân phận sao." Lúc này, Tam Thanh đi tới, Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng.

Họ là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Đế Tuấn và Thái Nhất lại sinh ra từ Thái Dương Tinh do một con mắt của Bàn Cổ hóa thành.

Nói trắng ra, cũng là đồng tông đồng nguyên.

"Chuyện của ta, liên quan quái gì đến ngươi!" Đế Tuấn trực tiếp nổi giận.

Bản thể của hắn là Tam Túc Kim Ô, thuộc Yêu tộc, tính cách hào sảng.

Ta vừa mới nhận huynh đệ, ngươi lại chạy đến đây nhận họ hàng

với ta?

Sao lúc trước không nói?

Diệp Thanh vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Thái Nhất thu lại Đông Hoàng Chung.

Hắn nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Ông già, ta vốn không định ra tay, nhưng ngươi cứ nhất quyết phải bảo vệ hai tên ngốc này phải không?" "Vậy thì, ba người các ngươi cùng lên đi, nếu ta lùi nửa bước, ta thua!" Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều vây lại xem.

Một tên ngông cuồng, dựa vào chút năng lực lĩnh ngộ, lại muốn đối phó với ba vị Đại La Kim Tiên?

Điên rồi sao?

Cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuy có chênh lệch sơ, trung, hậu, đỉnh phong.

Nhưng cũng không chênh lệch quá lớn, ít nhất, hai vị Đại La Kim Tiên trung kỳ tuyệt đối có thể đối phó với một vị cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng bây giờ, Diệp Thanh lại muốn đồng thời đối phó với ba người?

Bao gồm cả một vị Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng cảnh giới với hắn, không phải điên thì là gì?

"Tiểu nhi vô tri, đối phó với ngươi, cần gì hai vị đạo hữu Tây Phương ra tay?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ đã sớm không ưa hành vi của Diệp Thanh.

Bởi vì Tam Thanh, là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tự cho mình cao hơn người khác một bậc.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, lòng cao khí ngạo, cảm thấy mình còn ngầu hơn cả Lão Tử và Thông Thiên.

Thêm vào việc trở thành đệ tử của Thánh Nhân, càng cho rằng mình ngạo khí ngút trời, nhìn ai không thuận mắt, thì người đó phải chịu trận.

Còn một điểm quan trọng hơn, tại Tử Tiêu Cung, Diệp Thanh đã mắng ông ta là 'ông già' trước mặt mọi người!

"Đệt, thật là lắm lời!" Người khác có lẽ sẽ e ngại danh hiệu Tam Thanh và đệ tử Thánh Nhân.

Nhưng Diệp Thanh chẳng quan tâm đệ tử Thánh Nhân là cái quái gì, hắn trực tiếp tung một quyền về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hắn hóa hình trong Hỗn Độn Châu, trải qua sự gột rửa của khí tức Hỗn Độn trong thế giới Hồng Mông, nhục thân được rèn luyện vô cùng mạnh mẽ.

Sức mạnh của một quyền này, vô cùng đáng sợ.

Vừa mới ra tay, khí tức đạo vận cuồn cuộn đã khóa chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lực lượng kinh khủng, khiến trái tim nhỏ bé của Nguyên Thủy run lên.

Hắn phát hiện, một quyền này, mình căn bản không đỡ nổi.

Tiếc thay, trên đời này không có thuốc hối hận.

Thêm vào đó Diệp Thanh ra tay cực nhanh, không chừa đường lui, không cho thời gian chuẩn bị, khiến ông ta ngay cả cơ hội né tránh cũng không có.

"Sư đệ, cẩn thận!" Ngay lúc này, Lão Tử cũng nhìn ra sự mạnh mẽ trong cú đấm của Diệp Thanh, vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền

Hoàng Tháp.

Đáng lẽ nó có thể chống lại được sức mạnh của một quyền này.

Tuy nhiên… Rầm!

Một quyền đấm xuống.

Tiếng vang như chuông lớn.

Phụt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên trong Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp vẫn phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người thấy vậy, đều ngơ ngác nhìn nhau.

"Truyền lực." Mọi người đều biết, Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp là do khí Huyền Hoàng của Hồng Hoang hóa thành, là chí bảo phòng ngự đệ nhất.

Chương 4

Nhưng nếu sức mạnh quá lớn, sẽ tạo ra sự truyền lực.

Tức là xuyên qua chí bảo phòng ngự, truyền một phần sức mạnh vào người bên trong.

Nhưng Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp dù sao cũng là cấp bậc Tiên Thiên.

Sức mạnh của một quyền của Diệp Thanh rốt cuộc lớn đến mức nào?

Có thể xuyên qua bảo tháp làm bị thương Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu một quyền này đấm vào người ông ta, nhục thân đó chắc chắn sẽ tan thành bốn năm mảnh.

"Các vị đạo hữu, bần đạo có việc, xin cáo từ trước!" Thấy cảnh này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người trực tiếp bị dọa tè ra quần, không có thời gian cảm ơn Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra tay giúp đỡ, trực tiếp chuồn mất, nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi.

Nhìn bọn họ rời đi, Diệp Thanh cũng lười để ý.

Bởi vì làm như vậy, càng khiến người ta khinh bỉ hai tên ngốc đó hơn.

Quả nhiên!

Mọi người bắt đầu chửi bới.

"Đệt, có cần phải vô sỉ như vậy không!" "Người ta ra tay giúp đỡ, gánh nhân quả, các ngươi thì hay rồi, trực tiếp chuồn mất." "Thật là hai lão già khốn nạn!" Nghe những lời đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn

trong lòng càng thêm uất nghẹn, lại một ngụm máu tươi nữa phun ra.

Đúng là xui xẻo tám đời.

Vốn dĩ nghĩ rằng cùng với Tiếp Dẫn, Chuẩn Bị có thể hả giận một phen.

Ai ngờ, hai tên hèn đó trực tiếp bỏ chạy, giận chưa hả được, lại rước thêm một cục tức.

"Ông già, còn đánh nữa không?" Diệp Thanh nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp.

Hắn nhận ra, trong tình huống không sử dụng Hỗn Độn Châu, mình không thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Từ đó có thể thấy, sự lợi hại của Thập Nhị Tổ Vu không phải là nói suông.

Tu luyện nhục thân, cũng có thể xưng bá Hồng Hoang.

Đương nhiên, nếu hắn tế ra Hỗn Độn Châu, e rằng Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp cũng chỉ là đồ bỏ.

Nhưng, bây giờ hắn mới chỉ luyện hóa được một phần mười, không thể làm được như vậy.

Phụt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời của Diệp Thanh, lại phun ra một ngụm nữa!

Hắn nhìn chằm chằm vào Diệp Thanh, nửa câu cũng không nói nên lời.

Đánh?

Lão tử trừ khi não bị úng nước.

Cách một lớp Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp còn có thể làm ta bị

thương, ta đi tìm ngược đãi à?

Nhưng, lão tử là đệ tử Thánh Nhân, đợi ta thành Thánh, báo thù cũng chưa muộn.

Nguyên Thủy là kẻ thù dai, Diệp Thanh cũng hiểu, nhưng hắn không hề sợ.

"Đạo hữu, xin lỗi, ta thay mặt sư đệ tạ lỗi với ngươi!" Lão Tử ngược lại rất biết lễ số, nói lời xin lỗi, thu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, đưa Nguyên Thủy và Thông Thiên rời đi.

Chỉ là, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không hài lòng.

"Đại sư huynh, tại sao huynh và tam sư đệ không ra tay?" Tam Thanh là một nhà, đồng căn đồng tông, nếu ba người ra tay, nhất định có thể trấn áp Diệp Thanh.

"Ngu à, không thấy nhục thân của người ta mạnh mẽ như vậy sao?" Lão Tử nói.

"Nhục thân mạnh mẽ thì sao?

Ba chúng ta cộng thêm Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp của huynh, không đánh lại hắn à?" Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức, chuyện này có liên quan quái gì đến nhục thân đâu.

"Không phải vấn đề đánh lại hay không, mà là… trong Hồng Hoang, ai là người tu luyện nhục thân?" Một câu của Lão Tử, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn nghẹn họng.

Thông Thiên đứng bên cạnh yếu ớt nói: "Vu tộc!" Trời ạ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, cả người trực tiếp rùng mình một cái.

Vu tộc, đó là một thế lực đáng gờm.

Là bá chủ trong Hồng Hoang, cùng với Yêu tộc là hai sự tồn tại

đỉnh cao.

Nếu Diệp Thanh này là người của Vu tộc, địa vị chắc chắn không thấp.

Cũng có nghĩa là, nếu chọc vào Diệp Thanh, là chọc vào cả Vu tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi.

Nếu là vậy, e rằng Vu tộc có thể trực tiếp kéo lên núi Côn Luân, san bằng đạo trường của ông ta thành phế tích.

Thật đáng sợ!

"Yêu tộc và Vu tộc thế như nước với lửa, sớm muộn gì cũng có một trận chiến, chúng ta tuyệt đối không thể rước họa vào thân, bị cuốn vào trong đó!" Lão Tử quả là huynh trưởng, nhìn sự việc rất thấu đáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ cúi đầu, nói: "Đa tạ đại sư huynh!" Tam Thanh vốn là một nhà, không có mâu thuẫn, hơn nữa, với tình hình hiện tại, nên đoàn kết nhất trí.

Ngoài Tử Tiêu Cung, Diệp Thanh cũng không ở lại lâu, liền cùng Đế Tuấn, Thái Nhất đến Thái Dương Tinh.

Đột nhiên, có hai nữ tử đuổi theo.

"Đế Tuấn ca ca." Giọng nữ tử trong trẻo, chân trần đạp trên mây lành, da băng xương ngọc.

"Thường Hi muội muội và Hi Hòa muội muội!" Đế Tuấn dừng bước, chào hỏi, rồi giới thiệu với Diệp Thanh.

Thường Hi, Hi Hòa, là sinh linh sinh ra từ Thái Âm Tinh do một con mắt khác của Bàn Cổ hóa thành.

Hai người cũng đã nghe đạo tại Tử Tiêu Cung.

Ngoài Tử Tiêu Cung, thấy sự bá khí của Diệp Thanh, liền bị thu hút, mới nhân tiện đuổi theo.

"Sớm đã nghe hai vị đạo hữu mỹ mạo bất phàm, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!" Diệp Thanh khẽ chào.

Về cái gọi là sớm nghe, quả thực là sớm, sớm từ trước khi xuyên không.

"Lạc lạc lạc, Diệp đạo hữu cũng là một người tài năng, lại là thiên tài đệ nhất Hồng Hoang, thực lực mạnh mẽ, không biết có thể đến Thái Âm Tinh làm khách không?" Thường Hi cười như hoa nở.

Diệp Thanh trong lòng giật thót.

Ánh mắt của hai người này nhìn mình có chút không đúng lắm?

Không phải họ nên thích Đế Tuấn sao?

Chẳng lẽ đã nhìn trúng mình rồi?

Nhưng, Đế Tuấn bên cạnh lại không có phản ứng gì.

Bởi vì hắn chỉ coi Thường Hi và Hi Hòa như muội muội.

Sau này hắn lập Thiên Đình, cưới Thường Hi và Hi Hòa, đó cũng là do Nữ Oa se duyên loạn xạ cả.

"Ha ha ha, hai vị muội muội của ta không chừng đã nhìn trúng Diệp huynh rồi!" Đế Tuấn cười ha hả, khiến Thường Hi và Hi Hòa mặt đỏ bừng.

"Ách…" Diệp Thanh cũng cạn lời, hai người này sau này là vợ của ngươi, sao lại vội vàng đẩy ra ngoài thế?

Nếu đã như vậy, vậy thì ta không khách sáo nữa.

Dù sao, đó là mỹ nữ Hồng Hoang, tuy chưa thành Thánh, nhưng cũng là nhân vật cùng thời với Nữ Oa.

Đúng rồi, Nữ Oa sau này là Thánh Nhân của Yêu tộc, nếu lôi kéo được nàng về phe Vu tộc, xác suất xảy ra Vu Yêu kiếp lại nhỏ đi một phần. ... (tiếp theo là đoạn đi thăm Thái Âm Tinh và rời đi) ...

Mấy người vừa nói chuyện phiếm, bất tri bất giác đã đến Thái Âm Tinh.

"Diệp huynh, nghe Thánh Nhân giảng đạo một lần, có thể liên tiếp thăng cấp, không biết trong đó có bí mật gì không?" Đế Tuấn cuối cùng cũng hỏi vào vấn đề chính.

Diệp Thanh cũng biết, hai tiểu tử này vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Bởi vì Hồng Hoang hiện tại, vốn lấy việc chứng đạo Thánh Nhân làm mục tiêu hàng đầu.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người có được Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung và Lạc Thư Hà Đồ, nếu có thể chứng đạo, chắc chắn sẽ là một phương hùng chủ.

Vì vậy mời Diệp Thanh làm khách, chỉ là để thăm dò nguyên do.

"Ta không có bí mật gì, dù sao ta là người Vu tộc, dựa vào nhục thân thôi!" Diệp Thanh thuận miệng nói một câu.

Bí mật của hắn, chính là đã nuốt chửng Ma Tổ La Hầu.

Nếu không làm sao có thể thăng liền hai cấp?

Chỉ là, bí mật này hắn sẽ không nói ra.

Dù sao, trong Hồng Hoang, vì vị trí Thánh Nhân, bạn bè tốt nhất cũng có thể biến thành kẻ thù.

Tuy bây giờ hắn và Đế Tuấn, Thái Nhất giao hảo.

Nhưng sau này, khó tránh khỏi sẽ đứng ở phía đối lập.

Dù hắn không muốn, quy tắc Thiên Đạo cũng sẽ thúc đẩy.

Vì vậy, mục đích của Diệp Thanh hiện tại rất đơn giản, đó là trước tiên tránh xung đột với Yêu tộc, hoặc là, trực tiếp dẫn họa sang đông.

Hoặc là, đưa cả Vu tộc vào thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu để bế quan.

Bất cứ chuyện gì trong Hồng Hoang, đều không liên quan đến họ nửa xu.

Còn về ứng kiếp, ai thích thì người đó nhận.

"Diệp Thanh đạo hữu, chúng ta cũng muốn nghe một chút!" 4.

Thường Hi và Hi Hòa cũng đầy vẻ mong đợi.

Tuy là phụ nữ, nhưng cũng muốn thành Thánh a!

"A a, đạo pháp tự nhiên!" Diệp Thanh mỉm cười, sau đó cáo từ rời đi, không muốn tiếp tục dây dưa với họ nữa.

Trên Thái Âm Tinh, bốn người ngây ra một lúc lâu, sau đó hướng về phía Diệp Thanh rời đi khẽ cúi đầu.

"Đa tạ đạo hữu, chúng ta hiểu rồi!" May mà Diệp Thanh đã đi xa, nếu không thấy mình thuận miệng bịa một câu, lại khiến bốn vị Cổ Thần Hồng Hoang vẻ mặt sùng bái, có lẽ sẽ cười rụng răng. ...

Ra khỏi Thái Âm Tinh, Diệp Thanh đến Bất Chu Sơn, chuẩn bị về Tổ Vu Thần Điện.

Tuy nhiên, đột nhiên bầu trời biến sắc, dường như có thiên kiếp xảy ra.

"Chẳng lẽ, Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên sắp xuất thế?" Diệp Thanh đột nhiên nhớ ra, trước khi khai thiên, trong Hỗn Độn có một Hỗn Độn Chí Bảo, tên là Hỗn Độn Thanh Liên, đã thai

nghén ra Bàn Cổ Đại Thần.

Tuy nhiên, khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, đóa sen xanh đó không chịu nổi sức mạnh nên đã tan rã.

Chương 5

Rễ của nó cắm sâu vào Hỗn Độn, không ngừng hấp thu hung sát chi khí, ngày tích tháng lũy, dần dần biến thành vật có sát khí nặng nhất trời đất - Thí Thần Thương.

Đài sen của nó rơi xuống, hóa thành Càn Khôn Đỉnh, có thể luyện hóa vạn vật.

Năm hạt sen đó chín muồi, rơi xuống Thiên giới, Địa giới, và Nhân gian giới.

Một hạt sen, rơi xuống Bất Chu Sơn, nhờ được Thổ Chi Tổ Nguyên nuôi dưỡng, hóa thành Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Một hạt sen, rơi xuống Bát Đức Trì ở phương Tây, hóa thành Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Một hạt sen, rơi xuống Minh Hà Huyết Hải, hóa thành Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Một hạt sen, rơi xuống Hắc Ám Chi Uyên, hóa thành Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Một hạt sen, rơi xuống Tam Thiên Lạc Thủy, hóa thành Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Bây giờ Bất Chu Sơn có thiên kiếp sắp giáng xuống, chắc chắn là hạt sen rơi xuống Bất Chu Sơn dưới sự nuôi dưỡng của Thổ Chi Tổ Nguyên, sắp chín muồi.

Nhưng vì không có công đức khai thiên, Tạo Hóa Thanh Liên không được trời đất dung nạp, vì vậy Thiên Đạo chuẩn bị hủy diệt nó.

“Hủy diệt một món Tiên Thiên Chí Bảo, thật là phung phí của trời.” Diệp Thanh là một người xuyên không, ngoài Hỗn Độn Châu ra, không có một pháp bảo nào.

Tuy Tam Thanh hiện tại cũng chỉ có Lão Tử có một kiện Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, nhưng họ có một sư phụ tốt.

Đến lúc phân bảo vật ở Phân Bảo Nhai, họ đều sẽ thu hoạch đầy đủ.

Chỉ có hắn, cần phải tự mình kiếm.

Còn Vu tộc, họ đều tu luyện nhục thân, lấy đâu ra Tiên Thiên Chí Bảo.

Nói trắng ra, là một đám nghèo rớt mồng tơi.

“Tốt, vẫn chưa hoàn toàn chín muồi!” Diệp Thanh tìm thấy Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trên một sườn dốc của Bất Chu Sơn.

Hắn biết, đóa sen xanh này có duyên với Tam Thanh và Nữ Oa.

Theo sự phát triển bình thường, đóa hoa sẽ hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm, thuộc về Thông Thiên Giáo Chủ.

Củ sen hóa thành Bàn Long Biển Quải, thuộc về Lão Tử.

Đất sen hóa thành Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thuộc về Nữ Oa.

Nhưng bây giờ, có Diệp Thanh ở đây, còn muốn có được nó sao?

Đi mà xin Hồng Quân ấy!

Ngay lập tức, Diệp Thanh triệu hồi Hỗn Độn Châu, dùng thế giới Hồng Mông bao phủ một khoảng sườn núi, rồi tu luyện ở bên cạnh.

Không bao lâu, kiếp vân dày đặc.

Tam Thanh và Nữ Oa cùng đi tới. 5.

"Ơ?" Đại sư huynh, kiếp vân đầy trời, dường như gần đây có bảo vật xuất thế." Nữ Oa dừng bước, nhìn về phía kiếp vân.

"Không sai, bảo vật này có duyên với bốn người chúng ta, mau đi xem!

Đừng để Thiên Đạo hủy mất!" Lão Tử nói xong, bốn người tăng tốc.

Rất nhanh, bốn đóa mây lành đã đến vị trí của Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Nhìn qua, sắc mặt họ đột nhiên biến đổi.

Mẹ nó, không phải là tên điên Diệp Thanh đó sao?

Canh giữ bên cạnh sen xanh?

Có cần phải vô sỉ như vậy không?

"A a, ông già, các ngươi đến rồi!" Diệp Thanh cười ha hả, thực tế hắn biết bốn người họ sẽ đến, chỉ là cố ý chọc tức một chút.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến râu ria dựng ngược, tên khốn này lại gọi mình là ông già.

Hắn muốn một chưởng đập chết tên khốn này, nhưng lại đánh không lại.

Đặc biệt là Vu tộc sau lưng Diệp Thanh, khiến hắn da đầu tê dại.

"Đi đi, bảo vật không liên quan gì đến các ngươi nữa!" Diệp Thanh vẫy tay, như đuổi ruồi.

"Vãi chưởng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chửi mẹ.

Trong thời đại bảo vật không nhiều này, một kiện Tiên Thiên Linh

Bảo có thể giúp một người tăng cường thực lực rất lớn.

Trong Tam Thanh, Thái Thượng Lão Quân có một bảo tháp, còn hắn và Nữ Oa đều tay không.

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được cơ duyên, lại bị một người độc chiếm?

"Hoa sen, lá sen, củ sen, và cả đất sen nuôi dưỡng sen xanh đều là bảo vật Tiên Thiên, một mình ngươi không sợ bị bội thực chết sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm nói.

"Sợ cái gì, bảo vật Tiên Thiên, càng nhiều càng tốt, sao?

Muốn đánh nhau à?" Diệp Thanh nắm chặt nắm đấm.

Đột nhiên, thế giới Hồng Mông do Hỗn Độn Châu diễn hóa xuất hiện.

"Ta đệt bà nội nhà ngươi, ngươi có được Hỗn Độn Châu?" Thấy cảnh này, Tam Thanh trực tiếp bị dọa ngốc.

Hỗn Độn Châu, là một trong Tứ Đại Hỗn Độn Bảo Vật, ngang hàng với Tạo Hóa Ngọc Điệp, Khai Thiên Thần Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên.

Tuy lúc Bàn Cổ khai thiên có bị tổn hại.

Nhưng đó cũng là Hỗn Độn Bảo Vật, có thể tránh được thiên phạt, nếu không La Hầu tại sao có thể tính kế Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc?

Hơn nữa, lúc Diệp Thanh hóa hình, cũng không có thiên đạo đại kiếp giáng xuống.

Nguyên nhân là đây.

Nhưng họ không hiểu, sau khi Hồng Quân đánh bại La Hầu, viên châu này không phải nên ở trong tay Hồng Quân sao?

Sao lại biến thành pháp bảo cộng sinh của Diệp Thanh?

"A a, vận khí thôi, có muốn thử không?" Diệp Thanh cười cười.

"Ta thử cái quỷ!" Tam Thanh bây giờ chỉ có một ý nghĩ, mau chóng chuồn đi.

Hỗn Độn Châu tuy không có lực công kích, nhưng bên trong có một phương thế giới.

Nếu Diệp Thanh sử dụng sức mạnh của phương thế giới đó, họ ngay cả đất để phản kháng cũng không có.

Rất nhanh, do Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên bị Hỗn Độn Châu bao phủ, thiên kiếp liền tự động tan đi.

Diệp Thanh cũng không khách khí, trực tiếp thu lấy sen xanh.

Cuối cùng, ngay cả nắm đất đó hắn cũng đào lên.

Nữ Oa đứng bên cạnh không rời đi thấy vậy, khẽ nhíu mày, cuối cùng mở miệng nói: "Đạo hữu, ta có duyên với nắm đất sen đó, không biết có thể nhường lại cho ta không?" Nữ Oa bây giờ chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, không nhìn thấu được thiên cơ.

Chỉ mơ hồ cảm thấy khối đất này có tác dụng lớn đối với mình, không chừng có liên quan đến việc chứng đạo Thánh Nhân.

Nhưng, Diệp Thanh quá mạnh mẽ, đến mức nàng căn bản không có cách nào cướp được.

Hơn nữa, lúc ở Tử Tiêu Cung, nàng đối với Diệp Thanh có một tia thiện cảm.

"Nàng muốn khối đất này à?" Diệp Thanh cầm đất sen trong tay, đưa tay ra.

"Ừm!" Nữ Oa liền gật đầu, rất kích động.

Hắn muốn nhường cho mình sao? 6.

Tuy nhiên, ngay lúc Nữ Oa đang đầy vẻ mong đợi, Diệp Thanh trực tiếp thu lại đất sen.

"Tưởng ta ngốc à, đây là Cửu Thiên Tức Nhưỡng đấy!" 7.

Hóa ra, sinh linh trong Hồng Hoang đều rất xấu xa, bắt nạt người ta không có văn hóa.

"…" Nữ Oa âm thầm tức giận, chỉ vào Diệp Thanh, hận không thể cắn chết hắn.

Mẹ nó, từ chối thì từ chối đi, có cần phải trêu ngươi người ta như vậy không, hại ta mừng hụt một phen.

"Ngươi muốn thế nào mới chịu đưa cho ta?" Nữ Oa cảm thấy, khối đất này có liên quan đến việc chứng đạo Thánh Nhân, không muốn bỏ lỡ cơ hội, liền hỏi lại.

Trong lòng nghĩ, chỉ cần không phải yêu cầu quá vô lý, nàng đều có thể đáp ứng.

"Cái này à, đơn giản, khối đất này là sính lễ của vợ ta!" Diệp Thanh cười nói.

"Có ý gì?" Nữ Oa bây giờ trong sáng như nước, lại chưa trải qua chuyện đời, càng không biết nhân duyên là vật gì, vì vậy, đối với hai chữ 'vợ' vô cùng mơ hồ.

Biểu cảm của nàng bây giờ, giống như một đứa trẻ tò mò.

"Sính lễ, là thứ dùng để cưới vợ!" 8.

Nữ Oa nghe vậy, vẫn vẻ mặt ngơ ngác.

Vợ là gì nữa?

Diệp Thanh thấy biểu cảm của nàng, quả thực muốn phát điên,

nên giải thích thế nào đây.

Hắn suy nghĩ một chút, liền ghé sát vào tai Nữ Oa thì thầm: "Tìm một người để phồn thực hậu đại!" "…" Nữ Oa nghe vậy, mặt đầy phẫn nộ, chỉ vào Diệp Thanh, nghiến răng nghiến lợi phun ra hai chữ: "Vô sỉ!" Nói xong, liền xoay người rời đi.

"Này, không suy nghĩ lại à, đây là Cửu Thiên Tức Nhưỡng đấy!" Diệp Thanh hô lên.

Nữ Oa làm như không nghe thấy, đạp mây lành rời đi.

Tên khốn, lúc trước ở Tử Tiêu Cung, đối với hắn có một tia thiện cảm.

Bây giờ, lại vô sỉ như vậy. 9.

Vì vậy, Diệp Thanh đã trở thành một tên đăng đồ tử trong lòng Nữ Oa.

"Hắc hắc!" Diệp Thanh nhìn bóng lưng Nữ Oa rời đi, khóe miệng nhếch lên.

"Tiểu nha đầu, đợi có một ngày, ngươi biết được tầm quan trọng của khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng này, xem ngươi có quay lại cầu xin ta không!" … Diệp Thanh thu bảo vật, liền hướng về Tổ Vu Thần Điện.

Nhưng vừa đến cửa, một trận tiếng đánh nhau truyền đến.

"Chúc Dung, ta đệt bà nội nhà ngươi, nhân lúc lão tử không có ở đây, lại đi bắt yêu tử yêu tôn của ta?" Giọng nói thô kệch, Diệp Thanh tự nhiên không phân biệt được là ai.

Nhưng ngay sau đó, Chúc Dung hét lên.

"Thương Dương, con cháu nhà ngươi nhiều như vậy, lão tử ăn mấy con thì sao?" Chúc Dung kiêu ngạo bá đạo.

Tổ Vu sinh tính như vậy, một lời không hợp là đánh nhau.

Chương 6

Thậm chí, lúc hung hãn ngay cả mình cũng không tha.

Ví dụ như Cộng Công, tên ngốc đó không có việc gì lại lấy đầu húc Bất Chu Sơn, cũng là kẻ ngốc số một Hồng Hoang.

Chỉ có một nhà này, không có chi nhánh!

"…" Thương Dương tức giận.

Tuy cùng là Đại La Kim Tiên, nhưng nhục thân của Tổ Vu mạnh mẽ, đánh không lại.

Ngay lúc này, Diệp Thanh xuất hiện.

"Chúc Dung bái kiến Vu Chủ!" Tổ Vu Chúc Dung thấy vậy, vội vàng hành lễ. 10.

Thương Dương bên cạnh nghe vậy, vẻ mặt ngơ ngác?

Vu Chủ?

Đó là cái quái gì?

Yêu tộc và Vu tộc tranh đấu mấy vạn năm, Vu tộc từ lúc nào lại có một Vu Chủ?

"Chúc Dung, lời ta nói trước khi đi, ngươi còn nhớ không?" Diệp Thanh nhìn hắn, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Tổ Vu Chúc Dung thấy vậy, ánh mắt lảng tránh, giống như một đứa trẻ phạm lỗi.

Họ không tôn trời đất, không sợ Thánh Nhân, chỉ duy nhất tôn Bàn Cổ làm Phụ Thần.

Bây giờ, Diệp Thanh là Vu Chủ do Phụ Thần chỉ định, không thể

không tôn trọng.

“Nhớ!” Chúc Dung mở miệng, nói: “Vu Chủ nói, sau này không được săn giết Yêu tộc nữa.” A!

Đại yêu Thương Dương bên cạnh nghe vậy, biểu cảm như gặp ma.

Vu Chủ hạ lệnh, không cho Vu tộc săn giết yêu thú?

Chẳng lẽ, Vu tộc đã thay đổi tính nết?

Mẹ nó chứ, đây là lần đầu tiên trong lịch sử a.

“Nếu đã như vậy, vậy tại sao không nghe?” Diệp Thanh chỉ vào Yêu tộc đang tìm thù bên ngoài.

“Vu Chủ, ta cũng muốn nghe, nhưng, nhân khẩu của Vu tộc chúng ta đông đảo, nếu không giết Yêu tộc, không có lương thực a!” Tổ Vu Chúc Dung tỏ vẻ đáng thương.

Cảnh này, trực tiếp làm mới nhận thức của người Yêu tộc.

Chúc Dung bình thường lúc đánh nhau, phải nói là hung hãn, bây giờ, cũng sẽ trở nên hiền lành như một con cừu nhỏ?

“Ách…” Diệp Thanh sững sờ.

Đúng vậy, số lượng của Vu tộc bây giờ ngày càng nhiều, dưới chân Bất Chu Sơn cũng chỉ có một vùng đất lớn như vậy.

Chỉ dựa vào linh quả, linh thảo căn bản không đủ.

Vậy phải giải quyết thế nào?

Đúng rồi, hóa chỉnh vi linh, để người Vu tộc đi khắp nơi trong Hồng Hoang.

Như vậy một, có thể lấy linh thảo, linh quả, còn có một số dã thú bình thường làm thức ăn.

Dù sao, cả một đại gia đình tụ tập ở một nơi, có khả năng sẽ không đủ ăn?

"Ngươi là đại yêu Thương Dương của Yêu tộc phải không?

Về trước đi, về chuyện này, ta sẽ tìm Đế Tuấn và Thái Nhất xử lý!" Diệp Thanh nhìn về phía hắn.

"A?" Thương Dương lại sững sờ, người này biết lão đại của mình sao?

"A a, mau đi đi!" Diệp Thanh tay vung lên, một luồng thực lực Kim Tiên hậu kỳ phun ra.

Trực tiếp cuốn Thương Dương và đám yêu, biến mất dưới chân Bất Chu Sơn.

Vừa mới đáp xuống đất, liền gặp đại yêu Phi Liêm đang chuẩn bị đi chi viện.

"Di, Thương Dương, không đi tìm Chúc Dung báo thù nữa à?" 11.

Phi Liêm vẻ mặt ngơ ngác, Thương Dương sao lại từ trên trời rơi xuống?

Chẳng lẽ bị ngược đãi rồi?

"Phi Liêm, ngươi nghe nói về Vu Chủ chưa?" Thương Dương nghiêm túc hỏi.

Bây giờ, hắn hoàn toàn chìm đắm trong thực lực của Diệp Thanh.

Mẹ nó, vung tay một cái, đã hất mình bay đi mười mấy dặm?

Nếu Vu tộc ra tay với Yêu tộc, e rằng Đế Tuấn và Thái Nhất cũng khó mà chống đỡ.

"Nghe rồi!

Là huynh đệ của lão đại chúng ta." Phi Liêm trả lời.

“Cái gì?

Tên khốn này… sao không nói sớm?” Thương Dương quả thực ngơ ngác, nếu sớm biết Vu Chủ là huynh đệ của lão đại, hắn sẽ vội vàng đi tìm Vu tộc gây phiền phức sao?

Tuy nhiên, một câu nói khác của Phi Liêm, khiến Thương Dương trực tiếp nổi điên.

“Thực ra, ta vừa mới nghe lão đại nói.” Thương Dương: “Tên khốn nhà ngươi, lão tử giết ngươi.” Thế là, Thương Dương và Phi Liêm chiến đấu với nhau.

Chuyện này, Diệp Thanh không hề biết.

Bây giờ hắn đang ngồi trên đại điện của Tổ Vu Thần Điện.

Bên dưới Thập Nhị Tổ Vu lần lượt xếp hàng.

“Các vị, ta biết nhân khẩu của Vu tộc chúng ta đông đảo, muốn hạn chế ăn Yêu tộc cũng khó cho các ngươi!” “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta chia ra, đi khắp nơi trong Hồng Hoang, tìm kiếm lãnh địa, tìm kiếm thức ăn.” Diệp Thanh nói ra từng ý tưởng trong lòng.

Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy, sau một hồi thảo luận, liền hỏi.

“Vu Chủ, mấy vạn năm nay, chúng ta vẫn luôn lấy Yêu tộc làm thức ăn, tại sao Vu Chủ xuất hiện, lại không cho chúng ta ăn Yêu tộc nữa?” Diệp Thanh nghe câu hỏi này, liền sững sờ.

Trả lời thế nào?

Chẳng lẽ nói cho họ biết, sau mấy nguyên hội nữa họ sẽ cùng Yêu tộc đồng quy vu tận.

Lời đó ai tin?

Không chừng người ta còn nghĩ mình là một tên thần kinh.

“Thế này, các ngươi trả lời ta một câu hỏi trước.” Diệp Thanh hỏi: “Tại sao các ngươi lại tôn ta làm Vu Chủ?” 12.

Đây là một nghi vấn vẫn luôn tồn tại trong lòng hắn.

Lúc đầu vì Hồng Quân giảng đạo sắp bắt đầu, nên không hỏi.

Lần này, phải hỏi cho rõ ràng.

“Là huấn giới do Phụ Thần để lại!” Cú Mang lên tiếng, giải thích sự việc một lần.

Họ là do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành.

Vì vậy tôn Bàn Cổ làm Phụ Thần, đi kèm với đó, là một đạo huấn giới, rằng sinh linh đản sinh trong Hỗn Độn Châu, sẽ trở thành chủ nhân của Vu tộc, sẽ dẫn dắt cả Vu tộc trường tồn vĩnh cửu.

Nghe vậy, Diệp Thanh sững sờ.

Mẹ nó, nói như vậy, Bàn Cổ đã sớm biết tất cả?

Mình bị tính kế rồi?

“Không đúng!” Mình đã nuốt bản nguyên của La Hầu, mới cướp được tổ chim khách.

Ý là, vốn dĩ đạo huấn giới của Bàn Cổ là để cho La Hầu.

Vậy thì La Hầu sẽ trở thành Vu Chủ.

Nếu như vậy, có khả năng Bàn Cổ và La Hầu đã có một giao dịch.

Ông ta biết, La Hầu sẽ bại dưới tay Hồng Quân, vì vậy đã bố trí hậu thủ, khiến La Hầu sau khi chiến bại, bản nguyên sẽ tiến vào Hỗn Độn Châu, cuối cùng phục sinh.

Cách báo đáp của La Hầu, là bảo vệ Vu tộc.

Đến đây, Diệp Thanh đã hoàn toàn hiểu ra.

Bàn Cổ Đại Thần quả là nhân vật khai thiên tích địa, đã sớm liệu

được tất cả.

Thậm chí ông ta biết, Vu tộc đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, sẽ bị Tam Thanh tính kế.

Nhưng lại cân nhắc Tam Thanh cũng là do mình hóa thành, vì vậy dứt khoát để La Hầu bảo vệ Vu tộc.

Chỉ là, kế hoạch của Bàn Cổ cuối cùng cũng có giới hạn.

Ai ngờ Diệp Thanh sẽ xuyên không, tiến vào Hỗn Độn Châu, nuốt mất bản nguyên của La Hầu?

Suy cho cùng, La Hầu lại trở thành kẻ chịu thiệt a.

"Phụ Thần có huấn giới, vận mệnh của Vu Chủ và cả Vu tộc có liên quan mật thiết!

Vu tộc vong, khí vận của Vu Chủ cũng theo đó tiêu tan, sinh tử đạo tiêu!" Cú Mang tiếp tục nói.

Diệp Thanh ngồi trong đại điện trực tiếp ngơ ngác.

Vu tộc vong?

Mình cũng phải chết.

Mẹ nó chứ, đây là ràng buộc vận mệnh của mình với Vu tộc à, khiến mình không còn lựa chọn nào khác.

Nếu không muốn chết, phải để Vu tộc trường tồn vĩnh cửu.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu, tại sao Bàn Cổ lại nói chỉ có Vu Chủ mới có thể dẫn dắt Vu tộc trường tồn vĩnh cửu.

"Bàn Cổ, tổ cha nhà ngươi, ta với ngươi không thù không oán, sao lại hại ta thế này?" Diệp Thanh muốn khóc mà không có nước mắt, Vu Yêu kiếp, đều là biến số, mình phải cùng Vu tộc đồng tiến đồng thoái.

Vốn tưởng La Hầu là kẻ xui xẻo, không ngờ mình cũng là kẻ xui xẻo.

Thực tế, thiết lập này là để La Hầu không thất hứa.

Ai ngờ sẽ có người nuốt mất bản nguyên của La Hầu.

“Vu Chủ, ngài sao vậy?” Cú Mang ngơ ngác nhìn, dường như nghe thấy Diệp Thanh đang mắng Bàn Cổ?

“Không có gì, bây giờ ta là Vu Chủ, hiểu chưa?” Diệp Thanh mặt đầy phẫn nộ, Thập Nhị Tổ Vu bên dưới đều im lặng không nói.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng cả Hồng Hoang sẽ chấn động.

Các Tổ Vu bình thường một lời không hợp là đánh nhau, từng người một lại hiền lành như một con cừu non.

Chương 7

"Từ bây giờ, chia tộc nhân Vu tộc thành mười hai đội, do mười hai người các ngươi dẫn dắt, phân tán đến mười hai phương của Hồng Hoang!" Diệp Thanh phân phó.

Hắn là người xuyên không, không thể chết vì Vu Yêu kiếp, nếu đã như vậy, vậy thì trước tiên giảm bớt xung đột với Yêu tộc.

Về chuyện sau này, hắn cũng đã có tính toán.

Cùng lắm thì, đợi hắn luyện hóa Hỗn Độn Châu, sẽ đưa cả Vu tộc vào thế giới Hồng Mông bế quan.

Cái lượng kiếp chết tiệt này, ai thích nhận thì nhận.

Dù có đánh nát Hồng Hoang, cũng không liên quan đến Vu tộc một xu.

"…" "Vu Chủ, Tổ Vu Thần Điện là do một phần nhục thân của Phụ Thần hóa thành, hung sát chi khí bên trong nồng đậm, nếu chúng ta đi rồi, tu luyện thì sao?" Hậu Thổ đứng ra.

"Vậy thì sau khi ổn định tộc nhân của mình, lại quay về bế quan!

Nếu có đại sự, lại đi." Diệp Thanh tay vung lên, cứ thế quyết định.

Về việc Vu tộc đi đâu, hắn cũng lười hỏi.

Chỉ cần không ăn Yêu tộc là được, các sinh linh khác, tùy tiện xử lý.

Rất nhanh, Diệp Thanh bế quan, hắn phải gấp rút luyện hóa Hỗn Độn Châu, triệt để tịnh hóa thế giới Hồng Mông.

Hắn không hề biết, phương án này, đã khiến cả Hồng Hoang đều hỗn loạn.

Đế Giang đi về phía đông, Cú Mang đi về phía nam, Chúc Dung đi về phía tây, Cộng Công đi về phía bắc.

Tám người còn lại, cũng cát cứ một phương.

Như vậy một, Yêu tộc không sao, các sinh linh khác lại thảm rồi.

Phía đông.

Đế Giang một đường tiến về phía đông, đi đi dừng dừng, cuối cùng tìm thấy Phương Gia Sơn ở Đông Hải, cũng là Bồng Lai Tiên Đảo.

Nơi này tiên khí lượn lờ, nhân kiệt địa linh, thích hợp nhất để phát triển.

Thế là, hắn đưa một tộc của mình đến đây.

Tuy nhiên, Phương Gia Sơn ở Đông Hải là địa bàn của Đông Vương Công.

Người của Vu tộc đi xa vạn dặm cướp địa bàn của hắn, hắn có thể chịu được sao?

Vì vậy, Đông Vương Công và Đế Giang đánh nhau một trận.

Kết quả bị đánh đến bầm dập, bị đuổi ra khỏi Phương Gia Sơn.

Mẹ nó, bị một kẻ ngoại lai cướp tổ, Đông Vương Công cũng là kẻ bi thảm nhất.

Vì vậy hắn quyết định, đợi Hồng Quân giảng đạo lần thứ hai, nhất định phải kiện Vu tộc.

Ngoài ra, còn có Tây Phương Giáo.

Phương Tây tuy được gọi là Cực Lạc Thế Giới, nhưng sinh linh cũng không nhiều.

Bây giờ thì hay rồi, tên nóng tính Chúc Dung đó đến, một trận làm

loạn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra mặt, cũng không chiếm được chút lợi thế nào.

"Vu tộc, quả thực quá đáng!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phẫn nộ gào thét.

Lúc trước bị Diệp Thanh gài một vố, bây giờ lại bị Tổ Vu Chúc Dung bắt nạt tận cửa nhà, sao có thể không giận?

Nhưng Chúc Dung thực sự quá hung hãn, hai người họ cùng lên cũng không chiếm được lợi thế.

Cuối cùng, bị một câu của Chúc Dung tức đến thổ huyết.

"Các ngươi làm giáo chủ của các ngươi, ta tìm thức ăn của ta, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!" Đệt!

Lời này vừa ra, hai tên phương Tây trực tiếp thổ huyết.

Mẹ nó ngươi đến Tây Thiên của ta tìm thức ăn?

Nước sông không phạm nước giếng?

Cảnh này, cũng lần lượt diễn ra ở những nơi khác.

Trong một thời gian, mọi người oán thán không ngớt.

Nhưng lại không thể làm gì.

Bởi vì thực lực của người ta mạnh mẽ. … Bất Chu Sơn, đạo trường của Phục Hy và Nữ Oa.

"Ca, Vu tộc đang làm trò gì vậy?

Đột nhiên rời khỏi Bất Chu Sơn, phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang rồi?" Nữ Oa vẻ mặt khó hiểu.

Hồng Hoang hiện tại, lấy Yêu tộc và Vu tộc là mạnh nhất.

Lúc trước còn lo lắng Vu tộc có Diệp Thanh, sẽ mang đến tai nạn cho Yêu tộc.

Nhưng bây giờ, người ta trực tiếp đi rồi, căn bản không đánh nhau với Yêu tộc.

"Cái này ta cũng không biết!" Phục Hy tuy tinh thông thuật bát quái, nhưng năng lực cũng có hạn.

Hắn tính không ra chuyện của Diệp Thanh, chỉ là, hoàn toàn không thông thấu.

"Ai, xu thế hiện tại, đối với Yêu tộc chúng ta mà nói là chuyện tốt, nhưng thật không biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì!" Nữ Oa nhíu chặt mày, trong lòng hiện lên bóng dáng đó.

Ngay sau đó, lại trở nên phẫn nộ.

"Tên khốn đó, sao lại vô sỉ như vậy!" Nghĩ đến khối đất đó, Nữ Oa hận không thể một chưởng đập chết hắn.

Hồng Hoang không có năm tháng, rất nhanh, một nguyên hội đã trôi qua, lần giảng đạo thứ hai của Hồng Quân sắp đến, những người nghe đạo lần trước lần lượt lên đường.

"Các vị đạo hữu khỏe!" Trên đường đến Tử Tiêu Cung, các vị tiên lần lượt chào hỏi nhau.

Sau một nguyên hội bế quan, ai nấy đều thu được lợi ích không nhỏ.

Diệp Thanh chân đạp tường vân, bay về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Phía sau, Đế Tuấn và Thái Nhất đuổi theo không rời.

"Diệp huynh, đi chậm một chút!" Nghe thấy tiếng gọi, Diệp Thanh liền giảm tốc độ.

Hai người này vội vàng như vậy, tìm hắn có chuyện gì?

"Hai vị đạo hữu, tìm ta có việc gì?" Diệp Thanh hỏi.

“Bọn ta đến để cảm tạ, đa tạ Diệp huynh.” Đế Tuấn và Thái Nhất rất lịch sự.

Một nguyên hội bế quan, tham ngộ đạo pháp, tâm tình bình ổn, thực lực đại tiến, đó là lời cảm tạ thứ nhất.

Còn lời cảm tạ thứ hai, là vì Vu tộc đã phân tán đi, tương đương với việc cho Yêu tộc một không gian rộng lớn tự do, để họ có nhiều thời gian tu luyện hơn.

“Chuyện nhỏ thôi, không cần khách sáo!” Diệp Thanh xua tay, hắn làm vậy cũng là vì mục đích riêng, không phải miễn phí.

“Hai vị lão đệ, nếu thật sự muốn cảm tạ ta, vậy cho ta một ít hạt giống của Yêu tộc thì thế nào?” Lý do hắn làm vậy rất đơn giản.

Vu Yêu đại kiếp chắc chắn sẽ xảy ra, dù quỹ đạo ban đầu đã bị thay đổi, Thiên Đạo cũng sẽ khiến lượng kiếp xuất hiện theo một cách khác.

Vì vậy, để bảo toàn Vu tộc, chỉ có cách lẩn trốn.

Hồng Mông thế giới không nghi ngờ gì là nơi tốt nhất.

Nhưng bên trong không có sinh mệnh, lương thực cho Vu tộc giải quyết thế nào?

Cho nên, lo trước khỏi họa mới là thượng sách, sớm hỏi xin Đế Tuấn và Thái Nhất một ít con cháu Yêu tộc để đưa vào trong đó sinh sôi nảy nở.

Đợi đến khi bế quan, Yêu tộc bên trong cũng đã phát triển thành một số lượng khổng lồ, đủ để chống đỡ cho đến khi Vu Yêu đại kiếp kết thúc.

Trong binh pháp, điều này gọi là, binh mã chưa động, lương thảo đi trước!

“Ồ?

Diệp huynh có ý gì?” Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, có chút khó hiểu.

“Các ngươi cũng biết, ta có Hỗn Độn Châu, trong Hỗn Độn Châu tự thành một thế giới, chỉ là thiếu chút sinh khí, nên ta mới mở lời với hai vị đạo hữu!” Diệp Thanh đương nhiên sẽ không nói ra sự thật.

Dĩ nhiên, gài bẫy người khác phải làm sớm, nếu không đợi hai tên này ngồi lên ngôi vị Thiên Đế, mắt cao hơn đầu, thì khó nói chuyện rồi.

“Ha ha ha, ra là vậy, Diệp huynh yên tâm, thành viên Yêu tộc có hàng trăm triệu, đến lúc đó ta sẽ sắp xếp vài triệu vào thế giới của huynh, bảo đảm nhân khí thịnh vượng!” Đế Tuấn vỗ ngực cam đoan.

“Ha ha, tốt, vậy làm phiền hai vị huynh đệ rồi!” Diệp Thanh cũng cười ha hả.

Đột nhiên, hai bóng hình xinh đẹp xuất hiện, chính là Thường Hi và Hi Hòa.

“Xin ra mắt Đế Tuấn ca ca, Thái Nhất ca ca, và Diệp Thanh đạo hữu!” Giọng hai người trong trẻo, nghe thật êm tai.

“Một nguyên hội không gặp, hai vị đạo hữu lại xinh đẹp hơn rồi?” Diệp Thanh cười ha hả, khiến hai nàng mặt đỏ bừng.

“Đâu có, lần trước nhờ một câu nói của Diệp Thanh đạo hữu, chúng ta bế quan một nguyên hội, tu vi cũng có chút tiến bộ!” Hai người che miệng cười duyên.

Diệp Thanh không nói gì, câu nói đó, thuần túy là hắn bịa bừa.

Hắn không nói, tu vi của họ cũng sẽ tiến bộ thôi.

Nhưng, một câu nói có cũng được không có cũng chẳng sao, lại

khiến hai chị em Hi Hòa, Thường Hi tăng mạnh hảo cảm với Diệp Thanh.

Đây gọi là vô tâm cắm liễu, liễu lại thành rừng!

"Hừ, vô sỉ!" Đột nhiên, bên cạnh vang lên một giọng nói lạnh lùng.

"Đệ tử Thánh nhân!" Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa, Thường Hi đều hơi cúi người chào Nữ Oa.

Thánh nhân, đó là nhân vật đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Đệ tử Thánh nhân, địa vị cũng cao hơn họ một bậc.

Dù sao, tương lai họ cũng sẽ chứng đạo thành Thánh, bây giờ chắc chắn phải tạo quan hệ tốt.

Thế nhưng, Diệp Thanh lại không hề nhúc nhích, chỉ nhìn Nữ Oa, mặt đầy ý cười.

"Này, nàng không muốn chấp nhận ta thì thôi, cũng không thể can thiệp ta nói chuyện với người khác chứ?

Chẳng lẽ ghen rồi?" Phụt… Lời vừa dứt, Nữ Oa trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi!

Con mẹ nó ta mà ghen á?

Ta chỉ ngứa mắt cái bộ mặt lãng tử của ngươi thôi, rõ chưa!

"Muội muội!" Phục Hy vội vàng chạy tới, mặt đầy quan tâm, nhưng trong lòng lại tràn ngập nghi hoặc.

Nghe lời này, chẳng lẽ Vu Chủ này có chuyện gì với muội muội nhà mình?

Sao chưa từng thấy Nữ Oa nhắc đến nhỉ?

"Ngươi, hạ lưu!" Nữ Oa nhìn Diệp Thanh, tức đến không biết nói

gì, ngoài vô sỉ, hạ lưu ra thì chẳng còn từ nào khác.

Chương 8

"Chuyện này, một bên tình nguyện đánh, một bên tình nguyện chịu, tình chàng ý thiếp, ta lại không ép buộc! 13.

Hơn nữa, sinh con đẻ cái vốn là chuyện mà tất cả sinh linh nên làm mà!" Diệp Thanh ra vẻ heo chết không sợ nước sôi, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

"Gì cơ? 14.

Sinh con đẻ cái?" Mọi người dường như đã hiểu ra.

Chẳng trách Nữ Oa lại tức giận, chuyện như vậy, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, Diệp Thanh trực tiếp trêu chọc, có vẻ hơi quá… Hơn nữa, Nữ Oa là đệ tử Thánh nhân, tương lai sẽ chứng đạo thành Thánh.

Bây giờ đề cập đến chuyện này, quả thực còn quá sớm.

"Muội muội, sao thế, ta sắp được làm cữu cữu rồi sao?" Phục Hy đứng bên cạnh đột nhiên xen vào một câu.

Thân thể Nữ Oa run lên, nàng trợn mắt lườm hắn một cách lạnh lùng.

"Ngươi…" Trên đời này có người anh nào như vậy không, thấy em gái bị người ta trêu ghẹo không những không giúp đỡ, ngược lại còn giúp người ngoài?

Vui sướng trên nỗi đau của người khác đòi làm cữu cữu?

Phụt… Nữ Oa lại phun ra một ngụm máu tươi nữa, rồi quay người bỏ đi.

Lần này, là bị chính anh ruột chọc cho tức chết.

Ở bên Diệp Thanh, tạm không nói tương lai sẽ thế nào, chỉ riêng

trước mắt, nàng là người Yêu tộc, còn Diệp Thanh là Vu Chủ của Vu tộc.

Hai tộc tuy bây giờ hòa thuận, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày đứng ở thế đối lập.

Đến lúc đó nàng đã ở bên Diệp Thanh rồi.

Yêu tộc và Vu tộc đánh nhau đến chết đi sống lại?

Nàng đứng một bên xem kịch à?

Sao có thể như vậy được?

Vì vậy, Nữ Oa thà không cần Cửu Thiên Tức Nhưỡng nữa.

Dĩ nhiên, nàng không biết Cửu Thiên Tức Nhưỡng là mấu chốt để chứng đạo.

"A a, Diệp Thanh đạo hữu, thật ngại quá, muội muội ta tính tình nó thế, lần sau ta mời huynh đến nhà ta uống rượu!" Phục Hy nói xong, vội vàng đuổi theo.

"Diệp huynh, ngầu vãi, cả đệ tử Thánh nhân cũng dám trêu!" "Diệp huynh, có tiền đồ!" Đế Tuấn và Thái Nhất ngơ ngác nhìn Diệp Thanh, không khỏi giơ ngón tay cái lên.

"Diệp Thanh đạo hữu, khi nào mời hai chị em ta đến nhà huynh chơi?" Thường Hi và Hi Hòa hai mắt long lanh tình tứ.

Kẻ ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng dám tán tỉnh, nếu có thể được hẳn để mắt đến, không chừng sau này có thể làm chị em với Thánh nhân a.

"Ha ha, luôn hoan nghênh!" Diệp Thanh cười lớn, rồi bay về phía ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, mọi người đã tụ tập đông đủ.

Diệp Thanh vừa đến nơi, liền cảm thấy oán khí của mọi người ngút trời.

"Cái bọn Vu tộc này, thật là vô lý, lại ngang nhiên chiếm đạo trường của ta." "Ai mà không nói chứ?

Chúng nó ăn sạch cả một vườn linh dược của ta!

Ta đến nói lý, còn bị đánh cho một trận." "Vô số thủy tộc ở Nam Hải của ta, bị chúng ăn mất mấy triệu, thật là vô lý." "Chư vị đạo hữu, Vu tộc cậy mình mạnh mẽ, làm càn làm bậy, họa loạn Hồng Hoang, chúng ta nhất định phải tìm cách cho chúng biết tay!" Một đám người tụ lại một chỗ, oán than vang trời, đòi thảo phạt Vu tộc.

Lúc này, Diệp Thanh chậm rãi bước tới, nhìn về phía đám người này, cười hỏi: "Chư vị, muốn đối phó Vu tộc à!" Nghe thấy giọng nói này, tất cả mọi người đều im bặt.

Họ chỉ nhìn về phía Diệp Thanh, tên ác nhân này, ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng dám đánh.

Hơn nữa, ngay cả phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp của Lão Tử cũng có thể phá, ai mà dám đắc tội.

"Tiếp tục đi chứ, ta không để ý đâu, thật đấy!" Diệp Thanh ra vẻ vô hại.

Hắn cũng biết, Vu tộc tính tình nóng nảy, hiếu chiến, động một tí là phá nhà người ta.

Nhưng hắn cũng hết cách, vì đó là thiên tính của Vu tộc.

Chẳng lẽ bắt người Vu tộc phải làm thục nữ?

Dù Bàn Cổ sống lại, e rằng cũng không làm được.

Thấy bộ dạng của Diệp Thanh, mọi người vẫn im lặng.

Bọn ta mà tin ngươi mới có quỷ.

Lúc trước ở ngoài Tử Tiêu Cung, khi ngươi đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thấy ngươi không để ý đâu.

Tam Thanh và Nữ Oa nhìn Diệp Thanh, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Tam Thanh tức giận không phải vì Diệp Thanh đánh Nguyên Thủy, mà là vì cơ duyên của họ đã bị Diệp Thanh cướp mất.

Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, rõ ràng có duyên với họ, vậy mà nửa đường lại nhảy ra một kẻ, ngang nhiên cướp đi bảo vật thuộc về mình.

Đó là Tiên Thiên Linh Bảo, không phải rau cải trắng.

Phải biết ở Hồng Hoang, bảo vật khó kiếm đến mức nào.

Hơn nữa, Tiên Thiên Linh Bảo, rất chú trọng cơ duyên.

Còn về phần Nữ Oa, ngươi cướp đi hoa sen, lá sen, ngó sen thì thôi đi, mẹ nó chứ ngay cả bùn sen cũng không chừa lại cho ta?

Đúng là một tên khốn nạn. 15.

Lại còn lấy cục bùn đó ra uy hiếp, đòi sinh con đẻ cái với ta.

Đơn giản là một tên dị loại vô sỉ hạ lưu.

"Diệp đạo hữu, không phải bần đạo nhiều lời, nhưng phương Tây của chúng ta thật sự không còn nhiều thứ để bị Vu tộc tàn phá nữa!" "Vì vậy, xin Diệp đạo hữu phát lòng từ bi, kết một phần thiện duyên đi!" Tiếp Dẫn đạo nhân hết cách rồi.

Vì cơ nghiệp, ông ta đành liều mình có nguy cơ bị Diệp Thanh đánh, đứng ra nói chuyện.

Chuẩn Đề đứng bên cạnh cũng đổ thêm dầu vào lửa.

"Diệp đạo hữu, Vu Yêu hai tộc là bá chủ Hồng Hoang, nên kiềm chế lẫn nhau, cùng nhau phát triển, nhưng nay, lại bỏ gần tìm xa, có

trái với Thiên Đạo a!" Mọi người nghe vậy, đều gật gù.

"Chuẩn Đề đạo hữu nói không sai!" Từ sau Long Phượng đại kiếp kết thúc, Vu tộc và Yêu tộc trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Hai tộc đánh nhau không ngớt.

Các sinh linh khác, chỉ có thể sống trong kẽ hở.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, hai kẻ mạnh nhất không đánh nhau nữa, lại chuyên đi bắt nạt kẻ yếu, thế có ra thể thống gì?

"Theo ta thấy, Vu tộc nên rút khỏi Phương Gia sơn của ta!" Đông Vương Công đứng ra, dù sao cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

Bị người ta chiếm tổ chim khách, thật là vô lý.

"Còn nữa, cũng phải rút khỏi Nam Hải của ta!" "Còn Bắc Hải của ta!" "Còn…" …Trong phút chốc, các tiên nhân kích động, cùng nhau lên tiếng thảo phạt Vu tộc.

"Nữ Oa đạo hữu, nàng nghe xem, ý của bọn họ là muốn Vu tộc chúng ta tiếp tục tranh đấu với Yêu tộc!" "Mấy người này a, trông thì đạo mạo trang nghiêm, thực ra trong bụng toàn ý đồ xấu xa cả!" Diệp Thanh nháy mắt với Nữ Oa.

Sắc mặt Nữ Oa trầm xuống.

Tuy nàng không ưa Diệp Thanh, nhưng lời hắn nói không phải không có lý.

"Mấy kẻ này, ngứa da rồi sao?" Đế Tuấn vừa mới nhận huynh đệ, bây giờ thì hay rồi, đám người này lại xúi giục huynh đệ trở mặt thành thù.

Thái Nhất đứng bên cạnh không nói hai lời, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung, trấn áp xuống.

Đông… Tiếng chuông vang lên, tâm thần mọi người chấn động.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trắng bệch.

Đây là muốn ra tay độc ác à.

Họ chỉ thuận miệng đề cập một câu, lại bị coi là đối tượng công kích trọng điểm.

Cũng khó trách, ai bảo họ gieo gió gặt bão làm gì?

"Thái Nhất đạo hữu, ngoài Tử Tiêu Cung, chớ nên nóng vội!" Lão Tử ra tay, tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, ngăn cản Hỗn Độn Chung.

Diệp Thanh lắc đầu.

Tên Thái Nhất này cũng quá kém cỏi, lâu như vậy rồi, Hỗn Độn Chung mới có chút uy lực này, phải luyện hóa đến bao giờ nữa đây. 16.

"Hừ, Vu tộc vốn là một lũ gậy khuấy cứt ở Hồng Hoang." Nguyên Thủy Thiên Tôn với tính cách tự cho mình là đúng không kìm được, lại nhảy ra. 17.

"Gậy khuấy cứt thì sao nào, lão tử thích làm gậy khuấy cứt đấy, không phục thì cắn ta đi!" Diệp Thanh đáp trả thẳng thừng.

Ở Hồng Hoang, ai có nắm đấm to thì người đó có lý.

Chỉ cần tạm thời tránh để mâu thuẫn với Yêu tộc trở nên gay gắt là được.

Còn những kẻ khác, không đủ cho Vu tộc nhét kẽ răng.

"Nguyên Thủy đạo hữu, Vu tộc cũng là vì sinh tồn, không thể đổ hết mọi chuyện lên đầu Vu tộc được chứ?" Lúc này, lão người tốt Hồng Vân đạo nhân đứng ra, muốn hòa giải chuyện này.

Lời vừa dứt, gần như tất cả mọi người có mặt, trừ Yêu tộc và Vu tộc ra, những người còn lại đều hận không thể tát chết ông ta ngay lập

tức.

“Hồng Vân đạo hữu, lời này của ông là có ý gì?” “Chẳng lẽ Vu tộc vì sinh tồn, có thể tùy ý nuốt chửng các sinh linh khác?” Mọi người nổi giận.

Từng đôi mắt nhìn chằm chằm vào Hồng Vân, sắc như kiếm bén.

Hồng Vân sợ hãi, vội nép vào người Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử thật bất lực.

An phận tu luyện không tốt sao?

Cứ phải lên tiếng làm gì.

Bây giờ thì hay rồi, một cái miệng, đắc tội với tất cả mọi người.

Nhưng Trấn Nguyên Tử cũng không còn cách nào khác, ai bảo quan hệ của ông ta và Hồng Vân tốt chứ.

Diệp Thanh thấy vậy, lắc đầu.

Hình tượng lão người tốt của Hồng Vân quả nhiên không phải là hư danh, dù làm gì, cũng đều kéo thù hận, mà còn là kéo đầy thanh thù hận, loại trăm phần trăm ấy.

Lần trước nhường ghế, hắn đã giúp hóa giải hận ý của Côn Bằng đối với ông ta, nếu không thì, chỉ một mình Côn Bằng, cũng đủ khiến Hồng Vân khó thoát kiếp nạn.

“Nguyên Thủy đạo hữu nói không sai!

Hành vi của Vu tộc, chúng ta phải ngăn chặn!” Thấy Hồng Vân không nói nữa, mọi người lại lần nữa chĩa mũi dùi về phía Diệp Thanh, về phía Vu tộc.

Chương 9

"Chống lại Vu tộc, người người có trách nhiệm, Đế Tuấn đạo hữu, Yêu tộc cũng không thể đứng ngoài cuộc!" Đông Vương Công là người tức giận nhất, tiên đảo của ông ta đều bị chiếm rồi, nên cũng bắt đầu lôi kéo Yêu tộc.

Chỉ là, Đế Tuấn còn chẳng thèm để ý đến ông ta.

Đế Tuấn không để ý, không có nghĩa là người khác cũng không để ý.

Côn Bằng yêu sư đứng bên cạnh đột nhiên ra tay, một cái tát quất thẳng vào mặt Đông Vương Công.

"Mẹ nó, lôi Yêu tộc của ta vào làm gì?" Côn Bằng cũng là một kẻ nóng tính, nhưng hắn biết điều, lần trước có thể trở thành đệ tử ký danh của Thánh nhân, hoàn toàn là nhờ Diệp Thanh.

Hắn đang sầu vì không có cơ hội trả ơn.

Bây giờ thì hay rồi, cơ hội đến rồi.

Đánh xong Đông Vương Công, Côn Bằng yêu sư tiến lên hành lễ với Diệp Thanh.

"Diệp Thanh đạo hữu, Côn Bằng cảm tạ ơn ra tay lần trước!" Nói xong, hắn lại quay sang nhìn Đông Vương Công và mọi người, nói: "Ai dám lôi Yêu tộc của ta vào nữa, bản yêu sư sẽ bóp chết kẻ đó!" Đông Vương Công vừa mới hoàn hồn sau cú sốc.

Lập tức im bặt.

Những người khác, cũng bị hành động của Côn Bằng làm cho khó hiểu.

Khó khăn lắm mới lôi kéo được Yêu tộc xuống nước, bây giờ thì hay rồi, Yêu tộc và Vu tộc lại mặc chung một cái quần, sau này sống thế nào đây?

Thế là, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tam Thanh và Nữ Oa.

Đệ tử thân truyền của Thánh nhân, chỉ có thể nhờ họ làm chủ rồi.

Nhưng, Tam Thanh sợ Diệp Thanh, cũng sợ Thái Nhất và Đế Tuấn, nên giữ im lặng.

Còn Nữ Oa, vốn là người Yêu tộc, chẳng lẽ thật sự muốn thấy Yêu tộc và Vu tộc xé xác nhau?

Không thể nào.

Két… Đúng lúc này, cửa Tử Tiêu Cung mở ra.

Hạo Thiên và Dao Trì bước ra, nói: "Chư vị, buổi giảng đạo sắp bắt đầu, mọi người hãy vào trong, ngồi theo vị trí của lần đầu tiên!" "Đại Đạo vô hình, ba ngàn đạo pháp đều có thể chứng đạo…" Bước vào Tử Tiêu Cung, ngồi xuống vị trí cũ, Hồng Quân trực tiếp đi vào chủ đề.

Khiến cho một số người vốn định tố cáo Vu tộc cũng thu lại tâm tư, chuyên tâm nghe đạo.

Diệp Thanh cũng đắm chìm trong đó.

Vì Hồng Quân dù sao cũng là Thánh nhân đầu tiên, thừa hưởng ý chí Thiên Đạo, giáo hóa thế nhân.

Mặc dù hắn là người xuyên việt, nhưng cũng phải thành Thánh.

Nếu không, lượng kiếp mở ra, dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Chỉ có ký thác Nguyên thần vào Thiên Đạo, mới có thể bất tử bất diệt, dù Hồng Hoang có bị hủy diệt, Thánh nhân cũng sẽ không hề hấn gì.

Ba ngàn người có mặt, đều biết đạo lý này.

Theo tiếng giảng đạo của Hồng Quân, trong đại điện, có hoa rơi bay múa, kim liên nở rộ.

Lại có phượng hoàng tung cánh, kim long bay lượn.

Vô số phù văn hiện ra, có thể nói là sự huyền diệu của Đại Đạo, thể hiện hết sự biến hóa của Thiên Đạo.

Những người bên dưới, cũng không thiếu những cường giả đỉnh cao.

Ví như Tam Thanh, là do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, ngoài Lực chi đạo ra, mỗi người đều kế thừa một phần ba truyền thừa của Bàn Cổ.

Cùng với công đức khai thiên tạo hóa, việc chứng đạo thành Thánh chỉ là chuyện sớm muộn.

Có Nữ Oa, tuy thuộc Yêu tộc, nhưng lĩnh ngộ cực mạnh, lại gánh vác công đức tạo người của Thiên Đạo, cũng thấu hiểu Đại Đạo.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai đại lão phương Tây.

Năm đó Hồng Quân chiến La Hầu, đã liên hợp với Càn Khôn lão tổ, Âm Dương lão tổ, Tạo Hóa lão tổ.

Trận chiến đó, đã đánh nát toàn bộ long mạch, linh căn của phương Tây.

Vì vậy, hai người lập lời thề, dù phải dùng thủ đoạn, cũng phải phát triển phương Tây.

Nếu không, sau này cũng không trở nên vô sỉ, chuyên đi lừa gạt người khác.

Có Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hai con Tam Túc Kim Ô do thiên mệnh hóa thành từ Thái Dương tinh, mang phong thái vương giả.

Đế Tuấn nắm giữ Hà Đồ Lạc Thư, mưu kế vô song.

Thái Nhất nắm giữ Hỗn Độn Chung, công thủ toàn diện.

Có Yêu sư Côn Bằng từ Bắc Hải Huyền Minh Cung.

Thiên phú thần thông của hắn ẩn chứa các pháp tắc như không gian, sinh tử, băng, thủy, phong, thậm chí cả Lực chi pháp tắc, những đại đạo nghịch thiên.

Dựa vào đó, hắn có thể chống đỡ được công kích của Đế Tuấn và Thái Nhất trong thời gian ngắn.

Còn có lão người tốt Hồng Vân mặc hồng y, tu luyện Thiện chi đạo.

Bên cạnh là Trấn Nguyên Tử, tu Thổ và Mộc chi đạo.

Minh Hà lão tổ của U Minh Huyết Hải, bản thể là tiên thiên thần thai linh do tinh huyết từ rốn của Bàn Cổ hòa với máu bẩn, oan hồn, oán niệm của vạn giới chúng sinh hóa thành.

Hắn đã luyện hóa toàn bộ U Minh Huyết Hải.

Chỉ cần Huyết Hải không cạn, hắn vĩnh sinh bất tử. …Ngoài ra, ba ngàn người, mỗi người tu một đạo riêng.

Dưới tiếng giảng đạo của Hồng Quân, càng thêm minh ngộ thấu triệt.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung đạo vận dao động.

Trước mặt Diệp Thanh, một thân ảnh mặc thanh y xuất hiện.

Vẻ ngoài giống hệt Diệp Thanh.

“Chấp niệm?” Thân kiêm pháp tắc mạnh mẽ từ bản nguyên của

La Hầu, lại có đạo pháp của Hồng Quân giảng giải, hắn đã bước ra một bước lớn.

Ngưng tụ ra một trong ba thi, là chấp niệm, cũng chính là bản ngã.

Dĩ nhiên, bản thân Hồng Quân chứng đạo bằng cách Trảm tam thi, đạo pháp ông tuyên dương tuy bao la vạn tượng, nhưng cuối cùng vẫn lấy lý luận Trảm tam thi chứng đạo làm gốc.

"Hít!" Thấy cảnh này, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều ngẩn ra.

Sao có thể chứ?

Những người này, ai mà không đã tu hành trên con đường này vô số nguyên hội.

Nhưng Diệp Thanh thì sao, mới hóa hình bao lâu, đã đi trước mặt họ.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đối với Diệp Thanh vẫn còn canh cánh trong lòng.

Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn hận Diệp Thanh đến tận xương tủy.

Trong lòng hắn nguyền rủa, để xem tên này trảm thi thế nào, trảm không được thì hay rồi.

Thế nhưng, Diệp Thanh vẫn bình thản, không vội không vàng lấy ra một món pháp bảo.

"Vãi chưởng, ta…" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, sắc mặt méo mó.

Bởi vì món bảo vật đó chính là Tam Bảo Ngọc Như Ý do Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên biến thành.

Nếu không phải Diệp Thanh ngang nhiên cướp đi, đó đã là pháp bảo của ông ta rồi.

Nhưng bây giờ, tên khốn đó lại lấy nó ra để trảm thi.

Rõ ràng là đang chọc tức ông ta.

"Nhị sư đệ, Sư tôn đang giảng đạo, hãy giữ vững đạo tâm, không được càn rỡ!" Lão Tử ở bên cạnh nhắc nhở.

Thánh nhân ở trên đang giảng đạo, lớn tiếng la lối cái gì?

Tuy có phần nuông chiều nhị sư đệ này, nhưng cũng không thể mất chừng mực vào lúc này được.

"Đại sư huynh, tên đó rõ ràng đang chọc tức ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã bực bội vì không có pháp bảo, lại càng tức giận hơn vì pháp bảo bị cướp đi.

Bây giờ thì hay rồi, người ta lấy pháp bảo của mình ra trảm thi chứng đạo ngay trước mặt, đổi lại là bất kỳ ai cũng không thể chịu đựng được.

"Im miệng!" Lão Tử bất đắc dĩ, trực tiếp lên tiếng trấn áp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mới im lặng.

Lúc này, Diệp Thanh cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, chém về phía bản ngã.

Trên bản ngã chi thi, xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Ngay sau đó, hắn lại lấy ra một món pháp bảo khác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang chú ý Diệp Thanh lại lên tiếng.

"Đại sư huynh, xem kìa, tên khốn đó…" "Nhị sư đệ, ta không phải đã nói với đệ rồi sao?

Sư tôn đang giảng đạo, đừng…" Chữ "đừng" còn chưa nói ra, Lão Tử đã ngẩn người.

"Đệt, đó là Thái Ất Phất Trần của ta." Do ngó sen trong Tam Thập

Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành.

Vốn là cơ duyên của ông ta, nhưng lại bị Diệp Thanh cướp mất.

Nhưng, thân là đại sư huynh, phải bình tĩnh, ông nhanh chóng thu lại tâm thần, nói: "Nhị sư đệ, bình tĩnh!" Nói xong, liền nhắm mắt lại, chuyên tâm nghe đạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm: "Đại sư huynh đứng nói không đau lưng, huynh có Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, ta và tam sư đệ, đều không có!" Thật là tức chết mà, nếu có bảo vật, cũng không đến nỗi để một tên nhóc con kiêu ngạo như vậy.

Thông Thiên ở bên cạnh vội nói: "Nhị sư huynh, đại sư huynh ngồi chứ, không đau lưng đâu!" "Vãi chưởng, câm miệng cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, đại sư huynh ta không bắt nạt được, bắt nạt đệ thì được chứ?

"Ặc…" Thông Thiên ngậm miệng lại, ngoan ngoãn nghe đạo.

Chỉ lẩm bẩm trong lòng, mẹ nó, lão cứ bắt nạt ta, có bản lĩnh thì đi bắt nạt đại sư huynh đi.

Ở phía bên kia, Diệp Thanh vung Thái Ất Phất Trần, bản ngã chi thi lại mờ đi vài phần.

Ngay sau đó, hắn lại lấy ra Thanh Bình Kiếm do lá sen hóa thành.

"Tam đệ, kiếm của đệ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, vội vàng gọi.

Thanh Bình Kiếm, vốn có duyên với Thông Thiên giáo chủ.

Bây giờ cũng rơi vào tay Diệp Thanh.

Thông Thiên giáo chủ mở mắt, toàn thân run rẩy.

"Tên nhóc này cố tình chọc tức chúng ta!" Nếu không, trảm một cái thi, có cần phải lấy ra ba món Tiên Thiên Linh Bảo không?

Chẳng mấy chốc, Thanh Bình Kiếm chém xuống.

Bản ngã chi thi của Diệp Thanh trực tiếp vỡ nát, hóa thành hư vô.

Chương 10

Ngay sau đó, một luồng đạo vận lưu chuyển, khí vận trên người Diệp Thanh tăng vọt.

Từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lên cấp Chuẩn Thánh.

"Nhanh vậy đã trảm thi rồi sao?" "Mới nghe đạo sáu trăm năm, sao có thể có năng lực lĩnh ngộ mạnh mẽ như vậy!" "Lần đầu nghe đạo, Diệp Thanh đạo hữu đã liên tiếp thăng hai cấp, không phải chúng ta có thể so bì." Nghe những lời này, Diệp Thanh im lặng không nói.

Chỉ cảm nhận được ánh mắt như muốn giết người của Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên trong đám đông.

"Hey, ba vị khỏe không, tiến bộ thế nào rồi?" Diệp Thanh vẫy tay, chào một tiếng.

Tam Thanh suýt nữa tức đến phun ra một ngụm máu tươi: Khỏe cái con khỉ, trả bảo bối của lão tử đây!

Diệp Thanh trở thành Chuẩn Thánh, cũng không gây ra gợn sóng quá lớn.

Dù sao trên kia có Thánh nhân giảng đạo, ai cũng sợ bỏ lỡ cơ duyên.

Chỉ có Tam Thanh trong lòng có chút tức giận.

Lấy bảo vật thì thôi đi, còn cố ý chọc tức ngay trước mặt, cũng quá vô sỉ rồi.

Chẳng mấy chốc, Hồng Quân giảng đạo xong, mở mắt ra.

"Lần này giảng Thánh nhân chi đạo, kéo dài ba ngàn năm, thấy chư vị thu hoạch không ít!

Thật đáng mừng đáng mừng!" Lúc nói chuyện, ánh mắt Hồng Quân nhìn chằm chằm vào Diệp Thanh, khiến hắn trong lòng căng thẳng.

Bị Thánh nhân nhìn chằm chằm, chắc chắn sẽ gặp đại họa.

Chẳng lẽ là vì Vu tộc phân tán?

Trong lòng hắn suy đoán, nhưng vẫn không hiểu rõ.

Hồng Quân nhìn hắn, có hai ý.

Thứ nhất là vì Diệp Thanh đi trước một bước tiến vào Chuẩn Thánh.

Thứ hai là trên người Diệp Thanh, ông ta phát hiện ra một tia biến số.

Tự cổ đến nay, Thiên Đạo đều có định số.

Nhưng cũng sẽ vì một số chuyện, một số người mà sinh ra biến số.

Nhưng, biến số dù có biến đổi thế nào, cũng không thoát khỏi mắt Thiên Đạo, nhưng bây giờ, ông ta lại có chút nhìn không thấu.

"Đa tạ Sư tôn!" Ba ngàn người nghe đạo, đều cúi đầu bái.

Được Thánh nhân giáo hóa, tự nhiên xem Thánh nhân là thầy.

"Ừm, tiếp theo, mọi người có thể hỏi ba câu, ta sẽ trả lời từng câu một!" Hồng Quân gật đầu, nói.

"Sư tôn, con muốn hỏi, chứng đạo thành Thánh, có nhất thiết phải trảm tam thi không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên hỏi.

Nguyên Thủy bảo bảo trong lòng khổ, vì không có bảo vật để trảm thi.

Dù có lĩnh ngộ thấu đáo, cũng không thể thành Thánh a.

“Thực ra, ba ngàn đại đạo đều có thể thành Thánh, nhưng nay Thiên Đạo đã ổn định, đạo của vi sư, là đơn giản nhất!” “Dĩ nhiên, công đức cũng có thể thành Thánh, nhưng phương pháp công đức, yếu hơn một chút so với trảm tam thi thành đạo.” Hồng Quân trả lời.

“Đa tạ Sư tôn!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hiểu, mọi người cũng đã hiểu.

Bây giờ phương pháp chứng đạo đơn giản nhất là trảm tam thi, hoặc là công đức chứng đạo.

Công đức chứng đạo thì thực lực yếu hơn.

Từ đó có thể thấy, cũng chỉ có một con đường là trảm tam thi chứng đạo.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhìn về phía Diệp Thanh, trong lòng lại méo mó.

Mẹ nó, tên khốn này, cướp đi cơ duyên của ta, đoạt pháp bảo của ta.

“Sư tôn, trong Tử Tiêu Cung có ba ngàn đệ tử, không biết Thánh vị rốt cuộc có bao nhiêu?” Chuẩn Đề hỏi.

Để chấn hưng Tây phương giáo, nhất định phải thành Thánh.

Nhưng ở đây có ba ngàn đệ tử, không thể ai cũng thành Thánh được.

Nếu Thánh vị có hạn, phải tranh thủ sớm nhất có thể.

“Đạo pháp có giới hạn, chín là cực số…” Hồng Quân nói, rồi liếc nhìn Diệp Thanh một cái, dường như còn giữ lại nửa câu.

Lúc này, mọi người nghe vậy, đều bàn tán.

“Chỉ có chín vị Thánh nhân?” Vậy thì cũng không đến lượt mình.

Ai cũng biết, Hồng Quân có bốn đệ tử thân truyền là Tam Thanh và Nữ Oa, chắc chắn sẽ thành Thánh.

Cộng thêm Hồng Quân, đã mất năm vị trí.

Sau đó là ba đệ tử ký danh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Côn Bằng.

Cộng lại là tám người, còn một vị trí, tất cả mọi người tranh giành thế nào?

Nếu có thể giành được thì tốt, vấn đề là trước mắt có một tên biến thái.

Mọi người bất giác cùng nhìn về phía Diệp Thanh.

"A a, chư vị nhìn ta làm gì, ta lại không phải mỹ nữ!" Lời của Diệp Thanh, khiến Thường Hi và Hi Hòa bật cười.

Nhưng lại khiến sắc mặt Nữ Oa trầm xuống, trong lòng thầm mắng một tiếng vô sỉ!

"Sư tôn, vậy Thánh vị là tranh giành, hay do ngài phân phối ạ?" Tiếp Dẫn vội vàng hỏi.

Nếu là tranh giành, vậy phải nhanh tay.

Nếu do Thánh nhân phân phối, vậy dù có khóc lóc van xin cũng phải cầu được một vị trí.

Những người khác, cũng đều vươn dài cổ trông ngóng.

Nếu là phân phối, vậy thì còn tranh cái quái gì nữa.

"Thánh vị, được trời ưu ái, vi sư sẽ ban cho Hồng Mông Tử Khí, để cầu chứng đạo." Quả nhiên a!

Khi Hồng Quân nói ra lời này, mọi người đều ngớ người.

Tại hiện trường, chỉ có Diệp Thanh là vô cùng bình tĩnh.

Vì tất cả mọi chuyện, hắn đều đã biết.

Ví dụ như một số người, dù có được Hồng Mông Tử Khí, cũng không có cách nào thành Thánh.

Tiếp theo, Hồng Quân cũng không quan tâm trong lòng mọi người nghĩ thế nào, trực tiếp bắt đầu phân phối Thánh vị.

"Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ba người các ngươi do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, được trời ưu ái, có thể thành Thánh!

Vi sư ban cho ba người Hồng Mông Tử Khí!

Để chứng đạo." Giọng nói vừa dứt, Hồng Quân vung tay, ba luồng khí vận pháp tắc màu tím tiến vào cơ thể họ.

"Đa tạ Sư tôn!" Ba người nhìn nhau, trong lòng vui mừng khôn xiết.

"Nữ Oa, ngươi không có duyên trảm thi, nhưng có thể dùng công đức thành Thánh, vi sư cũng ban cho một đạo Hồng Mông Tử Khí, để vì thế gian thêm một chủng tộc mới!" Hồng Quân nói xong, tử khí được đưa ra.

Lời của ông ta, đã nói rõ, là để Nữ Oa tạo người.

"Đa tạ Sư tôn!" Nữ Oa khẽ hành lễ, ngồi yên không nói.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người là tiên thần phương Tây, năm đó trong trận chiến với La Hầu, phương Tây bị hủy diệt hoàn toàn, vi sư cũng ban cho các ngươi Hồng Mông Tử Khí, tương lai có thể thành Thánh!" "Đa tạ Sư tôn!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nghe vậy, vẻ mặt vô cùng kích động.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn, không có được bồ đoàn, cũng có cơ duyên thành Thánh.

"Sư tôn, còn con thì sao?" Côn Bằng ngồi bên cạnh không yên.

Ngay cả người không có bồ đoàn cũng có Hồng Mông Tử Khí, không lẽ ta lại không có?

"Côn Bằng, ngươi với Thánh nhân vô duyên!" Lời này vừa ra, Côn Bằng trực tiếp ngẩn người.

Tại sao ta lại vô duyên với Thánh nhân?

Ta rõ ràng ngồi trên bồ đoàn, cũng đã trở thành đệ tử của Thánh nhân, tại sao ta lại vô duyên với Thánh nhân? 18.

"Cơ duyên của ngươi đã qua rồi, đây là quy tắc của Thiên Đạo, không thể làm trái, dù có biến cố đột ngột cũng không đủ để thay đổi!" Ý của Hồng Quân đã rõ.

Thiên Đạo chỉ công nhận sáu người đó thành Thánh, vậy thì chỉ có sáu người đó.

Vốn dĩ, sáu cái bồ đoàn đó là dành cho Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Nhưng giữa đường xảy ra biến cố, Diệp Thanh đẩy Tiếp Dẫn ra, điều đó cũng không thể thay đổi Thánh vị.

"Sư phụ, không công bằng!

Bồ đoàn vốn là ta và Hồng Vân đạo hữu ngồi lên trước, vì nhường ghế, nên mới liên lụy đến ta!" Côn Bằng không chịu nhận mệnh.

Cơ duyên khó khăn lắm mới có được, sao lại vuột mất như vậy?

"…" Hồng Quân không nói gì, thuận tay lại lấy ra một đạo Hồng Mông Tử Khí, nói: "Nếu đã như vậy, vậy vi sư để Hồng Mông Tử Khí quyết định vậy!" Giọng nói vừa dứt, Hồng Mông Tử Khí thoát khỏi tay ông ta, bay lượn trong Tử Tiêu Cung.

Thấy tử khí bay lượn, mọi người đều nuốt nước bọt, hy vọng may mắn sẽ rơi vào đầu mình.

Thế nhưng, tử khí bay một vòng, lại trực tiếp lao về phía Hồng Vân.

"Ta đệt, không thể nào?" Mọi người ngẩn người.

Côn Bằng cũng ngẩn người.

Hồng Mông Tử Khí lại chọn Hồng Vân?

Thế nhưng, ngay lúc Hồng Vân còn đang ngơ ngác.

Một bóng người đã chắn trước mặt ông ta.

Ngay sau đó, Hồng Mông Tử Khí đó trực tiếp chui vào trong thân ảnh kia.

"Vãi chưởng!" "Hồng Mông Tử Khí bị cướp giữa đường?" Trong Tử Tiêu Cung, tất cả mọi người đều nhìn vào bóng người trước mặt Hồng Vân, ai nấy đều tròn mắt nhìn nhau.

Mẹ nó, thế này cũng được à?

Họ không hiểu, tại sao Diệp Thanh lại dùng thủ đoạn như vậy.

Ngay cả Hồng Quân trên đài sen cũng có chút ngẩn người.

Ông ta biết, Hồng Vân có tử kiếp.

Lần trước bị Diệp Thanh va vào một cái, đã hóa giải được hận thù của Côn Bằng đối với ông ta.

Bây giờ, ném ra Hồng Mông Tử Khí, là muốn kéo thêm thù hận cho ông ta.

Nhưng hiện tại, lại bị Diệp Thanh phá hỏng.

Chương 11

"Diệp Thanh, ngươi dám giở trò dưới mí mắt của Thánh nhân sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại chạy ra chỉ trích.

Bây giờ ông ta đã có Hồng Mông Tử Khí, thành Thánh cũng là chuyện chắc như đinh đóng cột, vì thế lại trở nên kiêu ngạo.

"Thánh nhân đã nói, tử khí tự chọn chủ." "Ta một không trộm, hai không cướp, chỉ đứng ở đây, nó tự bay vào người ta, sao lại gọi là giở trò?" Diệp Thanh lý lẽ hùng hồn, vẻ mặt vô tội.

Thực ra, hắn biết ý đồ của Hồng Quân.

Nhưng, hắn làm vậy không phải để hóa giải thù hận cho Hồng Vân, mà là thật sự cần đạo Hồng Mông Tử Khí này.

Bởi vì, Hồng Mông thế giới khó mà luyện hóa, nếu có Hồng Mông Tử Khí, sẽ có thể tăng tốc đồng hóa thế giới.

Đến lúc đó, lại đem Yêu tộc bên ngoài, cùng linh quả linh dược chuyển vào, dù không luyện hóa, cũng có thể đưa toàn bộ Vu tộc vào trong Hồng Mông thế giới.

"Ngươi… cãi cùn!" "Đây là cơ duyên của Hồng Vân đạo hữu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Hồng Quân không nói gì, liền đẩy chuyện này cho chính Hồng Vân.

Nhưng ai ngờ, lão người tốt Hồng Vân tốt đến mức ngay cả tử khí cũng có thể nhường.

Ông ta nói: "Nếu Hồng Mông Tử Khí đã chọn Diệp Thanh đạo hữu, đó cũng là cơ duyên của Diệp Thanh đạo hữu, đừng làm khó hắn nữa!" "…" Nguyên Thủy Thiên Tôn hận a.

Mẹ nó, không nghe ra lão tử đang giúp ngươi à?

Lại không biết điều?

Những người khác cũng lắc đầu, nếu nhường, sao không nhường cho ta?

Không thấy người ta đã là Chuẩn Thánh rồi sao?

Thế là, lão người tốt Hồng Vân lại kéo thêm một đợt thù hận.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Đa tạ Nguyên Thủy đạo hữu, có lẽ huynh đệ của ta thật sự vô duyên với Thánh nhân!" "Hồng Vân đạo hữu, Trấn Nguyên Tử đạo hữu, thực ra, hai vị nên cảm tạ ta!" Diệp Thanh quay người, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Đệt, mặt dày thật.

Cướp đồ của người ta, lại còn muốn người ta cảm tạ?

Trên đời này sao lại có người không biết xấu hổ như vậy?

Người trong cuộc là Hồng Vân cũng ngẩn người.

"Đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Ông ta không hiểu hỏi.

"Thánh nhân đã nói, Thánh vị, được trời ưu ái, ban cho Hồng Mông Tử Khí, chỉ để cầu chứng đạo." "Hồng Vân đạo hữu không có Thánh vị, chứng đạo cũng là con số chưa biết, nếu được Hồng Mông Tử Khí, thì sẽ ra sao?" Ý của Diệp Thanh rất rõ ràng.

Sáu người kia là đệ tử Thánh nhân, tương lai nhất định sẽ chứng đạo thành Thánh.

Cho nên Hồng Mông Tử Khí không ai dám cướp.

Nhưng Hồng Vân thì khác.

Không có bối cảnh, không có Thánh vị, có Hồng Mông Tử Khí thì sao chứ?

"…" Hồng Vân im lặng, như vậy xem ra, thật sự phải cảm tạ

người ta rồi.

“Đa tạ Diệp Thanh đạo hữu!” “Được rồi được rồi!

Chuyện nhỏ!” Diệp Thanh xua tay, trở về vị trí của mình.

Vãi chưởng?

Tên ngốc Hồng Vân thật sự cảm ơn.

Một màn thao tác này, khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Đó là Hồng Mông Tử Khí, nếu luyện hóa, không chừng có thể chứng đạo thành Thánh, lại cảm ơn người ta cướp đi?

Thấy kẻ ngốc rồi, nhưng chưa thấy ai ngốc như vậy.

Nhưng, lời của Diệp Thanh cũng nhắc nhở họ.

Đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy có thể cướp được.

Chỉ là, nếu ở trong tay Hồng Vân, họ sẽ không có gì phải e ngại.

Nhưng bây giờ ở trong tay Diệp Thanh, ai dám động thủ?

Đây là kẻ ngay cả đệ tử Thánh nhân cũng dám đánh.

“Sư tôn, kẻ gian trá như vậy không xứng có được Hồng Mông Tử Khí!” 19.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn còn tức tối, liền dâng lời với Hồng Quân.

“Được rồi!

Chuyện thiên hạ, đều có định số!

Các ngươi không cần chấp nhất vào đạo Hồng Mông Tử Khí đó!” Hồng Quân xua tay, cũng không định truy cứu Diệp Thanh.

Ông ta nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, nói: “Đế Tuấn, Thái

Nhất, thống lĩnh Yêu tộc, có tư chất hoàng giả, ta ban cho hai người Hồng Mông Tử Khí, để chỉnh trị trật tự Hồng Hoang." "Còn về việc có thể thành Thánh vị hay không, phải xem cơ duyên của các ngươi!" "Được rồi, buổi giảng đạo lần này kết thúc, một nguyên hội sau các ngươi lại đến!

Đều giải tán đi!" Giọng nói vừa dứt, Hồng Quân vung tay, hai đạo Hồng Mông Tử Khí tiến vào cơ thể Đế Tuấn và Thái Nhất, thân ảnh ông ta liền biến mất trên đài sen.

"Đa tạ lão sư!" Hai người cúi đầu bái, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vốn đã không còn hy vọng, lại mơ hồ có được Hồng Mông Tử Khí?

Những người khác vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Chỉ có Diệp Thanh, mày nhíu chặt.

Hành động này của Hồng Quân, có phải đại biểu cho Vu Yêu đại kiếp bắt đầu sớm hơn?

Để Đế Tuấn và Thái Nhất trị thế, vậy thì người đầu tiên bị nhắm đến chính là Vu tộc.

Quả nhiên, bị Thánh nhân để ý, chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Mọi người vây quanh Đế Tuấn và Thái Nhất, một trận chúc mừng.

Còn về việc cướp Hồng Mông Tử Khí, hai vị đó là hoàng giả Yêu tộc, là người quản lý Hồng Hoang được Thánh nhân chỉ định, ai mà có gan.

"Diệp huynh, đợi ta với!" Đế Tuấn và Thái Nhất thấy Diệp Thanh ra ngoài, vội vàng tiến lên đón.

Ba người tuy chỉ có duyên gặp mặt vài lần, nhưng bây giờ cùng

lúc có được Hồng Mông Tử Khí, cũng là duyên phận.

Hơn nữa, bây giờ hai người vẫn chưa biết tâm tư của Hồng Quân.

Vì thế, đối với Diệp Thanh vẫn như trước.

"Hai vị đạo hữu, không biết đề nghị trước đó của ta…" Để tránh đêm dài lắm mộng, Diệp Thanh chuẩn bị sớm xin hạt giống Yêu tộc.

"Yên tâm đi, cứ để ta lo." Đế Tuấn vỗ ngực nói.

Không lâu sau.

Hai người thật sự đưa đến không ít hậu duệ Yêu tộc, đủ đến mấy triệu.

Diệp Thanh cũng không khách khí, thu toàn bộ vào Hồng Mông thế giới.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Đế Tuấn và Thái Nhất một bên luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, một bên bắt đầu xây dựng Thiên Đình, để thể hiện địa vị của người quản lý.

Không lâu sau, Đế Tuấn xưng là Thiên Đế, Thái Nhất xưng là Đông Hoàng, cùng nhau thống trị Hồng Hoang.

Ban đầu, vì nể nang quan hệ với Diệp Thanh, họ không áp dụng biện pháp cứng rắn với Vu tộc.

Nhưng càng về sau, dục vọng quyền lực của hai người càng ngày càng mãnh liệt.

Cộng thêm những kẻ khác ở trước mặt xúi giục, liền không còn để ý đến Diệp Thanh nữa, trực tiếp bắt đầu trấn áp Vu tộc.

Mâu thuẫn hai tộc ngày càng gay gắt.

Các sinh linh khác cuối cùng cũng có nơi để thở.

Diệp Thanh đứng trên đỉnh Bất Chu sơn, khẽ lẩm bẩm: "Kế của Thánh nhân, quả thật lợi hại, nhưng, ta trêu không nổi, chẳng lẽ ta trốn cũng không được sao?" Một ngày nọ, Hồng Hoang chấn động.

Vì một câu nói của Diệp Thanh, truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

"Tất cả Vu tộc, hôm nay trở về Bất Chu sơn, không có lệnh của ta, không được phép bước ra khỏi Bất Chu sơn một bước!" Một câu nói của Diệp Thanh, vang vọng khắp thế giới Hồng Hoang.

Mặc dù Thập Nhị Tổ Vu không hiểu ý của Diệp Thanh, nhưng mệnh lệnh của Vu Chủ, nhất định phải tuân theo.

Mọi người nghe thấy lời này, đều cho đó là một câu chuyện cười.

Dân số Vu tộc đông như vậy, lại là một đám thích đánh nhau.

Có thể bế quan sao?

Cứ chờ xem, không bao lâu nữa, sẽ lại đánh nhau với Yêu tộc.

Vu tộc và Yêu tộc đánh nhau, họ mới có cơ hội để thở.

Chỉ là… một ngàn năm trôi qua.

Vu tộc không xuất hiện.

Hai ngàn năm trôi qua.

Vu tộc không xuất hiện.

Toàn bộ Hồng Hoang đều lo lắng.

Không có Vu tộc, Yêu tộc liền chiếm thế thượng phong.

Dân số đông nhất, sinh sôi nảy nở lại nhanh, cộng thêm lão đại của họ lại là người quản lý Hồng Hoang.

Vì thế, người Yêu tộc bắt đầu trở nên kiêu ngạo, xâm phạm khắp nơi, khiến chúng sinh oán than vang trời.

Thiên Đình!

“Thiên Đế bệ hạ, đại yêu Bạch Trạch dưới trướng ngài mang theo đông đảo thành viên Yêu tộc chiếm đảo Bồng Lai của ta, ngài không quản sao?” Đông Vương Công lên trời cáo trạng.

Tên này cũng là một kẻ xui xẻo.

Trước đó, địa bàn của ông ta bị Vu tộc chiếm lĩnh.

Bây giờ khó khăn lắm Vu tộc mới đi, lại bị Yêu tộc chiếm lĩnh.

“Đông Vương Công, đầu ngươi có phải có vấn đề không?” “Thuộc hạ của ta chiếm chỗ của ngươi, đó là coi trọng ngươi!” “Hơn nữa, ta thống quản trật tự Hồng Hoang, chỉ có phân tán toàn bộ Yêu tộc ra khắp thế giới Hồng Hoang, mới có thể quản lý tốt hơn!” Một câu nói của Đế Tuấn, khiến Đông Vương Công trực tiếp ngớ người.

Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.

Ngoài ông ta ra, những nơi khác cũng đều bị Yêu tộc chiếm lĩnh, những người đó lên Thiên Đình cáo trạng, đều không có kết quả. … Dưới chân Bất Chu sơn.

Tổ Vu thần điện, Diệp Thanh ngồi một mình.

Chương 12

Đột nhiên, có người ở ngoài cầu kiến.

"Vu Chủ, Đông Vương Công ở đảo Bồng Lai Đông Hải cầu kiến." "Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán cầu kiến." "Tây Hải…" … "Ủa, chư vị hôm nay có rảnh đến Bất Chu sơn của ta dạo chơi sao?" Diệp Thanh bước ra, khẽ cười với mọi người.

"Vu Chủ, cầu xin ngài cứu mọi người đi!" Đông Vương Công vội vàng quỳ xuống, vẻ mặt đầy cầu khẩn.

Vãi chưởng!

Tiết tháo của ngươi đâu rồi?

Lúc trước ở trước Tử Tiêu Cung, ngươi chỉ trích sai lầm của Vu tộc thế nào, bây giờ lại quỳ xuống đất cầu xin?

"Đông Vương Công, lời này của ngươi ta không hiểu rồi, từng người các ngươi bình thường không phải rất ngầu sao?

Cần ta cứu?" Diệp Thanh tìm một tảng đá ngồi xuống, cũng không vội.

Dù sao, những năm bế quan này cũng có chút nhàm chán, không bằng tán gẫu một chút.

"Vu Chủ nói đùa rồi!" "Trong Hồng Hoang, ngoài Yêu tộc ra, thực lực Vu tộc là mạnh nhất, còn chúng ta, chỉ đáng sống trong kẽ hở thôi!" Đông Vương Công vẻ mặt đau khổ, nói: "Xin Vu Chủ dẫn dắt Vu tộc xuất quan đi, nếu không, toàn bộ Hồng Hoang đều là thiên hạ của Yêu tộc rồi!" "Xin Vu Chủ dẫn dắt Vu tộc xuất quan đi!" Mọi người cùng cúi đầu bái.

"Xuất quan?" 20.

Diệp Thanh khẽ cười: “Không phải các ngươi nói Vu tộc ta là kẻ phá thối của Hồng Hoang sao?” Lúc trước đám người này chỉ mong Vu tộc diệt vong.

Bây giờ lại xin xuất quan?

Nằm mơ đi.

“Không không không, Vu Chủ là do Bàn Cổ đại thần hóa thành, là chủ nhân của mảnh trời đất này! 21.

Sao lại là kẻ phá thối được?” Tất cả mọi người đều lắc đầu phủ nhận.

Mặc dù đây là tự vả vào mặt, rất đau.

Nhưng vì sinh tồn, đau một chút cũng được. 22.

“Nhưng, Vu tộc là kẻ phá thối, ra ngoài rồi sẽ khuấy đảo cả các ngươi đấy!” “Đúng rồi, Tam Thanh ở Côn Luân sơn không phải cũng do Bàn Cổ hóa thành sao?

Lại là đệ tử Thánh nhân, đi tìm họ đi!” Diệp Thanh xua tay.

Một luồng đạo vận cuộn lấy họ, trực tiếp ném ra khỏi Bất Chu sơn.

Giây phút này, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Vu tộc, thật sự không xuất quan? …Côn Luân sơn.

Từ khi Vu tộc bế quan, Yêu tộc hoành hành, không ngừng có người đến.

Chỉ là, Tam Thanh bế quan, tất cả mọi người đều bị chặn ở ngoài cửa.

Một ngày nọ, Tam Thanh tỉnh lại, gọi đồng tử đến.

“Xin ra mắt ba vị lão gia!” Do bây giờ Tam Thanh chưa phân gia,

nên đồng tử mới xưng hô như vậy.

"Bên ngoài ồn ào như vậy, xảy ra chuyện gì?" Thông Thiên giáo chủ hỏi.

"Thưa ba vị lão gia, là Đông Vương Công và các vị tiên khác!

Họ đã ở đây đợi mấy vạn năm rồi!" Đồng tử bẩm báo, khiến Tam Thanh ngẩn ra.

"Đợi mấy vạn năm rồi?

Chẳng lẽ Đế Tuấn và Thái Nhất lên ngôi, không trị được Vu tộc?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ.

Lão Tử lại nói: "Đi, ra gặp họ một chút!" Chẳng mấy chốc, các vị tiên được đưa vào.

Vừa thấy Tam Thanh, họ đã kể lể sự tình, nước mắt nước mũi tèm lem.

"Ba vị đạo hữu, thân là đệ tử Thánh nhân, nhất định phải làm chủ cho chúng ta." "Đúng vậy, Vu tộc bế quan, Yêu tộc hoành hành, chúng ta đều không còn nhà để về rồi!" "Không sai không sai, đám Yêu tộc đó còn hung ác hơn cả Vu tộc, cái gì cũng ăn, như một đám quỷ đói đầu thai vậy!". …Nghe những lời này, Tam Thanh trực tiếp ngớ người.

Vu tộc bế quan rồi?

Yêu tộc bắt đầu bành trướng rồi?

Sao có thể!

Họ không hiểu, Vu tộc sinh tính hiếu đấu, sao có thể bế quan lâu như vậy?

Hơn nữa, dân số đông như vậy, bế quan rồi, lương thực từ đâu ra?

Đau đầu!

Tam Thanh ôm đầu, kết cục này không ai ngờ tới.

"Các vị về trước đi, để chúng ta tiêu hóa đã!" Khuyên các vị tiên đi, ba người ngồi trong đại điện, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều không biết phải làm sao. …Tây phương giáo.

Yêu tộc ở khắp nơi, Tây phương giáo cũng bị tấn công.

Trước đó Chúc Dung đến, chỉ đơn thuần là tìm lương thực.

Nhưng bây giờ, Yêu tộc, đơn giản là không chừa một ngọn cỏ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bế quan tỉnh lại, cảm nhận được tình hình của phương Tây, hai người đều ngớ người.

"Những năm nay bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" "Hai vị giáo chủ, cuối cùng cũng xuất quan rồi!

Yêu tộc, Yêu tộc quá ngang ngược!

Chiếm địa bàn của chúng ta, ăn sạch đồ đạc!

Thậm chí còn nô dịch chúng ta!" Một vị đệ tử Tây phương giáo kể lại những chuyện này.

"Hả?

Yêu tộc phát triển nhanh như vậy sao?

Không phải có Vu tộc sao?" Hai người đã luyện hóa Hồng Mông Tử Khí, chỉ còn thiếu trảm thi là có thể tiến vào Chuẩn Thánh.

Cho nên họ biết, Vu tộc và Yêu tộc, nhất định phải tranh đấu đến đầu rơi máu chảy.

"Thưa hai vị giáo chủ, Vu tộc bế quan rồi!" "Hả?" Nghe lời này, hai người trực tiếp ngây người. …Dưới chân Bất Chu sơn.

Nữ Oa xuất quan, cũng đã luyện hóa Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng, nàng không ngưng tụ tam thi, mà đốn ngộ ra pháp môn công đức.

Chỉ là, nàng hớn hở bước ra, lại thấy Phục Hy vẻ mặt lo lắng.

"Huynh trưởng, sao vậy?" "Biến số, biến số cực lớn!" Phục Hy vẻ mặt kinh hãi, một bên bày bố bát quái chi thuật của mình.

Từ khi sinh ra, gặp bất cứ chuyện gì ông ta cũng đều trầm ổn, bình tĩnh.

Hơn nữa, bất cứ chuyện gì cũng có thể biết được một hai, và cả nhân quả.

Nhưng hiện nay, Vu Yêu đại kiếp sắp đến, Yêu tộc và Vu tộc nhất định sẽ có một trận đại chiến.

Nhưng bây giờ thì sao, Vu tộc lại toàn tộc bế quan, có nghĩa là, một trong hai nhân vật chính dẫn dắt Hồng Hoang đã biến mất.

Hậu quả gây ra, là một bên độc bá, sẽ khiến toàn bộ Hồng Hoang rơi vào hỗn loạn.

"Biến số gì khiến huynh trưởng kinh hoảng như vậy?" Nữ Oa tò mò, Phục Hy trước nay luôn bình tĩnh, hôm nay sao vậy?

"Vu tộc bế quan rồi!" Phục Hy nói.

"Bế quan rồi?

Thì sao chứ?" Nữ Oa thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng chuyện gì to tát.

Tiên nhân Hồng Hoang, bế quan tu luyện, đó là chuyện thường tình.

Hơn nữa, Hồng Quân ban cho Đế Tuấn và Thái Nhất Hồng Mông Tử Khí, để họ quản lý Hồng Hoang, Vu tộc chắc chắn sẽ gặp chút trắc trở.

Bế quan rồi tái chiến cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng, khi nghe câu tiếp theo, Nữ Oa không còn bình tĩnh được nữa.

"Vu tộc đã bế quan mấy vạn năm rồi!" "Hả?" Sắc mặt Nữ Oa chấn động, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ không thể tin được.

Vu tộc bế quan mấy vạn năm?

Sao có thể?

Thập Nhị Tổ Vu và một số đại vu có thể bế quan lâu như vậy, nhưng những tộc nhân kia thì sao?

Ít nhất cũng phải ăn uống bài tiết chứ!

"Đừng không tin, từ khi Đế Tuấn Yêu Hoàng và Đông Hoàng Thái Nhất sáng tạo Thiên Đình, Diệp Thanh đạo hữu đã hạ lệnh, để Vu tộc toàn tộc bế quan!

Đến nay không có một Vu tộc nhân nào xuất hiện ở Hồng Hoang!" Phục Hy cũng không dám tin.

Một chủng tộc lớn như Vu tộc, lại biến mất không một dấu vết.

Mấy ngày nay, ông ta vẫn luôn suy diễn nơi Vu tộc bế quan, nhưng thủy chung vẫn là một mớ hỗn độn.

"Huynh nói thật sao?" Nữ Oa cũng không bình tĩnh được nữa, Vu tộc không có một người nào xuất hiện ở Hồng Hoang, ước chừng ngoài việc Thánh nhân khai tịch một phương thế giới ra, những người khác căn bản không làm được?

"Ta lừa muội làm gì, cả Bất Chu sơn, trống rỗng một mảng." "Cả tổ vu thần điện, chỉ có một mình Diệp Thanh đạo hữu!" Phục Hy thu dọn đồ đạc, đứng dậy, đi ra ngoài.

"Huynh trưởng, đi đâu vậy?" Nữ Oa hỏi. 23.

“Đi tìm Diệp Thanh đạo hữu, một đại kiếp sắp đến, ta tuy là người Yêu tộc, nhưng Vu tộc và Yêu tộc thiếu một bên cũng không được, đây là thiên ý, không thể làm trái!” Phục Hy nói xong, thân ảnh biến mất.

Ông ta biết, Vu Yêu đại chiến, không thể tránh khỏi, là người Yêu tộc, cũng phải lịch kiếp.

Nếu không, sẽ bị coi là kẻ nghịch thiên, dưới Thánh nhân, đều sẽ tan thành tro bụi.

Chỉ có người lịch kiếp còn sống sót, mới có thể tồn tại dưới Thiên Đạo.

“Huynh trưởng, đợi ta với!” Nữ Oa nói xong, cũng đuổi theo.

Lòng hiếu kỳ thôi thúc, nàng cũng muốn xem xem, tên Diệp Thanh này rốt cuộc có bản lĩnh gì, mà giấu được cả Vu tộc. … “Diệp Thanh đạo hữu!” Phục Hy đi tới, chào hỏi Diệp Thanh đang ngồi xếp bằng trước tổ vu thần điện.

Chương 13

"Ra là Phục Hy đạo hữu, cả Nữ Oa đạo hữu cũng đến rồi?

Vì Cửu Thiên Tức Nhưỡng à, ta nói rồi, phải làm vợ ta mới được!" Diệp Thanh trực tiếp mở miệng.

Nữ Oa nghe vậy, sắc mặt đen lại, nói: "Vô sỉ!" Phục Hy bên cạnh vội nói: "Diệp Thanh đạo hữu, chuyện của huynh và muội muội ta để sau hãy nói, ta hỏi trước về chuyện Vu tộc!" "Chuyện Vu tộc có gì đáng nói đâu!" Diệp Thanh xua tay, nói: "Muội muội ngươi sắp chứng đạo rồi phải không?" "Sao huynh biết?" Phục Hy ngẩn ra.

Nữ Oa sắp chứng đạo, ông ta sớm đã tính ra rồi.

Chỉ là, sao Diệp Thanh lại biết?

"Ta đương nhiên biết, tạo người, công đức viên mãn, có thể thành Thánh nhân, chỉ là, còn thiếu một chút lửa nữa!" Diệp Thanh ra vẻ thâm sâu.

"Huynh cũng biết?" Phục Hy lại ngẩn ra, đây là thiên cơ, ngay cả ông ta cũng không dám nói, Diệp Thanh lại biết hết?

"Thiếu gì?" Nữ Oa vẻ mặt không hiểu.

"Tạo người!" Diệp Thanh nháy mắt với nàng.

"Vô sỉ, hạ lưu!" Nữ Oa tức giận. 24.

"Này, cái việc tạo người của ta không phải là sinh con đẻ cái, mà là ứng theo Thiên Đạo để tạo ra con người!" Diệp Thanh cũng cạn lời.

Tư tưởng của phụ nữ sao lại đen tối vậy nhỉ?

Chẳng giống chút nào với Nữ Oa trong truyền thuyết.

"…" Nữ Oa trợn mắt, không biết nên nói gì.

“Được rồi được rồi, nói chuyện của muội muội ta trước!” Lời của Phục Hy vừa dứt, thấy vẻ mặt như muốn giết người của Nữ Oa bên cạnh, lập tức đổi lời: “Không không, chuyện của Vu tộc.” “Diệp Thanh đạo hữu, ta suýt nữa bị huynh làm cho lạc đề!” Phục Hy cũng cạn lời, tuy ông ta tinh thông bát quái, gặp chuyện có thể tiên tri, nhưng nhìn Diệp Thanh, cứ như là được tạo thành từ vô số dấu chấm hỏi.

Không có quá khứ, cũng không có tương lai.

“À, Vu tộc bế quan rồi, ta chuẩn bị để mấy nguyên hội nữa mới ra!” Diệp Thanh không vòng vo nữa, trực tiếp nói.

Mấy nguyên hội, Vu Yêu đại kiếp chắc cũng qua rồi nhỉ.

“Hả?” Phục Hy và Nữ Oa hai huynh muội đồng thanh.

“Diệp Thanh đạo hữu, huynh không đùa chứ?” Phục Hy hỏi.

Mấy nguyên hội?

Trong Hồng Hoang ngoài Yêu tộc ra, còn có sinh linh nào tồn tại được không?

“Ta tại sao phải đùa?” Ta trông giống đang đùa à?

Không thấy biểu cảm của ta, rất nghiêm túc sao.

“Không được, tuyệt đối không được, phải để Vu tộc ra ngoài, nếu không, trong Hồng Hoang không ai có thể chống lại Yêu tộc!” Phục Hy trực tiếp nói ra ý của mình.

Nữ Oa bên cạnh gật đầu.

Lần này, đến lượt Diệp Thanh ngẩn ra.

“Không thể nào?

Các ngươi là Yêu tộc!

Lại muốn ta dẫn Vu tộc ra ngoài đối phó với Yêu tộc?" Logic gì vậy.

Yêu tộc độc bá không tốt sao?

Tốt nhất là xưng bá Hồng Hoang, để Thánh nhân ra tay diệt Yêu tộc.

Như vậy, Vu tộc có thể ra ngoài hít thở không khí.

"Ta…" Phục Hy và Nữ Oa ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Lời của Diệp Thanh dường như có lý.

Chúng ta là Yêu tộc, để Yêu tộc mạnh lên không tốt sao?

"Diệp Thanh đạo hữu, không phải ý đó, một lượng kiếp, Yêu tộc và Vu tộc đều ở trong đó, nếu không ra ngoài ứng kiếp, sẽ bị Thiên Đạo diệt sát!" Phục Hy cuối cùng cũng phải nói ra.

Đúng vậy, ý chí Thiên Đạo không thể nghịch chuyển, nếu không ứng kiếp, đó là hủy diệt.

Nhưng, Diệp Thanh có Hỗn Độn Châu, bên trong có thể che đậy tất cả, thiên kiếp thì sao chứ?

Hơn nữa, Yêu tộc ở đó, các sinh linh khác cũng ở đó.

Vu tộc không ra, sẽ có chủng tộc khác thay thế!

"Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, trời không còn sớm nữa, hai vị về trước đi!

Ta phải đi tìm bảo bối rồi!" Diệp Thanh nói xong, đi về phía đỉnh Bất Chu sơn. 25.

Bất Chu sơn là một nơi tốt, nuôi dưỡng ra không ít Tiên Thiên Linh Bảo.

Trước đó là Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, đã bị Diệp

Thanh lấy được.

Bây giờ, lại có bảo vật xuất thế.

Đó là Thất Sắc Hồ Lô trong thập đại linh căn của Hồng Hoang.

Diệp Thanh biết, Thất Sắc Hồ Lô sắp xuất thế.

Với tinh thần người không vì mình, trời tru đất diệt, đợi bảo vật thu về tay mình đã.

Còn về Nguyên Thủy, Thông Thiên đám người, cút sang một bên đi.

"Tìm bảo bối?" Phục Hy và Nữ Oa ngẩn ra.

Bất Chu sơn ở đâu có bảo bối?

Phục Hy tinh thông thuật số, cũng không tính ra có bảo bối gì.

Chẳng lẽ Diệp Thanh đạo hữu cố tình tìm cớ để lẩn tránh.

"Diệp Thanh đạo hữu, đợi ta với!" Phục Hy kéo Nữ Oa, vội vàng đuổi theo, Vu Yêu đại kiếp, Vu tộc muốn thoát thân?

Không những cửa không có, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Diệp Thanh đi một đường, tìm một đường.

Giống như thật sự đang tìm bảo bối.

Phía sau có Phục Hy và Nữ Oa đi theo, hắn cũng không né tránh.

Khiến hai người khó hiểu.

Chẳng lẽ thật sự đang tìm bảo bối?

Không phải cố ý muốn lẩn tránh?

Lúc này, mắt Diệp Thanh đột nhiên sáng lên.

Trong một vũng nước trũng, một dây leo xanh quấn quanh, trên dây leo, treo bảy cái hồ lô.

Do chưa trưởng thành, tiên thiên khí tức vẫn chưa bị tiết lộ.

"Ha ha ha, tìm thấy rồi!" Diệp Thanh vội vàng đi tới, lấy ra Tam Bảo Ngọc Như Ý trấn áp khí tức, lại lấy ra Thái Ất Phất Trần và Thanh Bình Kiếm trấn thủ tám phương.

Còn mình thì ngồi trước dây hồ lô, chờ đợi nó trưởng thành.

Nữ Oa và Phục Hy bên cạnh thấy vậy, mắt đều trợn tròn.

"Vãi chưởng, ở đây thật sự có bảo bối?" Phục Hy ngơ ngác, ông ta tinh thông thuật số, lại không tính ra?

Nhưng, sao Diệp Thanh lại biết?

Theo quy tắc của Thiên Đạo, Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ sau khi trưởng thành, mới để cho người có cơ duyên cảm nhận được.

Nếu không, thiên cơ bị che đậy, không ai có thể tìm được.

Nhưng Diệp Thanh lại tìm được, mèo mù vớ phải chuột chết, là người có đại khí vận?

Nữ Oa thấy vậy, mặt đã đen lại.

Tên này không phải thổ phỉ chứ.

Trước đó Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên chưa trưởng thành, cũng bị hắn bá chiếm.

Bây giờ Tiên Thiên Thất Sắc Hồ Lô, cũng muốn chiếm làm của riêng?

"A a, hai vị, ở đây không có chuyện gì rồi, về đi!" Diệp Thanh xua tay, ra vẻ có ta ở đây là được rồi.

"Nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, cũng không sợ bị nghẹn chết!" Khuôn mặt xinh đẹp của Nữ Oa trầm xuống, thật muốn tát chết tên vương bát đản này.

Bảy cái bảo hồ lô, muốn nuốt trọn?

Không phải nên thấy người có phần sao?

Chỉ là, người ta có ba món Tiên Thiên Linh Bảo, đi lên cũng không đánh lại được.

Nhưng, Phục Hy và Nữ Oa cũng không rời đi.

Không lâu sau.

Côn Luân thánh địa.

Tam Thanh đang phiền não vì chuyện của Yêu tộc.

Nhưng đúng lúc này, đạo vận trên đỉnh đầu hiện ra.

"Hai vị sư đệ, có Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, có duyên với chúng ta, chúng ta hãy tạm gác chuyện Yêu tộc lại đã!" Lão Tử nói.

"Mọi chuyện nghe theo đại sư huynh phân phó!" Mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng lên.

Có Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, lại có duyên với mình, tự nhiên phải đi.

Còn về chuyện Yêu tộc, không liên quan một đồng nào.

Bởi vì kiếp nạn này vốn là của Vu tộc và Yêu tộc. …Ngũ Trang Quán.

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang đánh cờ.

Đột nhiên, Hồng Vân ngẩng đầu, nói: "Đạo hữu, bảo vật hiện thế, có duyên với ta, ta phải đi xem!" Nói xong, đứng dậy, hồng y phiêu diêu, chuẩn bị rời đi.

"Hồng Vân đạo hữu, đợi đã, ta đi cùng ngươi!" Trấn Nguyên Tử bất lực.

Ông ta biết, tiên thiên chí bảo, người có duyên sẽ được, nhưng lão

người tốt Hồng Vân này lại không chịu nổi lời hay ý đẹp của người khác.

Chương 14

Nếu lại bị người ta nịnh nọt vài câu rồi đem bảo vật dâng tặng, chẳng phải là thiệt lớn sao?

Nếu vì chuyện này mà đắc tội với người khác, e rằng sẽ có họa sát thân.

Huống hồ, chuyện như vậy không phải là chưa từng làm.

"Đa tạ đạo huynh!" Hồng Vân cũng biết, mình quá lương thiện.

Nhưng tu đại đạo này, cũng không còn cách nào khác.

Chỉ khổ cho Trấn Nguyên Tử, vì Hồng Vân mà lo nát cả tim. … Thiên Đình.

Đế Tuấn đang tu luyện ngẩng đầu.

Khẽ lẩm bẩm: "Trên đỉnh Bất Chu sơn có Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, có duyên với ta?" Cười ha hả một tiếng, thân hình rời đi. … Tử Tiêu Cung.

Đồng tử Hạo Thiên đang ngủ gật cũng đột nhiên mở mắt.

Tiên thiên linh căn xuất thế?

"Cuối cùng cũng có cơ duyên rơi vào đầu ta rồi!". …Tam Thanh, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Đế Tuấn, Hạo Thiên đều hướng về Bất Chu sơn.

Nữ Oa ở gần nhất ngẩn ra.

Bởi vì nàng cảm ứng được, bảo vật cũng có duyên phận với nàng.

Nhưng bây giờ thì sao, lại bị Diệp Thanh bá chiếm rồi.

"Còn thiếu một chút nữa!" Diệp Thanh nhìn vào bảo hồ lô đang

lấp lánh bảy màu trên dây hồ lô, trong lòng vui sướng.

Đúng lúc này.

Tường vân cuồn cuộn, mấy bóng người kết bạn mà đến.

Khi đáp xuống đất, ai nấy đều ngơ ngác.

"Sư muội, chuyện gì vậy?" Lão Tử mở miệng, nhìn Diệp Thanh, lại nhìn Nữ Oa và Phục Hy.

"Xin ra mắt ba vị sư huynh!" Nữ Oa rất hiểu lễ nghi, trước tiên khẽ bái, sau đó nói: "Các huynh tự xem đi!" Ý tứ ai cũng hiểu.

Người ta ngay cả ba món Tiên Thiên Linh Bảo cũng lấy ra rồi, rõ ràng là Thất Sắc Hồ Lô này không liên quan gì đến chúng ta.

"Tên nhóc, lại là ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Diệp Thanh, vẻ mặt phẫn nộ.

"Không phải ta thì là ai?

Ông già, đến muộn rồi, về đi!" Diệp Thanh xua tay.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn khí huyết sôi trào.

Gọi là đến muộn?

Tiên Thiên Linh Bảo, người có duyên sẽ được, ai quan tâm trước sau?

"Sao, muốn đánh nhau à?" Diệp Thanh đứng dậy, không hề báo trước đấm một quyền ra ngoài.

Trong Hồng Hoang, không ai sẽ nói lý lẽ với ngươi, thường đều dùng nắm đấm để giải quyết.

Hơn nữa lão già Nguyên Thủy này cứ luôn đối đầu với hắn, phải cho ông ta biết tay một chút.

Hơn nữa, tương lai ông ta là một Thánh nhân, lúc đánh được thì

phải tranh thủ đấm thêm vài cái đã.

Bùm!

Trong tình huống không hề phòng bị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đấm bay ra ngoài, một ngụm máu tươi phun ra.

"Tên vương bát đản này!" Hận a.

Ở đây có bao nhiêu người, tại sao lại đánh ta?

"Diệp Thanh đạo hữu, thứ cho bần đạo nói thẳng, bảo vật này có nhiều, đều có duyên với các vị đạo hữu, nếu muốn chiếm hết, e rằng cũng có chút quá tham lam!" "Cứ như vậy cướp đi cơ duyên của người khác, sẽ rước vào mình vô số phiền phức!" Lời của Lão Tử, là để Diệp Thanh nhìn rõ thời thế.

Tam Thanh chúng ta đánh không lại ngươi, nhưng ở đây có bao nhiêu người, chẳng lẽ cũng không đánh lại ngươi?

"Diệp huynh đệ, tuy Yêu tộc ta mạnh thế, khiến Vu tộc phải lánh đời, nhưng chúng ta cũng là huynh đệ một phen, ta chỉ cần hồ lô trắng tím, những cái khác không hỏi đến, đạo hữu thấy thế nào?" Đế Tuấn mở miệng nói.

Bởi vì hồ lô trắng tím là cơ duyên của ông ta. 26.

Sau này ông ta sẽ luyện chế cái hồ lô này thành Trảm Tiên Phi Đao, tặng cho đứa con trai thứ mười, trong Phong Thần đại kiếp, bảo vật này có thể nói là tỏa sáng rực rỡ, một câu "xin mời bảo bối quay người" đã đưa bao nhiêu đạo hữu lên Phong Thần Bảng.

"Diệp Thanh đạo hữu, bần đạo và cái hồ lô màu tím vàng kia có duyên, vì vậy, bần đạo chỉ cần cái hồ lô màu tím vàng đó, những cái còn lại tuyệt đối không lấy!

Người thấy thế nào?" Thân là người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử liền đứng ra ngay sau Đế Tuấn, sợ rằng sẽ không còn phần của mình.

Sau khi thành Thánh nhân, Lão Tử chuyên tâm vào đan đạo, vì thế dùng Tử Kim Hồ Lô để đựng Cửu Chuyển Đại Hoàn Đan.

Về sau, việc luyện đan chủ yếu do phân thân của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân phụ trách, nên Tử Kim Hồ Lô vẫn luôn ở cung Đâu Suất trên Thiên Đình.

Trong Tây Du Ký, đồng tử của Lão Quân đã lấy trộm hồ lô, hóa thành Kim Giác và Ngân Giác để cản đường Tây Du.

Từ đó mới có màn kinh điển: "Gọi một tiếng ngươi có dám đáp lại không?".

Hút người vào trong hồ lô, chỉ một lúc ba khắc là hóa thành nước mủ, có thể nói là uy lực cực lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, liền liếc cho Lão Tử một cái đầy khinh bỉ.

Đã có Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp rồi mà còn vội vàng muốn lấy hồ lô, cũng không biết nhường cơ hội cho người khác.

"Diệp…" "Câm miệng!

Nhị sư huynh, ta trước!" Thông Thiên vừa định mở miệng thì bị Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng cho một trận xối xả.

Lời nói cứng rắn nuốt ngược trở lại.

Mẹ nó, có bản lĩnh thì đi mà bắt nạt đại sư huynh ấy, tại sao cứ biết bắt nạt ta?

Thông Thiên cũng thật đáng thương, luôn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt nạt.

“Đạo hữu, cái hồ lô màu tím đen kia có duyên với ta, ta muốn cái đó!

Những cái còn lại, ta… ta không quan tâm!” Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày đen sạm nói.

Thực lực không bằng người, không thể không cúi đầu.

Đợi lão tử lấy được một món bảo vật, nhất định phải giết chết thằng ranh con không coi ai ra gì này.

Diệp Thanh không nói gì.

Đương nhiên hắn biết suy nghĩ của lão già thối tha này.

Hắn cũng biết, hồ lô màu tím đen chính là Hỗn Độn Hồ Lô, bên trong tự thành một thế giới.

Cầm nó luyện hóa hợp nhất với Hỗn Độn Châu không phải ngon hơn sao?

Đến lúc đó, hai thế giới dung hợp, nhất định có thể chữa lành vết thương cho Hỗn Độn Châu.

Khôi phục lại cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo.

“Diệp Thanh đạo hữu, ta và ngươi không oán không cừu, cũng không nhắm vào ngươi, nhưng cái hồ lô màu tím vàng kia có duyên với ta, xin hãy nhường cho ta!

Bần đạo cảm kích không hết!” Thông Thiên rất có lễ phép.

Chắc cũng bị Nguyên Thủy Thiên Tôn chèn ép đến sợ rồi.

Có được một món bảo vật là có thể ngẩng cao đầu rồi.

Hồ lô tím vàng, bên trong nuôi dưỡng Thủy Hỏa Kỳ Lân, uy lực cực lớn, ta sẽ cho ngươi sao?

Bị Nguyên Thủy bắt nạt, cũng không nên để ta gánh chứ?

“Diệp Thanh đạo hữu, trước tiên cảm tạ ân cứu mạng của người, nhưng hồ lô màu đỏ thật sự có duyên với ta, xin hãy ban cho ta!” Hồng Vân tạ lễ trước rồi mới xin bảo vật.

Hắn tin rằng Diệp Thanh chắc sẽ cho hắn một cái hồ lô.

“Diệp Thanh đạo hữu, ta là tiểu đạo đồng Hạo Thiên gác cửa Tử Tiêu Cung, nể tình ta đã mở cửa cho người hai lần, hãy cho ta cái hồ lô màu tím lục đó đi!” Hạo Thiên bước lên, khẽ cúi đầu.

Đệt, Tử Tiêu Cung mở cửa, là để cho ba ngàn đạo hữu nghe giảng đạo, liên quan đến ta một xu nào à?

Hơn nữa, hồ lô màu tím lục có thể nuôi dưỡng bảo vật trong thiên hạ, giúp chúng tiến thêm một bậc.

Năng lực này nghịch thiên bỏ mẹ, Hậu thiên biến Tiên thiên, phàm khí biến thần khí.

Thằng ngu mới cho ngươi.

“Diệp Thanh đạo hữu…” Bảy cái hồ lô, sáu người đã mở miệng.

Cuối cùng, Nữ Oa cũng không nhịn được nữa.

“Cái hồ lô màu tím xanh này có duyên với nàng nhỉ!” Diệp Thanh cười cười, nhìn Nữ Oa.

Hồ lô màu tím xanh chính là Chiêu Yêu Hồ Lô.

Sau khi được chế thành Chiêu Yêu Phiên, có thể chiêu gọi tất cả yêu tinh trong thiên hạ.

Trong Phong Thần cũng có ghi lại, Nương Nương lệnh cho đồng tử phất Chiêu Yêu Phiên, tụ tập chúng yêu thiên hạ, phân phó hồ ly tinh ngàn năm đi mê hoặc triều Thương.

Lúc này, Diệp Thanh cười, nụ cười vô cùng rạng rỡ.

“Các vị đạo hữu, người mở miệng xin cái này, người xin cái kia, bảy cái hồ lô cứ thế bị chia hết sao?” “Vậy còn ta?” “Các ngươi tưởng ta là thằng ngu à?

Bảo bối ta tìm thấy, canh giữ bấy lâu, là để chia cho các ngươi sao?” “Đầu óc không bị úng nước đấy chứ.” “Tất cả cút hết cho lão tử, bảy cái hồ lô đều là của ta, không liên quan gì đến các ngươi!” Diệp Thanh vung tay, chuẩn bị thu bảo bối.

“Đạo hữu, người thật sự muốn rước họa vào thân sao?” Lão Tử thấy vậy, sốt ruột, bắt đầu uy hiếp Diệp Thanh.

“Tiểu tử, bọn ta đông người thế này, trong nháy mắt có thể khiến ngươi hóa thành tro bụi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hăm hở, đã sớm ngứa mắt Diệp Thanh rồi.

Vừa hay nhân cơ hội này, xử lý hắn luôn.

“Diệp huynh đệ, nếu đã như vậy, tình huynh đệ của chúng ta cũng đến đây là hết!” Đế Tuấn nói. 27. … Thấy mọi người uy hiếp, Diệp Thanh chỉ có thể đáp lại bằng một tiếng “Hắc hắc”.

Tình huynh đệ?

Thật sự tưởng Vu tộc sợ Yêu tộc nên mới ẩn mình sao?

Chương 15

Nếu không phải vì lượng kiếp, Yêu tộc có dám kiêu ngạo như vậy không?

"Các vị, cho rằng Diệp mỗ ta bị dọa mà lớn à?" Diệp Thanh thản nhiên nói.

Tuy là Vu Chủ, nhưng hắn không phải người Vu tộc.

Hắn đã nuốt chửng bản nguyên của La Hầu, hóa hình trong Hỗn Độn Châu, nhục thân sánh ngang Tổ Vu.

Lại là người xuyên không, nguyên thần cường đại.

Thêm vào đó đã chém một thi, đạt đến Chuẩn Thánh, thực lực là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Có ba món Tiên Thiên Chí Bảo là Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thái Ất Phất Trần và Thanh Bình Kiếm, hắn lại sợ mấy kẻ trước mắt này sao?

Lão Tử có Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, Đế Tuấn có Hà Đồ Lạc Thư, ta vẫn đánh như thường.

Ép lão tử quá, sức mạnh của một phương thế giới trong Hỗn Độn Châu gia trì, đánh nổ hết cả lũ.

Nhưng, hiện tại cả Vu tộc đều đang ở bên trong, hơn nữa hắn mới chỉ luyện hóa được ba phần mười, căn bản không thể phát huy toàn lực.

Nhưng không dùng Hỗn Độn Châu, Diệp Thanh cũng sẽ đứng ở thế bất bại.

"Tìm chết!

Mọi người ra tay!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn một tiếng, mọi người quả nhiên đồng loạt tấn công.

Diệp Thanh thấy vậy, mặt không đổi sắc.

Tam Bảo Ngọc Như Ý trấn áp khí vận.

Thái Ất Phất Trần bảo vệ bản thân, Thanh Bình Kiếm trực tiếp chém ra hai đạo kiếm khí.

Mọi người vội vàng lùi lại.

Nhưng kiếm quang xé rách hư không, trực tiếp chém về phía họ.

"Đông!" Lão Tử vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp.

Kiếm khí chém lên trên, lập tức hóa thành hư vô.

Nhưng ông ta cũng không dễ chịu gì, dù sao sức mạnh của đạo kiếm khí quá cường đại.

Phía bên kia, Đế Tuấn vội vàng lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, chặn được một đạo kiếm khí khác của Diệp Thanh.

Nhưng hắn cũng tâm thần chấn động dữ dội, nén lại một ngụm máu tươi.

"Tiểu tử, ngươi thật sự muốn đối địch với bọn ta sao?" Mặc dù kiếm khí bị Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp và Hà Đồ Lạc Thư chặn lại, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn vô cùng chật vật.

Lời uy hiếp vừa thốt ra, một nắm đấm to như cái nồi đất đã trực tiếp bay tới, ngày càng phóng đại trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau đó.

"Bốp!" một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị đánh bay ra ngoài.

"Đù má mày, sao cứ đánh tao hoài vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn

gào lên, khóe miệng rỉ máu, ánh mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống Diệp Thanh.

"Bởi vì cái mặt của ngươi đáng đòn!" Diệp Thanh cười nói.

"Ngươi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại phun ra một ngụm máu nữa, tức chết đi được.

Mẹ nó chứ, đông người thế này, tại sao mặt ta lại đáng đòn?

Không phải chỉ nói vài câu thôi sao, có cần phải nhắm vào ta như vậy không?

"Nhị sư đệ, tam sư đệ, chúng ta đi!" Lão Tử liếc nhìn Diệp Thanh một cái, lại nhìn bảy cái hồ lô bảy màu, rồi quay người bỏ đi.

"Đại sư huynh, Tiên Thiên Linh Căn sinh ra Tiên Thiên Chí Bảo, cứ thế chắp tay nhường cho người khác sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy vẻ không cam lòng, thêm vào đó là không hiểu tại sao.

Mới đánh một hiệp đã rút lui rồi?

"Nhị sư đệ, câm miệng đi!" "Nếu không phải vì ngươi, quan hệ giữa chúng ta và Diệp Thanh đạo hữu cũng sẽ không ra nông nỗi này!" "Nếu không phải ngươi ở Tử Tiêu Cung cứ thích ra vẻ ta đây, lần đầu gặp Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đã không cướp cơ duyên của ta!" "Bây giờ thì hay rồi, người ta thân mang ba món Tiên Thiên Bảo Vật, lại có thực lực Chuẩn Thánh, không nhường cho hắn thì làm thế nào?" Lão Tử tức giận, mắng một thôi một hồi.

Cùng lúc đó, lồng ngực khẽ rung lên, một ngụm máu tươi trào ra.

Lúc trước đỡ một đạo kiếm khí kia của Diệp Thanh, dù có Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, ông ta cũng bị một tia phản chấn lực làm bị thương.

"Đại sư huynh, ta…" "Nhị sư huynh, nhận mệnh đi!" Thông Thiên

Giáo Chủ liếc mắt một cái.

Ai bảo ngươi cứ bắt nạt ta, bị đại sư huynh mắng rồi nhé.

"…" "Đại sư huynh, ta dìu người đi!" Thông Thiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn lại sắp nổi đóa, vội vàng dìu Lão Tử, nhanh như chớp đi về phía trước.

"…Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, trực tiếp quay về Côn Luân Sơn bế quan.

Từ đó, giữa Tam Thanh xuất hiện một vết rạn nứt. … Đỉnh Bất Chu Sơn.

Sau khi Tam Thanh rời đi, Đế Tuấn nhíu mày, cũng quay người rời khỏi.

Từ đạo kiếm khí vừa rồi, hắn biết mình không phải là đối thủ của Diệp Thanh.

Chỉ là, hắn không hiểu, nếu Diệp Thanh đã mạnh mẽ như vậy.

Thập Nhị Tổ Vu cũng có thể quét ngang Hồng Hoang, vậy tại sao lại phải bế quan?

"Diệp Thanh đạo hữu, cáo từ!" Không hiểu thì thôi, Đế Tuấn đạp mây lành, bay về phía Thiên Đình.

Hạo Thiên thấy vậy, cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Không nói một lời, quay người rời đi.

Tuy là đồng tử dưới trướng Hồng Quân, thực lực cũng không yếu, nhưng chung quy không phải đối thủ của Diệp Thanh.

Hiện tại, nơi này chỉ còn lại Nữ Oa, Phục Hy, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

"Bốn vị không đi sao?" Diệp Thanh cười nói.

“Diệp Thanh đạo hữu, ta thật sự muốn cái hồ lô màu đỏ kia, không biết phải làm thế nào mới có thể nhường nó cho ta?” Hồng Vân do dự hồi lâu.

Cuối cùng cũng nói ra.

Sau khi trời đất sơ khai, đám mây đỏ đầu tiên trong thiên địa đắc đạo, nên ông ta có một tình yêu đặc biệt với màu đỏ.

Ông ta cảm nhận được, một cái hồ lô màu đỏ sẽ có thể giúp ông ta chống lại tử kiếp.

“Diệp Thanh đạo hữu, Hồng Vân đạo hữu thường hay làm việc thiện, tục ngữ có câu, thiện hữu thiện báo, mong đạo hữu thành toàn!” Trấn Nguyên Tử đứng ra, nói giúp Hồng Vân.

Chỉ là, câu “thiện hữu thiện báo” lọt vào tai Diệp Thanh lại chẳng có chút gợn sóng nào.

Nếu thật sự có nhân quả như vậy, Hồng Vân đã không bị Côn Bằng đánh nát nhục thân, bị Minh Hà lão tổ làm tổn thương nguyên thần, cuối cùng phải chuyển thế luân hồi.

Nhưng, cho hắn hồ lô đỏ cũng được.

Chỉ là, phải lấy đồ ra đổi.

Diệp Thanh nghĩ, hiện tại trong Hồng Mông thế giới của Hỗn Độn Châu, tuy có đủ Yêu tộc làm lương thực cho Vu tộc.

Nhưng lại không có thiên địa linh vật.

Nếu có thể lấy được vài loại trong Thập Đại Linh Căn của Hồng Hoang bỏ vào, biết đâu sẽ có hiệu quả khác.

“Cho ngươi cũng được, nhưng ta có một điều kiện!” Diệp Thanh cười híp mắt nói.

Nữ Oa và Phục Hy thấy vậy, trong lòng liền thắt lại.

Mỗi lần thấy Diệp Thanh lộ ra vẻ mặt này, chắc chắn có người sắp gặp xui xẻo.

Chỉ là, Hồng Vân lại hoàn toàn không biết gì.

"Đạo hữu cứ nói điều kiện, chỉ cần ta, Hồng Vân, làm được, nhất định sẽ đáp ứng!" Ông ta gần như vỗ ngực nói.

"À… Cái này ngươi chắc chắn không làm được, nhưng Trấn Nguyên Tử đạo hữu bên cạnh ngươi thì có thể!" Diệp Thanh cười cười.

"Diệp đạo hữu cứ nói thẳng, Hồng Vân đạo hữu là bạn chí cốt của ta, nếu có thể nhường hồ lô đỏ cho huynh ấy, ta dù có liều mạng cũng không tiếc!" Quả nhiên là một cặp đôi kỳ lạ.

Lão người tốt số một Hồng Hoang, Hồng Vân.

Kẻ xui xẻo số một Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử.

Một người đào hố, một người lấp hố, trên trời dưới đất, chỉ có một cặp này, không có cặp thứ hai.

"Chắc chứ?" "Chắc chắn!" Trấn Nguyên Tử quả quyết.

"Tốt, ta muốn cây Nhân Sâm Quả đó!" Diệp Thanh trực tiếp nói ra.

Nữ Oa đứng bên cạnh nghe thấy, thân thể mềm mại khẽ run lên.

Tên này điên rồi sao.

Cây Nhân Sâm Quả ở Ngũ Trang Quán núi Vạn Thọ, ba ngàn năm mới ra hoa, ba ngàn năm mới kết quả, lại thêm ba ngàn năm nữa mới chín, ít nhất cũng phải một vạn năm mới được ăn.

Trong vạn năm, chỉ kết được ba mươi quả, hình dáng quả như trẻ sơ sinh chưa đầy ba tháng, tứ chi đầy đủ, ngũ quan vẹn toàn.

Người nếu có duyên được ngửi mùi quả đó, sẽ sống được ba trăm

sáu mươi tuổi, ăn một quả, sống được bốn vạn bảy ngàn năm.

Hơn nữa, cây Nhân Sâm Quả, cùng với Hồ Lô Đằng đều thuộc Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Mẹ nó chứ, lấy một cái hồ lô để đổi cả một cái cây của người ta?

Trừ phi đầu óc Trấn Nguyên Tử bị úng nước mới đồng ý.

Nhưng, điều khiến Nữ Oa không ngờ là, đầu óc Trấn Nguyên Tử thật sự bị úng nước rồi.

Nhìn thấy sự mong đợi của Hồng Vân đối với hồ lô đỏ, ông ta thầm nghĩ, vì bạn bè, một cây Nhân Sâm Quả thì có là gì?

Vì vậy, ông ta cắn răng, đồng ý.

"Diệp Thanh đạo hữu, thành giao!" Trấn Nguyên Tử nói.

"?" Nghe được lời này, Nữ Oa ngây người!

Phục Hy cũng ngớ ngẩn.

Đó là Thổ Linh Căn, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn đó, mẹ nó chỉ đổi lấy một cái hồ lô như vậy thôi sao?

Hồng Vân đứng bên cạnh, kích động đến hai mắt rưng rưng.

Hắn biết, trên đời này Trấn Nguyên Tử là tốt với hắn nhất.

"Ha ha, Trấn Nguyên Tử đạo hữu sảng khoái, ba ngày sau, tại Tổ Vu Thần Điện, một tay giao cây, một tay giao hồ lô!" Diệp Thanh cười ha hả.

Không ngờ cây Nhân Sâm Quả lại dễ dàng đến tay như vậy.

Tuy một vạn năm mới kết được ba mươi quả.

Chương 16

Nhưng đối với người trong thế giới Hồng Hoang, một vạn năm chỉ như một cái búng tay.

Đến lúc đó không có việc gì làm thì hái mấy quả nhân sâm ăn, cuộc sống chẳng phải quá sung sướng sao?

"Không cần, ta đi ngay bây giờ!" Trấn Nguyên Tử cũng là người nóng tính, quay người cưỡi mây lành rời đi, không bao lâu sau, thật sự đã đào cả cây Nhân Sâm Quả mang về.

Rất nhanh, hai người giao dịch hoàn tất, Diệp Thanh trực tiếp ném cây Nhân Sâm Quả vào trong Hỗn Độn Châu.

Một loạt thao tác, khiến Nữ Oa ngơ ngác.

Nếu mình cũng có một người anh trai tốt như vậy thì tốt rồi.

Bất giác, Nữ Oa nhìn về phía Phục Hy.

"À, muội muội à, ta thấy thời tiết hôm nay không tệ, vi huynh đi dạo một chút!" Lời vừa dứt, Phục Hy gãi đầu, nhanh như chớp chạy mất.

Hắn nghèo, không có Tiên Thiên Linh Căn, không thể đổi bảo hồ lô cho Nữ Oa được, nên chỉ có thể chuồn trước.

"…" Nữ Oa nắm chặt tay, ta lại không bắt ngươi đổi hồ lô, chạy cái gì chứ.

Nhưng Phục Hy đã chạy mất, không thấy tăm hơi đâu.

Nữ Oa quay đầu, chỉ có thể lặng lẽ nhìn Diệp Thanh thu hồ lô.

Thu hồ lô thì thôi đi, mẹ nó chứ đến cả dây hồ lô cũng thu luôn?

Thu dây hồ lô cũng đành.

Lại còn không tha cả mảnh đất nuôi dưỡng dây hồ lô?

"Phụt!" Nữ Oa phun ra một ngụm máu tươi.

Lý do nàng chưa đi là vì cảm thấy dây hồ lô và bùn đất kia cũng là bảo bối, biết đâu sau này có dùng.

Nhưng ai ngờ lại gặp phải một kẻ cứng rắn, lấy đi sạch sẽ chẳng chừa lại thứ gì! ---------- "Nữ Oa đạo hữu, vẫn còn ở đây sao?

Chẳng lẽ muốn nói chuyện riêng với ta à?" Diệp Thanh thu dọn xong mọi thứ, quay người lại thì thấy Nữ Oa vẫn đứng tại chỗ, liền cười hỏi.

"Vô sỉ, hạ lưu!" Nữ Oa nghiến răng nghiến lợi, răng kêu ken két.

Nếu có thể đánh thắng Diệp Thanh, nàng thật sự sẽ cắn chết hắn.

Nói chuyện riêng?

Với một kẻ trêu ghẹo mình thì có chuyện riêng gì để nói?

"Trừ hai từ đó ra, thật vô vị!" Diệp Thanh đi vòng qua nàng, tiến về phía Tổ Vu Thần Điện.

"Đợi đã!" Nữ Oa không cam tâm, ba thứ đó đều có liên quan đến nàng.

Diệp Thanh một món cũng không chừa lại.

"Nàng muốn hồ lô tím xanh?

Cũng không phải không thể cho!" Diệp Thanh dừng bước, trong lòng tính toán.

Hồ lô tím xanh là Chiêu Yêu Hồ Lô, đối với hắn mà nói, cũng không có tác dụng gì lớn.

Dù sao hắn cũng là Vu tộc chi chủ, chẳng lẽ lại hiệu lệnh đám yêu quái đánh nhau với Vu tộc?

Rõ ràng là không thể.

Hơn nữa, hiện tại có Đế Tuấn và Thái Nhất, đám Yêu tộc kia sẽ không vì một cái hồ lô mà nghe hiệu lệnh của hắn.

Nữ Oa là người Yêu tộc, sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất chết đi, mới luyện chế Chiêu Yêu Hồ Lô thành Chiêu Yêu Phiên, hiệu lệnh quần yêu.

Cho nên, nếu nàng lấy thứ gì đó có giá trị ra đổi, biết đâu có thể giao dịch.

"Điều kiện!" Nữ Oa ngắn gọn thốt ra hai chữ.

Nàng biết, Hồng Vân lấy đi hồ lô đỏ, Trấn Nguyên Tử đã phải dùng cây Nhân Sâm Quả để đổi.

Nàng muốn lấy hồ lô tím xanh, tin rằng cũng không đơn giản như vậy.

Đương nhiên, dây hồ lô và bùn đất nàng cũng muốn.

Nhưng so với Tiên Thiên Bảo Vật hồ lô, đương nhiên là chọn hồ lô rồi.

"Nghe nói trên tiên đảo Tây Côn Luân, trong thành Long Nguyệt có một cây Hoàng Trung Lý, nếu nàng lấy nó về cho ta, hồ lô tím xanh sẽ là của nàng!" Diệp Thanh cười ha hả.

"…" Nữ Oa nghe vậy, suýt chút nữa lại phun ra một ngụm máu tươi.

Tên khốn này dám mở miệng như vậy sao.

Hoàng Trung Lý, Mộc Linh Căn, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn.

Tương truyền cây này một nguyên hội mới ra hoa, một nguyên hội mới kết quả, một nguyên hội mới chín, một nguyên hội nữa mới có

thể ăn được.

Hoa của nó hình tựa hoa sen, quả của nó hình tựa chu nhị.

Trên hoa và quả đều có hai chữ "Hoàng Trung".

Thần tiên nếu ngửi được mùi hoa có thể tăng vạn năm đạo hạnh, nếu may mắn ăn được một quả có thể lập tức trở thành Đại La Kim Tiên.

Còn quý hơn cả cây Nhân Sâm Quả.

Lại dám lấy một cái hồ lô để đổi một cây Hoàng Trung Lý?

"Sao?

Không muốn à!

Vậy thì thôi nhé!" Diệp Thanh ra vẻ không quan tâm.

Nữ Oa thấy vậy tức giận, sao lại có người vô sỉ như vậy.

Rõ ràng đã cướp đồ của người ta, lại còn quay lại uy hiếp người ta?

"Đổi điều kiện khác đi!

Hoàng Trung Lý là đồ của Tây Vương Mẫu, ta không có bản lĩnh đó!" Nữ Oa bình tĩnh lại.

Nàng cảm thấy, nếu còn tức giận nữa, tuyệt đối sẽ bị tên này chọc cho tức chết.

"Cũng phải, Tây Vương Mẫu là Nữ Tiên Chi Thủ, người bình thường cũng không có được cơ duyên đó, nhưng nàng là đệ tử Thánh nhân, lại được ban thánh vị, sao có thể so sánh với người thường?" "Hơn nữa, hồ lô tím xanh của ta là Tiên Thiên Bảo Vật, lấy đồ của người khác đổi lấy bảo vật, hời quá còn gì!" Diệp Thanh tiếp tục lừa gạt.

Tuy thời gian Hoàng Trung Lý chín có hơi lâu một chút.

Nhưng nếu đặt trong Hồng Mông thế giới, bốn nguyên hội sau, sẽ có chín vị Đại La Kim Tiên.

Nhìn lại hiện tại, có bao nhiêu người là Đại La Kim Tiên chứ?

"Cái này…" Nữ Oa trầm mặc, qua lời Diệp Thanh nói, hình như cũng có lý.

Hoàng Trung Lý lại không phải của nàng, dùng nó để đổi lấy bảo vật mình cần, đúng là hời thật.

Trấn Nguyên Tử trước đó, không phải cũng dùng cây Nhân Sâm Quả để đổi cho Hồng Vân một cái bảo hồ lô sao?

Vậy Tây Vương Mẫu dùng cây Hoàng Trung Lý để đổi lấy một cái hồ lô cho nàng, chắc cũng không có vấn đề gì.

Nhưng… "Một cái bảo hồ lô là quá ít, phải thêm cả dây hồ lô và mảnh đất kia nữa!" Nữ Oa trầm mặt nói.

"Cái đó không được, ta đã nói rồi, đó là vốn cưới vợ của ta!

Từ bây giờ, vốn cưới vợ của ta có thêm cả dây hồ lô!" Diệp Thanh không hề đỏ mặt nói ra.

Hắn biết rõ, Nữ Oa tạo người, bắt buộc phải có Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng.

Nếu không, người tạo ra sẽ tan rã.

Nếu không dùng Hồ Lô Đằng, mệt chết nàng cũng không tạo ra được nhiều người như vậy, càng đừng nói đến việc tích lũy công đức thành thánh.

Đương nhiên, Diệp Thanh không dùng chuyện này để uy hiếp Nữ Oa gả cho mình.

Hắn có kế hoạch khác.

Chỉ là bây giờ Nữ Oa dù thế nào cũng sẽ không đồng ý.

Chỉ có đợi cơ duyên tạo người chín muồi, mới có được thu hoạch bất ngờ.

"Ta đã từng thấy kẻ vô sỉ, nhưng chưa thấy ai vô sỉ đến mức này!" Nữ Oa buông lại một câu, rồi bỏ đi.

Diệp Thanh lắc đầu, quay về Tổ Vu Thần Điện.

Đột nhiên, Hỗn Độn Châu chấn động.

Diệp Thanh vội vàng thăm dò.

Bên trong, rất nhiều người Vu tộc đang ngồi thành một vòng, ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Chúc Dung và Cộng Công, hai tên khốn này đang đánh nhau bên trong, đánh đến kinh thiên động địa, khiến Hồng Mông thế giới rung chuyển.

"Vãi chưởng, hai thằng ranh con này, muốn đánh nổ Hồng Mông thế giới của lão tử à?" Giọng nói của Diệp Thanh bay vào.

Khiến Chúc Dung và Cộng Công trong lòng run lên, vội vàng hạ xuống.

Thập Nhị Tổ Vu cùng nhau bái kiến: "Tham kiến Vu Chủ!" "Không có việc gì thì bế quan cho tốt, đánh nhau cái gì?

Thế giới của ta không chịu nổi các ngươi quậy phá đâu!" Diệp Thanh cũng cạn lời.

Vu tộc hiếu chiến là thiên tính, nhưng Hỗn Độn Châu bị tổn hại, đẳng cấp đã hạ xuống.

Căn bản không chịu nổi dao động lớn như vậy.

Nếu có thể tu phục nó đến cấp Hỗn Độn Chí Bảo, thành Thánh rồi, thì tùy chúng nó quậy.

"Vu Chủ, chúng ta ở trong này chán quá!

Cho chúng ta ra ngoài hít thở không khí đi!" "Đúng vậy, tuy đã dẫn sát khí của Tổ Vu Thần Điện vào Hồng Mông thế giới, nhưng chúng ta cũng đã bế quan mấy vạn năm rồi, yên tâm đi, mấy người chúng ta ra ngoài hít thở không khí một chút, tuyệt đối không gây họa." Chúc Dung, Đế Giang và những người khác đều mang vẻ mặt mong chờ.

Diệp Thanh nghĩ, tính cách Vu tộc là như vậy, nếu thật sự nhốt họ mãi, biết đâu sẽ bí bách đến chết.

"Được, ra ngoài hít thở không khí đi, nhưng phải nhớ, không được gây sự, nếu không, ta sẽ cho các ngươi ở trong Hỗn Độn Châu vĩnh viễn!" Được lệnh, mười hai người cảm kích vô cùng.

Khi họ ra ngoài, Diệp Thanh hỏi những người còn lại.

"Vừa rồi Chúc Dung và Cộng Công vì sao đánh nhau?" "Khởi bẩm Vu Chủ, là để tranh giành quả Nhân Sâm Quả cuối cùng!" Một Đại Vu chỉ vào cây Nhân Sâm Quả, nói.

Diệp Thanh nhìn thấy, trong lòng hẫng một nhịp.

Mẹ nó, cây Nhân Sâm Quả vừa mới lấy được, vào chưa được mấy canh giờ, đã bị đám ranh con này chia nhau ăn sạch rồi sao?

"Mấy đứa bay, mười hai thằng khốn kia, đứng lại cho lão tử!" Diệp Thanh mắng một câu, quay người đuổi theo, nhưng làm gì còn thấy bóng dáng của mười hai người Vu tộc.

"Mẹ nó chứ Bàn Cổ, ngươi lại buộc số phận của lão tử với cả Vu tộc, ta nhất định phải tìm cách giải trừ ràng buộc này!" Dưới chân núi Bất Chu, Phục Hy đi dạo trở về.

Chương 17

Nữ Oa mặt mày âm trầm, ngồi bên bàn đá, có một người anh trai như vậy cũng thật cạn lời.

“Đừng đi!” Thấy Phục Hy đi về phía động phủ, Nữ Oa trực tiếp gọi lại.

Đề nghị của Diệp Thanh hôm nay, nhất định phải thương lượng với Phục Hy.

“À!” Phục Hy ngồi xuống, ra vẻ một đứa bé ngoan ngoãn.

“Ta có chuyện cần huynh giúp, đồng ý không?” Nữ Oa mở miệng một cách bá đạo.

“Đồng ý, chỉ cần là chuyện của muội muội, ta đều đồng ý!” “Nói đi, chuyện gì?” Là một người anh trai, tự nhiên phải có cầu tất ứng, có việc tất thành với muội muội.

“Thật sự nguyện ý giúp ta?

Bất cứ chuyện gì cũng không hối hận?” Nữ Oa hỏi lại lần nữa.

Nàng cũng biết rõ, người anh trai này là một kẻ chuyên gài bẫy, phải khiến hắn không có đường lui.

“Yên tâm, chỉ cần muội muội phân phó, tuyệt đối không hối hận!” Phục Hy thề, ai hối hận người đó là chó con.

“Tốt!

Huynh nói đó!” Khóe miệng Nữ Oa nhếch lên, như thể gian kế đã thành công: “Giúp ta đến thành Long Nguyệt trên tiên đảo Côn Luân trộm cây Hoàng Trung Lý!” “Rầm!” Nữ Oa vừa nói xong, Phục Hy trực tiếp trượt từ trên ghế xuống.

Cảnh tượng này khiến Nữ Oa ngây người.

Anh trai, tiết tháo của huynh đâu?

Sự trấn định của huynh đâu?

Có cần phải khoa trương như vậy không.

"Muội muội, cái gì?

Cây Hoàng Trung Lý?

Muội chắc chắn không phải là quả Hoàng Trung Lý chứ?" Phục Hy ngơ ngác.

Nữ Oa muốn đi trộm cây Hoàng Trung Lý?

Đó là bảo bối trong bảo bối của Tây Vương Mẫu đó.

Nếu muốn trộm một quả Hoàng Trung Lý còn có thể hiểu được, đằng này lại muốn đào cả cây của người ta đi.

Tây Vương Mẫu không tìm đến liều mạng mới là lạ!

"Không làm, không làm, tuyệt đối không làm!" Phục Hy bò dậy, xua tay từ chối.

"Hừ, không đồng ý thì huynh là chó con!" Nữ Oa hừ lạnh.

Phục Hy: "…" Lớn đến từng này, từ trước đến nay chỉ có hắn gài muội muội, không ngờ lần này lại bị muội muội gài lại.

"Tên vô sỉ đó nói, ta chỉ cần lấy được cây Hoàng Trung Lý, hắn sẽ đưa hồ lô tím xanh cho ta." Nữ Oa kể lại nguyên do sự việc.

"Cái gì?

Vì một cái hồ lô?

Sao muội không đòi Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng?" Phục Hy lại ngây người.

Cô em gái này ngốc rồi sao, cái hồ lô đó chỉ có thể hiệu lệnh quần yêu.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng mới là mấu chốt để công đức chứng đạo đó.

Đương nhiên, đây là thiên cơ, thời cơ chưa đến, không thể nói ra.

Nói ra sẽ bị trời phạt.

Có khả năng khiến Nữ Oa không thể chứng đạo.

Chỉ là trong lòng hắn sốt ruột quá.

"Thứ đó tạm thời không có tác dụng lớn, ta bây giờ chỉ muốn Tiên Thiên Bảo Vật hồ lô, nó có duyên với ta!" Nữ Oa bĩu môi nói.

"…" "Ai, sau này muội sẽ biết, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng đối với muội quan trọng đến mức nào!" Phục Hy khẽ thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Đi hay không!" "Đi!" … Thành Long Nguyệt.

Đây là đạo trường của Tây Vương Mẫu.

Giữa trung tâm thành, Tây Vương Mẫu đang chăm sóc cây Hoàng Trung Lý.

Trên cây có chín quả khiến người ta chú ý.

Lần đầu kết quả, thêm một nguyên hội nữa là chín.

Vì vậy bà chăm sóc vô cùng cẩn thận.

"Vương Mẫu, người nghỉ ngơi sớm đi, để ta giúp người chăm sóc cây thần quả này!" Một tiểu tiên nữ bên cạnh nói.

"Ừm, chăm sóc cẩn thận, tuyệt đối không được xảy ra sai sót!" Tây Vương Mẫu nói xong, liền đi vào trong nhà.

Một đêm, trăng đen gió lớn.

Phục Hy và Nữ Oa lén lút tiến vào đây.

Thấy cây Hoàng Trung Lý trong thành, Nữ Oa chuẩn bị đánh ngất người, sau đó đào cây, rồi chuồn.

Nhưng lại bị Phục Hy kéo lại.

"Muội muội, đừng vội." "Tây Vương Mẫu vừa mới vào nhà nghỉ ngơi, phải đợi bà ấy ngủ say đã!" Phục Hy nói xong, lấy ra bộ đồ nghề của mình loay hoay.

Sau đó lại nói: "Đợi một lát nữa, tiểu thị nữ kia sẽ ngủ thiếp đi." Sau đó, hắn lại bố trí từng đạo trận pháp xung quanh.

Bát quái của Phục Hy không phải là nói suông.

Không chỉ có thể thôi diễn thiên cơ, mà còn có thể che đậy thiên cơ.

Lý do Nữ Oa nhất định phải nhờ Phục Hy giúp đỡ, chính là vì điểm này.

Có trận pháp tương trợ, đào đi cây Hoàng Trung Lý, người khác cũng không thể phát hiện.

Về sau, cây đó đã vào tay Diệp Thanh, vậy đương nhiên kẻ trộm là hắn rồi?

Hơn nữa, Nữ Oa làm vậy cũng có ý muốn gài Diệp Thanh một vố.

Đợi lấy được bảo hồ lô, sẽ tung chuyện này ra ngoài.

Diệp Thanh dù có tám cái miệng, e rằng cũng không giải thích rõ được.

Ai bảo tên khốn đó cứ trêu ghẹo nàng làm gì?

"Ca ca, xong chưa?" Nữ Oa có chút sốt ruột.

Đã đợi lâu như vậy, nếu bị người ta phát hiện thì phải làm sao?

Đệ tử Thánh nhân, lại đi trộm đồ, sẽ trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang mất.

"Xong rồi!" Phục Hy nói xong, nhìn về phía tiểu thị nữ kia, miệng lẩm bẩm: "Một, hai, ba!

Ngã!" Kết quả, người ta thật sự ngã xuống, ngủ say như chết.

Sau đó, Nữ Oa và Phục Hy vội vàng đến trước cây Hoàng Trung Lý, đào lên, vác chạy. … Để tránh đêm dài lắm mộng.

Nữ Oa và Phục Hy liền trong đêm đến Tổ Vu Thần Điện.

"Ồ, Nữ Oa đạo hữu, Phục Hy đạo hữu, muộn thế này tìm bần đạo có việc gì?" Diệp Thanh tỏ vẻ kinh ngạc.

Lúc này, Nữ Oa không nói một lời, trực tiếp lấy cây Hoàng Trung Lý ra, ném xuống đất.

"Thứ ngươi muốn đây, đưa hồ lô tím xanh cho ta!" Nữ Oa lạnh lùng nói.

"Cây Hoàng Trung Lý?" Diệp Thanh đi tới, cẩn thận xem xét.

Khí tức Mộc thuộc tính cường đại tỏa ra từ trên cây, đúng là cây Hoàng Trung Lý thật.

Không ngờ tiểu nha đầu Nữ Oa lại hành động thần tốc như vậy.

Đương nhiên, Phục Hy chắc cũng đã bỏ ra không ít công sức!

Sau đó, hắn lấy hồ lô tím xanh ra, đưa cho Nữ Oa.

Nữ Oa nhận lấy, quay người bỏ đi.

"Diệp Thanh đạo hữu, xin lỗi, ta xin cáo từ trước!" Phục Hy nói với Diệp Thanh một câu, rồi vội vàng đuổi theo.

Diệp Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ Phục Hy lại là một tên cuồng em gái như vậy.

Nhưng, cây Hoàng Trung Lý đã đến tay, những chuyện khác không còn liên quan đến hắn nữa.

Chỉ là, để phòng ngừa Hoàng Trung Lý bị đám khốn kiếp Vu tộc ăn mất, phải dùng một vài thủ đoạn, sau đó mới cho vào Hỗn Độn Châu. … Sáng sớm hôm sau.

Trong thành Long Nguyệt, Tây Vương Mẫu đi thăm cây Hoàng Trung Lý.

Khi bà đi đến trung tâm thành, một cái hố cây khổng lồ hiện ra trước mặt, bà lập tức ngây người.

Ngay sau đó, một tiếng gầm giận dữ chói tai vang vọng khắp núi Côn Luân.

"Trời đánh thánh đâm, đứa nào đã trộm cây Hoàng Trung Lý của ta!" "Ai mà to gan như vậy, lại dám trộm cây Hoàng Trung Lý của Tây Vương Mẫu!" "Thật đáng ghét, Hoàng Trung Lý là bảo vật quý giá nhất trong Hồng Hoang, ăn một quả có thể lập tức trở thành Đại La Kim Tiên!

Ta còn đang định đợi đến lúc đó xin một quả cho con cháu đời sau." "Có thể lặng lẽ lẻn vào thành Long Nguyệt, lại lặng lẽ trộm đi Hoàng Trung Lý, tên trộm này nhất định không đơn giản." Khắp nơi trong Hồng Hoang đều bàn tán xôn xao.

Thậm chí cả Tam Thanh, Đế Tuấn cũng bị kinh động.

Dù sao cây Hoàng Trung Lý cũng là vật quý hiếm trong Hồng Hoang.

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu là Nữ Tiên Chi Thủ, ai cũng muốn kết giao.

Nhưng, vô số năm trôi qua, cây Hoàng Trung Lý không có một chút tung tích.

Đột nhiên có một ngày, có tin tức vỉa hè tung ra, Vu tộc chi chủ Diệp Thanh đã trộm cây Hoàng Trung Lý.

Hồng Hoang lập tức dấy lên một làn sóng phẫn nộ.

Đội quân thảo phạt do Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu dẫn đầu ùn ùn kéo đến Bất Chu Sơn.

"Diệp Thanh, cút ra đây, giao ra cây Hoàng Trung Lý." "Đồ trộm cắp, uổng làm tiên nhân." Nghe tiếng, Diệp Thanh đi ra, mày hơi nhíu lại.

Khi nhìn thấy Phục Hy và Nữ Oa ở một bên, hắn lập tức hiểu ra.

"Hóa ra là các ngươi giở trò!" Mũi dùi của đám người này lại nhắm vào hắn, chắc chắn là do Nữ Oa làm.

Không phải chỉ để ngươi làm trộm một lần thôi sao?

Chương 18

Gài bẫy ta như vậy, được, đợi đến lúc các ngươi có chuyện cần cầu xin ta.

Đối mặt với mọi người, Diệp Thanh sắc mặt lạnh đi, nói: "Tất cả câm miệng cho lão tử!" Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều ngậm miệng lại.

Sự tàn nhẫn của Diệp Thanh ai cũng biết, hắn dám quậy cả ở Tử Tiêu Cung.

Dám đánh cả đệ tử Thánh nhân.

Không chỉ một lần đánh tơi bời Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tên này không dễ chọc vào.

Chỉ là, vì muốn kết một phần thiện duyên với Tây Vương Mẫu, để có thể xin được một quả Hoàng Trung Lý, họ mới đi theo.

"Ta lấy cây Hoàng Trung Lý, có chứng cứ không?" Diệp Thanh hỏi.

"…" Mọi người ngơ ngác, chỉ là tin tức vỉa hè, thật sự không có chứng cứ.

"Hai người, một là Nam Tiên Chi Thủ, một là Nữ Tiên Chi Thủ!" "Không có chứng cứ, lại gán cho người khác tội danh trộm cắp?

Ta thấy các ngươi mới uổng làm tiên nhân!" Diệp Thanh vặn lại.

Khiến những người đó nhìn nhau, không nói được lời nào.

"Hừ, có trộm cây Hoàng Trung Lý hay không, ta dò xét một chút là biết!" Tây Vương Mẫu đứng ra.

Cây Hoàng Trung Lý là của bà, tự nhiên có cách tìm kiếm.

“Đúng vậy, có bản lĩnh thì để Tây Vương Mẫu dò xét một phen?” Mọi người hùa theo.

“Được thôi, nếu dò xét không ra, thì ở lại đây làm thị nữ cho ta!” Tổ Vu Thần Điện lớn như vậy, chỉ có một mình hắn, nếu có một thị nữ hầu hạ, sẽ thoải mái hơn nhiều.

Đương nhiên, có người có thể sẽ hỏi, tại sao không vào trong Hỗn Độn Châu?

Đó là vì, Hỗn Độn Châu từ sau khi bài xích hắn ra ngoài, hắn không thể vào được nữa.

Những thứ khác có thể thu vào, ngược lại hắn lại không vào được.

Có lẽ đợi Hỗn Độn Châu tu phục đến cấp Hỗn Độn Chí Bảo, mới có thể vào được!

“Được thôi, ta không tin, cây Hoàng Trung Lý không có ở đây!” Tây Vương Mẫu tự cho rằng, tin tức bà nhận được là chắc chắn không sai.

Rất nhanh, bà thi pháp tìm kiếm, một lúc lâu sau, lại chẳng thu được gì.

“Không đúng, lẽ ra phải ở đây chứ!” Tây Vương Mẫu nhíu chặt mày, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

“Tìm thấy chưa?” Diệp Thanh hỏi.

“Chưa, đợi ta tìm lại lần nữa!” Tây Vương Mẫu lại tìm kiếm một lần nữa, kết quả vẫn không có gì.

“Diệp Thanh đạo hữu, xin lỗi, có lẽ ta đã nhầm, xin cáo từ trước!” Nói xong, bà chuẩn bị bôi dầu dưới chân, trực tiếp chuồn đi.

Nhưng, Diệp Thanh đột nhiên tế ra Thái Ất Phất Trần, cuốn bà lại.

“Tây Vương Mẫu, thân là Nữ Tiên Chi Thủ, không thể nói mà không giữ lời chứ!” “Ngươi cho rằng, địa bàn của Vu tộc ta, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?” Người phụ nữ này, không cần đoán cũng biết là do Nữ Oa chỉ dẫn.

Vì để kết giao với đệ tử Thánh nhân, hoặc là Thánh nhân tương lai, mới đến tìm Diệp Thanh gây phiền phức.

Nhưng ai ngờ được, Diệp Thanh có Hỗn Độn Châu, bên trong ngay cả thiên kiếp cũng có thể che đậy, huống chi là một cây Hoàng Trung Lý?

“Tiểu tử, mau thả Tây Vương Mẫu ra, Nữ Tiên Chi Thủ, sao có thể làm thị nữ?” Đông Vương Công sốt ruột, vội vàng ra mặt ngăn cản.

Diệp Thanh trực tiếp đấm một quyền qua.

“Bốp!” Đông Vương Công bay thẳng ra ngoài, hóa thành một ngôi sao băng, không biết rơi về nơi nào!

“Hừ, bản đại gia nói chuyện, đừng có xen vào!

Tìm không ra, thì phải ở lại thực hiện lời hứa!” Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng.

Nếu không phải thấy lão già đó có chút thiên phú, sau này có thể sáng tạo ra Vạn Tiên Đại Trận, bây giờ đã một quyền đấm chết rồi.

“Có ai có ý kiến gì không?” Hắn nhìn về phía các tiên nhân khác, hỏi.

Những người đó thấy vậy, đều lắc đầu, sau đó nhanh như chớp chạy mất.

Đùa à, thân là Nam Tiên Chi Thủ Đông Vương Công bị một quyền đánh bay, bọn ta mà lên tiếng, chẳng phải là tìm chết sao?

“Còn ngươi?” Cuối cùng, Diệp Thanh thả Tây Vương Mẫu ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bà.

“Ta… ta nguyện ý làm thị nữ của người!” Tây Vương Mẫu sợ rồi, nhớ lại những việc Diệp Thanh đã làm, không khỏi rùng mình.

Lặng lẽ liếc nhìn Nữ Oa và Phục Hy một cái, mặt đầy vẻ uất ức.

Ai, sớm biết không nghe lời các ngươi, bây giờ thì hay rồi, cây Hoàng Trung Lý không tìm thấy, còn bồi cả bản thân vào đây. … “Muội muội, ta đã nói rồi mà, phương pháp này không ổn!” Đợi Diệp Thanh đi vào Tổ Vu Thần Điện, Phục Hy ở bên cạnh khẽ thở dài.

“Ai biết hắn giấu đồ kỹ như vậy!” Nữ Oa mặt đầy vẻ oán trách.

Nàng cũng biết, Tây Vương Mẫu có phương pháp cảm ứng đặc biệt với cây Hoàng Trung Lý.

Nhưng tại sao lần này lại không có tác dụng?

Phục Hy lắc đầu, nói: “Em gái ngốc của ta ơi, Diệp Thanh đạo hữu ngay cả cả Vu tộc còn giấu được, một cây Hoàng Trung Lý nhỏ bé, giấu không được sao!” … Trong mấy vạn năm tiếp theo, thực lực Yêu tộc ngày càng lớn mạnh.

Do tốc độ sinh sản nhanh, nên địa bàn cần thiết cũng ngày càng lớn.

Cuối cùng, Yêu tộc vì tranh đoạt địa bàn mà đánh nhau.

Đại yêu Anh Chiêu và đại yêu Kế Mông hai người dẫn theo tiểu đệ đánh nhau loạn xạ.

Từ địa bàn ban đầu, lại đánh thẳng vào phạm vi của núi Côn Luân.

Làm cho linh thú, linh thảo, linh quả bên trong bị phá hủy tan tành.

Lúc này, vừa hay gặp Tam Thanh xuất quan.

Đối với thời đại Vu tộc không xuất hiện ở Hồng Hoang hiện nay.

Yêu tộc cướp địa bàn đánh nhau là chuyện thường tình.

Nghe tin Côn Luân bị quậy phá, Diệp Thanh dẫn theo tiểu thị nữ Tây Vương Mẫu đi đến núi Côn Luân.

Lúc đi, hắn còn hái mười quả Nhân Sâm Quả.

Nơi đó là địa bàn của Tam Thanh.

Năm đó Yêu tộc hoành hành, mọi người đều mời Tam Thanh chủ trì công đạo.

Ba người đó tự cho mình là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, lại là đệ tử Thánh nhân, nên tự coi mình là nhân vật hàng đầu, thật sự đã ra mặt giải quyết một số phiền phức.

Nhưng bây giờ, là sân nhà của họ, xem họ giải quyết thế nào. … "Ba vị lão gia, không hay rồi, người Yêu tộc đánh nhau, đánh vào địa bàn của chúng ta rồi!" Bạch Hạc đồng tử chạy vào, vội vàng bẩm báo.

Kế Mông và Anh Chiêu, đều có cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đánh nhau, không phải là chuyện đùa.

Tiên phủ thánh địa mỹ lệ và đầy linh khí, bị họ đánh cho tan hoang một mảng.

Dưới trướng họ có vô số con cháu Yêu tộc, đều liều mạng đánh nhau.

Dù sao nơi này cũng không phải của họ, đánh hỏng thì thôi, không liên quan đến họ một xu nào.

"Ồ?" Tam Thanh nhíu mày, không coi là chuyện gì to tát.

Nhưng nghe câu tiếp theo, ba người đều không còn bình tĩnh được nữa.

“Kế Mông và Anh Chiêu đánh rất dữ dội, đã phá hủy hơn một nửa linh dược, linh thảo trong tiên sơn Côn Luân, thậm chí, cả linh thú cũng gặp nạn.” “Cái gì?

Đi, ra xem!” Ba người đồng thời đứng dậy, đi ra ngoài.

Quả nhiên.

Mọi thứ bên ngoài đều bị tổn hại nghiêm trọng.

Kế Mông và Anh Chiêu hai tên khốn này đang đại chiến.

Lúc thì đánh trên trời, lúc thì đánh dưới đất, có lúc mẹ nó còn lăn lộn mấy vòng dưới đất, đè chết không biết bao nhiêu hoa cỏ.

Đánh nhau thì đánh nhau, lăn lộn mấy vòng là có ý gì?

Chẳng lẽ là đặc tính của Yêu tộc?

“Súc sinh to gan, mau dừng tay cho ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng hét lên.

Đối với những sinh linh có lông có sừng, ông ta có một sự chán ghét bẩm sinh.

Nếu không, sau này trong Phong Thần đại kiếp, sẽ không nhắm vào Thông Thiên Giáo Chủ như vậy.

Nhất là việc thu đệ tử của người ta làm tọa kỵ, còn cố ý cưỡi đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ khoe khoang một vòng.

“Dừng tay?” “Ta dừng tay cái con khỉ!” Hai người đã đánh mấy trăm năm, sớm đã đánh ra lửa.

Ngươi cũng là đệ tử Thánh nhân, không biết còn tưởng là nhân vật tầm thường nào đó.

Hơn nữa, lão đại của chúng ta là Thiên Đế đương kim, quản lý cả Hồng Hoang.

“Ha ha ha ha, cười chết ta mất!” Lúc này, trên tầng mây trên trời, truyền đến một tiếng cười sảng khoái.

Tam Thanh nhìn lên, chỉ thấy Diệp Thanh đang bày một cái bàn trên mây, trên bàn bày đầy hoa quả, bên cạnh một thị nữ đang rót rượu?

Đệt, đến xem náo nhiệt à?

“Thằng nhóc ở đâu ra, dám xông vào núi Côn Luân của ta?” Nguyên Thủy Thiên Tôn khó chịu, chỉ vào Diệp Thanh giận dữ mắng.

“Sai rồi sai rồi, ta không phải xông vào!” “Ta ra ngoài ngắm phong cảnh, không ngờ đi một hồi lại đến đây!” Diệp Thanh vừa nói, một tay cầm chén rượu, một tay cầm một quả Nhân Sâm Quả, cắn một miếng.

Thơm giòn ngọt, cộng thêm mỹ cảnh Côn Luân, quả thực đẹp không sao tả xiết.

“Mẹ kiếp!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng mắng một câu.

Ngắm phong cảnh mà mang theo cả bàn và linh quả?

Mang theo cả thị nữ và rượu ngon?

Đột nhiên, Tam Thanh nhíu mày.

Không đúng, người phụ nữ kia sao quen mắt vậy?

“Nữ Tiên Chi Thủ Tây Vương Mẫu?” Thông Thiên Giáo Chủ ngơ ngác nói.

“Còn có quả trong đĩa kia, là Nhân Sâm Quả của Ngũ Trang Quán!” Lão Tử kiến thức rộng rãi, liếc mắt một cái đã nhận ra.

Tên khốn này, đã đào cả cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử đi rồi sao?

Chương 19

Tây Vương Mẫu tại sao lại làm thị nữ cho hắn?

Trông còn có vẻ cam tâm tình nguyện.

Mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Này, lão già, không ra tay ngăn cản à?

Núi Côn Luân sắp bị đánh sập rồi!" Diệp Thanh nhìn ba người đang ngẩn ngơ, chỉ về phía Kế Mông và Anh Chiêu.

"Đại sư huynh, ta đi giáo huấn hai con nghiệt súc này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, trực tiếp đi ra.

Kế Mông và Anh Chiêu hai tên này đang đánh hăng, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, đều tức không chịu được.

Bọn ta đang đánh nhau, ngươi xen vào làm gì?

Không tìm việc không vui à?

Thế là, hai người liên thủ, tấn công Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Do Nguyên Thủy Thiên Tôn không có pháp bảo, lại chưa chém thi, làm sao là đối thủ.

Không bao lâu, hai mắt đã bị đánh thành mắt gấu trúc.

"Ha ha ha, ông già Nguyên Thủy, ra đường cũng không cần trang điểm đâu!

Cười chết ta mất!" Diệp Thanh trên tầng mây, cười đau cả bụng.

Càng như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng phẫn nộ.

Càng phẫn nộ, càng ra tay, cuối cùng trở thành đối tượng bị ngược đãi.

“Sư đệ, nhận pháp bảo!” Lúc này, Lão Tử không nhìn nổi nữa, trực tiếp ném Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đám người Yêu tộc này quá đáng ghét.

Hơn nữa, không thể để Diệp Thanh xem trò cười như vậy được.

Nếu không, sau này mặt mũi Tam Thanh để đâu?

“Đa tạ đại sư huynh!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, lập tức lại trở nên ngông cuồng.

Đây là Khai Thiên Công Đức Chí Bảo, lực phòng ngự cực mạnh.

Tuy công kích không mạnh, nhưng lão tử có thể dùng nó đập chết người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ bảo tháp lên, một luồng khí tức khóa chặt Kế Mông và Anh Chiêu, trực tiếp đập xuống.

Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp trong nháy mắt biến lớn.

Hai con yêu thấy vậy, vội vàng chống cự, nhưng làm sao là đối thủ của Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp.

Nhưng, ngay lúc này, một luồng ánh sáng tím xanh lóe lên, một cái hồ lô xuất hiện, chặn được Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp.

Sau đó, Nữ Oa xuất hiện.

“Đa tạ Nữ Oa đạo hữu cứu mạng!” Hai người khẽ cúi đầu.

“Sư muội, tại sao lại ra tay?” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn không vui.

Hai con súc sinh này quậy phá ở núi Côn Luân, sư muội không giúp thì thôi, lại còn ra tay tương trợ?

“Ha ha, lão già, ngốc à?

Nữ Oa đạo hữu là người Yêu tộc, ngươi giết tộc nhân của nàng, nàng có thể không ra tay sao?" Diệp Thanh trên tầng mây cười nói.

Thấy kẻ ngu rồi, nhưng chưa thấy ai ngu như vậy.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm chặt tay, thật muốn dùng bảo tháp đập qua.

Nhưng không có cách nào, chỉ dựa vào một tôn pháp bảo không thể làm gì được Diệp Thanh.

Không đúng, pháp bảo vừa rồi Nữ Oa dùng để chặn Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp?

Hồ lô tím?

Đó không phải đã bị tên khốn Diệp Thanh độc chiếm rồi sao?

Chẳng lẽ hai người có một chân?

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn nảy ra một ý nghĩ nguy hiểm như vậy, đến nỗi về sau bị Nữ Oa đánh cho một trận tơi bời.

"Ba vị sư huynh, đại kiếp sắp đến, Yêu tộc và Vu tộc ta đồng là nhân vật chính của trời đất, tất là người ứng kiếp!" "Ngoài Thánh nhân Thiên Đạo, đều không thể thoát thân." "Hiện tại, Vu tộc không xuất hiện, đã là một biến số." "Kế Mông và Anh Chiêu là đại yêu, nếu đánh chết họ, Thiên Đạo chi kiếp tất sẽ rơi xuống đầu ba vị sư huynh!" Nữ Oa không hề né tránh mà nói ra những lời này.

Đương nhiên, đại thế là như vậy, ai cũng rõ.

Thêm vào đó Nữ Oa có Phục Hy, một người tinh thông bát quái thuật bên cạnh.

Đối với chuyện này chắc chắn biết nhiều hơn.

Diệp Thanh trên tầng mây nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mục đích của hắn rất đơn giản, Thiên Đạo muốn để Yêu tộc và Vu tộc lịch kiếp?

Tốt thôi, ta giấu Vu tộc đi.

Yêu tộc không tìm thấy đối thủ, chắc chắn sẽ bành trướng.

Sau đó sẽ tự động tìm kiếm đối thủ khác.

Bây giờ thì hay rồi, tìm đến Tam Thanh, chỉ cần Tam Thanh giết chết Kế Mông và Anh Chiêu, mối thù đó có thể nói là không chết không thôi.

Dù sao, đại yêu của Yêu tộc cũng chỉ có mấy người đó.

Là đại tướng dưới trướng Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đại tướng chết rồi, còn chết một lúc hai người, Yêu tộc có thể tha cho Tam Thanh sao?

Chỉ tiếc là, bị tiểu nha đầu Nữ Oa ngăn cản rồi.

Nhưng, Diệp Thanh cũng không quan tâm.

Nếu thật sự dẫn kiếp nạn đến cho Tam Thanh, vậy thì lịch sử phải viết lại.

"Hừ, sợ sao?

Tam Thanh chúng ta là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là đệ tử Thánh nhân, lại được ban thánh vị, một Yêu tộc cỏn con ta không đặt vào mắt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, lòng cao hơn trời.

"Nhị sư đệ, sư muội nói không phải không có lý, chuyện này cứ thế cho qua đi!" Lão Tử thân là đại sư huynh, phải hiểu rõ, nhìn thấu.

Tùy tay một chiêu, thu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp.

"Đại sư huynh, …" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, đối với

cách làm của Lão Tử ngày càng không hài lòng.

Dù sao cũng là người đứng đầu Tam Thanh, là thủ đồ của Thánh nhân, lại có Khai Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, sợ cái búa à.

Đại kiếp thật sự rơi xuống đầu, không phải còn có Thánh nhân sao?

"Sư muội, pháp bảo vừa rồi của muội?" Không thèm để ý đến Lão Tử nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn truy hỏi Nữ Oa về bảo vật.

Hắn muốn xác nhận nguồn gốc của bảo vật đó.

Chứng thực ý nghĩ trong lòng mình.

"Tử Thanh Hồ Lô!" Nữ Oa cũng không nói nhiều, trực tiếp nói ra, và đặt nó trong lòng bàn tay.

"Tử Thanh Hồ Lô?

Đó không phải là Tiên Thiên Bảo Vật kết ra từ Hồ Lô Đằng, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn sao?" "Không phải đã bị tên tiểu tử đó lấy đi rồi sao?

Sao lại ở trong tay muội?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi dồn, ý nghĩ trong lòng ngày càng trở nên chắc chắn.

Hai người nếu không có quan hệ, với tính cách vắt cổ chày ra nước của tên tiểu vương bát đản đó, sẽ tặng Tiên Thiên Bảo Vật cho người khác sao?

Đối mặt với câu hỏi này, Lão Tử và Thông Thiên cũng có chút tò mò.

Dù sao, trong bảy cái hồ lô đó cũng có một cái có duyên với họ.

"Nguyên do trong đó, ba vị sư huynh đừng hỏi nữa!" Nữ Oa nói xong, liền thu hồi Tử Thanh Hồ Lô.

Đùa à, ta đi trộm cây Hoàng Trung Lý của Tây Vương Mẫu để đổi lấy đó.

Có thể nói ra được sao?

Cũng chính vì vậy, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm chắc chắn.

Quả nhiên, sư muội và tên tiểu tử đó có một chân, nếu không tại sao không chịu nói?

"Anh Chiêu, Kế Mông, sau này đừng đến Côn Luân thánh địa nữa, trở về đi!" Nữ Oa quay người, nói với hai người.

Là đệ tử Thánh nhân, lại giúp họ hóa giải tử kiếp, hai người tự nhiên phải nghe theo.

"Đa tạ!" Kế Mông và Anh Chiêu nói một tiếng cảm ơn, liền dẫn theo yêu tử yêu tôn dưới trướng rời đi.

Diệp Thanh trên tầng mây cũng đứng dậy.

"Ai, hết kịch hay để xem rồi!" Hắn thở dài một hơi, cười với Nữ Oa: "Nữ Oa đạo hữu, sau này nếu có chuyện gì, nhớ đến Tổ Vu Thần Điện tìm ta!" Ý của câu nói này vốn là, Nữ Oa sắp bắt đầu tạo người.

Nhưng lại thiếu Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Đến lúc đó nhất định sẽ đi cầu xin Diệp Thanh.

Nhưng lời này lọt vào tai Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại mang một ý nghĩa khác.

Xem xem, tên tiểu tử này quan tâm như vậy, giữa hai người chắc chắn có gian tình.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quay về bế quan.

Lão Tử và Thông Thiên tuy không có ý nghĩ đó, nhưng cũng lắc đầu, quay người rời đi.

Một vở kịch hay, cứ thế kết thúc. … Lại một vạn năm trôi qua.

Vu tộc bế quan, Thập Nhị Tổ Vu tuy ở bên ngoài, nhưng cũng tương an vô sự.

Nhiều nhất là đánh nhau lặt vặt, không gây ra sóng gió lớn.

Nhưng Yêu tộc thì khác.

Ngày càng trở nên cường thế.

Thêm vào đó có Đế Tuấn và Thái Nhất che chở, càng kiêu ngạo không có giới hạn.

Nữ Oa và Phục Hy cùng với rất nhiều thần tiên khác đều đi tìm Diệp Thanh, mong hắn dẫn Vu tộc xuất quan.

Nhưng đều bị Diệp Thanh từ chối.

Chương 20

Lại không nói được, đánh cũng không lại.

Phải làm sao đây?

Một số người thương lượng với nhau, nếu có thể có một chủng tộc cường đại, có thể đối kháng với Yêu tộc thì tốt rồi.

Nữ Oa nghe vậy, lập tức linh cơ chợt lóe.

Nếu đã nói đến việc tạo ra chủng tộc mới, vậy thì ta tạo ra thôi.

Dù sao, Thánh nhân cũng đã nói, nàng chỉ có thể dùng công đức để chứng đạo.

Chỉ là, tạo ra cái gì đây?

Lại tạo thành hình dạng gì?

Nữ Oa đứng bên bờ sông, nhìn bóng mình.

Sau đó từ dưới sông vớt lên một ít bùn, nặn ra từng hình dạng giống như mình.

Sau đó thổi một hơi.

Đột nhiên, người bùn đó sống lại.

Chỉ là, người bùn còn chưa kịp mở miệng, đã đột nhiên tan rã, lại biến thành một đống bùn.

“Sao lại như vậy?” Nữ Oa nhíu chặt mày.

Nhưng nàng không từ bỏ, tiếp tục nặn.

Nặn một cái lại một cái, nhưng không có ngoại lệ, toàn bộ đều tan ra.

“Ai!” Đột nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng thở dài.

Phục Hy đi tới.

“Huynh trưởng, huynh có biết nguyên nhân không?” Nữ Oa mặt đầy vẻ khó hiểu, sư tôn đã nói, nàng gánh vác trọng trách tạo người, có thể dùng công đức này để chứng đạo thành thánh.

Nhưng bây giờ, lại tạo không thành công, là sao?

“Muội muội ngốc, vạn vật trong trời đất, đều có linh tính, cũng đều có định số.” “Muội nghĩ rằng tùy tiện một cục bùn, là có thể tạo ra vật sống sao?” “Nói thật cho muội biết, bùn đất để tạo người, cần phải là Cửu Thiên Tức Nhưỡng có linh tính tiên thiên, phối hợp với Tam Quang Thần Thủy của muội, mới có thể có hiệu quả.” “Muốn đạt được công đức chứng đạo, phải đạt được số lượng trời định, như vậy, Hồ Lô Đằng, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, có thể giúp muội dễ dàng tạo ra vô số sinh linh!” Thiên cơ vốn không thể tiết lộ.

Nhưng bây giờ thời cơ đã đến, Phục Hy có thể nói ra.

Nữ Oa nghe vậy, trực tiếp ngây người.

Tạo người cần Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng?

Bây giờ nàng mới hiểu, Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng mới là mấu chốt để chứng đạo.

Nhưng hai thứ này đều ở chỗ Diệp Thanh, làm sao lấy lại?

Ba chữ “vốn cưới vợ”, Nữ Oa không khỏi nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ là, một tiên nhân bình thường, là Vu tộc chi chủ, sao lại biết hai thứ này là vật bắt buộc phải có?

Điều này có chút khiến người ta khó hiểu.

“Huynh trưởng có cách nào giúp ta lấy lại vật này không?” Nữ Oa cầu cứu Phục Hy. 28.

Phục Hy lắc đầu nói: "Đối với Diệp Thanh đạo hữu, ta thật sự không có manh mối nào, chuyện này chỉ có thể do muội đứng ra giải quyết thôi!" Diệp Thanh là biến số trong định số, dù hắn có tinh thông bát quái thuật đến đâu, cũng không nhìn thấu được tương lai của người ta.

Nữ Oa nghe vậy, mày nhíu chặt.

Nếu hai thứ đó là vật bắt buộc phải có, vậy thì dù thế nào cũng phải đi thử một lần. … "Chủ nhân, Nữ Oa đến rồi." Tổ Vu Thần Điện.

Diệp Thanh đang đối tửu đương ca, nhân sinh kỷ hà (nâng chén hát vang, đời người được bao lâu).

Tây Vương Mẫu đột nhiên bẩm báo.

"Yêu tộc Nữ Oa?

Vu Chủ, cô ta đến tìm ngài làm gì?" Đế Giang ở bên cạnh lập tức chạy tới.

Do bên ngoài không có hung sát chi khí.

Mười hai người không thể tu luyện, nên phải quay về Tổ Vu Thần Điện.

Vừa hay lúc này, họ đều đã trở về.

"Không phải nói nhảm sao?

Yêu tộc Nữ Oa, đó là mỹ nhân hiếm có, Vu Chủ của chúng ta, lại là mỹ nam." "Mỹ nữ tìm mỹ nam, đương nhiên là vì chuyện đó rồi!" Hậu Thổ thản nhiên đi ra, ra vẻ rất am hiểu.

"Đi đi, Vu tộc chúng ta cao quý như vậy, Vu Chủ có thể để mắt đến cô ta sao?" Đế Giang liếc mắt một cái, đó là sự coi thường không hề che giấu.

Cũng phải, Tổ Vu là do nhục thân Bàn Cổ hóa thành, tự cho mình cao hơn người khác một bậc, là ma thần đương thời.

Yêu tộc tự nhiên thấp kém hơn một chút.

Nếu không cũng sẽ không lấy Yêu tộc làm thức ăn.

"Cút đi, Vu Chủ của chúng ta cũng có thể để mắt đến cô ta!" Hậu Thổ không phục.

"Mẹ kiếp, tìm đánh à!" Đế Giang đáp trả một câu, hai người đồng thời độn vào hư không, một trận đại chiến sắp bắt đầu.

"Đoán xem, lần này ai sẽ thắng?" Hậu Thổ mắt đẹp long lanh, yếu ớt hỏi.

"Đi xem là biết thôi!" Rất nhanh, các Tổ Vu còn lại đều biến mất.

Vu tộc, một lời không hợp là đánh nhau, có lúc một trận đánh kéo dài mấy ngàn năm, thậm chí mấy vạn năm.

Diệp Thanh thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chỉ cần không ra ngoài gây sự, những chuyện khác cứ để họ tự do.

Họ không ở Tổ Vu Thần Điện, hắn cũng được yên tĩnh một chút.

"Nữ Oa đạo hữu, thật là khách quý, hôm nay ngọn gió nào đã thổi nàng đến đây?" Diệp Thanh thấy Nữ Oa đi vào, cười híp mắt nói.

Lại phân phó Tây Vương Mẫu chuẩn bị rượu ngon và linh quả.

Diệp Thanh hiện tại, sống một cuộc sống rất thoải mái.

Rượu ngon cùng linh quả, là chuyện thường ngày.

Dù sao hiện tại đã chém một thi, trở thành Chuẩn Thánh.

Về phần thi thứ hai, vẫn chưa có manh mối.

"Nói đi, hai thứ đó cần điều kiện gì mới chịu đưa cho ta!" Nữ Oa

liếc nhìn linh quả và rượu ngon một cái, không hề động lòng, mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Hai thứ nào?

Hai thứ nào vậy?" Diệp Thanh cười hỏi.

Hắn biết, nhưng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Nữ Oa, không nhịn được lại muốn trêu ghẹo.

"Biết rõ còn cố hỏi!" "Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng!" Nữ Oa hung hăng lườm hắn một cái.

Không ngờ trong Hồng Hoang lại sinh ra một tên khốn như ngươi.

Chỉ không biết, tên khốn này cũng là do nhân loại mà nàng tạo ra truyền thừa vô số năm mà thành.

"À, hai thứ đó à!" Diệp Thanh cầm chén rượu, ngửi ngửi, nhấp một ngụm, vô cùng thản nhiên, nói: "Ta đã nói rồi, đó là vốn cưới vợ của ta!" "…Vô sỉ!" Nữ Oa tức đến phát run.

Ý tứ là, bắt buộc phải cùng hắn phồn thực hậu đại?

Sao lại có người không biết xấu hổ như vậy.

Nữ Oa, thân là đệ tử Thánh nhân, đã được ban thánh vị?

Chỉ còn thiếu chứng đạo.

Bây giờ lại bắt nàng kết hợp với một kẻ vô sỉ?

Có thể nào đồng ý?

"Cây Hoàng Trung Lý đó, không đủ để đổi lấy ba thứ sao?" "Nếu không, ta trả lại hồ lô này cho ngươi!" Nữ Oa đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Chuẩn bị dùng Tiên Thiên Bảo Vật Tử Thanh Hồ Lô để đổi lấy Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng trong tay Diệp Thanh.

Nhưng, Diệp Thanh lại lắc đầu.

"Ta làm việc có nguyên tắc, đã nói cây Hoàng Trung Lý đó là để đổi lấy cái hồ lô này, thì không thể dùng thứ khác thay thế!" "Về phần Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng, ta đã nói là vốn cưới vợ của ta, thì nhất định là vốn cưới vợ của ta!" Diệp Thanh nói năng hùng hồn, mặt đầy vẻ kiên định.

"Vô lại!" Nữ Oa không còn lời nào để nói.

Xem ra, chẳng lẽ thật sự chỉ có một con đường là đồng ý?

Không được, tuyệt đối không thể đồng ý.

Tuy hắn bất phàm, nhưng một người là Yêu tộc, một người là Vu tộc, vốn không thể dung hòa, nếu kết hợp, còn ra thể thống gì?

Lúc này, Nữ Oa lại nghĩ ra một kế.

"Diệp Thanh đạo hữu, ân oán trước đây giữa chúng ta, ta có thể xóa bỏ hết!" "Chỉ cần ngươi đưa hai thứ đó cho ta, đợi ta thành thánh, nhất định sẽ cho ngươi không ít chỗ tốt!" Đây là giới hạn cuối cùng của Nữ Oa.

Có một Thánh nhân làm chỗ dựa, hoặc được cho một lượng lợi ích nhất định, sẽ mạnh hơn rất nhiều so với các thần tiên khác.

Chỉ là, Diệp Thanh đảo mắt một vòng, hỏi: "Đợi nàng thành vợ của ta, chẳng lẽ không hướng về ta sao?" Lời nói không có gì sai.

Thay vì chỉ cần một chút lợi ích, không bằng cưới luôn cả Thánh nhân về.

"Vô sỉ!" Nữ Oa nghe vậy, đột nhiên đứng dậy, phất tay áo rời đi.

Diệp Thanh lặng lẽ ngây người ở đó.

"Này, Nữ Oa đạo hữu, cân nhắc một chút đi!" Nữ Oa ở xa ngoài Tổ Vu Thần Điện nghe thấy, suýt chút nữa lảo đảo.

Cân nhắc?

Ta cân nhắc cái quỷ.

Cùng lắm thì không thành thánh!

Nữ Oa cũng bị Diệp Thanh chọc tức đến mức không chịu nổi, ngay cả Thánh nhân cũng không cần nữa. … Bất tri bất giác, cách lần trước nghe giảng ở Tử Tiêu Cung lại trôi qua một nguyên hội.

Lần giảng đạo cuối cùng của Hồng Quân sắp bắt đầu.

Ba ngàn tiên thần, hướng về Tử Tiêu Cung.

Chương 21

Ngoài cửa cung, một mảnh ồn ào.

Lần này hoàn toàn trái ngược với lần trước.

Lần trước, Vu tộc cường thế, chúng tiên lên án Diệp Thanh, để Yêu tộc làm chủ, xua đuổi Vu tộc.

Bây giờ thì, Yêu tộc cường thế, lại muốn Vu tộc xuất quan, trấn áp Yêu tộc.

Diệp Thanh bày tỏ, xuất quan là không thể xuất quan, ta thích rượu ngon mỹ nữ và xem kịch hay.

"Vu Chủ, người xem, như vậy rồi mà người còn không chịu xuất quan sao?" Một đám tiên thần, giờ khắc này đều liều mạng, mặt già không cần, sĩ diện không cần, cũng phải cầu Diệp Thanh dẫn dắt Vu tộc xuất quan.

"Xuất quan?

Không đời nào." Diệp Thanh thẳng thừng từ chối.

Cuộc sống của ta đang yên đang lành, bảo Vu tộc xuất quan làm cái quái gì?

Bảo ta đi lịch kiếp à, mơ đi.

Đế Tuấn và Thái Nhất đứng bên cạnh, mặt mày sa sầm như gan lợn.

Đám người này cũng quá không coi Thiên Đế ra gì rồi đi?

Trước mặt hắn, lại đòi Vu tộc xuất quan đối kháng Yêu tộc?

Thật là hết nói nổi.

“Diệp Thanh đạo hữu, chúng ta dù sao cũng là đồng liêu cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, không nể mặt tăng thì cũng nể mặt Phật chứ!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bước tới, nói năng chân thành tha thiết.

“Mặt Phật của các ngươi đáng tiền sao?” “Ban đầu thì luôn mồm đòi thảo phạt Vu tộc, giờ lại đến cầu xin ta?” “Không xuất quan, không xuất quan!” Diệp Thanh lười biếng chẳng thèm để ý đến hai tên vô sỉ này.

Năm xưa Chúc Dung dẫn thuộc hạ đến Tây phương, hai tên này lúc đó tỏ vẻ bất mãn vô cùng.

Còn kêu Đế Tuấn và Thái Nhất chủ trì công đạo.

Giờ thì hay rồi, Yêu tộc lớn mạnh, mẹ nó sao không đi tìm Đế Tuấn và Thái Nhất nữa đi?

“Diệp Thanh đạo hữu...” Lúc này, Hồng Vân lại lặng lẽ bước ra.

“Đừng nói!” Diệp Thanh vội vàng ngăn lại, cái lão già tốt bụng này chỉ cần vểnh mông lên là biết định đi ngoài, huống chi là mở miệng nói chuyện.

“Ta và Đông Hoàng, Thiên Đế là huynh đệ, ta sẽ không nghe lời khiêu khích, huynh đệ tương tàn đâu!” Lời nói nghe thật đại nghĩa.

Khiến người ta không nói nên lời.

Chỉ là, trong lòng Đế Tuấn có chút không vui.

Huynh đệ cái con khỉ, năm đó bảy cái hồ lô tiên thiên chí bảo, ngươi một cái cũng không chia cho ta.

Huynh đệ?

Hơn nữa, Vu tộc bế quan, rõ ràng là sợ Yêu tộc ta, giờ lại nói những lời như vậy, thật không biết xấu hổ. 29.

“Hừ, đồ đạo mạo giả nhân giả nghĩa!” Nguyên Thủy Thiên Tôn

lại không vui.

Tam Thanh ta đã giúp các ngươi giải quyết bao nhiêu vấn đề rồi.

Không cầu xin ta, lại cứ phải đi cầu xin cái tên Vu tộc mắt cao hơn đầu kia?

"Lão già, lại ngứa đòn à?" Diệp Thanh trừng mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn im bặt.

Vì đánh không lại, thay vì chịu nhục bây giờ, chi bằng đợi sau này thành Thánh rồi xử chết tên khốn này.

Sau đó, Nữ Oa đến.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm khó coi.

Mẹ nó chứ, sư muội cũng thật là, cứ phải dính lấy tên đó, không phải chỉ vì một cái hồ lô báu thôi sao, có đến mức vậy không?

Nữ Oa cảm nhận được ánh mắt đó, liền nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ra mắt ba vị sư huynh!" Nàng hành lễ với Tam Thanh trước, sau đó hỏi: "Nhị sư huynh, ta đã đắc tội với huynh sao?" "Hừ!

Muốn ta thừa nhận tình sư huynh muội thì hãy cắt đứt quan hệ với tên đó đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút bực bội.

Ta là sư huynh của ngươi, tuy không làm gì được Diệp Thanh, nhưng quản giáo ngươi một chút thì vẫn được chứ!

Nữ Oa nghe vậy, ngẩn người!

Ta và hắn có quan hệ gì sao?

Chắc có hiểu lầm gì rồi?

"Nhị sư huynh, ta và hắn không có quan hệ gì cả!" Nữ Oa lạnh lùng đáp.

Nếu thật sự có quan hệ, nàng đã không ba lần bảy lượt bị tên đó chọc cho tức chết.

"Không có quan hệ là tốt nhất!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói nữa.

Diệp Thanh để tránh né sự quấy rầy của đám người kia, trực tiếp chạy đi tán gẫu với hai chị em Thường Hi và Hi Hòa.

"Diệp Thanh đạo hữu, đợi giảng đạo xong, ta nhất định phải đến nhà người làm khách!" Hai chị em vô cùng sùng bái Diệp Thanh.

Coi hắn như thần tượng.

Bởi vì Diệp Thanh trời không sợ đất không sợ.

Dám đánh cả Thánh Nhân, ngay cả Tây Vương Mẫu, người đứng đầu nữ tiên cũng bị hắn thu phục.

Quan trọng nhất là, một Vu tộc lớn mạnh như vậy lại bị hắn trị cho ngoan ngoãn dễ bảo, bế quan mấy vạn năm.

"Được thôi!

Ta một mình ở Tổ Vu thần điện cũng cô đơn lắm, có hai vị đạo hữu bầu bạn, chắc chắn sẽ náo nhiệt hơn nhiều." Hi Hòa, Thường Hi sau này là vợ của Đế Tuấn.

Hi Hòa là Nhật Mẫu, sinh cho Đế Tuấn mười con Kim Ô, chính là mười mặt trời sau này.

Thường Hi là Nguyệt Thần, sinh ra mười hai vầng trăng, đại diện cho mười hai loại biến hóa của trăng tròn trăng khuyết.

Chỉ là không ngờ, bây giờ hai chị em dường như lại có hảo cảm với mình.

"Vậy quyết định thế nhé!" Hai chị em mặt mày vui mừng.

Nữ Oa đứng bên cạnh thấy vậy, trong lòng vô cùng khinh bỉ.

Tên này vừa mới trêu chọc mình xong, lại quay sang ve vãn Thường Hi, Hi Hòa, đúng là vô sỉ!

Sau đó.

Cửa Tử Tiêu Cung mở ra.

Hạo Thiên và Dao Trì xuất hiện, nghênh đón ba ngàn tiên thần tiến vào Tử Tiêu Cung.

Khi chúng tiên đã yên vị.

Hồng Quân liền bắt đầu lần giảng đạo cuối cùng.

Sau khi kết thúc.

Hồng Quân mở lời: "Chư vị, ta thay trời truyền đạo, ba lần đã viên mãn.

Lẽ ra lần này sẽ phân phát Thánh vị, nhưng do có biến số, nên Thánh vị đã được định trước." "Hôm nay, xét thấy chư vị còn thiếu bảo vật, ta sẽ ban cho các ngươi bảo vật bạn sinh." Lời vừa dứt, cả Tử Tiêu Cung sôi trào.

Phần của Thánh Nhân cuối cùng cũng đến rồi.

Một số người đã lĩnh ngộ được chân lý Trảm tam thi chứng đạo.

Nhưng khổ nỗi không có pháp bảo để trảm thi, nên vẫn kẹt ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Viên mãn sớm nhất, nhưng lại không cách nào trảm thi.

Nếu không, cũng sẽ giống như Lão Tử, trảm một thi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn về biến số, Thánh vị định trước, tất cả đều cút sang một bên

đi.

"Xin Sư tôn ban bảo vật!" Lão Tử vội vàng bái lạy.

Tuy đã có Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, nhưng bảo vật mà, càng nhiều càng tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, liếc mắt một cái, cũng không cam chịu lạc hậu nói: "Xin Sư tôn ban bảo vật!" Ngay lập tức, trong đại điện, mọi người quỳ lạy: "Xin Thánh Nhân ban bảo vật!" Hồng Quân gật đầu.

Trước tiên nói với Lão Tử: "Thái Thượng, ngươi là người đứng đầu Tam Thanh, vi sư ban cho con Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, có khả năng phân định thanh trọc, bình định địa thủy hỏa phong, trấn áp khí vận một phương!" Tiếng nói vừa dứt, một bảo vật rơi vào tay Lão Tử.

"Đệ tử bái tạ Sư tôn!" Lão Tử nhận lấy bảo vật, trong lòng vui mừng.

Những người khác đều lộ vẻ ngưỡng mộ.

Thái Cực Đồ, là do Phủ Khai Thiên của Bàn Cổ hóa thành, uy lực phi phàm, quả không hổ là đệ tử đứng đầu, được coi trọng.

Thêm vào Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, thực lực của Lão Tử sẽ không ai bì kịp ở Hồng Hoang.

"Nguyên Thủy, là đệ tử thứ hai của ta, hôm nay vi sư ban cho con Bàn Cổ Phiên, có khả năng khai thiên tích địa, diễn sinh địa thủy hỏa phong, cũng có thể dùng để trảm thi chứng đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, lập tức kích động đến rơi lệ.

Sư tôn thật tốt, ban cho mình pháp bảo vô thượng.

"Bái tạ Sư tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lau nước mắt, cung kính

nhận lấy Bàn Cổ Phiên.

Sau đó, hung hăng nhìn về phía Diệp Thanh.

Ánh mắt khiêu khích đó dường như đang nói, lão tử cũng có pháp bảo rồi, ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ báo thù!

Tất nhiên, Diệp Thanh chỉ cười nhạt, trực tiếp coi thường.

Ngươi chưa thành Thánh mà đã tưởng mình sắp lật trời rồi sao?

Đợi lát nữa ra ngoài, nếu còn vênh váo, ta sẽ đánh cho ngươi một trận.

"Thông Thiên, là đệ tử thứ ba của ta, hôm nay vi sư ban cho con Tru Tiên Tứ Kiếm, có thể trấn áp khí vận một phương, có thể bố trí Thượng cổ đệ nhất sát trận, khí thế sắc bén, uy lực vô song không ai cản nổi!" Hồng Quân có lẽ vì thấy Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại còn yếu, nên mới ban cho bảo vật lợi hại như vậy.

"Đa tạ Sư tôn!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng vui mừng trong lòng.

"Nữ Oa, là đệ tử thứ tư của ta, vi sư ban cho con Hồng Tú Cầu, có thể thu thập công đức thiên hạ!" Hồng Quân ném Hồng Tú Cầu cho Nữ Oa.

"Đa tạ Sư tôn!" Nữ Oa bái tạ.

Phân phát xong cho bốn người, Hồng Quân không có ý định lấy thêm bảo vật ra nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sốt ruột.

"Sư tôn, con cũng là đệ tử của Người, con hai bàn tay trắng, không có bảo vật bạn sinh, xin Sư tôn ban bảo vật!" Thấy Hồng Quân không cho, hai người trực tiếp mở miệng xin.

Chương 22

Côn Bằng ở bên cạnh cũng có chút uất ức.

Luôn cảm thấy mình không bằng Tiếp Dẫn ngồi ngoài bồ đoàn.

"Sư tôn, Người không thể thiên vị a, tuy con không có duyên với Thánh Nhân, nhưng Sư tôn cũng phải cho con một kiện bảo vật phòng thân chứ!" Côn Bằng nói.

"Hừ, một kẻ lông lá sừng sỏ, cũng xứng được Sư tôn ban bảo vật sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có được bảo vật, bây giờ vênh váo hẳn lên.

Trực tiếp chĩa mũi dùi vào Côn Bằng.

"…" "Sư đệ, có Sư tôn ở đây, không được hỗn xược!" Lão Tử vội vàng ngăn lại.

Hồng Quân lắc đầu, nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cơ duyên của hai người ở Tây phương, bảo vật tự nhiên cũng ở Tây phương." "Chuẩn Đề, ngươi có thể thấy bồ đề chứng đạo, bồ đề hóa thành thất bảo, chính là Thất Bảo Diệu Thụ." "Tiếp Dẫn, ao Bát Đức ở Tây phương, có thể gặp được Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, chứng đạo thành Thánh!" Nói cách khác, là đã nói cho họ biết, làm thế nào để chứng đạo, bảo vật là gì.

Hai người nghe xong, vội vàng cảm tạ.

"Đa tạ Sư tôn chỉ điểm." Nói xong, hai người xoay người rời đi.

"Còn về ngươi, Côn Bằng, bảo vật trên người vi sư cũng không nhiều, tất cả bảo vật ta có được trong đời đều đặt ở Phân Bảo Nhai, các ngươi đều có thể đến đó chọn lựa!" Lời này vừa nói xong, trong Tử Tiêu Cung lập tức trống không.

Ngay cả Tam Thanh vừa mới nhận được bảo vật cũng không thấy bóng dáng đâu.

Cảnh tượng này, thực sự khiến Hồng Quân có chút bất đắc dĩ.

Nhưng, cũng không ngoài ý muốn, dù sao, trong thời đại Hồng Hoang hiện nay, ai mà không muốn có bảo vật.

Chỉ là, khi hoàn hồn lại, lại thấy có một người đang ung dung đứng dậy, đi về phía ngoài Tử Tiêu Cung.

Điều này khiến ông có chút kinh ngạc.

"Vu tộc chi chủ Diệp Thanh!" Hồng Quân mở lời.

"Ra mắt Thánh Nhân!" Diệp Thanh dừng lại, bái một cái.

Đối phương là Thánh Nhân, đại diện cho Thiên Đạo, hắn không thể làm như không thấy Thánh Nhân.

"Bây giờ mới đi, không sợ không được bảo vật sao?" Hồng Quân hỏi.

Diệp Thanh lắc đầu: "Con không đến Phân Bảo Nhai, con về Tổ Vu thánh điện." Hắn lại không ngốc, đồ tốt tự nhiên bị Hồng Quân giấu trên người, còn những bảo vật ở Phân Bảo Nhai, chỉ là để bố thí cho đám ăn mày thôi.

"Ồ?" Hồng Quân im lặng không nói, trong lòng có chút gợn sóng.

Có thể thấy, Diệp Thanh không có thể chất của Vu tộc, không thể không dùng pháp bảo.

Hơn nữa, từ việc hắn cưỡng ép đoạt đi Ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên và Thất Thải Hồ Lô có thể thấy, người này là một nhân vật tàn nhẫn.

Nhưng nếu đã như vậy, tại sao lại không đến Phân Bảo Nhai?

Giải thích duy nhất là, hắn biết bảo vật ở Phân Bảo Nhai đều là hàng thứ cấp.

"Đúng là biến số!" Hồng Quân thầm niệm trong lòng một câu, tiếp tục nói: "Hồng Hoang hiện nay, Vu Yêu hai tộc thế lực ngang nhau, tuy Đế Tuấn, Thái Nhất cai trị, nhưng Vu tộc cũng không có lý do gì để thoái lui, tại sao lại để toàn bộ Vu tộc bế quan?" Diệp Thanh nghe vậy, trong lòng khẽ run, xem ra, Thánh Nhân muốn hỏi tội?

"Thưa Thánh Nhân, sự hưng suy của Vu tộc quan hệ đến vận mệnh của con, để có thể sống lay lắt ở Hồng Hoang, con không dám đánh cược!" Lời nói này, vừa có lý do, lại vừa bi thương.

Hắn biết, Hồng Quân sớm đã biết vận mệnh của hắn và Vu tộc gắn liền với nhau.

Nhưng để sinh tồn, thay vì ra ngoài chiến một trận, đánh cược vận may, chi bằng trực tiếp để cả Vu tộc bế quan cho an toàn.

Nếu không, vạn nhất Vu tộc bại trận, hắn không phải cũng toi đời sao?

"Cũng có lý!" "Nhưng, Vu tộc bế quan, khí vận sẽ mất đi, vận mệnh của ngươi lại vì Vu tộc mà liên quan mật thiết, nếu không xuất thế, sẽ không thể được Thiên Đạo chiếu cố." "Đến lúc đó chư Thánh quy vị, Vu tộc vẫn không thể tránh đời!" Một chiêu thật hiểm.

Vu tộc tránh đời không ra, sẽ không được Thiên Đạo dung nạp, vậy tự nhiên sẽ không nhận được khí vận của Thiên Đạo.

Như vậy, Diệp Thanh cũng không thể chứng đạo thành Thánh.

Đợi những người khác thành Thánh rồi, chẳng lẽ không ép được hắn ra sao?

Đúng là một kế hoạch Thiên Đạo tàn nhẫn.

Diệp Thanh chau mày, đây là một vấn đề nan giải.

Bây giờ ở Hồng Hoang, bế quan, tránh xa tranh chấp cũng không được, phải thành Thánh.

"Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi cái thứ nhất!" "Ta biết, ngươi có được Hỗn Độn Châu duy nhất, nhưng vật này sau khi khai thiên đã bị tổn hại, nếu muốn tu bổ hoàn chỉnh, phải dùng Hỗn Độn Hồ Lô dung hợp với nó." "Hỗn Độn Hồ Lô ngươi đã có, nhưng muốn tu bổ nó, chỉ có sức mạnh của Thánh Nhân mới có thể!" "Ngươi lại thôn phệ bản nguyên của La Hầu, cơ duyên của ngươi, ta lại ban cho ngươi Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh, có thể giúp Vu tộc bình an vô sự!" Hồng Quân cười cười, lấy ra Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương.

"Vãi chưởng..." Diệp Thanh giật nảy mình.

Hồng Quân lại bỏ ra vốn liếng lớn như vậy sao?

Càn Khôn Đỉnh, là do đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, là cực phẩm tiên thiên bảo vật, lại sẵn lòng tặng cho hắn?

Còn về Thí Thần Thương, đó vốn là vật của La Hầu, ngược lại có thể hiểu được.

Chỉ là, Thí Thần Thương có thể làm tổn thương nguyên thần của người khác, khiến họ hình thần câu diệt, là một đại sát khí như vậy, theo lý Hồng Quân cũng sẽ không lấy ra.

Nhưng bây giờ, đều tặng hết cho hắn.

Không phải là ban tặng, mà là kế hoạch, là kế của Thiên Đạo.

Nhưng, có bảo vật không lấy là đồ ngu, còn về kế hoạch ư?

Vậy thì cũng quá coi thường Diệp Thanh này rồi!

"Đa tạ lão sư!

Con biết phải làm gì rồi!" Diệp Thanh nói xong, trực tiếp cầm lấy hai món bảo vật, bước ra khỏi Tử Tiêu Cung!

"Chủ nhân, Thường Hi tiên tử và Hi Hòa tiên tử đã đợi người trong đại điện lâu rồi." Diệp Thanh vừa trở về Tổ Vu thần điện, Tây Vương Mẫu đã ra bẩm báo.

Diệp Thanh lắc đầu, hai tiểu nha đầu này thật sự đến làm khách rồi.

"Diệp Thanh đạo hữu, huynh mới về!" Hai người hoạt bát nhảy nhót, xinh đẹp động lòng người.

Có lẽ có liên quan đến nơi ở của họ.

Thái Âm Tinh, thuộc âm, mang theo sức mạnh của nguyệt hoa, nuôi dưỡng hai người như tiên nữ trong trăng.

Trên người họ bao phủ một lớp ánh bạc.

"Trên đường có chút chậm trễ, hai người đến Phân Bảo Nhai có được bảo bối gì không?" Diệp Thanh hỏi.

"Ai, đừng nhắc nữa, có một tên khốn chạy nhanh như quỷ, một mình hắn lấy hơn một ngàn món bảo vật!" "Mấy món còn lại, cũng rơi vào tay người khác." Thường Hi thở dài, bất đắc dĩ.

Thánh Nhân này cũng thật biết chơi xỏ, trực tiếp mỗi người một món không được sao?

Như vậy công bằng biết bao.

Nhưng bây giờ, lại bị một người lấy đi hết.

Diệp Thanh nghe vậy, mỉm cười: "Đừng oán trách nữa, bảo vật ở Phân Bảo Nhai, cũng chỉ thuộc loại tầm thường!

Lấy được cũng không có tác dụng gì!" Còn về người lấy hơn một ngàn món bảo vật kia, hắn biết rõ.

Đa Bảo Đạo Nhân.

Nguyên nhân không gì khác, vì hắn có nhiều bảo vật, ở Phân Bảo Nhai lấy được hơn một ngàn món.

Còn về trước đó tên là gì, thì không rõ nữa.

Nhưng, có hơn một ngàn món bảo vật cũng vô dụng, trong Phong Thần chi kiếp, cũng không cản nổi một cái Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử.

"Không sao, hai vị đạo hữu được trời ưu ái, lại được Thái Âm Tinh do một con mắt của Bàn Cổ hóa thành thai nghén, tương lai tất sẽ có thành tựu lớn!" Lời nói của Diệp Thanh khiến hai cô gái vui mừng trong lòng.

Hi Hòa nói: "Diệp Thanh đạo hữu, không biết hai chị em chúng ta có thể cùng huynh tu luyện được không?" "Ở Thái Âm Tinh, thật là nhàm chán!" Diệp Thanh nghe vậy, trong lòng khựng lại.

Hai người này có ý gì đây, thật sự coi trọng mình rồi sao?

Nhưng, lời nói của họ, ngược lại đã nhắc nhở hắn một điều.

Thái Âm Tinh do một con mắt của Bàn Cổ hóa thành, chị em Thường Hi và Hi Hòa lại có hảo cảm với mình, nếu như đưa Thái Âm Tinh vào trong Hỗn Độn Châu, sẽ như thế nào?

Tin rằng với khí vận của Bàn Cổ đại thần, có thể duy trì cả Vu tộc không bị diệt vong.

Nhưng, muốn đưa Thái Âm Tinh vào Hỗn Độn Châu, thì phải tu bổ Hỗn Độn Châu thành Hỗn Độn chí bảo trước.

Điều kiện tiên quyết là phải thành Thánh.

"Diệp Thanh đạo hữu, huynh sao vậy?" Thường Hi thấy Diệp Thanh chau mày, liền hỏi.

“Ta đang nghĩ, làm thế nào mới có thể để hai người cùng ta tu luyện.” Tổ Vu thần điện chỉ có âm sát chi khí, Thường Hi và Hi Hòa chắc chắn không thể ở đây được.

Nhưng nếu có thể đưa Thái Âm Tinh vào Hỗn Độn Châu, thì sẽ khác.

Có lẽ, có thể khiến không gian Hồng Mông càng thêm hoàn thiện.

Thậm chí, Diệp Thanh còn đang nghĩ, có nên đưa cả Thái Dương Tinh vào không.

Chỉ là, Đế Tuấn và Đông Hoàng đã xây dựng Thiên Đình trên Thái Dương Tinh, e là bây giờ không làm được.

Còn về việc ra tay cướp, bây giờ cũng không phải lúc.

Đợi đến khi Yêu tộc đại kiếp giáng xuống, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Như vậy, mặt trời và mặt trăng đều nhập vào không gian Hồng Mông, vậy sẽ dần dần hình thành một thế giới hoàn chỉnh.

Tất nhiên, Diệp Thanh cũng biết, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Thật sao, Diệp Thanh ca ca, chúng ta có thể gọi huynh như vậy không?” Hai cô gái tình tứ nhìn hắn, cảm thấy gọi như vậy càng thêm thân thiết.

“Có thể chứ!

Nhưng, sau này tốt nhất nên cách xa Đế Tuấn và Đông Hoàng một chút, bây giờ quyền lực của họ đang bành trướng, sau này sẽ có đại phiền phức!” Vì kế hoạch, Diệp Thanh phải cảnh tỉnh Thường Hi và Hi Hòa một chút.

Bởi vì, muốn di chuyển Thái Âm Tinh vào Hỗn Độn Châu, có họ ở

đó sẽ dễ dàng hơn.

“Được, được, lời của Diệp Thanh ca ca, chúng ta nhất định sẽ tuân theo!” “Đúng rồi, chúng ta phải làm thế nào mới có thể cùng Diệp Thanh ca ca tu luyện?” Hi Hòa hỏi.

“Việc này không thể vội, đợi đến khi thời cơ chín muồi, ta sẽ có cách, nhưng cần các ngươi đồng ý!” Phải đợi đến khi tu bổ xong Hỗn Độn Châu, nếu không, Diệp Thanh đã thử ngay bây giờ rồi.

“Diệp Thanh ca ca cứ nói đi?

Bất kể chuyện gì, chúng ta đều đồng ý!” 30.

Hai người tiến lại gần Diệp Thanh, một vẻ mặc cho quân hái lượm.

“Hừ!” Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên.

Ba người nhìn sang, chỉ thấy Nữ Oa đang đứng bên cạnh, mặt mày âm trầm.

“À, Nữ Oa đạo hữu!” Thường Hi và Hi Hòa thấy vậy, vội vàng chào hỏi.

“Hai người về trước đi, ta có chuyện cần tìm Diệp Thanh đạo hữu!” Nữ Oa giống như chính thất, trực tiếp ra lệnh.

Thường Hi và Hi Hòa nghe vậy, tuy không tình nguyện, nhưng Nữ Oa là đệ tử của Thánh Nhân, họ không có cách nào khác.

Chỉ có thể hậm hực rời đi.

Chương 23

"Đổi một điều kiện khác, ta có thể đồng ý!" Nữ Oa nói thẳng, nàng đã suy nghĩ rất lâu, chuyện tạo người là thế bắt buộc phải làm.

Bởi vì dưới Thánh Nhân, tất cả đều là sâu kiến.

Chỉ có ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, mới có thể vĩnh sinh bất tử.

"Đổi điều kiện khác thì ta có lợi gì!" Diệp Thanh biết, thái độ của Nữ Oa lần này tốt hơn nhiều, rõ ràng là mang theo giọng điệu thương lượng.

"Ta đã nói rồi, trừ việc đó ra, điều kiện gì cũng có thể đồng ý!" Nữ Oa hít một hơi thật sâu.

Băng thanh ngọc khiết, lại có được Thánh Nhân quả vị, muốn gả cho Diệp Thanh, một tên vô lại, trong lòng nàng thực sự không qua được cửa ải này.

Cho nên, nàng đã nghĩ rồi, chỉ cần là chuyện khác, đều có thể đồng ý.

"Thật sao?" Diệp Thanh cứng rắn bấy lâu, thực ra là có mục đích khác.

Dù sao, Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng đối với hắn cũng không có tác dụng lớn.

"Ừ!" Nữ Oa gật đầu.

"Được, nếu đã vậy, ta muốn cùng nàng cộng hưởng khí vận!" Thực ra, Diệp Thanh cũng biết, Vu tộc tránh đời, chắc chắn không thể có được khí vận, vậy tất yếu sẽ dẫn đến Vu tộc suy thoái, thậm chí diệt vong.

Nữ Oa công đức thành Thánh, đến lúc đó Nhân tộc cường thịnh, công đức khí vận của nàng sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Có thể duy trì cả Vu tộc không suy tàn.

Hơn nữa, Diệp Thanh muốn thành Thánh, cần phải cắt đứt liên hệ với Vu tộc.

Như vậy mới có thể có được tự do thật sự.

Nếu không, sớm muộn gì cũng sẽ bị Thiên Đạo chơi chết.

"…Thật hiểm!" Nữ Oa nghe yêu cầu này, trực tiếp ngây người.

Tên này quả nhiên là một tên khốn.

Khí vận cộng hưởng?

Nói cách khác, khí vận mà một mình Nữ Oa có được phải chia sẻ một nửa với Diệp Thanh.

Mẹ nó, đúng là một tên khốn nạn, lại còn là một tên khốn nạn siêu cấp. 31.

Công đức khí vận của nàng dựa vào cái gì phải chia sẻ với ngươi?

Hơn nữa, chia sẻ với ngươi, nếu nàng không thể thành Thánh, vậy thì đi đâu mà khóc?

"Không đồng ý?

Không đồng ý thì thôi!

Không chừng, sau này ngươi còn chiếm hời của ta đấy!" Diệp Thanh xua tay.

Thực tế, khí vận cộng hưởng là tương hỗ.

Hơn nữa, công đức khí vận của Nữ Oa, có thể chia một nửa cho Diệp Thanh.

Nhưng sau này nếu khí vận của Diệp Thanh mạnh hơn Nữ Oa,

cũng có thể chia một nửa cho Nữ Oa.

Chỉ là, hiện tại Diệp Thanh bị Vu tộc kìm hãm, không có bao nhiêu khí vận.

Nhưng sau này thì chưa chắc.

Hắn là người xuyên việt, có thể hóa hình trong thế giới Hồng Hoang, trở thành Vu tộc chi chủ, khí vận có thể kém sao?

Cho nên, rốt cuộc là hắn chiếm hời của Nữ Oa hay Nữ Oa chiếm hời của hắn, hiện tại không dễ nói.

Nhưng, theo kết luận hiện tại, chắc chắn là hắn chiếm hời của Nữ Oa.

"Thật vô sỉ!" Nữ Oa tức đến đau cả bụng.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Diệp Thanh, dường như không có lựa chọn nào khác.

Cộng hưởng khí vận dù sao cũng tốt hơn là gả cả người cho hắn đi!

"Không có lựa chọn nào khác đâu!" Dù sao Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng đều ở trong tay ta, ta không đưa, ngươi làm gì được?

Hai người giằng co hồi lâu.

Cuối cùng, Nữ Oa chấp nhận số phận, gật đầu.

Sau đó, hai người kết nối khí vận cộng hưởng.

Được Thiên Đạo chứng nhận, không ai có thể thay đổi.

"Được rồi, cái này cầm đi!

Hoan nghênh lần sau lại đến!" Diệp Thanh đưa Hồ Lô Đằng và Tức Nhưỡng cho Nữ Oa, xua xua tay.

Nữ Oa suýt nữa thì lảo đảo.

Lần sau?

Lần sau ta đã thành Thánh rồi, còn bị ngươi uy hiếp sao?

Nằm mơ đi!

Tuy nhiên, Nữ Oa không hề biết.

Sau này luyện đá vá trời, cần có Càn Khôn Đỉnh, mà cái Càn Khôn Đỉnh đó, hiện tại đang nằm trong tay Diệp Thanh. ...

Nữ Oa trở về động phủ tu luyện, liền bế quan.

Mười vạn năm sau.

Trên bầu trời truyền đến một giọng nói.

"Nữ Oa tạo ra loài người, phổ độ thế gian, nhận được công đức tạo hóa, chứng đạo Thánh Nhân vị!" Nghe thấy giọng nói này.

Tất cả mọi người đều chấn động.

"Nữ Oa đạo hữu thành Thánh?

Không hổ là đệ tử của Thánh Nhân!" "Lần giảng đạo thứ ba mới qua mười vạn năm, vậy mà đã thành Thánh nhanh như vậy!" "A, Nữ Oa đạo hữu thành Thánh trước cả ba vị sư huynh." ...

Côn Luân Sơn.

Tam Thanh cũng bị kinh động.

"Sư muội vậy mà lại thành Thánh trước ta!" Lão Tử khẽ than, hiện tại ông mới trảm đi thi thứ hai.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, mới chỉ trảm đi thi thứ nhất.

"Đều là do tên Diệp Thanh chết tiệt đó, đoạt đi cơ duyên của ta, khiến ta không có pháp bảo trảm thi!" "Bây giờ lại để sư muội giành

trước ta, thật tức chết ta mà!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên liên tục.

"Được rồi, người ta đã thành Thánh rồi, chúng ta đi chúc mừng sư muội thôi!" Lão Tử tương đối trầm tĩnh, nói xong, liền dẫn theo hai người em đi.

Dưới chân núi Bất Chu.

Trước mặt Nữ Oa, thế hệ tiên thiên nhân tộc đầu tiên ra đời.

Họ bái lạy Nữ Oa, nói: "Hài nhi bái kiến Mẫu thần!" Trong đám người, có cả nam lẫn nữ.

Nữ Oa xua tay, nói: "Ta ban cho các ngươi sinh mệnh, sau này phải phúc trạch thiên hạ." "Hài nhi tuân mệnh!" Mọi người lại bái một lần nữa.

Lúc này, Diệp Thanh chậm rãi bước tới, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu... không, Nữ Oa Thánh Nhân, chúc mừng…" "Làm sao vậy?" Nữ Oa nhìn hắn, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Khí vận vô tận hội tụ thành một dòng sông cuồn cuộn, trực tiếp chui vào cơ thể Diệp Thanh.

Nàng đã thành Thánh, tất cả nhân quả đều nhìn thấy rõ ràng.

Hóa ra, tất cả, đều là do Diệp Thanh tính toán.

Đồng thời, những người Nhân tộc mà Nữ Oa tạo ra thấy Diệp Thanh liền bái lạy.

"Hài nhi bái kiến Phụ thần!" Khí vận cộng hưởng, hai người liền trở thành một thể, một mất một còn, một vinh một nhục.

Nữ Oa tạo ra loài người, được gọi là Mẫu thần.

Vậy Diệp Thanh đương nhiên là Phụ thần. ...

“Tên khốn...” Nữ Oa nổi giận, một chưởng đánh về phía Diệp Thanh.

Nhưng vào lúc này.

Thiện thi và ác thi của Diệp Thanh bước ra.

Khiến Nữ Oa ngẩn người!

“Hắn muốn trảm thi?” Xung quanh cũng có không ít đạo hữu đến bái kiến Thánh Nhân, thấy cảnh này, ai nấy đều kinh ngạc đến chết lặng.

Nữ Oa chứng đạo, là vì có công đức tạo người, Diệp Thanh chứng đạo, dựa vào cái gì?

Đặc biệt là Tam Thanh vừa mới đến nơi, thấy vậy liền ngây người tại chỗ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn càng tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nữ Oa giành trước mình chứng đạo, ông đã chấp nhận, nhưng Diệp Thanh vậy mà cũng chứng đạo trước mình.

Làm sao có thể cam tâm được.

Hắn lại không phải đệ tử của Thánh Nhân, cũng không có khí vận của Vu tộc.

Chỉ là, khi thấy khí vận cuồn cuộn trên người Nữ Oa hội tụ về phía Diệp Thanh, dường như họ lại hiểu ra.

“Quả nhiên có gian tình!” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nói.

Trước đây, ông không dám chắc chắn hoàn toàn.

Bây giờ thấy khí vận cộng hưởng, kẻ ngốc cũng biết quan hệ của hai người không bình thường.

Hơn nữa, Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra lại gọi họ là Phụ thần, Mẫu

thần, vậy quan hệ của hai người đã được xác định.

“Ngươi nói cái gì?” Nữ Oa bây giờ đã thành Thánh, lại thêm một bụng lửa giận.

Bây giờ nghe Nguyên Thủy Thiên Tôn nói vậy, lập tức nổi giận. 32.

Tuy nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bày ra bộ dạng ta là sư huynh dạy dỗ Nữ Oa, nói: “Sư muội, ngươi cùng với loại người này cấu kết với nhau, thật là làm nhục sư môn!” “Ta cùng hắn cấu kết?

Chương 24

Ngươi nói lại lần nữa xem?" Nữ Oa nổi giận, thật sự nổi giận.

"Không phải sao?

Lần trước ta thấy Thanh Hồ Lô của ngươi ta đã lấy làm lạ, tại sao hắn cướp của mọi người, lại không cướp của ngươi!" "Sau đó, ngươi thường xuyên ra vào Tổ Vu thần điện, ta biết quan hệ của hai người không tầm thường." "Bây giờ lại còn cộng hưởng khí vận, giúp hắn thành Thánh!

Những người này gọi hắn là gì, không cần ta giải thích chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn càng nói càng kích động.

Lời nói này khiến những người xung quanh nghe xong, đều bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra Nữ Oa và Diệp Thanh minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.

"Nhị sư đệ, đừng nói bừa!" Lão Tử lịch sự, trầm ổn, nhìn sự việc thấu đáo hơn.

Chỉ có ông biết, Nữ Oa đối với Diệp Thanh có hận ý.

Cho nên sự thật tuyệt đối không phải như Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Chỉ là, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã như nổi điên: "Ta không nói bừa, ta muốn cho cả Hồng Hoang sinh linh đều biết, hai người các ngươi đã sớm cấu kết với nhau rồi!" Bốp!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, Nữ Oa một quyền đấm tới.

Thánh Nhân nổi giận, thiên địa rung chuyển.

Những người khác ngay cả cơ hội chen vào cũng không có.

“Ta cho ngươi nói bừa bãi.” “Ta cho ngươi miệng lưỡi dơ bẩn.” “Đừng tưởng ngươi là sư huynh mà ta không dám đánh!” Cứ như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh cho một trận.

Nếu không có mối quan hệ sư huynh muội, e là sẽ bị Nữ Oa trực tiếp đánh nát.

Lúc này, Diệp Thanh vừa lúc trảm thi xong, một luồng ý chí Thiên Đạo mạnh mẽ từ trên người hắn bùng phát ra.

“Diệp Thanh được trời ưu ái, khí vận hội tụ, chứng đạo Thánh Nhân vị!” Một giọng nói, sinh linh trong Hồng Hoang toàn bộ đều chấn động.

Nữ Oa có thể thành Thánh, đó là do công đức tạo hóa, Diệp Thanh cũng thành Thánh rồi?

Từ khi Bàn Cổ khai thiên, Thiên Đạo ổn định.

Thành Thánh khó khăn biết bao.

Nếu không, tại sao đến bây giờ, cũng chỉ có một mình Hồng Quân chứng đạo?

Nhưng bây giờ thì sao, Nữ Oa và Diệp Thanh hai người đồng thời chứng đạo, quả thực không dám tưởng tượng. 33.

Lão Tử, Thông Thiên đều vẻ mặt ngơ ngác.

Thân là Tam Thanh, do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, lại không bằng một tiểu tử Vu tộc?

Thật là hết nói nổi.

Nhưng những lời này cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, không dám nói ra.

Dù sao Diệp Thanh đã chứng đạo thành Thánh, dung nhập vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, đã cao hơn họ một bậc.

“Vu Chủ chứng đạo!” Xa xôi trong hư không, Đế Giang và Nhục Thu đang đánh nhau, cũng dừng tay lại.

Hai tên này từ lần trước Nữ Oa đến Tổ Vu thần điện, đã đánh nhau mấy chục vạn năm, không phân thắng bại.

Bên cạnh mười Tổ Vu khác cũng xem mấy chục vạn năm.

Cuối cùng đều vì Diệp Thanh chứng đạo mà kết thúc.

“Đi, không đánh nữa!

Đi gặp Vu Chủ.” Thập Nhị Tổ Vu, rời khỏi hư không, đến chân núi Bất Chu.

“Chúng thần bái kiến Vu Chủ, chúc mừng Vu Chủ chứng đạo thành Thánh!” Mười hai người đồng loạt bái lạy.

Mỗi người đều là Đại La Kim Tiên viên mãn, quả thật khí thế bất phàm.

Chỉ cần đứng đó, cũng khiến chúng tiên xung quanh một phen kinh hãi.

Họ là thần ma trong thế giới Hồng Hoang, loại người mà một lời không hợp là ra tay đánh nhau.

“Hồng Vân ra mắt Diệp Thanh Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân!” Lúc này, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng đến.

Đối với Diệp Thanh, Hồng Vân có lòng biết ơn vô hạn. 34.

Một là giúp hắn đỡ hạ một đạo Hồng Mông Tử Khí, miễn trừ kiếp nạn cho mình.

Hai là tặng cho mình Hồng Hồ Lô.

Chỉ là, Trấn Nguyên Tử ở bên cạnh thì khổ sở.

Cây nhân sâm quả tốt đẹp như vậy, bây giờ lại thành của người

khác.

Nếu biết lời nói của Hồng Vân lúc đó, chắc chắn sẽ cùng hắn cắt áo đoạn nghĩa.

Rõ ràng là Hồng Hồ Lô đó dùng nhân sâm quả của ta đổi lấy, sao lại thành người ta tặng?

"Chúng thần bái kiến Diệp Thanh Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Nhân!" Các tiên thần khác cũng tham bái.

Thánh Nhân, được trời ưu ái, đại diện cho Thiên Đạo, cho nên đều phải tham bái.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không đến, xem ra là đi tham ngộ chứng đạo rồi.

Đế Tuấn và Đông Hoàng cũng không có, chắc là đang bế quan.

Thường Hi và Hi Hòa vốn cũng đang bế quan, thấy Diệp Thanh thành Thánh, mới vội vàng chạy đến.

"Chúc mừng Diệp Thanh ca ca thành Thánh!" Hai cô gái vây quanh hắn, vui mừng khôn xiết.

Cứ như thể chính họ thành Thánh vậy.

"Hừ!" Nữ Oa thấy vậy, hừ lạnh một tiếng.

Nàng không hiểu, một tên khốn như vậy, tại sao lại có phụ nữ sẵn sàng dâng hiến?

Hơn nữa, hai người họ chỉ chúc mừng Diệp Thanh mà không chúc mừng nàng?

Coi Thánh Nhân này không tồn tại sao?

"À… ra mắt Nữ Oa Thánh Nhân!" Hai cô gái vội vàng bái lạy, Thánh Nhân không thể đắc tội.

Nhưng, trong lòng họ càng quan tâm hơn đến quan hệ của Nữ Oa và Diệp Thanh.

Chỉ cần Nữ Oa không tức giận, không đuổi họ đi, chịu thiệt một chút thì có sao?

"Tiểu Nữ Oa, ghen rồi à?" Diệp Thanh trêu chọc.

"…Vô sỉ!" Nữ Oa liếc xéo Diệp Thanh và hai chị em Thường Hi, rồi phất tay áo bỏ đi.

Tên khốn chết tiệt, gọi ai là Tiểu Nữ Oa?

Nếu không phải vì khí vận cộng hưởng, hai người bị ràng buộc với nhau, e là Nữ Oa đã ra tay diệt tên này rồi!

Các tiên thần trong sân, đều nhìn nhau ngơ ngác.

Xem ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn nói không sai, giữa hai người này tuyệt đối có quan hệ, nếu không Nữ Oa làm gì phải liếc xéo hai chị em Thường Hi và Hi Hòa?

Rõ ràng là ghen mà.

"Vu Chủ, lợi hại!" Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt giơ ngón tay cái, chuyện này vốn là hiểu lầm, bây giờ cũng biến thành sự thật rồi.

Tất nhiên, Nữ Oa không biết suy nghĩ của những người này.

Ngược lại Thường Hi và Hi Hòa nhìn Diệp Thanh, tình tứ, phảng phất như rất hưởng thụ sự hiểu lầm của những người này.

"Hả?

Đây không phải là lão già Nguyên Thủy sao?

Bị đánh thành ra thế này?" Cú Mang thấy bộ dạng thảm hại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lập tức lên tiếng.

Thập Nhị Tổ Vu, là những kẻ trời không sợ đất không sợ, trừ Bàn

Cổ, kính trọng Diệp Thanh, còn những người khác, đều là trò cười.

"Câm miệng cho ta!" Nguyên Thủy đã bị đánh ra lửa.

Lại bị những kẻ như Thập Nhị Tổ Vu sỉ nhục.

Trực tiếp chỉ vào họ mà chửi.

Không chửi thì thôi, vừa chửi là có vấn đề.

Mười hai người, cùng xông lên, lại lần nữa đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận.

Mọi người nhìn thấy, đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Vu tộc tuy bế quan, chỉ để lại Thập Nhị Tổ Vu bên ngoài.

Nhưng thực lực của họ là không thể nghi ngờ.

Nguyên Thủy đạo hữu đây không phải là tự tìm ngược sao?

Còn về Lão Tử và Thông Thiên, lúc này đều không nói gì, thậm chí còn tránh xa Nguyên Thủy Thiên Tôn, như thể chúng ta và Nguyên Thủy Thiên Tôn không cùng một phe.

Đừng có lôi ta vào.

"Lão già Nguyên Thủy, còn không mau đến bái kiến Thánh Nhân?" Chúc Dung túm lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, ném đến trước mặt Diệp Thanh.

"Tìm chết à!" Nguyên Thủy Thiên Tôn triệt để bùng nổ, Bàn Cổ Phiên trực tiếp tế ra.

Tuy hiện tại chưa hoàn toàn luyện hóa, nhưng cục tức này không thể không xả.

Nhưng vào lúc này.

Lão Tử vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp và Thái Cực Đồ, trấn áp Bàn Cổ Phiên.

“Nhị sư đệ, trước mặt Thánh Nhân không được hỗn xược!” Lão Tử là người hiểu chuyện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy có Bàn Cổ Phiên, nhưng Diệp Thanh là Thánh Nhân, một Chuẩn Thánh, cầm Tiên thiên chí bảo, cũng không đánh lại người ta.

“Đại sư huynh…” Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hành động của Lão Tử, lập tức nghiến răng nghiến lợi.

Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh, vội vàng nói: “Diệp Thanh Thánh Nhân, xin lỗi, xin lỗi, nhị sư huynh bị đánh choáng váng, hồ đồ rồi!” “Ta đệt nhà ngươi Thông Thiên, mẹ ngươi mới bị đánh, cả nhà ngươi mới bị đánh choáng váng!” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận, không giúp thì thôi, lại còn giúp người ngoài?

Có huynh đệ như vậy sao?

Nhưng, Lão Tử và Thông Thiên mặc kệ, đều là Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn mất mặt, chẳng lẽ ta cũng phải theo hắn mất mặt sao.

Ngay sau đó, hai người tóm lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, cưỡi mây rời đi.

Chuyện lần này, trực tiếp dẫn đến sau khi Tam Thanh chứng đạo liền phân gia.

Chương 25

"Diệp Thanh ca ca, trước đây huynh nói muốn chúng ta cùng tu luyện phải đợi thời cơ chín muồi, vậy bây giờ thời cơ đã chín muồi chưa?" Thường Hi nhỏ giọng hỏi.

"Sắp rồi, sắp rồi!" Diệp Thanh cười ha hả, dẫn hai cô gái vào Tổ Vu thần điện.

Thập Nhị Tổ Vu đi theo sau.

Không lâu sau, những người khác cũng giải tán.

Còn về loài người do Nữ Oa tạo ra, tự có Nữ Oa và Phục Hy sắp xếp. 35.

Nhưng Nữ Oa chứng đạo Thánh Nhân, nên trở về Tam Thập Tam Trọng Thiên khai mở đạo trường, sự hưng thịnh của Nhân tộc đương nhiên rơi vào tay Phục Hy.

Phục Hy đáng thương, lại một lần nữa vì chuyện của em gái mà trả giá.

E là cũng không kém Trấn Nguyên Tử, kẻ xui xẻo nhất Hồng Hoang là mấy.

"Các ngươi ở lại đây làm gì?

Muốn vào thế giới Hồng Mông ở mấy nguyên hội à?" Diệp Thanh quay đầu, thấy Thập Nhị Tổ Vu từng người một mắt trợn tròn như chuông đồng nhìn mình, không khỏi có chút khó chịu.

Ta đưa hai em gái vào bàn chuyện, các ngươi theo như ruồi nhặng làm gì?

Người không biết, còn tưởng ta định làm gì chứ?

“Không không không, Vu Chủ, chúng tôi đi nội điện bế quan!” Đế Giang và những người khác vội vàng nói, sau đó một làn khói chạy vào trong.

Đi Hồng Mông trực tiếp, ngột ngạt chết người.

Bây giờ khó khăn lắm mới được ra ngoài, chết đói cũng không muốn quay lại.

Nói cho cùng, cũng là do thế giới Hồng Mông của Diệp Thanh chưa hoàn toàn hoàn thiện.

Hắn cũng không ép buộc.

Nhỡ mười hai tên bạo lực này vào đó đánh nhau một trận, làm sụp thế giới Hồng Mông thì sao?

“Hai vị muội muội, thực ra, ta nghĩ thế này!” Bây giờ trong đại điện chỉ có ba người, Diệp Thanh liền nói ra suy nghĩ trong lòng.

Thường Hi và Hi Hòa nghe xong, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ chấn động.

Diệp Thanh căng thẳng.

Dù sao, hắn muốn thu Thái Âm Tinh của người ta, đó là căn cơ của họ.

Nếu sau này xảy ra biến cố, căn cơ mất đi, họ sẽ phải phụ thuộc vào Diệp Thanh.

Cho nên, người ta không muốn cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là, hai chị em nhìn nhau, nói: “Diệp Thanh ca ca, đây là một ý tưởng thật thần kỳ, chúng ta rất mong chờ!” “…” Diệp Thanh nghe xong, vẻ mặt ngơ ngác, cảm thấy hai cô em gái này thật đơn thuần.

May mà gặp hắn, nếu gặp người khác, bị bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

“Không sợ ta có mục đích khác sao?” “Hoặc là chỉ nhắm vào Thái Âm Tinh của các ngươi?” Diệp Thanh buộc phải nói vấn đề nghiêm trọng hơn một chút.

Nhưng hai chị em lại tỏ ra không chút oán hận.

“Diệp Thanh ca ca có thể coi trọng Thái Âm Tinh của chúng ta, vậy chứng tỏ nó quan trọng, có mục đích khác thì sao chứ, chẳng lẽ huynh sẽ ăn thịt hai chị em chúng ta sao!” Diệp Thanh nghe xong, lại một lần nữa ngơ ngác.

Cái từ “ăn thịt” này dùng rất hay.

Tuy miệng nói vậy, nhưng vẻ mặt của họ lại như thể sẵn sàng để hắn ăn thịt.

“Khụ khụ!

Yên tâm đi, tu luyện trong Hỗn Độn Châu của ta, an toàn hơn nhiều so với ở thế giới Hồng Hoang!” Diệp Thanh ho nhẹ hai tiếng.

Không phải hắn lừa gạt.

Bởi vì Vu Yêu chi kiếp, Vu tộc và Yêu tộc đồng quy vu tận.

Thân là vợ của Đế Tuấn, Thường Hi và Hi Hòa tự nhiên cũng không thể may mắn thoát nạn.

Tuy hiện tại hắn để Vu tộc tránh đời không ra, nhưng không có nghĩa là Yêu tộc sẽ yên ổn.

Đến lúc đó lượng kiếp sẽ giáng xuống, cả Hồng Hoang sẽ chìm trong hỗn loạn.

“Vâng vâng, chúng ta tin Diệp Thanh ca ca!” Hai chị em tình tứ rời đi.

Ở Tổ Vu thần điện, không thể tu luyện, họ phải trở về Thái Âm Tinh.

Diệp Thanh cũng lựa chọn bế quan, bắt đầu dung hợp Hỗn Độn Hồ Lô và Hỗn Độn Châu.

Thời gian trôi đi như nước chảy.

Đột nhiên, Hồng Hoang rung chuyển, giọng nói của Thiên Đạo vang lên.

"Ta hôm nay sáng lập Nhân giáo, chứng đắc Thánh Nhân vị." Lão Tử cuối cùng cũng chứng đạo thành Thánh.

Khắp nơi ở Hồng Hoang, tràn ngập vẻ ngưỡng mộ.

Nói cho cùng, là người đứng đầu Tam Thanh, chứng đạo cũng là chuyện trong dự liệu.

Vạn năm sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng lập Xiển giáo, chứng đạo thành Thánh.

Lại vạn năm sau, Thông Thiên Giáo Chủ sáng lập Tiệt giáo, chứng đạo thành Thánh.

Tam Thanh Thánh Nhân, cộng thêm Nữ Oa, đệ tử thân truyền dưới trướng Hồng Quân toàn bộ đã thành Thánh.

Cục diện Hồng Hoang lập tức thay đổi.

Hơn nữa, các đại giáo do Tam Thanh tự mình thành lập, phân chia cục diện một phương.

Lão Tử lập Nhân giáo ở Thủ Dương Sơn, chấp chưởng mạch lạc Nhân tộc, khí vận gia thân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập Xiển giáo ở Côn Luân Sơn, có ý nghĩa xiển phát, xiển minh, khai tịch.

Thông Thiên Giáo Chủ lập Tiệt giáo ở Kim Ngao Đảo, thực hành hữu giáo vô loại.

Môn nhân đệ tử đa số là thú cầm dị vật tu luyện đắc đạo hóa hình, vì thế thường bị Xiển giáo, Nhân đạo gọi là không đủ chính tông: không phân biệt người lông lá sừng sỏ, loài sinh ra từ nơi ẩm ướt hay từ trứng, đều có thể cùng chung sống.

Trong một thời gian, tất cả sinh linh dưới sự đàn áp của Yêu tộc, lần lượt gia nhập Tam giáo.

Khiến cho khí vận Tam giáo trong nháy mắt bùng nổ.

Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, cũng ngày càng cường đại. 36.

Thậm chí hình thành thế lửa cháy lan đồng cỏ, không thể ngăn cản.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây phương thành Thánh.

Hai người kích động không thôi, chứng minh, bao nhiêu năm lừa gạt bịp bợm đã có thành quả.

"Lượng kiếp sắp đến, Nhân tộc hưng thịnh, nhưng chung quy không phải là sân khấu chính của Nhân tộc." "Yêu tộc cường thế, Đế Tuấn, Đông Hoàng lại tiến vào giai đoạn Chuẩn Thánh, cộng thêm Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung, dưới Thánh Nhân không ai là đối thủ của họ!" "Tây phương ta cằn cỗi, muốn phát triển lớn mạnh, cần phải thêm nhân tài mới!" Tiếp Dẫn nhìn thấu thiên cơ, tự nhủ.

"Sư huynh nói không sai, Vu Yêu chi kiếp, Yêu tộc lớn mạnh, một phần nghiệp quả tất yếu phải do Vu tộc gánh chịu." "Tây phương ta liền có thể lấy đây làm cớ, độ hóa chúng sinh!" Chuẩn Đề gật đầu.

Hai tên này lại bắt đầu tính kế.

Tây phương không có người, đành phải ra tay từ phương Đông.

Chỉ cần Vu tộc và Yêu tộc đại chiến, họ có thể thừa nước đục thả câu.

Không thể không nói, hai tên này rất xấu.

"Chỉ là Vu tộc hiện tại đang bế quan, chúng ta phải làm sao?" Tiếp Dẫn hỏi.

"Sư huynh đừng vội, Vu Yêu chi kiếp, Thánh Nhân không thể tham gia, nhưng không có nghĩa là chúng ta không thể làm gì." "Vu tộc tránh đời, là không thể!" "Ta tin, Tam Thanh Thánh Nhân cũng sẽ không để Vu tộc dễ dàng vượt qua lượng kiếp như vậy đâu?" Chuẩn Đề khẽ nói, sau đó nhìn về phương Đông.

"Ừ, vậy chúng ta trước tiên chờ thời cơ, tùy cơ hành động, Diệp Thanh kia thành Thánh, cũng chỉ có một mình." "Còn về Nữ Oa kia, đợi đến khi Yêu tộc và Vu tộc đối đầu, quan hệ tốt đến đâu cũng sẽ trở thành nước với lửa." ...

"Phù, cuối cùng cũng thành công rồi!" Trong Tổ Vu thần điện, Diệp Thanh trải qua mấy chục vạn năm, cuối cùng cũng đã dung hợp Hỗn Độn Hồ Lô và Hỗn Độn Châu lại với nhau.

Lúc này, Hỗn Độn Châu đã đạt đến cấp bậc Hỗn Độn chí bảo.

Chỉ là, một tin tức truyền đến, suýt nữa khiến Diệp Thanh nổi điên.

"Khởi bẩm chủ nhân, Thiên Đế gửi thiệp mời, mời người ba ngày sau đến tham dự hôn lễ của ngài ấy!" "Hôn lễ?" Diệp Thanh vội vàng cầm lấy thiệp mời, trên đó có mấy chữ lớn màu đỏ rực được khắc bằng thái dương thần lực.

"Bản đế sẽ cử hành hôn lễ với Thường Hi, Hi Hòa sau ba ngày nữa, kính mời Diệp Thanh Thánh Nhân đích thân đến Thiên Đình!" Đệt!

Diệp Thanh vận sức mạnh quy tắc trong tay, chấn nát thiệp mời.

Mẹ nó.

Hắn vừa mới hợp nhất Hỗn Độn Hồ Lô và Hỗn Độn Châu.

Chỉ còn thiếu việc di chuyển Thái Âm Tinh vào thế giới Hồng Mông nữa thôi.

Đế Tuấn lại cướp đi Thường Hi và Hi Hòa?

Vậy làm sao để có được khí vận của Thái Âm Tinh?

Bây giờ, trong dòng sông khí vận của Diệp Thanh.

Có hai cây cầu vô hình.

Một cây nối liền với cả Vu tộc.

Vu tộc do bế quan, khí vận mất đi.

Khí vận trên người Diệp Thanh thì không ngừng chảy về phía khí vận của Vu tộc.

Mặt khác, là cây cầu giữa Diệp Thanh và Nữ Oa.

Nữ Oa vì công đức chứng đạo, khí vận liên miên bất tuyệt, một phần chảy về phía Diệp Thanh.

Bây giờ, việc Diệp Thanh cần làm, là triệt để cắt đứt mối liên kết khí vận với Vu tộc.

Như vậy, Vu tộc lịch kiếp, cũng không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Chỉ là, sức mạnh của Bàn Cổ đại thần quá mạnh mẽ.

Cái mối liên kết khí vận với Vu tộc này căn bản không thể lay chuyển.

Có lẽ chỉ khi khí vận của bản thân nồng đậm, sức mạnh vượt qua Bàn Cổ năm xưa, mới có khả năng thoát khỏi ràng buộc.

Cho nên, trước đó, Diệp Thanh cần phải không ngừng thu thập khí vận, duy trì Vu tộc, nếu không, Vu tộc suy thoái, hắn cũng sẽ toi đời.

“Mẹ kiếp, Thường Hi và Hi Hòa sao lại gả cho Đế Tuấn?” Diệp Thanh không hiểu, xem biểu hiện của hai chị em, lẽ ra không phải như vậy.

“Chủ nhân, là pháp chỉ của Nữ Oa Thánh Nhân!” Tây Vương Mẫu ở bên cạnh nói.

Thánh Nhân đại diện cho Thiên Đạo, ý của Người là pháp chỉ.

Chương 26

"Hóa ra là vậy!" Diệp Thanh hiểu ra, theo quỹ đạo lịch sử đã định, Hi Hòa, Thường Hi quả thật là do Nữ Oa chỉ hôn cho Đế Tuấn.

Nhưng bây giờ, Nữ Oa chỉ hôn, là thiên ý, hắn cũng không thể không quan tâm.

Thái Âm Tinh thế nào cũng phải có được.

"Thập Nhị Tổ Vu nghe lệnh, hôm nay, Vu tộc toàn bộ xuất quan, mười hai người các ngươi hãy dẫn dắt bộ tộc, lập tức xuất binh đến Thái Dương Tinh!" Mệnh lệnh của Vu Chủ, Thập Nhị Tổ Vu không ai không tuân theo.

Chỉ là kỳ quái, Diệp Thanh lúc thì bảo bế quan, lúc lại bảo xuất quan, rốt cuộc là làm gì?

Nhưng, chỉ cần có trận đánh là được.

Mặc kệ nguyên nhân. ...

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Lão Tử ngồi trước một lò luyện đan, thân hình như hư vô, dung nhập vào Thiên Đạo.

Từ khi chứng đạo, ông liền lấy luyện đan làm chủ.

Đột nhiên, ông mở mắt, kinh ngạc nói: "Vu tộc vậy mà lại xuất quan rồi?

Diệp Thanh đạo hữu định làm gì?" Lại nhìn thiên cơ, một mảnh hỗn độn.

"Vu tộc xuất thế, đối đầu Yêu tộc, Vu Yêu lượng kiếp cuối cùng cũng đã bắt đầu rồi sao?" Khẽ niệm một câu, thân ảnh dung nhập vào

hư không, biến mất không thấy.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang giảng đạo cho các đệ tử Xiển giáo.

Đột nhiên, ông mở bừng mắt.

"Vu tộc xuất quan rồi?

Diệp Thanh, ngươi cũng chịu ra rồi à, lần này, ta xem Vu tộc ngươi làm sao thoát khỏi Thiên Đạo lượng kiếp!" Nói xong, thân ảnh cũng theo đó biến mất không thấy.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ trước mặt đệ tử đông đảo, dưới chính sách hữu giáo vô loại, khiến cho đệ tử tốt xấu lẫn lộn.

Thậm chí có người còn ngủ gật trong lúc giảng đạo.

Thông Thiên Giáo Chủ vì thế mà đau đầu không thôi.

Nhưng, khi thấy Thiên Đạo chấn động, quan sát thấy Vu tộc xuất quan, lập tức tỉnh táo tinh thần.

"Vu tộc xuất thế, Vu Yêu lượng kiếp sắp đến, Diệp Thanh đạo hữu, ta còn tưởng ngươi định giấu Vu tộc cả đời chứ?" "Nhưng, lần này phải đa tạ Nữ Oa sư muội rồi!" Nói xong, thân ảnh cũng biến mất không thấy.

Tây phương Tu Di Sơn.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đứng dậy.

"Sư huynh, Thiên Đế đại hôn, Vu tộc xuất thế, thiên cơ hỗn loạn, lượng kiếp sắp đến, cơ hội của chúng ta đã đến rồi!" "Ừ, đi thôi!" Trong khoảnh khắc này, vì Vu tộc xuất quan, cả Hồng Hoang đều chấn động.

Bất kể có thiệp mời của Đế Tuấn hay không, đều đến Thái Dương Tinh quan sát.

Họ đều muốn biết, Vu tộc xuất quan đến Thái Dương Tinh rốt cuộc là vì chuyện gì.

Hoặc là, muốn xem một trận chiến tuyên cổ.

Chỉ là họ không hề biết.

Bây giờ Yêu tộc dưới tay Vu tộc, chỉ là đậu hũ mềm.

Căn bản không có khả năng đánh lại. ...

Lúc này.

Phục Hy đang dẫn dắt Nhân tộc phát triển, thấy Vu tộc xuất quan, đại quân tiến đến Thái Dương Tinh, liền vội vã đi tìm em gái mình.

"Ra mắt Thánh Nhân!" "Huynh trưởng không cần khách khí!" Nữ Oa đích thân, đỡ Phục Hy dậy.

"Ha ha, chúng ta tuy là huynh muội, nhưng ngươi đã chứng đạo, chút lễ số này là cần thiết!" "Nhưng, tính kế Diệp Thanh đạo hữu như vậy có thật sự tốt không?" 37.

Mối vướng mắc giữa Nữ Oa và Diệp Thanh, Phục Hy biết rõ.

Từ khi Nữ Oa thành Thánh, cùng Diệp Thanh thiết lập khí vận cộng hưởng, ông liền biết khí vận của Diệp Thanh và Vu tộc có liên quan.

Cũng hiểu mục đích tính kế của Diệp Thanh.

Nếu đã như vậy, vậy tại sao lại không thể tính kế Diệp Thanh, ép hắn dẫn dắt Vu tộc xuất quan ứng kiếp?

"Hừ, tên vô sỉ đó, nhiều lần tính kế ta, ta tính kế hắn một lần thì đã sao?" Nhắc đến Diệp Thanh, Nữ Oa vẻ mặt không vui.

“Nhưng, huynh có nghĩ Yêu tộc đánh lại được Vu tộc không?” Phục Hy động tất thiên cơ, khuyên nhủ.

“Không đánh lại!” Nữ Oa thừa nhận, bởi vì là Thánh Nhân, nên hiểu rõ Thiên Đạo.

“Bây giờ không đánh lại, không có nghĩa là sau này không đánh lại.” “Trước đây ta không tìm được Diệp Thanh, là vì Vu tộc chưa nhiễm nhân quả, lần này, Vu Yêu một trận chiến, Vu tộc chẳng lẽ có thể một mình trong sạch sao?” Đây là kế của Nữ Oa.

Nàng tính toán, chỉ cần một trận chiến bắt đầu.

Đặc biệt là Diệp Thanh sẽ cướp vợ của Đế Tuấn, vậy Yêu tộc sẽ để Vu tộc yên tĩnh bế quan sao?

E là sẽ đào sâu ba thước, cũng phải tìm ra Vu tộc.

Chỉ là, Nữ Oa chung quy đã bỏ qua một điểm.

Hỗn Độn Châu đã đạt đến cấp bậc Hỗn Độn chí bảo.

Đó là biểu hiện của Hồng Mông đại đạo xa xưa.

Nếu Diệp Thanh giấu Vu tộc vào trong đó, đừng nói là một Yêu tộc nhỏ bé, ngay cả Thiên Đạo, cũng không thể ép hắn ra!

“Huynh trưởng, chúng ta cùng đi xem đi!” Nữ Oa nói xong, liền thân ảnh biến mất không thấy.

Thái Dương Tinh, Thiên Đình.

Thiên Đế đại hôn, Thập đại yêu vương tụ tập.

Các vị thần tiên cũng đến chúc mừng.

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn.

“Đế Tuấn, Đông Hoàng, Thường Hi và Hi Hòa không thể gả cho ngươi!” Tiếng nói cuồn cuộn, chấn động trên không trung Thiên Đình.

Trong Thái Dương thần điện của Thiên Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng, cùng Thập đại yêu vương đều vẻ mặt ngơ ngác.

"Diệp Thánh Nhân!" "Dẫn theo ức vạn đại quân Vu tộc đến." "Có cả Thập Nhị Tổ Vu!" Ngoài Thiên Đình, từng giọng nói truyền vào Thái Dương thần điện.

"Cái gì?" Đế Tuấn ngẩn người.

Vu tộc xuất quan rồi?

Diệp Thánh Nhân mang theo Thập Nhị Tổ Vu đến Thái Dương Tinh?

Hắn muốn làm gì?

Ta không phải chỉ mời hắn đến uống rượu mừng đám cưới, sao lại mang theo nhiều người như vậy?

Đông Hoàng cũng ngẩn người.

Vu tộc bế quan đã lâu, cùng Yêu tộc không có oán thù gì, sao lại đột nhiên đại quân áp cảnh?

"Diệp Thanh ca ca đến rồi!" Duy chỉ có Thường Hi và Hi Hòa, vẻ mặt vui mừng.

Họ biết, Diệp Thanh sẽ không bỏ rơi họ.

Trước đó đồng ý hôn sự này, là vì pháp chỉ của Thánh Nhân, không thể vi phạm.

Nhưng bây giờ khác rồi, hai chị em trực tiếp bay ra ngoài.

"Thường Hi, Hi Hòa, hai người đi đâu?" Đế Tuấn ngẩn người, vội vàng hỏi.

"Đế Tuấn ca ca, xin lỗi, chúng ta không thể vi phạm pháp chỉ của Nữ Oa Thánh Nhân mới đồng ý thành thân với huynh, thực ra, trong

lòng chúng ta chỉ có Diệp Thanh ca ca!" Tiếng nói vừa dứt, hai chị em không quay đầu lại, đi ra ngoài điện.

Trong Thái Dương thần điện.

Đế Tuấn vẻ mặt ngơ ngác.

Trong lòng chỉ có Diệp Thanh?

A!

Hóa ra, Thường Hi và Hi Hòa đã sớm có người trong lòng?

Vậy Diệp Thanh dẫn dắt Vu tộc đến, thật sự là để cướp dâu?

Nhưng ta là Thiên Đế.

Là chủ của Hồng Hoang.

Hơn nữa, hôn lễ này cũng đã truyền khắp Hồng Hoang.

Diệp Thanh lại cướp dâu lúc này?

"Tốt, tốt lắm!" "Tất cả Yêu tộc nghe lệnh, tập hợp đại quân, đối kháng Vu tộc!

Cướp lại Thiên Hậu cho ta!" Đế Tuấn nổi giận, thân là Thiên Đế, lại có Hà Đồ Lạc Thư, mưu kế vô song.

Nhưng chuyện mất mặt như vậy, làm sao có thể nhẫn nhịn?

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Trong phút chốc, Anh Chiêu, Quỷ Xa và Thập đại yêu vương khác đều tỏ ra đắc ý.

Bởi vì Vu tộc bế quan, Yêu tộc cường hãn, đánh khắp thiên hạ không có đối thủ.

Cho nên đã quên mất nỗi đau, không biết Vu tộc lợi hại thế nào.

Cứ tưởng bế quan thật sự là sợ Yêu tộc.

Lần này, nhất định có thể đánh cho Vu tộc răng rơi đầy đất.

“Chúng ta ra mắt Diệp Thánh Nhân!” Trước Thái Dương Tinh, hai quân đối đầu.

Vì Diệp Thanh là Thánh Nhân, Đế Tuấn và Đông Hoàng theo lễ tiết, phải tham bái.

“Đế Tuấn, Thường Hi và Hi Hòa không thể gả cho ngươi!” Diệp Thanh nói thẳng.

Thường Hi và Hi Hòa ở bên cạnh nghe vậy, một vệt hồng nhuận hiện trên má.

Không hổ là Diệp Thanh ca ca, không tiếc để Vu tộc xuất quan, cũng phải cướp lại hai chị em họ.

“Pháp chỉ của Thánh Nhân, tại sao không thể gả cho ta?” Đế Tuấn hỏi.

Chương 27

“Bởi vì ta không cho phép!” Lời nói của Diệp Thanh, vô cùng bá đạo.

Khiến tất cả mọi người xung quanh nhìn nhau ngơ ngác.

“Sao?

Ta không phải là Thánh Nhân à?” Thấy vẻ mặt và những lời bàn tán của mọi người, Diệp Thanh lại bổ sung một câu.

“…” Mọi người đều không nói gì.

Đúng, Diệp Thanh cũng là Thánh Nhân.

Nhưng Nữ Oa Thánh Nhân lại để Thường Hi và Hi Hòa gả cho Thiên Đế.

Nhưng Diệp Thanh Thánh Nhân lại không cho, rốt cuộc nên nghe ai đây?

Lúc này, Tam Thanh xuất hiện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là người đầu tiên đứng ra.

“Diệp Thanh đạo hữu, Thường Hi và Hi Hòa hai người gả cho Thiên Đế, đó là số mệnh của Thiên Đạo, Nữ Oa sư muội không phải là thuận ứng thiên ý sao.” “Ngươi, lại đang đi ngược lại ý trời.” Nói cho cùng, sau khi thành Thánh Nguyên Thủy Thiên Tôn, tâm cảnh đã khác xưa rất nhiều.

Nhưng, hận thù đối với Diệp Thanh không hề giảm bớt.

Chỉ là đổi một cách báo thù mà thôi.

Dù sao, bị Diệp Thanh đánh cho đến khi thành Thánh, ai mà không có bóng ma tâm lý.

“Diệp Thanh đạo hữu, nhị sư đệ của ta nói không sai, số mệnh của Thiên Đạo, không thể vi phạm, nếu không sẽ bị trời phạt!” Lão Tử bước ra, khuyên nhủ.

Thánh Nhân Thiên Đạo, là ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo.

Nếu không tuân theo ý chỉ của Thiên Đạo, sẽ giáng xuống thiên phạt, khiến hình thần câu diệt.

“Diệp Thanh đạo hữu vì hồng nhan tri kỷ không tiếc lệnh cho Vu tộc xuất quan, khiến ta bội phục, nhưng Thiên Đạo không thể trái, hãy từ bỏ đi!” Thông Thiên Giáo Chủ hiếm khi lên tiếng, ba người lần này lại đứng cùng một phe.

Các tiên thần xung quanh, đều đứng về phía Tam Thanh.

Lúc này, Đế Tuấn cũng có thêm chút tự tin.

Dù sao Vu tộc chỉ có một Thánh Nhân, bên này, có ba vị Thánh Nhân.

“Hừ, ba lão già, lảm nhảm cái gì?” “Thiên Đạo, Thánh Nhân chó má gì?

Lời của Vu Chủ nhà ta chính là Thiên Đạo, là pháp chỉ!

Biết điều thì để bọn ta đưa chủ mẫu đi, nếu không, lão tử sẽ san bằng cái Thiên Đình này!” Đế Giang phẫn nộ lên tiếng.

Thập Nhị Tổ Vu, không tôn Thiên Đạo, không kính Thánh Nhân, chỉ tôn Bàn Cổ và Diệp Thanh.

Đều là những kẻ trời không sợ đất không sợ, đánh nhau, như thể đã uống thuốc kích thích.

Cho nên, càng không để Tam Thanh vào mắt.

“Hỗn xược!” Ba người dù là Thánh Nhân, tâm cảnh rộng lớn.

Nhưng nghe thấy ba chữ "lão già", cũng có chút không thể áp chế được ngọn lửa giận trong lòng.

Chỉ là, Thánh Nhân, Thánh Nhân đại diện cho Thiên Đạo, không thể tùy ý ra tay với tiên nhân dưới Thánh Nhân.

"Ba vị đạo hữu, chuyện này là chuyện của Vu tộc và Yêu tộc ta!" "Nếu các ngươi muốn tham gia, vậy thì ta cầu còn không được!" Diệp Thanh cười cười.

Vu Yêu chi kiếp vốn chỉ liên quan đến Vu tộc và Yêu tộc, Tam Thanh muốn tham gia, hắn không có ý kiến.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Diệp Thanh, không nói nên lời.

"Sư đệ, không cần nói nữa, Diệp Thanh đạo hữu nói không sai, đây là chuyện của Vu tộc và Yêu tộc, để họ tự giải quyết!" "Nhưng, Diệp Thanh đạo hữu thân là Thánh Nhân, chắc sẽ không ra tay chứ!" Ý của Lão Tử đã rõ ràng.

Muốn giúp Thiên Đình ngăn cản Diệp Thanh.

Tuy lượng kiếp đã bắt đầu, Thánh Nhân không tham gia, nhưng ai mà biết được Diệp Thanh, một kẻ ngay cả Thiên Đạo cũng dám chống lại, có ra tay hay không!

"Yên tâm, ta không ra tay!" 38.

Diệp Thanh nhàn nhạt nói một câu, liền kéo hai chị em Thường Hi và Hi Hòa sang một bên, bày ra bàn nhỏ, đặt lên mỹ tửu linh quả, bộ dạng như đang xem kịch.

Mọi người vẻ mặt ngơ ngác.

Đã đến lúc này rồi, mà còn có tâm tư ăn uống?

Trên bầu trời lúc này.

Có hai đám mây ẩn mình trong đó.

Một đám là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhìn xuống dưới, trong lòng có chút sốt ruột.

Lâu như vậy rồi, sao còn chưa đánh nhau?

Chờ hái ngô đây!

Còn một đám, là Nữ Oa và Phục Hy.

Sắc mặt lạnh lùng, trong lòng niệm: Vu tộc và Yêu tộc cuối cùng cũng đối đầu rồi.

Ngay sau đó, ánh mắt Nữ Oa rơi vào người Diệp Thanh, vẻ mặt không hài lòng.

“Hừ, Diệp Thanh, sự việc đã đến nước này, ngươi còn có tâm tư ôm mỹ nhân ăn uống hưởng lạc?” 39.

“Ta lại muốn xem xem, Vu tộc làm sao có thể một mình trong sạch.” "Các yêu thần nghe lệnh, giết cho ta!" Đế Tuấn hạ lệnh.

Có Tam Thanh chặn Diệp Thanh, hắn cho rằng Vu tộc sẽ không chịu nổi một đòn.

Nếu không thì tại sao phải toàn tộc bế quan chứ?

Cho nên, chỉ cần diệt được Vu tộc, trước mặt các Thánh nhân khác, Diệp Thanh chắc chắn phải giao ra Thường Hi và Hi Hòa!

Tuy nhiên, suy nghĩ của hắn đã sai.

Sai hoàn toàn.

Bất kể là Thập Nhị Tổ Vu, hay Hình Thiên, Khoa Phụ và các Đại Vu khác, thực lực của họ đều không thể xem thường.

Phía Yêu tộc, trừ Thập Đại Yêu Vương ra, đám còn lại về cơ bản đều là lũ tép riu.

Một Tổ Vu có thể cầm chân được hai vị Yêu Vương.

Năm vị Tổ Vu đã ghìm chặt Thập Đại Yêu Vương.

Bảy vị Tổ Vu còn lại đối chiến với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Dù có Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung, họ vẫn bị áp đảo.

Dù sao thì, Vu tộc tu luyện nhục thân, nhục thân của họ chính là pháp bảo, mạnh mẽ vô cùng.

Rất nhanh, trận chiến đã nghiêng về một phía.

Yêu tộc tử thương thảm trọng.

Trên tầng mây.

Phục Hy nhìn cảnh tượng bên dưới, nói: "Muội muội, Yêu tộc tử thương thảm trọng, làm vậy thật sự tốt sao?" Đều là người của Yêu tộc, thấy đồng tộc chết nhiều như vậy, Phục Hy có chút tiếc nuối. "Trong Vu Yêu kiếp, sinh tử khó lường, nhưng cũng không có cách nào khác!" Nữ Oa nói. "Chỉ cần Vu tộc không ra ngoài, kiếp nạn của Yêu tộc cũng sẽ không đến nhanh như vậy!" Phục Hy biết rõ, Vu tộc không xuất hiện, Yêu tộc cũng sẽ ứng kiếp, nhưng lượng kiếp sẽ có biến số, sẽ bị trì hoãn.

Nhưng bây giờ, những tử dân Yêu tộc vốn có thể sống thêm mấy vạn năm nữa, giờ lại toi mạng cả rồi. "Vậy chẳng phải vì hắn sao!" Nữ Oa nhìn nam tử bên cạnh hai chị em Thường Hi và Hi Hòa, trong lòng vô cùng khó chịu. "Muội muội, không lẽ muội thật sự ghen rồi đấy chứ?" Phục Hy đột nhiên nhìn về phía Nữ Oa, hỏi. "Nói bậy!" Sắc mặt Nữ Oa trầm xuống, lòng dạ lập tức rối bời. ... "Vãi chưởng, Vu tộc trâu bò thật!" Trên một đám mây lành khác, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, muốn xuống cứu người cũng chẳng biết ra tay từ đâu.

Phía Yêu tộc, không chết thì cũng bị thương, trừ phi vớt xác thì

còn được.

Còn người sống, hoặc là đang đánh nhau túi bụi với Vu tộc, hoặc là đã chết rồi.

Phía Vu tộc, đánh một người là cả đám xông lên, cũng chẳng có chỗ nào để ra tay.

Hơn nữa, Diệp Thanh đang ngồi ở một bên, nếu họ xuất thủ, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Bây giờ chỉ có thể cầu mong Đế Tuấn đi tìm người giúp đỡ.

Nhưng Đế Tuấn đường đường là Thiên Đế, trong tình huống Thánh nhân không tham chiến mà lại gọi người giúp, chẳng phải là thừa nhận Yêu tộc không địch lại Vu tộc sao? "Tất cả rút lui cho ta!" Đế Tuấn đột nhiên hét lớn. "Hừ, đi đâu?" Thập Nhị Tổ Vu quát lên, còn chưa đánh đã ghiền đâu?

Vù!

Đế Giang đi đầu, là Không Gian Tổ Vu, tốc độ cực nhanh.

Hắn đuổi theo và đập chết vô số Yêu tộc.

Tiếp đó, Cú Mang phát động công kích hệ Mộc, ngăn cản đường lui của Yêu tộc.

Mộc Chi Tổ Vu Chúc Dung xông lên, lửa lớn cuồn cuộn, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp Yêu tộc.

Cộng Công là Thủy Chi Tổ Vu, hồng thủy cuồn cuộn, cuốn trôi một mảng lớn kẻ địch.

Nhục Thu, Kim Chi Tổ Vu.

Huyền Minh, Thủy Chi Tổ Vu.

Hậu Thổ, Thổ Chi Tổ Vu.

Cường Lương, Lôi Chi Tổ Vu.

Chúc Cửu Âm, Thời Gian Tổ Vu.

Thiên Ngô, Phong Chi Tổ Vu.

Hấp Tư, Điện Chi Tổ Vu.

Xa Bỉ Thi, Độc Chi Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu mỗi người thi triển pháp thuật, khiến cho Yêu tộc chết la liệt từng mảng lớn.

Tuy nhiên, Đế Tuấn không ngốc.

Đây không phải chiến đấu, mà là đồ sát.

Chương 28

Vì Thường Hi và Hi Hòa mà để Yêu tộc bị diệt vong, chuyện này hắn không làm. "Diệp Thánh nhân, chuyện Thường Hi và Hi Hòa bản đế không truy cứu nữa, mong Diệp Thánh nhân ra lệnh cho Vu tộc dừng tay, chúng ta hòa đàm!" Đế Tuấn dùng Hà Đồ Lạc Thư phong tỏa Thái Dương Thần Điện, bảo vệ toàn bộ yêu thần chúng tướng bên trong.

Giọng nói truyền ra, khiến cho những người xung quanh đều ngơ ngác nhìn nhau. "Thiên Đế chịu thua rồi?" "Yêu tộc không đánh lại Vu tộc?" "Đệt, làm Thiên Đế mà ngay cả vợ mình cũng không giữ được, lại còn phải cầu hòa!" Mọi người đều lắc đầu, vẻ mặt không thể tin nổi.

Ngay cả mấy vị Thánh nhân cũng ngây người.

Vì Vu Yêu kiếp, thiên cơ hỗn loạn, không thể nhìn ra ai mạnh ai yếu.

Cứ tưởng Yêu tộc có thể đối kháng với Vu tộc, nhưng bây giờ, Yêu tộc cứ như làm bằng bùn, thổi một cái là tan. "Đế Giang, dẫn Vu tộc trở về!" Diệp Thanh đứng dậy, phất tay.

Toàn bộ quá trình chiến đấu, chỉ có hắn và Nữ Oa biết, Yêu tộc hiện tại chỉ sinh sôi nhanh, số lượng đông, chứ luận về thực lực thì làm sao là đối thủ của Vu tộc. "Vu Chủ, thuộc hạ còn chưa đánh đã ghiền!" Thập Nhị Tổ Vu ai nấy đều tâm cao khí ngạo, phải đánh sập Thái Dương Thần Điện mới chịu thôi.

Càng hận không thể diệt sạch cả Yêu tộc. "Rút lui!" Diệp Thanh cũng không ngốc, bây giờ nếu có thể diệt được Yêu tộc thì tự nhiên vạn sự đại cát.

Vấn đề là có nhiều Thánh nhân ở đây, muốn diệt cũng không diệt nổi.

Hơn nữa, số trời đã định cũng không dễ dàng thay đổi như vậy.

Mục đích lần này, chỉ là để cướp Thường Hi và Hi Hòa, chiếm được Thái Âm Tinh.

Còn những chuyện khác, sau này tính tiếp. "...!" Thập Nhị Tổ Vu mặt mày ủ rũ dẫn người rời đi.

Mãi cho đến khi người của Vu tộc rút lui hết, Đế Tuấn và Đông Hoàng mới bước ra. "Diệp Thánh nhân!

Ngươi cứ đưa Thường Hi và Hi Hòa về đi, trận chiến này, ta thua rồi!" Hắn chắp tay với Diệp Thanh.

Thắng là thắng, thua là thua.

Ban đầu cứ ngỡ Vu tộc sợ hãi Yêu tộc nên mới rút lui, bây giờ xem ra, sai hoàn toàn.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là hắn sẽ sợ Diệp Thanh.

Sau này ai mạnh ai yếu, còn chưa biết được.

Diệp Thanh nghe vậy, ngược lại có chút bội phục Đế Tuấn.

Theo diễn biến ban đầu, Đế Tuấn quả thật có tài kinh thiên, chỉ tiếc là bị Thiên Đạo tính kế đến vẫn lạc. "Thiên Đế có tấm lòng này, Diệp mỗ bội phục!" Diệp Thanh đứng dậy, chắp tay đáp lễ.

Hồng Hoang là như vậy, vừa mới đánh nhau xong, có thể lại thân thiết như huynh đệ ruột thịt.

Mà huynh đệ ruột thịt, cũng có thể lập tức sinh tử quyết chiến. "Diệp Thánh nhân, ta có một câu hỏi, ngươi thật sự thích Thường Hi và Hi Hòa sao?" Đế Tuấn không hiểu.

Tuy hắn cũng biết, quan hệ giữa Diệp Thanh và Thường Hi rất tốt.

Nhưng cũng không đến mức yêu đến chết đi sống lại.

Vậy mà hôm nay, Diệp Thanh lại dẫn đại quân Vu tộc đến cướp dâu, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy. "Ha, ta đã từng hứa với các nàng, sẽ đưa các nàng cùng tu luyện!" Diệp Thanh khẽ cười.

Thường Hi và Hi Hòa nghe vậy, trong lòng ngọt ngào như ăn mật. "Nhưng các nàng tu luyện Thái Âm chi khí, nếu ngươi đưa các nàng về Tổ Vu Thần Điện, vậy tu luyện thế nào?" Đế Tuấn càng không hiểu.

Con đường tu luyện khác nhau, phương pháp khác nhau, sao có thể tu luyện cùng nhau? "Dễ thôi, ta thu luôn Thái Âm Tinh là được!" Diệp Thanh thản nhiên nói.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều chết lặng tại chỗ.

Sau một hồi im lặng, tất cả tiên thần đều phá lên cười ha hả. "Thái Âm Tinh là do một con mắt của Bàn Cổ hóa thành, là một phần của thế giới Hồng Hoang, làm sao có thể bị thu đi được?" "Ha, đó là cương thường của Thiên Đạo vận hành, nếu có thể thu đi được, chẳng phải Thái Dương Tinh cũng có thể thu đi sao?" "Theo ta thấy, ngay cả sư tôn của các Thánh nhân cũng không thể làm được đâu!" Thế giới Hồng Hoang là do Bàn Cổ khai thiên lập địa mà thành.

Bây giờ quy tắc đã hoàn thiện, Thái Âm Tinh lại càng là cấu trúc cơ bản của thế giới Hồng Hoang.

Có thể đánh nát, nhưng tuyệt đối không thể thu đi.

Diệp Thanh là Thánh nhân, có thể khai tịch tiểu thế giới.

Nhưng làm sao có thể dung nạp được một Thái Âm Tinh mang theo quy tắc Thiên Đạo? "Diệp Thanh đạo hữu, thật biết nói đùa!"

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không ngồi yên được nữa, bắt đầu buông lời chế giễu Diệp Thanh. "Chắc chứ?" Diệp Thanh hỏi ngược lại. "Nói nhảm!

Nếu ngươi có thể thu đi Thái Âm Tinh, ta..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói đến nửa chừng thì dừng lại.

Nếu đối phương đã khẳng định như vậy, sao không nhân cơ hội này làm hắn bẽ mặt một phen? "Diệp Thanh đạo hữu, vậy nếu ngươi không thu đi được Thái Âm Tinh, thì sẽ như thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đổi giọng hỏi.

Những người khác cũng hứng thú hẳn lên.

Đúng vậy, nếu không thu đi được thì sao? "Nếu ta không thu đi được, tùy ngươi xử trí!" Diệp Thanh thản nhiên nói. "Ha ha ha!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lớn.

Nếu đã tự dâng tới cửa, vậy ta không khách khí nữa.

Lần này, nhất định phải chỉnh cho hắn chết, trả lại toàn bộ sự sỉ nhục trước đây cho Diệp Thanh. "Vậy đi, mọi người đều là Thánh nhân, ta cũng không làm khó ngươi, chỉ cần ngươi trước mặt mọi người, dập đầu cho ta ba cái là được!" Thánh nhân, trừ sư tôn Hồng Quân ra.

Địa vị của những người còn lại đều bình đẳng.

Bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại muốn Diệp Thanh dập đầu cho hắn, đó là hạ thấp Diệp Thanh.

Nếu lại là trước mặt bàn dân thiên hạ, càng khiến người ta chế giễu Diệp Thanh, sẽ truyền chuyện này đi khắp Hồng Hoang.

Đương nhiên, hắn tin rằng, Diệp Thanh chắc chắn sẽ từ chối. "Được, ta đồng ý!" Diệp Thanh khẽ gật đầu. "?" Diệp Thanh đồng ý rồi?

Tất cả mọi người đều có chút không thể tin được.

Bởi vì ai cũng biết, Thái Âm Tinh dù thế nào cũng không thể thu đi được. "Diệp Thanh ca ca, đừng đồng ý!" Thường Hi và Hi Hòa vẻ mặt lo lắng, nếu Diệp Thanh thua, chẳng phải sẽ mất mặt sao.

Tuy hai chị em đã nghe Diệp Thanh nói về thiết lập của mình, nhưng dù sao cũng chưa từng thấy Hỗn Độn Châu, cũng không biết rốt cuộc nó lợi hại đến mức nào, có thể chứa được Thái Âm Tinh hay không.

Diệp Thanh không trả lời, nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Nhưng nếu ta làm được thì sao?" "Không, không thể làm được, vì Thánh nhân cũng không làm được!

Bao gồm cả sư tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tự tin tràn đầy.

Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh cũng tin rằng, Diệp Thanh không thể thu đi Thái Âm Tinh.

Còn Nữ Oa trên đám mây, thì nhíu chặt mày.

Diệp Thanh muốn thu Thái Âm Tinh, hắn định làm trò gì vậy?

Chẳng lẽ mục đích của hắn không phải là vì Thường Hi và Hi Hòa? "Muội muội, lại tính sai rồi phải không?

Diệp Thanh đạo hữu là một biến số!" Phục Hy nói ở bên cạnh. "Câm miệng!" Sắc mặt Nữ Oa trầm xuống, trong lòng đang suy đoán mục đích của Diệp Thanh.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tuy không vớt được người, nhưng có thể thấy Diệp Thanh dập đầu, cũng coi như trút được cơn tức năm xưa. "Nếu ngươi đã chắc chắn như vậy, vậy thế này đi, nếu ta thu được Thái Âm Tinh, ngươi giao Thái Dương Tinh cho ta!" Diệp Thanh khẽ cười.

Hồng Mông thế giới đã có Thái Âm Tinh, vậy chắc chắn phải có Thái Dương Tinh.

Nếu có thể lừa được Thái Dương Tinh, lại có thêm không ít khí vận.

Với cái nết của Nguyên Thủy Thiên Tôn, dùng đồ của người khác để cá cược, tuyệt đối sẽ đồng ý.

Quan trọng nhất là, hắn chắc chắn Diệp Thanh không làm được.

Chỉ là, Đế Tuấn ở bên cạnh sốt ruột rồi. "Nguyên Thủy Thánh nhân, không ổn đâu?" Thái Dương Tinh là đạo trường của hắn, Thiên Đình cũng được thiết lập ở đó, lỡ như Diệp Thanh thật sự thu được Thái Âm Tinh, vậy phải cống hiến Thái Dương Tinh, thì hắn ở đâu?

Chỉ là, lời của hắn vừa nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trực tiếp đồng ý. "Được, một lời đã định, chúng ta lấy Thiên Đạo làm chứng!" Lấy Thiên Đạo làm chứng, tức là vụ cá cược này bắt buộc phải thực hiện. "Đệt!" Đế Tuấn thầm chửi trong lòng.

Lấy sào huyệt của lão tử ra cá cược, lại còn lấy Thiên Đạo làm chứng?

Nếu thua, đi đâu mà ở? "Nguyên Thủy Thánh nhân!" "Yên tâm đi, ngay cả sư tôn của ta cũng không làm được, hắn có thể làm được sao?" Không đợi Đế Tuấn nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn gần như vỗ ngực bảo đảm. "Ờ..." Thôi được, Đế Tuấn cũng tin rằng, chuyện ngay cả Hồng Quân cũng không làm được, Diệp Thanh chắc chắn không làm được.

Rất nhanh, Diệp Thanh mang theo Thường Hi và Hi Hòa đến Thái Âm Tinh.

Những người khác thì quan sát từ xa. "Diệp Thanh ca ca, chúng ta phải làm gì?" Đôi mắt đẹp của Thường Hi lấp lánh, thu lấy Thái Âm

Tinh, đó là một hành động vĩ đại.

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ không đồng ý.

Nhưng bây giờ là Diệp Thanh, nàng một vạn lần nguyện ý. "Các ngươi là sinh linh được Thái Âm Tinh thai nghén, chỉ cần kết nối Thái Âm Tinh với Hồng Mông thế giới là được!" Nói trắng ra, Thường Hi và Hi Hòa chính là cầu nối.

Chương 29

Liên kết Thái Âm Tinh với Hồng Mông thế giới, như vậy, Thái Âm Tinh có thể thông qua cây cầu này để tiến vào Hồng Mông thế giới.

Đương nhiên, chỉ có thế giới ở trên Hồng Hoang mới có thể làm được.

Nếu không, quy tắc khác nhau sẽ sinh ra sự bài xích.

Quy tắc của thế giới cao hơn Hồng Hoang, có thể áp chế và dung hợp kẻ yếu hơn.

Nguyên lý cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép. "Được, chúng ta thử xem!" Thường Hi và Hi Hòa nghe vậy, liền một lòng kết nối với Thái Âm Tinh.

Diệp Thanh liên hệ Hỗn Độn Châu, kết nối với Hồng Mông thế giới, để thần thức của Thường Hi và Hi Hòa tiến vào trong đó.

Ầm ầm!

Trong chớp mắt, cả Thái Âm Tinh rung chuyển. "Vãi chưởng, nó động rồi, động rồi!" Các tiên nhân và Thánh nhân đang quan sát từ xa đều chấn động tâm thần.

Chẳng lẽ Diệp Thanh thật sự có thể thu lấy Thái Âm Tinh?

Mí mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giật giật.

Nhưng, chỉ động một chút thôi mà, lo lắng cái gì chứ?

Tuy nhiên, đúng lúc này.

Lại một tiếng ầm ầm vang lên.

Thái Âm Tinh rung chuyển dữ dội, sau đó... sau đó biến mất rồi?

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau. "Thái Âm Tinh đâu rồi?" "Thật sự bị thu rồi sao?" "Vãi chưởng, chuyện mà ngay cả sư tôn của các Thánh nhân cũng không có cách nào làm được, Diệp Thánh nhân lại làm được?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, cũng lộ vẻ không thể tin nổi.

Hắn nhìn sang Lão Tử và Thông Thiên, hai người họ đều như gặp phải quỷ.

Đế Tuấn là thảm nhất. "Vãi chưởng!" Nhìn Thái Âm Tinh biến mất, trong lòng hắn có một vạn con thảo nê mã chạy qua.

Rồi hắn lại dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đù má nhà ngươi!

Không phải ngươi nói Diệp Thanh không thu được Thái Âm Tinh sao?

Giờ thì hay rồi, bồi cả Thái Dương Tinh của lão tử vào rồi!

Ầm ầm!

Thái Âm Tinh vừa vào Hồng Mông thế giới, liền bắt đầu nhảy loạn xạ.

Vô số đạo vận quy tắc bùng phát, dường như muốn thoát ra khỏi đó.

Bởi vì nó dù sao cũng là do mắt của Bàn Cổ hóa thành, trở thành một phương công đức khí vận, hóa thành quy tắc Hồng Hoang.

Tuy nhiên.

Cấp bậc của Hỗn Độn Châu đã được phục hồi, trở thành Hỗn Độn Chí Bảo.

Hồng Mông thế giới cũng đã xảy ra biến đổi kinh thiên động địa.

Quy tắc Hồng Mông, lại càng đứng trên cả quy tắc Hồng Hoang.

Rất nhanh, Thái Âm Tinh đã yên tĩnh trở lại.

Lặng lẽ lơ lửng trong Hồng Mông thế giới, bắt đầu trở thành một phần của Hồng Mông thế giới. "Phù!" Thấy mọi việc thuận lợi, Diệp Thanh cũng thở phào một hơi thật dài.

Lúc này, hai chị em Thường Hi và Hi Hòa cũng mồ hôi đầm đìa.

Dù sao đây cũng là một công trình khổng lồ, tiêu hao không ít linh lực. "Các nàng đến Thái Âm Tinh bế quan một thời gian, khôi phục thực lực đi!" Diệp Thanh nói xong, liền thu hai chị em vào không gian Hồng Mông.

Mọi thứ bên trong, tuy không rõ ràng như thế giới Hồng Hoang, nhưng dù sao cũng là một không gian cao cấp, đạo vận thập phần sung túc.

Cộng thêm có Thái Âm Tinh diễn hóa, có thể giúp tốc độ tu luyện của Thường Hi và Hi Hòa nhanh hơn.

Lúc này đây.

Trường hà khí vận của Diệp Thanh bắt đầu tăng vọt.

Chỉ là, thực lực bản thân còn xa mới đạt đến mức có thể cắt đứt mối liên kết với Vu tộc.

Còn có một vấn đề.

Đó là Thái Âm Tinh đã thoát ly khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang, khí vận cũng sẽ theo đó mà thất thoát.

Trừ phi, để không gian Hồng Mông hình thành Thiên Đạo của riêng mình.

Nhưng Diệp Thanh hiện tại, căn bản không làm được điều đó. "Nếu thu thêm Thái Dương Tinh vào, khí vận sẽ càng thêm hùng hậu,

thực lực sẽ càng thêm cường đại, quy tắc của Hồng Mông thế giới cũng sẽ bước đầu diễn hóa!" Diệp Thanh nghĩ thầm, rồi quay đầu nhìn lại.

Vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Thiếu chút nữa dọa hắn giật nảy mình. "Ông già Nguyên Thủy, Thái Âm Tinh ta thu rồi, chúng ta không phải nên thực hiện lời hứa, giao cả Thái Dương Tinh cho ta sao?" Diệp Thanh đi tới, vẻ mặt cười hì hì.

Những người khác bất lực lắc đầu.

Đế Tuấn thì ngây người. "Diệp Thánh nhân, Thái Dương Tinh là đạo trường của ta, Thiên Đình lại được xây dựng ở trên đó, có thể không..." Hắn mở miệng.

Thái Dương Tinh đã thai nghén ra hắn.

Thái Dương Tinh tương đương với mẫu thân của hắn.

Nhưng bây giờ, phải đem mẫu thân thua cho người khác, hắn không thể chấp nhận được.

Hơn nữa, hắn là Thiên Đế, nếu ngay cả sào huyệt cũng không bảo vệ được, làm sao cai quản Hồng Hoang?

Quan trọng nhất, hắn lại không phải người cá cược với Diệp Thanh. "Ông già Nguyên Thủy, người ta không muốn, làm sao bây giờ?" Diệp Thanh ra vẻ như đang xem kịch vui, lại bồi thêm một câu: "Nhưng có Thiên Đạo làm chứng đó nha!" "Ngươi đang uy hiếp ta?" Tâm cảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị ảnh hưởng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hận không thể một chưởng đập chết Diệp Thanh. "Ta không uy hiếp, trên đầu có người nhìn đó!" Diệp Thanh chỉ chỉ lên trời.

Thiên Đạo làm chứng, thì Thiên Đạo sẽ đốc thúc hoàn thành vụ cá cược này.

Hiện giờ, Diệp Thanh đã làm được, nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn dám không tuân theo lời hứa, ông trời sẽ ra tay can thiệp.

Điểm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng rõ ràng.

Tuy trong lòng có một vạn lần không muốn, nhưng không còn cách nào khác.

Trong lòng hắn thầm may mắn, may mà không lấy núi Côn Luân ra cá cược, nếu không đã thua thảm rồi. "Hừ, lão phu nguyện cược nguyện thua, cầm lấy đi!" Hết cách rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể đồng ý, dù sao Thái Dương Tinh cũng không phải đồ của hắn.

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất thì ngây người. "Nguyên Thủy Thánh nhân, không được đâu, không có Thái Dương Tinh, chúng ta tu luyện thế nào?" Hai người họ tu luyện Thái Dương Chân Hỏa.

Ngay cả Thái Dương Tinh cũng không còn, tu luyện cái rắm.

Hơn nữa, Nguyên Thủy Thiên Tôn cá cược, tại sao lại phải lấy Thái Dương Tinh của chúng ta ra trả giá? "Thôi được rồi, không phải chỉ là một cái Thái Dương Tinh thôi sao?

Cho hắn thì thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, lại vừa bị Diệp Thanh làm cho tức một bụng, đâu có cho Đế Tuấn và Thái Nhất sắc mặt tốt được.

Thế là, họ không nói gì nữa.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Thanh thu đi Thái Dương Tinh.

Lần này, Diệp Thanh không cần sự trợ giúp của Đế Tuấn và Thái Nhất, điều khiển không gian Hồng Mông, trực tiếp thôn phệ.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người lại ngây người. "Hắn lại có Hỗn

Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu?" "Hỗn Độn Châu?

Bên trong không phải có một phương Hồng Mông thế giới sao?" "Năm xưa Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn Châu bị tổn hại, thực lực chỉ còn ngang với Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo thôi, sao có thể dung nạp được Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Tam Thanh càng không hiểu.

Năm xưa khi tranh đoạt Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên ở Bất Chu Sơn, họ đã thấy Diệp Thanh lấy ra Hỗn Độn Châu.

Nhưng Hỗn Độn Châu lúc đó không mạnh.

Sao đột nhiên lại trở thành Hỗn Độn Chí Bảo?

Vậy chẳng phải đã cùng cấp bậc với Tạo Hóa Ngọc Điệp của sư tôn rồi sao?

Phải biết rằng, Hồng Quân chính vì có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, công tham tạo hóa, mới chứng đạo trở thành Thánh nhân đầu tiên.

Cùng là Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Thanh Liên và Khai Thiên Phủ đều đã giải thể.

Hỗn Độn Châu cũng bị tổn hại, trở thành Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng bây giờ, Hỗn Độn Châu đã khôi phục lại cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo.

Cộng thêm bên trong còn có một phương Hồng Mông thế giới.

Chỉ cần quy tắc hoàn thiện, vậy Diệp Thanh sẽ trở thành tồn tại kinh khủng nhất trong Hồng Hoang. "Dị số trong định số, dị số lại sinh ra biến số, e rằng ngay cả Thiên Đạo cũng không tính được!" Lão Tử than thở.

Kể từ khi thành Thánh, ông cũng đã nhìn ra Diệp Thanh là một biến số.

Nhưng biến hóa này, quả thực không dám tưởng tượng.

Quy tắc Hồng Mông, đứng trên cả quy tắc Hồng Hoang, đó là Đại Đạo.

Nếu Diệp Thanh diễn hóa hoàn chỉnh quy tắc Hồng Mông, vậy Thiên Đạo Hồng Hoang trước mặt hắn, cũng giống như một đứa trẻ sơ sinh trong tã lót, tùy thời có thể bóp chết.

Mà những Thánh nhân chứng đạo trong Thiên Đạo Hồng Hoang như họ, cũng giống như con kiến.

Chương 30

"Đại sư huynh không cần lo lắng, dù sao Diệp Thanh cũng chứng đạo trong Thiên Đạo Hồng Hoang." "Bàn Cổ Đại Thần, cũng không thể khống chế quy tắc Hồng Mông!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn bình tĩnh.

Năm xưa Bàn Cổ được sinh ra trong Hồng Mông hỗn độn.

Cũng chỉ có thể bổ khai hỗn độn, tạo thành Thiên Đạo mới, có thể thấy được, một Diệp Thanh nho nhỏ, làm sao có thể làm được? "Nhị sư huynh nói phải!" Thông Thiên cũng gật đầu, Diệp Thanh là biến số, nhưng cũng không thể vượt qua phạm trù sức mạnh của Bàn Cổ Đại Thần được.

Lúc này, Diệp Thanh xoay người, cười với Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nguyên Thủy đạo hữu, đa tạ sự phối hợp của ngươi, mới giúp ta thành công có được Thái Dương Tinh!" "Đến lúc đó, ta nhất định sẽ đích thân đến núi Côn Luân bái tạ đạo hữu!" Nói xong, Diệp Thanh rời đi.

Tại chỗ, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày ngơ ngác. "Ta phối hợp với ngươi?

Ngươi muốn tạ ta?" Hắn quay người, thấy ánh mắt như muốn giết người của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Vội vàng nói: "Chư vị, xin lỗi, Ngọc Hư Cung có việc, ta đi trước một bước!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chân bôi dầu, vèo một cái đã không thấy bóng dáng. "Nguyên Thủy Thánh nhân..." Đế Tuấn mở miệng, nhưng người đã đi từ lâu. "Mẹ nó chứ, thằng khốn Nguyên Thủy!

Lão tử mà thành Thánh, nhất định sẽ cướp núi Côn Luân của

ngươi!" Nhìn vị trí trống rỗng của Thái Dương Tinh, sắc mặt Đế Tuấn vô cùng khó coi.

Con mẹ nó, hắn là Thiên Đế, mà lại thành ra cái dạng này?

E rằng đây là vị Thiên Đế thảm nhất trong lịch sử rồi?

Không có một trong! "Bái kiến Nữ Oa Thánh nhân." Những người khác đều đã đi, chỉ còn lại Đế Tuấn, Thái Nhất, và một đám tướng lĩnh Yêu tộc.

Nữ Oa từ trên mây lành đi xuống.

Nàng đã chứng kiến toàn bộ sự việc.

Lần này, nàng đã sơ suất, không ngờ rằng, mục đích của Diệp Thanh không phải là hai chị em Thường Hi và Hi Hòa.

Mà là Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh.

Hơn nữa, hắn đã thành công họa thủy đông dẫn, đẩy mâu thuẫn của Vu Yêu kiếp trực tiếp cho Tam Thanh.

Vì vậy, nàng bắt buộc phải ra mặt giải quyết vấn đề này. "Đế Tuấn, Thái Nhất, chuyện này là lỗi của bản tọa, không nên chỉ hôn Thường Hi và Hi Hòa!" Nữ Oa mở miệng, tuy nàng tuân theo Thiên Đạo.

Nhưng ai mà biết được, Diệp Thanh ngay cả Thiên Đạo cũng dám nghịch. "Nữ Oa Thánh nhân không có lỗi, muốn trách thì trách lão già Nguyên Thủy!" Đế Tuấn đã hoàn toàn ghi hận Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thường Hi và Hi Hòa hắn có thể không quan tâm, Yêu tộc không đánh lại Vu tộc cũng được.

Nhưng lão già Nguyên Thủy và Diệp Thanh cá cược, dựa vào đâu mà lấy Thái Dương Tinh của ta làm vật cược? "Đế Tuấn, chuyện này

thực ra cũng không trách sư huynh của ta, đều do Diệp Thanh gian trá!" Nữ Oa sửa lại biến số.

Nhưng Đế Tuấn lúc này đâu có nghe lọt tai. "Hừ, nếu không phải lão già Nguyên Thủy đồng ý, Diệp Thanh sao có thể thu đi Thái Dương Tinh của ta?" "Dù sao mối thù này ta ghi nhớ rồi!" Diệp Thanh gian trá không sai.

Nhưng cũng phải có ta đồng ý chứ.

Ta không đồng ý thì hắn cũng không lấy được Thái Dương Tinh.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn là cái thá gì?

Dựa vào đâu mà thay ta làm chủ?

Lại còn cả Thiên Đạo chứng giám, đù má nó! "Ai!" Nữ Oa biết, chuyện này Đế Tuấn chắc chắn không dễ dàng nguôi ngoai, bèn nói tiếp: "Vậy đi, ta sẽ giúp các ngươi khai tịch đạo trường ở Cửu Trọng Thiên, xây dựng lại Thiên Đình!" Đế Tuấn thân là Thiên Đế, phụ trách quản lý Hồng Hoang.

Sao có thể ngay cả một nơi làm việc cũng không có? "Đa tạ Nữ Oa Thánh nhân!" Đế Tuấn, Thái Nhất lại lần nữa cúi đầu.

Rất nhanh, trên Cửu Trọng Thiên, Nữ Oa dùng sức mạnh đạo vận pháp tắc cường đại khai tịch Thiên Đình.

Đây không nghi ngờ gì lại là một công đức lớn.

Từ đó, Thiên Đình ở trên Cửu Trọng Thiên, trật tự Hồng Hoang lại được hoàn thiện. ...

Tổ Vu Thần Điện.

Thần thức của Diệp Thanh tiến vào Hồng Mông thế giới.

Cảm nhận Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh đang vận hành theo một quỹ đạo đặc biệt.

Tâm trạng lập tức trở nên vô cùng tốt.

Bây giờ, Thường Hi và Hi Hòa có thể tùy thời ra vào Hồng Mông thế giới.

Coi như đã thực hiện được lời hứa tu luyện cùng Diệp Thanh.

Hơn nữa, hai chị em vốn được Thái Âm Tinh, do một con mắt của Bàn Cổ hóa thành, thai nghén, đoạt thiên địa tạo hóa, lại thêm sự chỉ đạo của Diệp Thanh, tu luyện một đường thẳng tắp.

Không có Hồng Mông Tử Khí, bây giờ cũng bắt đầu trảm thi.

Còn Thập Nhị Tổ Vu, vì không tu Nguyên Thần, chỉ tu Nhục Thân.

Cuối cùng chỉ có thể dùng lực chứng đạo.

Nhưng với Thiên Đạo hiện nay, dùng lực chứng đạo khó như lên trời.

Cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Một ngày nọ, Tây Vương Mẫu bẩm báo: "Chủ nhân, Nữ Oa Thánh nhân đến!" Giọng nói vừa dứt, một bóng hình xinh đẹp bước vào Tổ Vu Thần Điện.

Diệp Thanh nhìn, sắc mặt bình tĩnh nói: "Nữ Oa Thánh nhân thật đúng là công đức vô lượng, giúp Đế Tuấn, Thái Nhất khai tịch đạo trường ở Cửu Trọng Thiên, xây dựng lại Thiên Đình!

Khí vận lại tăng không ít nhỉ!" Khí vận của hắn và Nữ Oa là chung.

Cho nên, Nữ Oa có được công đức tăng khí vận, Diệp Thanh lập tức có thể cảm nhận được! "Tên khốn này!

Vô sỉ!" Bao nhiêu năm trôi qua, Nữ Oa vẫn chỉ có hai câu đó. "Tai ta nghe đến chai cả rồi, nàng cũng không thấy chán sao!" "Tìm ta có việc gì?" Diệp Thanh hỏi.

Hắn không tin Nữ Oa chỉ đến để nhìn hắn. "Ta chỉ đến nói cho ngươi biết, Vu tộc đã dính vào nhân quả, không thể tránh được!" Nữ Oa đắc ý nói.

Ngươi tính kế ta một lần, hôm nay ta cuối cùng cũng tính kế được ngươi một lần.

Trận chiến đầu tiên giữa Vu tộc và Yêu tộc, đã không thể tránh khỏi việc mở ra lượng kiếp.

Nếu thật sự trốn hết vào Hỗn Độn Châu, đến lúc đó thiên địa khí vận trong thế giới Hồng Hoang sẽ bị cắt đứt hoàn toàn.

Chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong Hỗn Độn Châu. "Không sợ, có khí vận của nàng gia trì, Vu tộc ở trong Hỗn Độn Châu không ra, cũng sẽ không diệt vong!" Diệp Thanh cười cười.

Lấy cái này uy hiếp ta?

Khí vận của nàng phải chia cho ta một nửa.

Sau này Nhân tộc quật khởi, khí vận của nàng liên miên không dứt, sợ không duy trì được cả Vu tộc sao?

Hơn nữa Yêu tộc trong Hồng Mông thế giới cũng ngày càng mạnh, hai tộc cân bằng với nhau, chẳng khác nào hình thành một thế giới mới.

Chỉ cần quy tắc hoàn thiện, trong Hồng Mông thế giới cũng có thể chứng đạo.

Hơn nữa, quy tắc của Hồng Mông thế giới còn đứng trên cả Hồng Hoang.

Đến lúc đó, các Tổ Vu đều thành Thánh, lại vào Hồng Hoang, cảnh tượng đó sẽ hùng vĩ biết bao. "..." Nữ Oa lại bị chọc tức.

Nếu có thể giết được Diệp Thanh, nàng chắc chắn sẽ ra tay.

Chỉ là, người ta cũng là Thánh nhân, lại ký thác Nguyên Thần vào Thiên Đạo, căn bản không giết chết được.

Chẳng lẽ phải bị ràng buộc như vậy cả đời sao?

Không được, tuyệt đối không được!

Nữ Oa biết, muốn thoát khỏi Diệp Thanh, chỉ có cách để Vu tộc diệt vong.

Bởi vì khí vận của Diệp Thanh có liên quan đến Vu tộc.

Chỉ là, nếu hắn thật sự dẫn Vu tộc vào Hỗn Độn Châu, nàng cũng không có cách nào. "Nàng cũng đừng tức giận, ta cảm thấy hai chúng ta có duyên!" Diệp Thanh cười nói.

Hắn biết, Nữ Oa có một công đức vá trời, nhưng luyện chế Ngũ Sắc Thạch cần Càn Khôn Đỉnh của hắn.

Đến lúc đó, Nữ Oa lại phải mặt dày cầu xin hắn. "Ta với ngươi có cái duyên quái gì!" "Diệp Thanh, nếu ngươi để Hồng Hoang phát triển theo quỹ đạo vốn có, ta có lẽ sẽ xem xét không tìm ngươi gây phiền phức!" "Nếu không, Hồng Hoang đại loạn, ngươi cũng không có kết quả tốt đẹp đâu!" Đấu võ mồm với Diệp Thanh, nàng phát hiện chưa từng thắng lần nào.

Không bị tức đến hộc máu, thì cũng bị tức đến đau bụng.

Cho nên, Nữ Oa uy hiếp một câu, rồi xoay người rời đi. "Hắc, tiểu nha đầu này, dám chơi ta à?

Còn non lắm!" Diệp Thanh nhìn bóng lưng của nàng, cười hắc hắc.

Nhưng, có một câu Nữ Oa nói đúng.

Hồng Hoang đại loạn, quả thật sẽ có phiền phức.

Thậm chí, Thánh nhân xuất hiện lớp lớp, nếu đều muốn thanh

trừng hắn, vậy thật có chút khó khăn. "Trước tiên luyện hóa Hỗn Độn Châu đã rồi tính!" Diệp Thanh tự nhủ.

Hỗn Độn Châu tuy đã được phục hồi, nhưng Hồng Mông thế giới bên trong chỉ mới luyện hóa được một nửa.

Nghĩ lại, nguyên nhân không vào được, có lẽ là do chưa hoàn toàn luyện hóa.

Cùng lúc Nữ Oa đến Tổ Vu Thần Điện.

Hai tên lừa đảo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã đi tìm Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chương 31

Hai người họ dựa vào cái tài lừa bịp của mình, đã cùng Đế Tuấn, Thái Nhất thiết lập một mặt trận thống nhất.

Nguyên nhân đơn giản, chỉ có Hồng Hoang lượng kiếp, Tây phương mới có cơ hội phát triển.

Đế Tuấn và Thái Nhất vì báo thù, cũng đồng ý trước tiên đối phó Vu tộc.

Vì vậy, bốn người bàn bạc, quyết định trước tiên ra tay từ Vu tộc.

Diệp Thanh bế quan, Thập Nhị Tổ Vu mang theo bộ lạc của mình một lần nữa phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang.

Dù sao bây giờ Vu tộc đã dính vào nhân quả, lại chưa đến lúc sinh tử quan đầu, không vội tiến vào Hỗn Độn Châu.

Lúc này, bộ lạc Chúc Dung định cư ở Nam Hải, xây dựng Quang Minh Cung.

Nhân tộc lúc này đã sinh sôi nảy nở vô số thế hệ.

Nhưng cả thế giới vẫn một mảnh hoang vu, Nhân tộc vì sinh tồn, chỉ có thể săn bắt dã thú, ăn tươi nuốt sống cả lông lẫn máu.

Vì vậy, tuổi thọ của Nhân tộc rất ngắn, thường xuyên mắc bệnh chết một cách khó hiểu.

Một ngày nọ, Chuẩn Đề đến Quang Minh Cung. "Nguyên lai là Tây phương Nhị Giáo chủ, đến Quang Minh Cung của ta có việc gì?" Kể từ sau trận chiến Thái Dương Tinh, Vu tộc đại thắng, Yêu tộc liền bắt đầu lui về phát triển.

Cuộc sống của Chúc Dung và Thập Nhị Tổ Vu cũng trở nên thoải

mái.

Chúc Dung lúc này, rượu ngon linh quả, thật là sung sướng.

Hơn nữa, Vu tộc không tôn Thánh nhân, không tôn Thiên Đạo, cho nên hắn hoàn toàn không để tên Chuẩn Đề này vào mắt. "Nghe đồn Hỏa Thần Chúc Dung thích tranh cường háo thắng, nay gặp mặt, quả là lời đồn không sai chút nào!" Chuẩn Đề cười hì hì nói.

Nghe thì có vẻ là một câu khen ngợi, nhưng thực tế, là đang nịnh bợ Chúc Dung một chút, sau đó mới bắt đầu đại pháp lừa bịp. "Ha ha, lão tiểu tử này có kiến thức!

Bản Tổ Vu thích tự tại, lại chính nghĩa!" Quả nhiên, Chúc Dung bị Chuẩn Đề nịnh một câu, liền nở một nụ cười toe toét.

Chuẩn Đề nghe vậy, trong lòng không khỏi khinh bỉ.

Năm xưa ngươi dẫn người đến Tây phương của ta ăn uống bừa bãi, còn đánh ta mấy câu.

Bây giờ lại nói với ta là chính nghĩa?

Chính nghĩa cái con khỉ.

Nhưng, vì kế hoạch, Chuẩn Đề đã nhẫn nhịn. "Đúng đúng, Hỏa Thần Chúc Dung đương nhiên là chính nghĩa, xứng đáng là tấm gương của Thập Nhị Tổ Vu!" Chuẩn Đề cũng liều mình.

Dứt khoát nịnh một trận tơi bời, khiến Chúc Dung miệng vểnh lên tận trời. "Ha ha ha, nói không sai!

Trong Thập Nhị Tổ Vu, bản Tổ Vu là tấm gương sáng nhất!" Thập Nhị Tổ Vu, ai nấy đều đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Một lời không hợp là lao vào đánh.

Nghe người ta nịnh bợ, liền coi là huynh đệ.

Nào biết rằng, Chuẩn Đề làm vậy là có mục đích. "Đúng rồi, lúc ta đến đây, đi ngang qua một khu rừng, bên trong có Nhân tộc cư trú, sống thảm thật đó!" Chuẩn Đề bắt đầu màn kịch của mình. "Ồ?

Mau kể cho bản Tổ Vu nghe!" Chúc Dung lập tức có hứng thú. "Ai, Nhân tộc, đó là do Nữ Oa đạo hữu tạo ra, đã trải qua không biết bao nhiêu thế hệ, nhưng ngày nào cũng ăn tươi nuốt sống, thật là thê thảm!" "Hơn nữa, tuổi thọ của họ rất ngắn, người sống lâu cũng không quá ba mươi tuổi, người sống ngắn thì còn chưa lớn đã chết yểu rồi!" Chuẩn Đề thở dài một hơi, kể ra tình cảnh thảm thương của Nhân tộc.

Đương nhiên, Nhân tộc mà hắn nói, không phải là Tiên Thiên Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra lúc đầu, mà là Hậu Thiên Nhân tộc sinh sôi nảy nở sau này.

Tuổi thọ của họ ngắn, cộng thêm không có thức ăn chín, dễ mắc bệnh.

Cho nên, thường thì ba mươi mấy tuổi đã chết rồi.

Có người, sinh ra đã chết yểu.

Thậm chí có người, trở thành thức ăn của dã thú. "Ồ?

Ta không thể giúp họ sao?" Chúc Dung hỏi. "Quy tắc Thiên Đạo, vật cạnh thiên trạch, Nhân tộc chỉ có trải qua nhiều loại ma nạn, mới có thể phát triển." Chuẩn Đề lắc đầu, nếu không thì hắn đã trực tiếp nhắm vào Nhân tộc rồi.

Tiếc là, tuổi thọ của Nhân tộc quá ngắn, thể chất lại kém, mang về chưa được mấy chục năm đã chết.

Có ích gì đâu?

Duy nhất chỉ có Tiên Thiên Nhân tộc.

Nhưng đó là do Nữ Oa đế tạo, nếu bị bắt đi, Nữ Oa chắc chắn sẽ liều mạng với hắn. "Không, ngươi có thể giúp!

Đến lúc đó, ngươi sẽ được Nhân tộc sùng bái, công đức vô lượng!" Chuẩn Đề bắt đầu giăng bẫy. "Mau nói, giúp thế nào?" Mắt Chúc Dung sáng lên, lập tức hỏi. "Theo ta được biết, Nhân tộc sở dĩ tuổi thọ ngắn, là vì đồ ăn đều là đồ sống." "Chúc Dung ngươi khống chế hỏa chủng thiên hạ, nếu truyền xuống, để họ ăn được thức ăn chín, không phải là được rồi sao?" Chuẩn Đề nói. "Di!

Đúng vậy!

Sao ta không nghĩ ra nhỉ?" Chúc Dung cảm thấy phương pháp này khả thi.

Đương nhiên, là hắn bị Chuẩn Đề lừa, nếu không đâu có rảnh rỗi đi lo chuyện của Nhân tộc?

Sau đó, Nhân tộc có được hỏa chủng, ăn được thức ăn chín, bệnh tật ít đi, tuổi thọ thật sự được kéo dài.

Trong nhất thời, Nhân tộc thờ phụng Chúc Dung, chấn động cả Hồng Hoang.

Một bên khác.

Bắc Hải Thủy Thần Cung, Tiếp Dẫn đến chỗ Cộng Công.

Bắt đầu khiêu khích Cộng Công. "Cộng Công, ta nghe nói Chúc Dung truyền xuống hỏa chủng, được Nhân tộc thờ phụng, còn Thủy Thần Cộng Công ngươi, lại bị Nhân tộc bỏ rơi một bên." "Cùng là Thập Nhị Tổ Vu, người ta thì phong quang như vậy, còn ngươi thì thê thảm, ta thật sự thấy bất bình cho ngươi!" Một phen lời nói, khiến cho Thủy Thần Cộng Công nổi giận. "Nói bậy, ta sao có thể bị Nhân tộc bỏ rơi?" Hắn bất mãn. "Vậy không phải vì làng của Nhân tộc hay bị lụt sao?

Chúc Dung nói ngươi là sao chổi!" Cộng Công tính tình nóng nảy, nghe lời này, lập tức xù lông. "Chúc Dung cái thằng rùa đen khốn kiếp, dám nói ta là sao chổi?" Hắn nổi giận, mang theo Phong Bá, Vũ Sư và tộc nhân của mình tiến về phía Nam Hải Quang Minh Cung.

Trong chớp mắt, mưa gió bão bùng.

Một trận đại chiến đã mở màn.

Trên mây trắng trên trời.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất đều ở đó.

Nhìn Tổ Vu Chúc Dung và Tổ Vu Cộng Công đại chiến ở phía dưới, trong lòng vui như mở hội.

Tổ Vu, đều là những kẻ không chết không thôi.

Dù là đối đầu với người mình, cũng không hề lưu tình.

Mục đích của họ, là trước tiên khiến Thập Nhị Tổ Vu bất hòa, tốt nhất là chết đi một người.

Chỉ có như vậy, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cường hãn đó mới không thể phát huy được.

Trận này là trận pháp mà Thập Nhị Tổ Vu thượng cổ ngưng tụ Bàn Cổ chân thân để dùng lực chứng đạo.

Được mệnh danh là một trong tứ đại sát trận của Hồng Hoang.

Trận này do Thập Nhị Tổ Vu tạo thành, có thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân, có thể đối đầu trực diện với Thánh nhân.

Cho nên, muốn đối phó Vu tộc trước, bắt buộc phải làm cho trận pháp này không thể bố trí được.

Đương nhiên, nếu theo quỹ đạo bình thường, Chúc Dung và Cộng Công sẽ chết trong một trận chiến.

Cộng Công trong cơn tức giận sẽ đâm gãy cột trời Bất Chu Sơn.

Dẫn đến trời sập đất lún, yêu ma Hồng Hoang hoành hành.

Tuy nhiên, họ không biết rằng, chuyện này Diệp Thanh đã sớm biết. "Hai đứa này cuối cùng cũng đánh nhau rồi!" "Nhưng, tính kế Vu tộc của ta?

Không đơn giản như vậy đâu!" Diệp Thanh tỉnh lại sau khi bế quan, lập tức thân ảnh biến mất, tiến về phía Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung.

Diệp Thanh biết Chúc Dung và Cộng Công sẽ có một trận chiến.

Cho nên đã sớm bố trí một phen, chỉ cần hai đứa đó đánh nhau, hắn sẽ biết.

Nhưng ai mà biết được, sau khi biến số xuất hiện, lại là do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khiêu khích.

Đương nhiên, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng tham gia vào.

Nếu đã như vậy, hắn cũng phải tính kế một phen, cho nên mới đi về phía Thủ Dương Sơn Bát Cảnh Cung. "Bẩm lão gia, Diệp Thánh nhân cầu kiến!" Lão Tử đang luyện đan, có đồng tử vào bẩm báo. "Ồ?" Lão Tử nhíu mày, Tam Thanh và Diệp Thanh tuy không có đại thù, nhưng cũng chẳng có giao tình gì.

Hơn nữa, bao nhiêu năm đã qua, cũng không qua lại.

Hôm nay Diệp Thanh đến cửa, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Phân vân, nên gặp hay không gặp?

Nhưng, gặp hay không gặp cũng không còn quan trọng nữa, vì Diệp Thanh đã đi vào. "Đạo hữu vẫn khỏe chứ, thân thể có tốt không?" Diệp Thanh cười chào hỏi. "Bần đạo thân thể vẫn tốt, không biết Diệp đạo hữu quang lâm hàn xá, có chuyện gì quan trọng?" Lão

Tử là người cẩn thận.

Phải tìm hiểu rõ mục đích của Diệp Thanh trước đã.

Nếu không, với sự bá đạo và âm hiểm của hắn, không cẩn thận là bị tính kế ngay.

Chương 32

"Cũng không có gì, nghe nói đạo hữu sau khi thành Thánh, liền đóng cửa không ra ngoài, chuyên tâm nghiên cứu đan dược và khí đạo!" "Cho nên..." "Không cần đâu, đan dược và khí vật bần đạo luyện ra không lọt vào pháp nhãn của Diệp Thánh nhân!" Không đợi Diệp Thanh nói xong, Lão Tử đã từ chối.

Muốn lấy đan dược từ ta?

Lấy pháp bảo?

Không có cửa, cửa sổ cũng không có.

Nhớ năm xưa, Diệp Thanh đã cướp đi hai món cơ duyên của ta, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi lại có mặt mũi đến đây? "Ờ..." Diệp Thanh chần chừ một lát, rồi lấy ra Thái Ất Phất Trần đã cướp năm xưa. "Đạo hữu, không biết vật này có thể đổi lấy mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan không?" Cửu Chuyển Kim Đan, một viên có thể tăng mấy trăm năm tu vi.

Năm xưa Tôn Ngộ Không, đã ăn sạch Cửu Chuyển Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân, mới trở nên vô cùng cường đại.

Đương nhiên, mục đích của Diệp Thanh không phải là mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan. "Thật sao?" Mắt Lão Tử sáng lên.

Thái Ất Phất Trần, do Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành.

Tuy kém Tiên Thiên Chí Bảo một bậc, không thể so với Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Bảo Tháp, nhưng cũng là cơ duyên của ông.

Nếu có thể quay về bên cạnh ông, liền có thể bù đắp một chút

thiếu sót.

Đương nhiên, còn có Tử Kim Hồ Lô, nếu Diệp Thanh chịu trả lại toàn bộ, thì không còn gì tốt hơn!

Chỉ tiếc là Diệp Thanh sẽ không lấy ra.

Dù sao thì Tử Kim Hồ Lô đó là Tiên Thiên Chí Bảo. "Thật, thứ này ta cũng không dùng đến, không bằng mấy viên tiên đan có ích hơn!" Diệp Thanh phẩy phẩy tay, trực tiếp ném Thái Ất Phất Trần cho Lão Tử.

Đúng là, đối với một kẻ giàu sổi như Diệp Thanh, Thái Ất Phất Trần thật sự không có tác dụng lớn.

Không bằng lợi dụng nó để tính kế Tam Thanh. "Tốt, tốt, rất tốt, đa tạ Diệp Thanh đạo hữu!" Lão Tử được bảo vật, mặt mày hớn hở, ngay cả sự cẩn thận trước đó cũng quét sạch.

Cộng thêm hiện giờ Vu Yêu kiếp, thiên cơ mờ mịt.

Thánh nhân cũng không thể dự đoán được những chuyện sắp xảy ra.

Rất nhanh, Lão Tử lấy ra năm viên Cửu Chuyển Kim Đan. "Chỉ có năm viên à..." Sắc mặt Diệp Thanh hơi ngưng lại.

Lão Tử lại nói: "Ta cũng biết, giá trị của năm viên Cửu Chuyển Kim Đan còn xa mới bằng Thái Ất Phất Trần, chỉ là, bần đạo khổ tu đan đạo, đến nay cũng chỉ luyện chế được năm viên!" Được rồi, hóa ra Lão Tử là một người thật thà.

Đan dược cao cấp như vậy mà có năm viên, toàn bộ đều lấy ra cho Diệp Thanh. "Nếu đã như vậy, ta thấy cái bồ đoàn kia không tồi, cho ta mượn dùng một chút!" Nói xong, Diệp Thanh cũng không đợi Lão Tử đồng ý, tay cuốn một cái, đã cuốn cái bồ đoàn trước lò luyện đan vào tay mình.

Rồi xoay người đi. "Diệp đạo hữu, đó là vật tọa thiền của ta, không thể..." Lão Tử đuổi theo, lời chưa nói hết, Diệp Thanh đã biến mất không còn tăm hơi. "Ai, thôi vậy, một cái bồ đoàn, mấy viên Cửu Chuyển Kim Đan, đổi lấy một món Tiên Thiên Bảo Vật, không lỗ!" Khẽ than một tiếng, ông quay người trở về, tiếp tục luyện đan.

Ông không biết rằng, cái bồ đoàn này, đã khiến Đế Tuấn và Thái Nhất hận Tam Thanh lên một tầm cao mới. ...

Ầm ầm!

Trên Nam Hải, Cộng Công và Chúc Dung đại chiến.

Một thủy một hỏa, thường xuyên va chạm, khiến đất rung núi chuyển, một số sinh linh vô tội đã bỏ mạng trong trận tai nạn này.

Tuy nhiên, càng đánh càng kịch liệt.

Thậm chí, sức mạnh của cả hai bên đều đã dồn hết vào trận chiến.

Bên Chúc Dung, hỏa quang ngút trời, chiếu sáng cả thiên địa.

Bên Cộng Công, hồng thủy từ ngũ hồ tứ hải hội tụ, có thế nước dâng ngập trời. "Chúc Dung, cái thằng rùa đen khốn kiếp, ngươi nói ta là sao chổi của nhân loại?

Tìm chết!" Cộng Công mắng lớn. "Hừ, lão tử nói thì sao nào?

Có bản lĩnh thì cắn ta đi!" Chúc Dung lúc này, đâu có tâm tư đi nghĩ xem lời đó có phải của mình không.

Hắn cho rằng, Cộng Công chỉ là một trò cười.

Thấy mình được nhân loại thờ phụng, nên ghen tị.

Hơn nữa, Chúc Dung từ khi nào sợ Cộng Công? "Chết đi cho lão tử!" Giọng Cộng Công vừa dứt, hồng thủy ngập trời, trực tiếp bao phủ Chúc Dung.

Thần hỏa trên người Chúc Dung cũng theo đó mà tắt ngấm. "Ha ha ha, con chó Chúc Dung, thần hỏa của ngươi tắt rồi, ta xem ngươi đánh với ta thế nào!" Cộng Công cười lớn.

Chỉ là, tiếng cười của hắn chưa kịp ngưng, Chúc Dung đã vọt lên trời, ngọn lửa hừng hực trên người lại lần nữa bùng cháy. "Con rùa Cộng Công, thần hỏa của ta mà cũng có thể bị dập tắt sao?

Xem ta không thiêu chết ngươi!" Dứt lời.

Thần hỏa trên người Chúc Dung hóa thành một con hỏa long, lao thẳng về phía Cộng Công.

Cộng Công định dùng nước để dập tắt nó.

Nhưng kỳ lạ là, nước gặp lửa liền bốc hơi ngay lập tức.

Bụp!

Hỏa long đâm mạnh vào người Cộng Công, khiến hắn lùi lại phía sau.

Ngay sau đó, lửa lớn lan ra, bộ tộc của Cộng Công cũng bị thiêu cháy tan tác. "Ha ha, đánh hay lắm!" Trên tầng mây, Đế Tuấn và bốn người khác nhìn, ai nấy đều nở nụ cười.

Với tổn thất hiện tại của Cộng Công, e rằng sẽ không chết không thôi với Chúc Dung. "Chúc Dung, lão tử liều mạng với ngươi!" Cộng Công gầm lên, hiện ra thân thể Ma Thần, như ngọn núi cao trên đồng bằng, chân đạp đất, đầu đội trời, khí thế ngút trời. "Hừ, tưởng mình ngươi biết biến lớn à?" Chúc Dung không chịu thua kém, cũng hóa thành thân thể Ma Thần, đối chiến với hắn.

Cuối cùng, Cộng Công bại trận. "A... con chó Chúc Dung, hôm nay ta tuy bại, nhưng ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!" Đột nhiên, Cộng Công hét lớn một tiếng, cũng không biết sức mạnh từ đâu bộc phát, liền trực tiếp ôm lấy Chúc Dung, lao thẳng về phía Tây. "Cộng

Công, cố lên!" "Thêm chút sức nữa, sắp đâm vào rồi!" Trên tầng mây, bốn tên ngốc nghếch nắm chặt tay hô cố lên.

Bên dưới, Cộng Công ôm Chúc Dung, lao thẳng về phía Tây.

Tốc độ càng lúc càng nhanh!

Chạy không biết bao xa, đã đến chân Bất Chu Sơn.

Rồi đâm sầm vào đó. "Tốt!

Đâm hay lắm!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất hưng phấn hoan hô.

Một cú đâm này, Cộng Công và Chúc Dung không chết mới lạ.

Chỉ là... "Tại sao không phát ra tiếng động?" Thái Nhất hỏi. "Ừ, khoảng cách xa như vậy, tốc độ nhanh như vậy, cộng thêm đầu Tổ Vu cứng như sắt, va vào Bất Chu Sơn, mà ngay cả một tiếng động cũng không có?" Đế Tuấn cũng ngớ người.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng nhìn sang. "Đệt, đó là Phong Hỏa Bồ Đoàn của Thái Thượng đạo hữu!" "Đâm vào bồ đoàn rồi!" Chuẩn Đề có một thôi thúc muốn chửi thề.

Lão Tử lại chen một chân vào lúc này? "?

Chết tiệt Tam Thanh, không những thua mất Thái Dương Tinh của ta, bây giờ còn giúp đỡ Vu tộc?" "Tốt, tốt lắm!" "Thái Nhất, chúng ta đi!" Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi, dẫn theo Thái Nhất xoay người rời đi.

Trước đây ở Thái Dương Tinh, Tam Thanh còn giả vờ đứng một bên.

Bây giờ thì hay rồi, thấy Yêu tộc thế yếu, liền ngả về phía Vu tộc?

Cho nên, mối thù này, không thể không báo!

Thực tế, Lão Tử cũng không ngờ Diệp Thanh lại lấy Phong Hỏa Bồ Đoàn để họa thủy đông dẫn.

Đúng là người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống.

Không nghi ngờ gì, cái nồi lần này, Lão Tử gánh rồi.

Lão Tử gánh, tức là Tam Thanh gánh.

Cho nên Đế Tuấn càng thêm căm hận Tam Thanh.

Đế Tuấn và Thái Nhất đi rồi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không dám ở lại lâu.

Dù sao thì chuyện xúi giục người ta nội đấu này cũng không quang minh chính đại, vì vậy họ nhanh chóng cưỡi mây rời đi.

Bất Chu Sơn.

Cộng Công vẫn ôm Chúc Dung, nếu không phải vì bộ dạng hung thần ác sát của hai người họ, còn tưởng họ có quan hệ gì đó.

Ôm chặt đến mức không thể tách rời.

Chỉ là, Cộng Công cũng ngớ người.

Lão tử đâm vào núi mà?

Sao lại mềm mềm?

Bất Chu Sơn chẳng lẽ biến thành con gái rồi?

Mở mắt ra nhìn?

Chương 33

"Cái quái gì vậy?" "Đen thui, lại còn có mùi rắm." Cộng Công phàn nàn.

Chúc Dung nhân cơ hội thoát khỏi vòng tay của Cộng Công, hai người khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Lại chuẩn bị đánh nhau.

Đột nhiên, một bóng người đứng trước mặt họ. "Đánh cái con khỉ, mẹ gọi về ăn cơm kìa!" Diệp Thanh nói xong, liền vung hai cái tát, đánh ngã hai người xuống đất.

Cũng là để họ tỉnh táo lại! "Đù má nó, thằng rùa đen khốn kiếp nào dám đánh lão tử?" "Đệt mẹ ngươi, đứa nào ra tay đánh lén?" Tổ Vu mà, đức hạnh, trời to đất lớn, cũng không lớn bằng mình!

Chúc Dung và Cộng Công gầm lên, vung nắm đấm, chuẩn bị ra tay với Diệp Thanh.

Tuy nhiên, khi nhìn rõ bộ dạng của Diệp Thanh, hai tên ngốc ngây người. "Vu Chủ?" "Chúc Dung!" "Cộng Công!" "Bái kiến Vu Chủ!" Hai người họ lập tức ngoan ngoãn, trước mặt Diệp Thanh như những đứa trẻ.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn. "Đánh đi, sao không đánh nữa?" Diệp Thanh hỏi. "Khụ khụ!

Vu Chủ, huynh đệ chúng ta chỉ đánh đùa thôi!" Chúc Dung và Cộng Công bá vai bá cổ nhau, thân thiết như huynh đệ ruột thịt. "Đúng rồi, Vu Chủ, vừa nãy ngài có thấy ai ra tay đánh thuộc hạ không?" Cộng Công ngây ngô hỏi. "Thế này thì sao?" Diệp Thanh giơ bàn tay lên. "Ách!

Hiểu rồi, thuộc hạ hiểu rồi, là Vu Chủ đánh, là Vu Chủ giáo huấn!" Hai người họ hiểu ra, chẳng trách lại có thể vung tay một cái là đánh bay họ.

Hóa ra là Diệp Thanh, đó là Thánh nhân mà. "Nhưng, cái đó là cái gì vậy?

Có mùi hôi?" Vu tộc không tôn trời đất, không tôn Thánh nhân, cho nên khí tức mà Thánh nhân để lại đều là mùi hôi!

Đương nhiên, trừ Diệp Thanh. "Gọi là Phong Hỏa Bồ Đoàn, là pháp bảo tọa thiền của Lão Tử!" Diệp Thanh vung tay, Phong Hỏa Bồ Đoàn từ lớn biến nhỏ, rơi vào tay hắn. "Cái gì?

Đồ của lão già đó ngồi?

Ta ói!" Hai tên ngốc quay ra vách núi, nôn thốc nôn tháo.

Sau đó, liền bị Diệp Thanh xách về Tổ Vu Thần Điện. "Ngu không?

Bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khiêu khích mà cũng không biết, đánh nhau đến chết đi sống lại!" Diệp Thanh mở miệng trách mắng. "?

Hóa ra là do hai tên đó giở trò quỷ?" "Ta đi xé xác chúng!" Chúc Dung, Cộng Công đồng thời đứng dậy.

Hóa ra là bị lừa?

Cơn tức này, đối với Tổ Vu mà nói, không thể nhịn, có thù, phải báo ngay. "Đi tìm chết à!

Cút về cho ta!" Diệp Thanh hét lên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy nhân phẩm không ra gì, nhưng bây giờ cũng là Thánh nhân.

Hai Tổ Vu làm sao đánh lại? "Hừ, sợ chết không phải người Vu tộc!" Hai người họ ra vẻ không đâm vào tường nam không quay đầu.

"Được, đi chết đi, từ nay về sau, các ngươi không phải là người Vu tộc nữa!

Sống chết cũng không liên quan đến ta!" Diệp Thanh phiền muộn.

Tổ Vu đúng là một lũ gân guốc, thật sự không phải là do thổi phồng.

Dù sao mình cũng là sinh viên tài năng, xuyên không sao lại ở cùng một đám này?

Chỉ là, những lời như vậy đương nhiên không phải là thật sự không quan tâm đến hai người họ.

Nếu không, Vu tộc tiêu đời, hắn cũng theo đó mà tiêu đời. "Đừng, đừng mà!" Nghe lời này, hai người họ lập tức quay lại, quỳ trước mặt Diệp Thanh như những đứa trẻ phạm lỗi.

Vu tộc, một cái tên vang dội, chấn nhiếp Hồng Hoang.

Họ lấy Vu tộc làm vinh, nhưng Diệp Thanh lại muốn trục xuất họ khỏi Vu tộc, còn khó chịu hơn cả cái chết. "Vu Chủ, chúng thuộc hạ sai rồi, sau này mọi việc đều nghe theo sự phân phó của ngài!" Chúc Dung và Cộng Công nói. "Lời thật lòng?" "Lời thật lòng, chúng thuộc hạ có thể thề trước Bàn Cổ Phụ Thần, nếu lời nói có sai, liền không xứng làm con của Phụ Thần!" Lời này vừa thốt ra, Diệp Thanh thật sự tin rồi.

Bàn Cổ Đại Thần, đó là tín ngưỡng của họ. "Tốt, gọi mười Tổ Vu còn lại và các Đại Vu trở về Tổ Vu Thần Điện bế quan!" Diệp Thanh nói, chỉ cần những vị đại lão này quay về, những người Vu tộc còn lại sẽ không gây ra chuyện.

Cộng thêm hiện giờ Yêu tộc lui về, Nhân tộc lại có Phục Hy bảo vệ, cả Hồng Hoang lại có thể bình tĩnh một thời gian.

Chỉ là...

Diệp Thanh đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng.

Cộng Công và Chúc Dung không đánh nhau nữa.

Vậy ai sẽ nổi giận đâm vào Bất Chu Sơn?

Cột trời không gãy, trời không thủng lỗ, Nữ Oa làm sao vá trời lập công đức?

Xoa xoa thái dương, Diệp Thanh cảm thấy đây là một chuyện phiền phức!

Thôi vậy, những chuyện này sau này tính.

Diệp Thanh chuẩn bị bế quan.

Bây giờ Hỗn Độn Châu đã được phục hồi, đã dùng vô số công đức khí vận.

May mà có Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh bổ sung.

Nhưng, Hỗn Độn Châu rốt cuộc không mang tính chất công kích.

Phải nhanh chóng phục hồi Thí Thần Thương thành Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo.

Đông!

Trong Tổ Vu Thần Điện, Diệp Thanh lấy ra Càn Khôn Đỉnh.

Lại điều động Thái Dương Chân Hỏa trên Thái Dương Tinh, rèn luyện Thí Thần Thương.

Do Thí Thần Thương là do rễ của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Cho nên, có thể dùng hai món Tiên Thiên Bảo Vật của Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên để phục hồi.

Một là Tam Bảo Ngọc Như Ý, hai là Thanh Bình Kiếm.

Đối với hai món bảo vật này, Diệp Thanh không có tác dụng lớn.

Cho nên trực tiếp ném vào Càn Khôn Đỉnh.

Rầm!

Chân hỏa rèn luyện, công đức khí vận của Diệp Thanh lại lần nữa thất thoát nhanh chóng.

Ngay sau đó, hắn ném Càn Khôn Đỉnh vào Thái Dương Tinh trong Hỗn Độn Châu, để nó tự luyện hóa. "Chết tiệt!" "Tên khốn này đang làm gì vậy?" Trong Oa Hoàng Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, Nữ Oa cảm thấy công đức khí vận thất thoát rất nhanh.

Lại nhìn trường hà khí vận.

Là Diệp Thanh đang giở trò quỷ.

Thân ảnh của nàng, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Rất nhanh, một bóng hình xinh đẹp bước vào Tổ Vu Thần Điện. "Tiểu Nữ Oa, nhớ ta rồi sao?

Cứ dăm bữa nửa tháng lại đến chỗ ta!" Diệp Thanh khẽ cười. "Ngươi đang làm gì?

Công đức thất thoát nhanh như vậy!" Sắc mặt Nữ Oa không tốt, công đức tạo người tuy khổng lồ, nhưng cũng không chịu nổi Diệp Thanh phung phí như vậy.

May mà đã ép Vu tộc ra khỏi đó, nếu không công đức thất thoát còn nhanh hơn. "Nàng lại không phải vợ ta, ta làm gì phải nói cho nàng biết?" Nữ Oa: "..." Dùng công đức khí vận của ta, mà không nói cho ta biết? "Có bản lĩnh thì hủy bỏ chia sẻ khí vận đi!" Nữ Oa hết cách rồi.

Cứ thế này, khí vận sớm muộn cũng bị tên khốn này phung phí hết. "Ha ha!" Diệp Thanh toe toét cười.

Hủy bỏ?

Thôi đi!

Ta còn phải dựa vào nó để phục hồi Thí Thần Thương nữa. "Diệp Thanh, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Nữ Oa tức giận, sao lại vớ phải một tên lừa đảo như vậy? "Không thế nào cả, chỉ cảm thấy duyên phận của chúng ta chưa hết!" Diệp Thanh nói. "Ta với ngươi có cái duyên phận quái gì, nếu giải trừ chia sẻ khí vận, chúng ta tạm thời không còn liên quan!" Nữ Oa thật sự chịu đủ rồi.

Chia sẻ khí vận được Thiên Đạo chứng nhận, không thể đơn phương giải trừ.

Trừ phi một bên chết đi.

Hoặc là hai bên tự nguyện giải trừ. "Điều kiện gì, Tử Thanh Hồ Lô?" "Hồng Tú Cầu?

Chương 34

Ta đều có thể cho ngươi, chỉ cần giải trừ chia sẻ khí vận!" Nữ Oa cũng liều mình.

Ngay cả bảo vật Hồng Quân tặng cũng lấy ra.

Chỉ cầu đổi lấy tự do. "Còn có Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Nữ Oa lại mò ra một bức họa quyển.

Sau khi chứng đạo, pháp bảo do công đức khí vận ngưng tụ.

Tuy không phải Tiên Thiên, nhưng uy lực cũng không nhỏ. "Thôi được rồi, mấy thứ này thu lại đi!" Bảo vật của Nữ Oa, phẩm cấp đều không cao, không tốt bằng của Tam Thanh.

Diệp Thanh thu làm gì.

Hơn nữa những thứ này đối với hắn cũng không có tác dụng. "Vậy ngươi muốn thế nào mới chịu giải trừ?" Nữ Oa có chút bực bội, tên này sao lại cứng đầu như vậy? "Ta không cần bất kỳ điều kiện nào, nhưng ta đã nói rồi, duyên phận của chúng ta chưa hết, sau này có chỗ cần ta!

Nếu một lần giải trừ rồi, sau này đừng có cầu xin ta!" Diệp Thanh cười nói. "Nói nhiều, trời có sập xuống, ta cũng không cầu xin ngươi!" Nữ Oa khẳng định.

Lần này đã hạ quyết tâm.

Kiếm chút công đức dễ dàng sao?

Bị tên này phung phí như vậy, thật là không biết xấu hổ.

Cho nên, chỉ cần có thể giải trừ, sau này dù có chuyện gì cũng không cầu xin hắn. "Được, đây là nàng nói đó, nếu sau này cầu xin ta,

vậy không chỉ đơn giản là chia sẻ công đức khí vận đâu!" Nữ Oa nhân từ, đi con đường công đức chứng đạo.

Khi cột trời sụp đổ, nước sông thiên hà đổ ngược.

Khi yêu ma Hồng Hoang tàn sát nhân gian.

Nàng không thể không tiếp nhận thiên mệnh, vá lại trời.

Chỉ là Nữ Oa hiện tại không biết mà thôi.

Nhưng Nữ Oa không biết, không có nghĩa là Diệp Thanh cũng không biết.

Tuy Chúc Dung và Cộng Công sẽ không đánh nhau.

Nhưng thiên ý như vậy, cột trời rồi cũng sẽ sụp đổ.

Đến lúc đó, Nữ Oa tất sẽ đến chỗ hắn cầu xin Càn Khôn Đỉnh, luyện chế Ngũ Sắc Thạch.

Sau đó, Diệp Thanh và Nữ Oa đã giải trừ chia sẻ khí vận.

Nữ Oa không nói một lời, phất tay áo rời đi.

Khóe miệng Diệp Thanh nhếch lên. "Dám chơi ta à?

Còn non lắm." ...

Cửu Trọng Thiên, Thiên Đình.

Đế Tuấn và Thái Nhất bây giờ đã học khôn rồi.

Vu tộc cường đại đến mức ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng không đánh lại, huống chi còn có một Thánh nhân Diệp Thanh.

Cho nên, hai người họ đã bàn bạc kỹ lưỡng.

Vấn đề là thực lực tổng thể của Yêu tộc. "Tất cả Yêu tộc, đến Cửu Trọng Thiên nghe lệnh!" Đế Tuấn hạ lệnh, tất cả đại yêu, yêu vương lần lượt hội tụ. "Bái kiến Thiên Đế, bái kiến Đông Hoàng!" Yêu Sư Côn Bằng, Yêu Vương Kế Mông... toàn bộ đều đứng trong

đại điện Thiên Đình. "Hôm nay gọi các ngươi đến, là để chỉnh đốn Yêu tộc, phân phối chức vị Thiên Đình." Đế Tuấn nhìn xuống phía dưới. "Ồ?

Thiên Đình muốn thiết lập chức vị?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Thiên Đình của họ, chỉ là một cái danh.

Thực tế, Yêu tộc là một đám ô hợp, mỗi người tự lo cho mình.

Đế Tuấn và Thái Nhất trên danh nghĩa là chưởng quản Yêu tộc, nhưng phần lớn thời gian đều bế quan tu luyện.

Căn bản không quan tâm đến những người khác trong Yêu tộc.

Nhưng bây giờ, muốn từ quân ô hợp, biến thành quân chính quy sao? "Từ hôm nay, Thiên Đình thiết lập Sư, Soái, Tướng, Tốt!" Tốt, những người dưới Đại La Kim Tiên, toàn bộ là Tốt, ý là binh lính.

Tướng, phàm là Đại La Kim Tiên, đều có thể làm Tướng, gọi là Yêu Tướng, mỗi người có thể thống lĩnh binh sĩ Yêu tộc dưới quyền!

Soái, ở trên Yêu Tướng, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong có thể làm Yêu Soái, tổng cộng mười vị, có thể thống lĩnh vài vị Yêu Tướng.

Sư, là Yêu Tộc Chi Sư, chỉ có một vị, địa vị chỉ sau Đông Hoàng và Thiên Đế, không ai khác ngoài Côn Bằng của Bắc Hải Huyền Minh Cung!

Phụ trách chỉ đạo Yêu tộc tu luyện, có thể thống lĩnh Thập Đại Yêu Soái.

Sau đó, Đế Tuấn lại soạn ra luật pháp Thiên Đình.

Người của Yêu tộc, bắt buộc phải hóa hình hoàn toàn, không được phép tự tàn sát lẫn nhau.

Nếu có ai vi phạm, sẽ bị thiên quy xử trí.

Tình tiết nghiêm trọng, giết không tha.

Lệnh này vừa ban bố, tất cả thành viên Yêu tộc đều ngớ người.

Lười biếng vô số vạn năm, bây giờ lại bày ra những điều lệ này để cấm cố, chẳng phải là không tự tại sao?

Hơn nữa, Yêu tộc tu luyện, đều là thôn phệ nội đan của đồng loại.

Bây giờ Yêu tộc không được tự tàn sát lẫn nhau, vậy tu luyện chẳng phải sẽ chậm đi sao?

Còn có, có người tự cho rằng bộ dạng của mình đẹp trai, xinh đẹp hơn bất kỳ sinh linh nào, tại sao phải hóa hình hoàn toàn?

Ta giữ lại cái đầu chim, giữ lại một cái móng lừa đen không đẹp sao?

Đó là biểu tượng của Yêu tộc mà!

Tuy nhiên, những điều đó đều vô dụng, Đế Tuấn và Đông Hoàng lần này đã hạ quyết tâm.

Bởi vì Yêu tộc hiện tại có quá nhiều kẻ thù, muốn tồn tại trong Hồng Hoang, bắt buộc phải trở nên mạnh mẽ, cũng bắt buộc phải đoàn kết!

Bố trí xong mọi việc, Đế Tuấn và Đông Hoàng liền bế quan.

Vu tộc có Thánh nhân, Tam Thanh cũng là Thánh nhân, Yêu tộc, bắt buộc cũng phải có Thánh nhân.

Họ được Hồng Quân ban cho hai đạo Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ không thể chứng đạo thành Thánh?

Sau khi Thiên Đình được chấn chỉnh, thực lực đã tăng mạnh.

Các Yêu tộc vốn tự lập trước đây toàn bộ quy về một mối.

Hơn nữa, trong Yêu tộc còn dấy lên một làn sóng tu luyện, thực

lực tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy cũng bắt đầu chấn chỉnh giáo chúng của mình.

Ban đầu, họ mở rộng cửa, giảng đạo cho mọi người, hy vọng tuyển chọn được một vài đệ tử thân truyền.

Một ngày nọ, Xiển Giáo ban hành lệnh khảo hạch đệ tử.

"Tất cả đệ tử dưới trướng Ngọc Hư Cung tham gia khảo hạch, người qua được trận pháp sẽ được thu làm đệ tử thân truyền!" "Ngoài những đệ tử đang nghe đạo tại Ngọc Hư Cung, bất kỳ ai cũng có thể thử sức!" Pháp chỉ vang vọng khắp Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều đổ xô kéo đến.

Thánh nhân thu nhận đệ tử thân truyền, đó là cơ hội ngàn năm có một.

Nhớ năm đó, ba ngàn đệ tử nghe Hồng Quân giảng đạo ai nấy đều bá đạo ngút trời.

Nay Nguyên Thủy Thánh nhân thu đồ, nếu có thể trở thành đệ tử của Thánh nhân thì cũng đủ để khoe khoang cả đời rồi.

Tuy nhiên, họ đã lầm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi tiếng keo kiệt.

Trận pháp đó còn khó hơn cả việc đi lên Tam Thập Tam Thiên.

Kết quả, những người vượt qua trận pháp chỉ có vỏn vẹn mười ba người.

Mười ba người này, trong đó có mười hai người chính là Thập Nhị Kim Tiên sau này.

Còn người còn lại chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân, sau này là

Nhiên Đăng Phật Tổ.

Cũng không biết tại sao, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không ưa Nhiên Đăng.

Nhưng vì đã qua được trận pháp nên cũng không còn cách nào khác, đành phải nhận làm đệ tử.

Thế nhưng, nhận đệ tử rồi cũng không truyền pháp bảo, không chỉ điểm tu đạo, chỉ bảo cút đi.

Dần dần, bất kỳ ai trong Xiển Giáo cũng có thể bắt nạt ông ta, địa vị còn không bằng một đồng tử.

Vậy mà, tính tình của Nhiên Đăng lại tốt đến lạ.

Dù bị đối xử như vậy, Nhiên Đăng vẫn không rời đi, dường như đã quyết bám lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau khi Xiển Giáo mở cửa thu nhận đệ tử thân truyền, Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo cũng lên tiếng.

Xiển Giáo thu đồ nghiêm ngặt ư?

Vậy thì bản tọa đây không từ chối một ai.

Vốn dĩ khi giảng đạo, ngài đã thực hành chính sách hữu giáo vô loại đối với người nghe đạo.

Vì thế, lần thu đồ đệ này, ngài cũng không quan tâm là ai, vơ hết vào một rọ.

Đặc biệt là một số sinh linh tạp nham.

Cả những người không qua được khảo hạch của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lũ lượt gia nhập Tiệt Giáo.

Điều này dẫn đến tình trạng Tiệt Giáo có số lượng thành viên quá đông, không thể quản lý nổi.

Chương 35

Hơn nữa, trong Tiệt Giáo có rất nhiều người thuộc Yêu tộc, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng khó chịu.

Về sau, điều này đã dẫn đến đại chiến giữa hai giáo trong Phong Thần Kiếp.

Đương nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có mắt nhìn người, thu được tám vị đệ tử thân truyền.

Lần lượt là Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và Tam Tiêu Tiên Tử.

Về phần Nhân Giáo của Lão Tử thì không có động tĩnh gì.

Nhưng trong Nhân tộc cũng xuất hiện một số cường giả.

Trong đó, hai bộ lạc của Viêm Đế và Hoàng Đế là hùng mạnh nhất.

Sau này, hai bộ lạc tranh đấu, Viêm Đế thất bại.

Nhờ có Phục Hy tham gia, hai bộ lạc hợp nhất thành một, gọi là bộ lạc Long Quân.

Hoàng Đế, Viêm Đế, cộng thêm Phục Hy, được tôn làm Tam Hoàng của Nhân tộc.

Thế lực Nhân tộc cũng ngày càng lớn mạnh. ...Hơn một ngàn năm sau.

Diệp Thanh xuất quan.

"Công đức khí vận không đủ, Thí Thần Thương cuối cùng vẫn không thể phục hồi!" Hắn cau mày, sau khi giải trừ chia sẻ khí vận

với Nữ Oa, công đức khí vận đã không đủ dùng.

Vu tộc không bế quan, hắn cũng không cách nào phục hồi Thí Thần Thương.

Ngay sau đó, bóng dáng hắn xuất hiện tại Bất Chu Sơn.

Nhìn cây cột chống trời, Diệp Thanh lẩm bẩm: "Phải nghĩ cách nào đó làm gãy cái cột trời này mới được!" Quả nhiên, Vu tộc chính là cây gậy khuấy phân của thế giới Hồng Hoang.

Diệp Thanh tuy là người, nhưng từ khi đảm nhận chức Vu Chủ, hắn cũng đã có tiềm chất về mặt này.

Cột trời sụp đổ, có thể nói là Hồng Hoang đại loạn.

Nhưng chuyện đó thì liên quan quái gì đến hắn.

Hắn cần cột trời gãy, Nữ Oa cần vá trời.

Nữ Oa vá trời thì phải cầu cạnh hắn.

Một khi đã cầu cạnh, công đức khí vận chẳng phải sẽ đến hay sao?

Lần này, hắn phải lấy cả người lẫn công đức.

Dù sao thì Nữ Oa đại diện cho Yêu tộc, mà Yêu tộc và Vu tộc sớm muộn gì cũng có một trận chiến.

Nếu tránh né là một lựa chọn hạ sách, vậy thì phải mạnh hơn Yêu tộc!

Đến lúc đó trực tiếp tiêu diệt Yêu tộc, Vu tộc độc chiếm khí vận Hồng Hoang, chẳng phải sung sướng hay sao?

Chỉ là… hắn là Thánh nhân, đương nhiên không thể dùng một cái tát làm gãy cột trời được.

Cần phải có cơ duyên.

Đột nhiên, Diệp Thanh nghe thấy tiếng đàn.

“Hướng Dao Sơn!” Trên Hàn Đàm, một thiếu niên tuấn tú đang ôm cây Phượng Vĩ Cầm, gảy lên những âm thanh tuyệt diệu.

Trong Hàn Đàm, một con thủy hủy (rắn nước) đang yên lặng lắng nghe.

Sau đó, nó hóa thành một nam tử mặc áo đen, ngồi bên cạnh nam tử tuấn tú, vẻ mặt say sưa.

Diệp Thanh đứng trên hư không, mặt đầy kinh ngạc.

“Thái tử Trường Cầm?” “Thủy hủy Khan Du!” Một đoạn truyền thuyết ít ai biết đến.

Đúng vậy, Chúc Dung và Cộng Công không hề đâm vào cột trời Bất Chu Sơn.

Nhưng lại dẫn đến một nhân quả khác.

Thái tử Trường Cầm.

Con trai của Tổ Vu Chúc Dung, do linh hồn của cây Phượng Vĩ Cầm hóa thành.

Chàng thường xuyên đến Dao Sơn gảy đàn.

Trong Hàn Đàm, có một con thủy hủy tên là Khan Du.

Khan Du tuy yếu ớt nhưng luôn tin rằng mình khác biệt, một ngày nào đó sẽ tu luyện thành một con Ứng Long thông thiên triệt địa.

Nó đã hẹn ước với Thái tử Trường Cầm, nếu thành Ứng Long, nhất định sẽ để Thái tử Trường Cầm ngồi trên sừng rồng, đưa chàng đi khắp trời đất, cưỡi gió lướt mây, ngao du sông núi.

Chỉ là sau đó, Thái tử Trường Cầm đã rời khỏi Dao Sơn.

Vạn năm sau, Khan Du thật sự đã dựa vào ý chí của mình mà tu

luyện thành một con hắc long!

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta cứ chờ xem kịch hay thôi!" Diệp Thanh mỉm cười, thân hình biến mất. ...Vạn năm sau.

Trong Thiên Đình vang lên một giọng nói hùng hồn.

"Ta, Đế Tuấn, hôm nay đã chứng Thiên Đạo, đắc được ngôi vị Thánh nhân, những thù oán năm xưa, nay sẽ trả lại hết!" Giọng nói này vừa vang lên.

Tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều nhìn về phía Cửu Trọng Thiên.

Không khỏi than thở.

Hồng Hoang lại có thêm một vị Thánh nhân.

Chín quả vị Thánh nhân đã có tám người chiếm giữ!

Còn một người, rốt cuộc là ai?

Nhưng không cần đoán cũng biết.

Năm đó Hồng Quân đã ban ra chín đạo Hồng Mông Tử Khí.

Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa, Đế Tuấn và Thái Nhất, còn một đạo vốn dành cho Hồng Vân nhưng đã bị Diệp Thanh cướp mất.

Vậy Thánh nhân còn lại, chắc chắn là Đông Hoàng không thể sai được.

Quả nhiên, vài năm sau khi Đế Tuấn chứng đạo, trên trời lại vang lên một giọng nói khác.

"Ta, Đông Hoàng, hôm nay chứng đạo Thánh nhân vị, cùng huynh trưởng của ta cai quản Thiên Đình, quản lý trật tự Hồng Hoang!" Đông Hoàng thành Thánh, cả Hồng Hoang chấn động.

Hai người họ đã ấm ức quá lâu rồi.

Bây giờ thành Thánh, e rằng cả Hồng Hoang sẽ thật sự loạn lạc.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân khẽ mở mắt.

Hồng Hoang đại loạn, ngài cũng không để tâm.

Nhưng việc Đế Tuấn và Đông Hoàng chứng đạo lại khiến ngài có một tia dao động.

"Biến số đã làm lệch quỹ đạo của Thiên số một cách nghiêm trọng!" "Hy vọng hai đứa chúng nó có thể đưa Thiên Đạo trở về quỹ đạo vốn có!" Vốn dĩ, Hồng Quân đã sớm nhìn ra Diệp Thanh là một biến số.

Vì vậy mới ban Hồng Mông Tử Khí cho Đông Hoàng và Đế Tuấn.

Theo lộ trình ban đầu, hai con quạ này chỉ có thể tiến gần vô hạn đến Thánh nhân.

Nay, dưới tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, chúng đã trực tiếp chứng đạo thành Thánh.

Mục đích của việc này chính là để đối phó với biến số Diệp Thanh.

Để Yêu tộc có đủ thực lực đối kháng với Vu tộc.

Nếu không, Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc vốn đã mạnh mẽ, lại thêm một Thánh nhân Diệp Thanh, Yêu tộc có dám đánh không?

Bát Cảnh Cung.

Lão Tử vẫn đang chìm đắm trong đan dược và khí đạo.

Nhưng đối với việc Đế Tuấn và Đông Hoàng có thể chứng đạo thành Thánh, ngài cũng phải ra ngoài chúc mừng.

"Chúc mừng Thiên Đế, Đông Hoàng chứng đạo Thánh nhân!" Lão

Tử cưỡi mây lành, mặt đầy thiện ý chúc mừng hai người.

Ai ngờ, Đế Tuấn và Thái Nhất trực tiếp hất mặt.

"Hừ, một tên gió chiều nào che chiều ấy, cút!" Nghe vậy, Lão Tử ngơ ngác!

Ta thành tên gió chiều nào che chiều ấy từ bao giờ?

Ta chuyên tâm luyện đan, luyện khí, không tham gia tranh đấu.

Sao lại đắc tội với hai người các ngươi?

Lão Tử đương nhiên không biết.

Năm đó trong trận đại chiến giữa Chúc Dung và Cộng Công, Diệp Thanh đã đến chỗ ngài mượn đi bồ đoàn Phong Hỏa.

Lão Tử cứ ngỡ sẽ không được trả lại.

Nhưng sau đó Diệp Thanh thật sự đã trả lại bồ đoàn.

Khiến Lão Tử vui mừng một trận, cũng không đi truy cứu xem Diệp Thanh đã mang bồ đoàn đi làm gì.

Ai mà biết được, tên nhóc đó lại đổ cho ngài một cái nồi to như vậy.

"Hai vị!" "Cút!" 40.

Lão Tử chưa kịp nói xong, Đông Hoàng đã trực tiếp tế ra Đông Hoàng Chung, đuổi Lão Tử ra ngoài.

"Đệt, tính khí gì thế này!" Lão Tử bất đắc dĩ lắc đầu, quay về Thủ Dương Sơn.

Chắc là do hai tên này chứng đạo thành Thánh nên trở nên coi trời bằng vung rồi.

Tiếp theo, Thông Thiên Giáo Chủ cũng đến chúc mừng một phen.

May là thái độ của Đế Tuấn và Thái Nhất không đến nỗi tệ như

vậy.

Nhưng Tam Thanh tuy đã phân gia, cũng vẫn là Tam Thanh, nên họ cũng không nói nhiều với Thông Thiên Giáo Chủ.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã trộm mất Thái Dương Tinh của người ta, còn chưa bồi thường, sao dám đến Cửu Trọng Thiên chúc mừng?

Chắc chắn sẽ đánh nhau ngay lập tức.

Ngược lại, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy hai người thành Thánh, liền lập tức chạy đến kéo quan hệ.

Tây Phương đã loay hoay lâu như vậy mà nhân khẩu vẫn không đông.

Xem ra cũng phải từ phương Đông lôi kéo một ít người về.

Chương 36

Còn về Diệp Thanh... mối hận của Đế Tuấn và Thái Nhất đối với hắn có lẽ không kém gì Tam Thanh.

Dù sao cũng đã cướp vợ người ta, lấy đi Thái Dương Tinh của người ta.

Tuy là do Nguyên Thủy Thiên Tôn trộm, nhưng nguyên nhân trực tiếp là do Diệp Thanh!

Vì vậy, Diệp Thanh sẽ không đi.

Đi cũng vô dụng, vì Đế Tuấn và Thái Nhất sắp gặp chuyện rồi!

"Báo!" Trong Thiên Đình, Yêu Sư Côn Bằng, Yêu Soái Anh Chiêu và những người khác đều có mặt chúc mừng.

Những năm này, tu vi của họ cũng đã tăng lên ổn định.

Côn Bằng đã đạt đến giai đoạn Chuẩn Thánh, Thập Đại Yêu Soái cũng có dấu hiệu đột phá Chuẩn Thánh.

Thực lực của Yêu tộc đã tăng lên gấp mấy lần.

"Có chuyện gì mà hoảng hốt vậy?" Đế Tuấn hỏi. 41.

"Bẩm Thiên Đế, ở bờ sông phía Nam có một con hắc long quấy nhiễu dân chúng, sinh linh hạ giới đồng loạt cầu nguyện lên trời, hy vọng Thiên Đế ra mặt dẹp yên tai họa đó!" Một tiểu yêu báo cáo.

"Hắc long?" Đế Tuấn đứng dậy.

Hắc long thuộc Long tộc, tuy cũng là yêu, nhưng đồng loại khác chủng tộc, hơn nữa bây giờ Đế Tuấn đã chứng đạo, uy nghiêm của Thiên Đế không thể bị khiêu khích.

Đã quản lý trật tự toàn bộ Hồng Hoang, thì tự nhiên phải tạo phúc

cho tử dân hạ giới, tích lũy công đức.

"Kế Mông, Anh Chiêu nghe lệnh!" "Thuộc hạ có mặt!" "Lệnh cho hai ngươi dẫn mười vạn yêu binh xuống hạ giới, tru sát hắc long!" Đế Tuấn phân phó.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Hai người nói xong, quay người rời đi.

Bờ sông phía Nam.

Con hắc long đang đùa giỡn dưới nước, bay lượn, vô cùng sung sướng.

"Không ngờ, ta, Khan Du, cuối cùng cũng đã hóa rồng!" Đúng vậy, con hắc long này chính là con thủy hủy Khan Du đã bầu bạn với Thái tử Trường Cầm vạn năm trước.

Nay đã thành công hóa rồng, vì quá phấn khích nên mới hiện nguyên hình, dọa sợ người dân nơi đây.

"Chết tiệt, yêu long to gan, dám tác oai tác quái ở nhân gian, chịu chết đi!" Kế Mông và Anh Chiêu cũng thể hiện phong thái của Yêu Soái.

Để lập công trước mặt Thiên Đế và Đông Hoàng, cả hai xông lên chém giết hắc long.

"Này, ai thế!" Hắc long ngơ ngác.

Lão tử chỉ tắm một cái thôi mà?

Cũng có người đến giết?

Lập tức, một trận đại chiến mở màn.

Nhưng Khan Du mới hóa rồng, sao có thể là đối thủ của Kế Mông và Anh Chiêu.

Chỉ vài chiêu, nó đã bị đánh cho toàn thân đầy vết thương.

Bất đắc dĩ, Khan Du đành chạy trốn về phía Bất Chu Sơn.

Không ai ngờ, sâu dưới biển cực ở chân Bất Chu Sơn lại là nơi Long tộc ẩn thế.

Ứng Long Chung Cổ từ xưa đã luôn cư ngụ ở đây.

Khi thấy có người trong Long tộc bị truy sát, nó đột nhiên trồi lên khỏi mặt nước.

Khan Du thấy đồng loại, lập tức cầu cứu, và giải thích tình hình.

Chung Cổ nghe xong, lập tức nổi giận.

"Long tộc ta tuy đã ẩn thế không ra, nhưng giữa trời đất có thủy hủy tu luyện thành rồng, đó là thiên ý!" "Yêu tộc lại dám truy sát Long tộc ta?

Tìm chết!" Dứt lời, thân thể vạn trượng của Chung Cổ phá nước lao ra.

Nó là kẻ sống sót từ Long Phượng Lượng Kiếp, thực lực đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cộng thêm phòng ngự của Long tộc cực kỳ mạnh mẽ.

Kế Mông và Anh Chiêu trong nháy mắt bị đánh bại.

Đành phải quay về Thiên Đình bẩm báo.

"Ứng Long Chung Cổ?" Đông Hoàng nghe xong, đột nhiên đứng dậy, nói: "Chỉ là một con giun đất cảnh giới Chuẩn Thánh, xem ta đi chém nó!" Vừa chuẩn bị đi ra, lại bị Đế Tuấn cản lại.

"Thái Nhất, chuyện này không thể lỗ mãng!" Đế Tuấn biết, Long Phượng Lượng Kiếp đã qua, Long tộc ẩn thế không ra, không có nghĩa là không còn tồn tại.

Bây giờ Chung Cổ xuất hiện, đủ để chứng minh một điều.

Hiện tại, họ đã dính quá nhiều nhân quả.

Nếu lại chém giết Chung Cổ, dù là Thánh nhân, e rằng cũng khó mà sống sót qua lượng kiếp.

"Vậy phải làm sao?" Đông Hoàng hỏi.

"Chuyện hắc long nhất định phải giải quyết, nhưng với Chung Cổ, chúng ta không thể kết thêm nhân quả!" Đế Tuấn suy nghĩ một lát rồi nói: "Ta nghe nói Tổ Vu Chúc Dung có một người con trai tên Thái tử Trường Cầm, tài đánh đàn xuất thần nhập hóa, có thể khiến sinh linh thế gian chìm vào giấc ngủ!

Ta có thể nhờ cậu ta ra tay!" Ý của hắn là, để Chung Cổ ngủ say, rồi bắt lấy hắc long.

Chỉ là, Yêu tộc và Vu tộc vốn có thù oán, Vu tộc sẽ đồng ý sao?

"Yên tâm, chuyện nhỏ như vậy, ta tin Diệp Thánh nhân sẽ đồng ý, cùng lắm thì cho hắn một chút lợi lộc là được!" Những năm gần đây, Vu Yêu hai tộc tranh đoạt khí vận.

Nếu Đế Tuấn có thể thiết lập uy vọng ở nhân gian, Thiên Đình sẽ nhận được công đức vô thượng, Yêu tộc sẽ được khí vận gia thân.

Mất đi một ít vật ngoài thân thì có sao đâu?

"Diệp Thánh nhân!" Đế Tuấn đích thân đến Tổ Vu Thần Điện.

Nhìn bộ dạng của hắn, có vẻ đã chuẩn bị sẵn sàng để bị chặt chém.

"Ra là Đế Tuấn đạo hữu, chúc mừng ngài chứng đạo thành Thánh!" Diệp Thanh cười chắp tay.

Sở dĩ không gọi là Thiên Đế, là vì hắn căn bản không coi Đế Tuấn ra gì.

Thành Thánh thì đã sao?

Hắn cũng là Thánh nhân, còn sớm hơn Đế Tuấn cả chục vạn năm.

"Đâu có, đâu có!

Diệp Thánh nhân, ta có một việc muốn nhờ!" Để thiết lập uy vọng ở nhân gian, Đế Tuấn cũng có thể co có thể duỗi.

Nếu đổi lại là Đông Hoàng với cái tính nóng nảy đó, đã trực tiếp cầm Đông Hoàng Chung đập tới rồi.

"Chắc là chuyện về con hắc long nhỉ!" "Thực lực nó không cao, Đế Tuấn huynh hẳn là có thể đối phó được mà!" Diệp Thanh cố ý do dự.

Thực ra trong lòng hắn đã biết rõ mục đích của Đế Tuấn, chỉ là để không bị nghi ngờ nên mới cố ý vòng vo.

"Ủa, Đế Tuấn ca ca đến rồi sao?" Lúc này, Thường Hi và Hi Hòa đột nhiên bước ra.

Trong Hồng Mông thế giới của Hỗn Độn Châu, Diệp Thanh đã thiết lập quyền hạn ra vào tự do cho hai chị em.

Có lẽ vì đã lâu không gặp Diệp Thanh, lòng rất nhớ nhung nên mới ra ngoài.

Không ngờ lại gặp Đế Tuấn.

"Ách… Thường Hi muội muội, Hi Hòa muội muội!" Đế Tuấn vốn đang bình thường, sau khi thấy hai cô em gái xinh đẹp đáng yêu, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Mẹ nó chứ.

Vốn dĩ là Đế Hậu của ta, lại bị tên nhóc này cướp mất.

Mối thù này không báo, uổng làm Thiên Đế.

Chỉ là, hiện tại không thể nổi nóng, đành cố gắng khôi phục lại vẻ

mặt.

“Diệp Thánh nhân, chúng ta nói chuyện chính đi!” Để không ảnh hưởng đến cảm xúc, Đế Tuấn dứt khoát không nhìn Thường Hi và Hi Hòa.

“Được!” “Hai em vào trong trước đi!” Diệp Thanh là ai chứ?

Hắn là người hiện đại, tự nhiên biết tâm tư của Đế Tuấn, nên đã đuổi hai nàng Thường Hi đi.

“Vâng, bọn em vào trong đợi chàng!” Hai người ngọt ngào mỉm cười.

Bộ dạng đó lại khiến Đế Tuấn đau lòng một trận.

Khi mới gặp Diệp Thanh, họ chưa biết những chuyện tình tình ái ái này.

Nhưng bây giờ, khi đã chứng đạo Thánh nhân, hắn mới biết duyên phận vốn dĩ thuộc về mình, lại bị người ta cướp đi một cách trắng trợn.

“Đế Tuấn đạo hữu, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì cần ta giúp đỡ?” Diệp Thanh hỏi, nếu không lên tiếng nữa, có lẽ trong lòng Đế Tuấn sẽ chua đến chết mất.

“À…” “Chuyện là thế này…” Đế Tuấn kể lại chuyện của Chung Cổ.

“Ồ?

Long tộc xuất thế rồi sao?” “Đế Tuấn huynh, Long tộc là cường giả còn sót lại từ lượng kiếp trước, Vu tộc ta không dám đụng vào đâu!” Diệp Thanh cố ý tỏ ra kinh ngạc, và ra vẻ lắc đầu từ chối.

“Diệp huynh, đã xưng huynh gọi đệ rồi, vậy thì nhất định phải giúp ta!” “Yên tâm, mục đích của ta chỉ là để Chung Cổ ngủ say!” “À,

chỉ cần Trường Cầm không lộ diện, Chung Cổ làm sao biết là Vu tộc làm?" Đế Tuấn vội nói.

Thực ra, trong lòng hắn đã tính toán cả rồi.

Đây là kế một mũi tên trúng hai con nhạn.

Không chỉ giúp hắn có được tín ngưỡng ở nhân gian, thu được công đức khí vận.

Mà còn khiến Long tộc ghi hận Vu tộc, dính vào nhân quả.

"..." Diệp Thanh im lặng!

"Thế này đi, Diệp huynh cũng đã lấy được Thái Dương Tinh của ta, bây giờ ta sẽ tặng huynh phương pháp tu luyện Thái Dương Chân Hỏa, không biết huynh có thể giúp ta không?" Đế Tuấn đã cắn răng chịu lỗ.

Thái Dương Chân Hỏa là một trong mười loại hỏa bản nguyên của Hồng Hoang.

Diệp Thanh tuy có Thái Dương Tinh nhưng cũng chỉ có thể chiết xuất chứ không thể tu luyện.

Nhưng bây giờ, Đế Tuấn lại lấy ra diệu pháp bậc này.

Đây là một món hời bất ngờ.

Nhưng Diệp Thanh vẫn giả vờ khó xử một hồi, rồi mới miễn cưỡng gật đầu.

"Thôi được, Đế Tuấn huynh, nhưng huynh tuyệt đối đừng để Chung Cổ biết là Vu tộc ta đã đánh ngất nó nhé!" Đế Tuấn nghe vậy, cười ha hả: "Diệp huynh yên tâm đi!" Thực tế, trong lòng Đế Tuấn lại vô cùng khinh bỉ.

Vu tộc không phải không sợ trời không sợ đất sao?

Chương 37

Vu tộc không phải không tôn Thiên Đạo, không tôn Thánh nhân, bá đạo lắm sao?

Bây giờ lại sợ Long tộc?

Hừ, ta không nói?

Không có cửa đâu!

Đến lúc đó, cứ chờ Long tộc báo thù đi!

Rất nhanh, Đế Tuấn giao ra phương pháp tu luyện Thái Dương Chân Hỏa.

Diệp Thanh cũng để Chúc Dung phân phó con trai mình, Thái tử Trường Cầm, đi giúp đỡ.

Đợi Đế Tuấn rời đi.

Diệp Thanh vội vàng gọi Thập Nhị Tổ Vu đến.

"Nhanh, trốn vào Tổ Vu Thần Điện đi!" Nghe vậy, mười hai người nhìn nhau ngơ ngác.

Tại sao Vu Chủ lại phải dùng từ "trốn"?

"Ngẩn ra đó làm gì?

Mau cút vào trong!" Vừa mới mở miệng định hỏi, Diệp Thanh đã tung một cú đá vào mông mấy người Chúc Dung, đá hết bọn họ vào trong.

Về phần Huyền Minh, Hậu Thổ thì không.

Đối xử với mỹ nữ phải dịu dàng.

Sau khi vào trong, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn vang lên.

Chân núi Bất Chu.

Thái tử Trường Cầm tuấn mỹ phi phàm.

Mười ngón tay thon trắng lướt trên dây đàn.

Một khúc nhạc vang lên, Chung Cổ kia thật sự đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc này, Kế Mông, Anh Chiêu trực tiếp tiến vào đáy biển Bất Chu Sơn, dùng xích khóa bắt hắc long ra.

Hắc long vừa lên khỏi mặt nước, nhìn thấy Thái tử Trường Cầm, đôi mắt kia lại nhìn chằm chằm.

Tựa như có lệ châu.

Vốn dĩ, Chung Cổ ngủ say là do cố nhân của mình làm.

Lời hẹn ước năm xưa, lẽ nào đã quên rồi sao?

"Hừ, một con thủy hủy hóa rồng, cũng dám làm loạn nhân gian, Thiên Đế có lệnh, hành hình tại Trảm Long Đài!" Kế Mông lớn tiếng nói.

Không nói thì thôi.

Vừa nói, Thái tử Trường Cầm đột nhiên tim đập thình thịch.

"Thủy hủy hóa rồng?" Trong đầu, một đoạn ký ức không thể nào quên hiện về.

Một nam tử áo đen, thường xuyên ngồi bên cạnh nghe chàng đàn, xem chàng là tri kỷ.

Hơn nữa, hai người có hẹn ước, nếu thành Ứng Long, nhất định sẽ để Thái tử Trường Cầm ngồi trên sừng rồng, đưa chàng đi khắp trời đất, cưỡi gió lướt mây, ngao du sông núi.

"Ra là ngươi!" Nhìn ánh mắt của cố nhân, tâm trạng của Thái tử

Trường Cầm sụp đổ!

Những người này, mời chàng đến để ru ngủ Chung Cổ, hóa ra là để đối phó với người bạn tốt của chàng?

Thân thể chàng run lên.

Keng!

Dây đàn đứt.

Tiếng đàn đột ngột dừng lại.

Đúng lúc này, Chung Cổ đang ngủ say đột nhiên mở mắt.

Khi thấy con hắc long bị xiềng xích, nó lập tức phá nước lao ra.

"Lũ chó chết, dám động đến Long tộc ta, chết đi cho ta!" Chung Cổ gầm lên một tiếng, lao về phía Kế Mông và Anh Chiêu.

Chỉ một lần chạm mặt, đã húc bay hai người.

Tuy nhiên, Đế Tuấn ở Thiên Đình lo có biến cố xảy ra, nên đã sớm để tám Yêu Soái còn lại ở phía trên tiếp ứng.

Thấy tình hình như vậy, họ lập tức đến giúp đỡ.

Sau một hồi giao đấu.

Rầm!

Đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lan ra khắp Hồng Hoang!

Cây cột chống trời, đã sụp đổ.

Ầm ầm ầm!

Lập tức, bầu trời vỡ ra, nước Thiên Hà đổ xuống.

Nhân gian trong nháy mắt trở thành một biển nước mênh mông!

"Xong rồi!" Thập Đại Yêu Soái thấy vậy, đều lạnh lùng đứng trên

không trung.

Cột trời Bất Chu Sơn sụp đổ, trời đã thủng!

Nhân gian gặp tai họa, Yêu tộc đã dính phải nhân quả, phải làm sao bây giờ?

Về phần Chung Cổ, dù sao lão tử cũng đã trải qua một lần kiếp nạn rồi, cột trời Bất Chu Sơn sụp đổ, cũng chẳng liên quan gì đến nó.

Ngay lập tức, nó trực tiếp lặn xuống đáy Bất Chu Sơn, tiếp tục bế quan.

Nhưng cũng không quản hắc long nữa.

Lúc này, Nữ Oa ở Oa Hoàng Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên thấy cảnh này, trực tiếp ngây người!

Cột trời sụp đổ rồi?

Trời thủng một lỗ.

Nước Thiên Hà đổ xuống, nhân gian một biển mênh mông.

Đồng thời mầm lửa bị dập tắt, khắp nơi một màu đen tối.

Thêm vào đó, những ma thú bị trấn áp dưới lòng đất cũng xuất thế, khiến nhân gian như địa ngục.

"Không được, Nhân tộc ta tân tân khổ khổ tạo ra, tuyệt đối không thể bị diệt vong như thế này!" Nữ Oa ở trên trời nhìn Nhân tộc mình tạo ra hoặc bị nước lớn nhấn chìm, hoặc bị yêu ma nuốt chửng.

Trong lòng nàng một mảnh hỗn loạn.

Vì vậy, nàng lập tức nảy ra một ý niệm.

Vá trời!

Chỉ có vá lại lỗ thủng trên trời, sau đó dùng thứ khác thay thế cột trời, chống đỡ trời đất, nhân gian mới có thể thoát khỏi tai nạn.

Chỉ là, trời phải vá như thế nào?

Đột nhiên, nàng nhìn thấy bên một bờ sông, có những viên đá màu đỏ, xanh, vàng, trắng, đen, đại diện cho ngũ hành của thế gian.

Nếu dùng những viên đá này luyện chế thành Ngũ Sắc Thạch để vá trời, hẳn là có thể thành công.

Dù sao, vạn vật trên đời đều là ngũ hành.

Nghĩ vậy, Nữ Oa phi thân xuống.

Bắt đầu tìm kiếm những viên đá ngũ sắc. ...Chân núi Bất Chu.

Thập Nhị Tổ Vu ở trong Tổ Vu Thần Điện nhìn cảnh tượng bên ngoài, tất cả đều ngây người.

Trước đó, họ còn thắc mắc, tại sao Diệp Thanh lại bảo họ vào đây.

Hóa ra là cột trời sắp sụp đổ.

Nước Thiên Hà đổ xuống, Bất Chu Sơn hứng chịu đầu tiên.

Tổ Vu Thần Điện do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành, tự có phòng ngự, nên hồng thủy không thể vào được.

"Vu Chủ, ngài biết chuyện này sẽ xảy ra sao?" Đế Giang hỏi, quả nhiên là Thánh nhân, biết được Thiên Đạo.

Thực tế, từ sau Vu Yêu Kiếp, thiên cơ đã bị che lấp, hắn chỉ dựa vào sự hiểu biết của mình về chuyện này mà thôi.

"Mọi người cứ ở yên trong này, ta đi đưa Thái tử Trường Cầm và hắc long về!" Diệp Thanh nói xong, trực tiếp ra khỏi Tổ Vu Thần Điện.

Kiếp nạn lần này, hắc long sẽ bị Xích Thủy Nữ Thần mang đi, trở thành tọa kỵ.

Nếu đã trở thành tọa kỵ, vậy thì làm tọa kỵ cho hắn không thơm sao?

Hắn tuy là Thánh nhân, nhưng cưỡi một con rồng cũng rất oai phong.

Hơn nữa, người ta và Thái tử Trường Cầm là tri âm, như vậy hai người có thể ở bên nhau mãi mãi.

"Đạo hữu, chúng ta đi!" Lúc này, Khan Du đang xuyên qua dòng nước lũ.

Đặt Thái tử Trường Cầm lên lưng, lao lên trời.

Vừa lên đến giữa không trung, một luồng thần quang xuất hiện.

Một nữ tử, mặc áo xanh, chân trần, đứng trên mây, cản đường Khan Du.

"Khan Du, vì ngươi mà cột trời Bất Chu Sơn sụp đổ, nhân gian tai họa khắp nơi." "Lẽ ra phải để Thiên Đế chém ngươi tại Trảm Long Đài!" "Nhưng ta niệm tình ngươi có duyên với ta, theo ta đi!" Nữ tử áo xanh, tên là Nữ Bạt, cũng là Thiên Nữ.

Tương truyền, nơi nào có nàng, nơi đó sẽ không mưa, nên được gọi là Xích Thủy Nữ Thần.

"Ta…" Khan Du thực ra rất lương thiện.

Nghe vậy, liền có mấy phần hối hận.

Sớm biết vậy, đã không đến bờ sông phía Nam đùa giỡn.

Bây giờ, hay rồi, gây ra họa lớn như vậy, tất phải chịu thiên khiển.

Chỉ có theo Xích Thủy Nữ Thần, mới có một tia sinh cơ.

Nhưng, nếu đã theo người khác, thì còn tự do gì nữa?

Càng không thể gặp lại người bạn năm xưa.

Chương 38

"Lúc này không đi, còn đợi đến khi nào?" Xích Thủy Nữ Thần dường như không muốn ở lại Hồng Hoang quá lâu, sử dụng thần lực, bao bọc Khan Du.

Tuy nhiên, vào lúc này.

Bóng dáng Diệp Thanh xuất hiện, vung tay một cái đã đánh tan thần quang của Xích Thủy Nữ Thần.

"Diệp Thánh nhân!" "Ngài làm gì vậy?" Xích Thủy Nữ Thần nhìn chằm chằm hắn.

Đối với những việc Diệp Thanh đã làm, Thiên Nữ này biết rất rõ.

"Không làm gì cả, Khan Du từ hôm nay, là đệ tử dưới trướng của ta!" Diệp Thanh thản nhiên nói.

Rõ ràng là, ta đang cướp rồng đây.

"Ngài muốn nghịch thiên sao?" Xích Thủy Nữ Thần cau mày, nhìn chằm chằm hắn.

Mang theo ý uy hiếp.

"Ta nghịch thiên cũng được, đoạt cơ duyên của người khác cũng chẳng sao!

Dù sao nó cũng là đệ tử của ta, là người của Vu tộc!" "Người Vu tộc ta giỏi nhất cái gì?

Đó là bênh người nhà!" Là Vu tộc, nắm đấm chính là đạo lý.

Hiện tại, Khan Du là đệ tử Vu tộc, cũng là người của Vu tộc.

Dám thu người của Vu tộc làm tọa kỵ?

Dù là mỹ nữ, cũng sẽ bị Vu tộc đánh cho tơi bời.

"…Ngài không sợ thiên khiển sao?" Xích Thủy Nữ Thần lại nói.

"Thiên Đạo luân hồi, chỉ có định số, trên định số, lại có dị số, trên dị số, có biến số!" "Thiên diễn tứ cửu, độn khứ kỳ nhất!" "Ta không chỉ cướp cơ duyên của Tam Thanh, thu Thái Âm, Thái Dương nhị tinh, cũng không thấy Thiên Đạo làm gì được ta!" "Có lẽ, cái 'độn khứ kỳ nhất' này có thể thay đổi Thiên Đạo của Hồng Hoang cũng không chừng!" Diệp Thanh có Hỗn Độn Châu, hiện đã tu phục đến cấp Hỗn Độn Chí Bảo.

Hắn không tin, có Hỗn Độn Châu ở đây, Thiên Đạo có thể làm gì được hắn?

Sở dĩ hắn lấy đi Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, một mặt là vì khí vận hiện tại.

Hai là, để cho Hồng Mông thế giới trong Hỗn Độn Châu diễn hóa.

Như vậy, hắn có thể chứng Đại Đạo.

Có thể, bây giờ không ai có thể tưởng tượng được, trong lòng Diệp Thanh đã nảy sinh một ý tưởng đáng sợ.

Năm đó Tam Thanh không làm được.

Nhưng họ cho rằng Diệp Thanh không làm được.

Nhưng hắn cho rằng, không phải không làm được, mà là thời cơ chưa đến.

"..." Xích Thủy Nữ Thần không nói nữa.

Vì Diệp Thanh nói đúng.

Hắn đã nghịch thiên vô số lần rồi, nếu Thiên Đạo có thể đối phó, thì hắn đã chết cả trăm lần!

Vì vậy, Thiên Đạo chỉ có thể dùng những chuyện khác để phát triển, ngăn cản quỹ đạo phát triển của Hồng Hoang bị lệch!

Nhưng người này, lại cứ như biết trước mọi chuyện.

Thiên cơ bị che lấp, hắn cũng có thể biết được tương lai.

"Thôi được rồi, không cần nói nữa, cô đánh không lại ta đâu, mau đi đi!" Diệp Thanh vẫy vẫy tay.

Xích Thủy Nữ Thần mới ở vị trí Đại La Kim Tiên, đối với Diệp Thanh mà nói, vung tay là có thể diệt.

Nhưng dù sao người ta cũng là Thiên Nữ, cứ chừa lại một đường sống thì tốt hơn.

"Được, nếu đã như vậy, vậy Diệp Thánh nhân tự lo liệu đi!" Nói xong, Xích Thủy Nữ Thần rời đi.

Khan Du đứng bên cạnh nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Cứ ngỡ lần này khó thoát kiếp nạn, nhất định sẽ bị Xích Thủy Nữ Thần thu đi.

Nhưng bây giờ, lại trở thành đệ tử của Vu Chủ một cách khó hiểu?

"Khan Du, mau bái kiến Vu Chủ đi!

Sau này, chúng ta có thể sớm tối bên nhau rồi!" Thái tử Trường Cầm vội vàng nói.

"Khan Du bái kiến sư tôn!" Khan Du nghe vậy, vội vàng cúi lạy.

"Ừm, tuy là thủy hủy, nhưng chí khí không nhỏ, sau này chuyên tâm tu luyện, nhất định có thể trở thành Ứng Long thông thiên triệt địa!" "Trường Cầm, đưa Khan Du về đi, ta có việc phải làm!" Diệp Thanh phân phó một tiếng, liền đi về phía Nữ Oa.

Nữ Oa đang nhặt đá bên bờ sông.

Dùng đại pháp lực, tập hợp tất cả những viên đá ngũ sắc lại.

Chỉ là, có đá rồi, làm sao để luyện chế?

Đúng lúc Nữ Oa đang khó xử, Diệp Thanh đi tới.

"Ngươi làm gì?" Thấy Diệp Thanh, Nữ Oa vô cùng không tự nhiên.

Không phải đã nói từ nay không còn liên quan gì sao?

"Giúp nàng vá trời chứ sao!" Diệp Thanh cười nhạt nói.

"Không cần!" Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra.

Lúc này nhân gian gặp nạn, vá trời cũng là chuyện của nàng, không liên quan đến Diệp Thanh.

Hơn nữa, nàng thật sự không muốn dính dáng đến người này nữa.

"Vậy nàng có biết cách luyện chế Ngũ Sắc Thạch không?" Nghe vậy, Nữ Oa biểu cảm cứng đờ.

"Sao ngươi biết ta muốn luyện chế Ngũ Sắc Thạch?" Nàng nhặt nhiều đá ngũ sắc như vậy, chính là để luyện chế Ngũ Sắc Thạch vá trời.

Nhưng đó chỉ là một ý nghĩ trong lòng nàng, Diệp Thanh làm sao biết được?

Thêm vào đó, hiện tại thiên cơ bị che lấp, không ai có thể nhìn thấy tương lai.

Thực lực tu vi của Diệp Thanh cũng giống như nàng, lại còn đã cắt đứt chia sẻ khí vận, không thể nào biết được tâm tư của nàng.

"Ha ha, vì chúng ta có duyên mà!" Diệp Thanh vẫn cười, phảng phất như đang nói, ta ăn chắc nàng rồi.

“Vô sỉ!” Nữ Oa không thèm đôi co với hắn nữa, nhìn nước Thiên Hà đang đổ xuống, lòng nóng như lửa đốt.

Đang suy nghĩ phải dùng cái gì để luyện chế Ngũ Sắc Thạch.

“Đúng rồi!

Càn Khôn Đỉnh!” Nữ Oa đột nhiên nghĩ ra, Càn Khôn Đỉnh là do đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, là Cực phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, dùng nó để luyện chế Ngũ Sắc Thạch tuyệt đối không có vấn đề gì.

Chỉ là, Càn Khôn Đỉnh đang ở chỗ Hồng Quân, phải đi mượn.

Nghĩ vậy, Nữ Oa phi thân, bay về phía Tử Tiêu Cung.

“Này, tiểu Nữ Oa, đừng đến Tử Tiêu Cung!” Diệp Thanh vội vàng gọi.

Không cần đoán cũng biết, Nữ Oa muốn đi tìm Hồng Quân mượn bảo vật.

Nhưng Càn Khôn Đỉnh hiện đang ở trên người hắn.

Đi rồi có mượn được không?

“Không cần ngươi quản!” Nữ Oa bực bội đáp lại một câu, một mình đi tới.

Chỉ là, vừa đến Tử Tiêu Cung, trong lòng nàng lại thắc mắc, Diệp Thanh sao lại biết?

“Thôi được, ta không quản, ta ở đây đợi nàng!” Diệp Thanh cũng không vội, từ từ đợi.

Nữ Oa đi nhanh, về cũng nhanh. 42.

Đứng trước mặt Diệp Thanh, mặt đen như đít nồi, nghiến chặt răng, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

“Đưa đây!” Nữ Oa chìa bàn tay trắng nõn ra, nói.

“Đưa cái gì?” Diệp Thanh cố ý hỏi.

Ta biết nàng sẽ phải đi một chuyến công cốc mà, nhưng nàng không nghe, không cần ta quản.

“Biết rồi còn hỏi!” Nữ Oa cũng uất ức.

Không ngờ Càn Khôn Đỉnh là Cực phẩm Tiên Thiên Chí Bảo, Hồng Quân lại đưa cho tên khốn này?

Chẳng trách lúc đầu hắn đồng ý cắt đứt chia sẻ khí vận một cách sảng khoái như vậy.

Hóa ra đã sớm biết tất cả.

Chỉ là, sao hắn lại biết được nhỉ?

Nữ Oa không rõ, tất cả mọi người đều không rõ!

Ngay cả Hồng Quân cũng chỉ biết, Diệp Thanh là một biến số.

“Ta thật sự không biết mà!” Diệp Thanh lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

“Khốn nạn!” Nữ Oa trợn mắt nhìn hắn.

Diệp Thanh cười nhạt: “Cầu người phải có bộ dạng của người cầu người, hơn nữa, ta đã nói rồi, chúng ta có duyên, nhưng nàng lại không tin!

Cứ nhất quyết phải giải trừ ràng buộc với ta!” “Miệng thì nói, trời có sập xuống cũng không cầu ta!” Diệp Thanh không nói thì thôi, vừa nói, lại khiến Nữ Oa càng tức hơn.

Lúc đó cũng chỉ là lời nói vô tâm.

Ai biết trời thật sự sẽ sập chứ?

Nếu đổi lại là người khác, có lẽ nàng thật sự sẽ không quan tâm.

Nhưng hắn thì không được.

Nhân gian có nhân loại do nàng tạo ra.

Công đức khí vận của nàng, toàn bộ đến từ Nhân tộc.

Vì vậy, nàng bắt buộc phải vá lại trời.

"Ta nguyện ý lại cùng ngươi kết nối chia sẻ khí vận!" Nữ Oa hết cách rồi, lại một lần nữa rơi vào tay Diệp Thanh.

Đành phải khuất phục.

"Hắc hắc, lúc đầu ta đã nói rồi, nếu lại cầu ta, thì không đơn giản chỉ là chia sẻ khí vận nữa đâu!" "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Nữ Oa nổi giận, nhưng ngay sau đó lại dịu xuống.

Hết cách rồi, Càn Khôn Đỉnh đang ở chỗ Diệp Thanh.

Chương 39

"Trừ khi làm Vu Hậu của ta, ta sẽ giúp nàng vá trời!" Diệp Thanh thản nhiên nói.

Vá trời, là một công đức lớn.

Thí Thần Thương tuyệt đối có thể tu phục hoàn chỉnh.

Vì vậy, cơ hội này hắn sẽ không bỏ qua.

"..." Nữ Oa nắm chặt nắm đấm, thật muốn đánh chết tên khốn này.

Bảo nàng làm Vu Hậu, hắn thật sự nói ra được.

Để cả Yêu tộc Hồng Hoang nhìn vào đâu?

Vu Yêu Lượng Kiếp làm sao có thể diễn ra bình thường?

"Không đồng ý thì thôi, ta về bế quan đây!" Diệp Thanh nói xong, quay người, dứt khoát bỏ đi!

Nữ Oa: "..." Một mình nàng đứng ngây tại chỗ.

Nước Thiên Hà vẫn không ngừng chảy, nhân gian ngày càng thảm.

Không chỉ nhân loại, các sinh linh khác cũng chết thảm thương.

Không được, trời nhất định phải vá!

Xem ra, không còn cách nào khác rồi!

"Diệp Thanh, ta làm Vu Hậu của ngươi, chỉ cầu ngươi lấy Càn Khôn Đỉnh ra luyện đá vá trời!" Nữ Oa đích thân đến Tổ Vu Thần Điện, mở miệng nói.

Nghe thấy cảnh này, Thập Nhị Tổ Vu, Thường Hi và Hi Hòa đều ngây người!

Nữ Oa muốn làm Vu Hậu?

Có nghe nhầm không vậy?

Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt giơ ngón tay cái, nói: "Vu Chủ, ngài thật trâu bò!

Ngay cả Thánh nhân Yêu tộc cũng xử lý được!" Thường Hi và Hi Hòa ánh mắt đong đầy tình cảm.

Người đàn ông của các nàng, nên bá khí như vậy.

"Ha ha ha, sớm như vậy không phải là xong chuyện rồi sao?" Diệp Thanh cười ha hả.

Hắn cắm Thí Thần Thương trong Càn Khôn Đỉnh vào Thái Dương Tinh, sau đó lấy Càn Khôn Đỉnh ra.

"Đi, Vu Hậu của ta, chúng ta cùng đi luyện chế Ngũ Sắc Thạch!" Diệp Thanh nắm tay Nữ Oa, bay về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

"Buông ta ra, không cần ngươi giúp!" Nữ Oa giãy tay Diệp Thanh ra.

Nhưng phát hiện, không giãy ra được?

"Tục ngữ có câu, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt!" Diệp Thanh cười cười.

Hai người lên đến đỉnh Bất Chu Sơn, đặt Càn Khôn Đỉnh xuống.

Sau đó vung tay cuốn Ngũ Sắc Thạch, ầm ầm đổ hết vào trong, rồi dùng Thái Dương Chân Hỏa luyện chế.

Diệp Thanh rót vào Thái Dương Chân Hỏa.

Nữ Oa khống chế lửa, luyện chế Ngũ Sắc Thạch.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau.

Trong Càn Khôn Đỉnh ngũ quang thập sắc, thần mang rực rỡ.

Từng viên Ngũ Sắc Thạch thành hình, bay ra khỏi Càn Khôn Đỉnh.

Nữ Oa vá trời, tổng cộng luyện chế ra ba vạn sáu nghìn năm trăm linh một viên Ngũ Sắc Thạch.

Thực tế tiêu hao hết ba vạn sáu nghìn năm trăm viên.

Viên còn lại rơi xuống nhân gian, không rõ tung tích.

Sau đó, Nữ Oa lại chém con rùa lớn, dùng bốn chân của nó đặt ở bốn phương trời đất, chống đỡ cả trời đất.

Từ đó về sau, trời đất vững chắc, không còn khả năng sụp đổ nữa.

Rầm!

Đúng lúc này!

Công đức của Nữ Oa và Diệp Thanh tăng vọt.

"Vu Hậu, ta đi bế quan trước, giúp ta trông chừng Vu tộc." Nói xong, Diệp Thanh trực tiếp biến mất vào Tổ Vu Thần Điện, một lòng tu phục Thí Thần Thương. ...Mấy trăm năm sau.

Hồng thủy ở nhân gian đã rút, yêu thú bị trấn áp.

Hồng Hoang lại ở trong thời kỳ ổn định.

Trong Thiên Đình.

Đế Tuấn càng ngày càng thấy không ổn.

"Thái Nhất, cột trời sụp đổ, dính nhân quả là Yêu tộc chúng ta, nhưng lợi lộc lại để Vu tộc chiếm hết rồi?" "Hình như vậy!" Thái Nhất tuy không giỏi mưu kế bằng Đế Tuấn.

Nhưng bây giờ cũng đã trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, nghe Đế Tuấn nói vậy, cũng cảm thấy chuyện này từ đầu đến cuối có gì đó kỳ lạ.

Bởi vì thủy hủy hóa rồng, rõ ràng có quan hệ nhất định với Thái tử

Trường Cầm của Vu tộc.

Hơn nữa, ngày đó hắn đi tìm Diệp Thanh mượn người.

Bề ngoài có vẻ như Diệp Thanh không muốn, nhưng thực tế, lại có vẻ rất vui lòng.

"Đệt!

Thái Nhất, chúng ta bị gài bẫy rồi!" Đế Tuấn đột nhiên đứng dậy.

Hắn đã hiểu ra rồi.

Tuyệt đối là Diệp Thanh cố ý.

Cố ý dẫn dụ hắn đi bắt rồng.

Sau đó vào thời khắc mấu chốt, để Thái tử Trường Cầm ngừng tiếng đàn.

Dẫn đến Chung Cổ tỉnh lại, đại chiến với Yêu Soái, rồi gây ra sụp đổ cột trời Bất Chu Sơn.

Như vậy, nhân quả nghiệp lực mà Thiên Đạo nhìn thấy là ở Yêu tộc và Long tộc.

Long tộc đã trải qua một lần lượng kiếp.

Vậy thì tất cả nhân quả e rằng sẽ rơi xuống đầu Yêu tộc!

Còn Vu tộc, lại cùng Nữ Oa vá trời, nhận được công đức khí vận vá trời.

"Tên khốn chết tiệt, tức chết ta rồi!" Dù là Đế Tuấn đã thành Thánh, lúc này cũng gần như phát điên.

Lúc đầu ngu ngốc lấy phương pháp tu luyện Thái Dương Chân Hỏa ra trao đổi điều kiện với Diệp Thanh, thật là đáng thương!

"Tất cả yêu binh Thiên Đình, tập hợp!

Cùng ta chinh phạt Vu tộc!" Đế Tuấn và Thái Nhất không ngồi yên

được nữa.

Dù sao cũng là một phương Thánh nhân, lại là người quản lý Hồng Hoang.

Lại bị Vu tộc gài bẫy, mối thù này, nhất định phải báo!

Rất nhanh, trận đại chiến thứ hai giữa Vu tộc và Yêu tộc mở màn.

Bên Yêu tộc, do Thập Đại Yêu Soái dẫn đầu, bắt đầu thanh lý thành viên Vu tộc ở Hồng Hoang.

Nhưng Vu tộc không phải là kẻ dễ bắt nạt.

Thấy tộc nhân của mình bị Yêu tộc bắt nạt.

Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt xuất quan.

Thực lực tuy chưa đạt đến đỉnh phong, nhưng cũng đã vào Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Cộng thêm sức mạnh man rợ.

Thập Đại Yêu Soái cũng đã tiến vào Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng vẫn không phải là đối thủ.

"Kế Mông, Quỷ Xa, Phi Liêm, Bạch Trạch…" "Hôm nay bản Tổ Vu nhất định phải xé xác các ngươi!" Đế Giang là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, thân chinh đi đầu.

Hóa thân thành người khổng lồ viễn cổ, điên cuồng giẫm đạp Yêu tộc.

Cảnh tượng, giống như một đứa trẻ đối chiến với một đàn kiến.

Chỉ vài chiêu, Yêu tộc thảm bại.

Thập Đại Yêu Soái bị Thập Nhị Tổ Vu đánh trọng thương.

Một số Yêu Tướng của Yêu tộc cũng không bằng Hình Thiên, Khoa Phụ và các Đại Vu khác.

Lập tức, Yêu tộc tan tác như cát, hoảng loạn rút lui.

"Các tử dân Vu tộc nghe đây, đuổi theo, diệt hết Yêu tộc cho ta!" Thập Nhị Tổ Vu hét lớn.

Càng đánh càng hăng.

Đúng lúc này, Hà Đồ Lạc Thư từ trên trời giáng xuống, chặn đường tiến của họ.

Keng!

Đột nhiên một tiếng chuông vang lên.

Thân thể của Thập Nhị Tổ Vu trở nên chậm chạp.

Thân hình bị giam cầm.

Chỉ thấy, một cái chuông lớn xuất hiện trên trời.

Hỗn Độn Chung, có thể trấn áp thời không.

Ngay sau đó, sức mạnh Hỗn Độn khổng lồ đồng loạt chấn bay họ.

Một số Vu tộc thực lực yếu, thân thể trực tiếp bị nghiền nát.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, thật không biết xấu hổ, thân là Thánh nhân, lại ra tay với kẻ yếu!" Thập Nhị Tổ Vu nhìn thấy cảnh này, sắc mặt vô cùng âm trầm.

"Hừ, Vu tộc ngang ngược, nhiều lần gài bẫy Yêu tộc ta, hôm nay, thù mới hận cũ tính chung một lượt!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng.

Nếu là trước kia, hắn chắc chắn không dám ngang ngược trước mặt Vu tộc.

Chương 40

Nhưng bây giờ tình thế đã khác, hắn đã chứng đạo thành Thánh.

Phải báo lại hết mối thù cướp vợ, nỗi hận bị gài bẫy.

"Được thôi, Tổ Vu ta ở Hồng Hoang chưa từng sợ ai!" "Tưởng Thánh nhân thì đã sao?" Chúc Dung lên tiếng.

Thập Nhị Tổ Vu, ai nấy đều nóng tính, hung hăng đến mức cả mình cũng đánh.

Ngay cả hai cô em gái Hậu Thổ và Huyền Minh cũng vậy.

Ai chọc vào Vu tộc, trực tiếp đánh cho ra bã, ngay cả Thánh nhân cũng không sợ.

Dứt lời, mười hai người lao về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng.

Chỉ là, năng lực phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư quá mạnh.

Thêm vào đó Đế Tuấn và Thái Nhất lại đã thành Thánh, có thể điều động sức mạnh trời đất của Hồng Hoang, dùng mãi không cạn!

Vì vậy, Thập Nhị Tổ Vu căn bản không thể lay chuyển được phòng ngự của họ.

Lại thêm Cực phẩm Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung.

Công phòng hợp nhất, có thể trấn áp thời không, khiến Thập Nhị Tổ Vu liên tục bị cản trở.

"Mọi người kết trận!" Đế Giang đột nhiên hét lên.

Thập Nhị Tổ Vu có thể kết thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, dùng thực lực của bản thân ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân.

Phát huy ra thực lực sánh ngang Thánh nhân.

Ầm ầm!

Đột nhiên, trời đất chấn động, một luồng uy áp mạnh mẽ lan ra khắp Hồng Hoang.

"Sức mạnh của Bàn Cổ!" "Thập Nhị Tổ Vu, đã ngưng tụ ra Bàn Cổ Chân Thân." "Chẳng trách Vu tộc luôn mạnh mẽ, hóa ra có đại sát khí như vậy!" 43.

Khắp nơi trong Hồng Hoang xôn xao bàn tán.

Thậm chí có người còn cưỡi mây đến, muốn tận mắt chứng kiến trận chiến này.

Là Thánh nhân như Tam Thanh, Nữ Oa, đều nhìn thấu Hồng Hoang, chú ý đến trận chiến này.

Thân thể Bàn Cổ khổng lồ đó, giơ cao Khai Thiên Thần Phủ, chém mạnh xuống Đông Hoàng Chung.

Keng!

Một luồng sức mạnh mạnh mẽ lan ra khắp Hồng Hoang.

Đông Hoàng Chung trực tiếp bị chém bay ra ngoài.

Thân thể Bàn Cổ do Thập Nhị Tổ Vu hóa thành cũng lùi lại mấy bước.

Dù sao, đây không phải là Bàn Cổ thật sự, tập trung thực lực của Thập Nhị Tổ Vu cũng không đạt được một nửa thực lực của Bàn Cổ năm xưa.

Chỉ là, Đông Hoàng Chung dù sao cũng là một phần của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành.

Đối mặt với Bàn Cổ Phủ hoàn chỉnh, cũng bị chấn bay ra ngoài.

Phụt!

Thái Nhất ngực đau nhói, luồng sức mạnh khổng lồ đó đã chấn cho hắn hộc ra một ngụm máu tươi.

"Vãi chưởng, Thập Nhị Tổ Vu thật sự mạnh mẽ, thật sự có thể đối đầu với Thánh nhân!" Mọi người thấy cảnh này, đều nhìn nhau ngơ ngác.

Bàn Cổ Chân Thân, đáng sợ đến thế!

Chỉ là một nửa thực lực, có thể biết, thời kỳ toàn thịnh của Bàn Cổ, sẽ mạnh mẽ đến mức nào, chẳng trách có thể khai thiên.

"To gan!" Đế Tuấn thấy Đông Hoàng bị thương.

Vội vàng mang Hà Đồ Lạc Thư che chắn.

Hai kiện chí bảo phòng ngự này, tuy không bằng Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp của Lão Tử, nhưng lực phòng ngự cũng vô cùng kinh người.

Bàn Cổ do Thập Nhị Tổ Vu diễn hóa dùng toàn lực một kích, sức mạnh lập tức giảm mạnh.

Dù sao, họ chưa thành Thánh.

Không thể điều động sức mạnh trời đất.

Mỗi lần sử dụng đại chiêu, đều cần tiêu hao thực lực bản thân.

Đế Tuấn dường như đã nhìn ra sơ hở. 44.

Hắn cũng không tấn công, chỉ để Hà Đồ Lạc Thư phòng ngự, muốn vây cho đến chết Thập Nhị Tổ Vu.

"Mẹ nó, cùng lắm thì đồng quy vu tận!" Thập Nhị Tổ Vu thầm mắng một tiếng, cũng biết điều này.

Đã đánh không lại, vậy thì tự bạo!

Chết, cũng phải kéo theo Đế Tuấn và Thái Nhất chôn cùng.

Nói thật, Tổ Vu thật sự có cá tính này.

Đánh không lại cũng phải đánh, đánh không lại nữa, lão tử tự bạo, cùng lắm thì đồng quy vu tận.

Nếu không, lúc đầu Cộng Công tại sao lại ôm Chúc Dung đâm vào Bất Chu Sơn?

Tuy nhiên, vào lúc này!

Một cây trường thương phá không mà đến, đâm mạnh vào Hà Đồ Lạc Thư!

Một cây trường thương đen tuyền, xé toạc hư không, đâm thẳng vào Hà Đồ Lạc Thư.

Xoẹt!

Một tiếng động trầm đục.

Kèm theo quy tắc sức mạnh sát phạt kinh khủng, trực tiếp tấn công Đế Tuấn.

Phụt!

Sát phạt chi lực nhập thể, khiến Đế Tuấn hộc ra một ngụm máu tươi, lùi lại cực nhanh.

"...Thí Thần Thương?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cây trường thương màu đen trên không.

Khí tức tỏa ra từ nó vô cùng đáng sợ.

Đại diện cho sát phạt chi lực. 45.

Được hóa thành từ rễ của Hỗn Độn Thanh Liên nuôi dưỡng Bàn Cổ.

Trước đó, Hỗn Độn Thanh Liên cắm rễ trong hỗn độn, không

ngừng hấp thu hung sát chi khí.

Ngày tháng tích lũy, dần dần biến thành nguyên hình của Thí Thần Thương.

Do sinh ra cùng Bàn Cổ, có thể tiếp nhận cảm ứng tâm linh, hóa thành một kiện Tiên Thiên Sát Phạt Chí Bảo.

Hắn đã chiến thắng ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên tích địa, sau đó lấy thân hóa Hồng Hoang.

Sau khi Bàn Cổ thân vẫn.

Thí Thần Thương trở thành vật vô chủ, rơi xuống trong tam giới.

Sau đó bị Ma Tổ La Hầu phát hiện, dùng vô tận tàn niệm hận ý của Hỗn Độn Thần Ma để ô nhiễm nó, khiến nó hóa thành một ma đạo binh khí, tung hoành khắp đại địa Hồng Hoang.

Cuối Long Phượng Lượng Kiếp.

Hồng Quân đại chiến Ma Tổ La Hầu.

La Hầu vẫn lạc, Hồng Quân hợp đạo thành Thánh, Thí Thần Thương không còn tin tức.

Không ngờ, lại xuất hiện ở đây.

"Không thể nào, sao ngươi lại có Thí Thần Thương?

Thí Thần Thương cấp Cực phẩm Tiên Thiên Chí Bảo!" Đế Tuấn kinh hãi.

Thái Nhất cũng không thể tin nổi.

Không chỉ họ, ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh cũng ngơ ngác.

Nếu Bàn Cổ Phiên là đệ nhất sát phạt thánh khí thiên hạ.

Thì Thí Thần Thương là đệ nhất sát phạt ma khí thiên hạ.

Nếu phải so sánh hai thứ, chắc chắn Thí Thần Thương xếp trên Bàn Cổ Phiên.

Bởi vì Thí Thần Thương, có thể thí sát nguyên thần của người.

Một thương đâm xuống, thần hình câu diệt, ngay cả luân hồi cũng không thể vào.

Thiên Đạo Thánh nhân sở dĩ bất tử bất diệt, nhảy ra ngoài lượng kiếp, là vì nguyên thần đã ký thác vào Thiên Đạo, không thể bị tiêu diệt.

Nhưng Thí Thần Thương lại khác, dù là Thánh nhân, cũng có thể làm tổn thương nguyên thần, thậm chí, diệt sát!

"Hai vị, tưởng rằng thành Thánh, là có thể bắt nạt Vu tộc ta sao?" Bóng dáng Diệp Thanh xuất hiện.

May là đã tu phục được Thí Thần Thương, nếu không muốn đối phó Đế Tuấn và Thái Nhất, phải tốn không ít sức lực.

Đương nhiên, không phải là đánh không lại hai người họ, mà là không muốn tốn quá nhiều sức.

Về phần Thập Nhị Tổ Vu… Hiện tại họ không thể chết, nếu chết, cả Vu tộc sẽ xong đời.

Vu tộc xong rồi, hắn cũng xong luôn.

"Diệp Thanh, ngươi âm thầm tu phục ma binh như Thí Thần Thương, không sợ trở thành Ma Thần tiếp theo bị người người tru diệt sao?" Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Một cái mũ lớn như vậy, có thể khiến tất cả mọi người đứng về phía đối lập với Vu tộc.

Tuy nhiên, tính toán của hắn đã sai.

"Đây không phải ma binh, mà là sát phạt chí bảo do Hỗn Độn

Thanh Liên hóa thành!" "Tuy năm đó bị Ma Tổ La Hầu dùng oán khí của tiên thiên thần thai ma tế luyện, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, đã được tạo hóa chi lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp tịnh hóa!" Diệp Thanh khẽ nói.

Nếu không, Hồng Quân cũng sẽ không đưa vật này cho Diệp Thanh.

Mục đích đưa cho hắn, là để hắn dẫn dắt Vu tộc bế quan.

Ai ngờ, Diệp Thanh, biến số này, lại là cái 'độn khứ kỳ nhất', nhảy ra khỏi Thiên Đạo, không còn trong ngũ hành.

"Nói bậy!" Đế Tuấn không tin.

Thí Thần Thương nguy hiểm như vậy, Hồng Quân sẽ đưa vật này cho Diệp Thanh?

Chương 41

"Không tin, ngươi có thể đến Tử Tiêu Cung hỏi thử xem!" Diệp Thanh lười đôi co với hắn.

Dù sao, có hắn ở đây, Vu tộc sẽ không bị diệt.

Dù tiến vào Vu Yêu Kiếp, hắn cũng phải bảo vệ Vu tộc bình an vô sự.

Đây là kế hoạch của Bàn Cổ, nên Hồng Quân không biết.

"..." Đế Tuấn bị tức đến không nhẹ, chỉ vào Diệp Thanh, không nói nên lời.

"Sao, đánh nữa không?" "Ta tiếp!" Diệp Thanh sợ ai chứ?

Lúc chưa thành Thánh, ngay cả đệ tử Thánh nhân hắn cũng dám đánh.

Huống chi bây giờ đã thành Thánh!

Một chọi hai, hắn cũng hoàn toàn không sợ.

Đế Tuấn nghe vậy, nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi.

"Chiến!" Một tiếng hét lớn.

Đông Hoàng, Đế Tuấn hai người cùng ra tay, tấn công Diệp Thanh.

Hôm nay, phải báo thù.

Kết quả, hai Thánh nhân đều không chiếm được lợi thế, vậy chẳng phải trở thành trò cười cho Hồng Hoang sao.

Hơn nữa, hai đánh một, không tin không xử được Diệp Thanh.

Keng!

Trong khoảnh khắc, Đông Hoàng Chung vang lên.

Từng luồng Hỗn Độn chi lực bắt đầu công kích Diệp Thanh.

Thời gian, không gian bắt đầu bị giam cầm.

Thân thể Diệp Thanh bị định tại không trung.

Tiếp đó, Đông Hoàng Chung lại tỏa ra một quy tắc sát phạt đáng sợ, chém về phía Diệp Thanh.

Đế Tuấn cũng không dừng lại, Hà Đồ Lạc Thư bảo vệ xung quanh.

Pháp tắc Thánh nhân ngưng tụ thành đại sát khí, công kích Diệp Thanh.

"Phá cho ta!" Diệp Thanh nắm chặt nắm đấm.

Tuy Đông Hoàng Chung có năng lực giam cầm thời không.

Nhưng nhục thân của Diệp Thanh cường đại, sức mạnh vô song.

Đột nhiên, Thí Thần Thương điểm một cái.

Pháp tắc xung quanh vỡ nát.

Ngay sau đó, một thương chém vào đòn tấn công, hóa giải vào hư không.

Sau đó, một bước bước ra!

Trực tiếp đâm về phía Đông Hoàng.

Đối mặt với một đòn này, Đông Hoàng dựng tóc gáy.

Quy tắc sức mạnh sát phạt đáng sợ của Thí Thần Thương khiến hắn kinh hãi.

Nếu bị đâm trúng, không chết cũng phải tàn phế.

Diệp Thanh cũng có tính toán của mình.

Trong Vu Yêu Kiếp, Yêu tộc là trở ngại của Đế Tuấn và Thái Nhất, nếu giết họ, thì Vu tộc cần phải lịch kiếp không?

Thực tế, Thiên Đạo sẽ không cho phép hắn làm vậy.

Đúng lúc này!

Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn bay ra, cản lại một đòn của Thí Thần Thương.

Nhưng, sức mạnh sát phạt mạnh mẽ đó, xuyên qua phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư, làm tổn thương Thái Nhất.

Phụt!

Lại một ngụm máu tươi phun ra.

Lần này ngay cả nguyên thần cũng bị thương.

"Đi!" Bọn họ không phải kẻ ngốc.

Hai người liên thủ, vẫn đánh không lại Diệp Thanh.

Ở lại đây, e rằng sẽ vẫn lạc.

Đối với cảnh này.

Cũng nằm trong dự liệu của Diệp Thanh.

Thánh nhân muốn đi, không ai cản được, trừ phi là sát phạt chi cục của Thiên Đạo, nếu không, Thánh nhân sẽ không dễ dàng vẫn lạc.

Chỉ là cảnh này lại làm chấn động sâu sắc tất cả mọi người xung quanh.

Vu tộc, vốn đã là một chủng tộc mạnh mẽ.

Nay lại thêm Diệp Thanh, một Thánh nhân, ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất hai người liên thủ cũng không địch lại, vậy sau này Hồng Hoang, chẳng phải là thiên hạ của Vu tộc sao?

"Không ngờ, Sư tôn ngay cả Thí Thần Thương cũng đưa cho

hắn!" Thủ Dương Sơn, Lão Tử thu lại ánh mắt, khẽ lắc đầu, tiếp tục luyện đan luyện khí, không hỏi chuyện gì nữa.

"Hừ, Đế Tuấn và Đông Hoàng cũng quá mất mặt, hai người lại không đánh lại một tên nhóc ranh!" Côn Lôn Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đầy khó chịu.

Vốn tưởng Đế Tuấn và Đông Hoàng có thể dạy dỗ Diệp Thanh.

Ai ngờ, không dạy dỗ được người ta, ngược lại còn bị đánh như chó.

"Sư tôn yên tâm, đợi con chứng đạo Thánh nhân, nhất định sẽ giúp sư phụ trút giận." Thập Nhị Kim Tiên và Nhiên Đăng Đạo Nhân đều nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, mặt lập tức xanh mét.

"Bảo các ngươi giúp ta trút giận?

Ý của các ngươi là, vi sư đang chịu ấm ức?" Nguyên Thủy Thiên Tôn uất ức, lũ nhóc con này không chịu tu luyện cho đàng hoàng, lại đi đào mộ của ta lên làm gì?

Từ lời nói có thể phán đoán, mười ba người này chắc chắn đã làm chuyện gì đó.

"Cút về, bế quan tu luyện cho ta, không đột phá một đại cảnh giới, ai dám xuất quan, ta đánh gãy chân kẻ đó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận mắng.

Mười ba người chạy bán sống bán chết vào Ngọc Hư Cung.

Ngoan ngoãn bế quan.

Đảo Kim Ngao, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ xem xong trận chiến, chỉ lắc đầu.

Đế Tuấn và Thái Nhất thất bại, cũng không có gì lạ.

Chỉ là, Diệp Thanh sao lại trở nên lợi hại như vậy?

Dù có Thí Thần Thương, cũng không nên thành thế áp đảo như vậy chứ.

Nhưng, chuyện không liên quan đến mình thì treo cao.

Đệ tử Bích Du Cung quá đông, ngài vào trong giảng đạo.

Yêu tộc bại lui.

Khó chịu nhất là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bởi vì không lôi kéo được người.

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương, như vậy họ có thể ngư ông đắc lợi.

Nhưng bây giờ, trận chiến mới bắt đầu chưa được bao lâu, Yêu tộc đã rút lui.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không chịu nổi nữa.

Đứng ra, nói: "Diệp đạo hữu, thượng thiên có đức hiếu sinh, Thí Thần Thương là đại sát khí đệ nhất Hồng Hoang, có thể làm tổn thương nguyên thần, vô cùng tà ác, mong ngài thận trọng khi dùng!" Hiện tại Tây Phương Giáo, dần dần đã thoát khỏi phạm trù của Đạo giáo.

Bắt đầu đi theo con đường của Phật môn.

Tuy tuân theo duyên phận, nhưng nhiều hơn là, tin ta, được vĩnh sinh lý niệm.

Hơn nữa, bắt đầu tuyên dương Tây Thiên Cực Lạc, không tranh với đời.

Nhưng Hồng Hoang hiện tại chủ yếu là sinh linh tiên thiên.

Tin được vĩnh sinh?

Thế giới Tây Thiên Cực Lạc?

Lão tử mà tin thì có quỷ.

Vì vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề loay hoay lâu như vậy, giáo đồ lèo tèo vài mống.

"Thận trọng khi dùng?

Hai lão già vô sỉ các ngươi, cũng xứng nói trước mặt ta câu thượng thiên có đức hiếu sinh sao?" "Vì sự phát triển của Tây Phương Giáo, các ngươi như cây gậy khuấy phân, chỗ này châm ngòi, chỗ kia lừa bịp!" "Mưu đồ châm ngòi đại chiến, để lôi kéo người về Tây Phương?" Giọng của Diệp Thanh rất lớn, đến mức những người xung quanh xem kịch đều nghe thấy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe Diệp Thanh mắng, sắc mặt âm trầm.

Đồng thời, trong lòng cũng vô cùng khó hiểu.

Bởi vì họ chỉ đang nghĩ trong lòng chuyện lôi kéo người.

Những người khác đều không biết ý đồ của họ, sao Diệp Thanh lại biết?

Nhưng, lúc này không nên nghĩ đến vấn đề này.

"Diệp đạo hữu, ngươi đừng có ngậm máu phun người!" Tiếp Dẫn đen mặt, phản bác.

Chuyện này dù chết cũng không thể thừa nhận, nếu không, còn ai sẽ gia nhập Tây Phương Giáo?

"Ngậm máu phun người?" "Xa không nói, lấy Vu tộc ta ra mà nói, trước tiên các ngươi xúi giục Tổ Vu Chúc Dung, truyền mầm lửa cho Nhân tộc, sau đó lại đi khiêu khích Tổ Vu Cộng Công, khiến hai người đại chiến, suýt nữa đồng quy vu tận!" "Giải thích thế nào đây?" Diệp

Thanh lạnh lùng nói.

“Truyền mầm lửa, không phải là tạo phúc cho thế gian sao?

Ngươi xem Nhân tộc bây giờ, tuổi thọ đã kéo dài không ít!” Tiếp Dẫn mặt đầy chính nghĩa.

“Vậy sao?

Chương 42

Vậy Cộng Công lại là chuyện gì?

Dám nói Chuẩn Đề không đến đó?" "Đến đó có đại diện cho việc khiêu khích không?" Chuẩn Đề ngược lại vẻ mặt bình thản.

"Được, đến đó không đại diện cho việc khiêu khích, vậy thì ngày nào đó, ta sẽ dẫn ức vạn tử dân Vu tộc, toàn bộ đến định cư ở Tây Phương!" Khóe miệng Diệp Thanh nhếch lên.

Muốn người chứ gì, được thôi, vậy ta dẫn Vu tộc đến.

Dù sao, Vu tộc ngoài Bàn Cổ ra, không tôn sùng ai cả.

Nếu có bản lĩnh thu phục được đám Tổ Vu đó, thì mới giỏi.

"Khụ khụ, Diệp đạo hữu nói đùa rồi, Tây Phương của chúng ta nghèo nàn, không chịu nổi sự quấy phá của Vu tộc đâu!" Vu tộc đến Tây Phương, đó là tự tìm phiền phức.

"Ngươi cũng biết à?

Vậy khiêu khích Vu tộc làm gì?

Ngứa đòn à?" Diệp Thanh tay cầm Thí Thần Thương, đứng trên trời, uy phong lẫm liệt.

"..." "Sao?" Diệp Thanh tiếp tục nói: "Năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, đến muộn thì thôi đi!" "Bắt nạt Hồng Vân tu luyện thiện chi nhất đạo, giống như một con mụ, khóc lóc thảm thiết!

Để cầu xin sự đồng tình." "Ta còn thấy buồn nôn!" Lời này vừa nói ra, các tiên thần xung quanh Hồng Hoang đều xì xào bàn tán.

Họ đều không kịp đến nghe đạo.

Nhưng bây giờ, Diệp Thanh lại tiết lộ một bí mật không ai biết.

Có Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang đứng một bên yên lặng quan sát.

Cũng một phen xấu hổ.

Hồng Vân cũng biết, mình là một người tốt, nhưng tu luyện thiện chi đạo, cũng không có cách nào.

Ngược lại Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ lắc đầu.

Thực ra, ông cũng nghĩ như vậy.

Nếu không, Hồng Vân đạo hữu sao lại chủ động nhường chỗ chứ?

"..." Một câu mắng, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại một lần nữa không nói nên lời.

Bởi vì lúc đó họ thật sự nghĩ như vậy.

Chỉ là, Diệp Thanh sẽ không dễ dàng tha cho hai tên này.

"Còn nữa, Tử Tiêu Cung giảng đạo, là tuyên dương Đạo giáo." "Các ngươi thì sao?

Tự xưng là Phật, độ hóa người hữu duyên, duyên cái con khỉ." "Theo ta thấy, các ngươi là một lũ khốn ly kinh bạn đạo!" Mắng người, Diệp Thanh không hề nương tay.

Cũng không xem xem Nhân tộc đã trải qua bao nhiêu nguyên hội mới phồn thịnh được.

Đối phó với loại tiểu nhân âm mưu sau lưng này, đáng bị mắng.

Hơn nữa, hai người họ không chỉ làm có bấy nhiêu chuyện.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, họ cũng đã làm không ít chuyện ác.

Vừa cướp vừa lừa, thu đi bao nhiêu môn nhân của Tiệt Giáo và

Xiển Giáo.

Nhưng Diệp Thanh không ăn cái trò này.

Không chỉ phải mắng, có cơ hội còn phải đánh cho chết.

Thập Nhị Tổ Vu ở dưới giải thể thấy vậy, đều há hốc miệng, ngây người.

Ai có thể ngờ, Vu Chủ, mắng người lại lợi hại như vậy?

Ngay cả Nữ Oa trong Tổ Vu Thần Điện cũng ngơ ngác.

Hắn thật sự là sinh linh tiên thiên của Hồng Hoang sao?

Luôn cảm thấy, có gì đó không đúng, hình như có chút giống với Nhân tộc do mình tạo ra!

Về phần các sinh linh khác, trực tiếp ngu người.

Diệp Thanh cũng quá trâu bò rồi, không chỉ đánh lui hai đại Thánh nhân Đế Tuấn và Thái Nhất.

Mà còn mắng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nói được nửa câu.

"Tiểu nhi vô tri, đáng chết!" Không nhịn được nữa, tâm thái nổ tung.

Thánh nhân thì đã sao?

Bị người ta chỉ vào mũi mắng, ai mà chịu nổi?

Tiếp Dẫn ngồi trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, tay cầm Đăng Ma Xử, đánh về phía Diệp Thanh.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, lực phòng ngự kinh người.

Đăng Ma Xử, lực công kích phi phàm.

Chuẩn Đề, thì tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, tay cầm Gia Trì Thần Xử.

Thất Bảo Diệu Thụ, là bảo vật chứng đạo của Chuẩn Đề, được

mệnh danh không vật gì không quét được.

Gia Trì Thần Xử, đánh người đánh vật, đều đánh ngã.

Bốn kiện pháp bảo của hai người, đều vô cùng lợi hại.

Diệp Thanh thấy vậy, lại không hề động lòng.

Toàn lực sức mạnh quán chú, tay cầm Thí Thần Thương, toàn lực một kích!

Diệp Thanh tay cầm Thí Thần Thương, đâm thẳng về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tỏa ra kim quang, từng vòng sức mạnh quy tắc cuộn lại, hình thành một lớp phòng ngự vững chắc.

Ở phía bên kia, Chuẩn Đề Đạo Nhân vung Thất Bảo Diệu Thụ, định quét bay Thí Thần Thương trong tay Diệp Thanh.

Thế nhưng, một luồng sức mạnh sát phạt kinh hoàng bùng nổ, hất văng Thất Bảo Diệu Thụ bay ra ngoài. "Tên lùn mập kia, ngươi nghĩ Thí Thần Thương của lão tử là rác rưởi à?

Có thể bị ngươi quét đi sao?" Sắc mặt Diệp Thanh lạnh đi, lực đạo trên tay lại mạnh thêm vài phần.

Quy tắc đạo vận toàn thân hắn lan tỏa.

Thí Thần Thương đột ngột điểm lên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Bùm!

Một sức phá vạn pháp!

Ánh sáng của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lập tức ảm đạm.

Luồng sức mạnh sát phạt kinh hoàng kia không hề biến mất, mà

tiếp tục lao thẳng về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân. 46.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng tế ra Hàng Ma Xử, Kim Linh, cờ phướn cùng các loại pháp bảo khác.

Nhưng trong số đó có rất nhiều pháp bảo được luyện chế hậu thiên, dưới sức mạnh kinh khủng của tiên thiên chí bảo Thí Thần Thương, tất cả đều bị nghiền nát.

Cuối cùng, lão mới miễn cưỡng đỡ được một kích của Diệp Thanh.

Chỉ là, những bảo vật đó lão đã tốn không ít thời gian luyện chế, tiêu hao bao nhiêu công đức, vậy mà chỉ một thương của Diệp Thanh đã làm cho chúng tan thành mây khói! "Tiểu tử, ta với ngươi không đội trời chung!" Trái tim Tiếp Dẫn đang rỉ máu.

Lúc này, Chuẩn Đề ở phía sau cầm Gia Trì Thần Xử đánh về phía Diệp Thanh.

Uy lực của nó không hề nhỏ.

Chỉ là, Diệp Thanh tung ra một cú hồi mã thương.

Bùm!

Thí Thần Thương và Gia Trì Thần Xử va vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang trời.

Ngay sau đó là tiếng Gia Trì Thần Xử vỡ vụn.

Lại một luồng sức mạnh sát phạt cường đại khác thông qua Gia Trì Thần Xử truyền đến người Chuẩn Đề.

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra!

Chuẩn Đề bị đánh bay ra ngoài.

Ở phía bên kia, Tiếp Dẫn lại tấn công lần nữa.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên vẫn bảo vệ thân thể lão, nhưng Diệp Thanh lại thu hồi Thí Thần Thương.

Hắn tung một quyền tới.

Rắc!

Sức mạnh của cú đấm rơi xuống lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, khiến nó trực tiếp vỡ nát.

Diệp Thanh lại lóe lên, một cái tát giáng thẳng vào mặt Tiếp Dẫn. "Ngu ngốc à?" "Thí Thần Thương ngay cả phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư còn phá được, một cái Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên mà cũng đòi châu chấu đá xe à?" Dứt lời, hắn lại vung thêm mấy cái tát nữa.

Tiếp Dẫn trong nháy mắt bị đánh thành đầu heo. "Ngươi..." "Ngươi cái đầu ngươi ấy, muốn ăn đòn!" Tiếp Dẫn còn chưa nói hết câu, Diệp Thanh đã lao tới lần nữa, vung thêm mấy bạt tai.

Đánh cho Tiếp Dẫn mắt nổ đom đóm.

Những sinh linh Hồng Hoang đang đứng xem từ xa đều chấn động vô cùng. "Quả là Vu tộc, kẻ nào cũng mạnh mẽ như vậy." "Đều là Thánh nhân, vậy mà Thánh nhân của Vu tộc lại có thể một chọi hai, còn hành hung được Tiếp Dẫn!" Một vài nữ tiên, mặt mày đều tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, bắt đầu ghen tị với Thường Hi và Hi Hòa. "Chết đi, mau dừng tay!" Chuẩn Đề lại xông lên, Thất Bảo Diệu Thụ phòng ngự phía trước, phát ra sức mạnh quy tắc cường đại, ý đồ cứu Tiếp Dẫn ra.

Nhưng, Diệp Thanh vung tay, Càn Khôn Đỉnh gào thét bay ra, trấn áp Chuẩn Đề. "Càn Khôn Đỉnh?" Thấy mình bị sức mạnh hỗn độn cường đại áp chế, Chuẩn Đề ngây người.

Không chỉ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng chết lặng.

Tất cả những người còn lại đều sững sờ.

Càn Khôn Đỉnh, không phải là pháp bảo của Hồng Quân sao, sao lại ở trong tay Diệp Thanh?

Chỉ có Nữ Oa, ánh mắt khẽ lóe lên.

Chương 43

Mấy pháp bảo lợi hại nhất Hồng Hoang, Diệp Thanh lại độc chiếm hai món.

Thử hỏi cùng là Thánh nhân, ai là đối thủ của hắn?

Nhưng, đã vận may tốt như vậy, sao công đức khí vận lại không thấy tăng lên chút nào nhỉ? "Ngươi nghĩ mình xấu thì ta không đánh à?" Diệp Thanh nói một câu, rồi lập tức lao vào đánh Chuẩn Đề.

Mới mấy chiêu, Chuẩn Đề cũng bị đánh thành đầu heo.

Hắn lại vung Càn Khôn Đỉnh.

Thất Bảo Diệu Thụ đang bảo vệ Chuẩn Đề lập tức bị Diệp Thanh thu vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Thích quét pháp bảo của người khác lắm phải không?

Vậy để ta thu pháp bảo của ngươi, xem ngươi quét thế nào!

Ngay sau đó.

Diệp Thanh đầu đội Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Thí Thần Thương, uy phong lẫm liệt nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Hai tên phế vật, còn đánh nữa không?" Hai chữ "phế vật" vang lên cực kỳ rõ ràng.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã ngoan ngoãn, không dám nói thêm nửa lời, cũng không dám có nửa điểm phẫn nộ.

Bọn họ bị đánh cho sợ rồi.

Ai mà ngờ được, Diệp Thanh lại sở hữu cả Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh, hai đại cực phẩm tiên thiên chí bảo.

Phải biết rằng, dù bị đánh rụng răng, cũng chỉ có thể nuốt vào bụng.

Nào dám cùng Diệp Thanh cứng đối cứng.

Nhưng bây giờ, trên đời không có thuốc hối hận.

Tiếp Dẫn tổn thất không ít pháp bảo.

Pháp bảo chứng đạo của Chuẩn Đề là Thất Bảo Diệu Thụ cũng bị thu mất, Gia Trì Thần Xử cũng nứt vỡ, phải mang về luyện lại.

Cả hai đều bị đánh thành đầu heo, mất hết mặt mũi trước chúng sinh Hồng Hoang.

Mối thù này, bọn họ ghi nhớ, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài. "Không đánh nữa, không đánh nữa!

Tây Phương Giáo chúng ta có việc, đi trước!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói xong, vội vàng rời đi, sợ rằng chỉ cần đi chậm một bước, Diệp Thanh sẽ dùng Thí Thần Thương tiêu diệt bọn họ.

Hai trận đại chiến kết thúc.

Với chiến thắng hoàn toàn thuộc về Diệp Thanh.

Trận chiến này, không chỉ khiến Vu tộc nhận ra lão đại nhà mình cường hãn đến mức nào, mà còn khiến các sinh linh khác được chứng kiến thực lực của Diệp Thanh.

Càng kinh ngạc hơn khi Diệp Thanh sở hữu cả Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh, hai cực phẩm tiên thiên chí bảo. "Bái kiến Vu Chủ!" Tại Tổ Vu Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu cùng một đám Đại Vu đều vô cùng bội phục Diệp Thanh. "Sau này nhớ cho ta, đánh được thì đánh, đánh không lại thì chạy!

Đừng có ngu ngốc mà chơi trò tự bạo với ta, hiểu chưa?" Diệp Thanh thật sự có chút cạn lời.

Đầu óc của Vu tộc rốt cuộc cấu tạo thế nào vậy.

Tự bạo?

Chẳng phải cũng toi mạng sao?

Không ngu thì là gì? "Vâng!

Chúng thuộc hạ xin ghi nhớ lời giáo huấn của Vu Chủ!" Bây giờ, trong lòng họ, Diệp Thanh là vị thần sánh ngang Bàn Cổ, nên lời nói của hắn, họ đều ghi tạc trong lòng.

Rất nhanh, mọi người giải tán.

Chỉ còn lại Nữ Oa với vẻ mặt lạnh như băng. "Sao thế, Vu Hậu của ta!" Diệp Thanh cười nói. "Nói cho ta biết, tại sao Sư tôn lại giao cả Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương cho ngươi?" Đây là điều Nữ Oa vẫn luôn không hiểu.

Thực tế, Hồng Quân cũng đâu có biết.

Nếu biết Diệp Thanh sẽ dùng chúng để đối phó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, e rằng ngài thà để chúng bám bụi ở đó cũng không đưa. "Cái này à, chắc là vì thấy ta đẹp trai đó!" Diệp Thanh ha ha cười. "Không biết xấu hổ!" Nữ Oa hờn dỗi một tiếng, xoay người đi đến đạo trường ở Tam Thập Tam Thiên ngoại.

Nàng phát hiện, chỉ cần ở cùng tên này, chẳng có lúc nào là nghiêm túc được.

Lúc này, Diệp Thanh hạ một mệnh lệnh!

Từ hôm nay, các bộ tộc Vu tộc tự lo việc của mình, muốn làm gì thì làm, trừ việc tự bạo ra, còn lại cứ tùy tiện gây sự.

Nhất thời, Hồng Hoang lại bắt đầu loạn lên!

Chẳng ai hiểu Vu tộc rốt cuộc đang làm gì.

Hoặc là, Diệp Thanh rốt cuộc đang làm gì. "Diệp Thanh, ngươi thả Vu tộc ra ngoài gây họa loạn Hồng Hoang như vậy, không sợ nhiễm phải quá nhiều nhân quả nghiệp lực, rồi tan thành tro bụi trong lượng

kiếp sao?" Nữ Oa lại quay về Tổ Vu Thần Điện. "Nàng lo cho ta à?" Diệp Thanh cười cười.

Nếu là trước đây, sống chết của Diệp Thanh chẳng liên quan gì đến nàng.

Thậm chí, nàng còn tính kế Diệp Thanh, muốn để Vu tộc bị diệt vong.

Nhưng bây giờ, nàng lại biết quan tâm người khác rồi.

Lẽ nào, tiểu nương tử này đã yêu ta rồi? "Đi chết đi!" Nữ Oa trừng mắt, tên này sao lại đáng ăn đòn như vậy chứ?

Một câu nói rất bình thường, hắn cũng có thể phá hỏng câu chuyện!

Đúng là một kẻ kỳ quặc. "Ta chỉ sợ ngươi chết quá thảm!" Nàng lại bổ sung một câu. "Yên tâm, ta sẽ không chết, Vu tộc cũng sẽ không sao!" Diệp Thanh rất tự tin.

Dù sao nhân quả của Vu tộc đã định, nếu đã không thể tránh, vậy thì kéo tất cả những người khác vào cuộc.

Đến lúc đó, sẽ là một hồi Hồng Hoang đại lượng kiếp.

Cảnh tượng đó sẽ náo nhiệt biết bao. "Hừ!" Nữ Oa hừ nhẹ một tiếng, chuẩn bị quay về, nhưng lại dừng lại. 47. "Ngươi không định đến Tam Thập Tam Thiên ngoại khai mở đạo trường à?" 48.

Theo lý, sau khi chứng đạo thành Thánh, đều phải đến Tam Thập Tam Thiên ngoại khai mở đạo trường.

Đương nhiên, chỉ có Đạo giáo mới vậy.

Hai tên phản đồ Tây Phương kia thì không tính. 49. "Đi chứ, đợi chuyện ở đây xong xuôi, ta sẽ đi khai mở đạo trường!" Diệp Thanh đáp. 50.

Đương nhiên phải đi Tam Thập Tam Thiên ngoại khai mở địa bàn.

Nơi đó hỗn độn khí tức nồng đậm, có thể giúp Thánh nhân nâng cao cảnh giới.

Bây giờ, ngoài Hồng Quân ra, tất cả các Thánh nhân đều đang dừng lại ở Thánh nhân sơ kỳ.

Sau Thánh nhân đỉnh phong chính là Thiên Đạo, tức là Hồng Quân.

Những người khác muốn từ Thánh nhân sơ kỳ tiến thêm một bước, khó như lên trời.

Đương nhiên, dưới quy tắc của Hồng Hoang, Thiên Đạo, chỉ có một người!

Các Thánh nhân khác dù tu luyện bao lâu, cũng chỉ đến Thánh nhân đỉnh phong mà thôi. "Được!" Nữ Oa gật đầu, xoay người rời đi.

Nàng cũng phát hiện, từ khi đồng ý trở thành Vu Hậu của Vu tộc, trong lòng nàng đã có một tia ràng buộc.

Chỉ là không hiểu tại sao lại như vậy.

Sau khi Nữ Oa đi, Hậu Thổ bước vào. "Vu Chủ, theo như ngài căn dặn, chúng ta đã bắt được rất nhiều đệ tử Yêu tộc có linh căn tốt!" Hậu Thổ mặc một bộ váy dài, xinh đẹp động lòng người.

Chỉ là, một muội tử xinh đẹp như vậy, sao lại hóa thành luân hồi chứ?

Diệp Thanh nhìn nàng, khẽ lắc đầu, có chút tiếc nuối.

Nhưng, chỉ cần Vu tộc không diệt, chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi có lẽ sẽ không xảy ra đâu nhỉ? "Vu Chủ, ngài lắc đầu là có ý gì?

Những đệ tử Yêu tộc đó không được à?" Hậu Thổ ngơ ngác. 51. "Không, đều được cả, cứ an bài cho tốt!" Diệp Thanh phất tay.

Mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ người nguyện ý mắc câu.

... ...

Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bế quan mấy trăm năm mới hồi phục thương thế. "Sư huynh, tên Diệp Thanh đó đã thu mất Thất Bảo Diệu Thụ của ta rồi, làm sao bây giờ?" Chuẩn Đề hoảng hốt.

Chương 44

Tây Phương Giáo vốn nghèo nàn, pháp bảo lại càng ít ỏi.

Bây giờ, ngay cả pháp bảo chứng đạo cũng bị Diệp Thanh thu đi, sau này làm sao truyền bá giáo hóa? "Ai, đừng nói nữa, ta đã khổ cực luyện chế nhiều bảo vật như vậy, kết quả bị hủy mất hơn một nửa!" "May mà có một số cái chưa lấy ra, không thì cũng gặp nạn rồi." Tiếp Dẫn mặt mày đau khổ.

Bị mắng, bị đánh không nói, lại còn bị đập nát một đống bảo vật.

Phải biết, một Thánh nhân, để luyện chế một món pháp bảo cần bao nhiêu thời gian, bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu công đức.

Từ một gã trai nghèo không một xu dính túi phát triển đến ngày nay, dễ dàng lắm sao?

Chỉ trong một khoảnh khắc đã quay về thời kỳ giải phóng. "Gia Trì Thần Xử của ta chẳng phải cũng nứt rồi sao?" Chuẩn Đề bĩu môi: "Mấy thứ đó mất rồi có thể luyện lại, nhưng pháp bảo chứng đạo là tiên thiên bảo vật, mất là mất luôn!" Lão vẫn canh cánh về Thất Bảo Diệu Thụ.

Đó là tiên thiên bảo vật, chỉ có một món duy nhất, nếu bị tên Diệp Thanh kia luyện hóa mất, khóc cũng vô dụng. "Ừ, phải đi đòi lại!" "Hay là thế này, ngươi đến Tổ Vu Thần Điện một chuyến đi, dù thế nào cũng phải lấy lại Thất Bảo Diệu Thụ của ngươi!" "Cùng lắm thì..." Tiếp Dẫn nháy mắt, ra vẻ 'ngươi hiểu mà'.

Dù sao cũng không cần mặt mũi nữa, lần này, cứ thi triển 'vô sỉ thần công', đòi lại Thất Bảo Diệu Thụ. "Được, vậy Tây Phương Giáo giao cho sư huynh!" Chuẩn Đề gật đầu, cưỡi mây bay đi.

Không bao lâu, lão đã đến Tổ Vu Thần Điện.

Lúc này, Diệp Thanh đang đặt một chiếc bàn vuông ở cửa Tổ Vu Thần Điện, trên bàn có mấy đĩa linh quả.

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu đang đứng một bên rót rượu hầu hạ.

Quan trọng nhất là, Thất Bảo Diệu Thụ bị Diệp Thanh đặt ở giữa bàn, dùng làm đồ trang trí?

Đối diện Diệp Thanh, có một chỗ ngồi, đang trống.

Thấy Chuẩn Đề, hắn liền cười nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, ta đã đợi ngài đã lâu, mời ngồi!" Nghe vậy, Chuẩn Đề ngẩn người.

Lão nhìn Diệp Thanh, một bước cũng không dám nhúc nhích.

Bởi vì cảnh tượng này khác hẳn với những gì lão đã chuẩn bị.

Diệp Thanh không phải nên mặt đầy tức giận, chửi lão một trận xối xả trước sao?

Sau đó, lão sẽ thi triển 'vô sỉ thần công', khóc lóc thảm thiết, bán manh, ôm đùi, thế nào cũng phải khiến Diệp Thanh trả lại Thất Bảo Diệu Thụ.

Nhưng bây giờ...

Diệp Thanh cười tủm tỉm mời lão ngồi.

Linh quả, linh tửu hầu hạ?

Thậm chí, Thất Bảo Diệu Thụ còn ở ngay trước mặt!

Không đúng, tuyệt đối không đúng, tên tiểu tử này rốt cuộc đang giở trò gì? "Chuẩn Đề đạo hữu, sao vậy?

Mời ngồi!" Diệp Thanh thấy Chuẩn Đề không động, liền gọi một tiếng. "Ờ..." Chuẩn Đề do dự không tiến. "Đạo hữu, ta biết ý của ngài, là vì Thất Bảo Diệu Thụ phải không?" "Thực không dám giấu, lúc

trước ta đã đánh hai vị đạo hữu, trong lòng cũng áy náy, chúng ta đều là đạo hữu, lại từng cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, hà tất phải đánh đánh giết giết!" "Hơn nữa, Thất Bảo Diệu Thụ để ở chỗ ta cũng vô dụng, chỉ có thể làm đồ trang trí!

Cho nên ta định đợi đạo hữu đến, sẽ trả lại!" Diệp Thanh biểu tình nghiêm túc, trông rất chân thật.

Nhưng Chuẩn Đề không tin.

Mẹ nó chứ, lúc ngươi đánh ta, mắng ta sao mà ác thế, bây giờ lại áy náy?

Lừa quỷ à.

Còn nữa, pháp bảo chứng đạo của ta, ngươi lại dám lấy làm đồ trang trí?

Biết ngươi nhiều bảo vật, nhưng cũng không thể phung phí như vậy chứ!

Chuẩn Đề trong lòng nguyền rủa Diệp Thanh vô số lần!

Nhưng không còn cách nào khác, đánh không lại hắn, chỉ có thể nhẫn nhịn. "Nếu đạo hữu đã nói vậy, vậy xin hãy trả lại Thất Bảo Diệu Thụ cho ta!" Chuẩn Đề không tiến lên, chỉ đứng tại chỗ nói.

Lão sợ rồi.

Bị Diệp Thanh đánh cho ám ảnh tâm lý.

Nếu tên này lại tìm cớ đánh lão một trận nữa, thì còn mặt mũi nào mà gặp người. "Chuẩn Đề đạo hữu, ngài nói vậy là không đúng rồi, ngài không ngồi xuống uống với ta một ly sao?

Vậy là không tin ta rồi!

Nếu đã như vậy, thì thôi vậy!" Diệp Thanh phất tay, chuẩn bị để Tây Vương Mẫu dọn bàn.

Lại còn vươn tay cầm lấy Thất Bảo Diệu Thụ. "...

Diệp Thanh đạo hữu, khoan đã!

Ta uống với ngài một ly!" Hết cách rồi, dù biết đây là Hồng Môn Yến của Diệp Thanh, nhưng vì lấy lại Thất Bảo Diệu Thụ, ngay cả 'vô sỉ thần công' lão cũng đã chuẩn bị sẵn.

Lẽ nào lại sợ uống một ly rượu?

Thế là, Chuẩn Đề bước tới. "Đến đây, Chuẩn Đề đạo huynh, cạn ly vì sự đắc tội trước đây của ta!" Diệp Thanh nâng ly rượu, một hơi uống cạn.

Chuẩn Đề thấy vậy, cũng không thể không nể mặt.

Vì vậy, lão cũng uống cạn.

Nhưng vừa uống, lão đã cảm thấy hương vị của rượu ngon tuyệt vời! "Dám hỏi đạo huynh, đây là rượu gì?" Chuẩn Đề hỏi.

Thân là Thánh nhân, lão đã uống qua không biết bao nhiêu linh tửu được làm từ linh quả, nhưng mỹ vị như thế này, là lần đầu tiên lão được uống.

Hơn nữa, cảm giác trong rượu còn mang theo sức sống, khiến người ta khoan khoái. "Đây là rượu Nhân Sâm Quả duy nhất trong toàn cõi Hồng Hoang!" Diệp Thanh cười cười, Tây Vương Mẫu lại rót cho hai người một ly nữa. "Cái gì?" Chuẩn Đề chấn động. "Rượu Nhân Sâm Quả?" "Là cây ở Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử?" Diệp Thanh cười nói: "Đúng vậy!

Đó là một trong mười đại linh căn của Hồng Hoang, thiên hạ chỉ có một cây duy nhất!" "Bây giờ ta lấy nó làm thành linh tửu để chiêu đãi đạo hữu, đủ thành ý chứ!" Đệt!

Thật là xa xỉ!

Chuẩn Đề thầm nghĩ trong lòng.

Đó là bảo bối của Trấn Nguyên Tử mà.

Năm đó nếu lão không cưỡng ép chiếm đoạt Thất Thải Hồ Lô, thì làm sao lại đổi cây Nhân Sâm Quả cho ngươi được?

Hơn nữa, ngươi cũng quá phá của rồi.

Cây Nhân Sâm Quả là lá chắn tự nhiên của Ngũ Trang Quán.

Nhân Sâm Quả, lại là bảo vật tăng tuổi thọ, ăn một quả có thể tăng bốn vạn bảy ngàn năm tuổi thọ.

Ngươi lại lấy nó ủ rượu uống?

Nhưng, có liên quan gì đến ta đâu, có thể uống rượu Nhân Sâm Quả, cũng là vận khí của ta. "Đủ thành ý, đương nhiên đủ thành ý, đến đây, uống!" Chuẩn Đề ha ha cười.

Nếu đã vậy, ta cũng không khách khí nữa, uống cho cạn sạch.

Sau đó, Chuẩn Đề cũng không khách khí, ly này nối tiếp ly kia, uống rất nhanh.

Chỉ là, đang lúc cao hứng thì rượu hết. "Diệp Thanh đạo hữu, xem này..." Chuẩn Đề nâng ly rượu không, nhìn bình rượu rỗng, trực tiếp bật chế độ mặt dày vô sỉ, mở miệng xin.

Ý tứ quá rõ ràng.

Rượu hết rồi, không định lấy thêm ra nữa sao? "Ha ha, ngại quá, ngại quá!" "Tiểu thị nữ, đi lấy thêm một bình rượu nữa!" Diệp Thanh ra lệnh cho Tây Vương Mẫu.

Nhưng, Tây Vương Mẫu lại nói: "Chủ nhân, rượu Nhân Sâm Quả chỉ có ba bình, lần trước ngài uống mất một bình, bây giờ lại uống thêm một bình, bình còn lại không phải để tặng cho Thái Thượng Thánh Nhân sao?" "Ôi chao, xem trí nhớ của ta này, suýt nữa thì

quên!" Diệp Thanh vỗ trán, nói. "Ồ?

Tặng cho Thái Thượng Thánh Nhân?

Vì sao?" Chuẩn Đề buồn bực.

Thái Thượng Thánh Nhân là Thánh nhân, ta cũng là Thánh nhân.

Dựa vào đâu ta chỉ được uống cùng ngươi, mà Thái Thượng Thánh Nhân lại được cả một bình?

Coi thường người ta à? "Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm!" Diệp Thanh phất tay.

Càng khiến Chuẩn Đề tò mò.

Diệp Thanh là Thánh nhân trời không sợ đất không sợ, ngầu lòi như vậy, mà cũng có chuyện khó xử sao? "Nói nghe xem, biết đâu ta cũng có thể giúp ngươi giải quyết!" Uống mấy ly rượu, Chuẩn Đề đã quên Diệp Thanh là kẻ thù.

Ngược lại còn cảm thấy, việc Thái Thượng Thánh Nhân làm được, lẽ nào ta giải quyết không được? "Thật sự muốn nghe?" "Ừ!" "Được, vậy ta nói!" Diệp Thanh vỗ đùi, nói: "Ngươi cũng biết, Vu tộc ta và Yêu tộc là tử địch." "Cách đây không lâu, Yêu tộc tấn công ta, ngươi cũng rõ mà!" Chuẩn Đề nghe xong, mặt sầm lại.

Mẹ nó, không rõ sao được?

Chính vì ngươi đánh Đế Tuấn và Thái Nhất, ta mới ra mặt nói vài lời công đạo.

Kết quả bị ngươi đánh cho một trận tơi bời.

Chuyện này dù trời hoang đất lở ta cũng không quên. "Sau đó, ta để Vu tộc phản công, có lẽ ngươi không dám tin, trong Yêu tộc, xuất hiện một nhóm thành viên có linh căn kỳ đặc!" "Nếu ăn thì lại quá đáng tiếc!" "Nếu giáo hóa thì Vu tộc ta lại không giỏi việc đó, cho nên chỉ

có thể nhờ Thái Thượng Thánh Nhân giúp đỡ!" Diệp Thanh vừa nói, vừa nhìn chằm chằm Chuẩn Đề.

Sắc mặt tên này biến đổi mấy lần, cuối cùng mày nhíu chặt.

Chương 45

Người Yêu tộc có linh căn kỳ đặc, Tây Phương Giáo không phải đang thiếu người sao? "Vậy Thái Thượng Thánh Nhân đã đồng ý chưa?" Chuẩn Đề vội hỏi. "Lúc đầu ngài ấy không đồng ý, nhưng đợi ta lấy ra một bình rượu Nhân Sâm Quả, mới miễn cưỡng đồng ý!" Diệp Thanh có chút may mắn nói. "Đệt, Thái Thượng Thánh Nhân cũng quá đáng rồi, một bình rượu Nhân Sâm Quả, mà chỉ miễn cưỡng đồng ý?" "Diệp đạo hữu, hay là ngươi đưa rượu cho ta, những đệ tử Yêu tộc đó ta giúp ngươi xử lý?" Chuẩn Đề thăm dò hỏi.

Trong lòng lão đã có tính toán riêng.

Vừa có được rượu Nhân Sâm Quả, lại có thể thêm người mới cho Tây Phương, đúng là một mũi tên trúng hai đích.

Không đúng, còn có thể lấy lại Thất Bảo Diệu Thụ, quả thực là một mũi tên trúng ba đích. "Như vậy không hay lắm nhỉ?" Diệp Thanh hơi trầm ngâm.

Cắn câu rồi? "Sao lại không hay?

Lẽ nào ngươi không tin ta?" "Yên tâm, Tây Phương Giáo ta chuyên tuyên truyền độ hóa thế nhân, ta sẽ thu nhận toàn bộ bọn họ vào Tây Phương Giáo, tuyệt đối tốt hơn là để ở chỗ Thái Thượng Thánh Nhân!" Chuẩn Đề vỗ ngực nói. "..." Diệp Thanh lại do dự, nói: "Được rồi, nếu đạo hữu đã chân thành như vậy, ta cũng cảm thấy để ở Tây Phương Giáo tốt hơn!

Vậy chuyện này cứ quyết định như vậy nhé?" "Cứ quyết định như vậy!" Chuẩn Đề vì rượu Nhân Sâm Quả, trực tiếp đồng ý.

Sau đó, Diệp Thanh đưa rượu Nhân Sâm Quả và Thất Bảo Diệu Thụ cho Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề thì dẫn những người Yêu tộc và bảo vật rời đi. "Chủ nhân!

Trí tuệ của ngài trong cả Hồng Hoang không ai sánh bằng!" Đợi Chuẩn Đề đi rồi, Tây Vương Mẫu bước tới.

Những năm này, nàng đã thấy nhiều, cũng đã biết nhiều.

Biết cây Hoàng Trung Lý ở trong tay Diệp Thanh, nàng cũng đã chấp nhận số phận.

Bởi vì, Diệp Thanh quá đáng sợ, từ xưa đến nay chưa từng thấy.

Xiển giáo, Nhân giáo, Tiệt giáo, bây giờ đều đã dính líu nhân quả với Yêu tộc.

Tây Phương Giáo là bên duy nhất đứng ngoài cuộc, giờ đây cũng khó thoát kiếp nạn.

Cả Hồng Hoang, sắp sửa nghênh đón một trận đại kiếp nạn!

Về phần ai có thể sống sót, Tây Vương Mẫu chắc chắn, Diệp Thanh có hậu thủ. "Đúng vậy, sinh linh tiên thiên dù tu luyện nhanh, nhưng luận về trí tuệ, sao có thể so được với Hậu Thiên Nhân Tộc?" Diệp Thanh thuận miệng nói, lại khiến thân thể Tây Vương Mẫu run lên. "Hậu Thiên Nhân Tộc?" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, đi bế quan đi, tranh thủ trước khi đại kiếp ập đến, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh!" Diệp Thanh liếc nhìn một cái, nói. "Vâng, chủ nhân!" Tây Vương Mẫu không nhiều lời, trong lòng cũng không dám.

Dù sao Diệp Thanh là Thánh nhân, chỉ sợ hắn biết được suy nghĩ của mình.

Ngay lập tức, Tây Vương Mẫu bế quan, chuẩn bị trảm thi.

Diệp Thanh cũng bế quan, bắt đầu tu luyện Thái Dương Chân Hỏa. ... ...

Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề dẫn theo hơn vạn đệ tử Yêu tộc trở về.

Một tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, một tay ôm một bình rượu Nhân Sâm Quả, vô cùng vui vẻ. "Sư huynh, mau xem, ta mang về cái gì này!" Lão vừa chạy vừa la.

Tiếp Dẫn từ trong đi ra, khi thấy cảnh tượng này, trực tiếp ngây người. "Sư đệ, ngươi mang về toàn là người nào đây?" Mặc dù những người này đã hóa hình hoàn toàn, nhưng Tiếp Dẫn dù sao cũng là Thánh nhân, một mắt đã nhìn ra trên người họ có yêu khí, rõ ràng là Yêu tộc.

Yêu tộc và Vu tộc thế như nước với lửa, trước và sau đã trải qua hai trận đại chiến.

Những người khác đều tránh không kịp.

Chuẩn Đề lại dẫn hơn vạn Yêu tộc về Tây Phương Giáo?

Nếu là vì Vu tộc và Yêu tộc đại chiến sắp kết thúc tốt đẹp, có thể nhân danh độ hóa, lôi kéo người thu đệ tử.

Nhưng đây lại là chuyện gì? "Sư huynh, nếm thử mỹ tửu trước đi!" Chuẩn Đề bây giờ đâu có tâm trạng đi quản người Yêu tộc, thứ lão quan tâm nhất là bình rượu Nhân Sâm Quả.

Lão thuận tay lấy ra hai cái ly, rót hai ly.

Đưa một ly cho Tiếp Dẫn. "..." Chưa uống vào miệng, đã cảm nhận được một luồng sinh mệnh lực thanh mát từ xa.

Lập tức bị rượu hấp dẫn. "Đây là rượu Nhân Sâm Quả do Diệp đạo hữu ủ, ta uống nửa bình, lại đòi thêm một bình!

Mau nếm thử!" Chuẩn Đề mặt đầy đắc ý.

Tiếp Dẫn nghe xong, lại ngẩn người! "Cái gì, là quả Nhân Sâm kết

từ cây Nhân Sâm Quả ở Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử ủ thành?" Phải nếm thử.

Đó là bảo vật trong Hồng Hoang, lão từng muốn đi xin một quả.

Nhưng ai ngờ, lại bị tên Diệp Thanh kia lừa mất. "Hít... rượu ngon!" Tiếp Dẫn uống một hớp, chỉ cảm thấy sảng khoái chưa từng có.

Chỉ là... "Những người Yêu tộc này lại là chuyện gì?" Tiếp Dẫn dù sao cũng là đại giáo chủ của Tây Phương Giáo, lão thành hơn một chút, cẩn thận hơn một chút. "Ha ha, sư huynh, lần này ta đi tìm Diệp đạo hữu, có thể nói là một mũi tên trúng ba đích." Chuẩn Đề bắt đầu kể lại.

Một là lấy lại Thất Bảo Diệu Thụ.

Hai là được một bình rượu Nhân Sâm Quả.

Ba là mang về những đệ tử Yêu tộc có linh căn tốt. "Tây Phương Giáo chúng ta không phải vẫn luôn không có người sao?

Chúng ta chỉ cần độ hóa, là có thể cùng Xiển giáo, Tiệt giáo tranh phong!" Chuẩn Đề mặt đầy tự hào nói.

Xiển giáo, mười ba vị đệ tử.

Tiệt giáo, tuy đệ tử đông đảo, nhưng tốt xấu lẫn lộn.

Những người lão mang về toàn là đệ tử Yêu tộc có linh căn rất tốt.

Nếu phát triển, chắc chắn sẽ trở thành giáo phái đỉnh cao nhất trong thế giới Hồng Hoang. "Ồ?" Tiếp Dẫn mày nhíu chặt, lời nói dường như không có vấn đề gì.

Nhưng những người này rốt cuộc từ đâu mà có? "Sư đệ, không phải là tên Diệp Thanh kia đưa cho ngươi chứ!" Tiếp Dẫn lại có một suy đoán táo bạo.

Dù sao những người Yêu tộc này ánh mắt u oán, một bộ dạng không tình nguyện. "Sư huynh, sao huynh biết?" Chuẩn Đề ngẩn ra. "...Thật sự là..." Tiếp Dẫn trong lòng chùng xuống, lần này xong đời rồi.

Những người Yêu tộc này, chắc chắn là do Vu tộc bắt.

Vốn dĩ chỉ là nhân quả của Vu tộc và Yêu tộc, nhưng bây giờ, lại đem người Yêu tộc đưa đến Tây Phương.

Mà Chuẩn Đề lại ngốc nghếch mang người về độ hóa.

Tương đương với việc, Tây Phương Giáo và Vu tộc là cùng một phe.

Vậy Yêu tộc có thể bỏ qua sao? "Hồ đồ, sư đệ, hồ đồ quá rồi!" Tiếp Dẫn dậm chân xuống đất, trong lòng vô cùng lo lắng. "Sư huynh, rốt cuộc sao vậy?" Chuẩn Đề dường như vẫn chưa hiểu. "Bị gài bẫy rồi!" "Bây giờ thiên cơ hỗn loạn, vốn thuộc về thù hận của Vu tộc và Yêu tộc, lại bị ngươi cứng rắn mang về Tây Phương Giáo!" Tiếp Dẫn trách mắng.

Năm đó Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh cược thua Đế Tuấn Thái Dương Tinh, đã dính vào nhân quả.

Sau đó khiêu khích Chúc Dung và Cộng Công, Thái Thanh Thánh Nhân cũng dính vào nhân quả.

Tam Thanh tuy phân gia, nhưng chung quy vẫn là một thể.

Nếu Nguyên Thủy và Thái Thượng có nhân quả, vậy Thông Thiên cũng không thể đứng ngoài.

Cộng thêm Tiệt giáo của Thông Thiên, đệ tử Yêu tộc chiếm đa số, nhân quả nghiệp lực càng nặng.

Cho nên, khắp thiên hạ, cũng chỉ có Tây Phương Giáo có thể đứng

ngoài cuộc.

Nhưng bây giờ bị hắn làm một phen như vậy, cũng không thể thoát được rồi. "A..." Chuẩn Đề cuối cùng cũng hiểu ra: "Sư huynh, vậy ta mang người trả lại!" "Trả lại?" "Chúng ta là Thánh nhân, đã nhận đồ của người ta, Thiên Đạo nhìn rất rõ ràng, phân nhân quả đã xuất hiện, trả lại cũng vô ích!" Tiếp Dẫn lắc đầu.

Lão vẫn luôn cẩn thận, tính kế người khác, để lớn mạnh Tây Phương.

Không ngờ, lại bị Diệp Thanh tính kế. "Khốn nạn!

Tên tiểu tử đó thật đáng ghét!" Chuẩn Đề cầm bình rượu, trực tiếp ném xuống đất.

Nhưng lại ngửi thấy hương rượu không thể cưỡng lại, vội vàng nhặt lên. "Ai..." Tiếp Dẫn lắc đầu, đi vào trong. ... ... "Cũng gần đến lúc rồi!" Tại Tổ Vu Thần Điện, Diệp Thanh nhìn thiên cơ, một mảnh hỗn độn, không một chút trong sáng.

Chương 46

Đủ để chứng minh, Hồng Hoang hiện tại, đã bị khuấy thành một nồi cháo. "Thập Nhị Tổ Vu nghe lệnh, kể từ hôm nay, triệu hồi tất cả thành viên Vu tộc!" Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu lại không hiểu.

Trước đó bảo cứ tùy tiện gây sự, bây giờ lại muốn triệu hồi?

Lẽ nào, lại muốn bế quan?

Phải biết, lần trước Diệp Thanh bảo họ bế quan, họ đã có ám ảnh tâm lý.

Nhưng, họ cũng không nghi ngờ mệnh lệnh của Diệp Thanh, đều lập tức chấp hành. 52.

Về phần Diệp Thanh, bây giờ đã tu thành Thái Dương Chân Hỏa, liền đến Tam Thập Tam Thiên ngoại khai mở đạo trường.

Đương nhiên, Diệp Thanh dù sao cũng là người xuyên việt, cuộc sống tương đối tinh tế.

Không thể giống như sinh linh trong Hồng Hoang, trực tiếp một cái động phủ, mấy món đồ là thành đạo trường. 53.

Hắn theo phong cách Trung Hoa, khai mở ra một thế giới cổ kính trong hư không.

Đình đài, lầu các, cầu nhỏ, nước chảy, hòn non bộ, tất cả đều có.

Lại thêm mấy con linh điểu bay lượn, hót vang, quả thực như một bức tranh.

Thiên đình của Đế Tuấn và Thái Nhất tuy hùng vĩ tráng lệ, nhưng so với đạo trường này, lại thiếu đi mấy phần tinh tế và ưu nhã. "Diệp Thanh, đây là đạo trường của ngươi?" Nữ Oa từ Oa Hoàng Cung đến.

Vừa bước vào, nàng đã thấy mắt sáng lên, tâm hồn sảng khoái.

Đạo trường của Diệp Thanh, so với của nàng, không biết đẹp hơn bao nhiêu lần. "Nếu nàng thích, chúng ta có thể cùng nhau tu luyện!" Diệp Thanh cười cười. "...

Vô sỉ!" Bao nhiêu năm rồi, Nữ Oa vẫn chỉ có hai chữ đó.

Cảm giác nói chuyện với Diệp Thanh thật mệt mỏi.

Dù nói gì, cũng không thể trò chuyện tử tế. "Ta là Vu Chủ, nàng là Vu Hậu, chúng ta cùng tu luyện là danh chính ngôn thuận!

Vô sỉ chỗ nào?" Diệp Thanh chẳng quan tâm.

Vu Yêu đại chiến lần thứ ba, chính là trận chiến sinh tử.

Có thể giữ Nữ Oa, một Thánh nhân của Yêu tộc, ở bên cạnh, cũng là một điều may mắn lớn! "Hừ!" Nữ Oa mặt trầm xuống, hừ nhẹ một tiếng, liền không để ý đến hắn nữa.

Diệp Thanh thì đi đến cửa, đề tên cho đạo trường. "Thanh Liên Cư!" Hắn lấy họ của mình, thêm một chữ 'Liên'.

Bởi vì hắn có duyên với hoa sen.

Mới vào Hồng Hoang, đã được bảo vật do Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hóa thành.

Sau đó là Thí Thần Thương, Càn Khôn Đỉnh, đều do Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Hơn nữa, hoa sen, tượng trưng cho quân tử. "Tên cũng không tệ!" Nữ Oa thấy vậy, ở một bên tán thưởng.

Nàng có chút không hiểu, chỉ là một đạo trường tu luyện, hà tất phải tốn nhiều tâm sức như vậy! "Nàng thích là được, hay là ta dẫn nàng đi xem phòng ngủ của chúng ta?" Diệp Thanh cười nói. "Phòng ngủ?" Nữ Oa dường như có chút không hiểu! "Là nơi chúng ta cùng

ngủ!" "Cút!" Nữ Oa tức giận trừng mắt, đùng đùng bỏ đi.

Tên này tuyệt đối không phải sinh linh tiên thiên, trong đầu toàn những chuyện xấu xa đó.

Nữ Oa cảm thấy, tuy nàng thích thiết kế này, nhưng nếu ở lại đây, sẽ bị Diệp Thanh đồng hóa.

Chớp mắt, vạn năm Hồng Hoang trôi qua.

Vu tộc toàn bộ quay về chân núi Bất Chu.

Keng...

Sau khi thiên địa Hồng Hoang yên bình vạn năm, Cửu Trọng Thiên Cung phát ra một tiếng chuông vang.

Cả Hồng Hoang lại chấn động. "Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng Chung vang rồi!" "Trận chiến năm đó, Đông Hoàng và Đế Tuấn đại bại, xem ra, lần này không chỉ thương thế phục hồi, thực lực còn tiến thêm một bước." "Nghe tiếng chuông, Đông Hoàng dường như đã luyện hóa toàn bộ cấm chế của Đông Hoàng Chung." Một số Đại La Kim Tiên xì xào bàn tán.

Ngay sau đó, trong Hồng Hoang truyền đến giọng của Đế Tuấn. "Tất cả đệ tử Yêu tộc, toàn bộ đến Cửu Trọng Thiên nghe lệnh!" Nghe vậy, một số đại yêu đều vui mừng đến rơi lệ.

Lão đại của họ cuối cùng đã xuất quan.

Một vạn năm, không chỉ chịu sự tàn phá của Vu tộc, còn chịu sự bắt nạt của các giáo phái khác.

Nhất là Tây Phương Giáo, đã bắt hết những đệ tử Yêu tộc có linh căn đi độ hóa.

Rất nhanh, trên không trung yêu khí bay loạn xạ, tất cả Yêu tộc đều hội tụ về phía Thiên Đình.

Thủ Dương Sơn.

Lão Tử vẫn đang luyện đan luyện khí.

Một ngày, ngài đột nhiên mở mắt, trong lòng niệm: "Vu Yêu đại chiến lần thứ ba, cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi sao?" Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng trên đỉnh Côn Luân, nhìn về phía Thiên Đình. "Đế Tuấn và Thái Nhất đã luyện hóa toàn bộ cấm chế của Hà Đồ Lạc Thư, Đông Hoàng Chung, xem ra, trận quyết chiến cuối cùng với Vu tộc sắp bắt đầu rồi!" "Diệp Thanh, Vu tộc, ta xem các ngươi lần này làm sao chống đỡ!" "Tốt nhất là cùng Yêu tộc đồng quy vu tận!" Ngài không thích đám lông lá sừng sỏ, cũng không thích đám Vu tộc mắt cao hơn đầu.

Cho nên, ngài hy vọng Vu tộc và Yêu tộc cùng nhau diệt vong.

Kim Ngao Đảo! "Sư tôn, Yêu Hoàng triệu hoán, chúng con xin về Thiên Đình trước!" Môn hạ của Tiệt giáo, rất nhiều đại yêu phân thân, cáo biệt Thông Thiên giáo chủ.

Chỉ có đệ tử thân truyền của Thông Thiên là Quy Linh Thánh Mẫu không rời đi.

Nàng cảm thấy, thay vì lần nào cũng thất bại, không bằng an tâm tu luyện.

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa thấy Thiên Đình có dị động, vội vàng đến Thanh Liên Cư của Diệp Thanh.

Nhưng, vừa mới vào, đã thấy Thường Hi và Hi Hòa đang cùng Diệp Thanh ăn linh quả, uống linh tửu, vô cùng tự tại. "Diệp Thanh, đã đến lúc nào rồi, ngươi còn có tâm trạng ở đây uống rượu?" Nữ Oa mặt đầy bực bội bước vào.

Thường Hi và Hi Hòa thấy vậy, vội vàng đứng dậy: "Bái kiến Nữ Oa Thánh Nhân." Hai chị em tuy thường xuyên tu luyện trên Thái Âm Tinh, nhưng đến nay cũng mới tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cho nên thấy Nữ Oa là Thánh nhân, phải tham bái.

Nữ Oa liếc nhìn một cái, không nói gì, trực tiếp đi đến chỗ Diệp Thanh, giật lấy ly rượu của hắn. "Ngươi có nghe ta nói không?" "Có mà!" Diệp Thanh sắc mặt bình tĩnh, chỉ nhìn Nữ Oa. "Vậy sao không có chút phản ứng nào?" Nữ Oa thật sự bực mình rồi.

Ngươi không thấy Yêu tộc có động thái lớn rồi sao?

Vu tộc và Yêu tộc như nước với lửa, đấu nhau mấy nguyên hội, ngươi lại không một chút lo lắng? "Ta cần phản ứng gì?" "Yêu tộc muốn đánh, vậy thì đánh thôi!" Thực tế, Diệp Thanh sớm đã có cách đối phó.

Sở dĩ hắn khuấy đảo thiên cơ, kéo tất cả các giáo phái vào cuộc, chính là để đối phó với trận đại chiến lần này của Yêu tộc.

Hắn biết rõ, sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng hoàn toàn luyện hóa Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung, liền lĩnh ngộ được hai đại sát trận tuyệt cường.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Được mệnh danh là hai sát trận hàng đầu Hồng Hoang.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là do Đông Hoàng Thái Nhất từ trong Hỗn Độn Chung tìm hiểu quy luật vận chuyển của các vì sao mà ngộ ra.

Nó hợp sức mạnh của ba trăm sáu mươi lăm vì sao trên trời, lại lấy Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm chủ tinh trận nhãn, sâu

thẳm vô cùng, sát khí ngập trời, là một đại trận hộ giới vô cùng mạnh mẽ.

Để bố trí trận này, cần luyện chế ba trăm sáu mươi lăm lá cờ đại Chu Thiên Tinh Thần, tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh trên trời.

Sau đó cần một vạn bốn ngàn tám trăm lá cờ tiểu Chu Thiên Tinh Thần, tương ứng với một vạn bốn ngàn tám trăm phó tinh. 54.

Lại phối hợp với sức mạnh của hàng ức thần ma, một thần ma đại biểu cho một vì sao, có thể tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận uy lực tuyệt luân.

Ba trăm sáu mươi lăm lá cờ đại Chu Thiên Tinh Thần làm gốc, một vạn bốn ngàn tám trăm lá cờ tiểu Chu Thiên Tinh Thần làm cành, hàng ức thần ma làm lá.

Dùng sức mạnh của các vì sao liên kết lại với nhau, người trong trận bị khóa chặt, dù là Thánh nhân không bị vẫn lạc, cũng sẽ bị phong ấn vĩnh viễn, có thể thấy uy lực của nó mạnh đến mức nào.

Đương nhiên, bây giờ Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh đã bị Diệp Thanh thu đi, Đông Hoàng chỉ có thể chọn hai vì sao khác làm chủ trận nhãn.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, toàn trận mô phỏng theo sông núi, sông ngòi thời thượng cổ Hồng Hoang.

Bên trong bao la vạn tượng, nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là nhật nguyệt tinh thần, thì Hà Đồ Lạc Thư là sông núi địa lý, bao hàm sông lớn, biển cả, bầu trời, chim thú cá côn trùng thời Hồng Hoang, diễn hóa biến đổi của thế giới Hồng Hoang thượng cổ.

Điểm tuyệt diệu hơn của trận này là người ở trong đó không biết thời gian trôi qua, có thể thấy núi tuyết biến thành biển cả, thương hải

hóa tang điền.

Ảo ảnh trên Hà Đồ, một sinh vạn, một sát na sinh diệt tiêu trưởng, tựa như đã qua hàng ức năm, cũng tựa như đã qua vô lượng lượng kiếp.

Khiến người ta chết đi trong vô thức.

Nếu theo sự phát triển bình thường, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chỉ có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu mới có thể phá giải.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, do các Tổ Vu tự bạo, mới phá hủy được trận nhãn trung tâm.

Nhưng cuối cùng, cường giả của cả hai tộc Vu Yêu, đều đồng quy vu tận.

Hai tộc Vu Yêu, từ đó rút lui khỏi vũ đài lịch sử.

Nhưng bây giờ đã khác.

Chương 47

Đế Tuấn và Đông Hoàng đã thành Thánh.

Thập Nhị Tổ Vu chỉ là Chuẩn Thánh, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận dù lợi hại, có thể phá được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Thánh nhân điều khiển không?

Cho nên, Diệp Thanh dứt khoát không quản.

Bởi vì quản cũng không có cách nào, đánh không lại. "..." Nữ Oa thật sự không hiểu, người này rốt cuộc là đã từ bỏ, hay là đã có vạn toàn chi sách? "Vu Hậu, nàng thật sự lo lắng cho ta sao?" Diệp Thanh hỏi. "..." Nữ Oa lại định mắng, nhưng lại nhịn xuống, vì lần này chuyện rất nghiêm trọng.

Nàng có thể cảm nhận được khí tức kinh khủng truyền đến từ Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư.

Ầm ầm!

Trong phút chốc, trời đất rung chuyển.

Trên bầu trời, sông núi thượng cổ, sông ngòi lóe lên.

Một tòa thiên cung thực chất hóa trong hư không nhanh chóng biến đổi.

Ngay sau đó, một giọng nói bá đạo truyền ra. "Ta là Thiên Đế, dùng Hà Đồ Lạc Thư lập ra Tam Thập Tam Thiên Cung trong hư không!

Chấp chưởng Hồng Hoang, tất cả sinh linh trong vòng trăm năm phải lần lượt đến triều bái, nếu có kẻ không tuân, giết không tha!" Thương thế của Đế Tuấn đã khỏi, tu vi đã tăng lên Thánh nhân trung kỳ.

Cộng thêm cấm chế trong Hà Đồ Lạc Thư đã được luyện hóa toàn bộ, lại lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận nghịch thiên như vậy.

Lại mở ra Tam Thập Tam Thiên Cung, tượng trưng cho ba mươi ba tầng trời, địa vị chí cao vô thượng.

Những sinh linh Hồng Hoang kia, ai có thể cùng hắn ngồi ngang hàng?

Cho nên, hắn muốn xưng bá Hồng Hoang, ai dám không theo, liền dùng vũ lực chinh phục.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng cũng đang gấp rút bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Bởi vì, muốn thống nhất Hồng Hoang, trước tiên phải có một địa bàn kiên cố. "Tất cả sinh linh?" Khắp nơi trong Hồng Hoang, nghe thấy lời nói vô cùng bá đạo của Đế Tuấn, đều bất mãn.

Vì sao bất mãn, bởi vì họ đều là sinh linh tiên thiên.

Ta dựa vào đâu mà phải đi tham bái ngươi?

Nhất là Tây Phương Giáo, thánh địa của Tam Thanh, đều vô cùng phẫn nộ với lời nói của Đế Tuấn. "Đế Tuấn và Đông Hoàng là cái thá gì?

Đám lông lá sừng sỏ, cũng xứng để ta đi tham bái?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm.

Ngài là Bàn Cổ chính tông, còn hắn cùng lắm chỉ là một con chim, lại dám nói những lời ngông cuồng như vậy.

Cho nên, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc kệ.

Đệ tử của ngài tự nhiên cũng không quan tâm.

Về phần Lão Tử và Thông Thiên, tuy không mở miệng mắng

người như Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự.

Mẹ nó chứ, ngươi là một Thánh nhân thành sau, tuy Sư tôn cho ngươi quản lý Hồng Hoang, nhưng lại bảo cả ta cũng phải đi tham bái, ngươi uống nhầm thuốc à?

Chúng ta không chỉ là Bàn Cổ chính tông, đệ tử của Hồng Quân, lại còn thành Thánh trước ngươi, Đế Tuấn có tư cách gì?

Cho nên, Tam Thanh không hề động tĩnh, chẳng thèm để ý.

Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vốn đang bực bội vì lần trước bị Diệp Thanh gài bẫy, nhưng nghe lời của Đế Tuấn, bực bội biến thành phẫn nộ.

Đế Tuấn là cái thá gì?

Bảo chúng ta đi tham bái?

Sớm biết vậy, lúc hắn bế quan đã độ hóa hết người của Yêu tộc rồi.

Cho nên, Tây Phương Giáo cũng mặc kệ.

Còn có một số nơi khác, như Ngũ Trang Quán, Bồng Lai Tiên Đảo, U Minh Huyết Hà, đều là do sinh linh tiên thiên hóa hình.

Có người thậm chí còn sinh ra sớm hơn cả Đế Tuấn và Thái Nhất, mặc dù tu vi không bằng người ta, nhưng khí phách vẫn còn, sao có thể đến Thiên Đình bái lạy? "Đế Tuấn cũng quá cuồng vọng rồi!" Tại Thanh Liên Cư, Nữ Oa cũng không khỏi khinh thường.

Xem ra, Yêu tộc muốn đứng trên cả Hồng Hoang. "Ha ha ha, tốt!" Diệp Thanh đột nhiên ha ha cười lớn.

Hắn muốn chính là kết quả này.

Vốn dĩ, Đế Tuấn và Thái Nhất xuất quan, chỉ đi chinh phục những thế lực yếu nhỏ, để đối phó Vu tộc.

Sẽ không đi gây sự với các Thánh nhân khác.

Nhưng bây giờ, một câu nói của hai người lại bao gồm tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, tương đương với việc, Thánh nhân cũng không ngoại lệ. "Cười?

Trong đó bao gồm cả Vu tộc!" Nữ Oa nổi giận, ngươi không thể bình thường một chút được sao?

Cả Hồng Hoang sắp đại loạn rồi. "Ta đương nhiên phải cười." "Bởi vì Vu tộc ta có thể yên tĩnh xem kịch hay!" Diệp Thanh ung dung.

Yêu tộc chinh chiến Hồng Hoang, là lộ tuyến phát triển đã định.

Các Thánh nhân khác đứng ngoài cuộc?

Không có cửa đâu.

Nữ Oa nghe xong, mày nhíu chặt. "Tất cả đều là ngươi kế hoạch?" Nàng dường như đã hiểu ra.

Những năm này, Diệp Thanh tuy có chút cà lơ phất phơ, nhưng tất cả sự sắp xếp của hắn đều là một vòng nối tiếp một vòng.

Thu Thái Âm Thái Dương nhị tinh, hóa giải ân oán của Chúc Dung và Cộng Công, giúp nàng vá trời, còn có việc đưa đệ tử Yêu tộc cho Tây Phương Giáo.

Đây là một ván cờ lớn.

Nếu không suy nghĩ kỹ, ngay cả Thánh nhân cũng không thể phát hiện.

Hơn nữa, bây giờ thiên cơ hỗn độn một mảnh, không nhìn rõ tương lai, những người đó càng không biết đây là bố cục của Diệp Thanh.

Tâm cơ thật lợi hại, ngay cả Thiên Đạo cũng bị tính kế?

Nhưng Diệp Thanh chứng đạo, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo sẽ không biết suy nghĩ của hắn sao? "Hỗn Độn Châu!" "Ngươi vẫn luôn dùng Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, bố trí một ván cờ kinh thiên động địa?" "Ngay cả ta cũng ở trong kế hoạch của ngươi?" Nữ Oa tuy biết vậy, nhưng bây giờ nghĩ lại, lại vô cùng khó chịu.

Người đàn ông trước mặt này, đáng sợ đến mức nào. "Nếu không, nàng có thể trở thành Vu Hậu của ta sao?" Diệp Thanh ha ha cười, thừa nhận. "Nhưng ngươi có nghĩ đến không, khi tất cả mọi người đều biết bố cục của ngươi, sẽ có hậu quả gì?" Nữ Oa có chút lo lắng.

Nếu tất cả đều biết mình bị Diệp Thanh tính kế, e rằng sẽ liên hợp lại, tiêu diệt Vu tộc trước.

Tuy Thiên Đạo không trực tiếp ra tay, nhưng có thể mượn tay người khác.

Bởi vì bất kỳ sự phát triển nào trong thế giới Hồng Hoang, đều đại biểu cho ý chí của Thiên Đạo. "Trong Hỗn Độn Châu, có một phương Hồng Mông thế giới, đứng trên cả Hồng Hoang!" Diệp Thanh khẽ nói. "Không được, không ai có thể làm được!" Chỉ một câu nói, Nữ Oa đã biết mục đích cuối cùng của Diệp Thanh.

Đó là ở trong Hồng Mông thế giới chứng Đại Đạo.

Nhưng trong vũ trụ này, không ai có thể làm được.

Bàn Cổ lợi hại không?

Cũng chỉ chứng được nửa bước Đại Đạo, cuối cùng chọn khai thiên lập một Thiên Đạo mới.

Chỉ vậy thôi, cuối cùng cũng chỉ có thể lấy thân hóa Hồng Hoang.

Nếu Diệp Thanh chọn chứng Đại Đạo, kết quả tốt nhất cũng sẽ giống như Bàn Cổ, thân hóa một thế giới khác.

Thay vì như vậy, lẽ nào không thể sống tốt trong thế giới Hồng Hoang vĩnh tồn?

Dù sao đã chứng đạo Thánh nhân, bất tử bất diệt. "Đừng lo, chỉ là một ý tưởng thôi." "Dù sao, sự phát triển của Hồng Hoang bây giờ ai mà biết được?" "Chỉ cần Yêu tộc không diệt, Vu tộc ta tùy thời có thể tái nhập Hồng Hoang!" Diệp Thanh thản nhiên cười.

Không biết từ lúc nào, Nữ Oa đã bắt đầu lo lắng cho hắn.

Nhưng, Diệp Thanh bây giờ thật sự chỉ là một ý tưởng.

Dù sao Hỗn Độn Châu vẫn chưa luyện hóa xong.

Hiện tại, còn tầng cấm chế cuối cùng vẫn không hề nhúc nhích. ... ...

Trăm năm, nhanh chóng trôi qua.

Nhưng, trên Thiên Đình, ngoài Yêu tộc và một số sinh linh vô cùng yếu nhỏ đến Thiên Đình, chẳng ai coi lời của Đế Tuấn ra gì.

Ầm!

Vào ngày cuối cùng của trăm năm.

Trên Tam Thập Tam Thiên Cung.

Các vì sao trên trời lấp lánh, một luồng uy áp kinh khủng, truyền khắp thế giới Hồng Hoang.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều kinh ngạc. "Trận pháp?

Thật kinh khủng!" "Các vì sao trên trời dày đặc, Đế Tuấn và Đông Hoàng đã tạo ra trận pháp mạnh mẽ như vậy?" "Truyền văn, luyện hóa tất cả cấm chế của Hỗn Độn Chung, có thể từ trong đó lĩnh ngộ

một bộ trận pháp có thể hủy thiên diệt địa!

Lẽ nào..." Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh đều ngẩng đầu, nhìn trận pháp mạnh mẽ có thể triệu hoán sức mạnh của vũ trụ và hàng ức vì sao, mày nhíu chặt.

Chương 48

"Kỳ hạn trăm năm đã hết, phàm những ai chưa đến Thiên Đình triều bái, bản đế sẽ lần lượt đến thăm!" Căn cứ địa đã xây dựng xong, Đế Tuấn và Đông Hoàng liền bắt đầu chinh chiến Hồng Hoang.

Mọi người tưởng rằng họ chỉ nói đùa.

Nhưng ai ngờ, trăm vạn đại quân Yêu tộc, chia làm mười đường, do Kế Mông, Bạch Trạch, Anh Chiêu, Quỷ Xa... mười đại yêu soái dẫn đầu, quét ngang một đường.

Do mười đại yêu soái toàn bộ đã tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ, nhất thời, khiến nhiều chủng tộc phải cúi đầu.

Những nơi như Ngũ Trang Quán, Bồng Lai Tiên Đảo, Địa Phủ... thì do Đông Hoàng hoặc Đế Tuấn ra tay.

Thuận thì sống, nghịch thì chết!

Rất nhanh, Ngũ Trang Quán, Địa Phủ lần lượt thần phục.

Một số tiên nhân chạy đến Đông Hải, vào Bồng Lai Tiên Đảo. "Đông Vương Công, bây giờ Yêu tộc hùng mạnh, thân là thủ lĩnh nam tiên thiên hạ, ngài nhất định phải có cách đối phó với cục diện này!" Có người nói. "Ai, Đế Tuấn, Đông Hoàng đều là Thánh nhân, lại bày ra sát trận như vậy, ta căn bản không thể chống lại!" Đông Vương Công thở dài.

Thời buổi này, thủ lĩnh nam tiên thì sao?

Đối mặt với Thánh nhân, ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu không phải là thủ lĩnh nữ tiên sao?

Lại trở thành thị nữ của người ta. "Lẽ nào chúng ta thật sự phải

thần phục dưới Yêu tộc?" Nhưng họ đều là sinh linh tiên thiên, có người giống Nguyên Thủy lão đầu kỳ thị Yêu tộc, chết cũng không thần phục.

Đông Vương Công trầm tư một hồi, lấy ra một tấm trận đồ. "Từ khi Thiên Đế hạ lệnh, bắt chúng tiên triều bái, ta đã khổ tư lương sách!

Cuối cùng nghĩ ra Vạn Tiên Trận, chỉ là trận đồ này không hoàn thiện." "Nếu ta có hơn một vạn tiên thần cùng bố trận, có lẽ có thể chống lại yêu binh Thiên Đình!" Thân là thủ lĩnh nam tiên, cũng có chút đầu óc.

Vạn Tiên Trận, trong Phong Thần lượng kiếp đã tỏa sáng rực rỡ.

Chỉ tiếc là, Xiển giáo liên hợp với Tây Phương Giáo, mới phá được đại trận. "Cái gì?

Cần một vạn tiên thần?" Bây giờ trên đảo Bồng Lai, chưa đến năm trăm tiên nhân, làm sao bố trí được Vạn Tiên Đại Trận.

Huống chi, những người khác cũng không nhất định nghe chỉ huy. "À, thiên hạ hiện nay, chỉ có một người có thể làm được!" "Đó chính là Thông Thiên Thánh Nhân của Tiệt giáo!" Đông Vương Công hít sâu một hơi.

Tiệt giáo của Thông Thiên giáo chủ, đệ tử có mấy vạn, chỉ cần một tiếng ra lệnh, Vạn Tiên Trận liền có thể thành.

Cho nên, ông ta đã thông báo cho Thông Thiên.

Chỉ là, Thông Thiên dường như có chút nhát gan, đến lúc này vẫn chưa xuất hiện. "Đông Vương Công, không ra nghênh đón Thiên Đế bệ hạ sao?" Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, trên không đảo Bồng Lai hồng quang ngập trời.

Đế Tuấn tỏa ra sức mạnh thái dương, chiếu rọi cả Đông Hải.

Bên cạnh hắn, Kế Mông đi cùng, phía sau hai mươi vạn thiên đình yêu binh tùy thời đợi lệnh.

Dàn trận này, quả không phụ danh Thiên Đế. "Hừ, Thiên Đế, chúng ta đang yên ổn tu luyện trong động phủ, ngươi lại bắt chúng ta lên Thiên Đình triều bái, không đi thì đuổi cùng giết tận, còn có đạo lý gì?" Một vị sinh linh tiên thiên bước ra, trực tiếp đối mặt.

Nhưng, Đế Tuấn vươn tay chộp một cái, sức mạnh quy tắc cường đại nghiền ép, vị sinh linh tiên thiên đó trực tiếp vỡ nát, thần hình câu diệt.

Hắn mới từ từ mở miệng. "Ta là Thiên Đế, lời của ta chính là đạo lý, nếu không theo, vậy thì chết!" Trong Hồng Hoang, vẫn là ai nắm đấm to, người đó có lý. "Đế Tuấn, ngươi vọng tự sát sinh như vậy, sẽ bị trời phạt đó!" Đông Vương Công đứng ra, thân là thủ lĩnh nam tiên, cũng có một chút phong thái. "Ha!

Trời phạt?" "Ta là Thiên Đế, ta chính là tuân theo thiên ý hành sự." "Hơn nữa, ta đã thành Thánh, trời phạt gì?" Lời của Đế Tuấn, khiến Đông Vương Công chấn động, quả thực, Thánh nhân sẽ không bị trời phạt, cũng không ở trong lượng kiếp. "Đừng quên, Yêu tộc không phải là mạnh nhất, còn có Vu tộc, còn có Diệp Thánh nhân!" Bùm!

Lời của Đông Vương Công vừa dứt, chỉ cảm thấy bị một luồng sức mạnh quy tắc khổng lồ bao trùm.

Ngay sau đó, bùm một tiếng, thân thể nổ tung. "Vu tộc?

Ngươi dám ở trước mặt ta nhắc đến Vu tộc, thật đáng hận!" Đế Tuấn phẫn nộ, Vu tộc, đã trở thành tâm ma của hắn.

Lần này, sở dĩ hắn thu phục các tộc Hồng Hoang trước, chính là để chuẩn bị tốt hơn cho trận quyết chiến sinh tử với Vu tộc.

Đông Vương Công, thân là thủ lĩnh nam tiên, lại chọc phải lửa

giận của Đế Tuấn, chết trong tay hắn. ... ...

Đế Tuấn rời đi, bóng dáng Thông Thiên giáo chủ xuất hiện trên đảo Bồng Lai.

Chỉ là, Đông Hải Bồng Lai Tiên Đảo, bây giờ đã trở thành một đống phế tích.

Thứ duy nhất còn lại, chính là tấm trận đồ Vạn Tiên Trận đó. "Đạo hữu, yên tâm, trận đồ Vạn Tiên Trận ta sẽ giúp ngươi hoàn thiện, Vạn Tiên Trận, ta cũng sẽ để nó tỏa sáng rực rỡ!" Thông Thiên giáo chủ khẽ hành lễ, bóng dáng biến mất không thấy. ... ...

Thiên Đình, Tam Thập Tam Thiên Cung.

Đế Tuấn, Đông Hoàng đã bình định tất cả đạo trường, chủng tộc dưới Thánh nhân.

Bây giờ, thế lực Thiên Đình lại tăng lên mạnh mẽ. "Thiên Đế, hiện nay Hồng Hoang toàn bộ đã quy về Thiên Đình chưởng khống, trừ Vu tộc, chỉ có Côn Luân Sơn, Tây Phương Giáo, Thủ Dương Sơn, Kim Ngao Đảo chưa quy phụ Thiên Đình." Yêu soái Kế Mông bước lên.

Thực lực mạnh rồi, bắt đầu ngẩu lòi.

Côn Luân Sơn, Tây Phương Giáo những nơi này không triều bái Thiên Đình, quả thực không còn gì để nói.

Muốn nói là Thánh nhân, Thiên Đế và Đông Hoàng chẳng phải cũng là Thánh nhân sao? "Hừ, những Thánh nhân đó tự cho mình là đệ tử của Hồng Quân, có thể làm càn." "Trước khi bản đế thành Thánh, bọn họ có bao giờ coi ta ra gì?" "Bây giờ ta thành Thánh, cũng không thấy họ đối với ta có cái nhìn khác." "Kế Mông, truyền lệnh xuống, ba ngày sau, phát binh Côn Luân Sơn! 55.

Ta lại muốn hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, năm đó dựa vào đâu mà dùng Thái Dương Tinh của ta để đánh cược!" Đối với chuyện năm

đó, Đế Tuấn vẫn ghi nhớ trong lòng.

Nhân quả, phải trả.

Ba ngày sau, Yêu Sư Côn Bằng trấn thủ Thiên Đình, Đế Tuấn, Đông Hoàng dẫn đầu mười đại yêu soái, đến thẳng Côn Luân Sơn. "Lão gia, không hay rồi, đại quân Thiên Đình đã đến ngoại vi Côn Luân Sơn!" Tiên Hạc đồng tử lảo đảo, nhanh chóng chạy vào trong Ngọc Hư Cung.

"Yêu tộc các ngươi thật to gan, dám tấn công Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân của ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang ngồi yên vững như núi Thái Sơn.

Thiên đình có gây náo loạn ở Hồng Hoang thế nào, lão cũng không quan tâm.

Chỉ cần đừng gây chuyện ở núi Côn Luân, dù cho các tộc khác có quy thuận Thiên đình hết cũng chẳng sao.

Thế nhưng bây giờ, Đế Tuấn và Đông Hoàng hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến địa vị của Xiển giáo ở Hồng Hoang, cũng chẳng coi danh tiếng của Thiên Đạo Thánh Nhân ra gì, ngang nhiên dẫn binh xông vào, thật quá vô lý.

"Nhiên Đăng, bản tôn nay bổ nhiệm ngươi làm Phó giáo chủ Xiển giáo, hãy dẫn dắt các đệ tử Ngọc Hư Cung, toàn lực chống lại Yêu tộc!" "Không cần phải nương tay với chúng!" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn, lũ súc sinh lông lá có sừng này đều là hạng thấp kém.

Ngoài việc làm thú cưỡi cho người khác ra thì chẳng có tác dụng gì.

Vì vậy, Yêu tộc dám đến, lão cũng dám giết.

"Đệ tử lĩnh mệnh!" Nhiên Đăng mừng rỡ trong lòng.

Mấy vạn năm nhẫn nhịn nuốt giận, nay cuối cùng cũng thấy được ánh mặt trời sau cơn mưa.

Hắn đã giành được chức vị Phó giáo chủ.

Còn về mười hai đệ tử còn lại, tuy có chút không vui nhưng cũng không nói gì.

Dù sao Yêu tộc đang tấn công, nếu lúc này còn tranh giành chức Phó giáo chủ thì sư phụ chắc chắn sẽ nổi giận.

Thế nên, mười hai đệ tử đều cúi đầu: "Đệ tử tuân mệnh!" Ngay sau đó, họ lại quay sang cúi đầu với Nhiên Đăng: "Bái kiến Phó giáo chủ!" "Tốt, hôm nay Yêu tộc tấn công, các vị hãy cùng ta nghênh chiến!" Nhiên Đăng ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt.

Đột nhiên, bên ngoài núi Côn Luân vang lên một tiếng nổ lớn, một giọng nói truyền khắp bốn phương.

"Lão già Nguyên Thủy kia, sao còn không mau ra bái kiến Thiên Đế?" Người la hét là Phi Liêm, một trong Thập đại Yêu soái, gan to bằng trời, dám nói năng bất kính với Thánh Nhân.

Lúc này, đại trận Côn Luân được khởi động, một luồng quy tắc sát phạt phóng thẳng về phía Phi Liêm.

Phụt!

Phi Liêm trúng chiêu, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Ngay sau đó, thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện bên ngoài núi Côn Luân.

"Một con sâu bọ nhỏ nhoi cũng dám bất kính với bản tôn?" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm, đòn tấn công vừa rồi chính là do lão tung ra.

Chuẩn Thánh trung kỳ, suy cho cùng vẫn không phải là Thánh

Nhân.

Dám gào thét với Thánh Nhân, đúng là chuyện lạ xưa nay chưa từng có.

“Nguyên Thủy, ngươi còn nhớ lời của bản đế năm đó không?” Đế Tuấn và Đông Hoàng ngồi trên xe báu, phía trước có chín con Thái Dương Thần Điểu kéo xe, khí thế phi phàm.

Đối với việc Phi Liêm bị Nguyên Thủy Thiên Tôn đả thương, bọn họ hoàn toàn không thèm để mắt tới.

Mục đích đến đây hôm nay, chỉ vì muốn giải quyết một đoạn nhân quả.

“Năm đó?” Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi lại.

Khi đó lão đã là Thánh Nhân, Đế Tuấn chỉ là một Chuẩn Thánh, lão nào có để những chuyện nhỏ nhặt như vậy vào lòng?

“Ồ, thật là, đường đường là Thánh Nhân mà trí nhớ lại kém như vậy.

Được thôi, để ta nói cho ngươi biết, chuyện Thái Dương Tinh, ngươi chuẩn bị giải quyết thế nào?” Đế Tuấn thản nhiên nói.

“Chuyện Thái Dương Tinh thì liên quan gì đến ta?

Là Diệp Thanh, Vu Chủ của Vu tộc lấy đi, ngươi đi mà tìm hắn!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hiểu ra.

Chương 49

Chỉ là, lão sẽ không ngốc đến mức đi gánh tội thay cho Diệp Thanh.

Vụ cá cược đó, người lấy đi cũng là Diệp Thanh.

Đế Tuấn không ngốc, không tìm chính chủ thì tìm ai?

"Hừ, nếu không có ngươi mở miệng đồng ý cá cược, hắn có thể lấy đi sao?" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, nhân quả hôm nay, nhất định phải làm cho rõ.

"Ha ha ha, Đế Tuấn huynh đúng là người hiểu chuyện." Đúng lúc này, một tiếng cười sảng khoái vang lên.

Diệp Thanh và Nữ Oa đồng thời xuất hiện.

"Bái kiến Nữ Oa Thánh Nhân!" Người của Yêu tộc, trừ Đế Tuấn và Đông Hoàng ra, những người còn lại đều cúi đầu bái lạy.

Dù sao, Nữ Oa cũng là Thánh Nhân của Yêu tộc.

Nhưng họ sẽ không hành lễ với Diệp Thanh, vì Yêu tộc và Vu tộc là kẻ thù không đội trời chung, không chết không thôi.

"Tiểu tử, ngươi đến đúng lúc lắm, mau trả lại Thái Dương Tinh cho Đế Tuấn đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay, giọng điệu ra lệnh.

"Này ông già, ông tưởng ông là ai chứ!

Bảo tôi đưa là tôi phải đưa à?" "Hôm nay tôi đến đây xem kịch thôi.

Ghế đẩu bày ra, hạt dưa, lạc rang, nước khoáng chuẩn bị đầy đủ nào!" Diệp Thanh cười khẩy!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngốc.

Đồ đã vào miệng lão đây rồi thì có lý nào lại nhả ra?

Hơn nữa, nếu ta trả lại, Yêu tộc chẳng phải sẽ đến tìm ta gây sự sao?

Xem ra hôm nay Diệp Thanh đến đây để xem trò cười!

"Ngươi…" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghẹn họng, mặt đỏ bừng.

"Hơn nữa, Thái Dương Tinh của người ta đang yên đang lành, dựa vào đâu mà ngươi tự ý làm chủ thay họ?

Sao không lấy núi Côn Luân ra mà cá cược đi?" Diệp Thanh đứng bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa.

Sắc mặt Đế Tuấn trầm xuống, nhưng trong lòng lại khinh thường.

Diệp Thanh cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, không chỉ cướp Đế hậu của hắn, mà còn đoạt cả Thái Dương Tinh.

Đợi giải quyết xong đoạn nhân quả với Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn sẽ tính sổ với tên này sau.

"Đế Tuấn, ngươi phải biết rõ hậu quả của việc khai chiến với Ngọc Hư Cung của ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu uy hiếp.

Khai chiến với Ngọc Hư Cung của lão, đồng nghĩa với việc khai chiến với Tam Thanh.

Tuy đã phân nhà, nhưng Tam Thanh vẫn là một thể, cùng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành.

Tất nhiên, lão có tự tin nói vậy là vì Thái Thượng và Thông Thiên đã đến rồi, chỉ là chưa lộ diện mà thôi.

"Hừ, lằng nhằng nhiều lời, sợ ngươi chắc?" Đế Tuấn tính tình còn tốt, chứ Thái Nhất thì không có kiên nhẫn như vậy. 56.

Hắn trực tiếp tế ra Đông Hoàng Chung, ném thẳng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đã muốn kết thúc nhân quả, thì làm nhanh lên, còn nhiều việc phải làm lắm!

"Muốn chết!" Nguyên Thủy nổi giận.

Một con chim ba chân mà cũng dám động thủ ở núi Côn Luân? 57.

Trong nháy mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiên, chặn đứng Đông Hoàng Chung.

Tuy Thái Nhất chưa luyện hóa hết cấm chế của Đông Hoàng Chung, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không hề kém cạnh.

Lão đã luyện hóa hoàn toàn Bàn Cổ Phiên, lại còn là Thánh Nhân trung kỳ, nên trực tiếp lao lên.

Ầm!

Pháp bảo công kích mạnh mẽ đối đầu với pháp bảo phòng ngự kiên cố.

Âm thanh chấn động cả Hồng Hoang.

Lại thêm đây là Thánh Nhân, khiến cho núi sông xung quanh bị nghiền nát dưới uy áp cường đại đó.

"Mau lui ra!" Trận chiến của Thánh Nhân, những người khác không thể đến gần.

Nếu không sẽ bị vạ lây.

"Vu Hậu, chúng ta cũng lui ra sau một chút đi!" Diệp Thanh cười cười, kéo Nữ Oa lùi lại.

Một đám người Yêu tộc thấy vậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Mẹ nó chứ, Thánh Nhân của Yêu tộc ta, từ lúc nào lại trở thành Vu

Hậu rồi?

“Lão già Nguyên Thủy, nạp mạng đi!” Đông Hoàng đỉnh đầu lơ lửng Đông Hoàng Chung, giam cầm thời gian và không gian.

Hành động của Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức trở nên chậm chạp.

Ngay sau đó, Đông Hoàng ra tay, một luồng sức mạnh quy tắc chém thẳng xuống.

Tuy Thánh Nhân bất tử bất diệt, sẽ không vẫn lạc, nhưng có thể đánh tơi bời, chém nát nhục thân của lão, cũng có thể giáng một đòn nặng nề cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao, là một trong Tam Thanh, do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, nếu thua trận, chẳng phải sẽ rất mất mặt sao?

“Một con chim tạp mao nhỏ nhoi mà cũng dám nói lời ngông cuồng!” Sức mạnh quy tắc trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn bùng nổ, tay lão xoay một cái, một lá cờ màu vàng xuất hiện.

“Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ?” Quả nhiên, Hồng Quân đã thiên vị cho Tam Thanh.

Ngay cả Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ do lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành cũng đưa cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ xuất hiện, từng luồng quy tắc lan tỏa, hình thành những đóa kim liên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức thoát khỏi sự khống chế.

Đồng thời, Bàn Cổ Phiên trong tay lão lại một lần nữa ra tay.

Đạo vận quy tắc kinh khủng lao thẳng về phía Đông Hoàng!

“Đúng là đồ tốt a!” “Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, được xưng là vạn đóa kim liên, không vật gì có thể phá vỡ, chư tà lùi bước, vạn pháp

bất xâm!

Quả nhiên danh bất hư truyền!" Diệp Thanh nhìn xem, miệng lẩm bẩm.

"Đừng có ý đồ gì, đó là vật của nhị sư huynh ta!" Nữ Oa nhắc nhở.

Dường như trong lòng nàng vẫn còn nhớ sự đáng ghét của Diệp Thanh năm đó, cướp sạch sành sanh cơ duyên của người ta.

"Ha ha, yên tâm, ta biết rồi!" Diệp Thanh cười ha hả, không chỉ Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, mà ngay cả Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn hắn cũng muốn cướp.

Dù sao, đó cũng là cực phẩm Tiên Thiên chí bảo do Khai Thiên Phủ hóa thành.

Nhưng mà, cướp trắng trợn thì không được.

Phải nghĩ cách!

Rầm!

Giữa chiến trường, Đông Hoàng bị đánh lui.

Dù là chí bảo công kích đệ nhất ngoại trừ Thí Thần Thương, Thái Nhất có Đông Hoàng Chung cũng không địch lại Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lúc này, Đế Tuấn ra tay, Hà Đồ Lạc Thư hóa thành phòng ngự vững chắc, bảo vệ bản thân.

Hai người đồng thời tấn công Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Uy áp Thánh Nhân cường đại càn quét khắp nơi.

Đại trận phòng ngự của núi Côn Luân bắt đầu rung chuyển, dường như sắp vỡ tan.

Trong chốc lát, Nguyên Thủy Thiên Tôn vung Bàn Cổ Phiên, hai luồng công kích mạnh mẽ đánh lui Đế Tuấn và Đông Hoàng.

Tuy nhiên, một mình độc chiến với hai Thánh Nhân, dù có Bàn Cổ Phiên cũng có chút vất vả.

Dù sao, phòng ngự của Hà Đồ Lạc Thư cũng rất kinh người.

Đông Hoàng Chung cũng công thủ toàn diện, có thể giam cầm thời gian và không gian, khiến người ta phòng không kịp.

Nhưng may là Thánh Nhân đại chiến, không sợ tiêu hao, vì có thể tùy thời điều động sức mạnh của trời đất.

"Đế Tuấn, Đông Hoàng, cứ dây dưa thế này có ý nghĩa gì?" "Chẳng lẽ các ngươi cho rằng Ngọc Hư Cung của ta dễ bắt nạt?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng chắn trước núi Côn Luân, một tay cầm Bàn Cổ Phiên, một tay cầm Hạnh Hoàng Kỳ, đánh ra từng đóa kim liên.

"Lão già Nguyên Thủy, đừng tưởng ngươi chiếm ưu thế về bảo vật mà ta sẽ sợ!" "Tuy ta không giết được ngươi, nhưng san bằng núi Côn Luân của ngươi thì ta có thể làm được!" Đế Tuấn và Đông Hoàng liếc nhau một cái.

Đột nhiên, thân ảnh hai người khẽ động.

Hà Đồ Lạc Thư hóa thành từng lớp bình phong, chặn đứng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Nhất giơ Đông Hoàng Chung, hung hăng nện về phía đại trận hộ sơn của núi Côn Luân.

"Thái Nhất, ta *** nhà ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, mặt đầy giận dữ.

Hai tên khốn này lại trơ tráo đến mức tấn công đạo trường của

lão.

Nhưng có Đế Tuấn cản trở, lão hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Ầm!

Đông Hoàng Chung trực tiếp nện lên đại trận, đại trận hộ sơn lập tức vỡ tan.

Uy lực của cực phẩm Tiên Thiên chí bảo không cần phải bàn cãi.

Một tiếng chuông nện xuống, mọi thứ bên trong núi Côn Luân đều bị ảnh hưởng, hóa thành tro bụi.

May mà có đại trận hộ sơn làm lá chắn, Ngọc Hư Cung mới không bị sập.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, Thái Nhất lại giơ Đông Hoàng Chung lên!

"Thái Nhất, dừng tay cho bản tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn. 58.

Lão muốn thoát khỏi sự dây dưa của Đế Tuấn.

Nhưng Hà Đồ Lạc Thư phát ra đạo vận quy tắc, ngăn cản Nguyên Thủy Thiên Tôn tiến lên.

Thái Nhất dùng Đông Hoàng Chung, hung hăng nện xuống núi Côn Luân.

"Xong rồi!" Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh toát.

Đông Hoàng Chung là cực phẩm Tiên Thiên chí bảo, nếu nó hạ xuống, cả Côn Luân sẽ bị hủy trong chốc lát.

Về điểm này, Diệp Thanh lại vui mừng khi thấy nó thành sự thật.

Chương 50

Nếu Thái Nhất hủy đi đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thì đoạn nhân quả đó càng thêm rối rắm, không thể nói rõ được.

Thế nhưng, đúng lúc này, một bảo tháp bay đến, tỏa ra ánh sáng vàng kim, khí tức hỗn độn hóa thành lớp phòng ngự, bao trùm toàn bộ núi Côn Luân.

Đoong!

Đông Hoàng Chung nện lên trên, cả Côn Luân rung chuyển.

Nhưng rất nhanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp?" Thái Nhất nhíu mày, nhìn sang một bên.

Lão Tử chân đạp Thái Cực Đồ, xuất hiện bên dưới Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp.

"Thái Thượng Thánh Nhân?" Đế Tuấn đang đánh nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên cạnh, cũng khẽ nhướng mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhân cơ hội này nhanh chóng thoát ra, đến bên cạnh Lão Tử.

"Đa tạ đại sư huynh!" Lão cúi người hành lễ.

"Ta, ngươi và Thông Thiên, cùng là Tam Thanh, vốn là một thể, sư đệ không cần phải cảm tạ!" Danh tiếng của Tam Thanh, ở Hồng Hoang ai cũng biết.

Bất kể là ba người hay một người, đều đại diện cho thể diện của Tam Thanh.

Một người bị sỉ nhục, thì cả Tam Thanh đều bị sỉ nhục.

Mặc dù đây là nhân quả của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Yêu tộc, nhưng hủy đạo trường của người ta thì quá vô đạo đức.

Có lẽ, nếu Đế Tuấn và Thái Nhất chỉ đánh cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận, Lão Tử chưa chắc đã ra tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, không nói thêm gì.

Lão Tử nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất, nói: "Hai vị đạo hữu, núi Côn Luân là thánh địa tu luyện của sư đệ ta, không thể để bị hủy hoại, chuyện này đến đây là kết thúc đi!" "Hừ, Thái Thượng, ngươi tưởng ngươi là cái thá gì?" "Vốn định giải quyết xong chuyện với Nguyên Thủy Thiên Tôn rồi mới đi tìm ngươi, đã đến rồi thì giải quyết luôn một thể đi!" Thái Nhất vốn là kẻ nóng tính.

Bây giờ đã hoàn toàn luyện hóa Đông Hoàng Chung, lại lĩnh ngộ được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tự nhiên kiêu ngạo vô biên.

Nhưng Lão Tử lại không hiểu.

"Tìm ta?

Ta và ngươi không oán không thù, tìm ta làm gì?" Giúp đỡ mà lại rước thêm phiền phức sao?

"Hừ, năm đó trong trận chiến giữa Cộng Công và Chúc Dung, Cộng Công vốn định đâm vào núi Bất Chu, nếu không phải ngươi dùng Phong Hỏa Bồ Đoàn ngăn cản, Yêu tộc ta sao có thể rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay?" Đế Tuấn hừ lạnh.

Chuyện không như ý, trong lòng có oán khí.

Ban đầu rõ ràng có thể giết chết Chúc Dung và Cộng Công, ai ngờ Lão Tử lại nhúng tay vào.

"Ta dùng Phong Hỏa Bồ Đoàn?" Lão Tử nghe xong, càng thêm ngơ ngác.

Từ sau khi ở núi Thủ Dương, lão chưa từng bước ra khỏi cửa, sao lại đến núi Bất Chu?

Lại còn dùng Phong Hỏa Bồ Đoàn?

Tất nhiên, chuyện Chúc Dung và Cộng Công đánh nhau thì lão biết, nhưng lão đâu có ngăn cản.

"Chẳng lẽ…" Đột nhiên, Lão Tử hiểu ra.

Năm đó Diệp Thanh hảo ý trả lại Thái Ất Phất Trần, lấy đi năm viên Cửu Chuyển Kim Đan, rồi tiện tay "mượn" luôn Phong Hỏa Bồ Đoàn.

"Tiểu tử, là ngươi làm?" Lão mặt già của Lão Tử đen lại, chỉ vào Diệp Thanh đang xem kịch trên mây giận dữ nói!

"Ha ha ha, Thái Thượng đạo hữu, năm đó đa tạ người cho ta mượn Phong Hỏa Bồ Đoàn dùng một lần, nếu không, các Tổ Vu của ta đã tổn thất hai vị rồi!" Diệp Thanh cười lớn.

"…" Lão Tử vốn tính tình hiền lành, bây giờ cũng nổi giận.

Lão lại nhìn sang Nữ Oa, liên kết với tất cả những gì xảy ra giữa Nữ Oa và Diệp Thanh trong những năm qua, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Hóa ra, tất cả đều là kế hoạch của Diệp Thanh.

Không chỉ tính kế Tam Thanh, tính kế Nữ Oa, mà còn tính kế cả Tây Phương giáo.

"Tâm kế thật lợi hại, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân lại bị một người tính kế!" Lão Tử lẩm bẩm.

Tất nhiên, còn có Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nhưng bây giờ giải thích cũng vô dụng, vì những chuyện này đã trở thành định số.

“Thái Thượng lão thất phu, bớt nói nhảm đi, hôm nay, ta đến để kết thúc ân oán.” Tiếng nói vừa dứt, Đế Tuấn ra tay.

Hà Đồ Lạc Thư được tung ra.

Rầm!

Dùng Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, lấy núi sông xung quanh làm biến hóa, bố trí một Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận cỡ nhỏ.

“Lui, mau lui!” Xung quanh Thập đại Yêu soái và một số người xem, nhanh chóng lùi lại.

Đùa sao, sát trận mà Đế Tuấn lĩnh ngộ từ Hà Đồ Lạc Thư, nếu bị bao phủ trong đó, tuyệt đối là thập tử vô sinh.

Tất nhiên, đây chỉ là bản thu nhỏ của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Chủ yếu là do thời gian gấp gáp, chỉ có thể dùng Hà Đồ Lạc Thư để kết nối với núi sông xung quanh.

Thời gian duy trì cũng ngắn.

Nhưng chỉ vậy thôi cũng đã khiến người ta cảm nhận được khí tức cổ xưa, tang thương.

Đại trận bao phủ núi Côn Luân, bên trong hoa chim cá bọ bơi lội, núi sông diễn hóa, quả là một cảnh đẹp.

Chỉ là, trong cảnh đẹp đó, lại ẩn chứa vô tận sát cơ.

“Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận?” 59.

Nữ Oa đứng trên mây, ngồi cùng Diệp Thanh, nhìn xuống phía dưới.

“Ừ, nhưng đây chỉ là trận pháp mà Đế Tuấn bố trí tạm thời, e rằng uy lực không bằng một phần mười của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận

thật sự!" Diệp Thanh gật đầu.

Nếu không, vì sao Thập Nhị Tổ Vu có thể phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mà lại chỉ có thể dùng tự bạo để phá Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận?

Trong chốc lát, đại trận hình thành, dưới núi Côn Luân một mảnh ai oán.

"Đế Tuấn tiểu nhi, gan to bằng trời, dám ở Côn Luân của ta bố trí hung trận như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

Lão tuy không sợ thời gian trôi qua, nhưng đám đệ tử dưới trướng thì không được.

Ông!

Nguyên Thủy Thiên Tôn cắm Hạnh Hoàng Kỳ trên đỉnh Côn Luân, vô số đóa kim liên nở rộ.

Hy vọng có thể bảo vệ các đệ tử dưới trướng.

Tuy nhiên, sức mạnh của Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận vượt xa tưởng tượng của lão, dường như Hạnh Hoàng Kỳ cũng không có tác dụng.

"Sư đệ, tấn công Đế Tuấn và Thái Nhất, phá vỡ trận nhãn!" Lão Tử nhìn thấu.

Muốn phá Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, phải phá vỡ Hà Đồ Lạc Thư.

Chỉ là, Đế Tuấn và Thái Nhất nhờ vào Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, trở nên lợi hại hơn trước.

Đặc biệt, Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp của Lão Tử phải bảo vệ núi Côn Luân không bị phá hủy.

Hạnh Hoàng Kỳ của Nguyên Thủy Thiên Tôn phải bảo vệ các đệ

tử dưới trướng.

Chỉ dựa vào Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ, nhất thời không thể đối phó với các cuộc tấn công trong trận pháp.

Lại thêm Đông Hoàng Chung của Đế Tuấn, khiến cho đại trận mãi không thể công phá.

"Ha ha ha, đánh hay lắm!" "Quả không hổ là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Diệp Thanh ngồi trên mây xem kịch, vô cùng tự tại.

Năm đó, những tên này từng người một ép Vu tộc phải ứng kiếp.

Bây giờ tốt rồi, có nạn thì tự mình chịu.

"Ngươi chắc chắn uy lực chỉ bằng một phần mười của trận pháp hoàn chỉnh?" Nữ Oa đứng trên mây, sắc mặt biến đổi.

Uy lực một phần mười mà đã có thể áp chế Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Vậy Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hoàn chỉnh sẽ mạnh đến mức nào?

"Đương nhiên rồi!" Diệp Thanh gật đầu, tuy chưa từng trải qua.

Nhưng từ việc Vu Yêu hai tộc cùng quy về một mối có thể thấy, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Hơn nữa, bây giờ Đế Tuấn và Đông Hoàng đã thành Thánh, có họ ở đây, trận pháp sẽ càng mạnh hơn.

Vút!

Đột nhiên, một luồng kiếm quang nhanh chóng lóe lên, mang theo sức mạnh quy tắc, chém về phía Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Ầm!

Một luồng sức mạnh khổng lồ va chạm.

Bốn vị Thánh Nhân trong trận pháp đều ngây người.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt đầy phẫn nộ.

Cưỡng ép phá trận cố nhiên có thể, nhưng bên dưới trận pháp, có đệ tử của lão, có đạo trường Côn Luân của lão!

"Thông Thiên, ngươi có ý gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên giáo chủ, mặt đầy khó chịu.

Muốn phá trận, thì vào đây mà đánh, đứng bên ngoài, định hủy luôn cả núi Côn Luân của ta sao?

"Nhị sư huynh, trận pháp này quỷ dị, dựa vào núi sông để bố trí, trừ khi hủy đi trận pháp, hoặc hủy đi núi sông xung quanh, nếu không khó mà phá giải!" Thông Thiên giáo chủ tay cầm Tru Tiên Kiếm, nói lời chính nghĩa. 60.

Lão già này bình thường toàn bắt nạt hắn, hôm nay nhân cơ hội này phải dập tắt bớt nhuệ khí của lão.

"Nói bậy, hủy đi núi sông xung quanh, núi Côn Luân của ta còn có thể nguyên vẹn sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

Đây chẳng phải là đang cố tình chỉnh lão sao?

Diệp Thanh trên tầng mây nghe vậy, lại bật cười lớn. 61.

"Thông Thiên giáo chủ thật đáng yêu, e rằng thường ngày bị bắt nạt đến mức có ám ảnh tâm lý rồi!". … "Tam sư đệ, vào trận pháp đi!" Lão Tử lên tiếng.

Thông Thiên giáo chủ do dự một chút, rồi gật đầu.

Lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể không nghe, nhưng lời của Lão Tử thì không thể không nghe.

Chỉ là, ba vị Tam Thanh cùng vào trận, cũng không thể phá giải Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận huyền diệu.

Chương 51

Cuối cùng, Tây Phương giáo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đến.

Họ cũng gia nhập vào trận chiến.

Bảy Thánh đối quyết, có thể nói là một trận chiến kinh thiên động địa.

Núi Côn Luân có Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp bảo vệ thì đã sao?

Có thể chống đỡ được uy áp của bảy đại Thánh Nhân sao?

Vì vậy, vào khoảnh khắc cuối cùng khi trận pháp bị phá vỡ, một luồng sức mạnh kinh khủng càn quét toàn bộ núi Côn Luân, muốn san bằng mọi thứ nơi đây.

Thế nhưng, đúng lúc này, tất cả mọi thứ đều bị định trụ.

Một bóng người xuất hiện tại Côn Luân sơn.

"Bái kiến sư tôn!" "Bái kiến lão sư!" Hồng Quân xuất hiện.

Tay khẽ giơ lên, tất cả các đòn tấn công lập tức hóa thành hư vô.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất đồng loạt hành lễ.

Còn về Diệp Thanh, hắn chỉ đứng dậy, chứ không hề bái kiến Hồng Quân.

Dù sao, là một người xuyên không, không thể nào đi bái Hồng Quân được.

"Đứng dậy cả đi!" Hồng Quân nói xong, vung tay, đỡ bảy người dậy.

Sau đó lại liếc nhìn Diệp Thanh một cái.

“Đông Hoàng, Thái Nhất, ta ban cho các ngươi Hồng Mông Tử Khí, để các ngươi thành Thánh, lại để các ngươi quản lý Hồng Hoang, đối phó với biến số của Thiên Đạo.” “Nhưng các ngươi lại vì một chút chuyện nhỏ, không tiếc phát động đại chiến bảy Thánh, muốn hủy diệt cả Hồng Hoang sao?” Nghe những lời này, Đế Tuấn và Thái Nhất im lặng không nói gì.

Mặc dù là đại chiến bảy Thánh, nhưng nếu không có các pháp bảo trấn trụ Côn Luân sơn, có lẽ thật sự sẽ đánh tan nơi này.

Chỉ là, mối thù này không báo, trong lòng không thoải mái.

“Lão sư, chuyện Thái Dương Tinh…” Đế Tuấn mở miệng, muốn nói rõ với Hồng Quân.

Thái Dương Tinh của ta đang yên đang lành, dựa vào đâu mà để cho Nguyên Thủy Thiên Tôn thua mất?

“Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh đã vào Hồng Mông thế giới, không có cách nào lấy lại được!” Hồng Quân nhìn Diệp Thanh.

Trong quỹ đạo phát triển đã định, Diệp Thanh không thể thành Thánh.

Nhưng ai ngờ hắn lại có Hỗn Độn Châu, che đậy thiên cơ, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Dẫn đến Hồng Mông Tử Khí vốn dĩ dành cho Hồng Vân bị hắn cướp mất.

Rõ ràng, biến số của Thiên Đạo, sẽ dẫn đến việc Diệp Thanh thành Thánh.

Vì vậy, ông mới ban Hồng Mông Tử Khí cho Đế Tuấn và Thái Nhất, để họ cũng thành Thánh, từ đó có vốn để đối kháng với Vu tộc.

Nhưng ai ngờ, tên tiểu tử này lợi dụng Hỗn Độn Châu, kéo tất cả

mọi người vào trong lượng kiếp, mới khiến ông không thể không ra mặt.

"Hồng Mông thế giới?" "Không sai, Hồng Mông thế giới, là tồn tại cao hơn Hồng Hoang thế giới, Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh đã dung hợp vào quy tắc chí cao trong đó rồi!" Hồng Quân dứt khoát giải thích rõ ràng chuyện này, để Đế Tuấn và Thái Nhất buông bỏ.

Nhưng đối với chuyện Hồng Mông thế giới, Hồng Quân cũng không đặt nặng trong lòng.

Dù sao Diệp Thanh chứng đạo ở Hồng Hoang, có Hỗn Độn Châu thì đã sao?

Nhiều nhất cũng chỉ là bất tử bất diệt.

Nhưng những người khác của Vu tộc, tuyệt đối không thể thành Thánh.

Sự phát triển của Vu tộc và Yêu tộc, phải đi theo con đường đã định.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe xong, mặt đầy kinh ngạc.

Diệp Thanh có Hồng Mông thế giới?

Ánh mắt đó, nhìn chằm chằm Diệp Thanh, như thể phát hiện ra một lục địa mới, sáng rực.

"Đệt!" Diệp Thanh thấy vậy, trong lòng thầm chửi.

Lão già thối tha Hồng Quân này đúng là xấu xa.

Đem chuyện Hỗn Độn Châu và Hồng Mông thế giới nói ra, Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ không cướp sao?

Vì Vu tộc và Yêu tộc vốn là thế thù.

Lại thêm một cái Hồng Mông thế giới, Yêu tộc chắc chắn sẽ lại

một lần nữa nhắm mũi dùi vào Vu tộc.

Hồng Quân thấy vậy, tiếp tục nói: "Các ngươi nhớ kỹ, bảy người các ngươi cùng với Nữ Oa, là Thánh Nhân thiên định, ma sát nhỏ ta không quản, nhưng sau này tuyệt đối không được tái đấu!" Ý tứ của lời nói này đã quá rõ ràng.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Nữ Oa, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là Thánh Nhân do Hồng Quân nội định.

Diệp Thanh thì không.

Vì vậy, tám người không thể nội đấu, nhưng đối phó với Diệp Thanh thì có thể.

Diệp Thanh nghe xong, trong lòng mắng mẹ nó.

"Mẹ nó chứ, Hồng Quân ra một nước cờ quá đẹp!" Đẩy hắn vào đường cùng a.

Lần này, do kế hoạch của hắn, dẫn đến Tây Phương giáo, Yêu tộc, Tiệt giáo, Xiển giáo, Nhân giáo đều có thù oán với hắn.

Nhưng mà, Yêu tộc cường thịnh, thật sự sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?

"Cẩn tuân pháp chỉ!" Tám người khẽ gật đầu, tất cả đều nhìn về phía Diệp Thanh, ánh mắt đó mang theo vô tận sát ý.

Lúc này, Hồng Quân lại nói: "Hiện nay trời đất Hồng Hoang, Yêu tộc và Vu tộc là cường thịnh nhất, vì vậy, từ hôm nay, toàn bộ Hồng Hoang do Vu Yêu hai tộc cùng cai quản!" "Những người khác, tuân thủ quy tắc Hồng Hoang, tuyệt đối không được gây sự nữa." Lại một kế hoạch nhắm vào Vu tộc.

Để Yêu tộc và Vu tộc cùng cai quản trời đất?

Vậy rốt cuộc nghe ai?

Chẳng phải là đang xúi giục họ tranh đấu sao?

Để những người khác tuân thủ quy tắc, để họ đứng ngoài cuộc.

Xem ra, Thiên Đạo chung quy vẫn là Thiên Đạo, bất kể Diệp Thanh có tính kế thế nào, cũng không thoát khỏi kế hoạch của nó.

Nhưng, ta chọc không nổi thì trốn không được sao?

Diệp Thanh thầm nghĩ, nhắm vào Vu tộc chứ gì?

Vậy ta để Vu tộc không ra ngoài, xem các ngươi làm thế nào.

Dù sao chuyện này hắn cũng đã làm một lần rồi.

Thế nhưng, một luồng truyền âm của Hồng Quân vang lên trong đầu hắn: "Ngươi có thể bế quan, nhưng đến lúc đó Yêu tộc cùng các Thánh Nhân khác độc chiếm khí vận Hồng Hoang, Vu tộc cũng sẽ đi đến diệt vong!" Diệp Thanh: "…" Kế hoạch của Thiên Đạo quả nhiên lợi hại.

Hồng Quân nói không sai, bế quan có thể thực hiện, nhưng nếu không có khí vận Thiên Đạo, Vu tộc căn bản không thể tồn tại lâu dài.

Lần trước bế quan, đó là nhờ vào công đức tạo người của Nữ Oa.

Nhưng bây giờ, trời đất ổn định, nếu chỉ có ra mà không có vào, chắc chắn sẽ tiêu đời.

Lại trói buộc công đức khí vận với Nữ Oa cũng vô ích.

"Được rồi, lời ta nói đến đây là hết, các vị tự lo liệu đi!" Hồng Quân nói xong liền rời đi.

Các Thánh Nhân khác đều lườm Diệp Thanh một cái, sau đó chuẩn bị ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hét lớn một tiếng: "Diệp Thanh tiểu nhi, đứng lại cho ta." Những người khác có thể tạm thời

không truy cứu, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không thể.

Đạo trường của lão bây giờ là một mớ hỗn độn.

Hầu như chỉ còn lại một tòa Ngọc Hư Cung là không gặp tai ương.

Hoa lá chim muông xung quanh đều tan hoang, ngay cả linh thú cũng bị Đông Hoàng Chung chấn chết không ít.

Tất cả nhân quả này, đều do Diệp Thanh mang đến.

Vì vậy, lão không thể nuốt trôi cục tức này.

"Hả, đánh ta à?

A!" Diệp Thanh không hề sợ hãi, một tay đã nắm chặt Thí Thần Thương.

Bảo vật này vừa xuất hiện, Đế Tuấn và Đông Hoàng lập tức bỏ chạy.

Đối với Thí Thần Thương, họ đã có ám ảnh tâm lý.

Lần trước, một chọi hai, suýt nữa thì thất bại hoàn toàn.

Lần này, e rằng cũng chẳng chiếm được chút lợi thế nào.

Vì vậy mới phải bố trí trước Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận và Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Lại thu phục các thế lực khác, mới chuẩn bị khai chiến với Vu tộc.

Cho nên, bây giờ đối phó với Diệp Thanh, họ không có nắm chắc.

Trừ Đông Hoàng và Đế Tuấn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng bỏ chạy.

Đùa sao, lần trước bị đánh tơi tả vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Bảo vật cũng bị hủy gần hết.

Nếu dính vào chuyện này, không chừng Diệp Thanh nổi điên lên, trực tiếp một thương diệt luôn cả nguyên thần.

Vì vậy, những chuyện nguy hiểm như vậy, cứ để cho người khác lo.

Còn về Lão Tử và Thông Thiên, cũng đứng xa xa.

Nhân quả giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Diệp Thanh, phải do họ tự hoàn thành.

"Hừ, đừng tưởng có Thí Thần Thương mà ra vẻ ta đây, chết đi cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hiểu ý của Hồng Quân.

Tám người không được nội đấu, nhưng có thể đối phó với Diệp Thanh.

Hơn nữa, ta là đệ tử của Hồng Quân, được sư tôn bảo vệ, hắn dám dùng Thí Thần Thương diệt nguyên thần của ta, sư tôn chắc chắn sẽ ra tay.

Rất nhanh, sức mạnh quy tắc của Bàn Cổ Phiên liền lao về phía Diệp Thanh.

"Phá!" Diệp Thanh một sức phá vạn pháp!

Bàn Cổ Phiên tuy mạnh, nhưng trước mặt Diệp Thanh thật sự không đáng kể.

Sức mạnh trong nháy mắt bị phá vỡ.

Mũi thương lạnh lẽo điểm thẳng vào mi tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tốc độ và sức mạnh sát phạt đó khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn dựng tóc gáy, mẹ nó, sao lại lợi hại như vậy?

Chỉ là, đúng như Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ, Diệp Thanh không dám đâm xuống.

Chương 52

Hắn biết, Hồng Quân chắc chắn đang theo dõi, nếu dám giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hồng Quân nhất định sẽ ra tay.

"Diệp Thanh tiểu nhi, sợ rồi chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng.

Bàn Cổ Phiên vung lên, lại một luồng quy tắc công kích chém ra.

Diệp Thanh vội vàng né tránh.

"Nhị sư huynh, Diệp Thanh đã tha cho huynh một mạng, sao huynh còn động thủ?" Nữ Oa đi tới, đứng bên cạnh Diệp Thanh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thật vô sỉ, hôm nay nàng đã thấy rõ.

Đương nhiên, nếu là trước đây, nàng chắc chắn sẽ không quản, nhưng bây giờ… khụ khụ!

Mọi người đều hiểu.

"Sư muội, dù sao ta và muội cũng là huynh muội một hồi, sao muội lại bênh vực kẻ ngoài?" "Chẳng lẽ muội không biết, Côn Luân sơn gặp phải biến cố này đều là vì hắn sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận.

Nữ Oa đường đường là sư muội của lão, lại đi giúp người ngoài.

Lão Tử và Thông Thiên, cũng đứng một bên xem kịch.

Khiến cho tâm hồn nhỏ bé của lão bị đả kích nặng nề.

"Không nể tình huynh muội của chúng ta, nhưng muội cũng là Thánh Nhân của Yêu tộc chứ?" "Yêu tộc và Vu tộc là thế thù, muội lại kết bè với kẻ địch, thật đáng xấu hổ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ gào thét.

Hận a.

Hận không đánh lại Diệp Thanh.

Vốn không đánh lại cũng không sao, Nữ Oa lại bênh vực hắn.

"Đệt!

Lão thất phu này, mắng ai vô sỉ đấy?

Muốn ăn đòn à?" Diệp Thanh động thủ.

Mắng hắn không sao, nhưng mắng vợ hắn, thì là muốn chết.

Ông!

Thí Thần Thương lại một lần nữa bùng phát sát khí, nhanh chóng đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ầm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng giơ Bàn Cổ Phiên phòng ngự.

Nhưng Bàn Cổ Phiên không phải là đối thủ của Thí Thần Thương, lại thêm thực lực của Diệp Thanh vốn không yếu, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại một lần nữa bại trận.

Nhưng, Diệp Thanh vẫn không đâm xuống.

"Hừ, lũ vô sỉ, cả hai đều là lũ vô sỉ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh không lại, nhưng ỷ vào việc Diệp Thanh không dám giết mình, nên mở miệng mắng chửi.

"Đệt!" Diệp Thanh tay phải cầm Thí Thần Thương, tay trái tế ra Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp nện vào đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Lão tử đây không giết ngươi, nhưng đánh cho một trận thì được chứ?

Đoong!

Càn Khôn Đỉnh, là cực phẩm Tiên Thiên chí bảo a.

Diệp Thanh không sử dụng sức mạnh quy tắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân, đầu cứng như sắt, cũng bị nện đến choáng váng.

Loạng choạng ngã xuống đất, mắt trắng dã.

"Không tệ, đầu khá cứng!" Khóe miệng Diệp Thanh nhếch lên, lại một lần nữa giơ Càn Khôn Đỉnh nện xuống.

Tên khốn này không phải giả vờ đấy chứ?

Không phải ỷ vào ta không dám diệt nguyên thần của ngươi sao?

Ta dùng Càn Khôn Đỉnh nện, nện ngươi thành đầu heo.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy vậy, đều mặt đầy sợ hãi.

Tên tiểu tử này thật hung ác, không hổ là Vu Chủ của Vu tộc.

Xem ra, sau này gặp phải hắn phải hết sức cẩn thận.

"Diệp Thanh, ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn, thề rằng, không giết ngươi, thề không làm người!" Mấy chục lần bị Càn Khôn Đỉnh nện xuống, đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn sưng u lên, chỉ vào Diệp Thanh nổi trận lôi đình.

Rất nhanh, hắn tế ra Bàn Cổ Phiên, Hạnh Hoàng Kỳ và các pháp bảo khác.

Bây giờ trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ, giết chết Diệp Thanh, dù phải đồng quy vu tận.

Lúc này, một bàn tay của Lão Tử đặt lên vai Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nhị sư đệ, đừng xúc động!" Lão Tử hiếm khi ra tay.

Thực sự là không thể nhìn nổi nữa.

Mặc dù Tam Thanh đã phân nhà, nhưng dù sao vẫn là Tam Thanh.

Hơn nữa, Diệp Thanh sở hữu cả Càn Khôn Đỉnh và Thí Thần Thương hai đại chí bảo, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không đánh lại.

Thêm cả lão, e rằng cũng khó mà giành thắng lợi.

"Đại sư huynh…" "Nghe lời ta, không sai đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không cam lòng, nhưng Lão Tử trực tiếp quát ngăn lại.

"Diệp Thanh đạo hữu, chuyện hôm nay đến đây thôi, không biết có được không?" "Được, nể mặt ngươi, nhưng lần sau nếu còn sủa như chó điên, đừng trách ta không khách sáo!" Diệp Thanh nói xong, liền dẫn Nữ Oa rời đi.

Đế Tuấn và Thái Nhất cũng trở về Thiên đình.

Đoạn nhân quả này, chắc chắn sẽ không tham gia vào nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trực tiếp trở về Tây Phương giáo.

Tiếp theo, Lão Tử giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn sửa chữa thánh địa Côn Luân sơn.

Sau đó dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn vào Ngọc Hư Cung.

Thông Thiên giáo chủ bên ngoài thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Xem ra, ta và Vu tộc không có quan hệ nhân quả trực tiếp!" "Thực tế, Diệp Thanh con người cũng không tệ!" Lẩm bẩm một câu, Thông Thiên rời đi.

Trong Ngọc Hư Cung.

"Đại sư huynh, vừa rồi sao lại kéo đệ lại, nếu huynh cùng đệ ra tay, tên tiểu nhi Diệp Thanh đó sao có thể là đối thủ của chúng ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hiểu.

Diệp Thanh lợi hại, có Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh.

Nhưng họ có Bàn Cổ Phiên, Hạnh Hoàng Kỳ, Thái Cực Đồ cùng Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp.

Bốn món cực phẩm Tiên Thiên bảo vật mà không đánh lại sao?

"Sư đệ, đánh được hay không cũng không liên quan đến ta!" Lão Tử nói.

"Vì sao?" "Ngươi có biết vì sao sư tôn lại để Yêu tộc và Vu tộc cùng làm chủ trời đất không?" "Chẳng lẽ…" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hiểu ra.

"Không sai, là để chúng nó tự đánh nhau!" "Hơn nữa, lần này nhân quả của đệ và Yêu tộc cũng đã được sư tôn hóa giải, tiếp theo, chỉ cần đệ nhẫn nại, Yêu tộc và Vu tộc thế tất sẽ đánh đến đầu rơi máu chảy!" Một phen nói của Lão Tử, cuối cùng cũng khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn hiểu ra.

Hóa ra là mình đã quá vội vàng.

"Vậy nếu Vu tộc lại chơi trò bế quan thì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Yên tâm, Vu tộc và Yêu tộc chi phối khí vận của thế giới Hồng Hoang, nếu Vu tộc bế quan, khí vận tất định sẽ thất thoát, cuối cùng sẽ khiến cả Vu tộc đi đến diệt vong." … "Diệp Thanh, ngươi thật hung ác, đánh nhị sư huynh thành ra như vậy!

Nhưng sao lại nể mặt đại sư huynh?" Về đến Tổ Vu Thần Điện, Nữ Oa hỏi.

Diệp Thanh hung ác, nàng vẫn luôn thấy trong mắt.

Với thực lực của hắn, đối đầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, cũng sẽ đứng ở thế bất bại.

Nhưng sao lại từ bỏ?

"Đánh lão già Nguyên Thủy đó, là vì hắn mắng nàng, nể mặt Thái Thượng, là vì ta bây giờ không muốn đứng ở thế đối lập với Tam Thanh!" Mục đích của Diệp Thanh rất đơn giản.

Tam Thanh chung quy vẫn là một thể.

Đánh Nguyên Thủy Thiên Tôn không sao, nếu đánh luôn cả Lão Tử, thì Thông Thiên giáo chủ thế tất sẽ gia nhập chiến đấu.

Một là đánh không lại.

Hai là Diệp Thanh có mục đích khác.

"Ồ?

Lời này giải thích thế nào?" Nữ Oa ngốc nghếch, không biết tính kế người khác, nên không hiểu.

"Hả, cả Hồng Hoang Vu tộc và Yêu tộc đều mạnh, Hồng Quân Đạo Tổ cuối cùng lại để Yêu tộc và Vu tộc cùng cai quản trời đất, ý nghĩa là gì?" Diệp Thanh hỏi.

"Không biết!" "Khụ khụ!

Là để Vu tộc và Yêu tộc của ta đánh nhau chứ sao!" Đối với trí thông minh của Nữ Oa, Diệp Thanh tỏ ra bất lực.

Cùng cai quản trời đất, nói nghe hay thật.

Nhưng hắn càng tin vào câu "một núi không thể có hai hổ", rõ ràng là muốn họ huyết chiến.

Hai tên vô sỉ của Tây Phương giáo chỉ mong họ đánh nhau, nên sẽ tìm mọi cách tính kế.

Lão Tử là người thông minh, chắc chắn sẽ để Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng một bên xem kịch.

Tiệt giáo của Thông Thiên giáo chủ thực hành "hữu giáo vô loại", nên sẽ đứng ngoài cuộc.

Chỉ cần Diệp Thanh không ép, Tam Thanh hiện tại tuyệt đối sẽ chọn khoanh tay đứng nhìn.

"Vậy chúng ta thật sự phải khai chiến?" Nữ Oa có chút lo lắng.

"Khai chiến?

Ngươi nghĩ nhiều rồi!

Cái chức Thiên Địa Chi Chủ, Vu tộc ta không thèm." "Lại bế quan?

Nhưng sau khi bế quan, Yêu tộc trở thành bá chủ, khí vận của Vu tộc sẽ thất thoát!" Lời của Nữ Oa có lý.

Đó cũng là lý do Tam Thanh chuẩn bị đứng ngoài cuộc.

"Vu Hậu, người không cần lo lắng, Tổ Vu Thần Điện do nhục thân của Phụ Thần hóa thành, có thể dung nạp vạn vật, có thể trấn áp khí vận của Vu tộc ta!" Lúc này, Hậu Thổ nói.

"Ồ?" Nữ Oa nghe vậy, trước tiên mừng rỡ, sau đó sắc mặt trầm xuống, hung hăng lườm Diệp Thanh.

Đã biết Tổ Vu Thần Điện có thể trấn áp khí vận, sao lần đầu bế quan lại phải tiêu hao công đức khí vận?

Chương 53

“Khụ khụ, thực ra ta cũng mới biết không lâu!” Diệp Thanh cũng bất lực.

Hắn lại không phải người của Vu tộc, làm sao biết Tổ Vu Thần Điện lại có công năng này.

Sớm biết như vậy, lần bế quan trước đã không chọn ở trong Hỗn Độn Châu, trực tiếp ở Tổ Vu Thần Điện thì tốt rồi.

Còn về đồ ăn, Yêu tộc trong Hỗn Độn Châu đã sinh sôi đến một con số kinh khủng.

Bất kể ăn sống, hấp, chiên hay nướng, số lượng đều đủ.

“Hừ!” Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Diệp Thanh.

Tiếp theo, Vu tộc chuẩn bị mọi thứ, lại bế quan!

Núi Côn Luân.

“Sư tôn, vừa nhận được tin, Vu tộc đã bế quan.” “Hả?” Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người.

Đại sư huynh đã nói rồi, Vu tộc bế quan không phải sẽ thất thoát khí vận sao?

Sao lại bế quan rồi?

Không được, phải đi xem xem, rốt cuộc là chuyện gì?

Núi Thủ Dương.

Thông Thiên giáo chủ đến chỗ Lão Tử.

“Đại sư huynh, Vu tộc lại bế quan rồi, nhị sư huynh đã đến núi

Bất Chu.” Hắn cũng đã biết tin, không giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn đi tìm Vu tộc, mà đến chỗ Lão Tử.

“Nhị sư huynh tính tình nóng nảy, đang ôm một cục tức không có chỗ xả.” “Thực ra, ta cũng bị tên tiểu tử đó tính kế, thật muốn một chưởng đập chết hắn!” Lão Tử lắc đầu, thân là thủ lĩnh Tam Thanh, sau khi thành Thánh không màng thế sự, cũng trở thành đối tượng bị tính kế.

Chỉ là, đập chết Diệp Thanh cố nhiên tốt, chỉ là, không làm được.

Không chỉ lão không làm được, mà ngay cả Thiên Đạo cũng không làm được.

“Đại sư huynh, vậy chúng ta có nên đi xem không?” Thông Thiên giáo chủ hỏi.

“Thôi, chúng ta cũng không làm gì được hắn!” “Vì sao?” Thông Thiên giáo chủ vô cùng khó hiểu.

“Bởi vì hắn là biến số, thân mang Hỗn Độn Châu hoàn chỉnh, nếu có thể hoàn toàn luyện hóa Hồng Mông thế giới bên trong, ta đoán, cả Hồng Hoang đều sẽ biến thiên.” 62.

“Còn nữa, ngươi tưởng rằng Tổ Vu Thần Điện là thứ bình thường sao?

Đó là do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành, không ai có thể phá vỡ, ngay cả sư tôn cũng không được!” Lão Tử quả là Lão Tử, nhìn thấu sự việc.

Nếu không, vì sao Hồng Quân không trực tiếp diệt Diệp Thanh?

Bởi vì Diệp Thanh và Bàn Cổ có liên quan, để tránh một phần nhân quả, chỉ có thể tính kế Vu Yêu hai tộc đại chiến.

“Vậy trận chiến Vu Yêu cuối cùng sẽ phát triển thế nào?” Thông

Thiên giáo chủ dường như cũng có chút giác ngộ.

"Thiên cơ hỗn loạn, phát triển thế nào không ai biết." "Nhưng ta có thể khẳng định, chúng ta sẽ bị cuốn vào!" "Sư đệ, mau bế quan tu luyện đi, nếu không, trong thế giới Hồng Hoang tương lai, có lẽ sẽ không có chỗ đứng cho chúng ta!" Lão Tử nói xong, trực tiếp bế quan.

Thông Thiên suy nghĩ một lát, cũng rời đi.

Trở về cũng bế quan.

Bây giờ hắn chỉ là Thánh Nhân trung kỳ, phải nhanh chóng nâng cao lên Thánh Nhân đỉnh phong, mới có năng lực đối phó với cục diện sau này.

Tây Phương giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe tin Vu tộc bế quan, cũng vô cùng khó chịu.

"Diệp Thanh tên khốn đó, tính kế xong chúng ta rồi bế quan?

Nằm mơ đi!" "Sư đệ, chúng ta đến Tổ Vu Thần Điện." 63.

"Ta lại muốn xem xem, hắn có thể bế quan đến khi nào!" Còn về phía Thiên đình.

Yêu tộc và Vu tộc tuy có thù.

Nhưng đã Vu tộc chọn bế quan, Yêu tộc một mình độc chiếm khí vận trời đất, hà tất phải đi tìm phiền phức?

Hơn nữa, Đế Tuấn có Lạc Thư Hà Đồ, kế sách vô song.

Sao có thể không biết ý đồ của Hồng Quân khi để Vu tộc và Yêu tộc cùng cai quản trời đất?

Vì vậy, Vu tộc bế quan, Yêu tộc không có bất kỳ phản ứng nào. … "Diệp Thanh tiểu nhi, cút ra đây cho ta!" "Thật là, người của Vu tộc

năm đó trời không sợ, đất không sợ, giờ lại biến thành rùa rụt cổ!" "Vu tộc bế quan, Yêu tộc cai quản trời đất, khí vận của Vu tộc không cần nữa à!" Bên ngoài Tổ Vu Thần Điện, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn ba người đứng ở cửa mắng chửi.

Bởi vì Vu tộc quả thực đã bế quan.

Vừa bế quan, xung đột với Yêu tộc giảm bớt, nên ba người bàn bạc, muốn ép Vu tộc xuất quan.

"Đệt, ba tên khốn này, muốn chết à?" Thập Nhị Tổ Vu đang bế quan liền đi ra, xắn tay áo chuẩn bị xông ra ngoài.

Lại bị Diệp Thanh cản lại.

"Tất cả cút về bế quan cho ta, thẳng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong mới thôi, nếu chưa đạt được mà còn dám chạy ra, thì vĩnh viễn đừng quay lại Tổ Vu Thần Điện!" Bị Diệp Thanh mắng như vậy, Thập Nhị Tổ Vu ngoan ngoãn như những đứa trẻ trở về bế quan.

Mặc dù chỉ có họ mới có thể khống chế Tổ Vu Thần Điện, nhưng Diệp Thanh là Vu Chủ do Phụ Thần chỉ định, không thể không nghe.

"Diệp Thanh, hóa ra ngươi là một kẻ nhát gan!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và ba người thấy vậy, liền bắt đầu trách mắng Diệp Thanh.

Nhưng Diệp Thanh làm như không nghe thấy.

"Bảo ta dẫn Vu tộc ra ngoài?

Cầu xin ta đi!

Không cầu xin ta, thì đừng có lải nhải nữa!" Ngay sau đó, Diệp Thanh không thèm để ý nữa, ngồi ngay cửa Tổ Vu Thần Điện, gấp rút luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Hắn biết, Hỗn Độn Châu đã rơi vào tay hắn, tất định có ý nghĩa phi phàm.

Vu Yêu kiếp kết thúc, sau này còn có Phong Thần kiếp.

Sau Phong Thần kiếp, các Thánh Nhân thiên định rốt cuộc đã đi đâu, vẫn là một bí ẩn.

Có lẽ, đằng sau ẩn giấu một bí mật kinh thiên động địa.

Lần này, hắn nhất định phải ngộ ra.

Bên ngoài Tổ Vu Thần Điện, mấy người nhìn nhau.

Bảo chúng ta cầu xin ngươi ra ngoài?

Nằm mơ đi!

Ba người bàn bạc, dứt khoát ai về nhà nấy, chờ đợi khí vận của Vu tộc thất thoát.

Thế nhưng, họ không hề biết, một câu nói của Diệp Thanh lại trở thành sự thật.

Họ thật sự khóc lóc cầu xin Diệp Thanh dẫn Vu tộc xuất quan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết Tổ Vu Thần Điện có thể trấn áp khí vận của Vu tộc.

Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ càng không biết.

Tây Phương giáo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không biết.

Bế quan vạn năm sau, họ phát hiện dòng sông khí vận của Vu tộc vẫn nồng đậm.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn quan sát chuyện này, để Vu tộc tiêu đời.

Nhưng đã một vạn năm rồi, khí vận của Vu tộc không có dấu hiệu suy vong.

"Không được, phải đi tìm hiểu nguyên nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn càng nghĩ càng tức, lại chạy đến Tổ Vu Thần Điện.

Vừa hay, hai tên vô sỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đến. 64.

Họ cũng vẫn luôn quan tâm đến sự thay đổi của Vu tộc, nhưng ai ngờ khí vận vẫn luôn không giảm.

"Nguyên Thủy đạo hữu, rốt cuộc là chuyện gì?" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mặt đầy khó hiểu.

"Ta cũng không biết a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Nếu lão biết một chút, cũng sẽ không không rõ ràng như vậy. 65.

Lúc này Diệp Thanh vừa tỉnh lại sau khi tọa thiền.

"Ủa, ba vị, đã vạn năm không gặp, lại đến thăm bần đạo sao?" Diệp Thanh cười hi hi.

Hắn đã luyện hóa được một phần mười cấm chế tầng cuối cùng của Hỗn Độn Châu.

Rốt cuộc là Hỗn Độn chí bảo a.

Cấm chế tầng cuối cùng thật mẹ nó khó luyện hóa.

"Diệp Thanh, rốt cuộc là chuyện gì?

Vì sao khí vận của Vu tộc không thất thoát?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được hỏi.

"Ta biết a, nhưng ta không nói cho ngươi biết!" 66.

Hóa ra ba tên này vẫn luôn quan tâm đến khí vận của Vu tộc.

Bây giờ vạn năm qua đi, thấy khí vận không thất thoát, có chút sốt ruột rồi.

Nhưng họ càng muốn biết, Diệp Thanh càng không nói.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn bị nghẹn họng.

Lại thêm cục tức đang kìm nén, lại không nhịn được mà bùng nổ.

“Các ngươi cứ rúc trong Tổ Vu Thần Điện đi, được thôi, ta sẽ đập nát cái mai rùa này!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, liền tế ra Bàn Cổ Phiên, hung hăng nện về phía Tổ Vu Thần Điện.

Chỉ là, sức mạnh quy tắc cường hãn đó đánh lên Tổ Vu Thần Điện.

Ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có.

“Chuyện gì vậy?” Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng mắt.

Bàn Cổ Phiên được mệnh danh là công kích đệ nhất, lại mất hiệu lực vào lúc này?

“Hai vị đạo hữu, trợ ta một tay!” Nguyên Thủy Thiên Tôn không tin, một cái mai rùa mà Bàn Cổ Phiên không phá được?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, gật đầu.

Ngay sau đó, ba người cùng ra tay.

Sức mạnh của Bàn Cổ Phiên đại thịnh, hung hăng chém lên Tổ Vu Thần Điện.

Chương 54

Ông!

Lần này, có phản ứng rồi.

Chỉ là, tất cả các đòn tấn công của Bàn Cổ Phiên đều bị phản chấn lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trực tiếp bị chấn bay ra ngoài, người nào người nấy phun máu tươi, quần áo rách nát, thê thảm vô cùng.

"Sao lại như vậy?" Ngây người rồi.

Tập hợp sức mạnh của ba người, không những không phá được Tổ Vu Thần Điện, mà còn bị chấn thương?

Mẹ nó, Tổ Vu Thần Điện làm bằng cái gì vậy a?

"Ha ha ha, cười chết ta rồi!" "Ba tên ngốc, muốn phá Tổ Vu Thần Điện, không biết nó do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành sao?" Diệp Thanh ở bên trong cười lớn.

Ai cũng nói Vu tộc ngu ngốc, nhưng không có ai ngu ngốc hơn ba tên này.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, còn tự cho mình là nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, ngay cả nhục thân của mình cũng không phân biệt được.

"Hả?

Do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành?" Ba người trực tiếp ngây người.

Bàn Cổ, là cường giả bán bộ Đại Đạo cảnh.

Nhục thân của ông, đừng nói là ba Thánh Nhân, ngay cả Thiên Đạo cũng không phá nổi.

"Thảo nào khí vận của Vu tộc không giảm, có nhục thân của Bàn Cổ trấn áp, sao có thể thất thoát được?" Vốn tưởng rằng, Khai Thiên chí bảo đã là bảo vật đỉnh cấp rồi, không ngờ Bàn Cổ còn để lại một bảo vật mạnh mẽ như Tổ Vu Thần Điện.

Nếu có thể cướp được thì tốt rồi, Tây Phương giáo còn lo gì không phát triển được.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thầm nghĩ.

Hai tên này nghĩ quá đẹp rồi.

Tổ Vu Thần Điện, trừ Thập Nhị Tổ Vu, không ai có thể lấy đi, cũng không thể điều khiển được.

Ngay cả Đại Vu cũng không được.

Vì nó có liên quan mật thiết đến tinh huyết của Bàn Cổ.

Tinh huyết của Đại Vu quá loãng.

Còn về những hậu duệ khác của Vu tộc, hầu như không có quan hệ gì lớn với Bàn Cổ.

"Ba vị, có muốn vào nghỉ ngơi, ăn chút gì không?" Diệp Thanh cười nói.

"Ăn cái em gái nhà ngươi, Vu tộc đã bế quan một vạn năm rồi, có đồ ăn sao?" "Ta không tin, các ngươi sẽ không bị chết đói!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lạnh băng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, mắt sáng lên.

Đúng vậy, Thập Nhị Tổ Vu và Diệp Thanh có thể không ăn.

Những Đại Vu lợi hại đó cũng có thể không ăn, nhưng những đệ

tử khác của Vu tộc có thể không ăn sao?

Lương thực dự trữ của Vu tộc có nhiều đến đâu, xem họ có thể cầm cự được bao lâu!

Vừa nói xong, bên trong Tổ Vu Thần Điện truyền ra một mùi thịt thơm lừng.

Diệp Thanh cầm mấy xiên nướng, vừa ăn vừa đi ra.

Cuối cùng, các đệ tử Vu tộc bên trong, đều hưng phấn ăn uống no say.

Chỉ có Chúc Dung là bận rộn, bận nhóm lửa nướng thịt.

"Vu Chủ, ngươi nghĩ ra cách nướng thịt này ở đâu vậy?

Ngon quá đi!" "Đúng vậy, ta toàn giết chết Yêu tộc rồi xé ra ăn, không ngờ, ăn như vậy mới ngon!" "Hậu Thổ, ngươi cũng không đàng hoàng, một mình ôm một con Kim Sí Đại Bàng?" "Đệt, Huyền Minh, muội tử, ăn uống đừng có thô lỗ như vậy, phải giữ ý tứ một chút!" Cảnh tượng này, lại một lần nữa khiến ba người ngây người.

Hơn nữa, ngửi thấy mùi thịt thơm, cảm thấy bụng đói cồn cào.

Mẹ nó, ngay cả Thánh Nhân cũng đói, đủ để chứng minh, cái thứ gọi là đồ nướng đó ngon đến mức nào.

"Khốn nạn, tức chết ta rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận bỏ đi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng bỏ đi.

Vừa về đến nơi, ba người đều ngớ người.

"Vãi chưởng, lũ chuột bọ ở đâu ra, dám đến núi Côn Luân của ta gây rối?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang ôm một bụng tức, thấy vùng ngoại vi Côn Luân sơn bị rất nhiều lũ lông lá có sừng chiếm lĩnh, trong cơn tức giận đã giết sạch toàn bộ.

“Sư tôn!” Lúc này, Nhiên Đăng đạo nhân dẫn theo Thập Nhị Kim Tiên đi ra.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

“Sư tôn, sau khi ngài đi không lâu, trên núi Côn Luân lục tục đến rất nhiều người của Yêu tộc.” “Số lượng của chúng không ngừng tăng lên, đệ tử sợ gây ra nhân quả cho Côn Luân sơn và sư tôn, nên không động thủ!” Nhiên Đăng đạo nhân bắt đầu giải thích.

Hóa ra Yêu tộc không có ai kìm hãm, tốc độ sinh sôi quá nhanh.

Đến mức không có địa bàn, bắt đầu lan rộng khắp nơi.

Lại thêm Thiên đình cũng không quản, chúng lại không biết Côn Luân sơn là nơi nào, nên mới xảy ra cảnh tượng này.

“Yêu tộc chết tiệt, tốc độ sinh sôi sao lại nhanh như vậy?

Không thể có chút tiết chế sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm chặt tay, sau đó phân phó: “Nếu còn gặp Yêu tộc ở thánh địa Côn Luân của ta, trực tiếp giết không tha!”. … Cảnh tượng này, không chỉ xuất hiện ở Côn Luân sơn.

Tây Phương giáo cũng vậy.

Lại thêm Tây Phương giáo độ hóa một số đại Phật đều là đệ tử Yêu tộc trước đây.

Thấy Yêu tộc không có nơi nào để nương tựa, liền thu nhận hết.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trở về, thấy cả Linh Sơn đều là người của Yêu tộc, tại chỗ ngây người.

“Đệt, tuy Phật độ người có duyên, nhưng không phải quái vật gì cũng độ chứ?” Nhìn một số người Yêu tộc, lông còn chưa mọc đủ, đã chạy đến đây, thật sự coi Tây Phương giáo của ta là trại tị nạn à?

Nhưng nếu đuổi đi, vạn danh đệ tử Yêu tộc tân tân khổ khổ độ

hóa sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Làm thế nào?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều như những kẻ ngốc.

"Đi, đến Thiên đình." Hai người lập tức đi tìm Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trừ Côn Luân sơn và Tây Phương.

Thủ Dương sơn, Kim Ngao đảo đều xảy ra cảnh tượng tương tự.

Yêu tộc sinh sôi quá nhanh.

Đến mức không có lỗ nào mà không chui vào.

Giết hết?

Thế thì sẽ tăng thêm nhân quả nghiệp lực.

Dù sao, lượng kiếp còn chưa qua.

Vì vậy, Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ chỉ có thể dùng đại trận bảo vệ phần trung tâm, còn những nơi khác, mặc cho Yêu tộc phát triển.

Nhưng cứ để chúng phát triển như vậy cũng không phải là cách.

Một số Yêu tộc không có chỗ ở, trực tiếp bắt đầu tấn công đại trận.

Do đó, tất cả đều lần lượt đến Thiên đình tìm Đế Tuấn.

Nhưng ai ngờ, Đế Tuấn một câu nói đã đuổi họ đi.

"Đệ tử Yêu tộc của ta đông đảo, phải ăn uống vệ sinh, phải ngủ nghỉ, đó là quy tắc cơ bản, bản đế làm sao quản được?" À, đó là bản năng sống.

Lại không phải cố ý gây sự, ta là Thiên Đế, là Yêu Hoàng, cũng

không có cách nào yêu cầu một Yêu tộc thay đổi bản năng chứ?

Vì thế, mấy người công cốc trở về.

Sau đó, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác đều tụ tập tại Bát Cảnh Cung ở Thủ Dương sơn.

Vì Lão Tử là đại đệ tử của Hồng Quân, xét về thực lực cũng mạnh nhất, để lão nghĩ cách.

"Ai, Vu Yêu hai tộc, là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, kìm hãm lẫn nhau, phát triển cân bằng, mới khiến chúng ta có một chỗ đứng!" "Bây giờ Diệp Thanh dẫn Vu tộc trực tiếp bế quan, Yêu tộc một mình độc chiếm, ta ngược lại ngay cả một chỗ đứng cũng không còn!" "Mặc dù Nhân tộc ăn yêu thú, yêu thú cũng ăn Nhân tộc, nhưng Nhân tộc bây giờ quá yếu." Lão Tử khẽ thở dài.

"Thái Thượng đạo hữu, vậy theo ý kiến của người thì sao?" Tiếp Dẫn hỏi.

"Trừ Vu tộc, trong Hồng Hoang không có ai có thể kìm hãm sự phát triển của Yêu tộc!" Lão Tử một câu nói, đã nói toạc ra thiên cơ.

Nhưng, mọi người đều khó xử.

Theo ý của Lão Tử, phải đi cầu xin Diệp Thanh dẫn Vu tộc xuất quan?

"Hừ, các ngươi muốn đi thì đi, ta không đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phất tay áo rời đi.

"Đúng vậy, ta cũng không đi!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng rời khỏi Bát Cảnh Cung.

Ban đầu một câu nói đùa của Diệp Thanh, lại trở thành sự thật.

Làm sao có thể nuốt trôi cục tức này?

"Đại sư huynh, vậy ta thì sao?" Toàn bộ Bát Cảnh Cung, chỉ còn

lại Thông Thiên và Lão Tử.

"Chúng ta cứ chờ xem!

Ta tin, sẽ có người mặt dày đi cầu xin Diệp Thanh!" Lão Tử khẽ nói.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trên đường trở về Tây Phương, đã trực tiếp đến Tổ Vu Thần Điện.

Hai người này nổi tiếng là không biết xấu hổ.

Vì vậy, những chuyện không biết xấu hổ, chắc chắn sẽ làm.

"Diệp Thanh đạo hữu, cầu xin người, hãy dẫn Vu tộc xuất quan đi!" Hai tên này trực tiếp đáp xuống trước cửa Tổ Vu Thần Điện, trực tiếp vận dụng thần công không biết xấu hổ.

"Vãi chưởng!" Hai tên này trực tiếp từ trên trời rơi xuống, đáp xuống đất, mở miệng cầu xin Diệp Thanh dẫn Vu tộc xuất quan.

Khiến Diệp Thanh giật mình.

"Diệp thí chủ, Diệp đạo hữu, cầu xin người, hãy dẫn Vu tộc xuất quan đi, nếu không, Tây Phương giáo của ta sẽ mất!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mặt đầy bất lực.

Là Thánh Nhân, vốn không nên cầu xin Diệp Thanh.

Nhưng không có cách nào, nhân quả bày ra đó, căn bản không thể áp dụng biện pháp cứng rắn để giải quyết Yêu tộc.

Dưới gầm trời này, có thể ngăn cản sự sinh sôi của Yêu tộc chỉ có Vu tộc.

Chương 55

Vì vậy, dù không cần mặt mũi, cũng phải cầu xin Diệp Thanh xuất quan.

"Tây Phương giáo mất thì liên quan gì đến Vu tộc của ta?" Diệp Thanh phất tay.

Bảo hắn dẫn Vu tộc xuất quan để kìm hãm Yêu tộc, cửa cũng không có.

Ban đầu không phải các ngươi tìm mọi cách khiêu khích Vu Yêu hai tộc đại chiến sao?

Bây giờ ta dựa vào đâu mà giúp?

Hơn nữa, Vu tộc của ta lại không thiếu đồ ăn, việc gì phải ra ngoài ăn?

Vu tộc, không tranh trời đất, chỉ cần có thể sống sót là được.

Bây giờ số lượng Yêu tộc trong Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh đủ dùng, Vu tộc không chết đói là được rồi.

"Đừng, đừng mà, Diệp Thanh, Diệp đại gia, dù sao chúng ta cũng là đạo hữu cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, không nể tình tăng cũng phải nể tình Phật chứ." Tiếp Dẫn không còn quan tâm đến thể diện của Thánh Nhân.

Chỉ cần có thể giải quyết vấn đề của Tây Phương giáo, gọi Diệp Thanh là đại gia cũng được.

"Diệp thí chủ, nếu người không dẫn Vu tộc xuất quan, ta sẽ quỳ ở đây mãi không dậy!" Chuẩn Đề cũng liều mình, uy hiếp Diệp Thanh.

Ban đầu, họ đã phát lời thề trước Thiên Đạo là sẽ chấn hưng Tây

Phương giáo.

Nếu không làm được, Thiên Đạo sẽ nhìn hai người họ bằng ánh mắt khinh bỉ.

"Thích quỳ thì cứ quỳ đi!" Diệp Thanh lười để ý.

Trước đây Vu tộc bế quan, là vì vấn đề khí vận.

Bây giờ, khí vận có Tổ Vu Thần Điện trấn giữ, ta xuất quan?

Ăn no rửng mỡ à!

Rất nhanh, mấy năm trôi qua.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự quỳ suốt.

Một ngày, một luồng huyền quang lóe lên, một bóng người đáp xuống cửa Tổ Vu Thần Điện.

"Hai vị đạo huynh…" Nguyên Thủy Thiên Tôn đến, nhìn thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thần sắc khẽ ngây người.

Hai người này không trở về Tây Phương giáo sao?

Không phải nói không tìm Diệp Thanh sao?

Sao lại quỳ ở đây?

"Nguyên… Nguyên Thủy đạo hữu!" Hai người thấy vậy, vội vàng đứng dậy.

Chuyện này mất mặt, tuy họ cũng không biết xấu hổ, nhưng chuyện đó chỉ giới hạn trước mặt Diệp Thanh.

Nếu để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết, chẳng phải sẽ bị chế giễu sao?

"Nguyên Thủy đạo hữu, đất ở Tổ Vu Thần Điện này trơn quá, hai huynh đệ ta không cẩn thận bị trượt ngã!" "Sư huynh, không sao chứ?

Sau này chúng ta đi đường phải cẩn thận một chút!" Chuẩn Đề vội

vàng kéo Tiếp Dẫn, phủi bụi trên đầu gối, sau đó rời đi.

Chỉ là… đi được một lúc, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

"Không đúng a, Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải thù sâu như biển với Diệp Thanh sao?

Đến Tổ Vu Thần Điện làm gì?" Tiếp Dẫn đột nhiên vô cớ nói một câu như vậy.

Sau đó, hai người bốn mắt nhìn nhau: "Không lẽ cũng đến cầu xin Diệp Thanh!" "Đi, chúng ta đi xem!" … Trước Tổ Vu Thần Điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ấp úng mãi mới mở lời.

"Diệp đạo hữu, đối với chuyện trước đây, ta xin lỗi người!" Lão đã cúi đầu.

Không cúi đầu không được.

Vu tộc bế quan, Yêu tộc như đột biến gen, tốc độ sinh sôi nhanh đến kinh ngạc.

Một năm có thể sinh sôi mấy lứa.

Giết một lứa, lại có lứa khác.

Cứ tiếp tục như vậy, nhân quả nghiệp lực của Xiển giáo càng lúc càng lớn.

Thậm chí, khí vận bắt đầu có xu hướng giảm xuống.

Như vậy, khí vận của Vu tộc chưa suy thoái, Xiển giáo đã tiêu đời trước rồi.

"Ủa, ngươi đang cầu xin ta sao?" Diệp Thanh ngồi xếp bằng trước Tổ Vu Thần Điện.

"Lão già Nguyên Thủy không phải tự cho mình là Bàn Cổ chính tông sao?" "Xiển giáo không phải tự cho mình là giáo phái chính thống

sao?" "Không phải ngươi coi thường lũ lông lá có sừng sao?

Vậy thì đi mà giết đi!" "Bây giờ lại cầu xin ta rồi à?" Một tràng nói, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt đỏ bừng, không thể phản bác.

Sớm biết hôm nay, hà tất lúc đầu.

"Vu tộc và Yêu tộc phát triển cân bằng, vốn là quy tắc của Thiên Đạo, nhưng ngươi lại dẫn Vu tộc bế quan, là đi ngược lại Thiên Đạo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm chặt tay.

Mặc dù đang cầu xin người ta, nhưng cục tức trong lòng cũng không thể nguôi ngoai.

Liền mở miệng chỉ trích.

"Cút!" Diệp Thanh nổi giận, giơ tay vung lên.

Thí Thần Thương hóa thành một mũi tên sắc bén, bắn thẳng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"…" Tên điên, một lời không hợp đã ra tay.

Đối mặt với Thí Thần Thương, Nguyên Thủy Thiên Tôn không có chút biện pháp nào.

Quay người bỏ chạy.

Nếu không, ở lại đây thêm một chút nữa.

Diệp Thanh nếu xuất quan, tuyệt đối không thể tránh khỏi bị đánh cho một trận.

Cảnh tượng lần trước không bị đánh thành đầu heo vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chân trước vừa đi, hai tên vô sỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại đến.

Phịch một tiếng lại quỳ xuống đất.

“Diệp thí chủ, Diệp đạo hữu, Diệp đại gia!” 67.

“Nguyên Thủy lão già khốn nạn đó không biết điều, nhiều lần xúc phạm, nhưng Tây Phương giáo của chúng ta vẫn luôn hòa hảo với Diệp đạo hữu a!” “Nhìn lần trước, chúng ta đã giúp Diệp đạo hữu giáo hóa một vạn đệ tử Yêu tộc!” “Nể tình đoạn nhân quả đó, hãy để Vu tộc xuất quan đi, dù chỉ xuất quan một phần nhỏ, giải nguy cho Tây Phương giáo của chúng ta là được rồi!” Chuẩn Đề vì Tây Phương giáo, đã bán đứng đồng đội Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thế nhưng, hai tên này vừa quay đầu, lại thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng sau lưng, mắt trừng to như chuông đồng, nhìn họ.

Vốn dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đi.

Nhưng nghĩ lại, không đúng a, mình đến cầu xin Diệp Thanh dẫn Vu tộc xuất quan.

Sao lại nổi nóng lên?

Thay vì để khí vận của Xiển giáo tiêu tan, thì cứ mặt dày đi cầu xin Diệp Thanh lần nữa đi.

Nhưng không ngờ, lại thấy hai tên của Tây Phương giáo đang nói xấu mình.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi nói cái gì vậy!” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

“Ách…” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trước tiên ngây người, sau đó cười ha ha: “Nguyên Thủy đạo hữu, đã đến lúc này rồi, chúng ta đừng so đo nữa, bây giờ chỉ cần Diệp đạo hữu dẫn Vu tộc xuất quan, bảo chúng ta làm gì cũng nguyện ý.” 68.

So với việc giáo phái diệt vong, những chuyện khác đều trở nên quá nhỏ bé.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghĩ lại, cũng đúng.

Thế là, ba người bắt đầu cầu xin Diệp Thanh.

"Diệp đạo hữu, ra điều kiện đi, làm thế nào mới để Vu tộc xuất quan!" Miệng thì nói vậy.

Nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

Bởi vì Vu tộc xuất quan, và Yêu tộc tất định sẽ xảy ra xung đột.

Một trận chiến kinh thiên động địa, đến lúc đó Vu Yêu hai tộc đều xong đời, mùa xuân của họ sẽ đến.

Còn về điều kiện mà Diệp Thanh đưa ra, ai sẽ đi so đo?

Thế nhưng, Diệp Thanh trực tiếp tặng họ một câu.

"Bảo Vu tộc của ta xuất quan?

Cửa cũng không có đâu!" "…" Ba người nhìn nhau, đây không phải là phong cách của Diệp Thanh a, đáng lẽ phải hung hăng chặt chém một phen mới đúng, sao lại như vậy?

"Diệp Thanh đạo hữu, không phải người muốn Thất Bảo Diệu Thụ của ta sao?

Ta cho người!" Chuẩn Đề lấy Thất Bảo Diệu Thụ ra.

"Còn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của ta, cũng có thể lấy đi!" "Thậm chí, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc cũng cho người!" Tiếp Dẫn lấy ra hai món pháp bảo, liều mình rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bĩu môi, hai tên này thật mẹ nó ngu, lấy cả pháp bảo chứng đạo ra, sau này còn làm ăn gì nữa.

Đang suy nghĩ, nên lấy cái gì cho phù hợp đây?

Nhưng đúng lúc này, Tiếp Dẫn vội vàng nói: "Nguyên Thủy đạo hữu cũng nguyện ý lấy ra Bàn Cổ Phiên và Hạnh Hoàng Kỳ!" Nguyên

Thủy Thiên Tôn: "…" Trừng mắt nhìn Tiếp Dẫn, mắt còn to hơn chuông đồng.

Mẹ nó chứ, đó là pháp bảo gia truyền của lão tử, dựa vào đâu mà ngươi làm chủ thay ta?

Lão tử muốn bóp chết ngươi.

Nhưng thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng nháy mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền nhịn xuống.

Những pháp bảo này, đều đã bị luyện hóa.

Cho Diệp Thanh thì đã sao, đến lúc đó có thể tùy thời triệu hồi về.

Hiểu ra điểm này, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng gật đầu.

Thế nhưng, Diệp Thanh lại thản nhiên cười.

"Ngay cả cực phẩm Tiên Thiên chí bảo cũng lấy ra rồi?" "Nhưng, bản đại gia không chấp nhận." "Cút hết cho ta, nếu còn ở Tổ Vu Thần Điện, đừng trách Thí Thần Thương của ta không nhận người!" Nói xong, Diệp Thanh đứng dậy, chuẩn bị đi vào Tổ Vu Thần Điện, mắt không thấy tim không phiền mà.

Nhưng đúng lúc này.

Lão Tử và Thông Thiên đến.

"Diệp đạo hữu, xin dừng bước!" Lão Tử gọi Diệp Thanh lại.

"Nếu đạo hữu cảm thấy pháp bảo của ba người không đủ, vậy thêm cả Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp và Thái Cực Đồ của ta thì sao?" Lão Tử cũng liều mình rồi.

Bây giờ Thủ Dương sơn khắp nơi là Yêu tộc, cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ mất luôn cả nơi đó.

Chương 56

Đương nhiên, Lão Tử chỉ có một đệ tử, vốn không cần phải làm vậy.

Nhưng đại thế thiên hạ, khí vận Thiên Đạo, phải tranh giành a.

"Diệp đạo hữu, Tru Tiên Tứ Kiếm của ta cũng có thể cho ngươi!" Thấy Diệp Thanh không nói gì, Thông Thiên giáo chủ bên cạnh cũng lên tiếng.

Thế nhưng, Diệp Thanh lại lắc đầu.

Vu tộc xuất quan, thiên hạ đại loạn.

Lấy bảo vật ngược lại còn dính phải nhân quả, đến lúc đó không thể không cùng Yêu tộc quyết một trận tử chiến.

Sau đó cùng nhau vẫn lạc?

Tục ngữ nói người chết vì tiền, chim chết vì mồi, nhưng Diệp Thanh lại không làm như vậy.

Ít nhất, trước khi Thập Nhị Tổ Vu chưa đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn sẽ không để Vu tộc xuất quan.

"Ta nói lại một lần nữa, cút hết cho ta!" Diệp Thanh lạnh lùng nói.

"Diệp Thanh đạo hữu, ta có thể vì Yêu tộc luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, cho đến khi lượng kiếp kết thúc!" Lão Tử sốt ruột rồi.

Ta luyện đan cho Vu tộc, để họ nâng cao thực lực.

Như vậy chắc là có thể xuất quan rồi chứ?

Thế nhưng, Diệp Thanh không thèm để ý, trực tiếp đi vào Tổ Vu Thần Điện.

Cửu Chuyển Kim Đan?

Thứ đó quả thực có thể nâng cao thực lực.

Nhưng Đế Tuấn và Thái Nhất bây giờ là Thánh Nhân.

Muốn phá Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận do Thánh Nhân bố trí, phải cần Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của các Tổ Vu Chuẩn Thánh đỉnh phong mới được.

Bây giờ, thôi đi.

Nhìn Diệp Thanh không trả lời.

Mấy người ngồi phịch xuống đất, mặt đầy bất lực!

"Chư vị đạo hữu, Vu tộc không xuất quan, chúng ta làm sao bây giờ a!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh ngồi trước Thần điện Tổ Vu, sau một hồi thương nghị, đều lần lượt rời đi.

Không lâu sau, Thiên Đình truyền ra một tin tức động trời.

Đế Tuấn sinh được một lứa tiểu Kim Ô.

Không nhiều không ít, vừa tròn mười đứa.

Nhân dịp này, Thiên Đế lệnh cho Hồng Hoang cùng chung vui.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh, Nữ Oa đều đến Thiên Cung chúc mừng.

Nữ Oa thật lòng đến chúc mừng, dù sao đó cũng là huyết mạch của Yêu tộc.

Còn hai kẻ vô sỉ của Tây Phương cùng Tam Thanh đến chúc mừng chỉ là phụ, mục đích chính là để Đế Tuấn quản lý Yêu tộc ở nhân gian.

Sau đó, Đế Tuấn tuy miệng đồng ý nhưng lại không hề thực hiện.

Yêu tộc ở nhân gian vẫn mặc sức hoành hành.

Bởi vì chúng sinh sôi quá nhanh, căn bản không thể quản nổi.

Vì vậy, năm người bực bội rời khỏi Thiên Đình.

Lão Tử và Thông Thiên trở về đạo trường của mình.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại đến Ngọc Hư Cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy đạo hữu, Vu tộc không xuất hiện, chúng ta phải tìm cách thôi!" Tiếp Dẫn nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, mày nhíu chặt.

"Đúng vậy, Yêu tộc sinh sôi quá nhanh, hộ giáo trận pháp của chúng ta tuy mạnh, nhưng vẫn luôn có những tên Yêu tộc không biết sống chết mò đến." "Cứ thế này, dù chúng ta không ra tay giết chúng, nhân quả nghiệp lực cũng sẽ tính lên đầu chúng ta." Chuẩn Đề tiếp lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm tư.

"Đúng là một vấn đề, nhưng chúng ta có thể có cách gì chứ?" Vu tộc không ra, Nhân tộc lại đánh không lại.

Lại không thể để môn hạ đệ tử nhập lượng kiếp, thật có chút đau đầu.

"Nguyên Thủy đạo hữu, hay là thế này đi..." Tiếp Dẫn ghé vào tai Nguyên Thủy Thiên Tôn thì thầm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, trên mặt liền lộ ra nụ cười.

"Hai vị đạo hữu, cách này được!" Cách của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rất đơn giản.

Lừa mười đứa con của Yêu Hoàng cùng nhau rời khỏi Thiên Đình.

Bởi vì bản thể của chúng là Kim Ô, mang trong mình Thái Dương Chân Hỏa, có thể tỏa ra nhiệt lượng khổng lồ.

Đến lúc đó, mười mặt trời cùng chiếu rọi nhân gian, những tên Yêu tộc tạp nham kia làm sao có thể sống sót?

Hơn nữa, những Nhân tộc cấp thấp cũng sẽ vì thế mà gặp nạn.

Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, mà quan hệ giữa Nữ Oa và Diệp Thanh lại không hề tầm thường.

Vì vậy, khi nhân gian gặp đại kiếp, Nữ Oa nhất định sẽ tìm Diệp Thanh, dẫn dắt Vu tộc xuất quan.

Để Yêu tộc tự diệt Yêu tộc, lại có thể ép Vu tộc ra mặt, phương pháp này quả thật không tồi.

"Nếu Nguyên Thủy đạo hữu đã thấy cách này khả thi, vậy huynh đệ hai ta sẽ đến Thiên Đình một chuyến!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chắp tay, rồi lập tức rời đi. … Tại Thần điện Tổ Vu, Nữ Oa đến và kể lại chuyện Đế Tuấn có mười đứa con.

Diệp Thanh kinh ngạc.

"Không có Hi Hòa, hắn cũng sinh được mười tiểu Kim Ô?" Theo sự phát triển bình thường.

Mười người con của Thiên Đế, tức mười mặt trời, là do Hi Hòa sinh ra.

Nhưng hiện tại, Hi Hòa và Thường Hi đang tu luyện trên Thái Âm Tinh trong Hỗn Độn Châu, Đế Tuấn làm sao sinh con được?

"Ý ngươi là sao?" Nữ Oa ngẩn ra.

"À, không có gì!

Hay là nàng cũng sinh cho ta mười đứa con trai đi?" Diệp Thanh cười ha hả.

Nữ Oa thuộc Yêu tộc, nhưng cũng là con người, chắc sẽ không sinh ra thứ gì kỳ hình dị dạng đâu nhỉ?

Chỉ là, Nữ Oa ngây người.

Nàng cứ tưởng Vu tộc bế quan, hẳn có thể nghiêm túc hơn một chút, không ngờ vừa mở miệng đã có thể nói những lời khiến người ta chết lặng.

"Vô sỉ!" Cả ngày nghĩ đến mấy chuyện xấu xa với nàng để làm gì?

"Sinh linh Hồng Hoang, chẳng lẽ không cần sinh sôi nảy nở sao?" Diệp Thanh chẳng hề để tâm.

Như tốc độ của Yêu tộc, quả thực quá lợi hại.

"..." Nữ Oa dường như bị hỏi khó.

Thật sự không sinh hậu đại sao?

Phì!

Thiếu chút nữa đã bị tên khốn này dắt mũi.

Nữ Oa hít sâu một hơi, nói: "Ta là Thánh nhân, bất tử bất diệt, cần hậu đại để làm gì?" "Nàng không cần nhưng ta cần!" Diệp Thanh buột miệng, bộc lộ rõ bản chất con người.

Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại.

Nữ Oa không cần, ta cần chứ.

"...

Ngươi đi tìm Thường Hi và Hi Hòa sinh cho ngươi đi!" Nữ Oa lại nổi giận.

Lúc này, Thường Hi và Hi Hòa không biết tại sao lại ra khỏi Hỗn Độn Châu.

Vội vàng nói: "Được thôi, được thôi, bọn ta sẽ sinh khỉ con cho Diệp Thanh!" "..." Nữ Oa nhìn Hi Hòa và Thường Hi mà tức đến méo mặt.

Diệp Thanh thì lại đắc ý.

Thấy chưa, nàng không sinh, tự nhiên có người sinh. … Không lâu sau.

Thế giới Hồng Hoang vốn có chút u ám, đột nhiên trở nên sáng rực.

Nhiệt độ cũng theo đó tăng lên.

"Trên trời đột nhiên xuất hiện mười mặt trời?" "Trước đây không có mặt trời, sau đó có một mặt trời, bây giờ lại biến thành mười mặt trời, còn để cho người ta sống không!" Cả thế giới Hồng Hoang một phen ai oán.

Hồng Hoang vốn dĩ không có mặt trời.

Kể từ khi Đế Tuấn xây dựng Thiên Đình, nhân gian mới có ánh sáng.

Sau này, mười người con của Đế Tuấn ra đời, liền thay phiên nhau trực ban, mang lại sự ấm áp cho nhân gian.

Nhưng hôm nay, dưới sự xúi giục của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mười đứa con của Đế Tuấn cùng nhau xuất hiện.

Trong nháy mắt, sông ngòi bốc hơi.

Ruộng đồng khô nẻ.

Rất nhiều nơi khô cằn bốc cháy.

Không chỉ nhân loại, mà cả Yêu tộc và những sinh linh không chịu được nhiệt lượng khác, kẻ chết người bị thương.

Cảnh tượng này vừa xuất hiện.

Tây Phương giáo đã mỉm cười.

Bởi vì những tên Yêu tộc tạp nham đó đều bị mặt trời thiêu chết.

Cộng thêm nhiệt độ cao, tốc độ sinh sôi của Yêu tộc giảm mạnh.

Những con Yêu tộc vừa mới sinh ra đã chết yểu.

Côn Luân Sơn, Thủ Dương Sơn, Kim Ngao Đảo đều như vậy.

Sự phiền nhiễu do Yêu tộc mang lại cuối cùng cũng được giải quyết.

Nhưng mà, trừ Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ lại ngơ ngác.

Mười người con của Thiên Đế, sao lại cùng nhau xuất hiện?

Chương 57

Muốn truy cứu ngọn ngành sự việc, nhưng hiện tại lượng kiếp chưa kết thúc, không thể biết được mọi chuyện.

“Sao lại như vậy?” Nữ Oa thấy cảnh thảm trạng ở nhân gian, cũng vô cùng khó hiểu.

Nàng rời khỏi Oa Hoàng Cung, đi thẳng đến Thiên Đình.

“Đế Tuấn, tại sao mười tiểu Kim Ô lại cùng nhau ra ngoài?” Nữ Oa hỏi.

“Ngươi đang chất vấn bản đế?” 69.

Đế Tuấn ngồi trên bảo tọa Thiên Đình, Đông Hoàng đang bế quan không xuất hiện.

“Ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, mười mặt trời cùng xuất hiện, nhân gian sẽ sinh linh đồ thán!” Nữ Oa thân là người Yêu tộc, tự nhiên không hy vọng thấy người Yêu tộc bị thiêu chết.

Nhân tộc lại là do nàng tạo ra, chắc chắn cũng không hy vọng Nhân tộc diệt vong.

“Vậy thì sao?

Con của bản đế thích, cứ để chúng nó quậy phá!” “Hơn nữa, không phải các ngươi đều nói số lượng Yêu tộc ở nhân gian quá nhiều sao?

Vậy chết đi một vài kẻ tiến hóa không hoàn chỉnh thì có sao?” “Còn về Nhân tộc!

Nữ Oa, ngươi phải nhớ, ngươi là Yêu tộc, sự hưng suy của Nhân tộc liên quan gì đến Yêu tộc chúng ta?” “Huống hồ, hiện tại ngươi là

Vu Hậu!

Yêu tộc và Nhân tộc càng không có quan hệ gì!" Nói nhiều như vậy.

Vu tộc không ra, Yêu tộc chính là bá chủ Hồng Hoang.

Đế Tuấn tự nhiên không coi ai ra gì.

Mặc dù lần này mười đại Kim Ô cùng ra ngoài là do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xúi giục.

Nhưng vậy thì sao?

Chỉ cần con của hắn vui là được.

Còn có âm mưu gì hay không, chẳng liên quan gì đến hắn.

"..." "Được rồi, bản đế nể ngươi là Thánh nhân, sẽ không so đo với ngươi, đi đi!" Đế Tuấn phất tay, thân ảnh biến mất.

Nữ Oa tức giận đùng đùng rời khỏi Thiên Đình, đến Thần điện Tổ Vu.

Bây giờ, chỉ có thể tìm Diệp Thanh giúp đỡ.

"Diệp Thanh, ngươi để Vu tộc xuất quan đi!

Nếu không, cả nhân gian sẽ bị hủy diệt!" Nữ Oa mày nhíu chặt, vẻ mặt lo lắng.

"Yên tâm, Nhân tộc sẽ không bị diệt." Diệp Thanh nói thẳng, không hề che giấu.

Bởi vì đại thế Thiên Đạo là như vậy, lần này cả Vu tộc và Yêu tộc đều sẽ rút lui khỏi vũ đài lịch sử, Nhân tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang.

"Sao ngươi biết?" Đôi mắt đẹp của Nữ Oa nhìn Diệp Thanh, vô cùng tò mò.

“Bởi vì Đại sư huynh sẽ không cho phép.” Diệp Thanh khẽ cười.

Hắn biết rõ, mười đứa con của Thiên Đế xuất hiện, chắc chắn là do hai vị của Tây Phương giáo giở trò.

Bởi vì chỉ có bọn họ mới không bao giờ cân nhắc đến người khác.

Dù sao, Lão Tử lập ra chính là Nhân giáo.

Đốt trụi cả Nhân tộc, Lão Tử sẽ mặc kệ chuyện này sao?

“Đúng vậy.” Mắt Nữ Oa đột nhiên sáng lên.

Tam Thanh lập ra Nhân giáo, Tiệt giáo, Xiển giáo, trong đó Nhân giáo của Lão Tử là chính, nếu Nhân loại bị diệt.

Khí vận của Nhân giáo từ đâu mà có?

Hơn nữa, Xiển giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có đệ tử Nhân tộc.

Tiệt giáo của Thông Thiên giáo chủ tuy hữu giáo vô loại, nhưng Nhân tộc cũng không ít.

Vì vậy, Tam Thanh tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quan tâm.

Sự thật đúng là như vậy.

Lão Tử thấy mười mặt trời cùng xuất hiện, sắc mặt biến đổi.

Ban đầu, ông tưởng Đế Tuấn chỉ để mười đứa con ra ngoài phơi nắng, hoặc giải quyết Yêu tộc ở hạ giới.

Không ngờ, ngày qua ngày, năm qua năm, rất nhiều nơi ở nhân gian đã biến thành biển lửa ngút trời.

“Đại sư huynh, Thiên Đình đang làm cái quái gì vậy?

Ngày nào cũng mười mặt trời cùng xuất hiện, Nhân tộc chết thảm thương, khí vận Tiệt giáo của ta bắt đầu suy giảm rồi!” Thông Thiên giáo chủ lập tức đến chỗ Lão Tử.

“Được rồi, Nhân tộc không còn nhiều nữa, Nhân giáo của ta sẽ đối mặt với tai họa diệt vong.” Lão Tử sắc mặt lạnh lùng, chuẩn bị đến Thiên Đình tìm Đế Tuấn.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vã chạy đến.

“Đại sư huynh, mười mặt trời cùng xuất hiện, ta hồ đồ rồi, mau tìm cách đi!” Hắn lo lắng, vì đệ tử Xiển giáo cũng có người Nhân tộc, khí vận Xiển giáo cũng liên quan đến Nhân tộc.

“Nhị sư đệ, chuyện này chẳng lẽ có liên quan đến ngươi?” Lão Tử nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng thầm mắng một câu mẹ nó chứ!

“Ai, lúc đầu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tìm ta, đưa ra một kế!” “Ta tưởng mười đứa con của Đế Tuấn chỉ ra ngoài chơi vài ngày, có thể giảm bớt số lượng Yêu tộc hạ giới.” “Lại có thể dùng Nhân tộc để ép Vu tộc ra mặt.” “Không ngờ, số lượng Yêu tộc quả thật đã bị kiềm chế, nhưng Vu tộc vẫn không ra!” “Mười mặt trời vẫn ngày ngày kết bạn đi chơi, khí vận Xiển giáo của ta...” Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài.

Lúc đó thật sự là ma xui quỷ khiến, mới dùng đến phương pháp này.

Lần này thì hay rồi, lấy đá ghè chân mình, mọi lợi ích đều rơi vào tay hai tên khốn Tây Phương.

“Sư đệ, ngươi thật là...” Lão Tử không biết dùng lời nào để hình dung.

Lập tức nói: “Đi, đến tìm Đế Tuấn!” “Đế Tuấn, nhân gian vì mười đứa con của ngươi cùng xuất hiện mà sinh linh đồ thán, ta hy vọng ngươi lập tức chấm dứt chuyện này.” Tại Thiên Đình, Lão Tử lên tiếng.

Do khí vận Nhân giáo suy giảm, khiến ông có chút không vui, lời nói có phần cứng rắn.

"Chấm dứt?

Tại sao ta phải chấm dứt?" "Con ta ngày nào cũng cùng nhau đi chơi, chơi vui là được rồi, nhân gian ra sao?

Liên quan quái gì đến ta!" Đế Tuấn bây giờ đã khác xưa.

Yêu tộc cường thịnh, khí vận gia thân.

Lại có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận bảo vệ, ta có sợ các ngươi sao?

"Ngươi đang làm trái ý trời!" Thông Thiên giáo chủ lên tiếng: "Chẳng lẽ ngươi không biết, làm vậy sẽ tổn hại khí vận Tam giáo của chúng ta?" "Khí vận Tam giáo thì liên quan gì đến ta?" "Hơn nữa, con ta vốn thay phiên nhau trực ban, là ai xúi giục chúng nó cùng nhau ra ngoài, trong lòng các ngươi tự biết rõ!" Đế Tuấn chấp chưởng Hà Đồ Lạc Thư, có thể suy diễn thiên cơ.

Mặc dù hiện tại thiên cơ hỗn loạn, nhưng lâu dần, hắn cũng có thể nhận ra một vài điều.

"Là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương giáo làm, liên quan gì đến Tam Thanh chúng ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Không sai, là chúng xúi giục, nhưng cũng là do Nguyên Thủy ngươi đồng ý!" "Nếu không, phần nhân quả nghiệp lực này sao lại rơi xuống đầu ngươi?" Thánh nhân, tuân theo Thiên Đạo, nhân quả nghiệp lực thể hiện rõ ràng.

Cộng thêm Đế Tuấn và Đông Hoàng cũng là Thánh nhân, nên biết hết mọi chuyện.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn hận a.

Vì mối thù với Diệp Thanh, lại làm ra nông nỗi này.

Bây giờ, Lão Tử và Thông Thiên đều nhìn hắn, hắn đành bất lực.

Nhưng bất lực thì sao?

Tam Thanh là một thể, cùng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, có thể đi tìm hắn tính sổ sao?

"Đế Tuấn, chuyện này dù Nhị sư đệ ta có lỗi, cũng đã phải gánh chịu hậu quả, vậy nên phiền ngươi gọi chín đứa con về!

Cứ theo như trước kia, luân phiên ra ngoài!" Thái độ của Lão Tử dịu đi một chút.

Dù sao Đế Tuấn nói cũng không vô lý.

Nếu không có Nguyên Thủy Thiên Tôn đồng ý, hai tên Tây Phương kia sao dám làm vậy?

Bởi vì nhân quả này không hề nhỏ.

"Ha ha, gọi về thì gọi về?

Ngươi là Thiên Đế hay ta là Thiên Đế?" Đế Tuấn lười cười, trực tiếp cười ha hả hai tiếng.

Tam Thanh là cái thá gì.

Ngoài việc là đệ tử của Đạo Tổ ra, còn có ưu thế gì?

Nhìn Yêu tộc của ta xem, có hàng tỷ tỷ tử dân.

Phút chốc có thể khiến các ngươi cảm nhận được nỗi kinh hoàng của tốc độ sinh sôi.

Ra lệnh cho ta ư?

"Đế Tuấn, ngươi đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Lão già Nguyên Thủy lại nổi điên.

Trước bị Vu tộc bắt nạt, bây giờ lại bị Yêu tộc bắt nạt.

Mẹ nó, Tam Thanh chúng ta sao lại phải chịu uất ức thế này?

Lão tử đánh không lại Vu tộc, đánh không lại Diệp Thanh, chẳng lẽ còn sợ một lũ súc sinh lông lá?

"Lão già Nguyên Thủy, ngươi tưởng có thể giương oai ở Thiên Đình của ta sao?

Cút ra ngoài cho ta!" Đế Tuấn quát lớn, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận lập tức hiện ra.

Một luồng khí tức cổ xưa, tang thương ập về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Bàn Cổ Phiên, chuẩn bị ra tay.

Lão Tử vội vàng ném ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, chống lại uy áp, rồi kéo lấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nhị sư đệ, chúng ta đi trước!" Nói xong, Lão Tử cứng rắn kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn ra ngoài.

"Đại sư huynh, tại sao lại cản ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không vui.

Mẹ nó, ai cũng bắt nạt ta là sao?

"Nhị sư đệ, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, là đại trận do Đế Tuấn lĩnh ngộ từ Hà Đồ Lạc Thư!" "Bên ngoài còn có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận do Đông Hoàng lĩnh ngộ từ Đông Hoàng Chung, chúng ta tuyệt đối không thể xảy ra xung đột với Yêu tộc ở đây!" Khi còn ở Côn Luân Sơn, Tam Thanh đã được chứng kiến Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận phiên bản thu nhỏ.

Uy lực quả thật mạnh mẽ.

Vì vậy không thể khinh địch.

"Vậy thì sao?

Lúc đó không phải vì lo cho Côn Luân Sơn, ta đâu có e dè như vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh thường nói.

"Vậy cũng phải bàn bạc kỹ hơn!" Lão Tử nói xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng gật đầu.

Chương 58

Nhưng mà, khi vừa bước ra khỏi Thiên Đình.

Lại vừa hay gặp mười người con của Đế Tuấn đi chơi.

Thấy Tam Thanh, chúng không khỏi cười cợt.

"Ca ca, nhìn kìa, lão già râu trắng ở giữa là Nguyên Thủy Thiên Tôn đó!" "Nghe nói bị phụ hoàng mắng cho một trận!" "Ha ha ha, ba lão già này, còn muốn phụ hoàng bắt chúng ta không được cùng nhau đi chơi, thật đáng ghét!" "Đúng đúng đúng, nếu còn dám như vậy nữa, chúng ta đốt luôn cái ổ già của lão!" Mười tiểu Kim Ô vừa đi vừa thì thầm.

Không nói thì thôi, vừa nói ra.

Ngọn lửa giận vốn đã lắng xuống của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bùng phát.

"Mấy thằng nhãi ranh, thật sự tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn ta dễ bắt nạt sao?

Chết cho ta!" Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp ném Bàn Cổ Phiên chưa kịp thu hồi trong tay ra ngoài.

Đây là cực phẩm Tiên Thiên chí bảo do Khai Thiên Phủ hóa thành, uy lực vô cùng.

Đối với đám tiểu Kim Ô chưa đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên mà nói, chỉ một phất tay là có thể diệt.

Thấy cảnh này.

Mười tiểu Kim Ô lập tức ngây người.

Sau đó, chín tiểu Kim Ô cùng dùng sức, đẩy tiểu Kim Ô thứ mười

ra ngoài!

Rồi sau đó.

Chín tiểu Kim Ô ngồi trên xe lập tức bị Bàn Cổ Phiên chấn nát.

Bùm!

Chín quả cầu lửa lăn xuống, rơi về phía Đông Hải.

Tiểu Kim Ô thứ mười thấy vậy, hoàn toàn chết lặng.

Những người anh chị vừa mới cười đùa với mình, sao lại chết rồi?

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn.

Liền nghe thấy tiếng Nguyên Thủy Thiên Tôn vang lên lần nữa.

"Ngươi cũng chết đi!" Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu hồi Bàn Cổ Phiên, chuẩn bị ra tay lần nữa.

Lại bị Lão Tử và Thông Thiên vội vàng kéo lại.

"Nhị sư đệ, ngươi điên rồi sao?" "Giết chín đứa con của Đế Tuấn, nhân quả giữa chúng ta và Yêu tộc sẽ là không chết không thôi!" Lão Tử cũng ngây người.

Ông hoàn toàn không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ra tay trực tiếp như vậy.

"Ta không điên, Đế Tuấn không coi Tam Thanh chúng ta ra gì, ta giết hết con của hắn!" "Ta cho chúng nó mười đứa cùng đi Đông Hải bơi, ta cho chúng nó kiêu ngạo!" Giây phút này, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bộc phát hết tất cả oán hận tích tụ.

"..." "Ai, sự đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác!" "Nhưng trên trời cần một mặt trời, nếu không nhân gian lại chìm vào cuộc sống tăm tối không thấy ánh mặt trời, vì vậy, giữ lại một mạng

đi!" Lão Tử lắc đầu, thở dài.

Nếu đã giết chín đứa kia, vậy nhân quả này đã kết xuống rồi.

Việc duy nhất cần làm bây giờ, là chuẩn bị một trận chiến với Yêu tộc.

Tam Thanh rời đi.

Đế Tuấn và Đông Hoàng nổi giận.

Dám giết chín đứa con trai và cháu của ta?

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Đông Hoàng và Thiên Đế.

Thập đại Yêu Soái cùng Yêu Sư Côn Bằng toàn bộ xuất động, tổng cộng mấy chục triệu yêu binh, thẳng tiến đến Côn Luân Sơn.

Tam Thanh dẫn dắt môn hạ đệ tử.

Lại liên hợp với các cường giả Nhân tộc, bày ra Vạn Tiên đại trận tại Côn Luân Sơn.

Một trận chiến, đánh đến trời long đất lở.

Sông núi vỡ nát.

Cuối cùng, Thập đại Yêu Soái chết bảy, Yêu Sư Côn Bằng trọng thương.

Mấy chục triệu yêu binh chết gần chục triệu.

Cũng không làm nhục danh tiếng Vạn Tiên đại trận của Đông Vương Công.

Vốn dĩ, Vạn Tiên đại trận xuất hiện trong Phong Thần kiếp.

Nhưng không ngờ, lại được dùng trước để đối phó Yêu tộc.

"Mọi người lui về, trấn thủ Thiên Đình!" Đế Tuấn hạ lệnh.

Trên chiến trường Côn Luân Sơn, không thể chiến thắng.

Đặc biệt là Vạn Tiên đại trận, khiến hắn vô cùng uất ức.

Thêm vào đó pháp bảo không bằng Tam Thanh, Thánh nhân lại thiếu một vị, nên chỉ có thể lui về Thiên Đình, dùng Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận và Chu Thiên Tinh Đấu đại trận để đối địch.

"Tất cả đệ tử nghe lệnh, công lên Thiên Đình, diệt Yêu tộc!" Lão Tử cũng hạ lệnh.

Nhân quả đã kết, liền không chết không thôi.

Lần này khiến Yêu tộc nguyên khí đại thương, phải thừa thắng xông lên, nếu không, đợi Yêu tộc hồi phục, sẽ không có ngày lành.

Chỉ là.

Họ không biết, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lợi hại đến mức nào.

Vừa tiến vào Thiên Đình, đã bị từng đạo tinh thần chi lực khóa chặt.

Thực lực mạnh, có thể tự vệ.

Thực lực yếu, trực tiếp bị đánh thành tro bụi. … Bất Chu Sơn, Thần điện Tổ Vu, Nữ Oa vội vã bước vào.

"Diệp Thanh, Nhị sư huynh đã giết chín đứa con của Đế Tuấn, Yêu tộc và Nhân tộc đã khai chiến." "Ồ?

Nhanh kể ta nghe!" Diệp Thanh tinh thần chấn động.

Hắn biết, mười mặt trời cùng xuất hiện, chỉ cần Hậu Nghệ của Vu tộc không đi bắn mặt trời.

Tam Thanh chắc chắn sẽ không nhịn được mà ra tay.

Chỉ không ngờ, lại nhanh đến vậy!

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giết chín đứa con của Đế Tuấn?

Vậy thì phần nhân quả đó, đủ để Yêu tộc và Nhân tộc không chết

không thôi.

Chẳng lẽ, thiên số đã thay đổi?

Vu Yêu kiếp đã thành công chuyển hướng thành lượng kiếp giữa Yêu tộc và Nhân tộc?

Nếu đã như vậy, vậy Phong Thần kiếp có xảy ra không?

"Yêu tộc và Nhân tộc đã có một trận chiến ở Côn Luân Sơn, đánh gần ngàn năm, Tam sư huynh bố trí Vạn Tiên đại trận, khiến Yêu tộc tổn thất nặng nề!" "Hiện tại, ba vị sư huynh đang dẫn dắt Nhân tộc, phản công Thiên Đình, nhưng lại bị Chu Thiên Tinh Đấu đại trận chặn lại!" Nữ Oa cẩn thận kể lại.

"Chu Thiên Tinh Đấu đại trận!

Lần này, Nhân tộc nguy hiểm rồi!" Diệp Thanh mày nhíu chặt.

Hắn biết, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận là cổ sát trận của Hồng Hoang, liên thông với tinh thần chi lực ngoài thái không, sinh linh trong thế giới Hồng Hoang làm sao chống lại?

Thánh nhân bất tử bất diệt, cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc.

Muốn phá trận, chỉ có Bàn Cổ dùng sức mạnh chứng đạo xuất hiện.

"Thập Nhị Tổ Vu đâu?" Diệp Thanh đột nhiên quát lớn.

Mười hai đạo thần quang hiện ra, xuất hiện bên cạnh Diệp Thanh.

"Thập Nhị Tổ Vu, bái kiến Vu Chủ!" Mười hai người cung kính cúi đầu, từ khí tức của họ có thể thấy.

Tu vi của Thập Nhị Tổ Vu đã tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mặc dù không thể phát huy uy lực mạnh nhất của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, nhưng muốn phá trận, cũng không thành vấn

đề.

"Theo ta đến Thiên Đình, cũng nên cho bọn chúng biết, Vu tộc ta đã xuất quan!" Dứt lời, Diệp Thanh liền đi ra ngoài Thần điện Tổ Vu.

Nữ Oa vội hỏi: "Diệp Thanh, không phải Vu tộc không tranh khí vận sao?" "Không sai, Vu tộc là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, có Thần điện Tổ Vu bảo vệ, có thể không tranh khí vận, nhưng ta, Diệp Thanh, phải tranh, mà còn phải tranh đến cùng!" Nói xong, Diệp Thanh dẫn Thập Nhị Tổ Vu bay thẳng lên trời, hướng về Thiên Đình.

"Giết!" "Diệt Nhân tộc!" Trên chiến trường Thiên Đình, Yêu tộc dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, tạm thời áp chế được Nhân tộc.

Một số tiểu yêu, cũng la hét đòi diệt Nhân tộc.

Lúc này, một quy tắc sức mạnh cường đại quét ngang.

Tên tiểu yêu Yêu tộc đang gào thét đòi diệt Nhân tộc bị chém ngang lưng.

"Hừ, tưởng danh tiếng Tam Thanh chúng ta chỉ để gọi cho vui sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra Hạnh Hoàng Kỳ, chống lại uy thế của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Bàn Cổ Phiên đại sát tứ phương.

Lão Tử thì chân đạp Thái Cực Đồ, đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, tay cầm Thái Ất Phất Trần, điên cuồng diệt sát Yêu tộc.

Thông Thiên giáo chủ thì bốn thanh Tru Tiên Kiếm xung quanh hóa thành vạn đạo kiếm ảnh, sát phạt quả quyết.

Đế Tuấn và Thái Nhất có Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Nhưng dưới sự tấn công của Tam Thanh, Yêu tộc vẫn chết thảm thương.

Nhưng mà, bên phía Nhân tộc, cũng có không ít người ngã xuống.

Nhiên Đăng và Thập nhị kim tiên, được Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo vệ, nếu không cũng có người thân tử đạo tiêu.

"Lão già Nguyên Thủy, nạp mạng đi!" Đột nhiên, trong trận truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó, một luồng tinh thần chi lực cường đại khóa chặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Oanh!

Luồng tinh thần chi lực đó như một khẩu pháo laze bắn vào người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, quả nhiên sức mạnh phi phàm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lần đầu tiên được nếm trải tinh thần chi lực bên ngoài Thiên Đạo.

Nếu không có Bàn Cổ Phiên và Hạnh Hoàng Kỳ, e rằng cả nhục thân cũng sẽ vỡ nát.

Bây giờ, y phục của hắn bị xé nát, tóc bị đốt cháy, trông như một kẻ ăn mày.

Chương 59

"Đông Hoàng, ta phải giết ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi điên.

Bàn Cổ Phiên tấn công liên tục, nhưng làm sao tìm được bóng dáng Đông Hoàng.

Trong hư không, lại một luồng tinh thần chi lực cường đại ập đến.

"Sư đệ, cẩn thận!" Lão Tử vội vàng tế Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp ra.

Uỳnh!

Tinh thần chi lực đánh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, trực tiếp hất bay nó đi.

Nhưng may là công đức chí bảo, được mệnh danh là phòng ngự đệ nhất, nên không bị tổn hại.

Bây giờ, Tam Thanh tụ lại một chỗ, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Sư đệ, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận quả nhiên danh bất hư truyền, chúng ta phải cẩn thận!" Lão Tử căn dặn.

Sức mạnh của các vì sao trong vũ trụ, quả thật mạnh mẽ.

Uỳnh!

Đột nhiên, Đông Hoàng Chung vang lên.

Thời gian và không gian lập tức bị cấm cố.

Thân thể Tam Thanh chấn động.

Lại không thể động đậy.

Ngay sau đó, một luồng tinh thần chi lực gào thét ập đến.

"Gay go rồi!" "Chết tiệt, quên mất Đông Hoàng Chung của tên tiểu tử Đông Hoàng!" Tam Thanh tâm niệm vừa động.

Bàn Cổ Phiên, Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, Hạnh Hoàng Kỳ, Thái Cực Đồ, Tru Tiên Tứ Kiếm, vội vàng hộ trước người ba người, chống lại luồng tinh thần chi lực đó.

Cực phẩm Tiên Thiên chí bảo, không bị Đông Hoàng Chung cấm cố.

Ầm ầm ầm!

Tiếng chấn động cực lớn vang vọng trên không trung.

Nếu đại trận này ở nhân gian, e rằng sẽ gây ra tai nạn khổng lồ, thậm chí không thể phục hồi.

Cuối cùng, pháp bảo của Tam Thanh đã chặn được đòn tấn công đó.

"Vào trong trận, tìm ra Thái Nhất!" Do Chu Thiên Tinh Đấu đại trận do Thái Nhất khống chế, chỉ cần tìm ra hắn, đại trận sẽ không còn người điều khiển.

Uy lực vẫn còn, nhưng cũng sẽ không khó phá như vậy.

"Ở kia!" Lão Tử hô lên.

Dựa vào phương vị của Đông Hoàng Chung, cuối cùng cũng tìm được Thái Nhất!

"Hắc hắc, tìm được ta thì sao?

Thánh nhân bất tử bất diệt, chỉ cần ta không chết, đừng hòng phá trận!" Thái Nhất cười lạnh.

Làm Thánh nhân có một điểm tốt!

Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Lúc đánh nhau không cần lo lắng tiêu hao, có thể tùy tiện tung hoành, sướng cực!

Nhưng mà, đúng lúc này, một giọng nói giễu cợt vang lên.

"Vậy sao?

Vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi xem, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của ngươi bị phá như thế nào!" Dứt lời, một thân ảnh trẻ đến không ngờ xuất hiện bên ngoài trận pháp.

Ngay sau đó, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa xuất hiện.

Trên không trung, một thân ảnh khổng lồ từ mặt đất vươn lên.

"Dùng sức mạnh chứng đạo Bàn Cổ đại thần?" "Thập Nhị Tổ Vu Đô Thiên Thần Sát đại trận?" "Luồng khí tức cổ xưa này, đã đạt đến một kích đỉnh phong của Thánh nhân rồi!" Tam Thanh thấy vậy, liền dừng lại.

Lộ ra vẻ mặt chấn động.

Ai mà biết được, khi họ đang đánh nhau hăng say, Diệp Thanh lại dẫn Vu tộc đến.

"Diệp Thanh, ta đệt cả nhà ngươi, không phải ngươi đang bế quan sao?" "Đây là ân oán giữa Yêu tộc và Nhân tộc, ngươi chen một chân vào làm gì?" Thái Nhất trực tiếp chửi rủa!

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, được mệnh danh là đệ nhất Hồng Hoang.

Muốn phá trận này, phải có sức mạnh cường đại một kích hủy diệt.

Người có thể sử dụng sức mạnh như vậy, chỉ có Bàn Cổ chân thân được triệu hoán từ Thập Nhị Tổ Vu Đô Thiên Thần Sát đại trận!

Trước đó, Đông Hoàng đã lo lắng Vu tộc sẽ đến, nhưng bây giờ, tên khốn đó thật sự đã đến.

"Ta chỉ đến góp vui thôi mà!

Ngươi cũng biết đấy, Tổ Vu bọn ta hiếu chiến mà!" Diệp Thanh nói dối không chớp mắt.

Đông Hoàng: "..." Ta tin ngươi mới có quỷ, hiếu chiến không giả, nhưng tại sao trước đó lại bế quan?

Bây giờ mới xuất hiện?

Rõ ràng là ngồi thu ngư ông chi lợi.

Tam Thanh cũng vậy, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ta đánh lâu như vậy không thấy ngươi đâu!

Bây giờ ngay lúc mấu chốt, ngươi lại đến, rõ ràng là để tranh đoạt khí vận.

"Ba vị, Thái Nhất nói không sai đâu, hắn không chết, các ngươi căn bản không phá được trận, chẳng lẽ thật sự không cần ta ra tay?" Diệp Thanh cười cười!

"Cái này..." Nguyên Thủy Thiên Tôn lại định chửi.

Lão Tử vội vàng cản lại.

Quay sang Diệp Thanh nói: "Vậy phiền Diệp đạo hữu!" Hiện tại, Tam Thanh và Yêu tộc đã ở trong trạng thái không chết không thôi, nếu không phá được Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, đợi Yêu tộc hồi phục, chắc chắn sẽ không được yên thân.

Vu tộc thì khác.

Có Thần điện Tổ Vu, có Hỗn Độn Châu biến thái của Diệp Thanh.

Trực tiếp bế quan trốn đi, Yêu tộc con cháu đông thì sao?

Không thể nào đánh vỡ Thần điện Tổ Vu!

"Ân!

Thái Thượng đạo hữu nói nghe hay đấy, nhớ kỹ, nợ bần đạo một ân tình nhé!"?

Nợ một ân tình?

Sắc mặt Tam Thanh cứng lại.

Nhưng lúc này, Diệp Thanh đâu có để ý, trực tiếp quát: "Thập Nhị Tổ Vu, bây giờ không phá trận, còn đợi đến khi nào?" "Ngô!" Dứt lời, trên không trung vang lên một tiếng trầm đục.

Giống như lời thì thầm của Bàn Cổ đại thần.

Ngay sau đó, Bàn Cổ chân thân giơ cao Khai Thiên Thần Phủ, mạnh mẽ chém xuống Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, lực chi quy tắc khổng lồ quét sạch toàn trường.

Ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên bị chém ngang lưng.

Một vạn bốn nghìn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên bị nghiền thành bột mịn!

Lực lượng của hàng tỷ Thần Ma, cũng trong khoảnh khắc này tan thành tro bụi.

Cả Thiên Đình, dưới sức mạnh khổng lồ rung chuyển mấy lần.

Nếu không có Hà Đồ Lạc Thư chống đỡ, e rằng cả Thiên Đình đã hóa thành tro bụi.

"Diệp Thanh... tên khốn nạn nhà ngươi!" Thái Nhất thoát ra khỏi trận, đứng trên Thiên Đình, hận không thể băm vằm Diệp Thanh ra

thành trăm mảnh.

Tam Thanh cũng né sang một bên.

Mặt đầy chấn động.

Bởi vì một kích này quá mạnh mẽ.

Họ ở trong trận đấu với Thái Nhất mấy trăm năm.

Thập Nhị Tổ Vu Đô Thiên Thần Sát đại trận, chỉ cần một kích, đã hủy diệt Chu Thiên Tinh Thần đại trận.

Từ đó có thể thấy, thực lực của Vu tộc không hề yếu.

Nhưng, nếu đã như vậy, vậy tại sao Vu tộc lại chọn bế quan, không chính diện giao chiến?

Thực tế, câu hỏi này là thừa.

Tranh đấu ở Hồng Hoang, không có lợi thì ai làm?

Hơn nữa, lần này cũng có Tam Thanh kiềm chế Thái Nhất.

Diệp Thanh dẫn dắt Thập Nhị Tổ Vu, chỉ là thừa cơ mà vào.

Nếu thật sự chính diện giao chiến, có thể sẽ không thuận lợi như vậy.

Nhưng mà, họ không biết.

Thứ lợi hại thật sự, là Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

Thập Nhị Tổ Vu cũng cần phải tự bạo sáu người mới có thể phá giải.

Có thể thấy nó huyền diệu hơn Chu Thiên Tinh Đấu đại trận nhiều.

Chỉ là, về mặt uy lực, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận mạnh hơn Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

“Về nghỉ ngơi đi!” Diệp Thanh nói với Thập Nhị Tổ Vu đã giải thể.

Dù sao, họ chưa thành Thánh nhân, phát huy ra một kích toàn lực, tương đương với việc mất đi một nửa sức mạnh.

Trong lúc không thể điều động sức mạnh trời đất, phải rất lâu mới có thể hồi phục.

“Vu Chủ, chúng ta muốn chiến!” Mười hai người cùng xin chiến, không có cách nào, đây là đặc tính của người Vu tộc.

Nhìn thấy chiến đấu là toàn thân ngứa ngáy, không đánh không thoải mái.

Chương 60

"Chiến cái em gái nhà ngươi, cút về bế quan, nếu để ta biết các ngươi ra ngoài, hậu quả tự gánh!" Một câu uy hiếp, mười hai người đành bất lực quay đầu.

Đặc biệt là Hậu Thổ và Huyền Minh, miệng bĩu ra, không vui.

Hai muội tử này, tại sao lại bạo lực như vậy chứ?

Đương nhiên, lý do Diệp Thanh không cho họ tiếp tục tham chiến rất đơn giản, không thể để họ chết.

Nếu chết rồi, thì toi.

"Nghe nói Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận của Đế Tuấn rất mạnh, để ta kiến thức một phen!" Đuổi Thập Nhị Tổ Vu đi, Diệp Thanh đầu đội Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Thí Thần Thương.

Xung quanh, bốn hồ lô tứ sắc vây quanh.

Còn Hỗn Độn Châu, hắn không lấy ra, sợ dọa bọn họ.

Quả nhiên.

Sáu món bảo vật, bốn người trực tiếp thốt lên một câu "Vãi chưởng!".

Tên khốn này thật sự đến đánh nhau sao?

Trông giống như đến khoe của thì đúng hơn.

Sắc mặt Tam Thanh âm trầm, vô cùng không vui.

Trong đó ba cái hồ lô là cơ duyên của họ, lại bị Diệp Thanh cướp mất.

Còn có một cái hồ lô, vốn của Đế Tuấn, cũng bị Diệp Thanh cướp

đi.

Nếu không phải mối thù giữa Tam Thanh và Yêu tộc đã đến mức không chết không thôi.

Tuyệt đối phải hợp sức đánh cho Diệp Thanh một trận tơi bời, rồi cướp lại bảo hồ lô.

"Muốn xem Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận của ta?

Vậy thì vào đi!" Đột nhiên, giọng nói của Đế Tuấn vang lên.

Ngay sau đó, Hà Đồ Lạc Thư cuộn lại, nhốt tất cả mọi người vào trong.

Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, bên trong có sông núi, hoa điểu trùng ngư.

Giống hệt thế giới Hồng Hoang.

Cũng có thể nói, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, được bố trí theo địa thế sông núi Hồng Hoang.

Điều khác biệt duy nhất là, bên trong không có thời gian.

Một thoáng chốc, có thể trôi qua vô số vạn năm, thậm chí mấy nguyên hội.

Diệp Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, Thông Thiên giáo chủ đều tiến vào trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Hạnh Hoàng Kỳ và Bàn Cổ Phiên hộ thân, sợ sẽ có đòn tấn công bằng sức mạnh tinh thần như trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Lão Tử cũng vậy, đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, chân đạp Thái Cực Đồ.

Thông Thiên giáo chủ thì bốn thanh Tru Tiên Kiếm vây quanh,

phòng thủ cơ thể kín như bưng.

Cũng khó trách, họ đã bị hành hạ trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Nên ở đây phải nghiêm trận chờ đợi.

“Ba vị, căng thẳng làm gì?

Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận lại không có tấn công!” Diệp Thanh mặt mày bình tĩnh.

Trong trận pháp chỉ có thời gian trôi đi.

Biển xanh hóa ruộng dâu.

Nhưng Thánh nhân nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt, lo cái gì?

Chỉ có những kẻ dưới Thánh nhân, mới bị lão hóa và chết trong trận pháp.

Đương nhiên, nếu Thánh nhân bị mắc kẹt trong thời gian vĩnh hằng, cũng sẽ không thể tự thoát ra!

Nói trắng ra, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận là một huyễn trận khổng lồ.

“Hừ, không tấn công thì không tấn công?

Nói cứ như ngươi biết rõ lắm!” Nguyên Thủy Thiên Tôn khịt mũi coi thường.

Diệp Thanh là kẻ xấu xa, tin hắn mới có quỷ.

Mấy người họ đều là lần đầu phá trận, làm sao hắn biết được?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không tin, Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ cũng không tin.

Dù sao Diệp Thanh gài bẫy họ không phải một hai lần.

“Không tin thì thôi, ta đi đây, bai bai!” Diệp Thanh phất tay, bước đi!

Một lúc lâu sau.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ mới buông lỏng cảnh giác.

“Sư đệ, xem ra, Diệp đạo hữu nói không sai!” “Năm đó ở Côn Luân Sơn, ta cũng đã chứng kiến Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, nó không có tấn công thực chất!” Lão Tử thu Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp và Thái Cực Đồ.

Xem ra, thật sự đã bị Chu Thiên Tinh Đấu đại trận dọa sợ.

Nên mới rụt rè như vậy.

“Vậy chúng ta phải phá trận thế nào?” Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

“Chỉ có thể tìm trận nhãn là Hà Đồ Lạc Thư!

Nếu không, chúng ta sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong trận, không thể ra ngoài!” Lão Tử khẽ nói.

Ba người sau đó tản ra, mỗi người tìm một hướng.

Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, tham chiếu theo địa lý sông núi khắp Hồng Hoang để bố trí, cực kỳ rộng lớn.

Bốn người không biết đã đi bao lâu.

Nhìn sông núi thay đổi, nhìn núi tuyết hóa thành biển, nhìn biển xanh hóa ruộng dâu.

Đột nhiên, Lão Tử dừng lại.

Ông thấy Nhân tộc đại hưng, khí vận Nhân giáo bay thẳng lên trời.

Phảng phất cảm nhận được niềm vui khi đứng trên đỉnh cao.

Ở một nơi khác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Xiển giáo hưng thịnh.

Tuy đệ tử thân truyền chỉ có mười hai người, nhưng đệ tử đời thứ ba, thứ tư trải khắp Hồng Hoang, tái hiện cảnh tượng ai dám tranh phong.

Những kẻ lông lá có sừng mà ông ghét cay ghét đắng, cũng hoàn toàn biến mất khỏi Hồng Hoang.

Thông Thiên giáo chủ, thì thấy Tiệt giáo hùng mạnh.

Đệ tử của ông tuy ngũ hoa bát môn, nhưng quý ở chỗ đông người.

Vì thế, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều trở thành đệ tử của ông.

Hoàn toàn lấn át Nhân giáo của Lão Tử, Xiển giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Về phía Diệp Thanh.

Xuất hiện một hành tinh màu xanh lam.

"Kia là!" Hắn nhíu mày, nếu phán đoán không sai, đó không phải là Trái Đất sao?

Một bước vượt ngang.

Hắn đứng giữa vũ trụ.

Nhìn mọi thứ trên Trái Đất.

Toàn bộ bị băng tuyết bao phủ.

"Chẳng lẽ là Kỷ Băng Hà sớm nhất?" Diệp Thanh khẽ lẩm bẩm.

Kỷ Băng Hà, là thời đại băng hà của Trái Đất, sau đó băng tan, hóa thành đại dương.

Liền tiến vào kỷ nguyên đại dương.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, băng trên Trái Đất lập tức tan chảy, hóa thành một vùng biển rộng lớn.

"Quả nhiên như vậy!" Diệp Thanh nghĩ, sinh mệnh, hình thành từ đại dương.

Theo suy nghĩ của hắn.

Trong đại dương xuất hiện cá.

Do khô hạn, sinh vật biển bắt đầu tiến hóa.

Bắt đầu sinh sống trên đất liền.

"A, chẳng lẽ ta đang xem nguồn gốc sự sống trên Trái Đất?" "Vậy có thấy được khủng long không?" Diệp Thanh cười nhạt.

Hắn là người xuyên việt, tư duy của con người hiện đại vẫn còn trong đầu hắn.

Quả nhiên, ở đây.

Trái Đất thật sự tiến vào thời đại khủng long.

Hoàn toàn phát triển theo con đường hắn nghĩ.

Cuối cùng, tiến thẳng đến thời đại khoa học kỹ thuật!

"Kia là nhà của ta?" Diệp Thanh nhớ rất rõ.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất, hắn và em gái nương tựa vào nhau mà sống.

Ngày đó, hắn cũng không hiểu rõ, tại sao lại xuyên việt đến Hồng Hoang.

Ở trong Hỗn Độn Châu thôn phệ bản nguyên của La Hầu mà hóa hình.

"Nếu như..." "Cứ phát triển theo thời đại Hồng Hoang, ta có thể gặp lại người nhà không?" Trong lòng Diệp Thanh xuất hiện một ý

nghĩ kỳ lạ.

Đột nhiên... thật sự theo suy nghĩ trong lòng hắn.

Một khu chung cư bình dân.

Chương 61

Xuất hiện một bóng dáng nhỏ bé yếu ớt.

Lòng Diệp Thanh đau nhói, muốn bước vào Trái Đất, trở về bên cạnh em gái.

Nhưng hắn đã dừng lại.

"Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, quả nhiên phi thường." "Có thể dựa vào suy nghĩ trong lòng một người, huyễn hóa ra kết cục mà họ mong muốn." "Thánh nhân, một chút không cẩn thận cũng sẽ lạc lối trong đó." Diệp Thanh lòng dạ sáng tỏ.

Nếu không phải là người xuyên việt, thật sự mẹ nó sẽ bị kẹt trong huyễn cảnh của trận pháp này.

"Phá cho ta!" Diệp Thanh tay cầm Thí Thần Thương, sức mạnh sát phạt cường đại mạnh mẽ đâm xuống Trái Đất!

Oanh!

Trong không gian trận pháp, một tiếng nổ vang lên.

Một tàn ảnh, phá vỡ không gian, rồi biến mất tại chỗ.

"Thái Nhất, ta xem ngươi chạy đi đâu!" Diệp Thanh nhếch mép, Càn Khôn Đỉnh tế ra, phòng ngự bản thân.

Tay cầm Thí Thần Thương, đuổi theo.

Ở ba phương còn lại, Tam Thanh vốn đang lạc lối.

Nhưng nghe thấy một tiếng nổ, liền lập tức hồi phục.

"Lại là huyễn cảnh?" "Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận thật đáng sợ!" Lão Tử tỉnh lại đầu tiên, Thái Cực Đồ giương ra, liền xua tan mọi thứ trước mắt.

“Thiếu chút nữa đã chìm sâu vào trong đó!” Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giáo chủ cũng dùng bảo vật, phá vỡ ảo ảnh.

“Không hay rồi, tên Diệp Thanh kia đã chiếm tiên cơ, Hà Đồ Lạc Thư và Đông Hoàng Chung tuyệt đối không thể rơi vào tay hắn!” Ba người cùng ngẩng đầu, bay về một hướng.

“Đế Tuấn, Thái Nhất, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận không còn uy hiếp với ta nữa!” “Tin rằng Tam Thanh cũng đã phá trừ huyễn cảnh, các ngươi thua rồi!” Diệp Thanh đứng giữa hư không, nhìn về một nơi u ám, nơi đó chắc chắn là trận nhãn. 70.

Đế Tuấn và Thái Nhất chắc chắn đang canh giữ ở đó.

“Diệp Thanh, ta thừa nhận, ngươi rất mạnh!” “Có thể phá trừ huyễn cảnh, có thể tìm đến đây, huynh đệ ta nhận thua!” “Nhưng ta có một thắc mắc!” Hai người hiện thân, Đế Tuấn nhìn Diệp Thanh, sắc mặt kinh ngạc pha chút nghiêm trọng.

“Nói đi!” Diệp Thanh đứng một bên, cũng không vội ra tay.

“Huyễn cảnh của Tam Thanh, đều là sự phát triển đạo của họ, nhưng ngươi, tại sao không phát triển Vu tộc, lại xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái như vậy!” Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận là do Đế Tuấn bố trí.

Người vào trận có ảo ảnh gì, hắn đều thấy rõ mồn một.

Ảo ảnh phản ánh nội tâm chân thực.

Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Nhưng Diệp Thanh, ảo ảnh trong lòng hắn lại là một thế giới chưa từng thấy.

Trong lòng hắn, không có chút gì tồn tại của Vu tộc.

Đây không phải là suy nghĩ mà một Vu Chủ nên có.

“Ha ha, câu hỏi này đơn giản, bởi vì ngươi không phải người ở đó, nên không hiểu!” Diệp Thanh cười ha hả.

Thế giới mà ngươi chưa từng đến, ngươi hiểu sao được?

Chưa từng trải qua, chắc chắn không biết.

“Chưa đến...” “Ngươi đến từ nơi chưa từng đến?” Đế Tuấn và Thái Nhất hít sâu một hơi.

“Ta hiểu rồi, ngươi là biến số, e rằng tất cả mọi chuyện, ngay cả Thiên Đạo cũng không biết!” Đế Tuấn và Thái Nhất không đánh nữa.

Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận đã bị phá, căn bản không đánh lại Diệp Thanh, huống hồ phía sau còn có Tam Thanh.

“Ta biết, ý trời khó trái!” Đế Tuấn sắc mặt u ám.

Có Hà Đồ Lạc Thư, cộng thêm tu vi Thánh nhân, sao lại không biết ý trời?

Sự ra đời của họ, là vì lượng kiếp hôm nay.

Thêm vào đó, năm xưa Hồng Quân giáng lâm, để Vu tộc và Yêu tộc cùng cai quản trời đất.

Đế Tuấn biết, đó là kế hoạch của Thiên Đạo.

Chỉ là, Vu tộc có Diệp Thanh là biến số, Yêu tộc không có.

“Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư!

Ta sẽ giao cho ngươi, chỉ hy vọng Vu tộc, sẽ cho Yêu tộc một nơi nương náu!” “Ta còn một đứa con!” Thân là Yêu Hoàng, lẽ ra phải nghĩ cho tử dân của mình.

Đương nhiên, hắn còn đứa con cuối cùng, tiểu Kim Ô.

“Yên tâm, nó sẽ không sao!” “Yêu tộc, có Nữ Oa ở đó, cũng sẽ không sao!” Diệp Thanh nhận lấy bảo vật!

Hiện tại vô lượng lượng kiếp chưa kết thúc, thiên cơ một mảng hỗn độn.

Nhưng Diệp Thanh biết rõ kết cục.

Yêu tộc sau này, sẽ do Nữ Oa quản lý.

Tiểu Kim Ô, sẽ là mặt trời duy nhất chiếu rọi nhân gian.

"Được, vậy ta yên tâm rồi!" Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, nói: "Thánh nhân thì sao?

Chung quy cũng chỉ là một quân cờ dưới Thiên Đạo!" "Nếu có thể, kiếp sau ta nhất định phải chứng đắc Đại Đạo, rửa sạch nỗi nhục hôm nay!" Dứt lời.

Ầm ầm!

Nhục thân của Đế Tuấn và Thái Nhất nổ tung.

Thần hồn tiêu tán.

Lúc này, cả thế giới Hồng Hoang, mưa máu đỏ hồng trút xuống.

Thánh nhân vẫn lạc, trời đất cùng bi thương!

Mặc dù Đế Tuấn và Thái Nhất có chút oán hận với Thiên Đạo.

Nhưng chung quy họ cũng là Thánh nhân chứng đạo dưới Thiên Đạo Hồng Hoang.

Nên mới có dị tượng như vậy xảy ra.

"...Thánh nhân vẫn lạc!" "Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, bị phá rồi?" Trước Thần điện Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu, cùng Nữ Oa, đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đều bay lên, hướng về Thiên Đình.

Tây Phương giáo.

“Khí tức của Đế Tuấn và Thái Nhất đã biến mất khỏi trời đất!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai kẻ đầu sỏ, đứng trên đỉnh Linh Sơn, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Ban đầu, họ tưởng Yêu tộc sẽ giành chiến thắng.

Dù sao Yêu tộc có hai Thánh nhân.

Có Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận và Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Vu tộc lại bế quan không ra.

Bất kể thế nào, đây cũng là một trận chiến chắc thắng.

Nên sau khi xúi giục mười Kim Ô, họ liền ngồi xem không ra tay, đứng ngoài cuộc, ngồi thu ngư ông chi lợi.

Nhưng ai ngờ, Yêu tộc lại thua.

Điều này trực tiếp quan hệ đến khí vận của Tây Phương giáo.

Bởi vì đệ tử được độ hóa trong Tây Phương giáo vốn là người của Yêu tộc.

“Sư đệ, lần này toi rồi!” Tiếp Dẫn mày nhíu chặt.

Không những không được lợi, khí vận còn suy giảm.

“Sư huynh, xem ra, chúng ta chỉ có thể bàn bạc lại từ đầu!” Chuẩn Đề cũng bất lực lắc đầu, bắt đầu nghĩ cách! … “Yêu Hoàng chết rồi, Đông Hoàng cũng chết rồi!” Trận chiến giữa Yêu tộc và Nhân tộc dừng lại.

Nhìn lên trời, nội tâm mờ mịt.

Đại chiến trong khoảnh khắc này đột ngột dừng lại, sau đó, Yêu tộc hỗn loạn.

Nhân tộc cùng các tộc bị Yêu tộc nô dịch, bắt đầu tấn công dữ dội.

Cuối cùng, Thập đại Yêu Soái, chỉ còn lại Bạch Trạch.

Dưới sự giúp đỡ của Yêu Sư Côn Bằng, hắn dẫn dắt Yêu tộc lui về phương Bắc.

Đột nhiên.

Trên trời vang lên một giọng nói.

"Tất cả mọi người nghe đây, kẻ nào còn tàn sát Yêu tộc, chính là kẻ thù của Vu tộc ta!" Ngay sau đó, thân ảnh Diệp Thanh xuất hiện.

Mọi người bên dưới thấy vậy, đều vô cùng kinh sợ.

Lúc này, Nữ Oa và Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện.

Thiên hạ bây giờ, Yêu tộc đã bại, Vu tộc không còn đối thủ.

Những người đó không dám đắc tội Vu tộc, liền không tiến lên nữa.

"Diệp Thanh, giao Đông Hoàng Chung và Hà Đồ Lạc Thư ra đây!" Ngay sau đó, Tam Thanh đuổi đến.

Nhưng đã muộn một bước.

Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn, Đông Hoàng Chung của Đông Hoàng, lúc này toàn bộ đều nằm trong tay Diệp Thanh.

"Ba người các ngươi suýt nữa lạc lối trong trận pháp, còn có mặt mũi đòi ta bảo vật?" "Lẽ ra các ngươi phải cảm ơn ta đã cứu các ngươi mới phải!" Diệp Thanh đứng trên mây trắng, y phục phiêu diêu, tóc bay trong gió.

Những người khác nghe vậy, đều ngẩn người.

"Tam Thanh suýt nữa lạc lối trong trận pháp?" "Chẳng lẽ Đế Tuấn và Thái Nhất là do một mình Diệp Thanh đánh bại?" "Vãi chưởng, Vu Chủ của chúng ta lại lợi hại như vậy!" Thập Nhị Tổ Vu và cả Vu tộc đều sôi trào.

Ánh mắt Nữ Oa phức tạp.

Về cái chết của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nàng tin là do Diệp Thanh, bởi vì Tam Thanh không thể giết được họ.

Chỉ có Thí Thần Thương mới có thể.

Chỉ là!

Chương 62

Một mặt, người chết là hoàng đế của Yêu tộc.

Mặt khác, nàng lại là Vu Hậu.

Nhưng, vô lượng lượng kiếp, thân ở trong đó, lại thân bất do kỷ!

Ít nhất, Diệp Thanh đã bảo vệ được phần còn lại của Yêu tộc.

"Tiểu tử Diệp Thanh, khinh người quá đáng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp nổi điên, giơ Bàn Cổ Phiên đánh về phía Diệp Thanh.

Nhưng, Diệp Thanh trở tay đánh Càn Khôn Đỉnh ra.

Hai đạo sức mạnh quy tắc va chạm vào nhau.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh phản chấn, trực tiếp hất bay Nguyên Thủy Thiên Tôn ra ngoài.

Lập tức, thân ảnh Diệp Thanh lóe lên, đã ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Lão già Nguyên Thủy, bảo vật ở trong tay ai thì là của người đó, ngươi dám ngang ngược trước mặt ta?

Muốn chết à!" Giọng nói uy vũ, bá đạo vừa dứt, sức mạnh sát phạt của Thí Thần Thương lộ ra.

"Sư đệ, thôi đi!" "Diệp đạo hữu, sau chuyện này, nhân quả giữa ngươi và chúng ta, toàn bộ xóa sạch!

Thế nào?" Lão Tử tuy trong lòng cũng có tức giận.

Nhưng thực lực không bằng người, lại có thể làm gì?

Hơn nữa, Diệp Thanh tay cầm Thí Thần Thương, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng chết rồi.

Ba người họ sao có thể là đối thủ?

Chỉ là, vốn dĩ kế hoạch là để Vu tộc và Yêu tộc đấu nhau.

Bây giờ thì hay rồi.

Tam Thanh dẫn Nhân tộc đại chiến một trận với Yêu tộc, tổn thất nặng nề.

Kết quả, Diệp Thanh nhảy vào chen một chân.

Lại lấy đi phần lớn khí vận Thiên Đạo.

Thu đi Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư.

Thua!

Thảm bại!

Lão Tử chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung.

"Được!" Diệp Thanh gật đầu, vốn là một mớ hỗn độn, có thể xóa sạch là tốt nhất.

Nhưng, tiếp theo, Nhân tộc muốn quật khởi, Lão Tử phải cầu xin hắn.

Còn có Phong Thần kiếp, Xiển giáo và Tiệt giáo đại chiến.

Xiển giáo chắc chắn sẽ tìm đến Tây Phương, Thông Thiên giáo chủ, chắc chắn cũng sẽ tìm đến hắn.

Dù sao, ngoài hắn ra, không ai sẽ giúp Tiệt giáo.

Tam Thanh tức giận đùng đùng bỏ đi.

Thiên Đình cũng tan nát.

Yêu tộc dưới sự sắp xếp của Nữ Oa, trú ở phương Bắc, vĩnh viễn ở lại Câu Lô Châu!

Vu Yêu kiếp đã kết thúc.

Chỉ là, thiên cơ vẫn hỗn loạn.

Diệp Thanh cũng biết, Địa Phủ luân hồi chưa được thành lập.

Cô hồn dã quỷ trên thế giới không nơi nương tựa, U Minh Huyết Hà tuy có thể tịnh hóa oan hồn.

Nhưng đó đồng nghĩa với thần hình câu diệt.

"Vu Chủ, nhìn những cô hồn đó thật đáng thương, có người vô cớ chết oan!

Nếu có thể để họ sống lại thì tốt quá!" Hậu Thổ lúc này đứng ra, vẻ mặt bi thiên mẫn nhân.

Chỉ là, người chết không thể sống lại, đó là quy tắc Thiên Đạo.

Nhưng...

"Nếu thành lập một nơi luân hồi, để linh hồn của những sinh linh đã chết vào Lục Đạo Luân Hồi?

Vậy không phải là có thể chết đi sống lại sao?" Mắt Hậu Thổ đột nhiên sáng lên.

Ngay sau đó hướng Diệp Thanh bái lạy: "Vu Chủ, Hậu Thổ thỉnh cầu, thân hóa luân hồi, vì họ cung cấp một nơi nương tựa!" Vu Yêu kiếp kết thúc.

Hậu Thổ hóa luân hồi, là sự phát triển bình thường của Hồng Hoang.

Nhưng hiện tại, vận mệnh của Vu tộc và hắn gắn liền với nhau, tuy hóa luân hồi xong Hậu Thổ sẽ không chết.

Nhưng sẽ phải vĩnh viễn ở lại U Minh Địa Phủ, không thể ra ngoài.

Tuy nàng nguyện ý, nhưng mười một Tổ Vu còn lại tuyệt đối sẽ

không đồng ý.

"Hậu Thổ, ngươi điên rồi sao?

Dùng thân hóa luân hồi, vậy có khác gì Phụ Thần?" Đế Giang trực tiếp lên tiếng từ chối.

"Đúng vậy, Hậu Thổ, trong Thập Nhị Tổ Vu chúng ta chỉ có hai nữ tử, nếu ngươi hóa luân hồi, một mình ta chẳng phải không có người bầu bạn sao?" Huyền Minh kéo lấy Hậu Thổ, vẻ mặt không tình nguyện.

Các Tổ Vu khác, cũng đều lắc đầu không đồng ý.

Thế giới Hồng Hoang có luân hồi hay không, liên quan quái gì đến Vu tộc!

Nữ Oa đứng một bên thấy vậy, lại trong lòng chấn động.

Không ngờ, Vu tộc thô lỗ vô lý, không coi ai ra gì, cũng có lòng từ bi bi thiên mẫn nhân?

"Xin Vu Chủ thành toàn!" Phụ nữ à, là như vậy, một khi đã quyết, tám con ngựa cũng không kéo lại được.

"Vu Chủ, tuyệt đối đừng đồng ý với Hậu Thổ!" "Đúng vậy, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta, thân như chị em, làm sao có thể chia lìa?" Mười một Vu tộc kia lên tiếng, bảo Diệp Thanh đừng đồng ý.

"Được rồi!

Đừng cãi nữa!" Diệp Thanh phất tay, nói: "Lục Đạo Luân Hồi bắt buộc phải thành lập." Đây là một đại công đức.

Hắn không thành lập, người khác cũng sẽ thành lập.

Bởi vì sự phát triển của Hồng Hoang, đại thế, không thể thay đổi.

Thay vì để người khác thành lập, không bằng nắm giữ Địa Phủ

trong tay, sau này cũng không bị người khác khống chế.

Có lúc còn có thể mở rộng cửa tiện lợi.

"A..." Mười một vị Tổ Vu nghe xong, miệng há hốc.

Ai mà ngờ, Vu Chủ lại đồng ý.

Hậu Thổ nghe xong, vội nói: "Đa tạ Vu Chủ!" Chuẩn bị rời đi.

Nhưng, Diệp Thanh lại nói: "Vội cái gì, ta nói thành lập luân hồi, chứ có bảo ngươi thân hóa luân hồi đâu!" Gì?

Hậu Thổ ngẩn người, mười một Tổ Vu còn lại cũng ngẩn người.

Vu Chủ, nói chuyện phiền ngài một lần nói hết được không?

Bệnh tim sắp bị dọa ra rồi.

"Vu Chủ, ta là Thổ Chi Tổ Vu, cũng chỉ có ta dùng thân hóa luân hồi, mới có thể thành công, tại sao..." "Nói bậy!

Để một muội tử hy sinh hóa luân hồi, các Tổ Vu khác sẽ nghĩ gì?" Không đợi Hậu Thổ nói xong, Diệp Thanh đã cắt lời.

"Đúng, ta không vui!" "Ta cũng không phục!" Mười một Vu tộc la ó.

"Thật ra, thành lập Lục Đạo Luân Hồi, chỉ cần khai mở một không gian khổng lồ, rồi đưa quy tắc vào là được!" "Ta biết, Hậu Thổ là Thổ Chi Tổ Vu, dùng thân thể có thể khai mở không gian Địa Phủ." "Nhưng đừng quên, Thần điện Tổ Vu, là do nhục thân Bàn Cổ hóa thành, lại có thể dung nạp vạn vật, nếu dùng nó để khai mở Địa Phủ, hiệu quả chẳng phải sẽ tốt hơn ngươi sao?" Diệp Thanh đưa ra một cách.

Thần điện Tổ Vu, cần dùng tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu mới có thể mở ra.

Nếu không có sự đồng ý của họ, người ngoài căn bản không vào được.

Hoặc là, có thể tùy thời trục xuất người khác ra ngoài.

Thánh nhân cũng không có thực lực để giương oai ở Địa Phủ.

Nguyên nhân đơn giản.

Thánh nhân mạnh đến đâu, có thể mạnh hơn nhục thân Bàn Cổ không?

E rằng, ngay cả Thiên Đạo cũng không có cách nào!

Mười một Tổ Vu nghe xong, mắt lập tức sáng lên.

A, lý do không thể thành lập luân hồi Địa Phủ, là vì không thể khai mở không gian Địa Phủ.

Nhưng Thần điện Tổ Vu có thể.

Phụ Thần ngay cả trời cũng có thể mở, mở một cái Địa Phủ thì có là gì?

Chỉ là, nếu vậy, Thần điện Tổ Vu hóa thành Địa Phủ, tu luyện cũng chỉ có thể ở trong Địa Phủ.

"Hậu Thổ, ta thấy cách này của Vu Chủ được đấy!" "Đúng, ta cũng tán thành, tuy chúng ta tu luyện trong Địa Phủ, nhưng chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài hít thở không khí mà!" "Ân, ta cũng đồng ý, dù sao trong Hỗn Độn Châu của Vu Chủ có vô số Yêu tộc làm thức ăn, chúng ta cũng không sợ đói chết!

Chi bằng ở lại Địa Phủ, nhường nhân gian cho Nhân tộc!" Mười một Tổ Vu đều có suy nghĩ này.

Sẵn lòng cùng Hậu Thổ quản lý Địa Phủ, nhường nhân gian cho Nhân tộc nghỉ ngơi hồi phục.

Vô hình trung, lại một đại thế hình thành.

Sau Vu Yêu kiếp, Nhân tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang.

"Hậu Thổ, Vu Chủ đã nói vậy rồi, chẳng lẽ ngươi không đồng ý?" Huyền Minh chạy đến, khoác tay Hậu Thổ, hai người là một đôi khuê mật!

"Ta đâu có không đồng ý!" Hậu Thổ khẽ nói.

Có nhiều huynh đệ chị em lo lắng cho mình, ở bên mình như vậy, còn có gì không mãn nguyện?

Thực tế, Diệp Thanh làm vậy, là đang cân nhắc cho tương lai.

Sau Phong Thần kiếp, Thánh nhân theo thiên định đã không còn.

Chắc chắn đã xảy ra đại sự.

Mục đích cuối cùng của hắn là chứng Đại Đạo.

Chương 63

Vì vậy, Thập Nhị Tổ Vu sau này có thể phải rời khỏi Địa Phủ, vì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận là sát trận đệ nhất Hồng Hoang!

Chỉ cần mười hai người có thể chứng đạo thành Thánh, Bàn Cổ chân thân toàn lực một kích, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể hủy diệt.

Có Hậu Thổ đồng ý.

Mười hai người lập tức dùng tinh huyết mở ra Thần điện Tổ Vu, cấu trúc Địa Phủ.

Diệp Thanh dùng sức mạnh quy tắc của Thánh nhân, cấu trúc Lục Đạo Luân Hồi.

"Thiên Đạo quy vị, Nhân Đạo quy vị, A Tu La Đạo quy vị, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo..." Khi Lục Đạo Luân Hồi được cấu trúc hoàn thành.

Diệp Thanh lại phát hiện, mình có thể tùy ý ra vào U Minh Địa Phủ.

Thậm chí có thể tùy ý chưởng khống và tra xét tình hình.

"Sao lại như vậy?" Hắn ngẩn người, bởi vì hắn là người ngoài.

Không phải việc ra vào Thần điện Tổ Vu cần sự cho phép của Thập Nhị Tổ Vu sao?

Hơn nữa, điều khiển Thần điện Tổ Vu, cần tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu.

Tại sao hắn không cần?

Chẳng lẽ...

Diệp Thanh nghĩ, chỉ có một lời giải thích.

Đó là khi trở thành Vu Chủ, hắn đã được ý chí của Bàn Cổ thừa nhận.

Vì vậy, hắn có thể tùy ý chưởng khống Thần điện Tổ Vu do nhục thân hóa thành.

"Uỳnh!" Đúng lúc này.

Trên trời một tiếng đạo âm vang lên, thừa nhận công đức của Vu tộc.

Khí vận của cả Vu tộc trong nháy mắt tăng vọt.

Thập Nhị Tổ Vu bỏ ra tinh huyết, tu vi trực tiếp tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Có lẽ vì lần này xây dựng luân hồi, khiến Hậu Thổ không thành Thánh.

Nhưng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận sẽ lại lên một bậc thang mới.

Đây cũng là quà tặng của Thiên Đạo!

Diệp Thanh nhận được lợi ích nhiều nhất.

Không chỉ thừa hưởng phần lớn khí vận trong Vu Yêu kiếp, vì cấu trúc Lục Đạo Luân Hồi, lại lần nữa được khí vận gia thân.

Không nghi ngờ gì, lần Vu Yêu kiếp này người được lợi lớn nhất, là Vu tộc, là Diệp Thanh. … "Chết tiệt, Vu tộc chết tiệt, Diệp Thanh chết tiệt!" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến hộc máu.

Bởi vì hiện tại Vu Yêu lượng kiếp đã kết thúc, thiên cơ sáng tỏ, thân là Thánh nhân, họ đều thấy rõ ràng.

Lão Tử cũng ở đây.

Cũng tức không chịu nổi.

Tại sao trong vô lượng kiếp, Vu tộc chẳng làm gì, ngược lại còn được phần lớn khí vận.

Cuối cùng xây dựng U Minh Địa Phủ, lại được công đức khí vận gia thân.

Hơn nữa, hiện tại Địa Phủ hoàn toàn nằm trong tay Vu tộc và Diệp Thanh, sau này những việc liên quan đến Địa Phủ, hoàn toàn phải xem sắc mặt của Thập Nhị Tổ Vu hoặc Diệp Thanh.

Nhưng mà...

"Nhị sư đệ, Vu Yêu lượng kiếp đã qua!" "Yêu tộc lui về Bắc Câu Lô Châu, Vu tộc trấn thủ U Minh Địa Phủ, nhân gian thái bình, đại thế Thiên Đạo không đổi, chúng ta ở đây tức giận cũng chẳng giải quyết được gì!" "Chúng ta không bằng như Tam sư đệ, chuyên tâm giáo vụ!" Lão Tử khuyên giải.

"Đại sư huynh, không nhắc đến Tam sư đệ thì thôi, nhắc đến ta lại càng tức!" "Trận lượng kiếp này, vốn là Vu tộc và Yêu tộc ứng kiếp, cũng vì hắn, thu nhận những kẻ không ra gì, mới khiến cho ta và Yêu tộc phải ứng kiếp!" Được rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn đổ lỗi cho Thông Thiên giáo chủ.

Đổ lỗi cho ông thu nhận người Yêu tộc làm đệ tử, mới dính vào nhân quả này.

Đây cũng là nguyên nhân Xiển giáo trực tiếp nhắm vào Tiệt giáo trong Phong Thần lượng kiếp.

"Được rồi, quy tắc Thiên Đạo, không thể đi ngược, sự phát triển sau này, chúng ta không rõ, nhưng ta biết, Sư tôn sẽ không để Vu tộc chiếm hết lợi ích đâu!" "Ồ?

Đại sư huynh nói vậy là có ý gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn

ra.

“Ha ha, Thập Nhị Tổ Vu quản Địa Phủ, vậy Thiên Đình thì sao?” Lão Tử khẽ cười.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức hiểu ra.

“Đúng, đúng, Đế Tuấn và Thái Nhất đã vẫn lạc, Thiên Đình bỏ trống, vậy Sư tôn chắc chắn sẽ tái lập Thiên Đình, quản lý trật tự Hồng Hoang!” Tại cung Tử Tiêu.

Đối với kết cục này, Hồng Quân cũng không nói gì thêm.

Dù sao, với tư cách là người đại diện cho Thiên Đạo, y nên hành sự theo ý chí của Thiên Đạo.

Đến cả Thiên Đạo còn không lên tiếng, một người đại diện thì có thể nói được gì chứ.

“Hạo Thiên, Dao Trì!” Hồng Quân lên tiếng.

Một nam một nữ, hai người bước vào.

Hai đạo đồng năm xưa chỉ đứng gác ngoài cửa cung Tử Tiêu, nay đã trở thành những bậc Chuẩn Thánh tôn quý.

“Bái kiến sư tôn!” Hai người tiến vào, cung kính hành lễ.

“Sau trận Vô Lượng Lượng Kiếp, Thiên Đình đã bị hủy hoàn toàn.” “Ngô ra lệnh cho các ngươi lên Tam Thập Tam Thiên tái thiết Thiên Đình, nắm giữ ba cõi Trời, Đất, Người!

Có bằng lòng không?” Nghe những lời này, Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn.

Mẹ nó chứ, cuối cùng cũng đến ngày khổ tận cam lai.

Gác cổng lâu như vậy, cuối cùng cũng đã tu thành chính quả.

“Đệ tử bằng lòng!” Hai người vội vàng đáp lời.

“Tốt, Hạo Thiên, ngươi sẽ là Thiên Đế, hôm nay vi sư ban cho ngươi bảo vật Hạo Thiên Tháp, Đan Thư Hổ, Phong Thiên Ấn, Cửu Long Chân Khí, ngươi nhất định phải tận tâm tận lực, quản lý trật tự Hồng Hoang!” “Dao Trì, ngươi sẽ là Vương Mẫu, vi sư ban cho ngươi cây Bàn Đào Thủy Tổ, vật này là linh căn thuộc tính Thủy trong số các Tiên Thiên Linh Căn, sau khi Thiên Đình được tái thiết, hãy trồng vật này xuống để trấn áp khí vận Thiên Đình!” Hồng Quân vừa nói, vừa vung tay ban phát bảo vật.

Chúng lần lượt rơi vào tay Hạo Thiên và Dao Trì.

“Đa tạ sư tôn!” Hai người lại bái tạ lần nữa.

Không ngờ sư tôn lại ban cho những bảo vật lợi hại như vậy.

“Ngoài ra, ta sẽ để Thái Thanh Thánh Nhân dùng một luồng phân thân vào Thiên Đình, giúp các ngươi lớn mạnh thực lực!

Có chuyện gì, phải hỏi ý kiến của y!” “Nhưng các ngươi phải nhớ kỹ, Địa Phủ tuy thuộc phạm vi quản hạt của tam giới, nhưng tuyệt đối không được hành xử lỗ mãng!” Để một phân thân của Lão Tử vào Thiên Đình là vì Hồng Quân lo Hạo Thiên tuổi trẻ khí thịnh, kinh nghiệm không đủ.

Vì vậy mới để đại đệ tử của mình đến phụ tá.

Còn việc dặn họ không được dùng vũ lực với Địa Phủ.

Đó là vì Thập Nhị Tổ Vu không tôn Thiên Đạo, không tôn Thánh Nhân.

Trừ Bàn Cổ và Diệp Thanh ra, họ chẳng coi ai ra gì.

Nếu động võ với họ, có khi họ sẽ trực tiếp phá sập Thiên Đình của ngươi.

“Đệ tử ghi nhớ!” Hạo Thiên và Dao Trì cũng biết Vu tộc không dễ

chọc.

Nhưng Hạo Thiên lại biết nhẫn nhịn.

Năm đó có một quả hồ lô bảo bối hữu duyên với hắn, tuy bị Diệp Thanh cướp mất, nhưng hắn vẫn nén giận không biểu lộ ra mặt.

Bây giờ, đã trở thành Thiên Đế, cơ hội sẽ đến.

Chỉ cần một ngày nào đó hắn trở nên lợi hại.

Địa Phủ thì sao?

Vu tộc thì sao chứ?

Rất nhanh, hai người rời đi.

Họ tái thiết Thiên Đình trên Tam Thập Tam Thiên.

Đồng thời thiết lập Nam Thiên Môn, ba mươi sáu tòa Thiên Cung, bảy mươi hai trọng Bảo Điện.

Sau đó tuyển chọn các vị thần tiên, mỗi người một chức vụ.

Do Hạo Thiên trở thành Thiên Đế là do Hồng Quân chỉ định, vì vậy Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa đều đến chúc mừng.

Duy chỉ có Thập Nhị Tổ Vu, vì Diệp Thanh không đến nên họ cũng không đến.

Về điểm này, Hạo Thiên vô cùng khó chịu.

Dù sao, hắn là Thiên Đế do Thiên Đạo chỉ định, Diệp Thanh lại dám không đến?

Nhưng hắn không biểu lộ ra ngoài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì mặt đầy vẻ chế giễu, hỏi Nữ Oa: "Sư muội, Diệp Thanh đạo hữu sao không tới?" Trong lòng hắn nghĩ thầm, Diệp Thanh không phải ngầu lắm sao?

Thiên Đạo lại không cho hắn làm Thiên Đế à?

Xem ra, chắc là đang tức giận vì ngôi vị không rơi vào tay mình rồi!

"Sao ta biết được?" Nữ Oa cũng thấy phiền muộn.

Đạo trường của Diệp Thanh và đạo trường của ta lại không ở cùng một chỗ, hỏi ta làm gì?

"Là Vu hậu của người ta, sao lại không biết được chứ?" "Chắc là đang uống rượu giải sầu một mình rồi!

Ha ha ha!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười phá lên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng nhìn Nữ Oa.

"Nữ Oa đạo hữu, đúng là kết giao không cẩn thận a!" Thật là hả hê!

Yêu tộc tốt như vậy không giúp, Nhân tộc do mình tạo ra cũng không giúp, cứ nhất quyết phải dính vào Vu tộc chẳng có chút quan hệ nào.

Lại còn đi làm Vu hậu cho người ta!

Giờ thì hay rồi nhé!

Sắp phải khuất phục dưới Thiên Đình rồi.

"Hừ!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi.

Bọn người này có thật là Thánh Nhân không vậy?

Chẳng khác gì đám phàm nhân hạ giới.

Nhưng quả thực đã lâu nàng không gặp Diệp Thanh.

Chương 64

Nghĩ vậy, Nữ Oa liền đi thẳng đến Thanh Liên Cư.

Cảnh sắc nơi đây vô cùng tươi đẹp, bước vào khiến lòng người sảng khoái.

Diệp Thanh đang ngồi xếp bằng trong đại điện.

Hà Đồ Lạc Thư, Hỗn Độn Chung đang vây quanh bên cạnh hắn.

Đây là bảo vật của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Bây giờ đã vào tay hắn, phải nhanh chóng luyện hóa.

Bởi vì Hà Đồ Lạc Thư có thể thôi diễn thiên cơ.

Hỗn Độn Chung ẩn chứa Đại đạo Thời Gian và Không Gian, bắt buộc phải nắm giữ.

Điều này sẽ có lợi rất lớn cho việc chứng Đại Đạo sau này.

Thậm chí, còn có thể diễn hóa quy tắc trong không gian Hồng Mông, hoàn thiện thế giới Hồng Mông.

Lúc này... bên trong Hỗn Độn Châu, trên cây Phù Tang ở Thái Dương Tinh.

Một luồng nguyên thần màu xanh, một luồng màu đỏ đang treo trên cành cây, từ từ ngọ nguậy.

Thường Hi và Hi Hòa đang đứng canh giữ bên cạnh.

“Đế Tuấn ca ca, Thái Nhất ca ca, cuối cùng hai huynh cũng tỉnh rồi!” Hai người lên tiếng, giọng trong trẻo dễ nghe.

“Thường Hi, Hi Hòa?” “Đây là...

Thái Dương Tinh?” “Chúng ta không phải đã vẫn lạc rồi sao?

Chưa chết?" Đế Tuấn và Thái Nhất kinh ngạc.

Năm xưa tự hủy nguyên thần và nhục thân, rõ ràng đã chết rồi, sao lại ở trên Thái Dương Tinh?

Lại còn gặp được Thường Hi và Hi Hòa của Thái Âm Tinh?

Đúng rồi, Thái Dương Tinh không phải đã bị Diệp Thanh thu đi rồi sao?

"Hai huynh chưa chết, là Diệp Thanh ca ca đã cứu hai huynh!" Thường Hi cười nói.

"Ồ?" Hai người không hiểu.

Đều đã tự hủy nguyên thần, Diệp Thanh cứu thế nào?

"Đế Tuấn ca ca hẳn là biết, Diệp Thanh ca ca có một cái Tử Kim Hồ Lô, có thể thu giữ vạn vật!" Tử Kim Hồ Lô chính là bảo vật kết ra từ dây hồ lô năm đó.

Chính là cái hữu duyên với Lão Tử.

Hay còn được gọi là 'Ta gọi một tiếng ngươi có dám trả lời không?'.

"Năm xưa hai huynh tự hủy nguyên thần, nhưng chưa hoàn toàn tiêu tán, Diệp Thanh ca ca đã thu thập lại, rồi đặt ở Thái Dương Tinh để nuôi dưỡng!" "Sau này, chỉ cần hai huynh chuyên tâm tu luyện, sẽ có thể hóa hình!" Thường Hi hưng phấn giải thích mọi chuyện một lượt.

"Thật sao?" Hai người vô cùng vui mừng, năm xưa họ đã phát lời thề.

Nếu có thể sống lại, nhất định phải chứng đắc Đại Đạo, rửa sạch nỗi nhục hôm nay!

Bây giờ, họ đã sống lại, nhất định phải chứng đắc Đại Đạo.

“Đúng rồi, đây là đâu...” Đế Tuấn hỏi.

“Đây là không gian Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh ca ca, một thế giới Hồng Mông!

Ở đây, thế giới Hồng Hoang căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của các huynh!” “Đến lúc đó, đợi Diệp Thanh ca ca hoàn toàn luyện hóa thế giới này, huynh ấy sẽ có thể chứng đắc Hồng Mông Đại Đạo!” Lời này vừa thốt ra, hai người trực tiếp ngây người.

Chứng Hồng Mông Đại Đạo, đó là đại đạo chí cao trong vũ trụ.

Thật sự có thể trở thành Đại Đạo Thánh Nhân sao?

Tạm thời không cần biết có thể hay không, ít nhất, bây giờ họ nên cảm tạ Diệp Thanh.

“Thường Hi, Hi Hòa, phiền hai muội chuyển lời đến Diệp Thánh Nhân, sau này huynh đệ chúng ta, xin nghe theo mệnh lệnh của Diệp Thánh Nhân!” Đế Tuấn và Thái Nhất nghiêm túc nói! ...

Tại Thanh Liên Cư.

“Diệp Thanh, hôm nay chàng không đến Thiên Đình, có phải vì sư tôn không chọn chàng làm Thiên Đế không?” Nữ Oa, cô gái ngốc nghếch này, lại hỏi thẳng thừng như vậy.

“Cái gì?

Thiên Đế?” Diệp Thanh ngẩn ra.

“Chàng không biết sao, hôm nay ta đến Thiên Đình, bị Nguyên Thủy sư huynh, cả Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đạo nhân hỏi đến cứng họng!” Nữ Oa kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở Thiên Đình.

Sắc mặt Diệp Thanh trầm xuống.

Hay lắm, lão già Nguyên Thủy và hai tên không biết xấu hổ kia lại bắt đầu giở trò!

Nếu đã như vậy, thì ta cũng không khách sáo nữa!

"Vu hậu bé nhỏ của ta, nàng cũng đừng tức giận, Vu tộc ta quản lý Địa Phủ, nếu Thiên Đạo lại để ta làm Thiên Đế, chẳng phải cả Hồng Hoang đều nằm trong tầm kiểm soát của Vu tộc ta sao?" "Yên tâm, chút đạo lý này ta hiểu mà!" "Hôm nay ta không đi, không phải là đang luyện hóa ba món bảo vật này sao!" Diệp Thanh cười nhạt.

Thiên Đạo không ngốc, sao có thể để một biến số như hắn thống quản Hồng Hoang, chẳng phải là tự lấy đá đập vào chân mình sao?

"Hừ!

Bọn họ cũng quá nhàm chán rồi!

Lấy chuyện như vậy ra làm trò đùa!" Nữ Oa bĩu môi, vô cùng khó chịu.

Diệp Thanh cười nói: "Yên tâm đi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai tên đó sắp đến cầu xin ta rồi!" "Cầu xin ta?" Nữ Oa không hiểu.

"À, nàng có nhớ năm đó khi luyện đá vá trời, có một viên Ngũ Sắc Thạch rơi xuống nhân gian không?" "Đó chính là mấu chốt để chấn hưng Tây Phương giáo!" Diệp Thanh nói xong, khóe miệng nhếch lên.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lão già Nguyên Thủy, dám chọc vợ ta tức giận, vậy thì cho các ngươi nếm chút món khai vị trước đã.

Chỉ là, Nữ Oa không hiểu.

Có lẽ sự xuất hiện của Tôn Ngộ Không, hoàn toàn là hành động vô tình của Nữ Oa.

Nàng nhíu mày hỏi: "Ngũ Sắc Thạch là mấu chốt để chấn hưng Tây Phương giáo?" "Ha ha, thiên cơ bất khả tiết lộ, nàng xem, họ đến rồi kìa!

Chúng ta ra ngoài gặp họ đi!" Diệp Thanh thu lại Hà Đồ Lạc Thư

và Hỗn Độn Chung, đứng dậy, dẫn Nữ Oa đi ra ngoài.

"A di đà phật!" "Diệp thí chủ, Nữ Oa thí chủ, bần tăng hữu lễ!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bước vào, chắp tay niệm Phật, ra vẻ rất lịch sự.

Đồ không biết xấu hổ!

Nữ Oa thấy họ, mặt lạnh như băng.

Trước đó ở Thiên Đình, đâu có thái độ này?

Bây giờ có việc cần nhờ, lại trở nên lịch sự rồi?

Diệp Thanh trong lòng cười khẩy.

Hai tên không biết xấu hổ này xem ra đã hoàn toàn lựa chọn con đường Phật môn.

Ngay cả cách xưng hô cũng đã đổi, còn niệm Phật hiệu.

Nhưng đây cũng là con đường phát triển đúng đắn.

Dù sao hai tên này đã phát bốn mươi tám đại nguyện với Thiên Đạo, mượn khí vận Thiên Đạo mới có thể thành Thánh.

Nếu không chấn hưng được Tây Phương, còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt chúng nhân?

"Hai vị đại sư, đến Thanh Liên Cư của ta có chuyện gì?" Diệp Thanh cười cười.

"Cũng không có chuyện gì lớn, chúng ta tìm Nữ Oa thí chủ giúp một việc!" Tiếp Dẫn nói.

"Giúp một việc?" Nữ Oa nhíu mày.

"Nghe nói năm xưa Nữ Oa thí chủ luyện đá vá trời, đã luyện chế ra ba vạn sáu nghìn năm trăm linh một viên Ngũ Sắc Thạch, nhưng thực tế chỉ dùng ba vạn sáu nghìn năm trăm viên, viên còn lại không biết đang ở đâu?" Tiếp Dẫn hỏi.

Do hiện tại Vu Yêu Lượng Kiếp vừa mới kết thúc.

Phong Thần Kiếp còn chưa đến, vì vậy thiên cơ về Tây Du Lượng Kiếp căn bản không thể thôi diễn ra được.

Hai người mặt dày mày dạn đến cầu xin Tam Thanh.

Lão Tử bất đắc dĩ mới nói cho họ biết, chấn hưng Tây Phương giáo, Ngũ Sắc Thạch là mấu chốt.

Về phần tại sao, ông cũng không rõ.

Nhưng hai người nghĩ, bất kể thế nào, trước tiên phải lấy được Ngũ Sắc Thạch về tay mới là thượng sách.

Dù sao thứ này cũng là mấu chốt chấn hưng Tây Phương giáo, nắm trong tay mình vẫn tốt hơn là nằm trong tay người khác.

"Ta cũng không biết!" Nữ Oa lắc đầu.

Tuy rằng đã luyện chế thừa một viên, nhưng về việc viên Ngũ Sắc Thạch đó đã đi đâu, nàng không rõ.

Điều này đủ cho thấy, năm đó Nữ Oa không hề để ý.

Thêm vào đó hiện tại thiên cơ chưa xuất hiện, nàng cũng không biết viên Ngũ Sắc Thạch đó đại biểu cho điều gì.

Chỉ là, Diệp Thanh sao có thể biết chính xác như vậy?

Nàng không khỏi có chút nghi ngờ nhìn Diệp Thanh.

"A, cũng không biết?

Sao có thể!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đó là mấu chốt chấn hưng Tây Phương giáo, sao có thể không biết được.

Thế là, hai người "bụp" một tiếng quỳ xuống đất.

Vừa sụt sịt nước mũi, vừa khóc lóc cầu xin.

Thật là không biết xấu hổ!

Là Thánh Nhân đó!

“Câm miệng, còn khóc lóc om sòm ở đây, làm bẩn chỗ của ta, thì ở lại đây quét dọn vệ sinh đi!” Sắc mặt Diệp Thanh trầm xuống, quát lớn một tiếng.

Hai tên kia tâm thần chấn động, ngơ ngác nhìn Diệp Thanh, lập tức ngậm miệng lại!

Chỉ từ một tiếng quát vừa rồi có thể thấy, thực lực của Diệp Thanh rất mạnh, có lẽ đã đến Thánh Nhân hậu kỳ.

Cộng thêm việc hắn đã tiêu diệt cả Đế Tuấn và Thái Nhất, nếu muốn giữ họ lại quét nhà thì quá dễ dàng.

“Diệp Thánh Nhân, xin lỗi, chúng ta không nhịn được, nên mới...” Tiếp Dẫn nói.

“Ai, ta cũng là vì sự phát triển của Hồng Hoang.” Chuẩn Đề thở dài một hơi.

Chương 65

Không nhịn được?

Vì sự phát triển của Hồng Hoang?

Ta mà tin thì có quỷ.

“Để ta hỏi các ngươi, ai cho các ngươi biết Ngũ Sắc Thạch có duyên với Tây Phương?” Diệp Thanh hỏi.

“...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngơ ngác nhìn nhau.

Họ đã hứa với Lão Tử, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

“Không nói ta cũng biết, là Thái Thanh Thánh Nhân nói cho các ngươi đúng không!” “Cũng khó trách, hiện tại chỉ có mấy vị Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thực lực quá thấp, không thôi diễn ra được!” “Vậy chỉ có thể là y!” Trong Tam Thanh, Lão Tử khá đặc biệt.

Đứng đầu Tam Thanh, hóa hình cũng sớm hơn ai hết.

Biết được chuyện Ngũ Sắc Thạch cũng không khó hiểu.

“Diệp thí chủ, xin hãy nể tình chúng ta từng cùng nhau nghe đạo ở cung Tử Tiêu...” “Được rồi, được rồi, dừng lại, dừng lại!” Diệp Thanh biết hai tên này vô sỉ đến mức nào.

Cái cớ 'cùng nhau nghe đạo ở cung Tử Tiêu' không biết đã dùng bao nhiêu lần rồi, có thôi đi không?

“Ấy, hai vị thí chủ đã đồng ý rồi sao?” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mắt sáng lên, chiêu này quả nhiên hữu dụng.

Nhưng Diệp Thanh lại lắc đầu.

“Hai vị, Vu hậu của ta đã nói rồi, không tìm được Ngũ Sắc Thạch

đã đi đâu.” “Nhưng ta có thể giúp các ngươi thôi diễn xem ai có duyên với Tây Phương!” Nguyên Thủy Thiên Tôn dám tìm Nữ Oa gây phiền phức à?

Vậy thì tốt lắm, để hai tên không biết xấu hổ của Tây Phương giáo đến gây phiền phức cho hắn.

“Ồ?” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt đầy vẻ không hiểu.

Diệp Thanh lập tức lấy ra Hà Đồ Lạc Thư.

Đã luyện hóa mấy trăm năm, cuối cùng cũng có thể sơ bộ thôi diễn thiên cơ.

Nhưng mà, để gài bẫy Nguyên Thủy Thiên Tôn, có cần phải thôi diễn không?

Phó giáo chủ Xiển giáo Nhiên Đăng, trong Thập Nhị Kim Tiên có Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn sau Phong Thần Kiếp đều đã đến Tây Phương.

Có người thành Phật, có người thành Bồ Tát.

Cho nên, nếu hai tên này bây giờ biết được, chắc chắn sẽ đi tìm năm người đó.

“Hai vị, ta dùng Hà Đồ Lạc Thư giúp các ngươi thôi diễn!” Dứt lời, Diệp Thanh đánh ra một đạo thần quang.

Hà Đồ Lạc Thư lập tức hiện ra năm bóng người, chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân và bốn người còn lại.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy trên người họ Phật quang đại thịnh, trong lòng vui mừng khôn xiết.

“Diệp thí chủ, đây không phải là đệ tử của Nguyên Thủy đạo hữu sao?

Thật sự có duyên với Tây Phương chúng ta?” Vui mừng thì vui

mừng, nhưng có chút do dự.

Dù sao, tên nhóc Diệp Thanh này rất gian xảo.

Khó khăn lắm mới thiết lập được quan hệ tốt với Tam Thanh, nếu đi đào góc tường nhà người ta, chẳng phải sẽ trở thành kẻ thù sao?

Phải biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có mười hai đệ tử thôi.

"Hà Đồ Lạc Thư là tiên thiên bảo vật, giỏi thôi diễn thiên cơ, lẽ nào với tu vi Thánh Nhân của hai vị, không phân biệt được thật giả sao?" Diệp Thanh có chút tức giận, thu lại Hà Đồ Lạc Thư.

"Diệp thí chủ, đừng tức giận, chúng ta tin, chúng ta tin!" "Chỉ là, Ngũ Sắc Thạch..." Hai người vẫn canh cánh về Ngũ Sắc Thạch, dù sao đó là mấu chốt chấn hưng Tây Phương.

"Đó là lão lừa các ngươi thôi, nếu không, tại sao Thái Thanh Thánh Nhân không trực tiếp nói cho các ngươi địa điểm?" Diệp Thanh thản nhiên nói, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Hai tên kia nghe vậy, biểu cảm ngẩn ra.

Đúng vậy, nếu Lão Tử biết Ngũ Sắc Thạch là mấu chốt chấn hưng Tây Phương, tại sao không nói địa điểm?

Lại bảo họ đi tìm Nữ Oa?

Mà bây giờ, Nữ Oa cũng không biết, Lão Tử làm sao biết được?

Đúng rồi, nhất định là lừa chúng ta.

Nếu đã như vậy, vậy thì trước tiên đi đào người từ Xiển giáo.

Hai người nghĩ, người có thể nói dối, Thánh Nhân có thể tính kế, nhưng Hà Đồ Lạc Thư thì không thể nói dối được!

"Đa tạ Diệp thí chủ chỉ điểm, ngày khác lại đến làm phiền!" Hai

người nói xong, vội vàng rời đi. 71.

Diệp Thanh thấy vậy, mặt đầy nụ cười.

Quay đầu lại, lại thấy Nữ Oa đang nhìn mình với vẻ mặt ngờ vực.

“Diệp Thanh, chàng lại gài bẫy người khác à?” Tại sao lại dùng từ “lại” chứ?

Bởi vì nàng đã bị Diệp Thanh tính kế mấy lần rồi.

Nữ Oa, cũng bị tính kế hai lần.

Cuối cùng, ngay cả bản thân cũng trở thành Vu hậu của người ta.

“Không có mà, là Hà Đồ Lạc Thư thôi diễn ra, sao lại là gài bẫy?” Diệp Thanh oan ức nói.

Sự thật là thế mà?

Lẽ nào ta là người như vậy trong lòng nàng sao?

“Hừ!” Nữ Oa hừ một tiếng, quay người rời đi.

Ta mà tin mới lạ, năm xưa ngay cả ta chàng cũng tính kế, ta không tin một người tốt như chàng lại đi giúp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Chắc không lâu nữa, Tây Phương và Xiển giáo lại được một phen gà bay chó sủa.

Nhưng, Nữ Oa không quan tâm chuyện thiên hạ, mặc kệ họ náo loạn, ta chỉ cần tu công đức. ...

Sau khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời đi, họ đến Phổ Đà Sơn, động Lạc Già.

Đây là động phủ tu luyện của Từ Hàng Đạo Nhân, đệ tử thứ chín của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sở dĩ đến đây, là vì họ nghĩ, phụ nữ dễ lừa nhất.

Không thấy Nữ Oa Thánh Nhân, ngơ ngác bị Diệp Thanh lừa đi

làm Vu hậu sao?

"Sư đệ, ngươi đi hay ta đi?" Tiếp Dẫn hỏi Chuẩn Đề.

Tuy phụ nữ dễ lừa, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không dễ chọc.

Dù sao Xiển giáo có mười hai đệ tử, nếu bị đào đi, có lẽ hắn sẽ liều mạng với họ.

"Sư huynh, chúng ta cùng đi đi!" Chuẩn Đề không mắc lừa.

Hai người gật đầu, đi về phía cửa động.

Chưa kịp lên tiếng, Từ Hàng Đạo Nhân đã bước ra.

Một thân bạch y, trên đầu đeo băng đô trắng, dung mạo phi phàm.

Tay cầm Ngọc Tịnh Bình, thần quang lượn lờ.

"Nguyên lai là hai vị Thánh Nhân Tây Phương giá lâm, Từ Hàng hữu lễ!" Từ Hàng Đạo Nhân cúi người hành lễ.

Chỉ là cảnh giới Kim Tiên, đối mặt với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là Thánh Nhân, tự nhiên lễ không thể bỏ.

"A di đà phật, Từ Hàng thí chủ khách khí rồi!" Tiếp Dẫn niệm một câu Phật hiệu, tiếp tục nói: "Không giấu gì thí chủ, chúng ta hôm nay đến đây, là vì thí chủ có duyên với Tây Phương chúng ta!" Lời này không hề vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, bày tỏ ý định.

Từ Hàng Đạo Nhân nghe vậy, biểu cảm ngẩn ra!

Ta có duyên với Tây Phương giáo?

Hóa ra là đến đào người à?

Tuy ta là phận nữ nhi, nhưng dù sao cũng là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chịu ơn chỉ điểm của sư phụ, sao có thể tùy tiện đổi môn phái?

Nhưng hai người này là Thánh Nhân, nếu trực tiếp từ chối, lại có vẻ không hay.

"Hai vị Thánh Nhân, Tây Phương tuy là nơi ta hướng về, nhưng hiện tại ta là đệ tử Xiển giáo, xin cho ta suy nghĩ một hai!" Từ Hàng Đạo Nhân nói khá uyển chuyển.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Là nơi hướng về?

Vậy là có hy vọng độ hóa Từ Hàng Đạo Nhân rồi.

Quả nhiên, Hà Đồ Lạc Thư không lừa họ.

"Được, vậy chúng ta chờ tin tốt của thí chủ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời đi.

Vẻ mặt đầy vui mừng.

Sau đó, họ lại đến Ngũ Long Sơn, động Vân Tiêu tìm Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn.

Nhưng bị người ta trực tiếp từ chối.

Hai người bất đắc dĩ, nhưng vẫn còn ba người có duyên với Tây Phương.

Họ đều lần lượt đến bái phỏng.

Nhưng, ba người kia cũng đều từ chối.

Không khỏi khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm khái.

Quả nhiên phụ nữ dễ lừa hơn.

"Sư huynh, bây giờ chỉ có Từ Hàng thí chủ có hy vọng, chúng ta nên làm thế nào?" Hai người dừng lại trên đám mây trắng trên hư không, bàn bạc.

"Sư đệ không cần lo lắng, chính gọi là thành tâm sẽ làm động lòng

trời đất!" "Nếu đã có duyên với Tây Phương chúng ta, chúng ta không thể bỏ cuộc." Tiếp Dẫn nghiêm túc nói.

Không biết rằng, lúc này trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nổi điên.

Bên trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới xuất quan.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vội vã chạy vào.

"Sư tôn, không hay rồi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến Xiển giáo chúng ta đào người." "Hả?" Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm ngón tay tính toán, sắc mặt lập tức biến thành màu gan heo.

Tiếp Dẫn khá lắm, Chuẩn Đề khá lắm.

Đại sư huynh của ta vừa chỉ cho các ngươi con đường, hai tên vương bát đản này lại dám đến đào góc tường Xiển giáo của ta?

Chương 66

Lập tức, Nguyên Thủy Thiên Tôn bay ra khỏi Ngọc Hư Cung.

Giữa hư không.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang thương lượng xem nên ra tay thế nào.

Đột nhiên, một luồng khí tức cường đại khóa chặt lấy họ.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Phiên trực tiếp phá vỡ hư không, tấn công về phía hai người.

"Sư đệ, cẩn thận!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng tế ra Thất Bảo Diệu Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, hai người ngã ngửa.

Dù sao, đây là cú tấn công lén đầy tức giận của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoàn toàn không phòng bị.

Hơn nữa, Bàn Cổ Phiên nổi tiếng về sức tấn công, vô cùng mạnh mẽ.

"Nguyên Thủy đạo huynh, có gì từ từ nói, đừng động thủ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoảng sợ, vội vàng nói.

"Nói cái con khỉ!

Chết đi cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, thu hồi Bàn Cổ Phiên, điên cuồng oanh tạc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đã đào góc tường đến tận nhà ta rồi, còn nói chuyện tử tế cái gì?

Thật sự nghĩ ta Nguyên Thủy Thiên Tôn dễ bắt nạt sao?

Con đường chứng đạo vốn đã bi thảm.

Sau khi chứng đạo lại bị Vu tộc và Yêu tộc bắt nạt đủ kiểu, tiểu vũ trụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã bùng nổ.

"Tây Phương giáo, một nơi cằn cỗi, cũng dám đến Ngọc Hư Cung của ta đào người?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa đánh vừa gầm, thật sự nghĩ ta không có tính khí sao?

Dưới sự tấn công dữ dội như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không có cách nào, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Nhưng may là cả hai đều là Thánh Nhân, nếu không dưới sự tấn công của Bàn Cổ Phiên, sẽ bị đánh cho đầu đầy u trong nháy mắt.

Trong hư không, Thánh Nhân chiến đấu, khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Tại Thiên Đình, Hạo Thiên ngẩng đầu, sắc mặt hơi trầm.

"Hồng Hoang thiên địa chỉ cần có Diệp Thanh, chắc chắn sẽ không yên ổn!" Hắn không đi, nhưng trong lòng có tính toán.

Tuy Vu tộc đều ở lại Địa Phủ.

Nhưng Diệp Thanh vẫn luôn là một vấn đề nan giải.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Tử cũng ngẩng đầu nhìn.

"Nhị sư đệ và hai người kia đánh nhau?" Thật kỳ lạ, ông bấm ngón tay tính toán, liền hiểu ra.

"Tuy là định số, nhưng hai người họ cũng quá vội vàng rồi!" Lão Tử biết, Nhiên Đăng và bốn người kia quả thực có duyên với Tây Phương, nhưng Phong Thần Kiếp còn chưa đến, Xiển giáo và Tiệt giáo còn phải tranh giành đại thế.

Bây giờ đào đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn đi, Phong Thần Lượng Kiếp đánh thế nào?

Thôi, Lão Tử hóa thành tường vân, bay đến hư không để ngăn cản.

Ngược lại, Thông Thiên Giáo Chủ thì vẻ mặt thản nhiên.

Y biết Nguyên Thủy Thiên Tôn thù ghét đệ tử của mình.

Cũng biết đại sư huynh và nhị sư huynh thân thiết với nhau, cho nên, chỉ cần Tiệt giáo thiên hạ thái bình, y đều không quan tâm.

Nữ Oa cũng có tính cách như vậy.

Nàng biết, chuyện này chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan đến Diệp Thanh.

Do thân phận của nàng nhạy cảm, nên không đến hóng chuyện.

Nhưng Nữ Oa không đi, không có nghĩa là Diệp Thanh không đi.

Lúc này, hắn đang ngồi trên mây, cầm một bầu rượu Nhân Sâm Quả, xem ba người đánh nhau, thật là tự tại.

"Tiếp Dẫn, tấn công hạ bộ đi!" "Đúng đúng, thế đấy, Chuẩn Đề, ngốc à?

Đánh vào đầu Nguyên Thủy đi chứ!" "Lão già Nguyên Thủy, ngươi cũng quá âm hiểm rồi, dùng Bàn Cổ Phiên bắn vào chỗ đó của người ta..." ...

"Câm miệng lại cho bản tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đại nộ, trực tiếp đánh một đòn về phía Diệp Thanh.

Nhưng Diệp Thanh chỉ cười nhạt.

Thân ảnh trực tiếp dịch chuyển tức thời đến một vị trí khác.

"Không gian pháp tắc?" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi.

Năm xưa y muốn có Hỗn Độn Chung, chính là vì bên trong có chứa hai loại đại đạo quy tắc là Không Gian và Thời Gian.

Nhưng mới bao lâu, Diệp Thanh đã lĩnh ngộ được không gian?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng giật mình.

Ba ngàn đại đạo.

Trong đó Thời Gian và Không Gian là mạnh nhất.

Không ngờ, sức lĩnh ngộ của Diệp Thanh lại mạnh mẽ đến vậy?

"Đánh đi chứ, sao không đánh nữa?" "Năm xưa Hạo Thiên lập Thiên Đình, các ngươi bắt nạt vợ ta không phải là rất hung hăng sao?" Diệp Thanh ngồi trên mây, cũng không tức giận.

"..." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi liên tục.

Hắn vung Bàn Cổ Phiên, thật sự lao về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Lão tử đánh không lại Diệp Thanh, đánh các ngươi thì được chứ!

Đào góc tường, chuyện vô sỉ như vậy cũng làm được.

Thế là, tất cả sinh linh trong thế giới Hồng Hoang đều ngẩng đầu nhìn lên hư không, có ba luồng sáng đang không ngừng truy đuổi, đánh nhau.

Về phần nguyên nhân, không ai hiểu.

Duy chỉ có Phục Hy, lặng lẽ lắc đầu.

"Diệp Thanh đạo hữu lợi hại thật, muội muội của ta có thể giao phó cho y, đúng là được lợi lớn!" ...

"Sư đệ, dừng tay!" Đúng lúc này, Lão Tử đã đến.

Ông dùng Thái Cực Đồ tách Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh ra.

“Đại sư huynh, huynh cản ta làm gì?

Hai tên vương bát đản này, đến Xiển giáo của ta đào người.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận không nhẹ.

“Sư đệ, chuyện này tự có nhân quả, năm người đó quả thực có duyên với Tây Phương, huynh đâu phải không biết!” Lão Tử không hề che giấu.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, ít nhiều cũng biết một chút.

Chỉ là, mấy người này cũng quá vội vàng rồi?

Ngay cả một tiếng thông báo cho ta cũng không có, mặt mũi của ta để đâu?

Nhưng lời này lọt vào tai Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lập tức hai mắt sáng rực.

Diệp Thanh quả nhiên không lừa họ.

“Thái Thanh đạo hữu, nếu đã như vậy, xin hãy giao năm người đó cho Tây Phương chúng ta, chúng ta nhất định sẽ cảm kích vô cùng!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hành lễ.

“Cút cho ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, lửa giận lại bùng lên.

Bàn Cổ Phiên vung lên, chuẩn bị xông lên.

“Sư đệ, để vi huynh giải quyết!” Lão Tử kéo hắn lại, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sư đệ này cái gì cũng tốt, chỉ là tính khí quá lớn.

“Diệp Thanh đạo hữu, không phải huynh nên giải thích một chút sao?” Lão Tử nhìn về phía Diệp Thanh.

Ông biết, không có người chỉ dẫn, Tây Phương Nhị Thánh trước

khi Lượng Kiếp đến, dù thế nào cũng không thể biết năm người đó có duyên với Tây Phương.

Trong số mấy vị Thánh Nhân hiện tại.

Trừ Tam Thanh ra, cũng chỉ có Diệp Thanh có năng lực đó.

"Giải thích cái gì, các ngươi còn có thể nói ra chuyện Ngũ Sắc Thạch, ta lại không thể nói cho họ biết về năm người kia sao?" "Hơn nữa, Ngũ Sắc Thạch còn xa mới đến lượt so với năm người đó." Diệp Thanh ngồi trên mây, sắc mặt bình thản.

Lão Tử vốn luôn bình tĩnh, sau khi nghe câu này, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Ngươi biết?" Theo lý mà nói, bí mật về Ngũ Sắc Thạch ngoài Thiên Đạo ra, chỉ có ông biết.

Bây giờ, Diệp Thanh lại một lời nói ra, Ngũ Sắc Thạch còn xa mới đến lượt so với năm người đó.

Thật có chút kỳ quái.

Lẽ nào hắn đã luyện hóa được Hà Đồ Lạc Thư?

Không thể nào, dù vậy, thiên cơ thôi diễn được cũng chỉ giới hạn trong một Lượng Kiếp.

Hiện tại, một Lượng Kiếp còn chưa qua, Diệp Thanh làm sao biết được chuyện của Lượng Kiếp khác?

"Hừ, ta đương nhiên biết, ta còn biết, người có duyên với Tây Phương là một con linh hầu!" Diệp Thanh khẽ nói.

"Diệp Thanh đạo hữu, đây là thiên cơ, mong hãy cẩn trọng lời nói." Lão Tử vội vàng ngăn cản, cảm thấy một trận sợ hãi.

Diệp Thanh ngay cả linh hầu cũng biết rồi?

Thật quá đáng sợ.

Rốt cuộc hắn làm thế nào.

Đối với cuộc đối thoại của hai người, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây Phương Nhị Thánh đều ngơ ngác.

Linh hầu là cái gì?

Lẽ nào, mấu chốt chấn hưng Tây Phương lại nằm trên một con khỉ?

Diệp Thanh cũng không nói gì thêm, một câu nói vô tình, lại khiến hai tên ngốc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mang toàn bộ khỉ trong Hồng Hoang về Tây Phương giáo.

"Được rồi, xem ra không còn gì hay để xem nữa!" Diệp Thanh phẩy tay.

Có Lão Tử xuất hiện, trận này không đánh được nữa.

Nhưng Diệp Thanh lại nhìn chằm chằm Lão Tử, mắt không chớp.

Chương 67

“Nhìn ta làm gì?

Trên mặt bần đạo có hoa à?” Lão Tử không hiểu.

“Không, ta đang nghĩ, nên để ngươi làm gì ở Thanh Liên Cư của ta đây!” Diệp Thanh nói một câu không đầu không cuối.

Lão Tử: “...” Gì mà để ta làm gì ở Thanh Liên Cư?

Ý gì đây?

“Ta thấy ngươi cũng đừng quản lão già Nguyên Thủy kia nữa, lo cho bản thân mình đi!” “Thế này nhé, trong ao sen ở Thanh Liên Cư của ta có một con hắc long, đến lúc đó ngươi giúp ta điểm hóa nó, để nó hóa thành Ứng Long!” Con rồng của Diệp Thanh, tự nhiên là con hắc long do Thủy Hủy, người bạn đồng hành của thái tử Trường Cầm năm đó hóa thành.

Năm đó vốn dĩ nên bị Xích Thủy Nữ Thần bắt đi.

Nhưng lại được Diệp Thanh thu làm đệ tử.

Đã nói là có lý do, Thủy Hủy đã thế, thì cũng phải để nó trở thành Ứng Long chứ?

Diệp Thanh phải bế quan tham ngộ Đại đạo Thời Gian và Không Gian.

Lại phải luyện hóa thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu, tự nhiên không có nhiều thời gian.

Nếu có Lão Tử giúp đỡ, thì tốt quá rồi.

Chỉ là, Lão Tử nghe xong, càng thêm ngơ ngác.

Ta giúp ngươi điểm hóa hắc long?

Ngươi lấy đâu ra tự tin vậy!

“Diệp Thanh đạo hữu sợ là nghĩ nhiều rồi.” Lão Tử nói.

“Sao lại thế?

Đến lúc đó e là Thái Thanh đạo hữu sẽ cầu xin đến Thanh Liên Cư của ta!” “Được rồi, thời gian quý báu, ta đi trước đây!” Nói xong, Diệp Thanh thi triển không gian pháp tắc, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Lão Tử lắc đầu, đương nhiên sẽ không để ý.

Ông nói với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề: “Hai vị cũng về đi, người có duyên với Tây Phương, đợi thời cơ đến, tự nhiên nước chảy thành sông, nếu không, sẽ hại người hại mình!” Dứt lời, Lão Tử cũng mang Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi.

Ai cũng nói Trấn Nguyên Tử vì Hồng Vân mà hao tâm tổn sức.

Bây giờ xem ra, Lão Tử vì Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng hao tâm tổn sức không kém. ...

Trở về Bát Cảnh Cung.

Lão Tử vẫn luôn suy nghĩ về lời nói của Diệp Thanh, trăm bề không giải thích được.

Cũng khó trách, người ngoài cuộc tỉnh táo.

Thánh Nhân có thể thôi diễn thiên cơ, nhưng chuyện của chính mình, lại khó mà nhìn rõ.

Một ngày nọ, Lão Tử đột nhiên linh quang chợt lóe.

“Vãi chưởng...

Vu tộc không xuất, Cửu Lê ở đâu?” “Cửu Lê không có, công đức Nhân tộc từ đâu mà ra?” Dù là người luôn luyện đan, khiến tâm cảnh bình hòa, bây giờ cũng không nhịn được mà văng một câu vãi chưởng!

Chuyện này thật sự phải đi cầu xin Diệp Thanh rồi!

A a a a...

Lập tức, Lão Tử gào thét trong Bát Cảnh Cung!

Gào xong, trong lòng thoải mái hơn.

Lão Tử liền chỉnh lại y phục, đi về phía Thanh Liên Cư.

Không đi không được, không có người dẫn dắt Cửu Lê và Hiên Viên Hoàng Đế đánh nhau, Nhân tộc làm sao có được khí vận thiên địa?

Nhân giáo làm sao phát triển?

Tại Thanh Liên Cư.

Diệp Thanh đã hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung.

Cũng đã hoàn toàn nắm giữ Đại đạo Không Gian.

Duy chỉ có Đại đạo Thời Gian vẫn đang mò mẫm.

Hôm nay, Nữ Oa hiếm khi rảnh rỗi, liền cùng nàng dạo chơi, thuận tiện ngắm ao sen.

"Diệp Thanh, con hắc long này bao giờ mới có thể hóa thành Ứng Long a!" Nữ Oa thấy hắc long đang đùa giỡn trong ao, không khỏi hỏi.

Nàng cũng đã nghe câu chuyện về ý chí kiên định của Thủy Hủy, động lòng trắc ẩn.

Chỉ là, tu luyện thành Ứng Long thông thiên triệt địa, cần bao nhiêu khí vận công đức chứ!

"Yên tâm, chắc cũng trong vòng trăm năm thôi!" Diệp Thanh cười nói.

"Trăm năm?" Nữ Oa ngẩn ra.

Một trăm năm có thể từ một con hắc long bình thường tu thành

Ứng Long?

Nếu thế, bây giờ thế giới Hồng Hoang, toàn là Ứng Long rồi.

Long tộc trong Long Phượng Lượng Kiếp, cũng sẽ không bị diệt tộc gần hết.

Nhưng...

"Nếu có người chỉ điểm tạo hóa, cũng không phải là không thể!" Nữ Oa nghĩ, nếu có một vị Thánh Nhân chỉ điểm hắc long hóa thành Ứng Long, hẳn là khả thi.

Chỉ là, tiêu hao không ít.

Không có kẻ ngốc nào lại nguyện ý làm chuyện như vậy.

Nhưng, đúng lúc này, kẻ ngốc trong lòng Nữ Oa lại xuất hiện.

"Chủ nhân, Thái Thanh Thánh Nhân đến!" Tây Vương Mẫu hiện tại đã trảm thi, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng vẫn là một tiểu thị nữ phong thái như xưa, không dám có nửa điểm vượt quá giới hạn.

"Ha ha, Vu hậu bé nhỏ, cơ duyên của hắc long đến rồi!" Diệp Thanh ha ha cười.

Hắn biết, Lão Tử sau khi biết đầu đuôi sự việc, nhất định sẽ đến tìm hắn.

Nữ Oa nghe vậy, lại ngẩn ra.

Cơ duyên của hắc long?

Lẽ nào, Diệp Thanh đã mời Lão Tử đến điểm hóa hắc long?

Không thể nào, Lão Tử là nhân vật thế nào, sao lại đi chỉ điểm một con hắc long?

Không phải ngốc sao?

Nhưng, trong lúc trầm ngâm, Lão Tử đã bước vào.

“Diệp Thánh Nhân!” Lão Tử chắp tay, sắc mặt có chút ảm đạm.

Tuy đã gào thét một hồi lâu trong Bát Cảnh Cung, trút hết uất khí trong lòng mới đến Thanh Liên Cư.

Nhưng vừa nghĩ đến việc Diệp Thanh bắt mình nuôi rồng, trong lòng lại phiền muộn.

Sớm biết sự việc sẽ phát triển như vậy, năm xưa nói chuyện tử tế là được rồi.

Bây giờ, tất cả đều đã muộn.

“Ha ha, Thái Thanh Thánh Nhân, lâu rồi không gặp a!” Diệp Thanh đáp lễ, cười cười.

“Đại sư huynh!” Nữ Oa cũng gọi một tiếng.

Dù đều là Thánh Nhân, nhưng dù sao người ta cũng là trưởng bối.

“Nữ Oa sư muội, hóa ra muội cũng ở đây à!” Lão Tử có chút ngơ ngác.

Chuyện mất mặt này, để Diệp Thanh biết thì thôi đi, nhưng Nữ Oa cũng ở đây, làm sao có mặt mũi mở lời?

Phải nghĩ cách, đuổi Nữ Oa đi.

Nhưng chưa đợi Lão Tử mở lời, Nữ Oa đã hỏi trước: “Đại sư huynh, huynh đến giúp Diệp Thanh chỉ điểm con hắc long trong ao sen sao?” Lão Tử: “...” Ông nhìn về phía Diệp Thanh.

Ngươi đúng là cái miệng rộng.

Không phải chỉ là chỉ điểm một con hắc long, có cần phải nói cho người khác biết không?

Diệp Thanh thấy ánh mắt của Lão Tử, chỉ cười nhạt, không nói gì.

Nữ Oa tiếp tục hỏi: "Lẽ nào đại sư huynh thật sự đến chỉ điểm hắc long?" Nếu trước đó chỉ là thuận miệng hỏi, thì bây giờ đã khẳng định rồi.

Nếu không, tại sao Lão Tử lại dùng ánh mắt đó nhìn Diệp Thanh?

"Khụ khụ, ta và Diệp Thanh đạo hữu quan hệ tốt, mấy ngày nay cũng rảnh rỗi không có việc gì, liền đến chỉ điểm một phen, tích chút công đức!" Lão Tử ho nhẹ hai tiếng.

"Tích chút công đức?" Nữ Oa ngây người, đó đâu phải là tích công đức, đó là tiêu hao công đức thì có.

Hóa ra, đại sư huynh cũng biết nói dối.

"Được rồi, được rồi, hai người có chuyện gì thì cứ bàn đi, ta đi trước đây!" Nữ Oa không quá ngốc.

Rõ ràng, Diệp Thanh lại nắm được điểm yếu gì đó của đại sư huynh để làm giao dịch.

Tên này, quả nhiên không phải là người chịu thiệt.

Ngay cả Lão Tử cũng không có cách nào, chỉ có thể nhảy vào hố.

"Diệp Thanh đạo hữu, bây giờ ngươi hài lòng chưa?" Lão Tử mặt mày xám xịt, chuyện mất mặt bị Nữ Oa biết được.

Nhất là trước mặt một cô gái, thật là mất mặt.

"Không hài lòng!" Diệp Thanh đáp lời.

"Hả?" Lão Tử phiền muộn, ta đã giúp ngươi nuôi rồng rồi, còn sao nữa?

"Hắc hắc, nghe nói Thái Thanh Thánh Nhân luyện đan đã luyện ra được tâm đắc, trong Bát Quái Lô đã luyện ra Lục Đinh Thần Hỏa, không biết có thể chia cho ta một ít không?" Lục Đinh Thần Hỏa, là một trong mười đại bản nguyên hỏa của Hồng Hoang.

Diệp Thanh trước đó đã có được pháp môn tu luyện Thái Dương Chân Hỏa.

Lại từ Thường Hi và Hi Hòa học được Thái Âm Chân Hỏa.

Bây giờ nếu lại có được Lục Đinh Thần Hỏa của Lão Tử, liền tập hợp đủ ba loại trong số đó.

Nếu sau này lại lấy được mấy loại bản nguyên hỏa còn lại, có thể đặt vào thế giới Hồng Mông, giúp hắn tăng tốc luyện hóa.

Có thể trợ giúp nó diễn hóa.

Chương 68

“Ngươi muốn Lục Đinh Thần Hỏa?” Lão Tử trực tiếp nhảy dựng lên.

Lục Đinh Thần Hỏa, dùng thế văn võ hỏa, trong Tử Kim Bát Quái Lô luyện hóa bảy bảy bốn mươi chín ngày mới sinh ra thần hỏa.

Vô cùng quý giá.

Tên nhóc này trực tiếp mở miệng đòi?

Có biết xấu hổ không.

“Đúng vậy, dù sao ngươi cũng có Bát Quái Lô, lúc nào cũng có thể luyện, lại không thiệt!” Diệp Thanh thản nhiên nói.

“Lúc nào cũng có thể luyện?” Lão Tử muốn đập đầu chết cho rồi.

Đó là một trong mười đại bản nguyên hỏa, cũng là do cơ duyên xảo hợp mới luyện chế ra được.

Nếu thật sự lúc nào cũng có thể luyện, ta cho ngươi một đống thì sao?

“Thôi, không nói nữa, đổi điều kiện khác!” Lão Tử không muốn dây dưa với Diệp Thanh về chuyện này nữa.

Nuôi rồng thì được, đòi Lục Đinh Thần Hỏa, không có cửa!

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi đến Địa Phủ tìm Vu tộc đi!

Đừng tìm ta.” Diệp Thanh trực tiếp đuổi Lão Tử ra ngoài.

Hắn đã quyết tâm phải có được Lục Đinh Thần Hỏa.

Về phần Lão Tử đến Địa Phủ, có thể để Xi Vưu trong Vu tộc ra ngoài đánh với Hiên Viên Hoàng Đế không?

Dùng mông cũng biết, Lão Tử không thể làm được.

Không bao lâu, Lão Tử lại chạy vào.

"Diệp Thánh Nhân, nói trước nhé, Lục Đinh Thần Hỏa chỉ có thể cho ngươi một nửa!" Hết cách, chỉ có thể khuất phục.

"Được, một nửa thì một nửa, đừng quên, phải trong vòng trăm năm giúp ta điểm hóa hắc long thành Ứng Long!" Một nửa Lục Đinh Thần Hỏa cũng đủ rồi.

Dù sao cũng là bản nguyên chi hỏa. 72.

Không chừng có thể sinh ra linh trí.

Như vậy, nó liền có thể tự mình diễn hóa.

Diệp Thanh và Lão Tử đã đạt thành thỏa thuận, liền đi đến Địa Phủ một chuyến.

Thập Nhị Tổ Vu thật sự không ra ngoài, từng người đều ở lại Địa Phủ bế quan tu luyện.

"Vu Chủ, ngài đến rồi!" Thấy Diệp Thanh, tất cả đều ra nghênh đón.

"Ta đến tìm các ngươi có việc!" "Để Đại Vu Xi Vưu, dẫn theo Phong Bá, Vũ Sư..." Diệp Thanh kể lại sự việc một lượt.

Đương nhiên, thân là Vu Chủ, tự nhiên sẽ không để Vu tộc nhân thật sự đi chết.

Thậm chí, Diệp Thanh còn có thể trực tiếp để Thập Nhị Tổ Vu xuất sơn, đánh bại Hoàng Đế.

Nhưng.

Hoàng Đế nếu bại, thì làm gì có con cháu Long Quân?

Làm gì có con cháu của mình?

Cho nên, đây là một ván cờ không có lời giải.

Tuy hắn là chủ của Vu tộc, khí vận và Vu tộc có liên quan mật thiết.

Nhưng linh hồn của hắn lại là Nhân tộc, buộc hắn không những phải bảo vệ Vu tộc, mà còn phải thuận theo sự phát triển của Thiên Đạo, để Nhân tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang.

"Chết tiệt, ta cảm thấy Bàn Cổ không phải đang tính kế La Hầu, mà là đang tính kế ta!" Diệp Thanh càng nghĩ càng thấy không đúng.

Nếu là La Hầu trong tình huống này, chắc chắn sẽ để Vu tộc xuất quan, tiêu diệt Hoàng Đế, tiêu diệt Nhân tộc.

Dù sao, khí vận Thiên Đạo ai mà không tranh giành.

"Ai! 73.

Ta lại muốn xem xem Bàn Cổ rốt cuộc muốn làm gì!" Diệp Thanh thở dài một hơi, rời khỏi Địa Phủ.

Sự việc đã được sắp xếp ổn thỏa, Xi Vưu đã đến Cửu Lê, có Phong Bá, Vũ Sư trợ trận.

Nhưng để Vu tộc không có thương vong, Diệp Thanh lại phải đi đến bộ lạc Long Quân một chuyến.

"Bẩm thủ lĩnh, ngoài cửa có một người trẻ tuổi tự xưng là Thanh Liên Thiên Tôn, muốn gặp ngài!" Trong doanh trại của Viêm Đế và Hoàng Đế, một binh sĩ Nhân tộc vội vàng vào bẩm báo.

Lúc này, Viêm Đế, Hoàng Đế, Phục Hy đều đang thương lượng về cuộc chiến với Cửu Lê.

Khi nghe đến Thanh Liên Thiên Tôn, lập tức nhíu chặt mày.

"Hai vị huynh đệ, Thanh Liên Thiên Tôn là ai?" Hoàng Đế hỏi.

“Không biết!” Viêm Đế lắc đầu.

Duy chỉ có Phục Hy ra vẻ lão thành, nói: “Thanh Liên giả, quân tử dã, Hiên Viên huynh, bất kể người này là ai, cũng nên gặp một lần!” Phục Hy là ai, là đại năng của Yêu tộc, tinh thông Chu Dịch Bát Quái, có thể thôi diễn thiên cơ.

Cho nên, người đến là ai, trong lòng hắn biết rõ.

Hiên Viên Hoàng Đế nghe vậy, lập tức cho người gọi Thanh Liên Thiên Tôn vào.

Khi nhìn thấy dung mạo của hắn, lập tức ngẩn ra.

Thật trẻ quá.

Hơn nữa, xem ra, thật sự có phong thái của một quân tử.

Nhưng, ngay sau đó...

Diệp Thanh nhìn Phục Hy, đột nhiên nói: “Đại cữu ca, lâu rồi không gặp nha!” Hiên Viên Hoàng Đế: “...” Viêm Đế: “...” Hai người thấy cảnh này, trực tiếp ngơ ngác!

Đây là quân tử trong miệng Phục Hy?

Diệp Thanh thấy vẻ mặt của hai người, lại phất tay, nói: “Hai vị, sao lại câu nệ thế, cứ coi đây như nhà mình là được, thả lỏng chút đi!” Hai người nghe vậy, lại ngẩn ra.

Đệt!

Đây không phải là nhà của chúng ta sao?

Rốt cuộc ai là chủ, ai là khách?

“Khụ khụ...

Phục Hy bái kiến Diệp Thánh Nhân!” Lúc này, Phục Hy vội vàng bái Diệp Thanh, mới phá vỡ được sự ngượng ngùng.

Hiên Viên Hoàng Đế và Viêm Đế nghe vậy, lập tức bái Diệp Thanh.

Đùa à, người trẻ tuổi trước mặt là một vị Thánh Nhân?

"Hiên Viên Hoàng Đế." "Thần Nông Viêm Đế." "Bái kiến Thánh Nhân..." "Được rồi, được rồi, đều đứng dậy đi!" Diệp Thanh phất tay, nói: "Đại cữu ca của ta, Phục Hy!" "À...

Nguyên lai là thế!" Hoàng Đế và Viêm Đế cũng được mở mang tầm mắt.

Vị Diệp Thánh Nhân này đến đây, là để nói cho họ biết, Phục Hy là đại cữu ca của hắn sao?

"Hiên Viên Hoàng Đế và Thần Nông Viêm Đế?" Diệp Thanh cuối cùng cũng nhìn thẳng về phía Hoàng Đế và Viêm Đế.

Tổ tiên của toàn bộ dân tộc An Lạc?

Trong lịch sử, con dân An Lạc đều là con cháu Long Quân.

Thật không ngờ, đã gặp được nhân vật trong truyền thuyết.

Mà hiện tại, hắn lại đứng trên cả hai người họ.

Chỉ là, hai người cũng không có gì đặc biệt.

Đều là hai vai gánh một cái đầu.

"Bẩm Thánh Nhân, ta là thủ lĩnh của bộ lạc Long Quân." Hiên Viên Hoàng Đế nói.

"Ừm!" Diệp Thanh gật đầu, nói: "Nghe nói các ngươi sắp tác chiến với Cửu Lê?" Nghe câu này, Hoàng Đế và Viêm Đế nhìn nhau.

Thánh Nhân hỏi chuyện này, lẽ nào muốn giúp đỡ?

"Đúng vậy, tộc Cửu Lê tàn bạo, vì con dân Nhân tộc trong thiên hạ, chúng ta chỉ có thể cùng họ một trận chiến!" Hiên Viên Hoàng Đế

thành thật đáp lời.

"Ừm, đánh trận thì được!" "Nhưng gần đây nghe nói Vu tộc có không ít người đã đến Cửu Lê, e là khó mà giành thắng lợi!" Diệp Thanh gật đầu.

Vốn dĩ, cuộc chiến giữa Hoàng Đế và Cửu Lê, thực lực không chênh lệch nhiều.

Nhưng nếu như vậy, khí vận Thiên Đạo của Nhân tộc sẽ không quá mạnh.

Cho nên, sự phát triển của Thiên Đạo, cần phải để Vu tộc và các vị tiên khác tham gia vào, tăng thêm khí vận cho Nhân tộc.

Dù sao, để Nhân tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang, là đại thế của Thiên Đạo.

"Hả?

Vu tộc?" Hiên Viên Hoàng Đế thần sắc sững sờ.

Trước đây, chuyện của Vu tộc và Yêu tộc ầm ĩ một thời.

Sau đó Vu tộc trực tiếp bế quan.

Dẫn đến Tam Thanh Thánh Nhân dẫn dắt Nhân tộc và Yêu tộc khai chiến, cuối cùng lại bị Vu tộc hớt tay trên.

Sau đó, Vu tộc mở Địa Phủ, không còn ở nhân gian.

Bây giờ lại xuất hiện ở Cửu Lê?

"Vậy phải làm sao đây!

Phục Hy, mau tính toán!" Hiên Viên Hoàng Đế vội vàng nói.

Binh lực dưới trướng, làm sao là đối thủ của Vu tộc?

"Hai vị huynh đệ, không cần lo lắng, vị này chính là chủ của Vu tộc!

Diệp Thanh, Diệp Thánh Nhân!" Phục Hy cũng không hiểu ý của Diệp Thanh.

Tuy Thiên Đạo để Vu tộc ra ngoài, nhưng Diệp Thanh chạy đến đây làm gì, hắn thật sự không biết.

"A, Vu Chủ?" Hoàng Đế và Viêm Đế ngây người.

Vu tộc đến Cửu Lê, Vu Chủ lại đến bộ lạc Long Quân, lẽ nào muốn tiêu diệt họ?

Chương 69

"Hai vị đừng lo, trận chiến này, Cửu Lê nhất định sẽ bại!" "Về phần nguyên nhân, Thiên Đình sẽ phái binh tương trợ." "Mục đích ta đến đây, là để báo cho các ngươi một tiếng, đừng đối với Vu tộc đuổi cùng giết tận!" "Cửu Lê nếu bại, Vu tộc ta tự sẽ lui về U Minh Địa Phủ." Đây là một trận chiến thuận theo thiên mệnh.

Chỉ cần hai bên tham gia, Cửu Lê bại, là hoàn thành thiên mệnh.

Về phần Vu tộc đi đâu, không còn quan trọng nữa.

Hoàng Đế và những người khác đều mắt to trừng mắt nhỏ, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Vu tộc xuất quan giúp đỡ Cửu Lê, là để giúp họ thất bại?

Chưa từng nghe, có kiểu thao tác này?

"Sao, không đồng ý à!" Diệp Thanh thấy hai người, liền hỏi.

"Đồng ý, đương nhiên đồng ý, chỉ cần có thể để người dân Nhân tộc trong thiên hạ an cư lạc nghiệp, ta đều đồng ý!" Hiên Viên Hoàng Đế vội vàng nói.

"Ừm!" Diệp Thanh gật đầu.

Lập tức chỉ vào thanh bội kiếm của Hoàng Đế: "Hiên Viên Kiếm?" "Ờ..." Hoàng Đế lại ngẩn ra, vị Vu Chủ này lẽ nào để ý đến thanh kiếm của mình?

"Đừng căng thẳng, đưa ta xem!" Diệp Thanh nói xong, đưa tay lấy Hiên Viên Kiếm ra.

"Truyền thuyết, thanh kiếm này do các vị thần lấy đồng ở núi Thủ Sơn đúc thành, một mặt thân kiếm khắc nhật nguyệt tinh thần, một

mặt khắc sơn xuyên thảo mộc; một mặt chuôi kiếm ghi thuật nông canh chăn nuôi, một mặt ghi sách lược thống nhất tứ hải." "Bây giờ xem ra, quả thật như thế!" "Chỉ là, cấp bậc của thanh kiếm này quá thấp!" Diệp Thanh nói xong, lấy ra Tử Lục Hồ Lô. 74.

Hồ lô này có năng lực sinh ra tất cả bảo vật trong thiên hạ.

Vốn hữu duyên với Hạo Thiên, bây giờ đã bị hắn lấy được.

Lập tức, Diệp Thanh thu Hiên Viên Kiếm vào trong hồ lô.

Hiên Viên Hoàng Đế thấy vậy, trực tiếp ngơ ngác, binh khí của mình cứ thế bị Diệp Thanh thu đi rồi?

"Diệp Thánh Nhân, kiếm của ta..." "Yên tâm, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, thanh kiếm này sẽ từ Hậu Thiên giai, tấn cấp thành Tiên Thiên giai!" Diệp Thanh nói xong, lại nói với Thần Nông: "Đưa Thần Nông Đỉnh của ngươi ra đây, nếu đã vì thiên hạ thương sinh, ta cũng sẽ giúp ngươi đề luyện một phen." "..." Thần Nông cũng ngẩn ra.

Cái hồ lô này, có thể khiến bảo vật Hậu Thiên biến thành bảo vật Tiên Thiên?

"Yên tâm đi, ta đường đường là một Thánh Nhân, không để ý đến đồ của ngươi đâu!" Diệp Thanh cũng bất đắc dĩ.

Cực phẩm Tiên Thiên chí bảo hắn còn có mấy món, huống chi là bảo vật Hậu Thiên bình thường.

"Được!

Vậy đa tạ Diệp Thánh Nhân!" Bốn mươi chín ngày sau.

Thần Nông Đỉnh và Hiên Viên Kiếm được Diệp Thanh lấy ra.

Chỉ từ khí tức trên đó có thể thấy, so với bảo vật Hậu Thiên ban đầu lợi hại hơn không chỉ một chút.

Sau đó, Diệp Thanh rời đi.

Hắn cũng hy vọng Nhân tộc cường đại, dù sao Vu tộc ở Địa Phủ, và Nhân tộc một âm một dương, không can thiệp lẫn nhau. ...

Tại Thiên Đình!

"Bẩm Thiên Đế, Vu tộc thuận ứng thiên mệnh, do Đại Vu Xi Vưu dẫn dắt các bộ Vu tộc tiến vào Cửu Lê, chỉ chờ cùng Nhân Hoàng một trận chiến!" Binh sĩ bên dưới quỳ phục tại Lăng Tiêu Bảo Điện, bẩm báo với Hạo Thiên.

Có thể khẳng định, cuộc chiến giữa Hiên Viên và Cửu Lê, là một trận chiến đã được trời định.

Kẻ thắng lợi, cũng nhất định là Nhân tộc.

"Được!" "Truyền ngọc chỉ của ta, để Cửu Thiên Huyền Nữ xuống nhân gian, đưa cho Nhân Hoàng một bộ Kỳ Môn Độn Giáp!" "Lại để Ứng Long Chung Cổ đang ngủ say trong biển sâu Bất Chu Sơn, cùng với tứ thần thú trấn thủ tứ phương là Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ và các vị thần khác, hiệp trợ Hiên Viên Hoàng Đế, tiêu diệt toàn bộ bộ tộc Cửu Lê và tất cả Vu tộc!" Lời này vừa thốt ra.

Vương Mẫu Dao Trì bên cạnh thân thể run lên.

"Hạo Thiên, không phải chỉ tru sát Cửu Lê, không giết Vu tộc sao?" Thân là Vương Mẫu Thiên Đình, chắc chắn biết được sự sắp xếp này.

Lão Tử không màng mặt mũi, cầu xin Diệp Thanh để Vu tộc đến Cửu Lê, thuận ứng Thiên Đạo, giúp Nhân tộc mở rộng công đức khí vận.

Nhưng bây giờ, Hạo Thiên lại muốn tiêu diệt toàn bộ cả Vu tộc?

"Không sai, ban đầu chỉ là diệt Cửu Lê, không diệt Vu tộc, nhưng

bây giờ ta đã thay đổi chủ ý!" Sắc mặt Hạo Thiên băng lãnh.

Một trận chiến tranh thuận ứng thiên thời, tự nhiên do Thiên Đế này chủ đạo.

Lão Tử và Vu tộc, đều chỉ là phụ tá bên cạnh.

Cho nên, Hạo Thiên tuyệt đối có quyền làm như vậy.

"Lẽ nào ngươi không sợ gây ra sự phản kháng của Vu tộc, dẫn đến cơn thịnh nộ của Diệp Thánh Nhân?" Dao Trì có chút lo lắng, từng cảnh tượng trước đây, đều ghi nhớ trong lòng.

Nhất là Diệp Thanh ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thành Thánh cũng dám đánh.

Thiên Đế này trong mắt hắn thì được cái gì?

"Không sai, Vu tộc cường đại, Diệp Thanh cũng là Thánh Nhân." "Nhưng thì sao chứ?

Ta hành sự theo mệnh lệnh của Thiên Đạo, Diệp Thanh có thể có năng lực nghịch thiên sao?" "Hơn nữa, từ khi ta ngồi lên vị trí này, Vu tộc đã bao giờ đến tham bái chưa?" "Diệp Thanh đã bao giờ nhìn thẳng vào ta một lần chưa?" "Nếu đã như vậy, hôm nay ta dùng thiên mệnh, cho Vu tộc một bài học, để cho Diệp Thanh biết, người chưởng quản tam giới Hồng Hoang, là trẫm!

Hạo Thiên!" Dứt lời, Hạo Thiên đứng dậy từ bảo tọa.

Tế ra Phong Thiên Ấn.

Pháp bảo này có thể phong tỏa thiên địa, cũng có thể che đậy mọi thiên cơ.

Hạo Thiên làm việc, nhất định phải để người khác không biết, dù sao đến lúc đó người Vu tộc chết, là do Hiên Viên của Nhân tộc làm, cũng không liên quan gì đến hắn. ...

Vạn sự đã sẵn sàng, đại chiến sắp nổ ra.

Diệp Thanh trấn giữ tại U Minh Địa Phủ, cùng Thập Nhị Tổ Vu chờ đợi Xi Vưu trở về.

Lão Tử đang chỉ điểm hắc long tại Thanh Liên Cư, đột nhiên nhíu mày.

"Hử, chuyện gì vậy?

Thiên cơ sao lại hỗn loạn như vậy?

Lẽ nào có chuyện lớn?" Chắc là cuộc chiến giữa Hiên Viên và Cửu Lê.

Nghĩ vậy, ông lại khôi phục thần sắc.

Hiên Viên Hoàng Đế cùng Cửu Lê một trận chiến, thanh thế vô cùng lớn.

Hoàng Đế dựa vào Kỳ Môn Độn Giáp do Cửu Thiên Huyền Nữ tặng.

Nhiều lần đánh bại Cửu Lê.

Cuối cùng tại Trục Lộc, cùng tộc Cửu Lê triển khai trận quyết chiến cuối cùng.

"Gầm!" Phương Đông, Thanh Long gầm thét, long uy cường đại bao trùm cả chiến trường.

Mỗi lần quét ngang, đều mang đi vô số chiến sĩ Cửu Lê.

Phương Tây, Bạch Hổ hóa thành một đạo bạch quang, rơi vào giữa đại quân Cửu Lê, vuốt sắc vung xuống, người Cửu Lê chết hàng loạt.

Phương Nam, Chu Tước bay lượn, Nam Minh Ly Hỏa từ trên trời giáng xuống.

Phương Bắc, Huyền Vũ biến tốc, mỗi bước đi, băng phong ngàn dặm.

Ứng Long Chung Cổ, lại đi đầu xung trận, không ai dám cản mũi nhọn của nó.

Dù sao, thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có năng lực thông thiên triệt địa.

Phe Hoàng Đế, có các lộ thần tướng tham chiến.

Trong chớp mắt, cát bay đá chạy, băng hỏa lượn lờ, tộc Cửu Lê thương vong vô số.

"Thủ lĩnh, bây giờ chúng ta làm sao?" Bên phía Cửu Lê, có người hỏi Xi Vưu.

"Người ta thế mạnh, chúng ta thế yếu, có thể làm sao?" "Phong Bá, Vũ Sư, dẫn dắt người Vu tộc, rút lui về phía Địa Phủ!" Xi Vưu gầm lớn một tiếng, người Vu tộc nhanh chóng rút lui.

Bên phía Hiên Viên Hoàng Đế, không biết ai đó hét lớn một tiếng: "Giết cho ta, không được tha cho bất kỳ một người Vu tộc nào!" Tất cả Nhân tộc, tất cả tiên thần, toàn bộ truy đuổi về phía nơi Vu tộc rút lui.

"Quay lại, quay lại cho ta!" Hiên Viên Hoàng Đế vội vàng hét lớn.

Nhưng lúc này đã hỗn loạn, ai nấy đều đã giết đến đỏ mắt, dường như không có ai muốn nghe lệnh.

Nhất là tứ đại thần thú, có Ứng Long Chung Cổ, cùng một số tiên thần đi đầu.

Đại quân Nhân tộc phía sau cứ thế truy đuổi.

"Sao lại thế này?" Hiên Viên, Thần Nông, Phục Hy đứng trên chiến xa, vô cùng không hiểu.

Phục Hy nhíu chặt mày, Bát Quái thuật xuất hiện, bắt đầu thôi diễn thiên cơ.

Lập tức, vẻ mặt càng thêm lo lắng.

“Thiên cơ đã bị người che đậy, hẳn là có người cố ý làm!” Phục Hy nói.

“Hả?

Vậy ta làm sao ăn nói với Diệp Thánh Nhân?” Hoàng Đế trong lòng lo lắng.

Cảnh tượng năm đó Diệp Thanh tìm hắn vẫn còn rõ mồn một.

Nhất là Hiên Viên Kiếm trong tay, cũng là do Diệp Thanh giúp nâng cấp phẩm cấp.

Bây giờ, nếu diệt Vu tộc, hậu quả tuyệt đối sẽ rất nghiêm trọng.

“Mau, đi ngăn cản!” Bây giờ nói gì cũng vô dụng, chỉ có cách ngăn cản đại quân, để Vu tộc thuận lợi rút lui về U Minh Địa Phủ.

Nhưng, có rất nhiều tiên thần ở đây.

Có cả Ứng Long Chung Cổ.

Thực lực của Tam Hoàng căn bản không cản được.

Rất nhanh, Vu tộc đã thương vong thảm trọng. ...

Lúc này, trong U Minh Địa Phủ.

Diệp Thanh nhíu chặt mày.

“Không đúng, trong lòng ta có một dự cảm không lành!” Hắn khẽ lẩm bẩm.

“Vu Chủ, có phải là Xi Vưu...” Thập Nhị Tổ Vu hỏi.

Diệp Thanh nghĩ vậy, lập tức thôi diễn thiên cơ.

Chương 70

“Không hay rồi, thiên cơ bị che đậy, bên trong tuyệt đối có vấn đề.” Không cần thử dùng Hà Đồ Lạc Thư nữa.

Lập tức thân ảnh biến mất tại chỗ.

Dùng không gian quy tắc, xuyên qua.

Đế Giang cũng như vậy, là Không Gian Tổ Vu, sinh ra đã có thể xuyên qua không gian, tốc độ cực nhanh.

Sau đó, mười một Tổ Vu còn lại, toàn bộ đều theo sau. ...

Bên phía Xi Vưu, đang dẫn dắt những đệ tử Vu tộc còn lại rút lui về phía Địa Phủ.

Nhưng các vị thiên thần bám riết không tha.

Dù có Hoàng Đế và những người khác ngăn cản, cũng chỉ như muối bỏ bể.

“Gầm!” Đột nhiên, Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ bao vây toàn bộ những người Vu tộc còn lại.

Ứng Long Chung Cổ gầm thét.

Trực tiếp lao về phía Xi Vưu và những người khác.

Bị một con rồng Chuẩn Thánh đỉnh phong đâm phải, có thể biết, kết quả sẽ ra sao.

Nhưng, đúng lúc này.

Keng!

Một tiếng chuông vang lên.

Toàn bộ không gian bị giam cầm.

Bất kể là tứ đại thần thú, Ứng Long Chung Cổ, hay các vị tiên thần cùng đại quân Nhân tộc, đều bị định tại chỗ.

Lập tức, thân ảnh Diệp Thanh xuất hiện giữa hư không.

Một tay vung lên.

Những kẻ đang bao vây người Vu tộc toàn bộ bị chấn bay ra ngoài.

Lại thu hồi Hỗn Độn Chung.

Giọng nói băng lãnh của Diệp Thanh truyền ra.

"Gan lớn thật, dám đối với Vu tộc ta đuổi cùng giết tận?" Dứt lời, một luồng khí tức uy áp kinh khủng giáng xuống, khiến tất cả sinh linh quỳ rạp trên đất, ngay cả Ứng Long Chung Cổ Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không ngoại lệ.

"Mẹ nó, Vu tộc ta ở tại Địa Phủ, một lần giúp Nhân tộc tranh giành khí vận Nhân tộc, các ngươi lại muốn đuổi cùng giết tận?

Thật sự coi Vu tộc ta không tồn tại sao?" Đế Giang lên tiếng, khí tức uy áp còn mạnh hơn một phần.

Sau đó, mười một Tổ Vu còn lại xuất hiện.

Đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, tùy tiện một người cũng có thể áp đảo toàn trường, huống chi là mười hai người cùng ra tay.

"Diệp Thánh Nhân, chuyện này không liên quan đến Nhân tộc chúng ta, lệnh truy sát Vu tộc không phải do ta hạ!" Hiên Viên Hoàng Đế, phải làm rõ chuyện này.

"Diệp Thánh Nhân, các vị, sau khi sự việc xảy ra, ta vẫn luôn ngăn cản việc sát hại Vu tộc, nhưng thực lực ta có hạn, xin Thánh Nhân minh xét!" Thần Nông Viêm Đế bước ra, oan ức nói.

Rõ ràng đã nói xong cả rồi, sao lại xảy ra chuyện này?

Diệp Thanh nhìn họ, ánh mắt lại rơi trên người Phục Hy.

"Diệp Thánh Nhân, họ nói đều là sự thật!" "Lần này, thiên cơ bị che đậy, chắc chắn có người ra tay với Vu tộc!" Phục Hy biết, phải cho Diệp Thanh một lời giải thích.

Tuy hắn là đại cữu tử của Diệp Thanh, nhưng đối mặt với Thánh Nhân vẫn thấp hơn một bậc.

"Vu Chủ, hai người họ nói không sai, quả thực họ đã ngăn cản đại quân, giúp chúng ta rút lui!" "Nếu không, e là chúng ta cũng không cầm cự được đến bây giờ!" Xi Vưu lên tiếng, một lần nữa chứng thực chuyện này.

"Được!

Nhân tộc, ta tạm thời không truy cứu!" Lời nói của Diệp Thanh, hóa thành đạo âm, lan tỏa ra xung quanh.

Người của Nhân tộc nghe vậy, đều mừng rỡ.

Lập tức, Diệp Thanh nhìn về phía Ứng Long Chung Cổ, nói: "Năm xưa vì hắc long, ngươi đã lực chiến thập đại yêu soái, bản tôn nể ngươi không sợ cường quyền mà nhìn bằng con mắt khác, bây giờ, ngươi tàn sát đệ tử Vu tộc ta, đáng tội gì?" Vù!

Dứt lời, một luồng sức mạnh quy tắc cường đại giáng xuống, trực tiếp đè Ứng Long Chung Cổ xuống đất.

Long tộc thì sao?

Thân thể to lớn thì sao?

Dưới Thánh Nhân, tất cả đều là sâu kiến.

"Diệp Thánh Nhân, Chung Cổ biết sai rồi, là Thiên Đế hạ lệnh, bảo chúng ta giết sạch người Vu tộc, không chừa một ai!" Trước mặt Diệp Thánh Nhân, Chung Cổ chỉ có thể nói ra sự thật.

Là sinh linh đã trải qua một Lượng Kiếp.

Thuận ứng thiên thời, đó đều là nói phét, chỉ có bảo toàn tính mạng, sống sót mới là thật.

"Ồ, đều là nhận lệnh của Hạo Thiên?" Diệp Thanh nhìn về phía những người khác.

"Hừ, mệnh lệnh của Thiên Đế, chính là mệnh lệnh của Thiên Đạo!" 75.

"Chúng ta nhận lệnh của Thiên Đế làm việc, chính là thuận ứng Thiên Đạo, ngươi dám ngỗ nghịch ý chỉ của Thiên Đế, ngươi là cái thá gì?" Trong đám người, đột nhiên có một giọng nói kiêu ngạo vang lên.

Người này hẳn là sau này mới thành tiên.

Không biết uy danh của Diệp Thanh, mới dám lớn gan như vậy.

Hắn cho rằng, Thiên Đế là chúa tể tam giới, Thánh Nhân cũng nên thuận theo thiên mệnh hành sự.

"Hay, nói hay lắm!" "Xem ra, ngươi không biết quy tắc của Vu tộc!" "Thiên Đế trong mắt lão tử chỉ là cái thá gì!" Không đợi Diệp Thanh nói, thân ảnh của Đế Giang Tổ Vu lóe lên, trực tiếp xuyên qua hư không, một quyền đấm vào người này, lập tức thân thể nổ tung, thần hình câu diệt.

"Hít..." Một số tiên nhân hậu bối khác thấy vậy, đều hít một ngụm khí lạnh.

Hơn nữa, từng người đều ngậm miệng lại, không dám nói gì nữa.

"Nếu đều là nhận lệnh của Hạo Thiên, vậy bản tôn có thể tha cho các ngươi một mạng!" "Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!" Diệp Thanh vung tay, tất cả tiên thần có mặt, đều bị chém đi tam

hoa trên đỉnh đầu.

Thực lực của mọi người đều giảm xuống một cấp.

Lập tức, Diệp Thanh lại mở miệng nói: "Ứng Long Chung Cổ, từ nay về sau không cần phải trở về Bất Chu Sơn nữa, ở lại nhân gian, nghe theo sự điều khiển của đế hoàng nhân gian, sau khi khôi phục rồi hãy rời đi!" "Tuân pháp chỉ!" Một quyết định, liền trở thành câu chuyện về Đại Vũ trị thủy sau này.

Dưới sự giúp đỡ của Ứng Long, mới có thể thuận lợi trị lý sông Hoàng Hà, trở thành một trong An Lạc Ngũ Đế.

"Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ!

Sau này đi theo bên cạnh bản tôn, không cần phải nghe theo sự điều khiển của Hạo Thiên nữa!" Xử lý xong Ứng Long Chung Cổ, Diệp Thanh lại nói với tứ thần thú.

Bây giờ hắn đang sầu não làm sao lấy được Nam Minh Ly Hỏa.

Tên nhóc Hạo Thiên kia lại mang Chu Tước đến trước mặt hắn.

"Tuân pháp chỉ!" Bốn người hiện tại hóa thành hình người, nhìn nhau, chỉ có thể lĩnh mệnh.

"Những người còn lại, cút hết cho ta!" Diệp Thanh nổi giận, các vị thần còn lại đều không thể kiểm soát mà biến mất tại chỗ.

Đợi mọi người tan đi, Thập Nhị Tổ Vu liền bắt đầu náo loạn.

"Vu Chủ, tên Hạo Thiên kia dám đối xử với Vu tộc ta như vậy, chúng ta nên đánh lên trời!" Đế Giang nói.

"Đúng, đánh lên trời, để hắn biết Vu tộc ta không dễ bắt nạt." Nói đến đánh nhau, Thập Nhị Tổ Vu từng người nắm chặt nắm đấm, không biết lấy đâu ra tinh thần.

"Đánh nhau?" Diệp Thanh hỏi.

“Đúng, chúng ta đều đã uất ức lâu rồi, không nhịn được nữa!” “Được, nếu đã như vậy, đi phá sập Thiên Đình cho ta!” Diệp Thanh hạ lệnh.

Thập Nhị Tổ Vu như được tiêm máu gà, bay vút lên trời, lao về phía Tam Thập Tam Thiên.

Tại núi Côn Luân, Ngọc Hư Cung. "Lão gia, không hay rồi, Diệp Thanh dẫn Thập Nhị Tổ Vu rời khỏi Địa Phủ, đánh lên Thiên Đình!" Thập Nhị Tổ Vu hành sự lúc nào cũng rầm rộ, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết.

Vì vậy, họ còn chưa đến Thiên Đình, tin tức đã bay đến Ngọc Hư Cung.

Tiên hạc đồng tử dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng chạy vào bẩm báo. "Hử?

Tên ranh con Diệp Thanh đó muốn làm gì?

Muốn nghịch thiên sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức mừng rỡ.

Tên nhóc con, cuối cùng cũng không nhịn được rồi sao?

Dám nghịch thiên, bây giờ đến lượt bản tôn xem kịch vui rồi nhỉ?

Ta phải xem xem, kết cục của ngươi sẽ thế nào!

Nói xong, lão liền cưỡi tường vân, bay về hướng Ba Mươi Ba Tầng Trời.

Đảo Kim Ngao, Bích Du Cung. "Sư tôn, Diệp Thanh dẫn Thập Nhị Tổ Vu đánh lên Thiên Đình!" Đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ cũng chạy đến bẩm báo. "Ồ?

Vu Tộc lại ra ngoài rồi à?" Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc.

Tại sao lại dùng từ "lại"?

Vì Diệp Thanh hễ không vừa ý là lại dẫn Vu Tộc đi bế quan.

Mỗi lần có lợi ích gì mới ra ngoài làm một trận.

Tính ra, lần này lại có chuyện hay rồi. "Đồ nhi, theo vi sư đi một chuyến, mở mang tầm mắt!" Thông Thiên Giáo Chủ gọi hết tất cả đệ tử lên, người không biết còn tưởng họ đi viện trợ Thiên Đình, đánh hội đồng.

Ở xa tít ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời, Lão Tử đang chỉ điểm cho hắc long tại Thanh Liên Cư nên không hề hay biết.

Lão đang một lòng điểm hóa hắc long thành ứng long. 76.

Còn Nữ Oa, sau khi biết chuyện cũng nhanh chóng vội vã đến nơi. "Tên hỗn đản này, lẽ nào hắn nghĩ Thiên Đình bây giờ dễ đập phá lắm sao?" Nữ Oa cũng buồn bực.

Trước kia trong Vu Yêu lượng kiếp, Vu Tộc và Yêu Tộc có thể tùy tiện đánh nhau.

Nhưng bây giờ thì khác.

Thiên Đình là cơ quan quản lý Tam Giới do Thiên Đạo định sẵn.

Chương 71

Nếu đánh lên Thiên Đình, đó chính là hành vi nghịch thiên.

Chỉ là, tốc độ đến của nàng dường như hơi chậm.

Thập Nhị Tổ Vu đến Nam Thiên Môn liền hạ gục đám thủ vệ.

Sau đó bắt đầu đập phá từ cửa vào.

Cứ thế tiến thẳng vào trong.

Gặp cung đập cung, gặp điện phá điện.

Diệp Thanh thấy vậy cũng phải ngẩn người tại chỗ.

Hóa ra Vu Tộc có nghề đập nhà, đúng là có vài ngón nghề a.

Thực ra, Diệp Thanh không hề biết, trước khi hắn xuyên không, người ta đã chuyên làm việc này.

Vô số năm thực hành mới luyện được một thân bản lĩnh như vậy.

Điện Lăng Tiêu.

Hạo Thiên ngồi trên bảo tọa, khí tức trên người lấp lánh, đang chờ đợi chiến báo từ bên dưới.

Đột nhiên, một tên tiểu binh vội vã chạy vào. "Bệ hạ, không hay rồi, Thập Nhị Tổ Vu đã đánh tới rồi." "Hả?" Hạo Thiên đột ngột đứng dậy.

Thập Nhị Tổ Vu đánh tới rồi?

Chẳng lẽ chuyện đã bại lộ?

Không, làm Thiên Đế nhiều năm như vậy, khí thế và tâm tính cũng đã có. "Hoảng cái gì?

Thiên Đình là nơi do Thiên Đạo định sẵn, Thập Nhị Tổ Vu chỉ là

đám người từ Địa Phủ, cũng dám đến Thiên Đình ta gây sự sao?" Hạo Thiên tức giận nói: "Tập hợp các lộ thần tướng, theo ta đi trấn áp Thập Nhị Tổ Vu!" "..." Tả hữu Thiên Đình, các lộ tiên thần đều do dự không quyết.

Trấn áp Thập Nhị Tổ Vu?

E là chưa tỉnh ngủ à?

Lũ người đó là đầu gấu trong Hồng Hoang, đánh một chọi một thành đánh một chọi một đám.

Bây giờ Thập Nhị Tổ Vu, ai nấy đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu đi, e rằng chưa kịp ra tay đã bị người ta trấn áp trong nháy mắt.

Đặc biệt là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà họ sử dụng.

Ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do Đông Hoàng bố trí cũng không chịu nổi, đi lên có tác dụng đếch gì. "Một đám phế vật, Thiên Đình nuôi các ngươi để làm gì?

Toàn lũ thùng cơm vô dụng sao?" Hạo Thiên chỉ vào họ, mắng thẳng mặt.

Mẹ kiếp, đám này ngày thường đứa nào đứa nấy ra vẻ ta đây, đến lúc quan trọng lại vô dụng. "Hạo Thiên, chuyện này vốn là do chúng ta không đúng!" Dao Trì đứng ra, khuyên nhủ. "Câm miệng!" Hạo Thiên đại nộ. "Kêu ta không đúng, ta là Thiên Đế, mọi thứ của ta đều đúng." "Vu Tộc thì dựa vào cái gì?" "Một chủng tộc đáng lẽ phải tan thành tro bụi trong Vu Yêu lượng kiếp, lại còn sống sờ sờ." "Còn có tên Diệp Thanh kia, dựa vào đâu mà chuyện tốt đều bị hắn chiếm hết?" Sau khi nổi giận một hồi, lại có một tiểu binh báo tin. "Bẩm Thiên Đế, không hay rồi, Thập Nhị Tổ Vu đã đập phá gần hết ba mươi sáu cung của Thiên Đình, đang tiến về phía Điện Lăng Tiêu!" "Hả?" Hạo Thiên lại một lần nữa ngây người.

Ra là Vu Tộc không chỉ đơn giản đánh lên Thiên Đình, mà là muốn đập phá Thiên Đình? "Chết tiệt, hôm nay bản đế muốn tất cả các ngươi phải chết!" Lời vừa dứt, Hạo Thiên lấy ra Hạo Thiên Tháp, hóa thành một đạo kim quang, nhanh chóng bay ra ngoài. "Tất cả dừng tay cho bản đế!" Một tiếng hét lớn, thân ảnh Hạo Thiên xuất hiện. "Hả, tên tiểu binh tiểu tướng nào đây?

Dám la lối trước mặt bản Tổ Vu?

Không muốn sống nữa à?" "Đi, báo cho tên nhóc Hạo Thiên kia một tiếng, hôm nay Thiên Đình này, bọn ta đập chắc rồi!" Đế Giang lên tiếng, phất phất tay.

Thập Nhị Tổ Vu chưa từng lên trời bái kiến Thiên Đế, tự nhiên không nhận ra Hạo Thiên, nên coi hắn như một tên lâu la. "Hỗn đản, dám coi thường bản đế, chết cho ta!" Hạo Thiên nổi giận, trực tiếp tế ra Hạo Thiên Tháp.

Trong nháy mắt, sức mạnh quy tắc cường đại bao phủ lấy Đế Giang, muốn trấn áp hắn.

Thế nhưng, Đế Giang chỉ hơi nhíu mày, liền thi triển sức mạnh không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hạo Thiên, một quyền đấm tới. *Bốp!* Hạo Thiên bị đánh bay thẳng, long quan trên đầu cũng bị đánh vỡ nát.

Hắn đâm gãy vô số cột trụ mới dừng lại.

Đế Giang, sau khi đánh bay Hạo Thiên, liền đưa tay cầm lấy Hạo Thiên Tháp, nghịch trong tay.

Một tên Chuẩn Thánh nho nhỏ, cũng dám động thủ với Tổ Vu Đế Giang đã lăn lộn mấy nguyên hội?

Người ta là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm nhục thân cường hãn, chịu được một quyền mà không chết đã là may mắn lắm rồi. 77.

Cảnh tượng này khiến Dao Trì và chúng thần Thiên Đình vừa tới phải rùng mình.

Trời đất ơi, Thập Nhị Tổ Vu lợi hại đến thế rồi sao?

Chỉ một người đã đánh bay Hạo Thiên. "Bệ hạ, ngài không sao chứ!" Dao Trì vội vàng đỡ hắn dậy. "Cút ngay!" Hạo Thiên giật tay ra, hét lớn: "Còn ngây ra đó làm gì, mau tru sát tà ma cho ta." Lời vừa nói ra, Thập Nhị Tổ Vu đều ngơ ngác nhìn hắn. "Ra là tên nhóc đó?" "Lợi dụng Nhân Tộc để ra tay với Vu Tộc chúng ta?" "Gọi chúng ta là tà ma?" "Huynh đệ, lên!" Mười hai người mỗi người một câu, lập tức xông lên, túm lấy Hạo Thiên đánh một trận tơi bời.

Chúng thần Thiên Đình thấy vậy, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

Thiên Đế cao cao tại thượng ngày thường lại bị hành hạ như vậy.

Nhưng không ai dám lên tiếng, cũng không dám xông lên.

Vì mười hai tên này không phải dạng dễ chọc.

Không thấy chúng hung tàn thế sao?

Dao Trì cũng lắc đầu.

Đã bảo đừng gây sự với Vu Tộc, giờ thì hay rồi, Thiên Đình bị đập phá thì tốt, nếu bị đập hết thì ai làm Thiên Đế nữa. "Dừng tay!" Ngay lúc này, phân thân của Lão Tử, Thái Thượng Lão Quân, đã đến.

Không đến không được, cung Đâu Suất của lão cũng bị đập rồi.

Ngoài ra, Lão Tử đang ở Thanh Liên Cư điểm hóa hắc long cho Diệp Thanh cuối cùng cũng cảm ứng được. 78.

Lão vội vàng bỏ dở công việc trong tay, không ngừng nghỉ mà lao đến Thiên Đình. "Thái Thượng Thánh Nhân, mau ra tay trấn sát chúng." Hạo Thiên thấy vậy, lập tức chạy về phía Thái Thượng Lão Quân.

Trấn sát?

Tên ngu này?

Không thấy bên kia có một nhân vật nguy hiểm sao?

Thái Thượng Lão Quân cạn lời, sao lại vớ phải một tên Thiên Đế thiểu năng thế này?

Năm đó Hồng Quân Đạo Tổ đã dặn đi dặn lại, ngàn vạn lần dặn dò, bảo hắn đừng gây sự với Vu Tộc.

Bây giờ thì hay rồi, Lão Tử ta vứt bỏ cả mặt mũi, hao phí hai điều kiện cực lớn mới đổi lại được việc tăng thêm khí vận cho Nhân Tộc.

Vậy mà tên ranh con này lại muốn đuổi cùng giết tận người ta?

Để cái mặt già này của ta biết giấu vào đâu.

Thái Thượng Lão Quân trong lòng mắng một câu mẹ nó chứ, chửi rủa Hạo Thiên vô số lần.

Nhưng chuyện đã đến nước này, vẫn phải giải quyết, dù sao cũng là nhiệm vụ Hồng Quân giao phó.

Không thể thật sự để Thập Nhị Tổ Vu đập nát Thiên Đình được. "Diệp đạo hữu, có thể nể mặt bần đạo một lần, chuyện này dừng ở đây được không?" Thái Thượng Lão Quân cứng rắn da đầu mở lời. "Dừng?

Lão già, mặt mũi của ngươi đáng mấy đồng?" "Đừng nói là một cỗ phân thân của ngươi, dù bản tôn của ngươi đến đây, Thập Nhị Tổ Vu bọn ta cũng không nể mặt." "Hôm nay Thiên Đình này, huynh đệ bọn ta đập chắc rồi." Căn bản không cần Diệp Thanh mở lời.

Thập Nhị Tổ Vu hét lên một tiếng, liền tiếp tục công việc, lao về phía bảy mươi hai điện.

Giết tộc nhân của ta?

Vậy thì không chết không thôi.

Trừ khi Vu Tộc không còn, nếu không đừng hòng yên thân.

Người Vu Tộc chính là như vậy, nếu không tại sao trong thế giới Hồng Hoang không ai dám chọc vào họ?

Ngay sau đó. *Ầm ầm!* Triều Hội Điện sụp đổ.

Tiếp theo, *ầm ầm*, Lăng Hư Điện sụp đổ.

Rồi đến Bảo Quang Điện, Thông Minh Điện, Sơ Lợi Điện, Thiên Vương Điện...

Diệp Thanh thấy vậy, cũng không ngăn cản.

Hắn là Vu Chủ, Thiên Đình cũng không có quyền giết người Vu Tộc.

Huống hồ chuyện đã giao hẹn từ trước, chỉ giúp Nhân Tộc tăng thêm khí vận.

Thiên Đình lại âm hiểm như vậy.

Nếu không cho tên ranh con này một chút màu sắc, tưởng rằng Vu Tộc dễ bắt nạt sao?

Tưởng rằng lời của Diệp Thanh chỉ là lời nói suông sao? "Thái Thượng đạo hữu, chuyện này không liên quan đến ngươi, nhưng nếu ngươi muốn tham gia, Vu Tộc ta cũng không sợ!" Lời nói hờ hững của Diệp Thanh càng khiến Thập Nhị Tổ Vu hăng hái đập phá nhà cửa, tốc độ nhanh kinh khủng.

Nhìn cảnh tượng đó, chúng tiên xung quanh đều chết lặng. "Thái Thượng Thánh Nhân, Đạo Tổ bảo ngài hiệp trợ ta quản lý Thiên Đình, bây giờ ngài lại đứng ngây ra đó, là đạo lý gì?" "Nếu Thiên Đình bị hủy, ta xem ngài ăn nói với Đạo Tổ thế nào!" Hạo Thiên ở một bên gào thét.

Chương 72

Thật không dễ dàng mới thỏa mãn được dục vọng quyền lực, thật không dễ dàng mới gây dựng được một chút uy tín.

Nếu bị Vu Tộc đập nát Thiên Đình, thanh danh của hắn chắc chắn sẽ rơi xuống vực thẳm. "Câm miệng!" "Bản tôn đã sớm nói với ngươi, Sư tôn đã sớm cảnh cáo, bảo ngươi đừng gây sự với Vu Tộc!" "Trước đó, bần đạo cũng đã nói, Vu Tộc là do bần đạo mời ra giúp đỡ, tên ngu ngốc nhà ngươi lại ra tay với họ?" "Cút ngay cho ta!" Thái Thượng Lão Quân vốn luôn trầm ổn cũng tức đến run người.

Lão phất tay một cái, đánh bay Hạo Thiên đang giương nanh múa vuốt bên cạnh ra ngoài.

Mọi người thấy vậy, nhìn nhau kinh ngạc.

Thánh Nhân Lão Tử đều cảm thấy Thiên Đế sai, vậy thì thật sự là sai rồi.

May mà không nghe theo mệnh lệnh của Hạo Thiên.

Không thì khả năng của Vu Tộc thật sự quá mạnh.

Ngay cả Lão Tử, thủ lĩnh Tam Thanh cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Thực tế, Lão Tử đang bảo vệ Hạo Thiên.

Nếu thật sự chọc giận tên sát tinh Diệp Thanh kia, e rằng hắn sẽ trực tiếp tát chết tên ngu ngốc Hạo Thiên này. "Diệp Thanh đạo hữu, bất kể thế nào, Hạo Thiên là Thiên Đế do Thiên Đạo chỉ định!

Xin các vị hãy dừng tay tại đây!" Lão Tử mặt đen lại.

Ông ta dễ dàng lắm sao.

Trước kia Vu Tộc không chịu, lão đã không tiếc dùng một nửa Lục Đinh Thần Hỏa và một trăm năm thời gian để điểm hóa hắc long làm điều kiện.

Vậy mà bây giờ, lại phải cúi mình trước mặt Diệp Thanh.

Có Thánh Nhân nào uất ức như vậy không? "Dừng tay?" Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng: "Vậy những đệ tử Vu Tộc đã chết thì sao?

Hôm nay, bất kể là ai cũng vô dụng, Thiên Đình đập chắc rồi!" "..." Lão Tử tức nghẹn.

Tên này thật sự dầu muối không vào. "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo chỉ có thể đắc tội!" Bất kể thế nào, Hồng Quân đã giao phó phải bảo vệ tốt Thiên Đình, nếu không ra tay, sao có thể được?

Vì vậy, Lão Tử ra tay rồi.

Thái Ất Phật Trần trong tay lão vung lên, cuốn lấy Thập Nhị Tổ Vu, trực tiếp quăng sang một bên.

Thái Thượng Lão Quân tuy là phân thân của Lão Tử, nhưng thực lực cũng ở cảnh giới Thánh Nhân, chỉ thấp hơn bản tôn một bậc.

Vì vậy, đối phó với Thập Nhị Tổ Vu Chuẩn Thánh đỉnh phong không thành vấn đề.

Diệp Thanh đang ngồi xếp bằng giữa hư không cũng không động.

Vì Thập Nhị Tổ Vu nếu đánh không lại, sẽ kết trận.

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận do mười hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong của Vu Tộc bố trí, đủ cho Lão Tử uống một ấm rồi. "Lão già, đừng có được voi đòi tiên." "Nếu đã tìm đánh, vậy đừng trách chúng ta không khách khí!" Lời vừa dứt.

Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa tỏa ra từ mười hai người.

Ngay sau đó, mười hai người kết trận.

Một thân ảnh khổng lồ xuất hiện.

Chân đạp đại địa, đầu đội trời xanh.

Tay cầm một chiếc rìu lớn. "Bàn...

Bàn Cổ Đại Thần!" Những tiên thần xung quanh đều bị sức mạnh của Bàn Cổ áp chế xuống đất, tim đập thình thịch.

Họ đã thấy được Bàn Cổ khai thiên lập địa.

Thái Thượng Lão Quân cũng kinh ngạc ngây người.

Mười hai tên này.

Đánh không lại là tung đại chiêu.

Mẹ nó.

Bản tôn Bàn Cổ Chân Thân, có thể so với Thánh Nhân đỉnh phong rồi. "Ta... ta là Bàn Cổ, kẻ nào dám ra tay với Vu Tộc của ta?" Trong thân thể khổng lồ đó, phát ra một tiếng thì thầm.

Ngay sau đó, Bàn Cổ trực tiếp vung rìu quét ngang. *Bốp!* Phân thân của Lão Tử bị quăng bay thẳng ra ngoài.

Thánh Nhân thì sao?

Phân thân chỉ ở Thánh Nhân sơ kỳ.

Làm sao chống lại được Bàn Cổ Chân Thân mang khí tức Thánh Nhân đỉnh phong. "Diệp Thanh đạo hữu, mau bảo họ dừng tay!" Lão Tử cũng uất ức.

Một rìu đã khiến phân thân của ông ta xuất hiện vết nứt.

Nếu thêm vài nhát nữa, e là tiêu đời.

Thế nhưng, Diệp Thanh làm như không nghe thấy, ngồi giữa hư không xem kịch.

Dừng tay là không thể nào dừng tay được.

Cứ ngoan ngoãn để họ đập nát Thiên Đình đi.

Thập Nhị Tổ Vu thấy Thái Thượng Lão Quân lại đứng dậy, liền xoay người đấm một quyền tới.

Luồng uy áp cường đại đó khóa chặt Thái Thượng Lão Quân, khiến lão ngay cả cơ hội động đậy cũng không có.

Sau đó! *Bốp!* Thái Thượng Lão Quân bị đấm thẳng xuống dưới Thiên Đình. "Vãi chưởng, hung hãn thật!" "Đó là ai vậy!" "Thái Thanh Thánh Nhân, không đúng, là phân thân ở Thiên Đình!" Lúc này, bên ngoài Thiên Đình. 79.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa và các đệ tử Tiệt Giáo đang vội tới thấy vậy, bàn tán xôn xao. "Ngay cả phân thân của Thái Thanh Thánh Nhân cũng thảm hại như vậy sao?" Họ đều có chút kinh ngạc.

Thập Nhị Tổ Vu đã trở nên đáng sợ như vậy.

Thái Thượng Lão Quân thấy xung quanh có thêm hơn một vạn đệ tử, trực tiếp ngớ người.

Thông Thiên khá lắm, ngươi lại dám mang đệ tử đến xem ta mất mặt...

Thế nhưng, chưa kịp dừng lại một khắc, lão lại bị Bàn Cổ Chân Thân đánh bay đi. "Hai vị sư huynh, không đi giúp sao?" Nữ Oa tiến lên, nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ. "Nữ Oa sư muội, đại sư huynh là Thánh Nhân, đánh không chết, Bàn Cổ Chân Thân cần tiêu hao sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu, đến lúc đó, không đánh cũng tự phá!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quay người, nói.

Đùa à, bây giờ lên giúp?

Chẳng phải là tìm ngược sao?

Lão không muốn bị Vu Tộc đánh tơi bời trước mặt bao nhiêu người.

Đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ.

Ta mang đệ tử đi quan sát người khác đánh nhau, chứ không phải mang đi xem người ta bị đánh. "Ách..." Nữ Oa bất lực lắc đầu.

Không đi thì không đi, cần gì phải tìm lý do?

Lặng lẽ mặc niệm cho Lão Tử mười giây.

Năm đó, lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn bị bắt nạt, Lão Tử đã ra mặt giúp mấy lần. "Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi mau dừng tay cho ta!" Ngay lúc này, chân thân của Lão Tử cuối cùng cũng đến.

Lão vội vàng thu lại phân thân đã vỡ nát, dung hợp vào bản tôn.

Chết tiệt!

Nếu đến chậm một bước nữa, phân thân đã bị hủy rồi.

Tuy không ảnh hưởng nhiều đến bản tôn, nhưng đó sẽ hao phí mấy vạn năm đạo hạnh, phải luyện chế bao nhiêu Cửu Chuyển Kim Đan mới bù lại được. "Ta là Bàn Cổ, kẻ bắt nạt Vu Tộc của ta, tất cả đều đáng chết!" Bàn Cổ Chân Thân lại một lần nữa phát ra âm thanh, giống như một ý thức thể sống động.

Ngay sau đó, lão chém một rìu về phía Lão Tử. "Đệt!" Lão Tử vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp để phòng ngự.

Tên hỗn đản này không cho người ta thời gian chuẩn bị, trực tiếp ra tay?

Hơn nữa, Lão Tử là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, cũng là Bàn Cổ chính tông.

Tam Thanh tỏ vẻ không phục.

Vu Tộc là con ruột, còn Tam Thanh chúng ta là con ghẻ à? *Ầm!* Một tiếng nổ lớn.

Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp tuy lợi hại, nhưng cũng không thể chống lại được uy lực của Khai Thiên Thần Phủ.

Lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Tiếp theo, Bàn Cổ Chân Thân tung một quyền tới.

Lão Tử nghiêng đầu.

Trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Không đợi hồi thần, lại một quyền từ tay trái.

Lão Tử lại bị đánh bay ra ngoài.

Mọi người: "..." Ai có thể tưởng tượng được, Bàn Cổ Chân Thân ở thời kỳ đỉnh phong của Thánh Nhân, ngay cả Lão Tử cũng không địch lại?

Chương 73

Đây là hành hạ cộng thêm nghiền ép.

Có thể tưởng tượng được, Bàn Cổ thời kỳ toàn thịnh mạnh mẽ đến mức nào.

Chỉ là, hành hạ Lão Tử như vậy, thật sự ổn sao?

Cầu bóng ma tâm lý của Lão Tử!

Thập Nhị Tổ Vu hành hạ Lão Tử một hồi, cảm thấy không có ý nghĩa.

Dù sao Lão Tử là Thánh Nhân, có thể điều động năng lượng trời đất để tu phục bản thân.

Cộng thêm Thập Nhị Tổ Vu tiêu hao rất lớn, không bằng đi đập nhà.

Vì vậy, Bàn Cổ Chân Thân trực tiếp quay người, đi về phía các cung điện còn lại. *Ầm ầm ầm!* Bàn Cổ Chân Thân vung rìu quét ngang.

Sức mạnh quy tắc khổng lồ đó tuôn ra.

Các đại điện còn lại của Thiên Đình đều biến thành một đống đổ nát. "Ngầu vãi!" "Lợi hại!" "Không có Yêu Tộc, trong trời đất Hồng Hoang này, ai có thể chống lại Vu Tộc?" Bất kể là bên ngoài hay bên trong Thiên Đình, chúng tiên thần đều phải tắc lưỡi.

Lão Tử lúc này đang hồi phục.

Nhìn thấy Bàn Cổ Chân Thân trực tiếp không thèm để ý đến mình.

Cái cảm giác bị phớt lờ này thật sự khó chịu chết tiệt.

Dù gì ta cũng là thủ lĩnh Tam Thanh, có thể để ta mất mặt trước

mặt mọi người như vậy không?

Là kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này, Hạo Thiên.

Toàn thân đều run rẩy.

Cũng không phải, Lão Tử còn không phải là đối thủ của Thập Nhị Tổ Vu.

Đặc biệt là các Thánh Nhân khác, lại đang ở bên ngoài xem kịch.

Rất nhanh, ba mươi sáu Thiên Cung, bảy mươi hai Thần Điện đều sắp bị đập hết.

Chỉ còn lại một Điện Lăng Tiêu.

Bàn Cổ Chân Thân hét lớn, đi về phía đó. "Đứng lại cho ta!" "Dừng tay!" Hạo Thiên, Lão Tử đều đứng trước Điện Lăng Tiêu, nhìn Bàn Cổ Chân Thân, tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, Thái Cực Đồ.

Thế nhưng, cuối cùng.

Thập Nhị Tổ Vu đã dùng hết toàn lực.

Chỉ cần một rìu chém xuống, nhiệm vụ của họ sẽ hoàn thành.

Đương nhiên, nếu có thể giết Hạo Thiên thì tốt nhất, nhưng họ biết, giết Hạo Thiên là không thể.

Dù sao hắn là Thiên Đế do Hồng Quân chỉ định, nếu giết, Hồng Quân nhất định sẽ ra tay. "Xong rồi!

Thiên Đình lần này thật sự xong rồi." "Chúng ta cùng lên, tuyệt đối không thể để Vu Tộc được như ý." Nguyên Thủy Thiên Tôn ở một bên hô lên.

Trước đó không lên giúp, là vì sợ Bàn Cổ Chân Thân.

Bây giờ, Thập Nhị Tổ Vu đã tiêu hao rất lớn.

Cộng thêm bảo vệ Thiên Đình, chính là bảo vệ Thiên Đạo.

Một món hời.

Quan trọng nhất, có thể khiến Diệp Thanh đứng ở phía đối lập với tất cả mọi người. "Mọi người cùng lên, bảo vệ Điện Lăng Tiêu." Bàn Cổ Phiên, Hạnh Hoàng Kỳ, Tru Tiên Tứ Kiếm... tất cả các tiên thiên bảo vật đều ngưng tụ trước Điện Lăng Tiêu, muốn chống lại một rìu của Bàn Cổ Chân Thân.

Thế nhưng, họ đã đánh giá thấp uy lực của Bàn Cổ dùng sức mạnh chứng đạo. *Bốp!* Các pháp bảo trên không trung bay tứ tung.

Mọi người đều phun ra một ngụm máu lớn.

Khai Thiên Thần Phủ, cũng chỉ chậm lại một chút, lại một lần nữa chém về phía Điện Lăng Tiêu. "Xong rồi!" Mọi người nhìn, không còn sức mạnh để ngăn cản một rìu của Bàn Cổ Chân Thân chém xuống.

Khỏi phải nói, Điện Lăng Tiêu không cứu được nữa rồi.

Thế nhưng, ngay lúc này, một giọng nói vang lên từ hư không. "Đủ rồi!" Ngay sau đó, thân ảnh của Hồng Quân xuất hiện.

Lão tiện tay vung lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, trấn áp Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ Chân Thân hiện tại cùng lắm cũng chỉ có thực lực Thánh Nhân đỉnh phong.

Hồng Quân đã hợp đạo.

Cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, chết cứng Bàn Cổ Chân Thân lại. "Sư tôn!" "Sư tôn, Vu Tộc nghịch thiên, hủy hoại Thiên Đình, xin Sư tôn làm chủ!" Hạo Thiên vội vàng quỳ xuống, vẻ mặt uất ức.

Các tiên thần khác đều cúi lạy Hồng Quân.

Đạo Tổ đã đến, Điện Lăng Tiêu đã được bảo vệ.

May mà chưa bị hủy diệt hoàn toàn.

Thế nhưng, họ vừa mới thở phào một hơi.

Chỉ thấy một viên châu trực tiếp đâm về phía Tạo Hóa Ngọc Điệp. *Keng!* Hỗn Độn Châu đâm vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy không đến mức đánh bay Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng cũng làm nó lệch khỏi quỹ đạo.

Bàn Cổ Chân Thân đang bị Tạo Hóa Ngọc Điệp kháng cự liền được giải thoát.

Rìu Bàn Cổ tiếp tục chém thẳng xuống. *Ầm ầm!* Trong khoảnh khắc, Điện Lăng Tiêu hóa thành tro bụi.

Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu cũng vì sức mạnh cạn kiệt mà giải thể.

Cảnh tượng này lại khiến mọi người kinh ngạc.

Diệp Thanh dám ra tay với Đạo Tổ?

Đạo Tổ đại diện cho Thiên Đạo.

Rõ ràng, Diệp Thanh đang nghịch ý trời? "Vu Chủ!" Thập Nhị Tổ Vu đến bên cạnh Diệp Thanh.

Trên không, Hỗn Độn Châu và Tạo Hóa Ngọc Điệp đang va chạm vào nhau.

Trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn đại đạo bộc phát ra sức mạnh bản nguyên.

Đất, nước, gió, lửa, kim, mộc... sức mạnh bao bọc lấy Hỗn Độn Châu.

Dường như muốn nuốt chửng nó. "Diệp Thanh, ngươi to gan thật, lại dám động thủ với Sư tôn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng, một cơ hội tuyệt vời để nịnh hót. "Vu Tộc, cứ chờ Thiên Đạo trừng phạt đi!" Hạo Thiên mặt mày âm trầm.

Hồng Quân ra tay ngăn cản, nhưng kết quả thì sao, Diệp Thanh lại ra tay với Hồng Quân, dẫn đến việc Thập Nhị Tổ Vu chém nát Điện Lăng Tiêu.

Mối hận này, nhất định phải trả.

Hắn muốn cả Vu Tộc phải chôn cùng.

Đối với những lời này, Diệp Thanh không hề để ý.

Sức mạnh của hắn không ngừng truyền vào Hỗn Độn Châu.

Sức mạnh bản nguyên ba ngàn đại đạo của Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng đang thẩm thấu vào Hỗn Độn Châu. "Thái Nhất, ta cảm thấy trong này có thêm nhiều khí tức đại đạo?" Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất đang nỗ lực hóa hình.

Nhưng họ lại cảm giác không gian Hồng Mông không còn đơn nhất nữa.

Ngoài thái dương chân lực trên Thái Dương Tinh, còn có một số nguyên tố bản nguyên khác xâm nhập vào đó. "Đế Tuấn ca ca, Thái Nhất ca ca, các huynh cũng cảm thấy sao?" Thường Hi và Hi Hòa đi tới.

Nếu trước kia không gian Hồng Mông là một vũng nước tù.

Thì bây giờ không gian Hồng Mông bắt đầu diễn hóa đạo tắc.

Những tử tôn Yêu Tộc kia, vốn không thể đột phá, không thể tu luyện.

Bây giờ lại bắt đầu phá cảnh?

Tất cả những điều này, Diệp Thanh đều không biết.

Bên ngoài.

Hỗn Độn Châu và Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn đang tranh đấu.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh cường đại bộc phát.

Hỗn Độn Châu bị bắn ngược trở lại, rơi vào tay Diệp Thanh.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng trở về tay Hồng Quân.

Lão ngơ ngác nhìn Diệp Thanh, mặt đầy vẻ hòa ái và khó hiểu. "Kiến Đạo Tổ!" Diệp Thanh tiến lên, khẽ cúi lạy Hồng Quân.

Dù sao, trảm thi chứng đạo, ở trước mặt Hồng Quân, nên tỏ ra một chút tôn kính.

Dù sao Điện Lăng Tiêu đã bị hủy, nhân quả đã kết thúc.

Hắn cũng không vượt quá giới hạn, Hồng Quân sẽ không vì thế mà làm khó hắn chứ?

Quả nhiên, Hồng Quân thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, mở lời!

Chương 74

"Diệp Thanh, Hạo Thiên tính kế Vu Tộc, Vu Tộc hủy hoại cả Thiên Đình, đoạn nhân quả này đã kết thúc!

Dẫn Vu Tộc của ngươi trở về đi!" Hả?

Bảo Diệp Thanh dẫn Vu Tộc trở về? "Sư tôn, đám vương bát đản này đã hủy hoại Thiên Đình, còn ra tay với ngài, ngài nhất định phải..." "Đủ rồi, câm miệng đi!" Hạo Thiên chưa nói xong, đã bị Hồng Quân quát ngắt lời. "Lúc mới xây dựng Thiên Đình, vi sư đã nói gì với ngươi?" "Hơn nữa, ngươi ứng theo lời mời của Thiên Đạo giúp đỡ Nhân Tộc, lại còn thiết kế mưu hại?

Ngươi còn có mặt mũi trách tội sao?" Đại thế Thiên Đạo, có sự phát triển của nó.

Nhân quả Thiên Đạo, có bắt đầu thì có kết thúc.

Hồng Quân thân là người đại diện cho Thiên Đạo, cũng phải tuân theo nhân quả Thiên Đạo.

Chỉ là, lão không ngờ, Diệp Thanh sẽ ra tay với mình.

Biến số, quả nhiên là biến số! "Đa tạ Đạo Tổ!" Diệp Thanh nói xong, cũng không dừng lại, trực tiếp dẫn Thập Nhị Tổ Vu phiêu nhiên hạ giới, vào Địa Phủ.

Hắn biết.

Hồng Quân ra tay, chỉ là để bảo toàn chút uy nghiêm cuối cùng của Thiên Đình.

Đoạn nhân quả này, phải để Vu Tộc trút hết mọi oán khí mới được.

Cũng vì điểm này, hắn mới dám ra tay với Hồng Quân.

Diệp Thanh và Vu Tộc đi rồi.

Thiên Đình bị hủy rồi.

Sau đó, Hồng Quân cũng rời đi.

Chỉ để lại một đám người ngây ngẩn tại chỗ.

Xong rồi?

Vu Tộc đập nát Thiên Đình, Diệp Thanh ra tay với Đạo Tổ, mà không có chuyện gì xảy ra?

Bọn họ thì sao?

Kẻ giúp đỡ thì giúp đỡ, kẻ la hét thì la hét, phí sức mà chẳng được gì.

Hạo Thiên bị Đạo Tổ khiển trách.

Hắn còn đỡ, Lão Tử thì sao, bị hành thảm như vậy.

Còn phải đi giúp Diệp Thanh điểm hóa hắc long, lúc gặp mặt chẳng phải sẽ rất khó xử sao?

Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên do tranh được khí vận Nhân Tộc, thành vị Thánh Nhân.

Nhưng tuyệt đối có lỗi với Diệp Thanh, có lỗi với Vu Tộc.

Vì vậy, ba người quyết tâm quy ẩn Hỏa Vân Động, chỉ cần không phải đại sự diệt tộc của Nhân Tộc, sẽ vĩnh viễn không xuất thế.

Rất nhanh, chuyện này đã được truyền đi xôn xao trong Hồng Hoang, gần như chúng sinh đều biết.

Đương nhiên, có một nơi không có thời gian rảnh để quan tâm đến chuyện Thiên Đình.

Đó là Tây Phương Giáo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai tên ngốc này bây giờ đang đi khắp thế giới tìm khỉ!

Do một câu nói vô tâm lúc đầu của Diệp Thanh, đã khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tin rằng, con khỉ là mấu chốt để chấn hưng Tây Phương Giáo.

Vì vậy, từ khi trở về, họ đã bắt đầu hành động.

Bây giờ, Tây Phương Giáo đâu đâu cũng là khỉ, đến người cũng không có chỗ ở.

Không đúng, địa vị của người còn không bằng khỉ.

Cả Tây Phương đã trở thành một vương quốc của loài khỉ. "Sư đệ, khỉ trong Tây Phương Giáo của chúng ta đã nhiều như vậy, sao không thấy khí vận tăng trưởng?" 80.

Tiếp Dẫn an trí xong mấy con khỉ, bèn nhìn sang Chuẩn Đề.

Đã mấy trăm năm rồi.

Khí vận Tây Phương Giáo không những không tăng, mà ngược lại còn giảm.

Thật quá kỳ lạ. "Không biết, lẽ nào tên hỗn đản Diệp Thanh kia lừa chúng ta?" Chuẩn Đề trầm tư một lúc, nói.

Bây giờ, hai người ngày đêm bôn ba.

Gần như đã thu thập hết tất cả hầu tử hầu tôn trong cả Hồng Hoang.

Nếu không phải Diệp Thanh lừa, sao lại không tăng trưởng khí vận của Tây Phương Giáo? "Không thể nào, Diệp thí chủ nói ra hai chữ 'Linh Hầu', ngay cả Thái Thanh Thánh Nhân cũng kinh ngạc, đủ để chứng minh, hắn không nói dối!" Tiếp Dẫn nhớ lại tình hình lúc đó.

Lúc đầu Diệp Thanh, vừa mới nói ra hai chữ Linh Hầu.

Lão Tử đã vội vàng ngăn lại, thiên cơ, không thể nói bừa.

Nếu không họ cũng sẽ không ngốc nghếch đi bắt khỉ. "Nếu đã như vậy, vậy ta đi Bát Cảnh Cung một chuyến, hỏi Thái Thanh Thánh Nhân xem sao!" Hai người cuối cùng đạt được nhất trí, liền cưỡi tường vân, bay về phía Bát Cảnh Cung ở núi Thủ Dương. ...

Bây giờ, đã một trăm năm trôi qua kể từ khi Thập Nhị Tổ Vu đập phá Thiên Đình.

Thiên Đình dưới sự giúp đỡ của mấy vị đại Thánh Nhân, đã được xây dựng lại.

Hạo Thiên sau khi bị Hồng Quân khiển trách một trận, đã thu liễm tính khí của mình, đối với Vu Tộc cũng không còn dám có ý đồ gì.

Nhưng sau biến cố lần trước, độ tin phục của chúng tiên thần đối với hắn cũng đã giảm đi rất nhiều.

Hạo Thiên để tái lập hình tượng, đã đổi Thiên Đế thành Ngọc Đế, thái độ đối với hạ thuộc cũng tốt hơn.

Cộng thêm sự giúp đỡ của Dao Trì, trật tự quy tắc của Thiên Đình cuối cùng cũng ổn định lại.

Về phần phân thân của Lão Tử, không hỏi thế sự.

Chuyên tâm nghiên cứu đan đạo ở cung Đâu Suất.

Bản tôn, sau khi rời khỏi Thanh Liên Cư, đã trở về Bát Cảnh Cung ở núi Thủ Dương. "Lão gia, ngài cuối cùng cũng trở về." Vừa vào cửa, đồng tử đã chạy ra. "Xảy ra chuyện gì rồi?" Lão Tử trong lòng căng thẳng.

Đoạn thời gian này, xảy ra quá nhiều chuyện trên người lão, đến mức sắp trở thành thần kinh chất rồi.

Vì vậy nghe lời đồng tử, nhìn biểu cảm của nó, trong lòng căng

thẳng.

Sợ lại có chuyện phiền phức gì với Diệp Thanh hoặc Vu Tộc.

Dù sao, ba lần năm lượt đều ngã trong tay Diệp Thanh.

Bị Thập Nhị Tổ Vu đánh...

Thôi, không nói nữa, toàn là nước mắt. "Mau nói đi, chuyện gì?" Lão Tử thúc giục. "Nhị Thánh của Tây Phương Giáo đã đến." "Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề?

Đến làm gì?" Lão Tử nhíu mày.

Đột nhiên lại đến.

Hai tên này thích hóng chuyện, gặp chuyện thích chen chân vào.

Trăm năm trước, Thập Nhị Tổ Vu đập phá Thiên Đình, các Thánh Nhân khác đều xuất hiện, tại sao hai người họ lại không có mặt?

Không hợp lý. "Lão gia, họ đã ở đây hơn mười năm rồi, nói là có chuyện quan trọng tìm ngài." "Nhưng con hỏi thì họ lại không nói, con nghĩ, hai người họ chắc chắn ở đây ăn chực uống chực." "Vì vậy, con nói với họ, Lão gia bị Thập Nhị Tổ Vu đánh cho tự kỷ rồi, không biết chạy đi đâu bế quan rồi!" "Nhưng hai người họ thật không biết xấu hổ, nói là dù có đợi đến thiên hoang địa lão, cũng phải đợi ngài về!" Đồng tử mặt tròn vo, mắt to long lanh, vô cùng đáng yêu.

Thế nhưng, Lão Tử nghe xong, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi. "Ngươi?

Ngươi nói hết chuyện lão gia bị đánh ra ngoài rồi sao?" Lão Tử thật không còn gì để nói.

Chuyện bị đánh có thể tùy tiện nói ra sao?

Ta có cần mặt mũi nữa không!

Bất lực, ngoài việc chịu tức ở bên ngoài, về nhà cũng phải chịu tức sao?

Nhưng nhìn thấy đứa bé đáng yêu như vậy, lại xuất phát từ ý tốt, lão mới nguôi giận. "Ta đi gặp họ xem sao!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, tuy có chút không biết xấu hổ, nhưng đều muốn phát triển Tây Phương Giáo.

Chuyện ăn chực uống chực lãng phí thời gian tuyệt đối sẽ không làm.

Vì vậy, Lão Tử đoán, chắc chắn đã gặp phải chuyện lớn. "Hai vị đạo huynh, có chuyện gì mà gấp gáp như vậy, nhất định phải đợi ta về sao?" Lão Tử chỉnh đốn lại tâm tình, đi vào, nói. "Thái Thanh đạo huynh, cuối cùng huynh cũng về!" Hai người thấy vậy, vội vàng đứng dậy, khẽ hành lễ với Lão Tử. "Nghe đồng tử dưới trướng ta nói, hai vị đã đến hơn mười năm, rốt cuộc có chuyện gì mà nhất định phải tìm ta?" Lão Tử vừa nói, vừa nhìn vào trong phòng.

Quả nhiên, hai người đã ở đây một thời gian. "Thái Thanh đạo huynh, không phải ta nói, đồng tử kia thật không thể trách." "Hai chúng ta ở đây chắc chắn có chuyện quan trọng, lại bị người ta đánh cho tự kỷ, không biết đi đâu bế quan rồi!" Tiếp Dẫn có chút phẫn nộ.

Ta không đợi lão gia nhà ngươi về sao?

Cần gì phải lừa ta như vậy? "A, trẻ con nói dối là không tốt, sư huynh đệ chúng ta đều là Thánh Nhân, lẽ nào thật sự sẽ mặt dày mày dạn ở đây ăn chực đồ sao?" Chuẩn Đề tiếp lời.

Lão Tử nghe vậy, sắc mặt trực tiếp tối sầm lại.

Mẹ nó, ta không phải bị đánh sao?

Có cần phải biến tấu để biên soạn ta không?

Chương 75

"Hai vị, có chuyện thì mau nói, không có chuyện thì mời về!

Bát Cảnh Cung của ta không hoan nghênh hai vị thường trú." Lão Tử có chút tức giận.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, ngơ ngác.

Ta không phải là bảo ngươi dạy dỗ đứa trẻ sao?

Có cần phải nghiêm túc như vậy không?

Thôi, thôi thôi. "Thái Thanh đạo huynh, ta đến đây hỏi, là chuyện liên quan đến mấu chốt chấn hưng Tây Phương Giáo của chúng ta." "Lúc đầu ngài nói với ta, là Ngũ Thải Thạch." "Nhưng sau đó nghe Diệp Thanh đạo hữu nói, lại là Linh Hầu." "Rốt cuộc là chuyện gì?" Tiếp Dẫn cuối cùng cũng vào vấn đề chính. 81.

Nói xong, hai người liền mắt chằm chằm nhìn Lão Tử, hy vọng có thể cho một câu trả lời chính xác. "Ai, chuyện này vốn là thiên cơ, nếu Diệp Thanh đạo hữu đã nói toạc ra, bần đạo cũng không phủ nhận." "Mấu chốt chấn hưng Tây Phương Giáo, là Linh Hầu!" Lão Tử nghiêm túc đáp lại. "Hả?

Không đúng!" "Ta đã bận rộn lâu như vậy, bất kể là Linh Hầu, khỉ thường, khỉ biến dị, đều bị ta mang về Tây Phương rồi, không có tác dụng gì cả?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, mặt đầy vẻ.

Lão Tử bên cạnh nghe xong, cũng ngớ người. "Hai vị?

Đã mang tất cả khỉ trong Hồng Hoang về Tây Phương rồi?" "Đúng vậy!" Tiếp Dẫn thừa nhận, tiếp tục nói: "Ta đã chăm sóc, độ hóa chúng rất tốt, nhưng khí vận của Tây Phương Giáo vẫn hao hụt nghiêm trọng!

Không thấy tăng trưởng gì cả!" Sự phát triển của một giáo phái, không phải là giáo phái có bao nhiêu người.

Mà là khí vận.

Khí vận tăng trưởng, giáo phái sẽ đại hưng.

Nếu tính theo số lượng người, Tây Phương Giáo ít nhất có mấy chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu con khỉ.

Vậy thì chắc chắn đã phát triển rồi. "...Ha ha ha!" Lão Tử bật cười, lần đầu tiên cười sảng khoái đến vậy.

Cả nỗi buồn bực bị Thập Nhị Tổ Vu đánh tơi bời cũng tan biến hết.

Hai tên ngốc này, quá ngốc, quá hài hước.

Lại vì một câu nói của tên nhóc hỗn xược Diệp Thanh, mà mang cả Hồng Hoang khỉ về Tây Phương.

Công trình thật vĩ đại, phải mất bao nhiêu thời gian.

Chẳng trách lão cảm thấy, thế giới Hồng Hoang thiếu đi một chút gì đó.

Hóa ra là khỉ đã biến mất. "Thái Thanh đạo huynh, huynh cười gì vậy?" Tiếp Dẫn hỏi. "Ta cười... ha ha ha!" "Không được, để ta cười thêm một lúc nữa!" Lão Tử thật sự không nhịn được.

Một con khỉ, mà lại bắt hết tất cả khỉ trong Hồng Hoang về.

Nếu là chim, là cá, chẳng lẽ cũng phải bắt hết chim và cá về Tây Phương sao?

Nửa ngày sau, Lão Tử mới bình tĩnh lại. "Hai vị đạo hữu, đã nhầm rồi!

Linh Hầu của ta, là Linh Hầu được sinh ra từ Ngũ Thải Thạch."

"Cả Hồng Hoang chỉ có một con này." "Đương nhiên, muốn biết tung tích của Ngũ Thải Thạch, phải đi tìm tiểu sư muội của ta, Nữ Oa!" Lão Tử nói xong, quay người đi ra ngoài.

Không nhịn được nữa.

Ra ngoài lại một trận cười ha hả.

Trên đời này lại có Thánh Nhân ngốc như vậy sao?

Trong phòng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong, mặt đỏ bừng.

Mẹ nó, hóa ra làm cả nửa ngày, lại quay về Ngũ Thải Thạch sao?

Chó chết Diệp Thanh, nói không rõ ràng, cứ chờ đó cho bản Phật.

Hai người tức giận đùng đùng ra khỏi cửa, bay về phía Thanh Liên Cư của Diệp Thanh. ... *Gầm!* Hư không Hồng Hoang, ứng long bay lượn.

Diệp Thanh đứng trên lưng rồng, ngạo nghễ một phương. 82.

Phía sau Diệp Thanh, Nữ Oa, Thường Hi, Hi Hòa đang bay múa trong gió, y phục phần phật. "Diệp Thanh, đại sư huynh của ta bị đánh thảm như vậy, ngươi còn bắt ông ấy giúp điểm hóa hắc long, cũng thật làm khó ông ấy rồi!" Nhớ lại tình hình ngày đó, Nữ Oa đang mặc niệm cho Lão Tử.

Đồng thời cũng cảm thấy may mắn.

May mà mình đã làm Vu Hậu, nếu không, không biết bị gài bẫy bao nhiêu lần. "Diệp Thanh ca ca, con rồng này ngầu quá, sau này ta có thể thường xuyên cưỡi không?" Thường Hi và Hi Hòa ngây thơ cười.

Giống như một cô bé chưa từng thấy thế sự. "Được chứ, chúng ta cứ cưỡi gió rong chơi ba trăm năm, ngắm nhìn thế giới Hồng Hoang cho thỏa thích!" Diệp Thanh mỉm cười nói.

Ứng long liền tiếp tục tiến về phía trước.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Thanh Liên Cư, Diệp Thanh đương nhiên biết.

Chỉ là, với hai tên không biết xấu hổ lại không có quan hệ gì, để họ chờ ba trăm năm thì đã sao? ...

Rất nhanh, ba trăm năm đã trôi qua.

Ứng long thật sự đã bay một vòng quanh Hồng Hoang.

Khi trở về Ba Mươi Ba Tầng Trời, Diệp Thanh dẫn Nữ Oa và ba nữ tử xuống, rồi nói với ứng long: "Đi hoàn thành ước định với Thái tử Trường Cầm, sau đó hãy quay về Thanh Liên Cư." "Đa tạ sư tôn!" Ứng long lắc mình một cái, hóa thành một nam tử áo đen, rồi bay về phía Địa Phủ. "Được rồi, chúng ta cũng vào gặp bạn cũ thôi!" Diệp Thanh mỉm cười, đi vào Thanh Liên Cư. "A di đà phật, Nữ Oa đạo hữu, cuối cùng cô cũng về!" Thấy Diệp Thanh và mọi người vào, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng đón tiếp.

Nhưng hai người tỏ ra rất khó chịu.

Vì tên hỗn cầu Diệp Thanh đã bắt họ đợi ba trăm năm.

Nhưng nghĩ đến việc phải hỏi Nữ Oa về tung tích của Ngũ Thải Thạch, họ mới cố gắng kìm nén không biểu hiện ra ngoài.

Mặc dù vậy, hai người cũng chỉ chào Nữ Oa một tiếng.

Về phần Diệp Thanh và hai chị em Thường Hi, cút sang một bên, bản Phật không có thời gian để ý. "Ta về hay không thì liên quan gì đến các ngươi?" Diệp Thanh bực bội.

Hai tên khốn này ở trên địa bàn của lão tử mà đến chủ nhà cũng không thèm chào một tiếng? "Diệp Thanh, ngươi hiểu lầm rồi, ta tìm Nữ Oa đạo hữu, chứ không phải tìm ngươi!" Tiếp Dẫn nổi giận.

Mẹ nó chứ, bản Phật bị gài bẫy thảm quá.

Mang cả Hồng Hoang khỉ về Tây Phương.

Bây giờ, lại phải đưa về.

Hơi thở này còn chưa nuốt xuống được. "Tốt thôi, tìm Nữ Oa, thì đến Oa Hoàng Cung đi, đến Thanh Liên Cư của ta làm gì?

Cút!" Diệp Thanh sắc mặt trầm xuống, nói.

Ở trên địa bàn của ta mà lại kiêu ngạo như vậy? "Diệp Thanh đạo hữu, nếu không phải ngươi mang Nữ Oa đạo hữu ra ngoài, chúng ta cần gì phải đợi ở đây?" Chuẩn Đề tiếp lời. "Ta mang nàng ra ngoài có việc, liên quan quái gì đến các ngươi?" Hai người này thật thú vị.

Ta mang Nữ Oa ra ngoài, các ngươi phải đợi ở đây sao?

Lẽ nào không biết đợi người ta trở về rồi hẵng đến? "Hừ, có việc, cưỡi ứng long đi dạo một vòng Hồng Hoang, đó cũng gọi là có việc!" Hai người hừ lạnh, trong lòng có chút khó chịu.

Rõ ràng biết họ đến, lại còn chạy ra ngoài dạo chơi.

Nếu thật sự có việc, họ cũng sẽ không tức giận như vậy. "Được, được!

Ngon!" Diệp Thanh nói xong, lại nói với Nữ Oa: "Vu Hậu, vừa hay ta đang tham ngộ Thời Gian Đại Đạo, đi, giúp ta tham khảo một chút!" Lời vừa dứt, Diệp Thanh trực tiếp kéo tay Nữ Oa, đi vào sâu trong Thanh Liên Cư. "Này, đợi đã!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, vội vàng đuổi theo. *Bốp!* Chỉ nghe một tiếng vang lớn, hai người trực tiếp bị trận pháp bắn ra ngoài. "Chết tiệt Diệp Thanh, bản Phật chưa xong với ngươi đâu!" Tiếp Dẫn hét lớn.

Chỉ là, Diệp Thanh không hề để tâm.

Hắn thu Thường Hi và Hi Hòa vào Hỗn Độn Châu, thật sự lấy ra

Hỗn Độn Chung, cùng Nữ Oa tham ngộ Thời Gian Đại Đạo. "Diệp Thanh, thật sự không quan tâm sao?" Nữ Oa nhân từ, mở lời hỏi. "Quan tâm làm gì?

Hai kẻ mặt dày vô sỉ đó, có gì đáng để ý?" Diệp Thanh nói xong, thu Hỗn Độn Chung lại, rồi lại lấy ra Hỗn Độn Châu. "Thường Hi và Hi Hòa, thế giới bên trong có ba ngàn đại đạo, đang bắt đầu tự động diễn hóa!" Đột nhiên nghĩ đến chuyện này, hắn liền bắt đầu nghiên cứu Hỗn Độn Châu.

Khi thần thức thâm nhập vào.

Quả nhiên, bản nguyên ba ngàn đại đạo tuy không mạnh, nhưng may là có thể tự mình diễn hóa.

Nếu diễn hóa hoàn tất, sẽ có thể dung hợp với thế giới Hồng Mông.

Chương 76

Đến lúc đó không chừng có thể chứng Đại Đạo trong thế giới Hồng Mông.

Chỉ là, bản nguyên ba ngàn đại đạo?

Diệp Thanh xem một lúc, cuối cùng cũng biết được đại khái. "Trong Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa ba ngàn đại đạo, lẽ nào lúc đầu giao thủ với Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu đã hấp thu vào?" "Hả?" Nữ Oa bên cạnh nghe vậy, mặt đầy vẻ mơ hồ. "Thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu có quy tắc đại đạo thành hình, giúp ta luyện hóa thử xem?" Diệp Thanh nói. "Ồ?" Nữ Oa trên mặt có chút kinh ngạc.

Thế giới trong Hỗn Độn Châu, vốn là chết, nếu bây giờ có đại đạo sinh thành, không chừng phương pháp của Diệp Thanh thật sự có thể thực hiện được.

Sau đó, Diệp Thanh gọi Chu Tước ra, lấy Nam Minh Ly Hỏa, đặt vào thế giới Hồng Mông.

Lại sử dụng ba loại bản nguyên chi hỏa khác.

Bắt đầu luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Một ngày hai ngày, một năm hai năm...

Trong nháy mắt, lại một trăm năm trôi qua.

Diệp Thanh và Nữ Oa dừng lại.

Tầng cấm chế cuối cùng của Hỗn Độn Châu mãi mãi không thể luyện hóa được. "Diệp Thanh, Hỗn Độn Châu là số một độn đi, nếu muốn triệt để luyện hóa, ta đoán phải để thế giới Hồng Mông bên trong hoàn thành, nếu không, chúng ta không làm được." Nữ Oa kiến

nghị.

Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, độn đi số một.

Các bảo vật khác, đều nằm trong thiên diễn bốn mươi chín, có thể dùng đạo tắc Hồng Hoang để luyện hóa.

Hỗn Độn Châu là số một độn đi.

Cần có thế giới Hồng Mông hoàn chỉnh, nếu không, vĩnh viễn thiếu đi một chút đó không thể luyện hóa. "Nói không sai!

Xem ra, ta phải nhanh chóng thu thập các bản nguyên khác, để thế giới Hồng Mông gia tốc diễn hóa." Diệp Thanh gật đầu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói bi thảm. "Diệp đạo hữu, Diệp đại gia, cầu xin ngài ra đi, ta biết sai rồi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thánh Nhân thì sao?

Tức giận thì sao?

Không phá được trận pháp của Diệp Thanh?

Cũng không dám phá trận pháp.

Một trăm năm, phẫn nộ, oán hận, cuối cùng hối hận, tự trách.

Nếu lúc đầu chịu nhún nhường, sẽ không lãng phí thêm một trăm năm. "Đi thôi, đại thế Thiên Đạo không thể trái!" Nói xong, Diệp Thanh dẫn Nữ Oa đi ra ngoài. "Diệp Thanh đạo hữu, ta biết sai rồi, cầu xin ngài, để Nữ Oa đạo hữu nói cho ta biết tung tích của Ngũ Thải Thạch đi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề như gặp được tổ tông, vội vàng chạy tới, nước mắt nước mũi tèm lem. "Đạo hữu, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật chứ." "Hai huynh đệ chúng ta lúc đầu vì Linh Hầu của ngài, đã mang cả Hồng Hoang khỉ về Tây Phương." "Bây giờ lại phải từng con từng con đưa về." 83. "Ngài cũng phải thông cảm

nỗi khổ của ta chứ!" Cái gì?

Mang cả Hồng Hoang khỉ về Tây Phương?

Diệp Thanh nghe vậy, trực tiếp ngớ người.

Giống hệt như Lão Tử.

Hai tên ngốc này?

Bên cạnh Nữ Oa cũng ngây người.

Cả Hồng Hoang khỉ, đó là bao nhiêu.

Hai người, chẳng phải đã tốn không ít thời gian sao? "Ha ha ha, cười chết mất!" "Trên đời này, lại có Thánh Nhân ngu ngốc như vậy!" Diệp Thanh cười ha hả, Nữ Oa cố giữ hình tượng hơn một chút, nhưng cũng che miệng cười khẽ.

Vì, đây thực sự là một chuyện cười lớn. "Hai vị, đừng cười nữa, ta đã hỏi Thái Thanh Thánh Nhân, Linh Hầu của ngài, là Linh Hầu được sinh ra từ Ngũ Thải Thạch do Nữ Oa Thánh Nhân năm đó luyện chế." "Vì vậy, xin Nữ Oa Thánh Nhân cho biết!" Tiếp Dẫn thành khẩn cầu xin. "Mà, cầu người thì phải có bộ dạng của người cầu người, nếu sớm như vậy chẳng phải tốt rồi sao?" Diệp Thanh cười cười.

Hai người nghe vậy, mắt sáng lên.

Vội vàng đến trước mặt Nữ Oa, nói: "Nữ Oa đạo hữu, cầu xin cô nói cho ta biết, Ngũ Thải Thạch ở đâu?" "Ngũ Thải Thạch?

Ta thật sự không biết ở đâu!" Nữ Oa mặt đầy vẻ mơ hồ.

Năm đó một lòng vá trời, đâu có biết Ngũ Thải Thạch rơi ở đâu?

Tiếp Dẫn: "..." Chuẩn Đề: "..." Khổ sở đợi bốn trăm năm, kết quả đổi lại một câu không biết? "Thật sự không biết." Lúc này, Diệp Thanh đi tới.

Chuyện xảy ra sau Phong Thần lượng kiếp, Nữ Oa làm sao biết được?

Ngoài Thiên Đạo và Lão Tử, chỉ có tên xuyên không này biết.

Nhưng hắn chắc chắn sẽ không nói ra.

Nếu không sẽ bị trời phạt. "Vậy ngài chắc chắn biết!

Cầu xin Diệp đại gia nói cho ta biết đi!" Tiếp Dẫn gượng cười. "Xin lỗi, lần này ta không thể trả lời, vì đó là thiên cơ." "Nhưng ta có thể nói cho các ngươi biết, nó sẽ trở thành một thành viên của Tây Phương Giáo!" Lời vừa dứt, Diệp Thanh liền đi vào, không nói nhảm với họ nữa.

Có thời gian đó, không bằng đi luyện hóa lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo mà Đông Hoàng Chung mang theo. "..!" Diệp Thanh đi, Nữ Oa cũng đi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt lạnh trầm đến cực điểm.

Thứ hỗn đản chết tiệt, thật sự coi chúng ta dễ bắt nạt sao?

Chờ bốn trăm năm, một người không biết, một người thiên cơ bất khả tiết lộ?

Cứ chờ đó cho ta.

Hai người mang theo vẻ oán hận, trở về Tây Phương.

Trước tiên chỉ có thể đưa đám khỉ đầy đất trở về, sau đó bắt đầu chỉnh đốn lại số lượng đệ tử ít ỏi của Tây Phương Giáo, điểm hóa họ thành Phật.

Lại mấy trăm năm trôi qua.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đột nhiên mở mắt. "Cơ hội cuối cùng cũng đến rồi." "Diệp Thanh, Nữ Oa, dám chơi xỏ ta, hôm nay, ta sẽ cho các ngươi biết mùi vị bị nhân gian đế vương tiết độc!" Thiên Đình.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vào Điện Lăng Tiêu.

Lúc này, Ngọc Đế Hạo Thiên đã cho lui tất cả mọi người, cùng hai người bàn bạc. "Bệ hạ, nghe nói Đạo Tổ có ý truyền xuống Phong Thần Bảng, vì Thiên Đình tăng thêm ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, thật đáng mừng!" Tiếp Dẫn giơ phật chỉ, chúc mừng Hạo Thiên. "Hai vị Thiên Tôn, không phải chỉ đến để chúc mừng chứ?" Hạo Thiên dù gì cũng là Ngọc Hoàng Đại Đế.84.

Nắm giữ Phong Thiên Ấn, có thể suy diễn thiên cơ, cũng có thể che đậy thiên cơ.

Thực lực đã đạt đến Thánh Nhân. "Ha ha, không sai, hôm nay đến đây, ta thực sự có chuyện quan trọng khác." "Dám hỏi Ngọc Đế, có muốn buông tha cho Diệp Thanh và Vu Tộc?

Có muốn đối với Địa Phủ không nghe không hỏi, mặc cho Vu Tộc nắm giữ?" Tiếp Dẫn cười trước, sau đó hỏi một câu.

Tuy năm đó lúc Thập Nhị Tổ Vu đập phá Thiên Đình, hai người đang bận bắt khỉ.

Nhưng sau đó đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Họ có thù với Diệp Thanh.

Tương tự, Hạo Thiên cũng có thù với Diệp Thanh.

Vậy thì, chỉ cần hai bên liên hợp, nhất định có thể tính kế Diệp Thanh, tính kế Vu Tộc.

Họ cho rằng, Phong Thần lượng kiếp chính là một cơ hội. "Nếu hai vị Thiên Tôn đã nói thẳng, vậy trẫm cũng không cần che giấu nữa!" "Thật ra, mối hận của ta đối với Diệp Thanh, đối với Vu Tộc vẫn chưa bao giờ nguôi ngoai!" Hạo Thiên tâm cơ cực sâu.

Từ việc năm đó tính kế Vu Tộc có thể thấy, hắn đối với Diệp Thanh, đối với Vu Tộc bất mãn đến mức nào.

Nhưng có cách nào không?

Hồng Quân ra mặt cũng không thể bảo vệ được chút tôn nghiêm cuối cùng của Thiên Đình.

Một Chuẩn Thánh, dựa vào vài thuộc hạ ít ỏi, sao có thể là đối thủ của Diệp Thanh và Vu Tộc?

Bây giờ, thật không dễ dàng dựa vào nhẫn nhục chịu đựng, mới có được một chút uy vọng.

Lại đến Tử Tiêu Cung khóc lóc một phen, mới khiến Hồng Quân đồng ý, phát động Phong Thần chi chiến, vì Thiên Đình tăng thêm các lộ thần tiên.

Mục đích của hắn, là để tráng đại Thiên Đình, để có thể đạp Vu Tộc dưới chân.

Để có thể triệt để nắm giữ Địa Phủ trong tay Thiên Đình.

Về phần Diệp Thanh, không có cách nào đi hận.

Vì thực lực không cho phép, người ta là Thánh Nhân, thần tiên Thiên Đình có nhiều đến đâu, cũng không đủ một bàn tay của người ta tát.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, có Tây Phương Nhị Thánh tham gia, Hạo Thiên cũng phải đánh cược một phen. "Tốt, nếu đã như vậy, vậy chúng ta trước tiên như thế này..." ...

Bát Cảnh Cung.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ đều ngồi vây quanh. "Hai vị sư đệ, Sư tôn ban xuống Phong Thần Bảng, có thể sắc phong ba trăm sáu mươi lăm lộ chính chủ thần, hai ngàn phó chủ thần, tám vạn bốn ngàn thần sát đinh giáp và thiên binh thiên tướng, chúng ta cần phải thương nghị kỹ lưỡng!" Lão Tử mở lời, lấy ra một

quyển sách.

Chính là tiên thiên linh bảo do một lá sen hỗn độn thanh liên hóa thành, tên là Thiên Thư. "Phong Thần Bảng?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, dường như không hiểu rõ.

Chương 77

"Phong Thần Bảng, có năng lực siêu phàm, có thể ngưng tụ hồn phách người chết, phong thần bái tướng, vào Thiên Đình nhậm chức." Nguyên Thủy Thiên Tôn không kinh ngạc, ngược lại còn giải thích.

Có thể thấy, lão đã biết chuyện này.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, mới bừng tỉnh đại ngộ, sau đó hỏi: "Vậy chúng ta phải làm thế nào?" "Hạ giới Ân Thương khí số đã tận, Đế Tân tàn bạo, chúng ta phụng thiên mệnh, hưng Chu phạt Trụ!" "Phàm người chết, đều có xác suất lên Phong Thần Bảng!" Lão Tử lại nói.

Tuy lời nói đơn giản, nhưng trọng điểm ở chỗ hai chữ "xác suất".

Cũng có nghĩa là, lên Phong Thần Bảng phải xem vận may.

Dù sao một triều đại diệt vong và một triều đại hưng thịnh, phải chết bao nhiêu người.

Mấy chục vạn, thậm chí hàng trăm vạn.

Nhưng một cái Phong Thần Bảng, cũng chỉ có bấy nhiêu chức vị.

Quan trọng nhất, cũng chỉ có ba trăm sáu mươi lăm người. "Vậy thần vị có người được định sẵn chưa?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi. "Không có, có thể là Nhân Giáo của ta, cũng có thể là Xiển Giáo của nhị sư đệ, cũng có thể là Tiệt Giáo của ngươi!" Lão Tử vuốt râu, giải thích. "Vậy thì tốt!" Thông Thiên Giáo Chủ đã hiểu.

Nếu mọi người đều không biết, vậy Phong Thần cũng công bằng.

Hơn nữa, đệ tử Tiệt Giáo đông đảo, chết vài người cũng không sao, có thể vào Thiên Đình làm thần, cũng là một công đức. "Sư đệ, sư tôn pháp chỉ, ba giáo chúng ta đệ tử đều có thể tham chiến!" Lão Tử

lại một lần nữa dặn dò. "Đại sư huynh, yên tâm, chúng ta thân là Thánh Nhân, tự nhiên không thể xuất chiến!" "Tiệt Giáo của ta có nhiều đệ tử làm quan ở Ân Thương, nếu nghịch thiên mà hành, sau khi chết có thể vào Phong Thần Bảng, ta cũng không có gì để nói!" "Nhưng tám đại đệ tử dưới trướng ta, ta sẽ nghiêm lệnh không cho xuất sơn." Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, liền đứng dậy, quay người rời khỏi Bát Cảnh Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nhìn nhau, đều lộ ra một nụ cười.

Nhân Giáo có đệ tử đếch đâu, Huyền Đô một mình, cũng sẽ không xuất sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dưới trướng có Thập Nhị Kim Tiên.

Mỗi người đều là bảo bối, tự nhiên cũng sẽ không vào Phong Thần Bảng.

Vì vậy, người vào bảng, đều dựa vào đệ tử Tiệt Giáo của Thông Thiên Giáo Chủ rồi.

Thế nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm ngón tay tính, lập tức nhíu chặt mày. "Đại sư huynh, theo thần vị suy tính, tám đại đệ tử của tam sư đệ phải có bảy người ứng kiếp mới được!" "Ai, nếu đã như vậy, tự mình sắp xếp đi!" Lão Tử thở dài một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta cũng về trước đây!" Thông Thiên Giáo Chủ thật đáng thương.

Bây giờ còn không biết rõ, một trận Phong Thần chi chiến, là vì Tiệt Giáo mà thiết lập.

Về phần sắp xếp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên là trục xuất đệ tử thế tục Thân Công Báo ra khỏi sư môn, để hắn gia nhập Tiệt Giáo, bày mưu tính kế, kéo từng đệ tử của Thông Thiên Giáo

Chủ xuống nước. ...

Thanh Liên Cư.

Diệp Thanh trải qua mấy trăm năm, cuối cùng cũng đã nắm giữ được Thời Gian Đại Đạo.

Hai tay giơ lên.

Một luồng đạo vận quy tắc một trắng một đen ngưng tụ trong tay. "Thời Gian Đại Đạo, có thể ngược dòng đi lên, cũng có thể thuận thế mà làm." Nắm giữ hai loại đại đạo thời gian, không gian, không những có thể tự do xuyên qua không gian. 85.

Mà còn có thể tùy ý dòm ngó thiên cơ.

Đương nhiên, Thời Gian Đại Đạo mà Diệp Thanh nắm giữ, không phải là thứ mà Tổ Vu thời gian Cửu Âm Chúc có thể so sánh được. "Hử, Phong Thần kiếp sắp đến?" Diệp Thanh nhíu mày.

Đại thế, không thể vi phạm.

Nhưng Diệp Thanh lại cảm nhận được một mùi vị âm mưu.

Dùng Thời Gian Đại Đạo suy diễn thiên cơ, lại là một mảnh hỗn độn. "Thiên cơ bị che đậy rồi?" Diệp Thanh nhíu mày, kẻ ngốc cũng biết, lại có người muốn làm trò.

Hắn lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, lại phối hợp với Thời Gian Đại Đạo, mới tính ra được.

Nhưng cũng chỉ là chuyện sắp xảy ra. "Hừ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thật vô sỉ." "Hóa ra, Đế Tân sở dĩ có thể khắc những câu thơ tiết độc Nữ Oa trong miếu Nữ Oa, là kiệt tác của các ngươi!" Diệp Thanh sắc mặt không tốt.

Hai tên không biết xấu hổ, lại dám thiết kế Vu Hậu?

Được, tự cho là che đậy thiên cơ, tưởng rằng người khác không

biết.

Vậy ta sẽ cho các ngươi xem, sau khi Nữ Oa biết chuyện này sẽ xử lý các ngươi thế nào.

Lời vừa dứt, thân ảnh Diệp Thanh biến mất, xuất hiện trong Oa Hoàng Cung. "Tiểu Nữ Oa!

Làm gì đó?" Nữ Oa đang suy tư, bên cạnh có một đứa bé hầu hạ, là linh châu hóa hình, tên là Linh Châu Tử. "Ngươi có thể đừng thêm chữ 'tiểu' vào trước tên ta được không?" Nữ Oa trừng mắt.

Muốn gọi Nữ Oa thì gọi Nữ Oa, gọi Vu Hậu thì gọi Vu Hậu, tại sao lúc nào cũng phải gọi tiểu Nữ Oa, tiểu Vu Hậu?

Mẹ nó, ta nhỏ chỗ nào? "Khụ khụ, Vu Hậu của ta, trong mắt ta, nàng mãi là một tiểu nữ nhân!" Diệp Thanh là ai chứ, là con cháu của người Hậu Thiên, da mặt còn dày hơn cả tường thành. "Hỏi ngươi một chuyện, bây giờ có thể suy diễn ra thiên cơ không?" Nói chuyện chính.

Nữ Oa ánh mắt ngưng lại, bấm ngón tay tính toán, thiên cơ hỗn độn, mông lung không rõ.

Liền lắc đầu, nói: "Không tính ra được." "Ha ha, không tính ra được là đúng rồi!

Vì có người đang sử dụng âm mưu quỷ kế!" Diệp Thanh thần bí nói, mặt đầy nụ cười.

Nữ Oa: "..." Có người sử dụng âm mưu quỷ kế?

Vậy ngươi cười cái búa gì.

Không, không đúng, lẽ ra là do Phong Thần lượng kiếp sắp đến, mới dẫn đến thiên cơ mơ hồ chứ? "Mấy hôm trước, Sư tôn ban xuống pháp chỉ, bảo ta cùng phụ tá Khương Tử Nha, hoàn thành đại nghiệp

Phong Thần!" "Chắc là vì lý do này!" Nữ Oa nói, cũng vì chuyện này mà đang suy tư.

Phải giúp đỡ Khương Tử Nha như thế nào! "Phong Thần lượng kiếp không sai, nhưng rốt cuộc là do ai dẫn dắt?" Diệp Thanh cười hắc hắc.

Không phải là do Đại Địa Chi Mẫu này dẫn dắt sao.

Lúc này, xe loan của Trụ Vương chắc đang trên đường đến miếu Nữ Oa ở thành Triều Ca rồi.

Đại Thương, thành Triều Ca, trong hoàng cung.

Đế Tân ngồi trên long ỷ, khí thế phi phàm.

Hắn là Nhân Hoàng, là tộc chủ của Nhân tộc.

Tuy nhiên, khi tại vị được bảy năm, lại vì tàn bạo bất nhân mà khiến bảy mươi hai lộ chư hầu xung quanh nổi dậy.

Phải nhờ đệ tử Tiệt giáo là Văn Trọng đi trấn áp mới tạm thời dẹp yên.

"Bệ hạ, hiện nay quần hùng nổi dậy, tuy có Thái sư trấn áp, nhưng chúng ta cũng không thể không làm gì.

Ba ngày sau chính là ngày sinh của Nữ Oa Thánh Mẫu nương nương." "Thần khải tấu bệ hạ, xin hãy dẫn các văn võ đại thần đến miếu Nữ Oa dâng hương cầu nguyện, cầu cho cơ nghiệp Đại Thương của ta vĩnh tồn." Thương Dung tiến lên khải tấu.

Ông là một đại thần quản lý lễ nhạc, một hiền thần.

"Sinh thần Nữ Oa Thánh Mẫu nương nương?" Đế Tân nhíu chặt mày.

Thân là Nhân Hoàng, hắn đương nhiên biết Thánh Mẫu nương nương là ai.

Ban đầu nếu bà không tạo ra Tiên Thiên Nhân tộc, làm sao có sự xuất hiện của bọn họ?

Chỉ là, trong lòng hắn, Nữ Oa Thánh Mẫu nương nương rốt cuộc là nhân vật thế nào.

Nếu ba ngày sau là sinh thần của bà, đi tế bái cũng là chuyện nên làm.

"Thương Dung, việc này giao cho khanh sắp xếp đi!" … Ba ngày sau.

Đế Tân dưới sự bảo hộ của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, dẫn theo Thương Dung và các đại thần khác, đoàn người rầm rộ tiến về miếu Nữ Oa.

Khi bước vào trong, hắn lập tức bị vẻ đẹp của thánh tượng Nữ Oa thu hút.

Nhưng, thân là Thánh Mẫu nương nương, không thể xúc phạm.

Dù là Nhân Hoàng, cũng không thể so sánh với người đã tạo ra mình là Nữ Oa.

"Bệ hạ, mời dâng hương." Lúc này, Thương Dung đưa hương nến tới, để Đế Tân tế bái.

Mọi chuyện vốn diễn ra thuận lợi.

Nhưng khi tế bái xong, ngửi thấy mùi hương khói, Đế Tân cảm thấy có chút mơ hồ.

Nhìn lại thánh tượng Nữ Oa, lại biến thành một tuyệt thế mỹ nhân.

Tựa như đang sống vậy.

Còn đang vẫy tay với hắn?

“Lẽ nào…” Trụ Vương vốn là kẻ háo sắc.

Sau khi thấy cảnh tượng như vậy, chút lòng kính sợ còn sót lại cũng tan biến không còn.

Hắn cố sức nhắm mắt lại, rồi mở ra xem, lại phát hiện thánh tượng Nữ Oa vẫn chỉ là thánh tượng, trong lòng bỗng có chút thất vọng.

Hắn thuận miệng ngâm lên: “Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, Tận nê kim xảo dạng trang, Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, Phiên phiên vũ tụ ánh hà thường.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm, Thược dược lung yên sính mị trang, Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, Thủ hồi trường nhạc thị Trụ vương.” “Ừm, không tệ!

Lấy bút mực!” Đế Tân vừa ngâm thơ, vừa tưởng tượng lại dung mạo xinh đẹp của Nữ Oa vừa rồi.

Hắn lập tức cho người mang bút mực đến, viết bài thơ này lên cột trụ trong miếu Nữ Oa.

Thấy vậy, Hoàng Phi Hổ và Thương Dung đi cùng lập tức quỳ xuống khuyên can: “Bệ hạ, đây là câu thơ đại nghịch bất đạo, bệ hạ tuyệt đối không thể viết a!” “Đúng vậy, bệ hạ, Thánh Mẫu nương nương là mẹ của Nhân tộc, không thể khinh nhờn!” Hoàng Phi Hổ cũng ra sức khuyên.

Nhưng Trụ Vương lúc này như bị mất trí.

“Im miệng, cô vương là chúa của Nhân tộc, là Nhân Hoàng đương thời, có Thiên Đạo che chở, sao lại là khinh nhờn?” “Tất cả cút hết cho ta!” Nói xong, Trụ Vương liền đề bút viết xuống câu thơ kia.

Chương 78

Hắn ngắm nghía hồi lâu, mới lưu luyến rời đi.

Khi bọn họ rời đi, thân ảnh của Diệp Thanh và Nữ Oa hiện ra.

"Có đạo vận quy tắc xen lẫn trong hương khói, có thể khiến người ta thần trí không rõ, sinh ra ảo giác!" Diệp Thanh hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói.

Nếu không đưa Nữ Oa đích thân đến phàm gian, có lẽ đã không phát hiện ra nguyên nhân thực sự của việc Trụ Vương đề thơ.

Hóa ra là do hai tên ở Tây phương kia quá âm hiểm.

Che đậy thiên cơ, dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để Trụ Vương phạm lỗi.

Sau đó thiên cơ sáng tỏ, để Nữ Oa biết được câu thơ trong miếu Nữ Oa.

Biết được mình bị con người do chính mình tạo ra khinh nhờn.

Trong cơn thịnh nộ, Nữ Oa chắc chắn sẽ không nghĩ đến việc Trụ Vương đề thơ là do bị người khác gài bẫy.

Trong cơn giận dữ, chắc chắn sẽ truy cứu lỗi lầm của Trụ Vương.

Đương nhiên, Võ Vương phạt Trụ là thuận theo Thiên đạo, dù không có mắt xích này thì cũng sẽ xảy ra.

Nhưng việc Trụ Vương đề thơ đã làm tổn hại danh dự của Nữ Oa.

Hoàn toàn có lý do để ra tay.

"Là ai?" Sắc mặt Nữ Oa lạnh đến cực điểm.

Dám dùng Nhân tộc để tính kế khinh nhờn nàng, tội này không thể tha thứ.

"Là bọn chúng!" Diệp Thanh nói, dù sao bây giờ thiên cơ đã sáng tỏ.

Nữ Oa nghe vậy, lập tức suy tính.

Ngọn lửa giận trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức bùng lên.

"Chuẩn Đề, cái thằng khốn nạn nhà ngươi, dám gài bẫy cả bà đây sao?" Nữ Oa mắng một tiếng, thân ảnh bay thẳng lên trời cao.

Chuẩn Đề làm xong mọi việc, chuẩn bị thu dọn về nhà.

Nào ngờ, một luồng sức mạnh quy tắc khóa chặt lấy hắn.

Ngay sau đó, một vật màu đỏ rực bay về phía hắn, kèm theo một giọng nói phẫn nộ.

"Lão già kia, chết cho ta!" Nghe thấy giọng nói, Chuẩn Đề trong lòng chững lại: "Ai vậy?" Hắn lập tức lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, chống lại đòn tấn công của Tú Cầu Đỏ.

Ầm!

Sự va chạm của hai Tiên Thiên Linh Bảo khiến trời đất chấn động, hư không vỡ nát.

"Nữ Oa đạo hữu, có chuyện gì mà phẫn nộ vậy?" "Chúng ta có gì từ từ nói!" Chuẩn Đề vừa phòng ngự, vừa lùi lại.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, không thể nào, thiên cơ đã bị che đậy, Nữ Oa không thể nào biết được kế hoạch.

Sau khi biết chuyện, không phải nên đi tìm Đế Tân gây sự sao?

Sao lại chạy đến tìm ta?

"Từ từ cái em gái ngươi, tên vô sỉ bỉ ổi hạ lưu nhà ngươi!" Nữ Oa

vừa mắng, Tú Cầu Đỏ vừa tấn công.

Lại thêm đang trong cơn giận, ra tay chính là toàn lực, khiến không gian xung quanh sụp đổ từng mảng lớn rồi lại tái tổ hợp.

Đương nhiên, động tĩnh lớn như vậy tự nhiên đã thu hút sự chú ý của những người khác.

"Chuyện gì vậy?

Nữ Oa sư muội và Chuẩn Đề đánh nhau?" Lão Tử bấm tay tính toán, lập tức hiểu ra.

"Chuẩn Đề à Chuẩn Đề, tính kế ai không tốt, lại đi tính kế Nữ Oa?

Thật sự nghĩ nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối sao?" Lão Tử lắc đầu, chuyện thế này không quản thì hơn.

Cung Ngọc Hư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai người đại chiến, cũng đã hiểu ra.

Tuy Chuẩn Đề làm việc này có thể dẫn đến đại chiến Thương Chu bắt đầu, nhưng cũng đừng đi chọc Nữ Oa a.

Tuy là nữ tử, nhưng không có nghĩa là có thể bị tính kế.

Quan trọng nhất là, sau lưng nàng còn có một tên điên.

Đảo Kim Ngao.

Thông Thiên giáo chủ chỉ liếc mắt một cái, liền dặn dò đệ tử dưới trướng: "Phàm là người có linh căn trong bản giáo, không được phép xuống núi, nếu không, mọi hậu quả tự gánh." Ý tứ trong lời nói là Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu.

Những người linh căn không tốt có thể đi tranh giành một vị trí trên Phong Thần Bảng.

Nhưng những người linh căn tốt thì ở lại trên núi tu luyện, đừng vì

một thần vị có cũng được không có cũng chẳng sao mà lỡ dở tiền đồ của mình.

Đương nhiên, Phong Thần Lượng Kiếp chỉ có Thánh nhân mới biết.

Những người khác đều không thể biết.

Nếu không, Thông Thiên giáo chủ cũng sẽ không nói úp mở như vậy.

Thiên đình.

Hạo Thiên cũng đang theo dõi trận chiến này.

Mày hắn nhíu chặt, trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào Nữ Oa biết hết mọi chuyện?

Nếu vậy, tên điên Diệp Thanh kia có lại đánh lên trời, dỡ Thiên Đình không?...

"Nữ Oa đạo hữu, nếu không dừng tay, đừng trách bần tăng vô lễ!" Chuẩn Đề bị áp đảo, trong lòng có chút khó chịu.

"Gài bẫy ta, mà còn dám đòi vô lễ với ta?

Xem ta có xé xác ngươi không!" Nữ Oa tức điên lên.

Ai cũng nói hai tên ở Tây Phương giáo không biết xấu hổ, quả nhiên là thật.

Thiết kế để Nhân Hoàng khinh nhờn nàng, mà còn cho rằng mình làm đúng?

"Khụ khụ, Nữ Oa sư muội, ta chỉ đùa một chút thôi mà!" Chuẩn Đề trong lòng thót một cái, hóa ra Nữ Oa thật sự biết.

Chỉ là, vì sao lại biết?

Rõ ràng Hạo Thiên đã dùng Phong Thiên Ấn che đậy thiên cơ rồi

mà.

Lẽ nào Hạo Thiên không làm theo yêu cầu?

Hay là không đúng thời gian quy định?

Thực ra, chẳng có gì cả, đều là do Diệp Thanh suy diễn ra.

Chuẩn Đề có vắt óc cũng không nghĩ ra Diệp Thanh đã lĩnh ngộ được Thời Gian Đại Đạo.

"Đùa?

Vậy ta cũng đùa với ngươi một chút!

Đánh ngươi thành đầu heo!" Nữ Oa nói xong, đòn tấn công trong tay càng lúc càng sắc bén.

Nhưng Chuẩn Đề cũng là Thánh nhân, cộng thêm Thất Bảo Diệu Thụ phòng ngự, Nữ Oa lại không thể làm hắn bị thương, điều này khiến Chuẩn Đề tự mãn.

"Nữ Oa sư muội, e rằng trò đùa này không thực hiện được rồi!

Bản Phật cũng không dây dưa với ngươi nữa, ta chuồn đây!" Chuẩn Đề vô sỉ nói một câu, khiến Nữ Oa càng thêm tức giận.

Chỉ là, Chuẩn Đề muốn đi, nàng thật sự không có cách nào.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Chuẩn Đề chỉ cảm thấy không gian ngưng trệ, không thể di chuyển được nữa.

Cả người hắn bị định tại chỗ.

Tú Cầu Đỏ của Nữ Oa bay thẳng về phía đầu hắn.

"Nữ Oa đạo hữu, khoan đã…" Chữ "khoan" vừa mới ra khỏi miệng.

Ầm!

Tú Cầu Đỏ và đầu của Chuẩn Đề đã có một cái tiếp xúc thân mật.

Tuy Tú Cầu Đỏ mềm mại, nhưng nó là Tiên Thiên Linh Bảo.

Lại thêm có công đức chi lực của Nữ Oa, bị đập trúng cũng vô cùng đau đớn, huống chi là đập vào đầu Chuẩn Đề.

"Chóng mặt quá…" Chuẩn Đề ăn đòn, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, trên đỉnh đầu có một vòng chim nhỏ đang bay.

Nhân cơ hội này, Nữ Oa lại liên tục đập thêm mấy cái nữa mới dừng lại.

Chuẩn Đề choáng váng một lúc lâu, cuối cùng mới hồi phục.

"Ai, ai đánh lén ta?

Ra đây cho ta, ta bảo đảm không đánh chết ngươi." Chuẩn Đề nhìn xung quanh.

Rõ ràng có người giam cầm không gian của hắn, mới khiến hắn không thể rời đi.

Nhưng mà Nữ Oa thật sự quá ác, suýt nữa đánh hắn thành chấn động não.

Nhưng đều do cái tên trốn trong bóng tối kia, nhất định phải giết chết gã đó.

"Ồ?

Chắc chắn muốn ta ra đây?" Theo một giọng nói vang lên, Diệp Thanh xuất hiện trước mặt hai người.

Đôi mắt đẹp của Nữ Oa sáng lên.

Thật ra nàng cũng biết là Diệp Thanh ra tay mới không để Chuẩn Đề rời đi.

Chuẩn Đề thấy hắn, đồng tử co rụt lại.

Hóa ra là tên điên này.

Thật ra hắn hoàn toàn có thể đoán được, sức mạnh giam cầm không gian ngoài Đạo Tổ Hồng Quân ra thì chỉ có Đông Hoàng Chung của Thái Nhất.

Bây giờ Thái Nhất đã chết, Đạo Tổ cũng không rảnh rỗi vô cớ đối phó hắn.

Vậy chỉ có Diệp Thanh mà thôi.

Vì trong trận chiến năm đó, Đông Hoàng Chung đã bị Diệp Thanh cướp mất.

"Diệp Thanh, đánh lén trong bóng tối không phải là hảo hán!" Đối mặt với Diệp Thanh, Chuẩn Đề không có chút tự tin nào.

Đánh Diệp Thanh?

Chương 79

Trừ khi chê mình sống quá lâu rồi.

"Hừ, đánh vợ của ta mà ta lại không thể ra tay sao?" Diệp Thanh hừ lạnh, trực tiếp dùng Càn Khôn Đỉnh đập xuống.

Càn Khôn Đỉnh cứng rắn, không thể so với Tú Cầu Đỏ.

Keng một tiếng, trên đầu Chuẩn Đề trực tiếp nổi lên một cục u to.

"Đệt, thằng điên!" Chuẩn Đề mắng to một tiếng, nhanh chóng né ra.

"Chạy?

Ngươi nghĩ mình chạy được sao?" Diệp Thanh một bước bước ra, xuyên qua không gian, tóm lấy Chuẩn Đề xách về.

"Nói, chuyện này có phải ngươi làm không?

Dám gài bẫy vợ ta?

Thật sự coi Vu Chủ ta đây ăn cơm không à?" "Ta làm thì sao?

Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, không tìm một điểm bùng phát sao?

Nhân tộc lại là do Nữ Oa đạo hữu tạo ra, để nàng ra tay, có gì không được!" Chuẩn Đề có chút chột dạ, nhưng lúc này cũng lý lẽ hùng hồn, nếu không lại khó tránh khỏi một trận đòn.

"Nhưng ngươi lại tính kế Nữ Oa, để nàng ra tay.

Vợ ta là vợ của bản tôn, nếu nàng bị cuốn vào, ta cũng sẽ bị cuốn vào.

Ta bị cuốn vào rồi, Vu tộc tất nhiên cũng sẽ bị cuốn vào." Diệp

Thanh phân tích không phải không có lý.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Hạo Thiên ba người đều có mục đích riêng.

Trong lượng kiếp, Thánh nhân không dính nhân quả, đó là lời nói nhảm.

Mấu chốt là xem nhân quả dính vào sâu hay cạn.

Ví dụ như Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc, không phải cũng đã thành Thánh sao?

Cuối cùng cũng khó tránh khỏi cái chết.

Cho nên, trước tiên kéo Nữ Oa và Diệp Thanh vào Phong Thần Lượng Kiếp.

Vu tộc tự nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Như vậy, vốn dĩ là đại chiến giữa Xiển giáo, Tiệt giáo, Nhân giáo, sẽ biến thành đại chiến bốn bên: Xiển giáo, Tiệt giáo, Nhân giáo, Vu tộc.

Hạo Thiên không có thực lực áp chế Diệp Thanh và Vu tộc, nhưng đại thế Thiên Đạo thì có thể.

Đến lúc đó Vu tộc và Nhân tộc ứng kiếp, Diệp Thanh cũng không có lý do gì tìm hắn gây sự.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì có ý định lôi kéo người.

Đại kiếp xảy ra, bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc, đều lấy lý do "có duyên với Tây phương" để lôi kéo đi.

Thậm chí, còn xin Hạo Thiên hai vị đại tướng Thiên đình, một là Quyển Liêm, hai là Thiên Bồng.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Còn về người của Vu tộc, Tây phương không cần, vì họ không tu Nguyên thần, không thể độ hóa.

Chỉ là, cách làm vẹn cả đôi đường, mỗi bên lấy cái mình cần này, sao Diệp Thanh lại biết?

Chuẩn Đề trăm điều không thể giải thích được.

"Nói bậy, Tây Phương giáo ta phổ độ chúng sinh, sao có thể tùy tiện lôi kéo người vào lượng kiếp?" Phủ nhận là phải phủ nhận.

Chỉ là trong lòng vô cùng uất ức.

Chuyện gì cũng bị tên tiểu tử này biết được.

"Diệp Thanh, chuyện này xử lý thế nào?" Nữ Oa cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Đến lúc đó bốn bên hỗn chiến, Phong Thần Lượng Kiếp chẳng phải sẽ loạn cả lên sao?

"Không cần xử lý, Chu hưng diệt Trụ là đại thế Thiên Đạo!

Chỉ là, nếu dám lôi Vu tộc vào, vậy thì Tây Phương giáo cũng đừng hòng đứng ngoài cuộc." Khóe miệng Diệp Thanh nhếch lên, nảy ra một ý tưởng tuyệt vời.

"Hừ, Tây Phương giáo ta nhập kiếp?

Điều đó không thể nào." Chuẩn Đề thề thốt chắc nịch.

Rõ ràng là lượng kiếp giữa Tiệt giáo, Xiển giáo, Nhân giáo, Tây phương tám sào cũng không dính tới a.

Tuy nhiên, Diệp Thanh không nói thêm gì nữa, liền đưa Nữ Oa rời đi.

Chuẩn Đề xoa đầu, lẩm bẩm chửi rủa rồi quay về Tây Phương giáo.

“Sư đệ, đầu ngươi sao vậy?

Bị người ta đánh à?” Tiếp Dẫn ra ngoài, thấy bộ dạng của Chuẩn Đề, cả người ngẩn ra.

Đi làm việc không phải đã che đậy thiên cơ rồi sao?

Lẽ nào bị phát hiện?

“Ai, sư huynh, đừng nhắc nữa, đều tại tên khốn Diệp Thanh đó, hắn biết kế hoạch của ta!” Chuẩn Đề thở dài một hơi, vô cùng ấm ức.

“Hả?

Vậy…” “Sư huynh yên tâm, tuy hắn biết rồi, nhưng đại thể không thay đổi, Đế Tân đề thơ đã thành sự thật, Nữ Oa không thể không thuận theo thiên ý diệt Thương!

Đến lúc đó, Diệp Thanh không thể không ra mặt, Vu tộc cũng khó mà đứng ngoài cuộc, chỉ là…” Nói đến đây, Chuẩn Đề dừng lại.

“Chỉ là cái gì?” Tiếp Dẫn sốt ruột, nói một nửa là sao?

“Tên tiểu tử Diệp Thanh đó nói, ta để Vu tộc nhập kiếp, hắn sẽ để Tây phương ta cũng nhập kiếp.” Chuẩn Đề nói ra.

“Ha ha ha, chuyện cười.” “Lượng kiếp lần này ở Đông phương, Tây phương ta sao có thể nhập kiếp?” “Ngược lại, ta sẽ nhân lượng kiếp lần này để phát triển Tây Phương giáo!” Tiếp Dẫn không tin, ngược lại còn cười ha hả.

Chuẩn Đề thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu sư huynh đã nói vậy, thì dù Diệp Thanh có bản lĩnh thông thiên, cũng quyết không thể làm cho Tây phương nhập kiếp được. … Chẳng mấy chốc, Phong Thần Lượng Kiếp sắp bắt đầu, do sự thiết kế của Tây Phương giáo, khiến cho thiên cơ càng thêm hỗn loạn không chịu nổi.

Bất kể là ai, đều không thể suy diễn ra được hướng đi của thiên cơ.

Nữ Oa vì thuận theo Thiên Đạo, đã cho Linh Châu Tử bên cạnh mình chuyển thế vào nhà của Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan làm con trai.

Cùng lúc đó, muội muội của Hạo Thiên là Dao Cơ, quyến luyến phàm trần, kết hợp với phàm nhân Dương Thiên Hữu, sinh hạ một trai một gái, con trai tên là Dương Tiễn, con gái tên là Dương Thiền.

Một ngày, Ngọc Đế đại nộ, trấn áp Dao Cơ ở Đào Sơn, lại phái thiên binh thiên tướng truy sát Dương Thiên Hữu và huynh muội Dương Tiễn.

Lúc này, trong cung Ngọc Hư, Nguyên Thủy Thiên Tôn gọi Ngọc Đỉnh chân nhân và Thái Ất chân nhân đến.

"Ngọc Đỉnh đồ nhi, ở phàm gian có một đứa trẻ đã kích hoạt được Thiên Nhãn, vi sư thấy nó có duyên với con, hãy đi thu làm đồ đệ, truyền thụ pháp thuật, sau này trợ giúp Chu phạt Trụ, đại nghiệp có thể thành!" Vì chuyện đã được quyết định từ trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên biết rõ.

"Đệ tử tuân pháp chỉ!" Ngọc Đỉnh chân nhân nói xong, liền rời cung Ngọc Hư, đi tìm huynh muội Dương Tiễn.

"Thái Ất đồ nhi, phu nhân của tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh, mang thai ba năm sáu tháng, sinh hạ một con trai, tên là Na Tra.

Đó là Linh Châu Tử bên cạnh Nữ Oa Thánh nhân chuyển thế.

Đứa trẻ này có duyên với con, hãy đi thu làm đồ đệ, trợ giúp Khương Tử Nha hưng Chu phạt Trụ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ giọng nói.

"Đệ tử tuân pháp chỉ!" Thái Ất chân nhân cũng rời cung Ngọc Hư,

hướng về phía Trần Đường Quan.

Tuy nhiên, họ không hề biết rằng, những chuyện đã được trời định lần này cũng sẽ có biến hóa.

Nữ Oa đi đến Trần Đường Quan.

Diệp Thanh lại đi đến Quán Giang Khẩu.

Trần Đường Quan.

Trong Lý phủ, Lý Tĩnh lo lắng đi đi lại lại trong sân.

Các gia đinh, thị nữ khác trong phủ thì qua lại như con thoi, bận rộn đến gà bay chó sủa.

Nguyên nhân rất đơn giản, Ân phu nhân mang thai ba năm sáu tháng cuối cùng cũng sắp sinh.

Lý Tĩnh trong lòng lo lắng.

Kim Tra, Mộc Tra cũng là mười tháng mang thai sinh ra.

Đứa thứ ba này, mang thai lâu như vậy, lẽ nào sắp sinh ra một con quái vật?

"Phu nhân thế nào rồi?" Lý Tĩnh chặn một hạ nhân lại hỏi.

"Sắp rồi, sắp rồi!" Thị nữ đáp một tiếng, liền vội vàng bưng nước đi vào.

Lý Tĩnh cố gắng bình ổn tâm tình.

Biết đâu, đứa con thứ ba này là thần tiên trên trời hạ phàm thì sao?

Không thể không nói, cách nghĩ của Lý Tĩnh thật lợi hại, đoán một phát là trúng.

Nhưng đúng lúc này, trong phòng sinh phát ra một tiếng hét chói tai.

"A…" Tất cả thị nữ đều chạy ra ngoài, như thấy ma mà chạy trối

chết.

Lý Tĩnh thấy vậy, vội vàng xông vào.

Hắn lập tức ngây người.

Ân phu nhân nằm trên giường, nhưng giữa phòng, một quả cầu thịt đang nhảy lên nhảy xuống, đây là cái quỷ gì?

"Phu quân, con của ta, đó là con của ta…" Ân phu nhân suy yếu, nhưng vẫn lo lắng cho con trai mình, dù sao đó cũng là đứa con mà bà mang thai ba năm sáu tháng mới sinh ra.

"Đó là con trai của ta?" Lý Tĩnh hoàn toàn ngơ ngác.

Đó rõ ràng là một quả cầu thịt, sao có thể là con trai được?

Trong lúc hoảng loạn, hắn liền lấy một thanh kiếm trên tường trong phòng, chém mạnh xuống.

Ong… Đột nhiên, một luồng kim quang lóe lên, quả cầu thịt vỡ ra, bên trong một đứa bé được kim quang bao bọc, vững vàng đáp xuống đất.

Đứa bé bụ bẫm, da trắng nõn, vô cùng đáng yêu.

Nó nhìn Ân phu nhân và Lý Tĩnh một cái, mở miệng gọi: "Cha, nương thân!" Rồi vui vẻ chạy tới.

Ân phu nhân vội vàng ngồi dậy, ôm lấy nó, vô cùng vui mừng.

Lý Tĩnh lại ngây người.

Sinh ra đã có thể chạy, có thể nói, lẽ nào thật sự là thiên thần hạ phàm?

Chương 80

Đúng lúc này, thân ảnh Nữ Oa hạ xuống, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Lý Tĩnh…" "Nữ Oa nương nương?" "Lý Tĩnh bái kiến Nữ Oa nương nương!" Lý Tĩnh vội vàng quỳ lạy.

"Đứng lên đi!" Nữ Oa mở miệng: "Đứa trẻ này là Linh Châu Tử bên cạnh ta chuyển thế, kiếp này có sát kiếp, ta đến đây là thay người thu đồ đệ, sau này sát kiếp đến, có thể rung vật này, tự nhiên sẽ có người ra tay tương trợ." Nói xong, Nữ Oa liền lấy ra một chiếc chuông vàng tinh xảo, giao cho Lý Tĩnh.

"Đa tạ Nữ Oa nương nương!" Lý Tĩnh trong lòng mừng như nở hoa.

Không ngờ, con trai thứ ba của mình lại là Linh Châu của Nữ Oa chuyển thế.

Chẳng trách mang thai lâu như vậy.

Mà còn bái được một cao nhân làm thầy?

Khoan đã!

Người mà ngay cả Nữ Oa cũng phải gọi là cao nhân, vậy người đó phải mạnh mẽ đến mức nào.

"Ngoài ra, Thái Ất chân nhân ở động Kim Quang núi Càn Nguyên sẽ đến thu đồ, dạy dỗ tiên pháp, ngươi cứ đồng ý, hôm nay, ta ban cho nó tên Na Tra!

Các ngươi hãy nhớ kỹ, khi chưa đến lúc sát kiếp, không được nhắc đến chuyện hôm nay!

Kể cả với phu nhân và Na Tra cũng không được nói!" Giọng nói vừa dứt, Nữ Oa liền rời đi.

Lý Tĩnh cầm chiếc chuông vàng, có chút hưng phấn, lại có chút khó hiểu.

Đã có đại cao nhân thu làm đồ đệ, lại vì sao phải để bái sư Thái Ất chân nhân?

Nhưng, pháp chỉ của Nữ Oa, hắn cũng không thể không tuân theo.

Không lâu sau, Thái Ất chân nhân quả nhiên đã đến.

Mọi chuyện sau đó, liền diễn ra theo quỹ đạo bình thường. … Ở một nơi khác.

Dương Tiễn và muội muội Dương Thiền đã đến Quán Giang Khẩu.

Mẹ của họ bị trấn áp, cha bị thiên binh thiên tướng giết chết.

Họ cũng đã lẩn trốn bên ngoài mấy năm mới trở về nhà.

Tuy nhiên, vừa mới về không lâu, thiên binh thiên tướng từ trên trời giáng xuống, bao vây ngôi nhà.

"Người bên trong nghe đây, ta là Thiên Bồng Nguyên Soái dưới trướng Ngọc Đế, biết điều thì mau ra đây." Thiên Bồng vác một cây Đinh Ba Chín Răng, uy phong lẫm liệt.

"Ta là Quyển Liêm Đại Tướng bên cạnh Ngọc Đế, con trai của Dao Cơ mau ra đây, theo ta về Thiên đình!" Quyển Liêm tay cầm Cửu Long Phương Tiện Xẻng, cũng lớn tiếng hò hét.

Trong nhà.

Dương Tiễn và Dương Thiền ôm nhau, sợ hãi.

Vốn tưởng rằng đã trốn mấy năm, sẽ không có chuyện gì nữa.

Không ngờ những người này lại xuất hiện.

"Ca ca, làm sao bây giờ?" Dương Thiền hỏi.

“Đừng sợ, ca ca sẽ bảo vệ em.” Dương Tiễn che chắn cho muội muội.

Hai người bước ra ngoài.

Không ra không được, biết đâu đám thiên binh thiên tướng kia sẽ trực tiếp ra tay.

Tuy nhiên, vừa mới bước ra cửa, Diệp Thanh liền đáp xuống trước mặt họ.

“Lớn mật, ngươi là ai?” Thiên Bồng và Quyển Liêm trước tiên ngẩn ra, sau đó quát lớn.

“Người cứu người!” Diệp Thanh nhàn nhạt nói một câu.

Tuy Dương Tiễn là đồ đệ của Ngọc Đỉnh chân nhân, nhưng mẹ hắn bị áp ở Đào Sơn, cha hắn bị thiên binh thiên tướng giết chết, cho nên trong lòng hắn có một mối hận thù với Thiên đình.

Hạo Thiên và hai tên vô sỉ ở Tây phương đã tính kế hắn.

Vậy chỉ có một khả năng, đó là đánh lên trời.

Lần này, không thể để Thập Nhị Tổ Vu ra tay nữa.

Dù sao lần trước đã kinh động đến Hồng Quân.

Chỉ có thể để người có nhân quả trực tiếp ra tay.

Tính đi tính lại, Dương Tiễn là một lựa chọn tuyệt vời.

Lại thêm nhân quả với Thiên đình cực sâu.

Chỉ cần không để Xiển giáo dạy dỗ hắn, thì tuyệt đối có thể lại một lần nữa dỡ bỏ Thiên đình.

“To gan thật, dám coi thường uy nghiêm của Thiên đình, chết đi cho ta!” Thiên Bồng Nguyên Soái trực tiếp dùng Đinh Ba Chín Răng đập tới.

Keng!

Một luồng sức mạnh quy tắc xuất hiện, chắn trước mặt Diệp Thanh.

Thiên Bồng chỉ cảm thấy cánh tay chấn động đau đớn, cả người và đinh ba đều bị đánh bay ra ngoài.

Quyển Liêm thấy vậy, vội vàng dùng Cửu Long Phương Tiện Xẻng xông về phía Diệp Thanh.

Kết quả có thể đoán được, cũng bị đánh bay ra ngoài.

"Ai vậy?

Sao mạnh thế?" Thiên Bồng và Quyển Liêm kinh ngạc.

Tuy thực lực của họ không ra gì, nhưng cũng không đến nỗi tệ như vậy chứ?

Tuy nhiên, Diệp Thanh phất tay một cái, tất cả thiên binh thiên tướng đều ngất đi, chỉ còn lại Thiên Bồng và Quyển Liêm.

"Thiên Bồng Nguyên Soái, Quyển Liêm Đại Tướng!" Diệp Thanh chỉ vào họ, nói ra tên của họ.

"Không sai!" Hai người ngẩng đầu, vẻ mặt ngạo nghễ, dường như cái tên này rất vang dội.

Tuy nhiên, Diệp Thanh tiếp tục nói: "Có gì mà đắc ý, ngàn năm nữa, hai ngươi sẽ bị Ngọc Đế đày xuống phàm gian, một người làm yêu lợn, một người làm yêu sông." Thiên Bồng Nguyên Soái: "…" Quyển Liêm Đại Tướng: "…" "Nói bậy bạ, ta là trọng thần Thiên đình, sao có thể bị đày xuống phàm…" Chữ "gian" chưa nói hết, hai người đã ngây người.

Bởi vì họ đã nhìn thấy hình ảnh trên màn sáng trong tay Diệp Thanh.

Quyển Liêm Đại Tướng vì làm vỡ chén lưu ly trước mặt Ngọc Đế mà bị đày xuống phàm gian, vào sông Thông Thiên.

Thiên Bồng vì trêu ghẹo Hằng Nga, bị đày xuống phàm gian, trở thành yêu lợn.

"Sao có thể như vậy?

Lừa người!" Quyển Liêm và Thiên Bồng cũng sẽ không tin, ngàn năm sau mình lại có kết cục thảm hại như vậy?

"Ha, tin hay không tùy." Diệp Thanh nhàn nhạt cười.

Thời Gian Đại Đạo diễn hóa, sao có thể là giả?

Nói trắng ra, Diệp Thanh đã đẩy dòng thời gian về phía trước một ngàn năm.

"Hai con có bằng lòng bái ta làm thầy không?" Không để ý đến hai người, Diệp Thanh quay người, nói với Dương Tiễn và Dương Thiền.

"Con bằng lòng…" Dương Tiễn vội vàng kéo muội muội quỳ xuống đất, nói: "Đồ nhi bái kiến sư phụ!" Nói đùa sao, trước mặt là một cao nhân.

Trong nháy mắt có thể đánh bại thiên binh thiên tướng, lúc này không bái sư, còn đợi đến khi nào!

Hơn nữa, học pháp thuật với ông, chắc chắn có thể cứu mẹ mình ra.

"Tốt, theo vi sư đi thôi!" Diệp Thanh phất tay một cái, một luồng sức mạnh không gian bao bọc hai người, lập tức biến mất tại chỗ.

"Quyển Liêm, đó không phải là thật chứ?" Thiên Bồng nói.

Đang yên đang lành làm Thiên Bồng Nguyên Soái, bị đày xuống phàm gian?

Xem ra, sau này không thể trêu ghẹo Hằng Nga nữa rồi.

"Bất kể có thật hay không, chúng ta đều phải cẩn thận một chút!" Quyển Liêm rùng mình một cái.

Mẹ nó chứ, không phải chỉ làm vỡ một cái chén lưu ly thôi sao?

Lại đày ta làm yêu sông?

Sau này phải cẩn thận một chút.

Tuy nhiên, họ không hề biết rằng, Hạo Thiên sớm đã bán họ cho Tây phương. … Trở về Thiên đình, hai người trong lòng có khúc mắc.

Đối với việc không bắt được Dương Tiễn và Dương Thiền, hai người lấy lý do là bị một cao nhân bí ẩn bắt đi, liền cho qua chuyện.

Dù sao bây giờ thiên cơ hỗn loạn, Ngọc Đế cũng không tính ra được.

Còn về đám thiên binh thiên tướng kia, lúc đó đã ngất đi, đều không biết gì cả.

Trong nháy mắt ba năm trôi qua.

Thực lực của Dương Tiễn tăng mạnh.

Na Tra dưới sự dạy dỗ của Thái Ất chân nhân, thực lực cũng phi phàm.

Một ngày, hắn đang chơi đùa ở Đông Hải, lại bị một đám thủy tộc vây công!

"Yêu quái phương nào, dám làm loạn Đông Hải của ta?" Một đám lính tôm tướng cua vây lại, một con cua cầm một cây trường mâu chỉ vào Na Tra quát lớn.

Đó là Kim Tướng Cua Quân của Đông Hải Long Cung, thực lực rất mạnh.

Na Tra thấy vậy, ngơ ngác.

Ta là yêu quái?

Từng đứa một lớn lên cái bộ dạng đó, còn ra thể thống người nữa không?

Một con cua, một con tôm, đến cả dạ xoa biển, cá cũng chạy ra.

Mà lại nói ta là yêu quái?

"Ngươi mới là yêu quái, cả nhà ngươi đều là yêu quái!" Na Tra nổi giận, Hỗn Thiên Lăng trong tay tung ra, cuốn hết đám này về lại biển.

Không thể không nói, Thái Ất chân nhân rất yêu quý Na Tra, tặng cho hắn rất nhiều pháp bảo: Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Phong Hỏa Luân, Hỏa Tiêm Thương, v.v!

Nhưng Na Tra mới ba tuổi, thích chơi đùa, làm sao biết Hỗn Thiên Lăng lợi hại.

Cho nên hắn coi nó như khăn tắm, quậy tưng bừng trong nước, khiến Đông Hải Long Cung bị khuấy đến trời long đất lở.

Long Vương Ngao Quảng mới phái người ra xem.

"Bẩm báo Long Vương, một đứa nhóc đang tắm ở Đông Hải, biến cố ở Đông Hải là do nó gây ra." Kim Tướng Cua Quân quay về bẩm báo.

"Hả?

Chương 81

Một đứa nhóc?" Sắc mặt Ngao Quảng cứng lại, một đứa trẻ con sao có thể có sức mạnh như vậy?

"Phụ vương, để con đi xem!" Ngao Bính nói xong, dẫn theo một đám binh tướng thủy tộc, tay cầm Đông Qua Chùy, trực tiếp bay ra khỏi mặt biển.

"Này, thằng nhóc ranh ở đâu ra, dám làm loạn Đông Hải Long Cung của ta?" Thái tử Ngao Bính vẻ mặt ngạo nghễ.

Lại thêm hắn là tiên tộc, khóe miệng gần như vểnh lên tận trời.

Thấy Na Tra chỉ là một thằng nhóc, hắn vội vàng thể hiện sự tồn tại của mình.

"Đệt, ta là thằng nhóc ranh?

Nhóc ranh em gái ngươi!" "Mấy con yêu quái các ngươi cút đi, đừng làm phiền tiểu gia tắm!" Na Tra liếc mắt một cái, không thèm để ý.

Ta chỉ tắm thôi mà, đến hết đám này đến đám khác, có bệnh à!

Ngay sau đó, Na Tra tiếp tục tắm.

Hỗn Thiên Lăng trong nước khuấy đến vui vẻ.

Nhưng hắn không biết, mỗi một lần khuấy động, Long Cung lại như động đất núi rung.

"Thằng nhóc to gan, dám mắng bản thái tử?

Tìm chết!" Ngao Bính là Long tộc, thuộc Thiên đình, là thần tiên.

Bị một thằng nhóc ba tuổi mắng là yêu quái?

Chuyện này không thể nhịn được!

Ầm!

Ngao Bính ra tay, chân đạp hư không, một chùy đập về phía Na Tra.

"Đệt, thằng mặt trắng này, dám đánh ta?" Thân hình nhỏ bé của Na Tra tung ra.

Chân đạp Phong Hỏa Luân, Hỗn Thiên Lăng trong tay vung lên, liền trói chặt lấy Ngao Bính.

Sau đó vung một cái, khiến Ngao Bính lộn mấy vòng trên không trung mới dừng lại.

Vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Thằng nhóc này không lớn, nhưng thực lực không yếu.

Đặc biệt là pháp bảo trong tay, không yếu hơn Đông Qua Chùy của hắn.

"Thằng mặt trắng, sợ rồi à?" Na Tra là một đứa trời không sợ đất không sợ.

Thấy Ngao Bính do dự, liền lộ vẻ trêu chọc.

"Hừ, tìm chết!" Ngao Bính hừ lạnh một tiếng, lại tấn công lần nữa.

Khóe miệng Na Tra nhếch lên, từ lúc sinh ra đến giờ, chưa được đánh một trận ra trò.

Bây giờ là một cơ hội tốt.

Xoẹt!

Hắn thu Hỗn Thiên Lăng lại, lấy ra Hỏa Tiêm Thương, trực tiếp lao về phía Ngao Bính.

Chỉ mấy hiệp, Ngao Bính đã bị đánh cho đầu đầy u, chạy toán loạn, cuối cùng rơi xuống biển.

Đám lính tôm tướng cua dưới nước thấy vậy, đều ngơ ngác.

"Vãi chưởng, thằng nhóc này bạo lực quá, đánh bại cả tam thái tử!" "A, bảo vật của nó nhiều quá, chúng ta phải về gọi cứu viện!" "Khoan đã, tam thái tử lại ra rồi!" Lần này, Ngao Bính trực tiếp hóa thành bản thể, xông ra khỏi mặt nước, bay thẳng lên trời.

Na Tra thấy vậy, vẻ mặt hưng phấn.

"Hóa ra là một con lươn nhỏ!" "Chạy?

Chết cho tiểu gia!" Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, đuổi theo.

Ngay sau đó, hắn đáp xuống lưng Ngao Bính, dùng Hỏa Tiêm Thương đâm, dùng nắm đấm đập.

Ngao Bính đau đến kêu la thảm thiết.

Càng như vậy, Na Tra càng hưng phấn.

Đánh một hồi, hắn lại đưa tay bóc một miếng vảy, tiện tay kéo một cái.

"Vãi chưởng, một sợi mì dài thật." Na Tra làm sao biết đó là gân rồng, thuận tay kéo như kéo mì, rút cả sợi gân rồng ra.

Rống!

Ngao Bính rống dài một tiếng, trực tiếp từ trên không trung rơi xuống.

Giãy giụa mấy cái, chết!

Bị mấy món bảo vật đánh đập, lại bị rút gân rồng, sao có thể không chết?

Đám lính tôm tướng cua dưới nước nghe vậy, vẻ mặt kinh hãi, sau

đó nhanh chóng lặn xuống đáy nước, sợ rằng tên sát tinh này sẽ đại khai sát giới, đánh chết cả bọn họ.

"Long Vương, không hay rồi, không hay rồi!" Kim Tướng Cua Quân vội vã chạy vào Long Cung.

Lúc này Long Vương đang cùng Bạng tinh uống rượu.

Thấy Kim Tướng Cua Quân hoảng hốt như vậy, liền lớn tiếng quát: "Có chuyện gì mà hoảng hốt vậy?" "Tam, tam thái tử bị thằng nhóc kia đánh chết rồi!" "Hả?" Ngao Quảng nghe vậy, chén rượu cũng rơi xuống đất.

Con trai hắn bị người ta đánh chết?

"Mau nói, rốt cuộc là ai làm?" Ngao Quảng tóm lấy Kim Tướng Cua Quân, gầm lên.

"Tiểu… tiểu nhân đi điều tra!" Nhanh chóng, một đám lính tôm tướng cua cuối cùng cũng điều tra ra.

"Là con trai của tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh, tên là Na Tra!" "Bái sư dưới trướng Thái Ất chân nhân của cung Ngọc Hư!" Nghe những lời này, sắc mặt Ngao Quảng lạnh băng.

"Hay cho một cung Ngọc Hư, Đông Hải Long Cung ta và các ngươi nước sông không phạm nước giếng, lại dám dung túng đệ tử đánh chết con trai ta?" "Mối thù này, không thể không báo!" Nói xong, Ngao Quảng trực tiếp lên Thiên đình.

Hắn không đủ cấp bậc để đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn lý luận, chỉ có thể lên Thiên đình trước.

"Bệ hạ, ngài nhất định phải làm chủ cho thần a!" "Đệ tử cung Ngọc Hư là Na Tra đã đánh chết con trai của thần!

Hu hu hu!" Ngao Quảng vừa khóc vừa kể lể.

Hạo Thiên thấy vậy, mày nhíu chặt.

Thân là Ngọc Đế, đương nhiên hắn cũng biết, đây là thiên ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng biết Na Tra chắc chắn sẽ phải trải qua một kiếp nạn, cũng đã nói với Hạo Thiên chuyện này.

"Ngao Quảng, đứng lên trước đi!" Hạo Thiên đỡ hắn dậy, tiếp tục nói: "Chuyện này, Thiên Tôn biết rồi!

Chuyện này, cung Ngọc Hư sẽ không hỏi đến." Cung Ngọc Hư không hỏi đến?

Có ý gì?

Ngao Quảng ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra.

Ý là, để tự mình giải quyết sao?

"Đa tạ bệ hạ!" Nói một tiếng cảm ơn, hắn lập tức hạ giới.

Ngao Quảng không về Đông Hải, mà đi đến Tây Hải, Nam Hải, Bắc Hải!

Hắn muốn dùng uy thế của Tứ Hải Long Vương, ép Lý Tĩnh không do dự giao ra Na Tra.

Ầm ầm ầm!

Trong chốc lát, nước lớn cuồn cuộn, nhấn chìm Trần Đường Quan.

Dân chúng kêu khổ không ngớt, thảm không nỡ nhìn.

"Chuyện gì vậy?" Lý Tĩnh đang luyện binh ở nhà, sao đột nhiên lại có lũ lớn?

Vừa ra ngoài, liền thấy bốn cột sóng khổng lồ đang ập tới.

Trên cột sóng chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận, Nam Hải Long Vương Ngao Khâm,

Bắc Hải Long Vương Ngao Thuận.

"Lý Tĩnh, ngươi có biết tội không?" Tứ Hải Long Vương cưỡi trên sóng lớn, dừng lại trước mặt Lý Tĩnh, hỏi tội!

"Bốn vị?" Lý Tĩnh bây giờ ngơ ngác.

Bốn tên người không ra người, quỷ không ra quỷ này là ai?

Nước ngập Trần Đường Quan, mặc kệ dân chúng lê dân, tìm chết sao?

"Hừ, ta là Tứ Hải Long Vương, con trai ngươi đã đánh chết tam thái tử của Đông Hải Long Vương là Ngao Bính, giao Na Tra ra đây, nếu không, ta sẽ khiến Trần Đường Quan không còn một mảnh giáp!" Nam Hải Long Vương hừ lạnh nói.

"Hả?

Con trai ta đánh chết Đông Hải tam thái tử?

Không thể nào, con trai ta mới ba tuổi!" Lý Tĩnh sao có thể tin.

Một đứa trẻ ba tuổi có thể đánh được rồng của Đông Hải?

Mấy lão già này chắc không phải đến ăn vạ chứ!

"Hừ, đừng ở đó giả vờ nữa, chuyện này ta đã bẩm báo Ngọc Đế, ngài để chúng ta tự giải quyết, nếu không muốn cả Trần Đường Quan này chôn cùng con trai ngươi, thì giao hung thủ ra đây." "Đúng, giao ra!" Đông Hải Long Vương vừa nói xong, ba vị Long Vương còn lại đều phụ họa.

Lúc này, Na Tra và Ân phu nhân cũng ra ngoài.

Na Tra thấy Tứ Hải Long Vương, liền tức giận.

"Bốn con lươn già, không phải chê mình sống quá lâu rồi chứ?

Dám đến nhà ta giở trò?" Lời này vừa ra, sắc mặt Lý Tĩnh sững

lại.

“Na Tra, có phải con đã đánh chết tam thái tử của Đông Hải Long Vương không?” Hắn hỏi.

“Phụ thân, là con lươn nhỏ đó sao?

Đúng vậy, là con đánh chết nó, ai bảo nó làm phiền con tắm, thật đáng ghét!” Na Tra tuy còn nhỏ, nhưng một người làm một người chịu.

Hơn nữa, hắn là đệ tử của Thái Ất chân nhân, pháp bảo vô số, sao phải sợ bốn cái Long Cung?

“Na Tra…” Lý Tĩnh ngây người, thật sự đã đánh chết Long tam thái tử, sao có thể mạnh như vậy?

Nhưng khi nghĩ đến việc Na Tra là Linh Châu Tử bên cạnh Nữ Oa nương nương chuyển thế, hắn liền thông suốt.

Nữ Oa là ai?

Đó là Thánh nhân.

Nếu người bên cạnh bà không đánh chết được một con rồng nhỏ, thì Thánh nhân cũng coi như vô dụng.

Đương nhiên, chuyện này chỉ có hắn biết.

Chương 82

Thế là, Lý Tĩnh liền mang Thái Ất chân nhân ra.

"Bốn vị, con trai ta là đệ tử của Thái Ất chân nhân cung Ngọc Hư, có thể…" "Hừ, đừng lôi Thái Ất chân nhân vào đây, Ngọc Đế đã có lời, chuyện này cung Ngọc Hư sẽ không hỏi đến!" Ngao Quảng không đợi Lý Tĩnh nói hết, trực tiếp từ chối.

"Không thể nào, sư phụ sẽ không thấy chết mà không cứu!" "Phụ thân, con muốn tìm sư phụ!" Na Tra nắm chặt nắm đấm nhỏ, sau đó dùng pháp quyết của Ngọc Hư cung để gọi Thái Ất chân nhân.

Tin tức của hắn bay đến động Kim Quang núi Càn Nguyên.

Nhưng Thái Ất chân nhân cũng biết, kiếp nạn này của Na Tra là trời định, lại thêm Nguyên Thủy Thiên Tôn không cho phép ra tay, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Nhưng, Na Tra tuy sẽ mất đi nhục thân, nhưng may mắn là có thể dùng hoa sen để tái tạo lại thân thể.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này Na Tra đều không biết.

Hắn gọi mãi mà không thấy sư phụ xuất hiện, một trái tim lập tức nguội lạnh đi một nửa.

"Cha, sư phụ không cần con nữa rồi!" Na Tra đáng thương, mới ba tuổi mà đã phải trải qua sự tan vỡ hy vọng trong đời.

Sư phụ của hắn, thật sự không đến sao?

Tứ Hải Long Vương ở một bên thấy vậy, cuối cùng cũng biết Ngọc Đế không lừa họ, thế là càng thêm kiêu ngạo.

"Lý Tĩnh, chỉ cho ngươi mười hơi thở, nếu không giao ra đứa con

này, ta sẽ cho nước nhấn chìm Trần Đường Quan!" Ngao Quảng không có kiên nhẫn chờ đợi nữa.

Na Tra thấy phụ thân khó xử, liền lấy ra Âm Dương Kiếm, nói: "Nếu ta đã đánh chết con trai ngươi, vậy thì ta, Na Tra, một người làm một người chịu, đền một mạng là được!" Thấy cảnh này, Ân phu nhân trực tiếp chạy tới.

"Na Tra, đừng!" Thân là mẹ, sao có thể nhìn con mình đi chết?

Lúc này, Lý Tĩnh cũng mở miệng.

"Na Tra, nếu một sư phụ không quản, vậy thì gọi sư phụ kia!" Nói xong, hắn chậm rãi đi về phía Na Tra.

"Sư phụ kia?" Na Tra tay cầm Âm Dương Kiếm, vẻ mặt có chút ngơ ngác.

"Đúng vậy, con còn có một sư phụ nữa, từ lúc con sinh ra, có người đã giao cho ta chiếc chuông vàng này!

Nói rằng, nếu gặp phải sát kiếp không thể hóa giải, thì hãy rung chuông vàng, sư phụ kia của con sẽ xuất hiện!" Lý Tĩnh nói xong, đặt chiếc chuông vàng vào tay Na Tra.

"Phu quân…" Ân phu nhân cũng vẻ mặt khó hiểu, từ khi nào Na Tra lại có thêm một sư phụ nữa?

Bà không hề biết.

Cũng chẳng trách, khi Nữ Oa hiện thân, chỉ để một mình Lý Tĩnh thấy, bà và Na Tra lúc đó đều bị che đậy.

"Yên tâm!

Sẽ không có chuyện gì đâu!" Bởi vì người đưa chuông vàng là Nữ Oa nương nương, sao có thể có chuyện gì ngoài ý muốn?

Đồng thời, hắn cũng tò mò, sư phụ kia của Na Tra rốt cuộc là ai.

Nhanh chóng!

Đinh linh linh!

Na Tra rung chuông vàng.

Ngay sau đó, mười hai bóng người lần lượt xuất hiện tại Trần Đường Quan.

Vãi chưởng!

Thấy mười hai bóng người kia, Lý Tĩnh sợ đến nhảy dựng lên.

Mẹ nó, đâu phải một sư phụ, trực tiếp đến mười hai người?

Ân phu nhân và Na Tra cũng nhìn nhau.

Nhìn mười hai người trước mặt, vẻ mặt ngơ ngác.

Lẽ nào đây là những sư phụ khác mà cha nói?

"Ha ha, đây là đệ Mười Ba của chúng ta, tiểu Na Tra nhỉ!" Đế Giang là người đầu tiên lên tiếng.

Hắn cười ha hả, thân ảnh lóe lên, trực tiếp đến trước mặt Na Tra.

"Đúng vậy, giống hệt hình ảnh Vu Chủ truyền cho ta, đáng yêu quá!" Huyền Minh muội tử đi tới, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn bụ bẫm của Na Tra, vô cùng yêu thích.

"Tiểu Na Tra, gọi một tiếng tam ca nghe xem nào!" Chúc Dung đi tới, toàn thân tỏa ra khí tức thuộc tính Hỏa, ép tiểu Na Tra liên tục lùi lại.

"Cút ra, gọi một tiếng ngũ ca!" Cộng Công đẩy Chúc Dung ra, quả nhiên là thủy hỏa bất dung a.

"Hai đại nam nhân các ngươi làm gì thế?

Muốn dọa đệ Mười Ba của ta sao?

Tất cả tránh ra!" Hậu Thổ nhẹ nhàng đi tới, bế Na Tra lên.

Các Tổ Vu khác cũng vây lại.

Tuy trước đây họ không muốn một đứa nhóc như Na Tra làm đệ Mười Ba.

Nhưng khi thấy nó đáng yêu như vậy, họ đã yêu chết đi được.

Đặc biệt là hai muội tử Huyền Minh và Hậu Thổ, đều tranh nhau bế.

Còn về những người khác có mặt, trực tiếp bị Thập Nhị Tổ Vu lơ đi.

"Các vị…" Lý Tĩnh bây giờ ngơ ngác, không phải là sư phụ sao?

Sao từng người một đều trở thành ca ca, tỷ tỷ của Na Tra?

Lẽ nào, cao nhân mà Nữ Oa nương nương chỉ đến là người khác?

"Các vị ca ca, tỷ tỷ, đây là phụ thân của con, Lý Tĩnh!" Na Tra cũng bị mười hai người này làm cho bối rối.

Nó giãy ra khỏi vòng tay của Hậu Thổ, đến bên cạnh Lý Tĩnh.

"Lý Tĩnh?

Thất kính thất kính!" Thập Nhị Tổ Vu khẽ chắp tay.

Cũng là vì tiểu Na Tra.

Nếu không thì Lý Tĩnh là cái thá gì, qua một bên chơi đi.

"Đây là nương của con." Na Tra lại giới thiệu.

"Nương… ặc, chào, chào!" Thập Nhị Tổ Vu ngẩn ra, vội vàng đổi lời.

Bậy bạ rồi, họ là Vu tộc, hóa thân từ tinh huyết của Bàn Cổ, lại gọi một phàm nhân là nương!

Thật là nhục nhã.

May mà phản ứng nhanh, nếu không thì mất mặt chết.

“Ca ca, tỷ tỷ, các người là ai?” Na Tra hỏi.

“Ta đều là ca ca tỷ tỷ của con a!” Thập Nhị Tổ Vu cười ha hả, rồi tự giới thiệu.

“Ta là đại ca!” Đế Giang lên tiếng.

“Ta là nhị ca!” Cú Mang đứng ra.

“Ta là tam ca!” Chúc Dung vội vàng tiếp lời.

“Ta…” … Đến khi mười hai người giới thiệu xong, Lý Tĩnh vẫn đầu óc mơ hồ.

Đây là cái gì với cái gì vậy.

Ta biết tên của các ngươi rồi, có hỏi thứ hạng đâu.

“Đủ rồi, các ngươi là ai?” Tứ Hải Long Vương nổi giận.

Mẹ nó, ta là Long tộc đường đường, là tiên thần Thiên đình, lại dám lơ ta, ở đây nhận người thân?

Thật là vô lý.

“Đệ Mười Ba, bốn thằng xấu xí kia là ai vậy?” Đế Giang quay đầu, nhìn về phía Tứ Hải Long Vương, vẻ mặt ghét bỏ.

Từ khi Địa phủ được thành lập, họ chỉ ra ngoài dỡ Thiên đình một lần.

Tứ Hải Long Vương là sau khi Thiên đình được tái thiết mới được thiết lập, cho nên họ không quen biết.

Dù sao cũng đã ở Địa phủ nhiều năm như vậy, thuộc về thời đại đã qua.

Cho nên, Tứ Hải Long Vương cũng không nhận ra họ.

“…” Sắc mặt Ngao Quảng cứng lại, tức quá đi.

Mười hai tên khốn này, dám nói ta xấu?

"Các vị ca ca tỷ tỷ, họ là Tứ Hải Long Vương!" Tiểu Na Tra bĩu môi nói: "Con mới đánh chết tam thái tử của Đông Hải Long Vương cách đây không lâu!

Cho nên, họ liền cho nước nhấn chìm Trần Đường Quan, ép cha con giao con ra đền mạng!" Tiểu Na Tra kể lể một cách oan ức.

"Ồ?

Con đánh chết Ngao Bính?" Đôi mắt đẹp của Hậu Thổ sáng lên, tiếp tục nói: "Chẳng trách mấy ngày trước Địa phủ có một tên gọi là Ngao Bính, bị một đứa trẻ ba tuổi đánh chết!

Hóa ra là đệ Mười Ba a!" "Ha ha ha, ta đã nói rồi, đệ Mười Ba mà Vu Chủ tìm cho chúng ta sao có thể là người bình thường?" Đế Giang cười lớn.

Khi hỏi lại Na Tra nguyên nhân, tất cả đều cười ngất.

"Tốt, đánh hay lắm, dám làm phiền đệ Mười Ba tắm!" "Ha ha ha, quá hợp ý ta, tôn chỉ của chúng ta là thấy không vừa mắt là đánh!" "Đệ Mười Ba, phải nhớ, năm đó chúng ta rất hung dữ, ngay cả trời cũng đánh!" Cộng Công nói.

Nhưng lại bị Chúc Dung khinh bỉ.

Còn có mặt mũi nói?

Năm đó nếu không có Vu Chủ, hai chúng ta đã chết ở núi Bất Chu rồi.

"Sao?

Lại muốn đánh nhau?" Cộng Công khiêu khích.

"Mẹ kiếp, sợ ngươi à!" Chúc Dung lửa bốc lên, chuẩn bị đánh nhau.

“Được rồi, đến lúc nào rồi, còn không sửa cái tính nóng nảy đi.” Đế Giang quát một tiếng, hai người liền dừng lại.

Nhưng cảnh này, lại càng chọc giận Tứ Hải Long Vương.

“Lý Tĩnh, ta đã cho ngươi cơ hội, nếu ngươi không biết trân trọng, vậy thì hãy để cả Trần Đường Quan này chôn cùng con ta đi!” Ngao Quảng tức đến không chịu được.

Hắn gầm lên một tiếng, nước Đông Hải cuồn cuộn gào thét.

Ngay sau đó, ba vị Long Vương Nam Hải, Tây Hải, Bắc Hải cũng thi triển pháp lực, điều động nước của ba biển, muốn nhấn chìm toàn bộ Trần Đường Quan.

“Na Tra…” “Các vị, chúng ta mau đi!” Lý Tĩnh hết cách rồi.

Chương 83

Hắn không biết mười hai người này là ai, cho nên cũng không biết thực lực của họ.

Thấy Tứ Hải Long Vương nổi giận, liền bảo họ rời đi.

Tuy nhiên, Cộng Công trực tiếp đứng ra.

“Bốn thằng xấu xí kia?

Dám chơi trò nước trước mặt bản Tổ Vu sao?” Hắn là ai?

Thủy Thần Cộng Công, tổ tông của trò chơi nước.

Ngay sau đó, Cộng Công giận dữ nói: “Từ đâu đến thì cút về đó cho ta!” Ngay sau đó, một luồng quy tắc Thủy bùng nổ.

Ào ào ào!

Dưới một tiếng gầm giận dữ, nước của bốn biển trực tiếp rút ngược trở lại.

Nhanh chóng, cả Trần Đường Quan liền khô ráo sạch sẽ, không còn một giọt nước nào.

Ngay cả sóng biển dưới chân Tứ Hải Long Vương cũng lặng lẽ rút đi.

Nếu không kịp thời phát hiện điều bất thường, cưỡi tường vân, có lẽ đã trực tiếp ngã xuống đất.

“…” Thấy cảnh này, Lý Tĩnh kinh ngạc.

Tiểu Na Tra và Ân phu nhân cũng kinh ngạc.

Tứ Hải Long Vương cũng kinh ngạc.

Thậm chí cả dân chúng Trần Đường Quan cũng kinh ngạc.

Chuyện gì vậy?

Vừa mới bị nước ngập, trong nháy mắt đã khô ráo sạch sẽ?

Nếu không phải trong thành còn có dấu vết của những ngôi nhà bị nước biển cuốn trôi, họ đều sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

"…Các ngươi là ai?" Sắc mặt Ngao Quảng từ kinh ngạc bắt đầu sợ hãi.

Một câu nói quát lui nước biển, ít nhất hắn không làm được.

Hơn nữa, vừa rồi hắn cảm nhận được quy tắc Thủy mạnh mẽ.

Có thể làm được điều này, hoặc là Thánh nhân tu Thủy chi đại đạo, hoặc là Thủy chi Tổ Vu… Nghĩ đến đây, lại nhìn mười hai người.

Mẹ nó!

Mười hai người, không phải là Thập Nhị Tổ Vu chứ!

Mẹ ơi!

Thân thể Ngao Quảng run lên, trực tiếp từ trên tầng mây ngã xuống.

"Đại ca!" Ba vị Long Vương còn lại vội vàng bay xuống, đỡ Ngao Quảng dậy.

"Đại ca, sao vậy?" Ba người hỏi.

"Thập nhị… Thập Nhị Tổ Vu!" Giọng nói của Ngao Quảng run rẩy.

Mẹ nó chứ, sao chuyện lại thành ra thế này?

Na Tra là đệ đệ của Thập Nhị Tổ Vu?

Vậy chẳng phải đã đắc tội với Thập Nhị Tổ Vu sao?

Mười hai tên này là những kẻ ngay cả Thiên đình cũng dám dỡ a.

Tuy họ ở Địa phủ, không ra nhân gian.

Nhưng danh tiếng vang dội bên ngoài.

“Hả?

Thập Nhị Tổ Vu?” Ba vị Long Vương còn lại cũng toàn thân run lên.

Không phải, không phải Thập Nhị Tổ Vu chỉ có thể ở Địa phủ sao?

Sao lại chạy ra nhân gian rồi?

“Là Thập Nhị Tổ Vu đã dỡ Thiên đình năm đó sao?” Đôi mắt tiểu Na Tra sáng rực.

“Đúng vậy, không phải con cũng thích dỡ nhà sao?” Đế Giang hỏi.

“Vâng!” Tiểu Na Tra gật đầu.

“Tốt, vậy ta đưa con đi cho thỏa thích!” Đế Giang nói, trầm tư: “Bây giờ Thiên đình không dỡ được nữa, hay là chúng ta đi dỡ Long Cung?” “Ta tán thành!” “Ta cũng tán thành!” “Tứ Hải Long Vương suýt nữa khiến đệ Mười Ba của chúng ta tự sát, chúng ta đi dỡ Long Cung của chúng!” “Được, đi!” Mười hai người này là những kẻ trời không sợ đất không sợ.

Dám đối phó với đệ Mười Ba của ta?

Ta dỡ nhà ngươi.

Chỉ là, bắt đầu từ nhà nào trước đây?

Bắt đầu từ Đông Hải!

Mười hai người chọn xong phương hướng, liền đưa Na Tra, trực tiếp hướng về Đông Hải.

“Tất cả đứng lại cho ta.” “Tứ Hải Long Cung của ta thuộc quyền

quản hạt của Thiên đình, không được dỡ!" Đông Hải Long Vương Ngao Quảng vội vàng đuổi theo.

Lũ khốn này, định đi dỡ Đông Hải Long Cung?

Nếu bị dỡ rồi, hắn ở đâu.

Thực ra, ở đâu không phải vấn đề, cùng lắm thì xây lại.

Nhưng vấn đề là, sau này lên Thiên đình, mặt mũi để đâu.

Chắc chắn sẽ bị các tiên gia khác chế giễu.

Trong Trần Đường Quan.

Lý Tĩnh và những người khác nhìn nhau.

"Là bá chủ Hồng Hoang năm đó, Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu?" Lý Tĩnh hỏi Ân phu nhân.

"Hình như vậy!" "Trời ạ, đó là một đám chuyên gây chuyện, vừa rồi họ đi đâu vậy?" "Hình như đưa Trá nhi đi dỡ Đông Hải Long Cung!" Lý Tĩnh nghe vậy, không khỏi rùng mình một cái, mặc niệm cho Tứ Hải Long Vương.

Năm đó, Thập Nhị Tổ Vu ngay cả Thiên đình cũng dỡ, lần này, Tứ Hải Long Cung chắc chắn toi đời.

Ba vị Long Vương còn lại nghe vậy, lập tức hoàn hồn.

"Tứ đệ, Thập Nhị Tổ Vu dỡ xong Đông Hải Long Cung, có đến dỡ Nam Hải Long Cung của ta không?" Ngao Khâm hỏi.

"Chắc không đâu, ta và Thập Nhị Tổ Vu lại không có thù oán gì!

Cũng không đắc tội với Na Tra a!" Ngao Thuận nhíu chặt mày.

"Không được, sao trong lòng ta cứ thấp thỏm không yên thế này?

Chúng ta mau về, mở đại trận hộ vệ lên!" Ngao Khâm nói xong, chuẩn bị rời đi.

Nhưng bị Tây Hải Long Vương gọi lại.

“Chúng ta không đi giúp đại ca sao?” “Giúp?

Thập Nhị Tổ Vu đó có thể chọc được sao?

Lo cho nhà mình trước đi!” Nói xong, ba người bay về ba hướng khác nhau. … Thập Nhị Tổ Vu đưa Na Tra vào Đông Hải, đến trước Long Cung.

Dạ xoa canh gác giơ trường mâu ra.

“Này, bọn trộm cắp phương nào, dám tự tiện xông vào Đông Hải Long Cung?” “Cút!” Cộng Công ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, một cái tát đánh xuống.

Dạ xoa ngay cả tiếng kêu cũng không có, trực tiếp bị tát bay ra khỏi Đông Hải, rơi xuống tận chân trời.

“Ai, ai dám tự tiện xông vào Đông Hải Long Cung?” Lúc này, Quy Thừa Tướng và Kim Tướng Cua Quân đang ở lại chạy ra.

Đầu tiên họ thấy mười hai người hung thần ác sát.

Sau đó thấy Na Tra.

“…Sao ngươi lại ở đây?” Kim Tướng Cua Quân chính mắt thấy Na Tra đánh chết tam thái tử.

Hơn nữa, Long Vương không phải đã đến Trần Đường Quan báo thù rồi sao?

Sao thằng nhóc này lại ở đây?

“Hê hê, cua lớn, các ca ca tỷ tỷ của ta đưa ta đi dỡ nhà chơi đây, tránh ra, nếu không đụng phải mấy con cá nhỏ tôm nhỏ này thì không hay đâu!” Na Tra toe toét cười nói.

“Hả?

Dỡ Long Cung, ngươi tưởng ngươi là ai?

To gan thật!" Quy Thừa Tướng trực tiếp nhảy dựng lên.

Long Cung là tiên phủ, thuộc quyền quản hạt của Thiên đình.

Dám dỡ Long Cung, là không coi Thiên đình ra gì.

"Lão rùa, đừng có la lối, ca ca tỷ tỷ của ta năm đó ngay cả Thiên đình cũng dỡ rồi, không dỡ được Long Cung sao?

Tránh ra!" Na Tra vung tay, lấy ra Hỗn Thiên Lăng, trực tiếp trói Quy Thừa Tướng lại, ném sang một bên.

"Nói bậy, dám dỡ Thiên đình, ngươi tưởng mình là Thập Nhị Tổ Vu sao?" Quy Thừa Tướng buột miệng hét lên.

Tuy nhiên, đối mặt với hắn là mười hai cặp mắt đang trừng trừng nhìn.

"Tiểu rùa, đúng vậy, chúng ta chính là Thập Nhị Tổ Vu, không ngờ danh tiếng của ta lại vang dội như vậy, ha ha ha!" Chúc Dung cười lớn.

Đế Giang đột nhiên lên tiếng: "Huynh đệ, ra tay đi, đưa đệ Mười Ba của chúng ta đi vui vẻ một phen!" "Được!

Bắt đầu công việc!" Mười hai người xoa tay, bắt đầu dỡ Đông Hải Long Cung.

Đầu tiên bắt đầu từ cổng lớn, Chúc Dung một quyền đánh xuống, cổng có biển hiệu Đông Hải Long Cung liền sụp đổ.

Ngay sau đó, mười hai người trực tiếp bật chế độ nhục thân cường hãn, lao vào Long Cung một cách ngang ngược.

Ầm ầm ầm!

Binh binh!

Từng tòa cung điện, kiến trúc, bảo khố dưới sự va chạm của nhục thân khủng bố, trong nháy mắt đã hóa thành phế tích.

Tốc độ, sức mạnh, quả thực là tuyệt vời.

Chương 84

Những con bạng tinh, lính tôm tướng cua cản đường, trực tiếp bị húc bay ra ngoài, không chết cũng bị thương.

Đám thủy tộc còn lại run rẩy đứng một bên, nhìn cả tòa Đông Hải Long Cung tan thành tro bụi.

Mẹ ơi, quá bạo lực.

Quy Thừa Tướng trực tiếp ngây người… Thật sự là Thập Nhị Tổ Vu?

Đông Hải Long Cung, thật sự bị dỡ rồi?

"Thập Nhị Tổ Vu, dừng tay cho ta!" Đúng lúc này, Ngao Quảng quay về.

Nhưng quay về cũng vô dụng rồi.

Đông Hải Long Cung vốn nguy nga tráng lệ, lấp lánh ánh sao đã không còn.

Chỉ còn lại một đống phế tích, gạch ngói vụn.

Trên đống phế tích, Na Tra phủi phủi tay, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

A, làm chuyện này thật là sướng.

Chẳng trách năm đó Thập Nhị Tổ Vu lại đi dỡ Thiên đình, đợi ngày nào mình mạnh lên, cũng phải đi dỡ Thiên đình.

Tuy nhiên, nguyện vọng này đã được thực hiện sau khi Phong Thần chi chiến kết thúc.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

“Đệ Mười Ba, đi, nhà tiếp theo, Nam Hải Long Cung!” Thập Nhị Tổ Vu không thèm để ý đến Ngao Quảng, trực tiếp đưa Na Tra, một cái thủy độn rời đi.

Một lúc lâu sau, Ngao Quảng mới hoàn hồn.

“Thập Nhị Tổ Vu, Na Tra, ta Ngao Quảng và thủy tộc Đông Hải cùng các ngươi không đội trời chung!” “Hu hu hu, Đông Hải Long Cung của ta, lũ trời đánh…” Ngao Quảng mắng xong, liền ngồi phịch xuống đống phế tích của Long Cung mà khóc rống lên.

Có thể so sánh với Lão Tử năm đó khóc rống ở Bát Cảnh Cung. … Nam Hải.

“Long Vương, không hay rồi, Thập Nhị Tổ Vu đã đến!” Nam Hải Long Vương Ngao Khâm đã sớm trở về Long Cung, chuẩn bị mọi thứ.

“Hả?” Nghe dạ xoa tuần tra bẩm báo, Ngao Khâm toàn thân căng cứng.

Lũ khốn đó sao lại dỡ xong Đông Hải nhanh vậy?

Thật sự đã đến Nam Hải?

Nhanh chóng, hắn đã thấy Thập Nhị Tổ Vu và Na Tra.

“Lão lươn, sao đã về rồi?” “Tuy Nam Hải Long Cung không bằng Đông Hải, nhưng dỡ nhà không quan trọng tốt xấu!” Tiểu Na Tra vung vẩy nắm đấm, lộ vẻ hưng phấn.

Bởi vì lúc trước chưa đủ thỏa mãn a.

Lần này phải thể hiện tài năng.

“…” Ngao Khâm suýt nữa bị tức đến ngất đi.

Cái gì gọi là dỡ nhà không quan trọng tốt xấu?

Đây là Long Cung, ngươi tưởng là nơi ở của phàm nhân sao?

Một thằng nhóc ranh, dám dỡ Nam Hải Long Cung?

Nhưng, thấy bộ dạng của Thập Nhị Tổ Vu, hắn lập tức đè nén ngọn lửa giận trong lòng xuống.

"Mười hai vị đại nhân, ta Ngao Khâm và các vị vô oan vô cừu!

Đến Trần Đường Quan cũng là do tên Ngao Quảng kia xúi giục ta đi, cầu các vị phát lòng từ bi, đừng dỡ Long Cung của ta!" Ngao Khâm trực tiếp nhún nhường, trong nháy mắt đã bán đứng Ngao Quảng.

Nếu chỉ có một mình Na Tra, chắc chắn hắn đã trực tiếp trấn áp.

Nhưng bây giờ, có Thập Nhị Tổ Vu, đó là những người dám đấu với trời.

Thực lực mạnh mẽ, tiểu nhân vật như hắn sợ rằng một cái tát cũng không chịu nổi.

Sớm biết chỗ dựa của Na Tra mạnh như vậy, hắn đâu có đến Trần Đường Quan a.

Lúc này, trong lòng Ngao Khâm đã chửi rủa Ngao Quảng vô số lần.

"Không dỡ Long Cung?

Vậy chẳng phải làm mất hứng của đệ Mười Ba của ta sao?" "Tránh ra, đừng cản đường!" Cộng Công chỉ tay một cái, một luồng quy tắc Thủy bao bọc Ngao Khâm, ném sang một bên.

Thế là, hắn trơ mắt nhìn, Nam Hải Long Cung trong nháy mắt hóa thành phế tích.

Na Tra thấy trên đất có một viên ngói còn nguyên vẹn, trực tiếp dùng hai chân đá lên, giẫm nát bấy.

Theo tiếng vang cuối cùng, trái tim Ngao Khâm cũng nổ tung, vỡ tan thành từng mảnh.

Mẹ nó chứ, ta Ngao Khâm và các ngươi không xong đâu!

Hắn gào thét trong lòng, rồi cũng ngồi xuống đất khóc rống.

Thập Nhị Tổ Vu và Na Tra lại đến Tây Hải.

Không có gì bất ngờ, bắt đầu dỡ nhà.

Trận pháp a, đại quân thủy tộc a, trước mặt Thập Nhị Tổ Vu đều là trò hề, trong nháy mắt bị nghiền nát không còn một mẩu.

Khi Tây Hải dỡ xong, một đoàn người lại đến Bắc Hải.

Lần này ngay cả nói cũng lười, trực tiếp bắt tay vào việc.

Chỉ chưa đến nửa ngày, Tứ Hải Long Cung không một nơi nào may mắn thoát khỏi.

Các hải tộc dưới đáy biển không có nơi ở, đều trôi nổi trên mặt biển.

Tứ Hải Long Vương ngồi trên một tảng đá ngầm, tức giận ngút trời.

"Thập Nhị Tổ Vu, Na Tra, Tứ Hải Long Vương ta nhất định phải đòi lại công đạo!" Gào thét xong, họ trực tiếp lên Thiên đình, tìm Ngọc Đế cáo trạng.

"Bốn vị ái khanh, đứng lên trước đi!" Hạo Thiên vô cùng bất lực, đồng thời cũng bối rối.

Na Tra rõ ràng là đệ tử của Thái Ất chân nhân, sao lại có quan hệ với Thập Nhị Tổ Vu?

Lũ khốn đó, năm đó không chỉ dỡ Thiên đình, mà còn đánh hắn một trận tơi bời.

Là những kẻ không thể chọc vào a.

"Ngọc Đế, bây giờ Tứ Hải Long Cung của thần đã thành một đống phế tích, xin Ngọc Đế làm chủ!" Ngao Quảng và bốn người quỳ trên đất không chịu dậy.

Nếu chuyện này cứ thế cho qua, thì sau này mặt mũi của họ để đâu.

"Ai, thực không dám giấu, chuyện này trẫm không quản được!" Hạo Thiên trong lòng có bóng ma tâm lý.

Ít nhất trước khi thực lực của Thiên đình được mở rộng, hắn sẽ không đối đầu với Địa phủ.

Nếu không, Thập Nhị Tổ Vu đang hăng máu kia, biết đâu lại đánh lên trời.

"…" Tứ Hải Long Vương ngơ ngác, Ngọc Đế không quản được?

"Bốn vị ái khanh, tuy trẫm không quản được, nhưng cung Ngọc Hư có thể quản!" Hạo Thiên nói.

Dù sao, Na Tra cũng là đệ tử của Thái Ất chân nhân, có nhân quả với cung Ngọc Hư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại là Thánh nhân, chỉ có ông ta ra mặt, mới hợp tình hợp lý.

Tuy Thập Nhị Tổ Vu năm đó đã ngược đãi Lão Tử, nhưng Tam Thanh hiện nay đã đạt đến đỉnh phong Thánh nhân.

Không tin, Tam Thanh lại không đánh được Thập Nhị Tổ Vu?

Diệp Thanh ra tay, chắc cũng có thể chống lại được một hai.

Hơn nữa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây Phương giáo cũng có ước định với hắn.

Cùng lắm thì sau này cho Tây Phương giáo thêm mấy người, để họ cùng nhau trấn áp Diệp Thanh, để hắn, Ngọc Đế này, được danh xứng với thực.

"…" Tứ Hải Long Vương nhìn nhau, đi cung Ngọc Hư, họ không đủ cấp bậc a.

"Bốn vị ái khanh không cần do dự nữa, cứ mạnh dạn đi!

Dù sao, chuyện này là do Na Tra gây ra, lẽ nào không cho người ta kêu oan?" Một câu của Hạo Thiên khiến Tứ Hải Long Vương thấy được hy vọng.

Đúng vậy, nhà của ta bị đệ tử dưới trướng ngươi dỡ, lẽ nào không cho ta kêu oan?

Cho nên, Tứ Hải Long Vương hớn hở đi đến cung Ngọc Hư. … Cung Ngọc Hư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên bồ đoàn.

Trước mặt ông, ngoài Nhiên Đăng đạo nhân ra, mười hai đệ tử còn lại đều đứng ở phía trước.

"Nhân gian Thương Trụ vô đạo, Chu triều thuận thiên mệnh, thuận dân ý phạt Trụ!

Vi sư biết, các con đều có sát kiếp, hãy xuống nhân gian một chuyến, trợ giúp sư đệ Khương Tử Nha của các con trợ Chu phạt Trụ!

Đồng thời, cũng có thể thu nhận nhiều đệ tử, vì Đại Chu mà góp sức!" Nguyên Thủy Thiên Tôn dặn dò.

Điều này tương đương với việc nói cho họ biết, họ có sát kiếp, phải xuống nhân gian giúp đỡ Khương Tử Nha, dùng võ lực của mình để giết nhiều người.

Ý đồ của ông là tiêu diệt hết đệ tử Tiệt giáo giúp đỡ Trụ Vương.

Như vậy đệ tử Xiển giáo cũng không cần phải lên Phong Thần Bảng.

Tuy cách nói này có phần hàm súc, nhưng đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn thà thiếu chứ không ẩu, ai cũng thông minh tuyệt đỉnh, từ trong lời nói đã nghe ra được ý nghĩa thực sự.

“Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ!” Mười hai người thành tâm bái lạy.

Nhưng đúng lúc này, một đạo đồng từ ngoài cung Ngọc Hư đi vào.

“Khải bẩm Thiên Tôn, Tứ Hải Long Vương đang kêu oan bên ngoài núi Côn Luân!” "Tứ Hải Long Vương kêu oan?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra.

Ngọc Hư Cung và Tứ Hải Long Vương chẳng có quan hệ gì, cũng không có nhân quả, chạy tới đây kêu oan cái gì?

Mười hai đệ tử dưới trướng cũng sững sờ.

Tứ Hải Long Vương không phải là thần tử của Thiên Đình sao?

Chạy đến Ngọc Hư Cung làm gì chứ.

Có oan khuất thì đến Thiên Đình ấy. "Sư tôn, chẳng lẽ là vì Na Tra?" Thái Ất Chân Nhân nói.

Nếu có một chút nhân quả, thì chỉ có thể là Na Tra. "Na Tra?" Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm ngón tay tính toán, nhưng lại không tính ra được.

Chương 85

Kể từ khi Đế Tân đề thơ trong miếu Nữ Oa, điều đó đã đại biểu cho việc Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu.

Lại thêm việc Tây Phương Giáo và Vu tộc cấu kết với nhau, hiện tại thiên cơ hỗn loạn không chịu nổi, mọi chuyện đều không thể suy tính ra được.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn biết.

Mệnh của Na Tra có một kiếp nạn.

Ban đầu cũng đã nói với Hạo Thiên, để Đông Hải Long Vương tự mình giải quyết.

Chỉ cần Na Tra chết, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng hiện tại, tại sao cả Tứ Hải Long Vương đều đến đây? "Thái Ất, ra ngoài xem thử!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó một tiếng.

Tứ Hải Long Vương chỉ là hạng tôm tép, không thể nào để một Thánh Nhân phải ra mặt được! "Vâng, sư tôn!" Thái Ất Chân Nhân bước ra ngoài.

Bên ngoài núi Côn Luân, Tứ Hải Long Vương bị trận pháp chặn lại, đang quỳ rạp trên đất kêu oan.

Thái Ất Chân Nhân thấy vậy, sắc mặt có chút lạnh lùng.

Bởi vì Na Tra dù sao cũng là đồ nhi của y.

Tuy mệnh trung có kiếp nạn này, nhưng cũng không cần phải ép người quá đáng như vậy.

Khiến cho cha con phản mục, cuối cùng dẫn đến việc Na Tra lóc

thịt trả mẹ, lóc xương trả cha!

Hay lắm, bây giờ còn chạy đến núi Côn Luân kêu oan?

Đương nhiên, Thái Ất Chân Nhân không thể biết được xu thế thiên định.

Y không hề biết, từ khoảnh khắc Na Tra giáng sinh, vận mệnh của cậu đã thay đổi.

Cha con phản mục?

Không thể nào.

Lóc thịt trả mẹ, lóc xương trả cha, có Thập Nhị Tổ Vu ở đây, có Diệp Thanh ở đây, ai dám? "Tứ Hải Long Vương, các ngươi làm gì ở đây?" Thái Ất Chân Nhân mặt không cảm xúc hỏi. "Nguyên Chân Nhân, đệ tử của ngài..." "Im miệng, đồ đệ của ta đã bị các ngươi bức tử rồi, còn muốn thế nào nữa?" Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân trầm xuống.

Dù sao cũng là thiên mệnh, y cho rằng Na Tra chắc chắn đã chết.

Nhưng người đã chết rồi, bốn lão già này còn đến Ngọc Hư Cung của ta làm gì?

Tứ Hải Long Vương nghe vậy, mặt mày đau khổ.

Ta bức tử đồ đệ của ngươi?

Nếu thật sự như vậy, ta đã không đến núi Côn Luân. "Chân nhân, Tứ Hải Long Cung của chúng ta đều bị đồ đệ của ngài phá sập hết rồi!" Ngao Quảng cuối cùng cũng nói ra.

Sau đó nước mũi nước mắt cứ thế tuôn ra xối xả.

Đau lòng quá.

Long Cung là do họ tỉ mỉ xây dựng, hao phí không biết bao nhiêu

nhân lực vật lực, bây giờ một cọng lông cũng không còn.

Đặc biệt là cái thằng nhóc Na Tra kia, thấy một mảnh ngói còn nguyên vẹn cũng phải giẫm cho nát.

Đúng là hỗn đản mà. "Hả?

Đồ đệ của ta phá sập Tứ Hải Long Cung?" Thái Ất Chân Nhân nghe xong thì ngơ ngác.

Na Tra tuy có pháp bảo gia trì, lại có linh căn thông tuệ.

Đánh mấy con tôm lính cua tướng, rút gân rồng gì đó thì còn có thể, chứ phá sập Long Cung thì không thể nào.

Huống chi là phá sập cả Tứ Hải Long Cung. "À, đồ đệ của ngài là đệ đệ thứ mười ba của Thập Nhị Tổ Vu!" "Hôm đó bốn người chúng ta đến Trần Đường Quan uy hiếp Lý Tịnh, ai ngờ Thập Nhị Tổ Vu lại đến!" "Sau đó họ dẫn Na Tra đi phá sập toàn bộ Tứ Hải Long Cung của chúng ta!" Ngao Quảng và những người khác lần lượt kể lại toàn bộ sự việc. "Cái gì?

Na Tra là đệ đệ của Thập Nhị Tổ Vu?" Lần này Thái Ất Chân Nhân thật sự ngây người.

Na Tra rõ ràng là Linh Châu Tử bên cạnh Nữ Oa Thánh Nhân chuyển thế, sao lại thành đệ đệ thứ mười ba của Tổ Vu?

Nếu thật sự như vậy, với tính cách của Thập Nhị Tổ Vu, chỉ phá sập Long Cung thôi sao?

Không phá nát xương cốt của các ngươi đã là may rồi!

Không được, tu vi của y quá thấp, không hiểu rõ mọi chuyện.

Y chỉ có thể đưa Tứ Hải Long Vương vào Ngọc Hư Cung. "Đông Hải Long Vương Ngao Quảng." "Tây Hải Long Vương Ngao Nhuận." "Nam Hải Long Vương Ngao Khâm." "Bắc Hải Long Vương Ngao

Thuận." "Bái kiến Thiên Tôn!" Bốn người ngoan ngoãn, sợ hãi cúi đầu bái lạy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đùa à, đây là Thánh Nhân, thuộc hàng siêu cấp đại lão.

Còn ngầu hơn cả Ngọc Đế. "Đứng lên cả đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn bốn người.

Sau đó hỏi Thái Ất Chân Nhân: "Rốt cuộc là chuyện gì?" Ngụ ý là, mấy con tôm tép này ngươi không xử lý được sao?

Dẫn vào đây làm gì? "Sư tôn, sự việc là thế này!" Ngay sau đó, Thái Ất Chân Nhân kể lại đầu đuôi câu chuyện. "Ồ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong cũng nhíu mày.

Mệnh số thiên định đã thay đổi? "Bốn người các ngươi, kể lại chi tiết tình hình lúc đó đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mới nhìn về phía bốn người, hỏi.

Bốn người vội vàng kể lại tất cả mọi chuyện một lần nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Bởi vì Na Tra là đệ tử Xiển Giáo, sao có thể dính dáng đến Vu tộc?

Hơn nữa, trong Phong Thần Lượng Kiếp, Na Tra là một mãnh tướng.

Nếu không, y đã chẳng để Thái Ất Chân Nhân đi thu nhận làm đệ tử.

Chờ đã!

Chuyện của Na Tra xảy ra biến cố, vậy Dương Tiễn thì sao? "Đồ nhi Ngọc Đỉnh, chuyện ta giao cho con đã làm xong chưa?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi. "..." Ngọc Đỉnh Chân Nhân là một kẻ lười biếng, tự nhiên không biết Dương Tiễn quan trọng với Xiển Giáo đến mức

nào.

Cho nên, sau khi tìm một vòng không thấy người, y liền về động phủ ngủ một giấc say sưa. "Ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, chẳng lẽ tên lười này chưa thu Dương Tiễn làm đồ đệ? "Sư tôn, lúc đầu con đã theo lời người đi tìm, nhưng con tìm mấy ngày trời cũng không thấy người, cho nên... cho nên không tìm nữa!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân ấp úng nói. "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, tức đến nổ phổi.

Dương Tiễn có tác dụng cực lớn đối với Xiển Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Không có hắn, Xiển Giáo có thể toàn thắng được không?

Giờ cả Na Tra cũng xảy ra biến số.

Kẻ có thể gây ra biến số, chỉ có một người, đó là Diệp Thanh. "Tên khốn này, rốt cuộc muốn làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không hiểu.

Vì y không biết kế hoạch của Hạo Thiên và Tây Phương Nhị Thánh.

Cho nên y cũng không biết mình đã chọc giận Diệp Thanh, mới dẫn đến định số lại xuất hiện biến số.

Nhưng chỉ cần đại thế Võ Vương phạt Trụ không đổi, thì sẽ không có chuyện gì.

Chỉ là, Tứ Hải Long Vương ngơ ngác.

Rõ ràng là chuyện của Na Tra, lôi Dương Tiễn vào làm gì? "Thiên Tôn!" Ngao Quảng gọi một tiếng. "Các ngươi về trước đi, chuyện này bản tôn sẽ đích thân đi một chuyến!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay.

Đối đầu với Thập Nhị Tổ Vu, ai cũng không có cách nào, chỉ có đích thân ra tay mới được.

Rất nhanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn giao lại các công việc trong giáo, rồi rời khỏi núi Côn Luân. ...

Trên Vô Tận Hải Vực.

Thập Nhị Tổ Vu dẫn Na Tra đi chơi khắp nơi. "Thập Tam đệ, có vui không?" Huyền Minh hỏi, vui vẻ nhìn Na Tra. "Vui lắm, nếu có thể phá thêm mấy cái Long Cung nữa thì tốt rồi!" Na Tra vẫn chưa thấy đã.

Một câu nói lại khiến Thập Nhị Tổ Vu bật cười. "Không sao, chúng ta đợi Tứ Hải Long Cung xây xong rồi lại phá tiếp!" Chúc Dung nói.

Quả thật, đây là một ý hay.

Bây giờ phá sập Tứ Hải Long Cung, chắc chắn họ sẽ phải xây lại.

Nếu không thì ở đâu.

Chỉ cần đợi họ xây lại xong, lại phá một lần nữa, chẳng phải sướng sao?

Nhưng, đúng lúc này.

Trong hư không xuất hiện một bóng người.

Người này mặc một bộ y phục trắng, tóc trắng, râu trắng.

Chương 86

Chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn từ Ngọc Hư Cung đến. "Thập Nhị Tổ Vu, năm đó đã có lời, vĩnh viễn ở lại Địa Phủ, không được tác loạn nhân gian, chuyện hôm nay, các ngươi giải thích thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mở miệng đã trách hỏi. "Ông già này là ai thế?

Vừa đến đã lảm nhảm cái gì!" Tiểu Na Tra nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp vung nắm đấm nhỏ.

Nó còn nhỏ, không biết Thánh Nhân, Đại La Kim Tiên là gì.

Cũng không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn này là ai.

Tóm lại, mình đang chơi vui, vừa đến đã chỉ trích, nên nó không vui. "Ha ha ha, chỉ là một lão già thôi, tiểu Na Tra, chúng ta không cần để ý!" Thập Nhị Tổ Vu cười ha hả.

Trong mắt họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng là cái thá gì.

Năm xưa cũng không phải chưa từng bị ngược đãi.

Hơn nữa, cũng từng bị người khác ngược đãi.

Ví dụ như Đế Tuấn, Thái Nhất.

Ví dụ như Vu Chủ. 86. "Xấc xược!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn giữ vẻ thanh cao đó.

Trầm tĩnh vô số năm, tâm tính đã bình tĩnh, nhưng một câu nói của Thập Nhị Tổ Vu lại khiến y suýt nữa bùng nổ.

Sắp xếp lại tâm trạng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định không thèm để ý đến Thập Nhị Tổ Vu.

Nếu không, y tuyệt đối không nhịn được mà ra tay.

Y nói với Na Tra: "Na Tra, ngươi có biết ta là ai không?" "Hả?

Các ca ca tỷ tỷ nói ông chỉ là một lão già thôi!" Phụt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

Thập Nhị Tổ Vu quả nhiên đều là lũ khốn nạn, đã dạy hư một tiểu Na Tra thuần khiết vô ngần thành ra thế này. "Na Tra, nghe đây, sư phụ của ngươi là Thái Ất Chân Nhân, chính là đệ tử dưới trướng Ngọc Hư Cung của ta!" "Bây giờ ngươi nên biết ta là ai rồi chứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi.

Vì Phong Thần Lượng Kiếp, vì Xiển Giáo, y nhịn.

Nhưng, Na Tra liếc y một cái, nói: "Thái Ất Chân Nhân?

Cái thứ chó má đó, không quen biết!

Còn ngươi, từ đâu đến thì cút về đó đi!" Không phải Na Tra không tốt, mà là Na Tra có ác cảm với Thái Ất Chân Nhân.

Lúc đầu bị Tứ Hải Long Vương uy hiếp.

Nó đã đặt tất cả hy vọng vào sư phụ Thái Ất Chân Nhân.

Nhưng kết quả thì sao?

Người ta không đến.

May mà nó còn có một sư phụ khác, có một đám ca ca tỷ tỷ yêu thương.

Cho nên, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Hư Cung, tất cả cút hết đi. "..." Dù tâm thái có kiên định đến đâu, dù có vì đại cục đến đâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng không thể nhịn được nữa. "Tiểu ngoan đồng, khi sư diệt tổ, vậy thì theo bản tôn về chịu phạt đi!" Y muốn

trực tiếp ra tay đoạt người.

Tuy lần này tổn hại đối với Na Tra rất lớn.

Nhưng chỉ cần Thái Ất Chân Nhân dùng thân sen cứu sống nó.

Thì cỗ oán khí kia sẽ tiêu tan, nhân quả viên mãn.

Nhưng hiện tại, Na Tra đang ôm một cục tức, người không chết, tự nhiên đối với Thái Ất Chân Nhân, đối với Ngọc Hư Cung căm thù.

Na Tra lại có tác dụng lớn đối với Xiển Giáo trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn không cho phép nó đi theo Thập Nhị Tổ Vu. "Mẹ kiếp... lão già, ngươi coi Thập Nhị Tổ Vu chúng ta không tồn tại à?" Đế Giang đứng ra, thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong bộc phát, trực tiếp chắn trước mặt Na Tra. "Xem ra, lão già này lành sẹo quên đau rồi!" "Các vị, kết trận, đánh chết mẹ nó đi!" Thập Nhị Tổ Vu thiết lập một kết giới, bảo vệ Na Tra.

Sau đó trực tiếp sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Bởi vì thực lực của họ mới là Chuẩn Thánh đỉnh phong, muốn đối đầu với Thánh Nhân đỉnh phong Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân.

Trong chớp mắt.

Trời đất tối sầm.

Một gã khổng lồ, chân đạp đất, đầu đội trời, tay cầm Khai Thiên Phủ, tức giận nhìn chằm chằm Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Bàn Cổ Chân Thân?" "Thập Nhị Tổ Vu, nếu các ngươi muốn động thủ với bản tôn, vậy hôm nay thù mới hận cũ tính chung một lượt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm chặt nắm đấm, liền tế ra Bàn Cổ Phiên. "Chết!" Một tiếng gầm nhẹ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vung chí bảo, lao về phía Bàn Cổ Chân Thân.

Bên kia.

Thập Nhị Tổ Vu điều khiển Bàn Cổ Chân Thân, giơ cao Khai Thiên Phủ, sức mạnh cường đại đột nhiên bổ xuống!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn, cả Hồng Hoang rung chuyển.

Nước biển chảy ngược, gió biển gào thét.

Từng hòn đảo đều bị sức mạnh đánh chìm.

Nếu như trước đó Na Tra và Thập Nhị Tổ Vu chỉ phá sập Long Cung.

Thì trận đại chiến giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp phế luôn cả Tứ Hải.

Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Lão Tử đang luyện đan, đột nhiên trời đất rung chuyển.

Suýt nữa làm đổ cả lò luyện đan. "Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, Thập Nhị Tổ Vu lại ra ngoài rồi sao?" "Nhị sư đệ cũng dính vào rồi à?" Lão Tử lẩm bẩm một câu, liền cưỡi tường vân bay nhanh ra ngoài.

Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm nhận được sức mạnh này.

Sau khi xem xét mới biết là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thập Nhị Tổ Vu, liền bay nhanh về phía nơi diễn ra đại chiến.

Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy Thập Nhị Tổ Vu ra ngoài, trên mặt liền

nở nụ cười. "Hắc hắc, Vu tộc cuối cùng cũng tiến vào nhân quả của Phong Thần Lượng Kiếp." "Sư đệ, đi, chúng ta đi xem náo nhiệt!" Mục đích của hai người đã đạt được, chuẩn bị đợi Phong Thần Lượng Kiếp bước vào giai đoạn cao trào, rồi bắt đầu vớt người.

Thiên Đình.

Hạo Thiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thập Nhị Tổ Vu đánh nhau, cũng giống như hai tên vô sỉ của Tây Phương, mặt mày cũng đầy vẻ phấn khích.

Chỉ là, sự phấn khích của hắn không phải vì vớt người.

Mà là lại kéo được Tam Thanh vào thế đối lập với Vu tộc.

Diệp Thanh không để ý đến ta?

Vu tộc chiếm cứ Địa Phủ?

Ta thừa nhận đánh không lại ngươi, nhưng người khác có thể mà.

Nếu không được, thì Tây Phương Giáo, lại thêm cả Tam Thanh, nếu không đánh được Diệp Thanh và Vu tộc, thì đúng là có quỷ.

Bùm!

Trong chiến trường trên biển.

Sức mạnh của Khai Thiên Phủ và quy tắc sức mạnh của Bàn Cổ Phiên trực tiếp va chạm, gây ra dị tượng.

Nhưng Lực Chi Pháp Tắc, lại là thứ đứng trên cả Tam Thiên Đại Đạo.

Một sức mạnh phá vạn pháp.

Cho nên, dù Nguyên Thủy Thiên Tôn đã đạt đến Thánh Nhân đỉnh phong.

Cũng không thể chống lại Bàn Cổ Chân Thân cùng cấp.

Một búa đó, chấn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn thân rã rời, trực tiếp rơi xuống biển. "Vãi chưởng, các ca ca tỷ tỷ lợi hại quá!" Na Tra trong kết giới nhìn mà kinh ngạc.

Nó biết, lão già kia rất mạnh.

Nhưng gã khổng lồ do Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra còn mạnh hơn.

Nó quyết định, sau này cũng phải trở nên mạnh mẽ như vậy. "Chết tiệt!" Thân hình chật vật của Nguyên Thủy Thiên Tôn bay lên từ mặt biển.

Bộ y phục vốn còn nguyên vẹn đã rách nát.

Mái tóc vốn mượt mà đã rối bời.

Trước đó y cứ nghĩ mình đã tiến vào Thánh Nhân đỉnh phong, dựa vào Bàn Cổ Phiên có thể đánh thắng Thập Nhị Tổ Vu.

Bây giờ mới biết, sai rồi, đánh không lại người ta.

Nhưng, đánh không lại người ta có thể hao chết đối phương.

Dù sao cũng là Thánh Nhân, có thể điều động sức mạnh của trời đất, dùng mãi không hết!

Thập Nhị Tổ Vu mới là Chuẩn Thánh đỉnh phong, mỗi lần tấn công đều cần tiêu hao sức mạnh của bản thân.

Chương 87

Bùm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Bàn Cổ Chân Thân lại có một lần tiếp xúc thân mật.

Không có gì bất ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bị đập xuống biển. "Đây là Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, xứng danh là đệ nhất sát trận Hồng Hoang!" "Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu đủ người, đơn đả độc đấu ai là đối thủ chứ!" Lão Tử ở trên tầng mây, lắc đầu thở dài. "Đại sư huynh, Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới, ba người chúng ta đã thương nghị về Phong Thần Bảng, ta có nên đi giúp nhị sư huynh không?" Thông Thiên Giáo Chủ có chút không nỡ. "Không cần, ý niệm tranh cường háo thắng trong lòng nhị sư huynh vẫn chưa bị mài mòn, cứ để Thập Nhị Tổ Vu mài giũa một chút đi!" "Đợi đến lúc thích hợp, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không công tự phá!" Lão Tử lên tiếng, Thông Thiên khẽ gật đầu.

Sau đó liền nhìn về một hướng khác. "Ồ, hai vị đạo hữu Tây Phương cũng có hứng thú đến xem trận chiến sao?" Lão Tử cưỡi tường vân bay qua, cười nói. "A di đà phật, ta và sư đệ cảm nhận được Hồng Hoang chấn động, mới đến xem một chút!" "Không ngờ Thập Nhị Tổ Vu đã ra khỏi Địa Phủ, Nguyên Thủy đạo huynh bị đánh thảm quá!" Tiếp Dẫn niệm một câu phật hiệu, nhìn xuống phía dưới nói.

Lời nói có mục đích, là muốn Lão Tử và Thông Thiên cũng tham gia chiến đấu, cùng nhau đối kháng Vu tộc.

Chỉ là, Lão Tử dường như không có động tĩnh gì. "Thái Thanh đạo huynh, không giúp một tay sao?" Chuẩn Đề lại hỏi. "Cũng không phải

chuyện gì to tát, cần đến cả Tam Thanh chúng ta cùng ra tay sao?" "Hai vị hãy xem, Bàn Cổ Chân Thân duy trì không được bao lâu nữa đâu!" Theo hướng chỉ của Lão Tử, hai người nhìn sang.

Quả nhiên, Bàn Cổ Chân Thân ngày càng trở nên trong suốt.

Sau đó, dưới một đòn tấn công hết sức của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bàn Cổ Chân Thân giải thể.

Thập Nhị Tổ Vu rơi xuống mặt biển, thở hổn hển.

Vu tộc làm việc là vậy.

Đánh nhau chỉ để đánh cho sướng, còn hậu quả, hoàn toàn không xem xét.

Cho nên, họ căn bản không để ý Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân, là con gián đánh không chết.

Nhưng ngược đãi hắn lâu như vậy, trong lòng sướng thật. "Ha ha ha, Nguyên Thủy lão già, đánh có sướng không, xem bộ dạng của ngươi kìa, giống như chui ra từ hố phân vậy!" Đế Giang cười ha hả.

Các Tổ Vu khác cũng mặt mày tươi cười. "Hừ, sướng rồi chứ?

Vậy bây giờ đến lượt ta, lần này, ta sẽ khiến các ngươi thần hình câu diệt!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn méo mó, cầm lấy Bàn Cổ Phiên, trực tiếp bổ về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng, đúng lúc này.

Đông!

Một tiếng chuông vang lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp bị định tại chỗ.

Đông!

Tiếng chuông vang lên lần nữa, thân thể Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp bị giam cầm, hoàn toàn không thể động đậy.

Bàn Cổ Phiên trong tay y tuy có thể thoát khỏi sự trói buộc.

Nhưng sức mạnh đánh vào Hỗn Độn Chung, nhanh chóng biến mất vô hình.

Sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt Thập Nhị Tổ Vu.

Không ai khác chính là Diệp Thanh. "Chúng ta bái kiến Vu Chủ!" Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy, vội vàng bái lạy. "Vu Chủ..." Mắt tiểu Na Tra sáng lên.

Người mà cả các ca ca tỷ tỷ đều phải bái kiến, chắc chắn phải mạnh hơn họ! "Thập Tam đệ, đây chính là sư phụ của đệ!" Đế Giang vội nói.

Sư phụ của ta?

Na Tra thầm nghĩ.

Chẳng trách mười hai vị ca ca tỷ tỷ lại tốt với mình như vậy, hóa ra sư phụ của mình là chủ nhân của họ.

Như vậy, sư phụ này tốt hơn Thái Ất Chân Nhân kia nhiều. "Na Tra bái kiến sư phụ!" Tiểu Na Tra vội vàng bái lạy. "Đứng lên đi!" Diệp Thanh cười cười, nói với Thập Nhị Tổ Vu: "Dẫn Na Tra về Trần Đường Quan đi!

Chuyện ở đây giao cho ta!" "Vâng, Vu Chủ!" Thập Nhị Tổ Vu đáp lời, trực tiếp dẫn Na Tra rời đi. "Diệp Thanh... ngươi dám cản trở Thiên Đạo phát triển?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

Bị Thập Nhị Tổ Vu ngược đãi nửa ngày, vốn tưởng có thể báo thù rửa hận.

Bây giờ thì hay rồi, người ta trực tiếp phủi mông bỏ đi. "Được

rồi, bớt lằng nhằng đi!

Muốn đánh thì nhanh lên, không đánh thì cút!" Đối với lão già này, Diệp Thanh chẳng có chút thiện cảm nào.

Hắn xuất hiện là để bảo vệ Thập Nhị Tổ Vu, rồi mang Na Tra đi.

Còn về Thiên Đạo phát triển, hắn lười quan tâm. "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn một bụng lý lẽ nghẹn trong họng không nói ra được.

Vốn tưởng có thể dùng Phong Thần Lượng Kiếp để mắng chửi Diệp Thanh một trận.

Nhưng người ta căn bản không quan tâm.

Đúng là một tên điên mà. "Haizz, ta biết Diệp đạo hữu sẽ xuất hiện mà." "Chỉ là, lâu rồi không gặp, đạo vận pháp tắc trên người Diệp đạo hữu càng thêm nồng đậm!" Lão Tử đứng trên tầng mây.

Nhìn thấy đạo vận quấn quanh người Diệp Thanh.

Đủ để chứng minh, Diệp Thanh đang tham ngộ Đại Đạo.

Đối với những người đã đạt đến Thánh Nhân đỉnh phong, phải xem Đại Đạo lĩnh ngộ mạnh yếu thế nào.

Ngoài ra, còn có bảo vật.

Nhưng, so bảo vật với Diệp Thanh, đó là tìm chết.

Người ta có Thí Thần Thương, Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư, Càn Khôn Đỉnh.

Tùy tiện lấy ra một món, cũng không yếu hơn bảo vật chứng đạo của họ. "Hai vị đạo huynh, Diệp Thanh tiểu tử không dễ đối phó, xem ra, Tam Thanh phải cùng ra tay thôi!" Tiếp Dẫn lại ở một bên châm ngòi thổi gió.

Muốn để Tam Thanh và Diệp Thanh đấu đá nhau.

Như vậy, trong Phong Thần Lượng Kiếp, có thể thu hoạch vô số giáo đồ.

Còn y, đánh chết cũng sẽ không tham gia vào nhân quả.

Tuy lần đầu tiên tính kế Nữ Oa và Diệp Thanh, có được lợi ích lớn.

Nhưng hiện tại, dù Hạo Thiên có cho thêm nhiều đệ tử, y cũng sẽ không dính vào. "Tam sư đệ, đi thôi, Diệp đạo hữu không giống Thập Nhị Tổ Vu, nhị sư huynh chắc chắn sẽ chịu thiệt!" Lão Tử thở dài một hơi.

Y không muốn đối mặt với tên sát tinh này.

Nhưng không còn cách nào khác, nhân quả liên quan, phải có một cái kết. "Ồ, Thái Thanh đạo hữu, Thông Thiên đạo hữu!" Diệp Thanh khẽ cười, chào hai người một tiếng.

Lại nhìn về phía Tiếp Dẫn Chuẩn Đề trên tầng mây.

Hai tên vô sỉ này, thật sự tưởng kế hoạch của mình thành công rồi.

Chắc bây giờ đang cười thầm.

Bọn họ không hề biết, Diệp Thanh hiện tại đang bố trí một ván cờ kinh thiên động địa.

Ván cờ này, còn có cửa ải cuối cùng, chính là Thông Thiên Giáo Chủ. "Diệp Thanh đạo hữu, Phong Thần Lượng Kiếp lần này là thiên định, ngươi và Vu tộc đều không nên tham gia, nhưng tại sao bây giờ lại muốn xen vào một chân?" Lão Tử lên tiếng hỏi. "Không nên tham gia, không có nghĩa là không thể tham gia!" "Hơn nữa, có người khiến ta không được yên thân, ta cũng không còn cách nào khác!" Diệp Thanh thở dài.

Lời này không chỉ nói cho Lão Tử nghe, mà còn cho cả Tiếp Dẫn

và Chuẩn Đề nghe. "Nếu đã như vậy, vậy Diệp đạo hữu định làm gì?" Lão Tử cũng là người thông minh.

Nếu không có người xúi giục, ai muốn tham gia vào lượng kiếp chứ?

Năm xưa, Vu Yêu Lượng Kiếp, nếu không phải Diệp Thanh, Tam Thanh chắc chắn sẽ đứng trên mây xem kịch.

Nhưng tình thế không do người.

Chẳng lẽ bế quan tu luyện không sướng sao? "Ta muốn làm gì, các ngươi xem là biết thôi!" "Dương Tiễn và Na Tra là đồ đệ của ta, muốn cướp thì chiến!" "Nếu không, thì cút về đi!" Diệp Thanh xua tay, ý tứ là, muốn đánh thì đánh, không đánh thì cút.

Tam Thanh cùng nhau thì sao?

Ta sợ chắc.

Dù sao Thí Thần Thương cũng ở trong tay ta, chỉ có ta có thể giết các ngươi, các ngươi giết không được ta. "..." Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, mở miệng nói: "Diệp Thanh tiểu tử, ngươi có biết Na Tra và Dương Tiễn là nhân vật quan trọng trong Phong Thần Lượng Kiếp lần này không?" "Nói bậy!" "Ngươi tưởng ta ngốc à?

Phong Thần Lượng Kiếp, chỉ cần Ân Thương và Đại Chu là được!" "À, đúng rồi, bây giờ lại thêm cả đệ tử dưới trướng Thông Thiên đạo hữu nữa!" Diệp Thanh nói xong, nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Ân Thương và Đại Chu, là nguyên do phát động Phong Thần Lượng Kiếp.

Đệ tử dưới trướng Thông Thiên Giáo Chủ, là những người ứng kiếp.

Còn Dương Tiễn và Na Tra, không có họ, chẳng lẽ sẽ cản trở Phong Thần Lượng Kiếp xảy ra sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nghe vậy, đều trong lòng chấn động.

Chương 88

Thông Thiên Giáo Chủ cũng nhíu mày, hỏi: "Diệp đạo hữu, tại sao chỉ có đệ tử dưới trướng ta?" Y không hiểu.

Phong Thần Lượng Kiếp, hưng Chu diệt Trụ, Chu và Ân Thương tất nhiên phải ứng kiếp.

Nhưng trong số tiên nhân, không phải chỉ có đệ tử Tiệt Giáo ứng kiếp chứ?

Không phải còn có Xiển Giáo sao? "Diệp Thanh, ngươi cưỡng ép cướp đi Na Tra và Dương Tiễn, hiện tại lại còn nói bậy bạ ở đây, chết cho ta!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm xuống, vung Bàn Cổ Phiên đập về phía Diệp Thanh.

Tuy đánh không lại, nhưng cũng không thể để Diệp Thanh nói rõ mọi chuyện.

Nếu không, sao để đệ tử Tiệt Giáo đi lấp đầy Phong Thần Bảng? "Hê, Nguyên Thủy lão già, xem thương đây!" Khóe miệng Diệp Thanh nhếch lên, trực tiếp lao tới.

Thu lại Hỗn Độn Chung, lấy ra Thí Thần Thương, sức mạnh sát phạt kinh khủng quét qua.

Trong nháy mắt liền phá vỡ sức mạnh của Bàn Cổ Phiên.

Mũi thương chỉ thẳng vào Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Diệp Thanh, đừng hòng làm hại người khác." Lão Tử thấy vậy, hét lớn một tiếng, Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp tế ra, chặn lại uy lực của Thí Thần Thương.

Diệp Thanh sử dụng không gian pháp tắc.

Cả người trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Lão Tử.

Cầm Càn Khôn Đỉnh trực tiếp đập xuống.

Bốp!

Lão Tử cũng không phải dạng vừa, vội vàng tế ra Thái Cực Đồ, chặn lại một đòn. "Diệp đạo hữu, không gian đại đạo không phải dùng để đánh lén đâu!" Sắc mặt Lão Tử âm trầm, tên này sao lại âm hiểm như vậy? "Hắc hắc, đánh thắng là được, quan tâm ta dùng cái gì?" Diệp Thanh cười nói.

Sau đó Thí Thần Thương lại xuất hiện trong tay hắn, tấn công Lão Tử.

Sức mạnh sát phạt này.

Khiến Lão Tử luống cuống tay chân, vội vàng triệu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp.

Nhưng, bóng dáng Diệp Thanh lại biến mất.

Lại xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đột nhiên.

Hỗn Độn Chung trực tiếp rơi xuống, nhốt Nguyên Thủy Thiên Tôn vào trong.

Bốp!

Diệp Thanh một chưởng vỗ vào Hỗn Độn Chung.

Không gian và thời gian pháp tắc cường đại chấn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu óc mê man.

Cả người không ngừng run rẩy. "Thông Thiên sư đệ, còn không mau lên?" Lão Tử sợ Diệp Thanh đánh lén, không dám tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp và Thái Cực Đồ.

Lại ra tay với Thông Thiên đang suy nghĩ về ý nghĩa câu nói của

Diệp Thanh.

Nhưng, Diệp Thanh khẽ cười, đột nhiên thu lại Hỗn Độn Chung, lại lấy ra Càn Khôn Đỉnh, đập vào đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Coong!

Đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn đau điếng, sau đó rơi xuống biển.

Diệp Thanh cười nhạt với Thông Thiên đang chạy đến, trực tiếp độn vào hư không.

Chỉ để lại một câu nói, từ trong hư không truyền ra. "Thông Thiên đạo hữu, nếu có một ngày cần giúp đỡ, cứ đến Thanh Liên Cư tìm ta." "Diệp Thanh, tên khốn kiếp nhà ngươi, Ngọc Hư Cung của ta và ngươi không chết không thôi...!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bò lên từ biển, một bộ dạng chật vật.

Sờ lên cái u to trên đầu, nghiến răng nghiến lợi.

Ban đầu bị Thập Nhị Tổ Vu đánh, bây giờ lại bị Diệp Thanh đánh.

Rõ ràng ở đây có Lão Tử và Thông Thiên.

Tại sao người bị thương luôn là mình?

Diệp Thanh, tên tiểu nhân âm hiểm, đánh xong liền chạy!

Nhưng, nghĩ đến lời của Diệp Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại trầm mặc.

Hắn làm sao biết Phong Thần Lượng Kiếp lần này là môn nhân Tiệt Giáo ứng kiếp?

Không được, nhất định phải thương lượng với đại sư huynh.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không còn bận tâm đến chuyện Na Tra và Dương Tiễn nữa, gọi Lão Tử rời đi.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, càng thêm khó hiểu.

Chuyện Phong Thần Bảng, là ba người cùng thương lượng.

Tuy do đệ tử Xiển Giáo là Khương Tử Nha quản lý, nhưng tại sao nhị sư huynh và đại sư huynh luôn bàn bạc với nhau, lại gạt mình sang một bên?

Hơn nữa, câu nói của Diệp Thanh rốt cuộc là có ý gì? "Thôi, về Bích Du Cung trước đã!" Thông Thiên Giáo Chủ lẩm bẩm một câu, liền trở về Kim Ngao Đảo.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trên tầng mây.

Thấy Tam Thanh và Diệp Thanh đều đi rồi, cũng trở về Tây Phương.

Bây giờ vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông.

Phải về đan lưới, đến lúc đó còn vớt người. ...

Thông Thiên trở về Bích Du Cung, thấy một bóng người lạ mặt. "Đứng lại, ngươi là ai?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi. "Sư tôn, con là Thân Công Báo!

Mấy ngày trước mới vào Bích Du Cung!" Thân Công Báo vội vàng quỳ xuống. "Thân Công Báo?

Hình như có người này!" Thông Thiên Giáo Chủ vỗ trán, đều do đệ tử của y quá nhiều, nên nhất thời không nhớ ra.

Nhưng y biết, Thân Công Báo này, là một con báo hoa tu luyện thành tinh.

Cùng lúc với Khương Tử Nha bái nhập vào Xiển Giáo.

Nhưng vì Nguyên Thủy Thiên Tôn không ưa dị loại, liền đuổi hắn ra khỏi sư môn.

Không còn cách nào khác, Thân Công Báo liền đến đây, sau một hồi khóc lóc kể lể, Thông Thiên Giáo Chủ liền thu nhận hắn vào Bích Du Cung. "Đi đi!" Thông Thiên Giáo Chủ xua tay, tự mình trở về nơi tu luyện.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

Nhưng lời của Diệp Thanh, cùng với hành động của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử khiến y bất an.

Tuy bây giờ không thể suy tính ra thiên cơ.

Nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân, có cảm giác.

Trong khoảng thời gian này, đại chiến phạt Trụ ở hạ giới bắt đầu.

Người của Tiệt Giáo, liên tục ứng kiếp.

Ngược lại, môn nhân Xiển Giáo lại không có ai xảy ra chuyện gì?

Nhưng, Xiển Giáo ít người, Tiệt Giáo đông người.

Thông Thiên Giáo Chủ cho rằng mình hiểu rõ.

Hơn nữa, những người thực lực không mạnh, lại không thể đi xa hơn trên con đường tu đạo, lên Phong Thần Bảng cũng có lợi.

Chỉ cần những đệ tử có linh căn không sao là được.

Nhưng, một tin tức truyền đến, lại khiến y ngồi không yên. "Sư tôn, đại sự không hay rồi!" Thân Công Báo vội vàng chạy vào. "Chuyện gì?" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng chấn động.

Mấy năm nay y vẫn luôn vì câu nói của Diệp Thanh ngày hôm đó mà tâm thần bất an, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra đại sự rồi? "Sư tôn, Triệu Công Minh sư huynh, bị người của Xiển Giáo đánh chết rồi!" "Cái gì?

Sao hắn lại xuống núi?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, trực

tiếp đứng dậy.

Y đã ra lệnh cấm các đệ tử tinh anh của Tiệt Giáo không được xuống núi tham gia vào cuộc chiến nhân gian.

Triệu Công Minh sao lại không tuân sư lệnh?

Hơn nữa, Triệu Công Minh là Đại La Kim Tiên, cưỡi hắc hổ, tu hành tại động La Phù núi Nga Mi, tay cầm kim tiên, lại có Phược Long Tác, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu kỳ bảo bên người.

Sao lại bị người của Xiển Giáo đánh chết? "Sư tôn, người của Xiển Giáo quá đáng lắm, liên tục lấy lớn hiếp nhỏ, đồ sát vô số môn nhân Tiệt Giáo của chúng ta!" "Hôm đó con vừa hay gặp Triệu Công Minh sư huynh, liền nhắc đến chuyện này, cho nên Công Minh sư huynh mới trong lúc tức giận xuống núi!" "Đều là lỗi của con!" Thân Công Báo giả vờ đau lòng muốn chết, vừa sụt sịt vừa khóc lóc.

Thực tế, hắn căm hận Khương Tử Nha.

Dựa vào đâu Nguyên Thủy Thiên Tôn lại để Khương Tử Nha quản lý Phong Thần Bảng?

Lại đuổi mình ra khỏi sư môn?

Cho nên, hắn muốn báo thù.

Hắn muốn để người của Tiệt Giáo giết chết Khương Tử Nha.

Nhưng ai biết được, tính cách của Thân Công Báo chính là một nước cờ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mục đích là để bảy đại đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ xuống núi, để ứng kiếp vào Phong Thần Bảng, lấp đầy danh ngạch. "..." Thông Thiên Giáo Chủ chỉ vào hắn, hít sâu một hơi.

Lại lắc đầu, nói: "Thôi, có lẽ là thiên ý, ngươi lui xuống trước đi!" "Đúng rồi, đi truyền lệnh của ta, bảo Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu

không được tự ý rời khỏi Kim Ngao Đảo." Thông Thiên Giáo Chủ biết.

Chương 89

Tam Tiêu là em gái của Triệu Công Minh.

Nếu để họ biết huynh trưởng của mình chết trong tay Xiển Giáo, nhất định sẽ xuống núi báo thù cho huynh trưởng.

Ba người họ vốn không tranh với đời.

Lại có linh căn cực tốt, tuyệt đối không thể vô cớ gặp phải sát kiếp. "Vâng, sư tôn!" Mắt Thân Công Báo đảo một vòng, đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Hắn thầm nghĩ.

Truyền văn Tam Tiêu tiên tử thực lực mạnh mẽ, ba người lại luyện được một bộ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Nếu họ xuống núi, nhất định có thể ngăn cản bước chân của Khương Tử Nha, và giết chết hắn.

Cho nên, hắn không có ý định làm theo lệnh của Thông Thiên Giáo Chủ.

Mà đang nghĩ cách làm sao để Tam Tiêu tiên tử xuống núi.

Đương nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ không biết.

Nhưng cảm giác nguy cơ ngày càng mạnh.

Cho nên, y một mình rời khỏi Kim Ngao Đảo, trực chỉ Thanh Liên Cư ngoài Ba Mươi Ba Tầng Thiên. ... "Dương Tiễn, không thể không nói, linh căn của con phi phàm, thiên tư thông minh, hôm nay, vi sư đích thân luyện chế cho con một kiện pháp bảo!" Trong Thanh Liên Cư, Diệp Thanh lấy ra một cây Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Do hắn tự tay chế tạo, lại dùng bảo hồ lô nuôi dưỡng, nâng cấp nó

lên cấp bậc Tiên Thiên bảo vật.

So với vũ khí do Tam Thủ Giao hóa thành kia thì ngầu hơn gấp bội. "Dương Tiễn đa tạ sư phụ." Dương Tiễn quỳ xuống, nhận lấy Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, tùy tiện vung một cái, liền tỏa ra một cỗ sát khí. "Đao tốt!" Na Tra bên cạnh chạy tới, mặt mày hâm mộ. "Sư tôn, nhị ca có vũ khí, Na Tra không có sao?" Tiểu tử này ghen tị rồi. "Không phải con có Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân, Âm Dương Kiếm sao?" "Hơn nữa, vi sư cũng đã giúp con nâng cấp bốn kiện bảo vật đó lên phẩm cấp Tiên Thiên!" Diệp Thanh cười nói. "Đa tạ sư phụ!" Tiểu Na Tra vội vàng lấy đồ ra.

Tuy là của Thái Ất Chân Nhân cho, nhưng bây giờ là đồ của nó. "Đúng rồi, bảo vật của Dương Thiền tỷ tỷ đâu?" Na Tra nhìn về phía Dương Thiền bên cạnh.

Kể từ sau chuyện ở Trần Đường Quan, Diệp Thanh đã đích thân đến Lý gia một chuyến, sau khi nói rõ nguyên nhân, liền đón Na Tra về.

Cùng huynh muội Dương Tiễn tu luyện, tình cảm sâu đậm.

Lại thêm có hắn và Nữ Oa chỉ điểm, đều đã tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên. "Ta không cần bảo vật, chỉ cần có thể cứu được nương thân là được!" Dương Thiền dịu dàng lương thiện, dung mạo cũng vạn người có một. "Cứu mẹ con ra chắc chắn rồi, nhưng bảo vật cũng cần, hơn nữa, bảo vật có duyên với con không ở trong tay ta, mà ở chỗ nàng!" Diệp Thanh nhìn về phía Nữ Oa bên cạnh.

Nữ Oa khẽ gật đầu, nói: "Dương Thiền tâm địa lương thiện, có thể điều khiển sức mạnh của Bảo Liên Đăng, ta sẽ ban cho con chiếc đèn này!" Bảo Liên Đăng, là do một phiến lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có sức mạnh cường đại.

Nhưng người có thể điều khiển, chỉ có người tâm địa lương thiện.

Nếu là ác nhân, tất sẽ bị phản phệ. "Đa tạ sư nương!" Dương Thiền quỳ xuống, nhận lấy Bảo Liên Đăng.

Chỉ là, sư nương lại là chuyện gì?

Thấy ánh mắt của Nữ Oa, Na Tra bên cạnh vội nói: "Sư phụ thường dạy con, Vu Chủ, Vu Hậu, nếu người là sư phụ của con, vậy người đương nhiên là sư nương của con!" Nữ Oa: "..." "Diệp Thanh, bình thường ngươi dạy nó cái gì vậy?" Mắt Nữ Oa trừng lên. "Sự thật mà!" Diệp Thanh mặt không đỏ nói.

Chỉ là, tiểu Na Tra này, sao lại bán đứng vi sư thế nhỉ? "...Hừ!" Mặt Nữ Oa trầm xuống, trực tiếp đứng dậy, rời khỏi Thanh Liên Cư.

Nàng cảm thấy, đầu óc tên này toàn là chuyện nam nữ, đúng là không thể nói lý.

Sau khi Nữ Oa rời đi không lâu.

Một giọng nói truyền vào Thanh Liên Cư. "Diệp Thanh đạo hữu, Thông Thiên có việc thỉnh giáo, mong được gặp mặt!" "Bây giờ mới đến, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!" Diệp Thanh nghe vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn bảo Dương Tiễn và những người khác mau chóng tu luyện, còn mình thì một mình đi gặp Thông Thiên Giáo Chủ. "Diệp đạo hữu." Thông Thiên Giáo Chủ thấy Diệp Thanh, khẽ hành lễ. "Thông Thiên đạo hữu, đến hơi muộn rồi đấy!" Diệp Thanh cười nhạt, đáp lễ, rồi cùng Thông Thiên ngồi xuống đất. "Đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, không hiểu.

Chẳng lẽ ta nên đến sớm hơn sao? "Bởi vì đệ tử dưới trướng của ngươi là Triệu Công Minh vốn có thể không cần chết." Diệp Thanh thản nhiên nói.

Hắn đang đi một nước cờ với Thông Thiên Giáo Chủ.

Cũng đã ấp ủ từ lâu.

Dù sao, Tam Thanh là một thể, tuy đã phân gia, nhưng có chuyện vẫn sẽ cùng nhau đối phó.

Nếu nói quá sớm, chắc chắn sẽ khiến Thông Thiên Giáo Chủ cho rằng Diệp Thanh đang ly gián.

Cho nên hắn vẫn luôn đợi Phong Thần Lượng Kiếp bùng nổ.

Lại thêm kế hoạch của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Càng khiến hắn và Thông Thiên có thể liên hợp.

Đến lúc đó cũng có ngoại viện, xem các ngươi từng người một liên hợp tính kế ta thế nào?

Hơn nữa, Diệp Thanh cần khí vận Thiên Đạo.

Người chiến thắng trong Phong Thần Lượng Kiếp, có thể được Thiên Đạo Hồng Hoang ưu ái, khí vận đại tăng.

Đây là mục đích quan trọng nhất của Diệp Thanh.

Tuy Vu tộc hiện tại ở lại Địa Phủ, không gây sự nữa, nhưng khí vận của hắn và Vu tộc vẫn liên quan đến nhau.

Thử hỏi, ai muốn mang gông cùm đi khắp nơi?

Ai cũng muốn nhẹ nhàng, không bị trói buộc làm một người tự do chứ.

Cho nên, phải kiếm đủ khí vận Thiên Đạo, cắt đứt liên kết với Vu tộc. "Ngươi biết Triệu Công Minh chết rồi sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời của Diệp Thanh, vô cùng kinh ngạc.

Triệu Công Minh chết, y cũng mới biết không lâu, sau đó mới đến Thanh Liên Cư, sao Diệp Thanh lại biết?

Hắc hắc, bản đại gia biết rõ kịch bản, lại tùy tiện tra một chút,

chẳng phải là biết rồi sao?

Nhưng, Diệp Thanh chắc chắn không thể nói như vậy.

Nói ra Thông Thiên cũng không tin. "Bởi vì ta đã lĩnh ngộ được Thời Gian Đại Đạo, lại có Hà Đồ Lạc Thư, ta có thể không biết sao?" Diệp Thanh lấy Thời Gian Đại Đạo và Hà Đồ Lạc Thư ra làm lý do. "Cái gì?

Ngươi đã lĩnh ngộ được Thời Gian Đại Đạo?" Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp bị chấn động.

Thời gian và không gian, hai loại đại đạo vô thượng lợi hại.

Năm xưa Thái Nhất có được Hỗn Độn Chung cũng không lĩnh ngộ được, lại bị Diệp Thanh lĩnh ngộ?

Quả nhiên, người này có thể dẫn dắt Vu tộc sống sót qua Vu Yêu Lượng Kiếp, tuyệt đối không phải người thường. "Diệp Thanh đạo hữu, xin hãy giúp ta suy tính tương lai của Tiệt Giáo ta!" Thông Thiên Giáo Chủ thành khẩn hành lễ một lần nữa.

Không còn cách nào khác, khí vận một giáo, liên quan đến bản thân.

Thông Thiên Giáo Chủ không có nhiều mưu mô như Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ muốn chấn hưng Tiệt Giáo.

Nhưng bây giờ thấy Triệu Công Minh chết, lại thêm lời nói trước đó của Diệp Thanh, lại kết hợp với hành vi quỷ dị của Nguyên Thủy Thiên Tôn, khiến y không thể không chuẩn bị.

Diệp Thanh thấy hành động của Thông Thiên Giáo Chủ, không khỏi thầm mặc niệm.

Tương lai của Tiệt Giáo?

Tiệt Giáo có tương lai sao?

Nhưng, bây giờ có thể gặp được hắn, Thông Thiên vận khí tốt. "Tương lai của Tiệt Giáo, ta tính ra..." Diệp Thanh nói đến đây thì dừng lại. "Diệp Thanh đạo hữu, tuy đại sư huynh và nhị sư huynh của ta có nhân quả với ngươi, nhưng Thông Thiên ta và ngươi không thù không oán, cũng không có bất kỳ nhân quả nào với Vu tộc, hy vọng đạo hữu có thể cho biết một hai!" Thông Thiên cầu xin.

Để một Thánh Nhân mở miệng cầu xin, chắc chắn chuyện này đối với y vô cùng quan trọng. "Được, ta nói cho ngươi biết, nhưng ngươi phải chuẩn bị tâm lý!" Diệp Thanh gật đầu, cũng không dừng lại nữa, trực tiếp nói: "Đệ tử Tiệt Giáo chỉ còn lại một người!" Trước Vạn Tiên Đại Trận, đệ tử Tiệt Giáo lần lượt bị giết, vào Phong Thần Bảng.

Trong Vạn Tiên Trận, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề ra tay, hàng ngàn hàng vạn đệ tử Tiệt Giáo bị bắt đi.

Thông Thiên nhanh trí, để Vô Đương Thánh Mẫu đi trước.

Nếu không, môn nhân Tiệt Giáo sẽ không còn một ai. "Cái gì?" Thông Thiên Giáo Chủ đột ngột đứng dậy.

Đệ tử Tiệt Giáo có trên năm con số, sao có thể chỉ còn lại một đệ tử?

Không phải y đã phòng bị, để một số đệ tử tinh anh ngoan ngoãn ở lại động phủ tu luyện sao? "Không tin?

Ta có cách chứng minh cho ngươi!" Diệp Thanh biết, nói suông như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ chắc chắn sẽ không tin.

Đối với Thánh Nhân mà nói, chỉ có suy tính, hoặc tận mắt nhìn thấy, mới là sự thật. "Làm sao chứng minh?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi. "Đừng vội, chúng ta nói chuyện điều kiện trước đã!" Diệp Thanh xua tay, nói: "Trong Phong Thần Lượng Kiếp, ta có thể bảo vệ đệ tử

Tiệt Giáo vô sự, nhưng ta được lợi ích gì?" "Muốn lợi ích?" Thông Thiên Giáo Chủ cũng biết, Diệp Thanh là kẻ không bao giờ chịu thiệt.

Kể từ khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, đã chiếm đoạt không biết bao nhiêu cơ duyên.

Bây giờ chuyện lớn như diệt giáo, chắc chắn sẽ ra giá cắt cổ.

Chương 90

Chỉ không biết tên tiểu tử này rốt cuộc có ý đồ gì. "Thật ra cũng không khó, sau Phong Thần Lượng Kiếp lần này, chia cho ta một nửa khí vận của Tiệt Giáo, sau này có bất cứ chuyện gì cũng phải vô điều kiện đứng về phía ta." Muốn khí vận, là để phá vỡ liên hệ với Vu tộc.

Vô điều kiện đứng về một phía, là để đối kháng Thiên Đình và Tây Phương Giáo, cũng như Xiển Giáo.

Nói cách khác, Diệp Thanh là kẻ thù của cả thế giới.

Hiện tại chỉ có một mình Thông Thiên Giáo Chủ không trực tiếp đứng ở phía đối lập. "Cái gì?" Lần này, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp nhảy dựng lên.

Vô điều kiện đứng về phía hắn thì được.

Nhưng một nửa khí vận của Tiệt Giáo, ngươi không sợ bị nghẹn chết à? "Diệp Thanh đạo hữu, ta đã chuẩn bị tâm lý bị chặt chém, nhưng điều kiện này cũng quá lớn rồi chứ?" Thông Thiên Giáo Chủ cố gắng hít thở sâu, để nội tâm đang bạo động bình tĩnh lại.

Mẹ nó, tên này ra giá cắt cổ thật, đúng là lòng dạ đen tối.

Chẳng lẽ hắn không biết một nửa khí vận của Tiệt Giáo là bao nhiêu sao?

Đó còn nhiều hơn cả khí vận công đức vá trời của Nữ Oa. "Thông Thiên đạo hữu không thể nói như vậy được." "Nếu Tiệt Giáo mất rồi thì sao?

Không chỉ một nửa khí vận, một chút khí vận cũng không còn!" Diệp Thanh biết rõ diễn biến của Hồng Hoang.

Cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đã đạt thành nhất

trí.

Hai tên vô sỉ của Tây Phương cũng đã bắt đầu hành động.

Chắc chắn sẽ liên hợp với Xiển Giáo để dẫm chết y.

Ai bảo Tiệt Giáo đông người?

Không nhằm vào ngươi, thì nhằm vào ai?

Hơn nữa, lần vớt người này, không giống lần trước.

Lần trước là Diệp Thanh tính kế.

Lần này.

Là do Nguyên Thủy Thiên Tôn mời, không nằm trong nhân quả.

Nghe lời này, Thông Thiên Giáo Chủ mày nhíu chặt.

Đúng vậy, Tiệt Giáo mất rồi, khí vận cũng mất, nói gì đến một nửa?

Hơn nữa, Diệp Thanh thông qua Thời Gian Đại Đạo và Hà Đồ Lạc Thư suy tính ra.

Lại thêm y là Thánh Nhân, chắc sẽ không dùng chuyện này để lừa mình. "..." Thông Thiên Giáo Chủ do dự một hồi, cắn răng một cái, nói: "Được, chỉ cần ngươi có thể khiến ta tin phục, ta sẽ đồng ý!" Thay vì ngồi chờ diệt giáo, không bằng tin Diệp Thanh một lần.

Nếu hắn không đưa ra được sự thật sắt đá, mình có thể nuốt lời. "Được, nếu đã như vậy, vậy chúng ta lấy Thiên Đạo ra thề!" "Được!" Hai người lập lời thề, không thể nuốt lời.

Sau đó, Diệp Thanh đứng dậy, nói: "Thông Thiên đạo hữu, chúng ta đi thôi!" "Đi?

Đi đâu?" "Đương nhiên là đi xem ba vị mỹ nữ đồ đệ đang bị cấm túc ở Kim Ngao Đảo rồi!" Diệp Thanh cười cười, đi ra ngoài.

Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày ngơ ngác.

Đi xem ba người đồ đệ mỹ nữ của ta?

Có ý gì?

Chẳng lẽ tên khốn này sắc dục mê tâm, muốn tán tỉnh đồ đệ của mình? "Diệp Thanh, ngươi đứng lại cho ta, Tam Tiêu là đệ tử tinh anh của Bích Du Cung ta, ngươi dám đi..." "Hả, đây không phải Kim Ngao Đảo, Diệp Thanh đạo hữu, đây là đâu?" Thông Thiên Giáo Chủ đi theo Diệp Thanh xuyên qua hư không, đến nhân gian.

Nơi đây, bị trận pháp bao phủ.

Từng mảng cát vàng, chín khúc mười tám cua.

Chính là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do Tam Tiêu bố trí.

Trong trận có Hoặc Tiên Đan, Bế Tiên Quyết, có thể làm mất thần của tiên, tiêu phách của tiên, hãm hình của tiên, tổn khí của tiên, mất nguyên bản của thần tiên, tổn chi thể của thần tiên.

Thần tiên vào đây thành phàm nhân, phàm nhân vào đây lập tức chết.

Vốn chỉ xuống núi báo thù cho huynh trưởng Triệu Công Minh, nhưng lại bị Đả Thần Tiên của Khương Tử Nha làm bị thương, mới trong lúc tức giận, bố trí trận này. "Thông Thiên đạo hữu chẳng lẽ không nhìn ra trận pháp này sao?" Diệp Thanh hỏi Thông Thiên Giáo Chủ bên cạnh. "..." Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, nhìn xuống trận pháp phía dưới. "Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do đệ tử Tiệt Giáo của ta là Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Vân Tiêu tu luyện?" "Không thể nào, không thể nào, lúc ta đi, đã bảo Thân Công Báo truyền lời, nghiêm cấm họ bước ra khỏi Kim Ngao Đảo một bước!" Thông Thiên Giáo Chủ sững sờ.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Nhưng.

Một tiếng hét lớn từ phía dưới, lại kéo Thông Thiên Giáo Chủ về thực tại. "Khương Tử Nha, Nhiên Đăng đạo nhân, cùng mười hai vị đạo hữu, đến đông đủ thật đấy!" "Nếu không phải Công Báo sư đệ cho ta biết sự thật, ta không biết huynh trưởng Triệu Công Minh của ta chết trong tay các ngươi!" "Nếu đã như vậy, cũng đừng trách ta cản trở việc hưng Chu phạt Trụ, các ngươi mau vào trận chịu chết đi!" Nói xong, Tam Tiêu liền tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận. "Hừ, sợ chắc!" Khương Tử Nha và những người khác hừ một tiếng, cũng vào trận.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, chuẩn bị xuống giúp.

Diệp Thanh vội vàng kéo y lại. "Thông Thiên đạo hữu, đừng vội!" "Không vội sao được, đám khốn kiếp Xiển Giáo, lấy nhiều hiếp ít!" Thông Thiên Giáo Chủ nổi giận, mười bốn người của Xiển Giáo đối phó ba muội tử của Tiệt Giáo?

Thật là vô lý. "Yên tâm, họ không phải đối thủ của Tam Tiêu!" Diệp Thanh biết, những người này vào trong, đều sẽ bị Cửu Khúc Hoàng Hà Trận tước đi đỉnh thượng tam hoa, hung trung ngũ khí.

Chỉ có đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử, mới khiến Thông Thiên Giáo Chủ thật sự ngả về một phía.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Thập Nhị Kim Tiên toàn bộ bị nhốt trong trận.

Chỉ có Nhiên Đăng đạo nhân và Khương Tử Nha thoát ra được.

Không lâu sau, hai bóng người đến trước Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, thân thể đột nhiên run lên. "Đến

rồi?" Y nhớ, lúc đầu ba người ở Bát Cảnh Cung thương lượng Phong Thần Bảng, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói, Thánh Nhân không thể ra tay.

Nhưng hiện tại, y và Lão Tử cùng đến đây.

Không phải để ra tay sao?

Lúc này, Diệp Thanh tế ra Hỗn Độn Châu, che giấu khí tức của họ, lặng lẽ quan sát trên bầu trời. "Đại sư huynh và nhị sư huynh định làm gì?" Trên tầng mây, Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày khó hiểu.

Không phải đã nói Thánh Nhân không được ra tay sao?

Hai người họ lại liên thủ phá trận?

Ý là sao?? "Haizz, Thông Thiên đạo hữu, ta cũng cảm thấy đau buồn thay cho ngươi!" Diệp Thanh cố ý thở dài.

Đệ tử Tiệt Giáo gặp nạn, liền lấy lý do Thánh Nhân, bảo ngươi không được ra tay.

Nhưng đệ tử của y gặp nạn, lại có hai đại Thánh Nhân cùng đến, rõ ràng là muốn bắt nạt người khác. "Hừ, ta đi tìm họ lý luận!" Thông Thiên Giáo Chủ mặt đầy tức giận, chuẩn bị xuống.

Nhưng lại bị Diệp Thanh kéo lại. "Đừng vội, xem tiếp đi!" Bởi vì bây giờ chưa phải lúc.

Nhất định phải để Thông Thiên Giáo Chủ tận mắt nhìn thấy Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay với Tam Tiêu.

Như vậy, Thông Thiên Giáo Chủ mới hoàn toàn quyết liệt với hai người họ.

Phía dưới.

Tam Tiêu nhốt được Thập Nhị Kim Tiên, lại không ngờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử đã đến. "Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Vân Tiêu,

các ngươi cản trở đại nghiệp phạt Trụ, là nghịch thiên hành động!" "Ta lệnh cho các ngươi mau chóng rút trận này, nếu không, chắc chắn sẽ chết tại chỗ!" Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mười hai đồ đệ, Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên. 87. "Hừ, Xiển Giáo giết huynh trưởng của ta, thù này không đội trời chung, thân là Thánh Nhân lại bao che dung túng, Tam Tiêu ta sao có thể khuất phục?" Tam Tiêu lạnh lùng hừ một tiếng.

Hoàn toàn không sợ hãi.

Quỳnh Tiêu trực tiếp sử dụng Kim Giao Tiễn, hai người còn lại cũng lần lượt tế ra bảo vật, phát động trận pháp, muốn cùng Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận chiến.

Nhưng, Lão Tử phất tay, Phong Hỏa Bồ Đoàn bay ra, nhốt Quỳnh Tiêu lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì tay cầm một cái hộp, mở nắp hộp, trong nháy mắt thu lấy pháp bảo của Bích Tiêu và Vân Tiêu.

Lúc y định thu hai người vào hộp.

Đông!

Hỗn Độn Chung từ trên trời rơi xuống.

Trực tiếp giam cầm thời gian và không gian.

Ngay sau đó, Tru Tiên Tứ Kiếm xuất hiện, phá vỡ Phong Hỏa Bồ Đoàn của Lão Tử, giải thoát cho Quỳnh Tiêu. "Diệp Thanh..." "Thông Thiên sư đệ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử sững sờ, ai có thể ngờ, hai người họ lại đột nhiên xuất hiện? "Quỳnh Tiêu." "Vân Tiêu." "Bích Tiêu." "Đa tạ sư tôn cứu mạng!" Tam Tiêu quỳ xuống, họ biết, đối đầu với Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt không có cửa thắng.

Nhưng vì thù của huynh trưởng, cũng phải tranh một hơi.

May có sư tôn đến, mới bảo toàn được một mạng. "Đừng gọi ta là sư đệ, ta không dám nhận!" "Từ nay về sau, Thông Thiên ta và các ngươi không còn quan hệ gì nữa!" Thông Thiên Giáo Chủ phất tay, bá khí ngút trời.

Y đã nhìn rõ rồi.

Hai người họ vẫn luôn lừa dối y.

Chương 91

Cùng nhau thương nghị Phong Thần Bảng, Thánh Nhân không được ra tay.

Vậy vừa rồi là sao?

Coi lão tử này mù à? "Các ngươi không cần cảm ơn ta trước, phải cảm ơn Diệp Thanh đạo hữu mới đúng, nếu không có ngài ấy, ta không biết các ngươi đã xuống núi!" Thông Thiên Giáo Chủ nói xong, liền nói với Tam Tiêu. "Chúng con cảm tạ Diệp Thanh Thánh Nhân!" Tam Tiêu cúi đầu bái lạy Diệp Thanh.

Khi ngẩng đầu lên, đều mặt mày kinh ngạc.

Cũng khó trách, họ chưa từng gặp Diệp Thanh, chỉ nghe danh.

Bây giờ gặp được, không ngờ Diệp Thanh lại trẻ như vậy. "Không cần khách khí, sau này rảnh rỗi thì cứ đến Thanh Liên Cư chơi nhiều vào!" Diệp Thanh xua tay.

Dù sao Tiệt Giáo và ta cũng là người cùng thuyền, sau này đến Thanh Liên Cư nhiều hơn, cũng tốt để thắt chặt tình cảm chứ nhỉ? "Ách!" Tam Tiêu nghe vậy, mặt đỏ lên, liền đứng sang một bên.

Lão Tử nhìn Diệp Thanh và Thông Thiên.

Trong lòng có chút không vui.

Dù sao, mọi chuyện đều đang tính kế Tiệt Giáo.

Chỉ là, y không hiểu, theo lộ trình đã định, Tam Tiêu chắc chắn sẽ phải vào Phong Thần Bảng.

Nhưng hiện tại, tại sao Diệp Thanh và Thông Thiên lại xuất hiện ở đây.

Đúng là biến số, chỉ cần là chuyện dính dáng đến hắn, chắc chắn sẽ xảy ra sai sót!

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn, mặt mày âm trầm.

Bởi vì y cũng biết Diệp Thanh là một biến số.

Hắn và Thông Thiên cấu kết với nhau, vậy làm sao để tru sát Tam Tiêu, để họ vào Phong Thần Bảng? "Sư đệ!

Chuyện này không phải như ngươi nghĩ đâu!" Trước tiên không quản Diệp Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn giải thích, trước tiên phải dụ dỗ sư đệ của mình cho tốt đã, nếu không ai đi ứng kiếp đây.

Nhưng lúc này Thông Thiên Giáo Chủ đâu còn nghe giải thích.

Bởi vì y đã thấy rồi.

Chẳng lẽ mắt mình thấy không bằng lời ngươi nói sao? "Đừng nói nữa, mắt ta không mù!" "Đã nói Thánh Nhân không được ra tay, vậy ngươi thì sao?

Lời ngươi nói coi như rắm à?" Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ.

Diệp Thanh bên cạnh đi tới, nói: "Thông Thiên đạo hữu, có lẽ ngươi không biết, đại đệ tử Triệu Công Minh và Tam Tiêu của ngươi sao lại xuống núi đúng không?" Lời này vừa ra, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi. "Diệp Thanh, chuyện của Xiển Giáo và Tiệt Giáo ta, ngươi xen vào một chân là có ý gì?" Triệu Công Minh và Tam Tiêu xuống núi, y biết rõ.

Nhưng y không hiểu, Diệp Thanh chẳng lẽ cũng biết?

Không được, quan hệ với Thông Thiên đã như vậy, muốn tiếp tục dụ dỗ Thông Thiên đi hết Phong Thần Lượng Kiếp, tuyệt đối không thể để Diệp Thanh ở đây gây chuyện thị phi. "Ồ?

Chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng có quỷ?" Diệp Thanh

cười nói. "Ta có quỷ gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cố gắng trấn tĩnh. "Nếu không có quỷ, vậy ngươi sợ ta nói cái gì?" Diệp Thanh hắng giọng, liền nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Thật ra, họ xuống núi, đều có người xúi giục!" "Ồ?

Ai?" Thông Thiên Giáo Chủ đến bây giờ, vẫn không biết người đó là ai.

Tam Tiêu bên cạnh nghe vậy, cũng vểnh tai lắng nghe.

Bên trong chẳng lẽ có một âm mưu to lớn? "Đệ tử mới thu của ngươi, Thân Công Báo!" Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Nhưng, không đợi những người khác có phản ứng, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh lại nhảy dựng lên. "Diệp Thanh, tên vô sỉ nhà ngươi, đừng ở đây nói bậy bạ!" Y chỉ vào Diệp Thanh, nghiến răng nghiến lợi. "Ồn ào!" Diệp Thanh quay người, vung tay ném Càn Khôn Đỉnh ra.

Bốp!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất thời không phản ứng kịp, mặt trực tiếp có một cú tiếp xúc thân mật với Càn Khôn Đỉnh!

Sau đó, bị đập bay ra rất xa. "Diệp Thanh, tên khốn kiếp nhà ngươi!" Một lúc sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mũi sưng vù mới chạy về. "Sao?

Muốn đánh nhau à?

Ngươi tưởng ta sợ chắc!" Diệp Thanh đầu đội Càn Khôn Đỉnh, tay cầm Thí Thần Thương.

Xung quanh có bốn cái bảo hồ lô bay lượn.

Lại có Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư phòng thân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, ngơ ngác!

Đánh cái bíp, nhiều Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, ta đi tìm ngược chắc?

Lão Tử thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật sự có chút ghen tị, một mình hắn có được nhiều Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, chưa kể Hỗn Độn Châu còn là bảo vật cấp Hỗn Độn.

Tam Tiêu thấy vậy, hai mắt đều sáng lấp lánh.

Diệp Thanh không chỉ trẻ, đẹp trai, lại còn bá khí như vậy.

Khiến Thánh Nhân cũng không dám nói gì.

Không hẹn mà gặp, hoàn toàn trùng khớp với người đàn ông hoàn hảo trong lòng họ.

Lúc này.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phía Tam Tiêu, hỏi: "Vi sư đã ra lệnh cấm ba người xuống núi, nhưng tại sao không nghe?" "Sư tôn cấm chúng con xuống núi?" "Không có ạ, Thân Công Báo nói, huynh trưởng của chúng con bị Xiển Giáo đánh chết, người bảo chúng con tự quyết định đi hay ở!" Tam Tiêu nhìn nhau, đồng thanh nói.

Nghe đến đây, Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng cũng hiểu ra. "Nguyên Thủy, lão già khốn kiếp, ngươi lại dùng Thân Công Báo để tính kế môn nhân Tiệt Giáo của ta?" "Ta liều mạng với ngươi!" Thông Thiên nổi giận.

Hóa ra tất cả đều là do Nguyên Thủy Thiên Tôn giở trò.

Rõ ràng đã dặn dò môn hạ đệ tử, không cho phép xuất quan.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì không muốn đệ tử Xiển Giáo vào Phong Thần Bảng, mới dùng đến quỷ kế hạ lưu như vậy.

Chẳng trách Thân Công Báo lại bị đuổi khỏi Xiển Giáo.

Chẳng trách hắn lại đến Tiệt Giáo.

Bây giờ tất cả đều đã rõ ràng, Thông Thiên Giáo Chủ cầm lấy Tru Tiên Tứ Kiếm, chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng, hai người đều là Thánh Nhân.

Lại thêm thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ không bằng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hai người đánh một trận, cuối cùng dừng lại. "Diệp Thanh đạo hữu, theo ta đến Bích Du Cung một chuyến!" "Tam Tiêu, rút trận, theo vi sư về." Thông Thiên Giáo Chủ mặt lạnh như băng, đợi rút trận pháp xong, liền dẫn Tam Tiêu rời đi.

Diệp Thanh cười ha hả với Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng rời đi. "Diệp Thanh tiểu tử, tên rùa đen khốn kiếp nhà ngươi?

A a a...!" Tại chỗ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến run người, mặt mày phẫn nộ.

Kế hoạch vốn tốt đẹp, bây giờ hoàn toàn bại lộ, vậy làm sao để tính kế Tiệt Giáo? "Sư đệ, chuyện này vốn là định số, nhưng kể từ khoảnh khắc Diệp Thanh tham gia vào, đã sinh ra biến số!" "Nghĩ cách khác đi!" Lão Tử nói xong, cưỡi tường vân rời đi. "Hừ, Diệp Thanh, bất kể ngươi biết cái gì, cũng không thay đổi được kết cục Tiệt Giáo vào Phong Thần Bảng!" Gầm lên một trận, Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm chặt nắm đấm, sau đó cuốn lấy mười hai đệ tử, trở về Ngọc Hư Cung.

Dù sao Cửu Khúc Hoàng Hà Trận ở phía dưới đã được rút, cũng không cần ở lại nhân gian nữa. ...

Bích Du Cung.

Sau khi Thông Thiên trở về, việc đầu tiên là đuổi Thân Công Báo ra khỏi sư môn.

Sau đó một lệnh cấm từ Kim Ngao Đảo truyền khắp Hồng Hoang. "Hôm nay, tất cả giáo chúng của Tiệt Giáo ta bế quan, phàm kẻ không nghe lời, trục xuất khỏi bản giáo." Tuy giáo chúng Tiệt Giáo đa dạng, tốt xấu lẫn lộn.

Nhưng nghe nói sẽ bị trục xuất khỏi Tiệt Giáo, đều ngoan ngoãn, không dám tự ý xuất quan nữa.

Ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngơ ngác. "Chết tiệt, Thông Thiên, ngươi cũng chơi trò này với ta sao?" Gầm lên một tiếng, khiến mười hai đệ tử của Ngọc Hư Cung giật mình.

Nhưng, đừng thấy chiêu số của Diệp Thanh vô sỉ, nhưng lại hữu dụng.

Không có đệ tử Tiệt Giáo, vậy ai có thể vào Phong Thần Bảng?

Đương nhiên là đệ tử Xiển Giáo rồi.

Bởi vì Phong Thần Lượng Kiếp đã mở ra, đại thế Thiên Đạo, thần vị trên Phong Thần Bảng phải được lấp đầy.

Trong lúc sốt ruột, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh chóng rời khỏi Ngọc Hư Cung, đi về phía Bát Cảnh Cung.

Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy.

Cũng sốt ruột. "Đệt, Thông Thiên đạo hữu cũng vô sỉ như tên Diệp Thanh kia rồi sao?" "Không được, Phong Thần Lượng Kiếp mới bắt đầu, Tiệt Giáo đã muốn bế quan, ta vớt người thế nào?" Thế là, hai người lên đường đến phương Đông, phải để Thông Thiên Giáo Chủ dẫn đệ tử Tiệt Giáo xuất quan mới được.

Tại Bát Cảnh Cung.

Ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đã có mặt ở đây.

Tất cả đều vì chuyện Thông Thiên giáo chủ dẫn dắt Tiệt giáo bế quan.

Chương 92

"Đại sư huynh, Diệp Thanh kia thật sự đáng hận, trong Vu Yêu lượng kiếp, hắn đã gài bẫy ta và Yêu tộc đại chiến, ngồi thu ngư ông chi lợi!" "Bây giờ, trong Phong Thần lượng kiếp, hắn lại cấu kết với Thông Thiên, e là lại giở trò cũ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lo lắng đi đi lại lại.

Bởi vì Phong Thần lượng kiếp đã đi vào quỹ đạo, thời khắc lửa cháy đến nơi.

Nếu Tiệt giáo không xuất thế ứng kiếp, vậy dưới sự điều khiển của Thiên Đạo, đệ tử Xiển giáo sẽ tự động lấp vào chỗ trống trên Phong Thần Bảng.

Đây là điều hắn không muốn thấy.

Lão Tử nhíu chặt mày.

Phương pháp của Diệp Thanh rất đơn giản.

Đệ tử đời đầu của Xiển giáo cũng chỉ có mười mấy người, đều là tinh anh, cho nên không thể ứng kiếp.

Đệ tử đời thứ hai trở xuống số lượng cũng không nhiều.

Hơn nữa đều có linh căn không tồi, cũng không thể ứng kiếp.

Lão Tử tự nhiên nghiêng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hơn nữa, từ lúc còn nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Lão Tử đã thân cận với Nguyên Thủy Thiên Tôn hơn.

Cộng thêm việc thường xuyên bị Diệp Thanh bắt nạt, khiến cho quan hệ hai người càng thêm tốt đẹp.

Còn về Thông Thiên giáo chủ.

Thứ nhất, đệ tử của hắn đông đảo, chết vài nghìn hay vạn người cũng không sao.

Thứ hai, Thông Thiên giáo chủ khôn khéo giữ mình, ngược lại khiến Lão Tử không mấy coi trọng.

Vì vậy, điều đó đã dẫn đến việc trong Phong Thần lượng kiếp, ông hoàn toàn đứng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hai vị tôn giả Tây phương thấy thế nào?" Lão Tử hỏi.

Thực ra ông cũng biết rõ ý đồ của hai người này.

Chẳng phải là để vơ vét người, phát triển Tây phương giáo sao.

Cho nên, cũng phải bỏ chút sức lực, nếu không, người từ đâu mà ra?

"A di đà phật!

Theo bần tăng thấy, chúng ta phải khuyên Thông Thiên tôn giả dẫn dắt đệ tử Tiệt giáo xuất quan, dù sao đây cũng là vô lượng lượng kiếp." Tiếp Dẫn niệm một câu phật hiệu, nghiêm túc nói.

"Ừm, không sai, Phong Thần lượng kiếp, là cuộc tranh đấu giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, Thông Thiên tôn giả làm như vậy chẳng khác nào tự đào mồ chôn mình, lẽ nào không cần khí vận Thiên Đạo sao?" Chuẩn Đề cũng nói.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, cảm thấy hai người này đang nói nhảm.

Ngoài thối ra thì chẳng có tác dụng gì.

Cái quái gì mà tranh đoạt khí vận?

Là để không phải lên Phong Thần Bảng có được không?

Mặc dù khí vận chiếm một phần.

Nhưng nếu đệ tử Xiển giáo của ta đều chết sạch, lên Phong Thần Bảng hết, ta cần khí vận để làm gì?

Giáo phái cũng không còn, Thiên Đạo sẽ cho khí vận sao?

Nhưng Lão Tử lại mỉm cười nói: "Ừm, hai vị thiên tôn nói không sai, vậy phiền hai vị đi đến Kim Ngao Đảo một chuyến được không?" "..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngẩn người.

Chuyện này, tại sao lại muốn chúng ta đi một chuyến chứ.

Chúng ta chỉ muốn trốn ở phía sau yên tĩnh vơ vét người thôi.

"Chẳng lẽ hai vị chỉ biết nói suông thôi sao?" "Nếu đã như vậy, vậy ta cũng lười quản nữa!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức nói tiếp, đương nhiên hiểu ý của Lão Tử.

"Hai vị, chúng ta đi dường như có chút không ổn!" Tiếp Dẫn từ chối.

"Không, hai vị đi mới thỏa đáng!" Lão Tử nói: "Ta và nhị sư đệ hiện đang giận dỗi với Thông Thiên sư đệ, chúng ta đi tuyệt đối sẽ bị đuổi ra ngoài!" "Ngược lại, hai vị là khách, Thông Thiên sư đệ chắc cũng không đến nỗi đuổi hai vị ra ngoài chứ!" Lời này vừa nói ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không còn gì để nói.

Không còn cách nào khác, vì sự phát triển của Tây phương giáo, bao nhiêu chuyện không biết xấu hổ cũng đã làm rồi, cũng chẳng ngại thêm một lần nữa.

Hơn nữa, ban đầu Diệp Thanh suất lĩnh Vu tộc bế quan, bọn họ cũng chỉ quỳ xuống cầu xin.

Lần này, chắc sẽ không đến mức như vậy chứ!

"Được, vậy chúng ta sẽ đến Kim Ngao Đảo một chuyến!" Hai người nói xong, liền phiêu nhiên rời đi.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau, đều lộ ra một nụ cười. … Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên giáo chủ đã sắp xếp cho toàn bộ đệ tử tinh anh bế quan.

Hắn lệnh cho Đa Bảo đạo nhân bố trí Tru Tiên Trận, phong tỏa toàn bộ hòn đảo.

"Diệp Thanh đạo hữu, làm vậy đã chắc chắn vạn toàn chưa?" Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Thông Thiên giáo chủ nhìn về phía Diệp Thanh hỏi.

"Tạm thời thì có thể, nhưng nếu Tứ Thánh cùng đến, Tru Tiên Trận không chống đỡ nổi!" Chưa cần nói đến việc Diệp Thanh biết sự phát triển của Thiên Đạo. 88.

Cho dù không biết, hắn cũng có thể suy đoán ra được.

Năm xưa Ma Tổ La Hầu bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân đã liên hợp với Dương Mi Đại Tiên, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ mới phá được trận!

Có thể thấy, Tru Tiên Kiếm Trận tuy lợi hại, nhưng chỉ cần có Tứ Thánh cùng vào trận, tấn công từ bốn cửa, kiếm trận có thể bị phá.

"Vậy ta phải làm sao đây?" Thông Thiên lộ vẻ lo lắng.

Tiệt giáo không may mắn như Vu tộc, không chỉ có thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân, lại có nơi ẩn thế bá đạo như Tổ Vu Thần Điện.

Nếu không, có thể trực tiếp bế quan cho đến khi Phong Thần kết thúc.

Còn ai lên Phong Thần Bảng, quan tâm làm quái gì.

"Yên tâm, chúng ta đã cùng một thuyền, ta sẽ ra tay tương trợ." Diệp Thanh nói xong, lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, bắt đầu diễn hóa Hỗn

Nguyên Hà Lạc đại trận!

Trong chốc lát, toàn bộ Kim Ngao Đảo, núi sông xoay chuyển, sông ngòi đảo ngược, thật là một bức tranh sơn thủy mỹ lệ.

"Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận?" Thông Thiên giáo chủ mặt đầy chấn động.

Năm xưa hắn chẳng phải đã bị nhốt trong trận pháp này của Đế Tuấn sao?

Lạc mất cả bản thân.

Diệp Thanh vậy mà cũng biết?

"Không sai, có ta ở đây, có trận pháp này ở đây, đừng nói Tứ Thánh, cho dù Ngũ Thánh đến, cũng đừng hòng quấy nhiễu!" Diệp Thanh cười cười.

Khi luyện hóa Hà Đồ Lạc Thư, hắn cũng thuận tiện lĩnh ngộ được trận pháp kỳ diệu trong đó.

Bây giờ, còn mạnh hơn thời của Đế Tuấn.

Bởi vì trong đó đã được pha tạp thêm cả đại đạo pháp tắc không gian và thời gian.

"Tốt, như vậy làm phiền Diệp Thanh đạo hữu rồi!" Thông Thiên giáo chủ chắp tay cảm tạ.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài Kim Ngao Đảo, một giọng nói vọng vào.

"Thông Thiên tôn giả, Tây phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đến bái kiến, mong được gặp mặt!" Thông Thiên giáo chủ nghe thấy giọng nói, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hắn nói với Diệp Thanh: "Diệp Thanh đạo hữu, ngươi đoán thật chuẩn, hai người đó thật sự đã đến!" Bởi vì hai người đã trở thành

đồng minh.

Nên Diệp Thanh đương nhiên đã kể cho Thông Thiên chuyện Chuẩn Đề gài bẫy Nữ Oa.

Cũng đã kể chi tiết mục đích của hai gã đó.

Cho nên, Tiệt giáo bế quan, hai tên đó vì muốn vơ vét người, nhất định sẽ đến Kim Ngao Đảo tìm Thông Thiên giáo chủ.

"Yên tâm, có ta ở đây, cứ tùy tiện xử lý bọn chúng!" Diệp Thanh nói.

Dù sao có Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, sợ bọn chúng vào được chắc?

"Được!" Có lời hứa của Diệp Thanh, Thông Thiên sợ cái búa.

Hắn trực tiếp quay ra ngoài mắng.

"Mẹ kiếp, hai tên lừa trọc Tây phương, cút cho lão tử!" Phụt!

Nghe vậy, Diệp Thanh suýt nữa thì phì cười.

Không ngờ, Thông Thiên giáo chủ lại thẳng thắn như vậy?

Chửi người cũng đáng yêu thế.

Chắc câu này đủ để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nuốt một bụng tức rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một câu chửi thẳng mặt khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngơ ngác.

Đây là Thông Thiên Thánh nhân sao?

Ta chỉ chào hỏi một cách tử tế, mà lại mở miệng chửi người?

Giống hệt tên Diệp Thanh kia, miệng đầy lời tục tĩu?

"Thông Thiên đạo hữu, ý ngươi là gì?" Tiếp Dẫn hỏi.

“Kệ ta ý gì, ra cửa, rẽ trái, cút thẳng là được rồi!

Không tiễn.” Thông Thiên giáo chủ tiếp tục nói.

Diệp Thanh: “...” Thẳng thắn quá, so với ta còn hơn chứ không kém!

Thông Thiên giáo chủ, bá đạo bá đạo!

“Thông Thiên tôn giả, nói chuyện đừng có mang theo bực tức như vậy!” Sắc mặt Tiếp Dẫn trầm xuống.

Ta còn chưa mở miệng, mà ngươi đã chửi rồi?

Miệng một câu cút, hai câu cút.

“Bực tức sao?

Bực thì cút về Tây phương của ngươi mà xả!

Kim Ngao Đảo của ta không phải là cái thùng trút giận của các ngươi, cút!” Thông Thiên giáo chủ gầm lên một tiếng, trực tiếp thúc giục Tru Tiên Kiếm Trận. 89.

Trong chốc lát, cuồn cuộn kiếm khí rợp trời dậy đất chém về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm khí mạnh mẽ, trong nháy mắt bao trùm lấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Chương 93

Tiếp theo, có thể đoán được.

Quần áo của hai tên bị kiếm khí xé nát.

Tóc, râu đều bị đánh thành tổ gà.

Bộ dạng đó muốn thảm hại bao nhiêu có bấy nhiêu.

"Mẹ nó chứ!" Hai người quay về phía Kim Ngao Đảo, chửi ầm lên.

Ta nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi lại trực tiếp chửi người.

Còn chưa nói được mấy câu đã động đến Tru Tiên Trận?

Tục ngữ nói, giơ tay không đánh mặt người cười, tên này cũng quá vương bát đản rồi đi.

Dù hai người đã chuyển tu Phật đạo, tâm bình khí hòa, lúc này cũng lửa giận bùng lên, hận không thể tát chết Thông Thiên.

Nhưng, đại cục làm trọng.

Sau khi chửi xong, Tiếp Dẫn liền nói: "Thông Thiên tôn giả, Phong Thần lượng kiếp là thiên số, Tiệt giáo, Xiển giáo, Nhân giáo đều nên xuất quan lịch kiếp!

Nếu không, theo quy tắc Thiên Đạo, Tiệt giáo sẽ không nhận được chút khí vận nào." "Tên lừa trọc Tây phương, xuất quan xuất quan cái gì?" "Cút mẹ ngươi đi!

Tiệt giáo của ta có nhận được khí vận hay không thì liên quan quái gì đến ngươi!" "Ngược lại là các ngươi, trước tuân theo đạo pháp, sau lại đi tu hành Phật pháp, đồ phản bội Đạo môn, lũ vô sỉ, cũng xứng ở Kim Ngao Đảo của ta lảm nhảm!" "Cút cho ta, nếu không, cẩn

thận Tru Tiên Kiếm Trận của ta!" Thông Thiên cũng không phải kẻ ngốc.

Phong Thần Bảng có tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm chính thần, hai nghìn phó thần, cùng tám vạn bốn nghìn thần sát đinh giáp và thiên binh thiên tướng.

Những người này từ đâu ra?

Ngoài một số người có duyên ở nhân gian.

Chẳng phải đều là đệ tử Tiệt giáo sao?

Vì cái gọi là khí vận, mà để toàn bộ đệ tử Tiệt giáo lên Phong Thần Bảng.

Vậy chẳng phải là đầu bị cửa kẹp, não úng nước sao.

Đệ tử Tiệt giáo đang yên đang lành, toàn bộ đều chạy đến Thiên đình làm thủ hạ cho người ta.

Bận rộn lâu như vậy, vừa lập giáo, vừa giảng đạo, cuối cùng toàn là đi làm công cho người khác.

Cái mối làm ăn lỗ vốn này, kẻ ngốc cũng không làm.

"Cút!" Thông Thiên trực tiếp thúc giục kiếm khí Tru Tiên mạnh nhất, ép Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phải rời đi.

Hắn càng nghĩ càng tức, bị người khác tính kế thì thôi đi, ngay cả Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tính kế mình.

Dù sao ba người cũng là do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành, Tam Thanh một thể, tại sao lại không được chào đón như vậy?

"Diệp Thanh đạo hữu, ta làm tốt chứ?" Thông Thiên giáo chủ đuổi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi rồi mới quay lại.

"Không tệ, sau này cứ làm như vậy." "Nếu bốn người bọn họ đến

phá trận, cứ trực tiếp rút Tru Tiên Trận, để bọn họ thử uy lực của Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận!" Diệp Thanh nhếch mép.

Mặc dù không nhốt chết được, nhưng nhốt mười năm tám năm là có thể.

Đến lúc đó, đợi dược liệu, cờ trận Chu Thiên Tinh Đấu đại trận chuẩn bị xong, chính là lúc thu hoạch quả ngọt thắng lợi. 90.

"Ồ, Đế Tuấn và Thái Nhất sắp hóa hình!" Đột nhiên, Diệp Thanh kinh ngạc thốt lên một tiếng, thế giới hồng mông trong Hỗn Độn Châu đã xảy ra biến hóa.

Trên cây Phù Tang ở Thái Dương Tinh, hai đạo nguyên thần bắt đầu hóa thành hình người.

Rất nhanh, hai bóng người dần dần hiện ra.

"Thái Nhất, cuối cùng chúng ta cũng hóa hình rồi!" Trên Thái Dương Tinh trong thế giới hồng mông.

Hai bóng người quen thuộc cuối cùng đã hoàn toàn thành hình.

Hơn nữa, sau khi hóa hình tu vi tuy giảm sút, nhưng lại có quả vị Đại La Kim Tiên!

"Đế Tuấn ca ca, Thái Nhất ca ca, cuối cùng hai người cũng hóa hình rồi!" Thường Hi, Hi Hòa từ Thái Âm Tinh bay tới.

Mặt đầy vui mừng.

Dù sao, Thái Âm Thái Dương đều do hai mắt Bàn Cổ hóa thành, có một mối liên hệ nhất định.

"À, phải cảm tạ chủ nhân..." Nói đến đây, Đế Tuấn đột nhiên ngẩn ra.

Bọn họ là thuộc hạ của Diệp Thanh, vậy không thể gọi Thường Hi và Hi Hòa là muội tử được nữa, phải gọi là chủ mẫu.

Hắn kéo Thái Nhất, vội vàng cúi người nói: "Đế Tuấn bái kiến chủ mẫu!" "Thái Nhất bái kiến chủ mẫu!" Thường Hi: "..." Hi Hòa: "..." Quan hệ của họ vốn như huynh muội, nhưng bây giờ, bị hai người gọi là chủ mẫu, thật có chút không quen.

Nhưng, trong lòng hai người lại ngọt như mật.

Trên khuôn mặt xinh đẹp, cũng ửng lên hai ráng mây hồng.

"Đừng có bái tới bái lui ở đó nữa, mau ra ngoài làm việc đi!" Đột nhiên, giọng của Diệp Thanh truyền vào.

Ngay sau đó, một luồng sáng lóe lên, bốn người đều xuất hiện bên ngoài Hỗn Độn Châu.

"Vãi chưởng...

Ai vậy!" Bốn người xuất hiện, đáp thẳng xuống bên cạnh Thông Thiên giáo chủ, làm hắn giật nảy mình.

Đầu tiên hắn nhìn thấy Thường Hi và Hi Hòa.

Lại cười nói: "Ra là Thường Hi tiên tử và Hi Hòa tiên tử, hoan nghênh hoan nghênh!" Đối với sự xuất hiện của họ, Thông Thiên giáo chủ cũng hiểu rõ.

Dù sao chuyện Diệp Thanh có Hỗn Độn Châu không phải là bí mật.

Ban đầu, mọi người đều tận mắt chứng kiến hắn thu cả Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh đi.

"Bái kiến Thông Thiên thánh nhân!" Thường Hi và Hi Hòa hướng về phía Thông Thiên giáo chủ hành lễ.

Dù sao họ chỉ là Chuẩn Thánh, còn Thông Thiên là Thánh nhân.

Ngay sau đó, Thông Thiên giáo chủ lại nhìn về phía hai người còn lại, biểu cảm của hắn lập tức cứng đờ.

“Thái thái thái...

Thái Nhất?” “Đế đế đế...

Đế Tuấn?” Dù là Thánh nhân, hắn cũng bị dọa sợ.

Hai người này không phải đã chết rồi sao?

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện trước mặt mình?

Do thích dáng vẻ trước kia, nên khi hóa hình, họ không hề thay đổi dung mạo.

Diệp Thanh thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra, bóng ma của Thông Thiên đối với Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận vẫn chưa tan biến.

Thấy hai người, liền cho rằng là Thiên Đế và Đông Hoàng năm xưa.

“Đế Tuấn!” “Đông Hoàng!” “Bái kiến chủ nhân!” Hai người trước tiên cúi đầu bái Diệp Thanh.

Sau đó lại hành lễ với Thông Thiên giáo chủ: “Bái kiến Thông Thiên thánh nhân!” “Thật sự là Đế Tuấn và Thái Nhất?” “Các ngươi không phải đã chết rồi sao?” Thông Thiên giáo chủ hỏi như một bà tám.

Chuyện này quá kỳ lạ, năm xưa Thánh nhân vẫn lạc, trời đất cùng buồn.

Toàn bộ Hồng Hoang đều mưa máu.

Nhưng bây giờ, hai người lại sống sờ sờ ở đây?

Ngay cả Thiên Đạo cũng bị lừa?

“Đều nhờ chủ nhân thu nguyên thần của chúng ta vào Hỗn Độn Châu, mới có thể bảo toàn tính mạng!” “Bây giờ, cũng chỉ có thể nhân

lúc vô lượng lượng kiếp, thiên cơ hỗn loạn, mới có thể xuất hiện!" Đế Tuấn giải thích.

Thông Thiên giáo chủ đã hiểu.

Hỗn Độn Châu có công năng che đậy thiên cơ.

Năm xưa Đế Tuấn và Thái Nhất nhục thân đều bị hủy, nguyên thần lại bị Diệp Thanh thu vào Hỗn Độn Châu.

Thiên Đạo không cảm nhận được khí tức, liền cho rằng họ đã vẫn lạc.

Nhưng, một khi đã vẫn lạc, đồng nghĩa với việc hai người không còn tồn tại.

Thiên Đạo liền sẽ xóa đi dấu ấn của họ.

Sau này nếu muốn xuất hiện trở lại, nguyên thần sẽ bị bài xích, hoặc bị quy tắc Thiên Đạo nghiền nát.

Tất nhiên, điều này chỉ nhắm vào Thánh nhân.

Những người khác vẫn lạc, có thể tiến vào Lục Đạo Luân Hồi để tái sinh.

"Diệp Thanh đạo hữu, thật là cao tay a!" Thông Thiên giáo chủ bây giờ càng ngày càng bội phục Diệp Thanh.

Mọi việc đều không có sai sót, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể lừa được.

Hắn tin rằng, chỉ cần có Diệp Thanh ở đây, Tiệt giáo chắc chắn có thể kê cao gối mà ngủ.

"Chúng ta không nói những chuyện này nữa, Tây phương giáo muốn đứng ngoài cuộc, còn vơ vét người từ phương Đông của ta sao?

Lần này, ta muốn bọn họ mất cả chì lẫn chài!" "Đế Tuấn, Thái

Nhất, đây là pháp bảo ta luyện chế cho các ngươi!" Nói xong, Diệp Thanh lấy ra ba món bảo vật, một món đưa cho Thái Nhất, một món đưa cho Đế Tuấn.

"Hà Đồ Lạc Thư?" "Hỗn Độn Chung?" Hai người nhận lấy, mặt đầy kinh ngạc.

Ngay cả Thông Thiên giáo chủ cũng ngây người.

Nhưng, hắn lập tức phát hiện ra manh mối.

"Không đúng, đây không phải là Hỗn Độn Chung thật, cũng không phải Hà Đồ Lạc Thư thật!" Dù sao cũng là Thánh nhân, có thể phân biệt được khí tức của bảo vật.

Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư thật sự là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

Bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo.

"Không sai, ta phỏng theo Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Độn Chung luyện chế ra, lại được Thông Bảo Hồ Lô thai nghén, trở thành Tiên Thiên Linh Bảo!" "Dùng để phòng thân và đối địch cũng dư dả rồi!" Diệp Thanh gật đầu nói.

Dù sao, Tiên Thiên bảo vật trong Hồng Hoang cũng rất hiếm.

Còn về Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư thật, Diệp Thanh đã luyện hóa, cũng không thể giao lại cho họ được.

"Đa tạ chủ nhân!" Đế Tuấn, Thái Nhất cùng bái.

"Ừm, bây giờ các ngươi đến Tây phương giáo một chuyến." "Giáo đồ ở đó phần lớn đều là đệ tử Yêu tộc, thân là Yêu Hoàng, các ngươi nhất định có cách khiến họ rời đi!" "Còn về địa điểm, định tại ngoài thành Triều Ca!" Ngoài thành Triều Ca, là trận chiến cuối cùng của Võ Vương phạt Trụ.

Còn về việc để những người đó làm gì, Diệp Thanh đương nhiên đã có tính toán.

"Chủ nhân yên tâm, chúng ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ." Đế Tuấn và Thái Nhất lại lần nữa cúi đầu!

"Ừm, đi đi, thiên cơ hỗn loạn, cộng thêm Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ở Ngọc Hư Cung, không ai sẽ phát hiện ra hành tung của các ngươi!" Diệp Thanh phất tay.

Chương 94

Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất rời đi, hắn lại thu Thường Hi và Hi Hòa vào Hỗn Độn Châu.

Nhưng Thông Thiên giáo chủ lại mặt đầy nghi hoặc.

"Diệp Thanh đạo hữu, những đệ tử Yêu tộc ở Tây phương kia, chẳng phải sớm đã bị hai tên lừa trọc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề độ hóa rồi sao?" "Cho dù Đế Tuấn và Thái Nhất có thể mang họ đi, họ cũng sẽ không phản bội Tây phương đâu!" Đây là điều hắn không hiểu.

Đồng thời, cũng là điều mà Thông Thiên bội phục.

Phép độ hóa của Tây phương giáo, thật sự có chút bản lĩnh.

Ngay cả tính cách tàn bạo của Yêu tộc cũng có thể thay đổi.

Bây giờ, ba nghìn đệ tử Yêu tộc kia, sớm đã thay da đổi thịt, không trở thành cẩu đà, cũng thành la cẩu.

Thậm chí có một số ít trở thành Phật.

"Yên tâm, ta tự có tính toán!" Diệp Thanh cười cười, tạm thời không công bố, nếu không sợ có biến.

"Đúng rồi, Thông Thiên đạo hữu, ngươi phải nhanh chóng diễn hóa Vạn Tiên Trận, đến lúc đó, đến ngoài thành Triều Ca bố trí trận pháp, cùng Xiển giáo quyết một trận tử chiến!" Lời này vừa nói ra, Thông Thiên giáo chủ lập tức ngơ ngác.

Không phải nói là bế quan sao?

Tại sao lại phải ra ngoài quyết tử chiến với Xiển giáo?

"Diệp Thanh đạo hữu, ..." "Yên tâm, ta sẽ không gài bẫy ngươi đâu!

Ta còn đang nhắm đến một nửa khí vận Thiên Đạo kia kìa!" Diệp Thanh nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử gài bẫy đồng đội, nhưng hắn thì không.

Bởi vì, hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Không chỉ muốn giúp Tiệt giáo hóa giải sát kiếp, mà còn muốn để Tiệt giáo trong Phong Thần lượng kiếp khí vận đại tăng. … Ngọc Hư Cung.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quay về, trực tiếp ngây người.

"Hai vị thiên tôn, không phải đi khuyên Thông Thiên sư đệ sao?

Sao lại thành ra bộ dạng này?" Lão Tử hỏi.

"Ai, hai vị không biết đâu, tên Thông Thiên đó điên rồi!" Tiếp Dẫn phất tay, thở dài một hơi.

Thật sự cạn lời, chẳng phải chỉ đi khuyên hắn xuất quan sao?

Mới mở miệng đã động đao động thương, trực tiếp ra tay.

Quả thực là một tên điên.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, mặt sững sờ, hỏi: "Thông Thiên sư đệ điên rồi?" 91.

"Hừ, đâu chỉ điên, đúng là chó điên, thấy người là cắn!" Mông của Chuẩn Đề trúng một kiếm, đau đến mức chỉ biết nghiến răng.

Cho nên hắn rất tức giận với Thông Thiên giáo chủ.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nghe xong, đều nhìn nhau.

Họ đã hiểu.

Chắc là bị Thông Thiên đánh rồi.

Cũng khó trách.

Tiệt giáo đã lựa chọn bế quan, vậy Thông Thiên chắc chắn sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng.

Cách tốt nhất chính là bố trí Tru Tiên Kiếm Trận.

Đó là thượng cổ sát trận, không có bốn Thánh nhân cùng vào, căn bản không thể phá trận.

"Hai vị thiên tôn, nếu đã như vậy, vậy chúng ta cùng đi thôi!" Lão Tử khẽ mỉm cười, nói.

"Cùng đi?

Sao lại không thể?

Chẳng phải chỉ là một cái Tru Tiên Kiếm Trận sao?

Chúng ta vừa hay có bốn người, ngày mai đi phá nó!" Hai người tức điên lên.

Vậy mà bị Thông Thiên giáo chủ đánh, chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi để đâu.

Cho nên nhất định phải phá trận.

Hơn nữa, còn phải vơ vét người nữa.

Nếu Tiệt giáo không ra, thì vơ vét ai?

Cho nên, bất kể vì công hay vì tư, đều nên phá trận.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau, chẳng phải đang cần hai tên này giúp sao?

Cho nên vội vàng gật đầu, nói: "Nếu hai vị thiên tôn đã mở lời, vậy ngày mai chúng ta cùng đi phá trận!" Sáng sớm hôm sau.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng đến Kim Ngao Đảo.

Nhìn từ xa, toàn bộ hòn đảo dường như đã hoàn toàn bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ.

Mặc dù có bốn Thánh nhân.

Nhưng đối với Tru Tiên Kiếm Trận, cũng không có nắm chắc.

"Thông Thiên sư đệ, chúng ta đến rồi!" Lão Tử nhìn về phía xa, gọi một tiếng.

Nơi kiếm khí lan tỏa, một bóng người hiện ra.

"Cút, tất cả cút cho ta, Kim Ngao Đảo không chào đón các ngươi!" Thông Thiên giáo chủ nhìn bốn người một cái, trực tiếp chửi.

Mấy người này là cái loại gì vậy, ép người ta nhảy vào hố lửa sao?

Đặc biệt là Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúng ta là huynh đệ mà.

Tại sao lại gài bẫy ta.

Quả thực là chó má!

"Sư đệ, chúng ta làm vậy cũng là thuận theo Thiên Đạo, vì Thiên đình tăng thêm thực lực!

Tiệt giáo vốn đông người, lại thêm kẻ tốt người xấu lẫn lộn!

Chúng ta cũng là vì tốt cho ngươi mà thôi!" Lão Tử khuyên nhủ.

Thông Thiên giáo chủ dù sao cũng là sư đệ của ông.

Nếu muốn phá trận, vậy chắc chắn phải xé rách mặt nhau.

Nếu có thể thuyết phục hắn khai đạo, cũng bớt được một mối nhân quả.

Hơn nữa, đều do Diệp Thanh ở giữa khuấy đảo, nếu làm vậy, tuyệt đối sẽ trúng gian kế của tiểu tử đó.

Mặc dù bây giờ không hiểu Diệp Thanh rốt cuộc đang làm gì.

Nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng chứ?

"Nói bậy, thân là đại sư huynh, chỉ biết thiên vị tên giặc già Nguyên Thủy đó, nếu thật lòng vì ta, sao có thể để hắn gài bẫy ta như vậy?" Nói đến đây, Thông Thiên giáo chủ lại tức giận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy mà phái đệ tử của mình đến Tiệt giáo nằm vùng, sau đó lừa từng đệ tử tinh anh ra ngoài ứng kiếp.

Hắn không tin, chuyện này Lão Tử sẽ không biết.

Nếu đã biết, vậy tại sao lại dung túng?

Hoặc là cùng hắn đối đãi với ta như vậy?

Đều là sư đệ, sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Mặt Thông Thiên ta là để chà đạp sao?

"Thông Thiên, đừng có bất kính với đại sư huynh!" "Đệ tử trong Tiệt giáo đa phần là loại lông lá sừng sỏ, vốn không chính thống, ta để họ lên Phong Thần Bảng, độ thành thần!

Ngươi nên cảm tạ ta mới đúng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát.

Đối với Thông Thiên giáo chủ, hắn sẽ không đối xử như đối với Diệp Thanh năm xưa.

Dù sao, hắn đánh không lại Diệp Thanh.

Hơn nữa, còn có Tổ Vu Thần Điện, không thể phá được.

Bây giờ, chỉ là một cái Tru Tiên Kiếm Trận, cùng lắm thì phá đi là xong.

"Cảm tạ?

Ta cảm tạ cái quỷ!

Cút!" Bá!

Một đạo Tru Tiên kiếm khí trực tiếp chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đối với Lão Tử, hắn có thể nói mấy câu.

Nhưng đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ có phẫn nộ.

Mẹ nó, làm cả chuyện nằm vùng như vậy cũng làm được, thật đúng là chỉ có một mình hắn, không có ai khác.

"..." 92.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, vội vàng tế ra Chư Thiên Khánh Vân để phòng ngự.

Mới hóa giải được một đạo kiếm khí.

"Thông Thiên tôn giả, Nguyên Thủy tôn giả là nhị sư huynh của ngươi, ngươi dám ra tay với hắn?" Tiếp Dẫn ở một bên thấy vậy, cũng lên tiếng khiển trách.

"Hai tên lừa trọc các ngươi, dám ở Kim Ngao Đảo của ta chỉ trỏ?" "Chuyện của huynh đệ chúng ta, liên quan quái gì đến các ngươi!" "Có giỏi thì vào đây cắn ta đi, ta không xuất quan đấy!" Ông ông ông! 93.

Lần này không phải là một đạo kiếm khí, mà là vạn đạo kiếm khí rợp trời dậy đất ập tới. 94.

Lão Tử vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp. 95.

Chuẩn Đề tế ra Thất Bảo Diệu Thụ.

Tiếp Dẫn triệu hồi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, ngồi xếp bằng trên đó.

Chương 95

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì treo Chư Thiên Khánh Vân trên đỉnh đầu.

Bốn người nhìn nhau, nói: "Cùng vào trận." Không còn cách nào khác.

Bây giờ Thông Thiên giáo chủ dầu muối không ăn, đã phát điên rồi.

Chỉ có thể phá trừ trận pháp, đuổi tất cả người của Tiệt giáo ra chiến trường. 96.

"Ơ, kiếm đâu?" Lão Tử tiến vào vị trí Đoái.

Nguyên bản ở đây nên treo một thanh tiên kiếm, sao bây giờ không thấy đâu?

Nghi ngờ thì nghi ngờ, Lão Tử vẫn trực tiếp bước qua cửa vào.

Ở một bên khác, Tiếp Dẫn tiến vào cung Ly, sau khi đi vào, cũng nhíu chặt mày.

"Tru Tiên Trận, không phải có bốn thanh tiên kiếm sao?

Tại sao bây giờ một thanh kiếm cũng không thấy, thậm chí ngay cả kiếm ý cũng không có?" Nói một câu, Tiếp Dẫn cũng mang theo nghi hoặc đi vào.

Ở hai phương vị còn lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề cũng như vậy.

Đừng nói là bốn thanh tiên kiếm, ngay cả một cây que cời lửa cũng không thấy.

Hơn nữa, ngay cả kiếm khí đầy sát phạt lúc nãy cũng biến mất

không dấu vết.

"Không đúng, đây không phải là Kim Ngao Đảo!" Lão Tử đi vào, đã đến cửa Bích Du Cung, mà một người cũng không có?

Đúng lúc này.

Đột nhiên thấy Thông Thiên giáo chủ dẫn theo chúng đệ tử đi ra.

"Đại sư huynh!" Thông Thiên giáo chủ chắp tay hành lễ.

"Sư đệ, ngươi?" Lão Tử ngơ ngác, lúc nãy còn la hét đánh giết, sao Thông Thiên bây giờ lại ôn thuận như vậy?

Lại nhìn đám đông đệ tử Tiệt giáo phía sau, càng không hiểu.

"Đại sư huynh, trước đây ta chấp mê bất ngộ, sau khi suy nghĩ kỹ, cuối cùng đã hiểu ra, Tam Thanh một thể, không thể gây mâu thuẫn!" "Ta tin rằng, huynh làm vậy đều có lý do, bây giờ, ta sẽ để đệ tử hạ sơn." Ngay sau đó, Thông Thiên phất tay, đám đệ tử dưới trướng lần lượt rời đi.

Một phen nói chuyện như vậy, làm Lão Tử ngẩn người.

Thậm chí, còn cảm thấy đối xử với Thông Thiên như vậy có phải hơi tàn nhẫn không.

"...Ngươi hiểu ra là tốt rồi!" Bất đắc dĩ, Lão Tử khẽ mỉm cười, gật đầu.

Mặc dù sự thay đổi của Thông Thiên có hơi quá nhanh, nhưng Tam Thanh một thể, Lão Tử đương nhiên vui mừng.

Ngay sau đó, ông không hỏi thêm về chuyện này nữa, quay người rời đi.

Ở một bên khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đến cửa Bích Du Cung.

Cảnh tượng cũng giống như Lão Tử gặp phải.

Thông Thiên giáo chủ bừng tỉnh, xin lỗi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Mặc dù Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút nghi ngờ, nhưng thấy đệ tử Tiệt giáo hạ sơn, trái tim căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

Ở hai phương vị còn lại.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng theo ý muốn trong lòng, thấy Thông Thiên giáo chủ xuất quan.

Nhưng, họ không biết.

Mình đã tiến vào Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

Kim Ngao Đảo mà họ nhìn thấy.

Thực ra là pháp tắc không gian mà Diệp Thanh dung nhập vào.

Sau khi vào trận, mỗi người đều tiến vào một không gian độc lập, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận sẽ dựa theo suy nghĩ của họ để diễn hóa ra từng cảnh tượng.

"Diệp Thanh đạo hữu, lẽ nào đây thật sự là những gì họ nghĩ trong lòng?" Trên Kim Ngao Đảo thật sự, Thông Thiên giáo chủ và Diệp Thanh đứng sóng vai.

Nhìn từng không gian đang diễn hóa.

Lão Tử còn tốt, sau khi thấy đệ tử Tiệt giáo xuất quan, liền quay về Bát Cảnh Cung luyện đan.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thật sự đáng ghét.

Liên tục ra tay tàn sát đệ tử Tiệt giáo.

Còn đệ tử Xiển giáo, lại được bảo vệ nghiêm ngặt.

"Lão thất phu Nguyên Thủy, thật sự coi ta là kẻ ngu sao!" Thông

Thiên giáo chủ phẫn nộ.

Trước đó nói rõ ràng, Thánh nhân không thể ra tay, bây giờ thì sao.

Lấy lớn hiếp nhỏ, thật sự không biết xấu hổ.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, càng đáng ghét hơn.

Trực tiếp dùng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc câu mất Quy Linh Thánh Mẫu.

Vơ vét đi mấy nghìn đệ tử Tiệt giáo.

Thông Thiên giáo chủ ở một bên xem mà nghiến răng ken két!

"Hai tên lừa trọc già, bản tôn thật sự muốn giết chết các ngươi!" Thông Thiên giáo chủ bồi dưỡng nhiều đệ tử như vậy có dễ dàng không?

Một người thì để đệ tử ứng kiếp, lên Phong Thần Bảng.

Một người thì thừa nước đục thả câu, vơ vét về Tây phương giáo độ hóa?

Thật sự coi ta là đại thiện nhân sao?

"Thông Thiên đạo hữu, đừng để ý đến họ, chúng ta đến ngoài thành Triều Ca bố trí trận pháp!" Diệp Thanh bình tĩnh nói.

Mặc dù Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ở trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

Nhưng trận pháp hiện tại, đã dung nhập thời gian và không gian.

Cho dù họ có nghi ngờ, muốn phá trận ra ngoài cũng cần mười năm tám năm.

Lúc đó, Phong Thần lượng kiếp sắp kết thúc.

Lúc này, Thông Thiên giáo chủ ở ngoài thành Triều Ca bày ra Vạn Tiên đại trận, làm trận quyết chiến cuối cùng.

Họ chắc chắn sẽ cho rằng đây là cơ hội cuối cùng.

Sẽ điều động chúng tiên phá Vạn Tiên Trận.

Lúc đó, chính là lúc Diệp Thanh thu lưới.

Mười năm sau!

Đại quân Tây Kỳ đã đến gần ngoài thành Triều Ca, chuẩn bị triệt để tiêu diệt Thương Trụ.

Đúng lúc này, một tòa trận pháp khổng lồ bao phủ toàn bộ thành Triều Ca.

Thông Thiên giáo chủ lúc này đứng trên đầu thành, nhìn đại quân Tây Kỳ phía dưới, nói: "Khương Tử Nha, muốn phá Triều Ca?

Trước tiên phá Vạn Tiên đại trận của ta đi!" Kim Ngao Đảo.

Trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận. 97.

"Ơ, không đúng!" Lão Tử ngồi xếp bằng trên Bồ đoàn Phong Hỏa, nhìn lò luyện đan trước mặt.

Một lò đan dược này đã luyện được mười năm rồi, sao không có chút động tĩnh nào?

Ông tiện tay phất một cái.

Lò đan vỡ tan, toàn bộ đều biến mất không thấy.

"Ảo ảnh?" Lòng Lão Tử chợt run lên.

"Lẽ nào đây là không gian huyễn cảnh?" Ông lại thử tưởng tượng ra một cảnh tượng.

Quả nhiên, cảnh tượng đó lập tức xuất hiện trước mặt ông.

"Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận!

Ta đã trúng kế!" Lão Tử cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

Lập tức liên hệ đến Diệp Thanh.

Lẽ ra ông nên nghĩ đến sớm hơn, Diệp Thanh và Thông Thiên cấu kết với nhau, sự việc không thể phát triển thuận lợi như vậy được.

Chỉ là, ông không ngờ, Diệp Thanh cũng lĩnh ngộ được Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

Tên này thật đúng là một thiên tài.

"Xong rồi!" Lòng Lão Tử chùng xuống.

Trong Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận không có thời gian, luyện đan mười năm là do ông tưởng tượng ra.

Sau khi ra ngoài, bên ngoài rốt cuộc đã biến thành cái dạng gì rồi!

Theo ông dự đoán, Thông Thiên chắc chắn sẽ đại khai sát giới, giết sạch đệ tử Xiển giáo!

"Thái Cực Đồ, phá!" 98.

Lão Tử đã tỉnh ngộ, liền tế ra Thái Cực Đồ, trực tiếp đánh nát không gian.

Mọi thứ trước mắt, trong nháy mắt thay đổi.

Kim Ngao Đảo thật sự, Bích Du Cung xuất hiện trước mặt ông.

Tất nhiên, còn có hình chiếu không gian của ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Diệp Thanh cố ý để ông thấy, nếu không, không gian độc lập bị phá vỡ, cũng chỉ có người thuộc không gian đó mới có thể ra ngoài.

"Ai, nhị sư đệ lòng hiếu thắng quá mạnh!" Lão Tử trước tiên nhìn vào không gian của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tưởng tượng mình dẫm nát Tiệt giáo, giết sạch toàn bộ lũ lông lá sừng sỏ.

Xem ra, bóng ma từ đại chiến với Yêu tộc vẫn chưa tiêu tan.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tất nhiên là đang phát dương quang đại Tây phương giáo.

Chương 96

Trong môi trường đó.

Tây phương giáo thịnh cực một thời, các loại Bồ Tát, cẩu đà, la cẩu chạy đầy đất.

Nhưng vẫn không thỏa mãn.

Muốn không ngừng vơ vét người từ những nơi khác, độ hóa họ.

"Sư đệ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị tôn giả, mau tỉnh lại đi!" Lão Tử bất đắc dĩ lắc đầu, ngay sau đó Thái Cực Đồ phất một cái.

Bùm bùm bùm!

Ba tiếng nổ vang lên, ba không gian vỡ tan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều ngã xuống đất.

Khi thấy Lão Tử, đều nhìn nhau, mặt đầy ngơ ngác.

"Đại sư huynh, chuyện gì vậy?

Ta đang ở Kim Ngao Đảo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn xung quanh.

Đây không phải là Kim Ngao Đảo của Thông Thiên giáo chủ sao?

Mọi thứ vừa rồi là ta đang nằm mơ sao?

Hại ta mừng hụt một phen.

"Ai, chúng ta đều bị nhốt trong trận pháp!" Lão Tử khẽ thở dài.

"Trận pháp?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn người, ngay sau đó hiểu ra: "Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận?

Là tên vương bát đản Diệp Thanh đó?

Đại sư huynh, bây giờ là lúc nào rồi!" Cả người hắn đều ngây dại.

Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận không có thời gian, bị nhốt lâu như vậy, tình hình Phong Thần lượng kiếp thế nào rồi?

Tình hình đệ tử Xiển giáo thế nào rồi?

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, năm xưa Tam Thanh đại chiến với Yêu tộc, hai tên này đang bận bắt khỉ.

Cho nên không biết sự lợi hại của Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận.

Bây giờ thấy, cũng không thể không bội phục.

"Thái Thanh tôn giả, nhanh lên, bây giờ rốt cuộc đã qua bao lâu rồi, Phong Thần lượng kiếp không phải đã xong rồi chứ?" Tiếp Dẫn cũng bắt đầu thúc giục.

Còn về Diệp Thanh, Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận, tạm thời gác sang một bên.

"Được rồi, mới qua mười năm thôi!" "Bây giờ, đại quân Tây Kỳ chắc đã đến ngoài thành Triều Ca!" Mặc dù thiên cơ hỗn loạn, nhưng chuyện nhỏ này Lão Tử vẫn có thể tính ra được.

"Đi, chúng ta mau đến thành Triều Ca!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một tiếng, liền cưỡi tường vân đi.

Hắn sợ, sợ Thông Thiên giáo chủ trực tiếp giết sạch tất cả đệ tử của mình.

Thực tế.

Diệp Thanh nhốt bốn người lại, hoàn toàn có thể tàn sát Tây phương và Xiển giáo.

Chỉ cần Tây Kỳ thắng, không thay đổi đại thế của Thiên Đạo.

Chỉ là, làm vậy sẽ tăng thêm nhân quả nghiệp lực, chẳng khác nào

tự tìm phiền phức.

Hơn nữa.

Lúc thu hoạch quả ngọt, nếu người bị thu hoạch không ở một bên xem, vậy thì còn gì thú vị nữa.

Cho nên, bây giờ ở thành Triều Ca, mặc dù có Vạn Tiên Trận bảo vệ.

Nhưng Thông Thiên giáo chủ cũng không giết một ai.

"Sư phụ, sư tổ đi đâu rồi?

Rốt cuộc phải làm sao đây!" Ngoài thành Triều Ca, Vũ Cát lo lắng nói với Khương Tử Nha.

Họ đã ở ngoài thành Triều Ca hơn nửa năm, nhưng vẫn không thể diệt được Ân Thương.

"Các vị sư huynh, sư tôn rốt cuộc đã đi đâu?" Khương Tử Nha cũng sốt ruột.

Bây giờ đã gần đến thời gian Phong Thần, nếu còn không diệt được Triều Ca, vậy thì không biết ăn nói ra sao.

"Chúng ta cũng không biết!" "Sư thúc cũng thật là, bố trí Vạn Tiên đại trận, ngăn cản thiên mệnh!" Quảng Thành Tử và những người khác đều mặt đầy phẫn nộ.

Nhưng phẫn nộ cũng vô ích, đối mặt với Vạn Tiên Trận, thực lực của họ quá yếu.

May mà Thông Thiên giáo chủ không đuổi cùng giết tận, nếu không chắc chắn sẽ toàn bộ toi mạng.

Nhưng, đúng lúc này.

Trên trời tường vân cuồn cuộn.

Bốn bóng người cưỡi mây ngũ sắc bay tới.

"Sư phụ, mau nhìn, sư tổ đến rồi!" Vũ Cát vui mừng kêu lên, một trận chiến kéo dài cuối cùng cũng có thể kết thúc.

Thập Nhị Kim Tiên và Nhiên Đăng thấy vậy, cũng đều hưng phấn.

Trong lòng họ, Nguyên Thủy Thiên Tôn là sự tồn tại toàn năng.

"Thông Thiên ở đâu, mau ra đây gặp mặt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác cưỡi tường vân, bay lơ lửng trước Vạn Tiên Trận.

Tòa trận pháp này, họ rất quen thuộc.

Năm xưa Đế Tuấn và Thái Nhất tấn công Côn Luân Sơn, đã dùng trận pháp này để đối địch, uy lực không thể xem thường.

"Ha ha ha, lão thất phu Nguyên Thủy, đại sư huynh, hai vị lừa trọc, bị nhốt trong trận mười năm, cảm giác thế nào?" Thông Thiên giáo chủ ha hả cười lớn.

Hắn trút hết oán hận trước đây.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thông Thiên, phẫn nộ không nói nên lời.

Tại sao lại gọi Lão Tử là đại sư huynh, mà gọi ta là lão thất phu?

Còn về Tây phương Nhị Thánh, mặt đen như đít nồi.

Cứ thế trước mặt mọi người gọi chúng ta là lừa trọc thật sự tốt sao?

Không thể giữ chút mặt mũi cho ta à?

"Thông Thiên tôn giả, ngươi đi ngược lại thiên ý, đảo hành nghịch thi, bây giờ, lại dùng trận pháp ngăn cản đại quân Tây Kỳ, hôm nay, liền quyết một trận thư hùng!" Tiếp Dẫn nổi giận.

Thật sự cho rằng Phật không nổi giận sao?

Lẽ nào không biết trong Như Lai Thần Chưởng có một chiêu gọi là Phật Dã Phát Hỏa sao?

"Thông Thiên tôn giả, ngươi bố trí Vạn Tiên đại trận, có dám ứng chiến không?" Chuẩn Đề cũng nói.

Đều tại tên Diệp Thanh đáng chết đó, bố trí cái Hỗn Nguyên Hà Lạc đại trận quỷ quái gì đó, nhốt họ ở trong đó lâu như vậy.

Dẫn đến không vơ vét được người.

Bây giờ là cơ hội cuối cùng.

Không ngờ Thông Thiên giáo chủ lại ngốc như vậy, bố trí một cái Vạn Tiên Trận, chẳng phải là đang đợi họ đến vơ vét người sao?

"Có gì không dám?" Thông Thiên giáo chủ đứng trên thành lầu, ý khí phong phát.

Trận chiến hôm nay, có lẽ sẽ phải ghi vào lịch sử.

Là trận chiến đắc ý nhất của hắn.

Tất nhiên, cuối cùng phải xem Diệp Thanh.

"Đại sư huynh, chúng ta tập hợp tất cả đệ tử cùng hắn một trận chiến!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên đồng ý, liền muốn tốc chiến tốc thắng.

Nhìn tu vi của những người trong trận pháp cũng không tệ lắm, để đệ tử đời đầu, đời hai của Xiển giáo vào trận, cũng có thể giết thêm một số, để nhanh chóng lấp đầy vị trí trên Phong Thần Bảng.

"Chiến thì chắc chắn phải chiến, nếu không không thể hoàn thành thiên số." "Nhưng ta lo, tiểu tử Diệp Thanh đó lại giở âm mưu quỷ kế gì đó!" Lão Tử do dự.

Thật không hiểu, tiểu tử đó tuổi còn trẻ, sao lại có nhiều mưu mẹo như vậy?

Suốt ngày chỉ biết đào hố cho người khác.

Ông cũng sợ rồi, bị gài bẫy đến mức ám ảnh tâm lý!

"Đại sư huynh, huynh không cần lo lắng!" "Thông Thiên tuy ở đây bố trí Vạn Tiên Trận nhưng không giết một ai!

Chứng tỏ có Thiên Đạo bảo vệ!" "Chúng ta thuận theo thiên ý mà làm, chắc chắn tên Diệp Thanh đó cũng không có cách nào thay đổi sự thật này đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cho rằng, Diệp Thanh cùng lắm cũng chỉ nhốt được họ.

Không dám giở trò gì khác.

Lão Tử cũng bất đắc dĩ, cách nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là điều ông đang lo lắng.

Thông Thiên đã bày ra Vạn Tiên Trận, lẽ nào chỉ để bảo vệ Triều Ca sao?

Trước đó còn la hét bế quan, bây giờ lại chịu ứng chiến?

Tuyệt đối là một âm mưu.

Nhưng, sự việc đã đến hồi kết, dù thế nào cũng phải thử một lần.

Chỉ là bây giờ ông vẫn không hiểu, Diệp Thanh rốt cuộc muốn làm gì!

"Được, chúng ta cùng lên thôi!" Lão Tử khẽ gật đầu.

"Chúng Ngọc Hư đệ tử nghe lệnh, theo ta xông vào trận!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ra lệnh một tiếng, đệ tử Ngọc Hư trong đại quân Tây Kỳ, lần lượt bay lên, hướng về phía Vạn Tiên Trận xông tới.

Lão Tử, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cũng vào trận trong khoảnh khắc

đó.

Đúng lúc này.

Ông!

Lập tức kim quang đại thịnh, Vạn Tiên Trận đột nhiên biến đổi, cảnh sắc xung quanh cũng thay đổi theo.

Từng ngôi sao được sắp xếp.

Vô số ánh sao lấp lánh.

Một bức tranh bầu trời sao tuyệt đẹp xuất hiện trước mặt mọi người.

"Không ổn, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, mau rút lui!" Lão Tử hét lớn, tất cả mọi người đều hướng ra ngoài chạy trốn.

Chỉ là, đã vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, còn có chỗ để chạy sao?

"Mọi người mau rút lui!" "Hồng Hoang đệ nhất sát trận, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận!" Nhìn những ngôi sao được sắp xếp, nhìn gần hai vạn lá cờ lớn nhỏ của Chu Thiên Tinh Thần.

Chương 97

Nguyên Thủy Thiên Tôn da đầu tê dại.

Năm xưa đánh Thiên đình, Tam Thanh bị nhốt trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, chỉ có thể bị nghiền ép.

Bây giờ, trận này tái hiện.

Với thực lực của những người như Quảng Thành Tử, sẽ bị giết trong chốc lát.

Chỉ là, đã là kế của Diệp Thanh, sao có thể để các ngươi chạy thoát.

Bùm!

Một đạo tinh thần chi lực nổ tung, trực tiếp đánh một đệ tử Xiển giáo thành tro bụi.

Ngay sau đó, linh hồn của hắn bay ra, trực tiếp nhập vào Phong Thần Bảng.

Ngay sau đó, mấy đạo tinh thần chi lực lại bay tới.

Không có gì bất ngờ.

Đệ tử Xiển giáo thương vong mấy người.

"Diệp Thanh, tên vương bát đản vô sỉ, cút ra đây cho lão tử!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lớn tiếng gầm thét.

Hắn muốn đi cứu đệ tử dưới trướng.

Nhưng có tinh thần công kích, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể dùng pháp bảo phòng ngự, căn bản không thể phân thân.

"Diệp Thanh đạo hữu, mong ngươi ra mặt!" Lão Tử đầu đội

Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, chân đạp Thái Cực Đồ.

Cũng phòng ngự cơ thể mình nghiêm ngặt.

Bởi vì tinh thần chi lực không phải chuyện đùa.

Mặc dù không giết chết được, nhưng nếu bị trấn áp, không chỉ tổn hại tu vi, mà còn mất mặt.

Chỉ là, đến bây giờ ông vẫn không hiểu mục đích của Diệp Thanh.

Nếu muốn để đệ tử Xiển giáo lên Phong Thần Bảng.

Vậy cũng không có nhiều số lượng như vậy.

Hơn nữa, Diệp Thanh dường như cũng không có ý định đuổi cùng giết tận đệ tử Xiển giáo.

"Chư vị, hãy từ từ tận hưởng đi!

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của ta đã dung hợp không gian và thời gian, không có sự cho phép của ta, không ai có thể bước ra khỏi tòa trận pháp này!" Bóng người Diệp Thanh xuất hiện giữa không trung.

Cao cao tại thượng, ngồi xếp bằng giữa bầu trời sao, giống như Hỗn Độn Thần Ma.

Đại quân Tây Kỳ phía dưới, và người dân trong thành của vua Trụ thấy vậy, đều mặt đầy chấn động.

Diệp Thanh lúc này, đã làm say đắm trái tim bao nhiêu thiếu nữ!

"Tiểu vương bát đản, mau rút trận pháp đi, nếu không ta với ngươi không xong đâu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng ken két, đau lòng, phẫn nộ!

Nhưng không có cách nào, vì hắn không ra được trận.

"Diệp Thanh đạo hữu, ta thật sự không hiểu, mục đích ngươi làm

vậy là gì?" Lão Tử hỏi.

Sự việc đã đến nước này, ông cũng không nói những lời như bảo Diệp Thanh rút trận nữa.

Vì không có tác dụng.

Nếu Diệp Thanh có thể rút trận, đã không cần phải tốn công sức lớn như vậy để bày kế.

"Yên tâm, các ngươi sẽ hiểu ngay thôi!" Diệp Thanh nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong trận pháp.

Hai tên không biết xấu hổ này trước đây đi bắt khỉ, không biết uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Kết quả bị tinh thần chi lực liên tục đánh trúng, bây giờ bị đánh thành ăn mày!

Áo rách tả tơi, thảm hại vô cùng.

Hơn nữa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại dám gài bẫy Nữ Oa, sau đó dẫn Vu tộc vào lượng kiếp?

Cho nên, tinh thần chi lực chuyên môn nhắm vào họ mà nổ.

"Tên họ Diệp kia, ngươi làm vậy sẽ gây công phẫn!" Chuẩn Đề vừa nhảy, vừa né, tranh thủ một lúc uy hiếp một câu.

"Công phẫn?" "Ta, Diệp Thanh, từ bao giờ sợ công phẫn?" "Thật sự nghĩ mình là ai?

Vì vơ vét người, không từ thủ đoạn, đồ không biết xấu hổ!" "Nói thật cho các ngươi biết, kết quả hôm nay, là vì hai ngươi gài bẫy Nữ Oa và ta mà ra!" "Tay không bắt sói, ngồi thu ngư ông chi lợi?" "Tây phương giáo không vào lượng kiếp?

Bây giờ, mở to mắt mà xem cho kỹ đi!" Sắc mặt Diệp Thanh lạnh lùng.

Hắn giơ tay phất một cái.

Trên trời một đám người đông nghịt, cưỡi mây bay tới.

"Đó là ai?" "Có người đầu trọc, lẽ nào là hòa thượng Tây phương?" "Vãi chưởng, thật sự là người của Tây phương giáo, họ đến đây làm gì?" "Tổng cộng cũng phải có mấy nghìn đến vạn người chứ!" Ngoài thành Triều Ca, mọi người thấy vậy, đều mặt đầy kinh ngạc.

Không ai biết, những người này đến làm gì.

Không chỉ họ không biết, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử trong trận cũng không biết.

Chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cả người đều ngẩn ra.

Đến nỗi bị tinh thần chi lực nổ trúng cũng không có phản ứng.

"Không!" Tiếp Dẫn trèo lên, nhịn đau trên người, nghĩ đến một kết cục đáng sợ.

Chuẩn Đề cũng vậy, một ý nghĩ không tốt dâng lên trong lòng.

"Mọi người xem, Phật Tôn bị nhốt rồi, chúng ta cùng xông vào cứu người!" "Đều nói Phật môn phổ độ chúng sinh, nhìn những người kia chịu đủ khổ sở, chúng ta nên ra tay tương trợ." Đúng lúc này, hai giọng nói từ trong đám đệ tử Phật môn vang lên.

"Đế Tuấn?" "Thái Nhất?" "Chưa chết?" Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác thấy vậy, đều nhìn nhau.

Sao có thể.

Năm xưa rõ ràng thấy hai người đó nhục thân đều bị hủy, thần hình câu diệt.

Ngay cả trời cũng bi thương, mưa máu.

Nhưng bây giờ, hai người chưa chết?

Xác chết sống lại sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn dụi dụi mắt, sợ mình nhìn nhầm.

Nhưng dáng vẻ của hai người đó, dù hóa thành tro hắn cũng không quên được.

"Diệp Thanh, ngươi thật sự quá vô sỉ!" Tiếp theo, một câu gào thét từ miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn vang lên.

Họ đều biết rõ, Diệp Thanh đã thu nguyên thần của Đế Tuấn và Thái Nhất vào Hỗn Độn Châu.

Lúc này, đám đệ tử Phật môn dưới lời hô hào của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Trực tiếp xông vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Nguyên nhân thứ nhất, vì hai người là Yêu Hoàng, trong xương cốt có một ý niệm kính sợ hoàng giả.

Nguyên nhân thứ hai, lão đại thật sự bị nhốt rồi.

Còn về việc bị độ hóa, là chuyện sau này, tạm thời không quan tâm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, trực tiếp ngây người.

Kết cục đáng sợ trong lòng đã xảy ra.

Đế Tuấn, Thái Nhất có thể không quan tâm, nhưng mấy nghìn vạn giáo chúng của Tây phương giáo.

Là nền tảng của Tây phương.

Bây giờ bị Diệp Thanh lừa vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận?

Rõ ràng là để họ ứng kiếp!

Hiểu rồi, tất cả đều hiểu rồi!

Bất kể là Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề.

Đều hiểu, Diệp Thanh tốn công sức lớn như vậy để bày bố, là vì muốn kéo toàn bộ Tây phương giáo vào cuộc.

"Lũ hỗn đản, ai cho các ngươi làm vậy, cút về cho lão tử." "Có nghe không, cút về đi!" Trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề điên cuồng gào thét.

Nhưng những đệ tử Phật môn đó nào có nghe lọt tai.

Thấy Đế Tuấn và Thái Nhất bay phía trước, họ cũng theo sau.

Sau đó, giống như thiêu thân lao vào lửa, toàn bộ đều xông vào trận pháp.

Trong khoảnh khắc đó, bóng người của Đế Tuấn và Thái Nhất biến mất.

Bị Diệp Thanh thu vào Hỗn Độn Châu.

Ngay sau đó, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tinh quang rực rỡ, uy lực tăng vọt.

Từng đạo tinh thần chi lực từ bầu trời sao ngoài Hồng Hoang trút xuống, giống như mưa rơi, rơi vào trong trận pháp.

Những đệ tử Phật môn vừa vào đại trận trúng chiêu, từng người một bị tinh thần chi lực nghiền nát.

Cảnh tượng này, khiến mọi người trố mắt sững sờ.

"Tốt, chết tốt, theo tốc độ này, Phong Thần Bảng sắp đầy rồi!" Thông Thiên giáo chủ đã đưa đệ tử Tiệt giáo trở về.

Sau đó đứng xem kịch.

Không khỏi vỗ tay khen hay!

Mẹ nó chứ, dám gài bẫy Tiệt giáo của ta, dám vơ vét người từ Tiệt giáo của ta?

Bây giờ cũng để các ngươi nếm thử mùi vị bị gài bẫy.

Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, sắc mặt gần như đờ đẫn.

Tên Diệp Thanh này thật là cao tay.

Vậy mà lại muốn để cả Tây phương lấp đầy Phong Thần Bảng.

Nhưng, họ lại không phẫn nộ như trước, dù sao người chết là đệ tử Phật môn, những người khác của Xiển giáo vẫn bình an vô sự.

Cũng là do Diệp Thanh nương tay.

Dù sao, lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn không gài bẫy đến đầu hắn, hắn cần gì phải đuổi cùng giết tận Xiển giáo?

"Diệp Thanh tiểu tử, mau dừng tay." Tiếp Dẫn hét lớn, hai mắt đỏ ngầu.

Chương 98

Từ lúc lập đại nguyện, ông đã coi Tây phương giáo như con mình mà nuôi nấng thành quy mô như ngày hôm nay.

Nhưng bây giờ, tên hỗn cầu Diệp Thanh lại cho một mẻ hốt gọn?

Mối thù sâu như biển máu.

"Diệp Thanh đạo hữu, cầu xin ngươi, tha cho Tây phương giáo của chúng ta đi!

Ta xin lỗi, ta không nên gài bẫy Nữ Oa thánh nhân, không nên gài bẫy Vu tộc!

Ta sai rồi!" Chuẩn Đề phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Để địa chỉ của Tây phương giáo vào kiếp, chẳng khác nào lấy mạng của hắn.

Cho nên, bây giờ chỉ có thể không màng liêm sỉ thi triển thần công không biết xấu hổ.

Nhưng, Diệp Thanh lười để ý.

Bởi vì, khi ngươi gài bẫy người khác, phải chuẩn bị sẵn sàng bị người khác gài bẫy.

Đây là nhân quả.

Cho rằng Thánh nhân là ngon lắm sao?

Ầm ầm ầm!

Trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, sao băng rơi xuống.

Đệ tử Tây phương giáo, trong chốc lát đã tổn thất gần hết.

Phía dưới Khương Tử Nha đột nhiên lấy ra Phong Thần Bảng,

nói: “Bẩm sư tôn, các vị sư bá sư thúc, thần vị trên Phong Thần Bảng đã đầy!” Nghe câu này, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Phong Thần Bảng đầy, có nghĩa là đệ tử của ông không cần phải chết nữa.

Lần này mặc dù tổn thất một số đệ tử đời thứ ba, nhưng mười hai đệ tử đời đầu đều bình an vô sự.

Còn về Tây phương giáo, liên quan quái gì đến hắn.

“Được rồi, Phong Thần lượng kiếp cơ bản đã qua!

Thu công, về nhà, đi ngủ!” Diệp Thanh phất tay.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận ngừng vận chuyển.

Những dược liệu bố trận cũng được thu vào Hỗn Độn Châu.

Chuyện tiếp theo, đại quân Tây Kỳ công vào Triều Ca, hoàn thành thiên mệnh.

Nhưng đã không còn liên quan đến hắn nữa!

Khi đại trận được dỡ bỏ, những người trong trận mới như trút được gánh nặng.

“Diệp Thanh tiểu tử, lão tử liều mạng với ngươi!” 99.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa ra liền tế ra pháp bảo, ném về phía Diệp Thanh.

Đông!

Hỗn Độn Chung vang lên một tiếng, cấm cố bốn phương.

Ngay sau đó, một cái Càn Khôn Đỉnh to lớn trực tiếp đập vào người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đánh bay hai người ra ngoài.

Tiếp theo, bóng người Diệp Thanh lóe lên.

Vung nắm đấm liền đánh.

“Liều mạng với ta?

Các ngươi cũng đủ tư cách sao?” “Muốn ăn đòn à?

Ta thỏa mãn cho các ngươi!” Có Hỗn Độn Chung cấm cố, cộng thêm sự lĩnh ngộ của Diệp Thanh đối với thời gian và không gian.

Hai người như bia sống, ngay cả cơ hội đỡ đòn cũng không có.

Rất nhanh, liền mặt mũi bầm dập, bị đánh không ra hình người!

“Còn đánh nữa không?” Đánh xong, Diệp Thanh hỏi.

Hai người trừng mắt gấu trúc, lắc đầu.

Trong lòng muốn đánh, nhưng đánh không lại.

Ai mà biết được, tên này lại trở nên khủng bố như vậy.

“Không đánh nữa à, vậy ta đi đây!” Diệp Thanh nháy mắt với Thông Thiên, hai người hiên ngang rời đi.

Cảnh tượng như vậy, khiến tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ.

Thánh nhân, từ khi nào lại yếu đuối như vậy?

Nếu Thánh nhân đã yếu đuối như vậy, vậy Diệp Thanh đã mạnh đến mức nào?

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử không khỏi rùng mình một cái.

Đối đầu với Diệp Thanh, quả nhiên là hành động không sáng suốt.

Tây phương giáo là tấm gương.

Tất nhiên, cũng không liên quan đến họ, dù sao Diệp Thanh đã nương tay với Xiển giáo.

Còn về Khương Tử Nha và những người khác, đều quên mất

mình phải làm gì.

Toàn bộ đại quân Tây Kỳ vẫn ngây người tại chỗ.

Trên thành Triều Ca, cựu thần của Thương Trụ cũng ngơ ngác, ngay cả việc sắp mất nước cũng không nhớ nữa.

Nửa ngày sau.

Ngoài thành Triều Ca vang lên một tiếng gầm như heo bị chọc tiết.

"Diệp Thanh, tên trời đánh nhà ngươi... hu hu hu..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khóc rống lên!

Tiếng nói đó phá vỡ sự im lặng, kéo tất cả mọi người trở về hiện thực.

Tiếp theo, Tây Kỳ diệt Thương, là đại thế Thiên Đạo, không thể đi ngược lại.

Sau đó, là Khương Tử Nha phong thần.

Tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm lộ chính chủ thần, hai nghìn phó chủ thần, tám vạn bốn nghìn thần sát đinh giáp và thiên binh thiên tướng.

Gần như đã tăng thêm chín mươi chín phần trăm sức mạnh cho Thiên đình.

"Chúng thần bái kiến Ngọc Đế!" Tại Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng thần quỳ bái.

Hạo Thiên ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, bễ nghễ nhìn quần thần, vô cùng vui mừng.

Mặc dù trận chiến Phong Thần có một số biến số.

Nhưng vạn biến không rời kỳ tông, cuối cùng người được lợi vẫn là Thiên đình.

Chỉ là, nhìn vào thật khó chịu, gần như toàn bộ đều là đầu trọc.

Cũng không thể trách người khác, ai bảo ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần lên Phong Thần Bảng, đều là hòa thượng của Tây phương giáo?

"Các khanh bình thân!" Hạo Thiên phất tay, chỉ cần có người làm việc, mặc kệ cao thấp béo gầy, có tóc hay không có tóc!

Hơn nữa, tuy xấu, nhưng thực lực cũng không thấp.

"Tạ bệ hạ!" Mọi người đứng dậy.

"Chư vị, tiếp theo có một đại sự cần thương nghị với các ngươi." "Đối với Địa Phủ, đối với Vu tộc, các ngươi thấy thế nào?" Hạo Thiên bắt đầu vào vấn đề chính.

Người đông rồi, thực lực mạnh mẽ, nên cũng bành trướng rồi.

Trước đây, đối với chuyện Địa Phủ, ngay cả nhắc đến cũng không dám, nhưng bây giờ, Thiên đình có người rồi, phải thương lượng chuyện Địa Phủ.

Dù sao, Thiên đình thống quản Tam giới.

Hạo Thiên, là Ngọc Đế của Tam giới.

"Bệ hạ, thần cảm thấy Địa Phủ nên được quy vào quản hạt của Thiên đình." "Dù sao, Tam giới luân hồi, là đại thế phát triển của Thiên Đạo." "Ngọc Đế ngài chấp chưởng Tam giới, nếu chuyện luân hồi không thể làm chủ, vậy chẳng phải để người ta chê cười sao?" Một thần tướng đầu trọc bước ra.

Người này không phải Yêu tộc, mà là sinh linh bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề độ hóa.

Lần này, ma xui quỷ khiến thế nào, lại cùng đám đệ tử Yêu tộc đó chạy vào Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Cho nên chết, lên Phong Thần Bảng, được phong làm Ôn Thần.

Điều này khiến hắn rất tức giận.

Nguyên bản ở Tây phương ăn chay niệm phật, tu Phật pháp rất tốt.

Bây giờ lại làm một Ôn Thần.

Hắn đổ hết cơn giận lên người Diệp Thanh.

Nhưng Diệp Thanh là Thánh nhân, không làm gì được, chỉ có thể lấy Địa Phủ ra trút giận.

"Ôn Thần nói rất phải, thần cũng cảm thấy Ngọc Đế nên thu hồi quyền luân hồi của Địa Phủ." Lại có một vị thần đầu trọc khác bước ra.

Hắn là Nam Đẩu Tinh Quân, cũng là một trong những nạn nhân.

"Xin bệ hạ quyết đoán, thu hồi Địa Phủ!" Trong ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần có mặt, có đến chín phần mười đã lịch kiếp trong Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

Đối với Diệp Thanh tràn đầy oán hận.

Vì vậy, đều hy vọng Thiên đình ra tay với Địa Phủ.

"Ừm, nếu mọi người đều như vậy, vậy chúng ta cùng thương lượng nên làm thế nào!" Hạo Thiên gật đầu.

Năm xưa Vu tộc phá Thiên đình, còn đánh hắn một trận.

Chuyện này hắn vẫn luôn ghi trong lòng.

Mặc dù nói như vậy, nhưng thực tế là để báo thù ngày đó.

"Có gì tốt mà bàn, trực tiếp đại binh áp cảnh, ép Vu tộc phải khuất phục." Ôn Thần đó trực tiếp nói.

Bây giờ ở đây nhiều người như vậy, đều là cấp bậc chính thần, sợ gì một Vu tộc nhỏ bé?

Hơn nữa, Thiên đình thu hồi quyền quản chế Tam giới, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Thập Nhị Tổ Vu lợi hại, cũng không thể đối đầu với Thiên đình chứ?

"Ta đồng ý với lời của Ôn Thần!" "Thần cũng đồng ý!" "Phương pháp này khả thi!" Rất nhiều thần tướng, tinh quân đều đồng tình.

Chương 99

Dù sao Thiên đình là chúa tể của Tam giới, trực tiếp làm là xong.

Nhưng, trong số những người có mặt, cũng có người không muốn làm vậy.

Ví dụ như Lý Tịnh.

"Bệ hạ, thần cho rằng, chuyện này vạn lần không thể làm một cách vội vàng như vậy!" Lý Tịnh cầm Thất Bảo Linh Lung Tháp bước ra.

Con trai hắn là đệ đệ của Thập Nhị Tổ Vu.

Lại là đồ đệ của Vu Chủ Diệp Thanh.

Nếu đi công đánh Địa Phủ, để ta phải xử sự thế nào?

"A, bệ hạ, năm xưa Thập Nhị Tổ Vu lên trời, đã... phá Thiên đình..." Thiên Bồng Nguyên Soái cũng không muốn đi.

Có một số cựu thần khác của Thiên đình cũng không muốn đi.

Trận chiến năm đó, vẫn còn hiện rõ trong tâm trí họ.

Thập Nhị Tổ Vu bá đạo, không nói lý lẽ.

Diệp Thanh cường đại, không ai có thể quên được.

Ngay cả Thái Thanh Thánh nhân cũng không thể chống đỡ được phong mang của hắn, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể ngăn cản hắn phá Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bây giờ đi gây sự với Địa Phủ?

"Thiên Bồng Nguyên Soái, ngươi to gan thật, dám nói lời nguy hiểm để lung lạc lòng người." "Người đâu, giáng Thiên Bồng xuống

phàm gian làm heo!" Hạo Thiên nổi giận.

Liền có hai Hoàng Cân Lực Sĩ bước ra, trực tiếp bắt Thiên Bồng Nguyên Soái.

Tất nhiên, mặc dù Địa Phủ không do Hạo Thiên quản lý.

Nhưng việc giáng chức các thần của Thiên đình không cần phải qua Lục Đạo Luân Hồi.

Vì không phải đầu thai, mà là bị giáng xuống phàm gian.

"Ngọc Đế, tại sao?

Ta không phải đã nói thật sao!" "Hơn nữa, ta cũng không trêu ghẹo Hằng Nga, tại sao lại giáng ta xuống phàm làm heo?" Thiên Bồng ngây người.

Từ năm xưa Diệp Thanh đã nói với hắn, sau này sẽ bị giáng xuống phàm gian, nhưng sao lại nhanh như vậy?

Hơn nữa, không phải vì trêu ghẹo Hằng Nga sao?

Ta rõ ràng không làm vậy.

Thiên Bồng không biết, hắn sớm đã trở thành con bài trong giao dịch giữa Tây phương Nhị Thánh và Hạo Thiên.

Cho dù không trêu ghẹo Hằng Nga, cũng sẽ bị giáng xuống phàm gian.

"Hừ, trêu ghẹo Hằng Nga, nói lung tung, Hằng Nga cũng là một con heo đầu thai như ngươi có thể xúc phạm sao?" "Người đâu, ném hắn xuống phàm gian cho ta!" 100.

Hạo Thiên đang lo không tìm được lý do đây.

Thế là, hắn phất tay, Hoàng Cân Lực Sĩ liền dẫn Thiên Bồng đi, ném vào phàm gian, trở thành yêu heo.

Thấy cảnh tượng như vậy.

Quyển Liêm cũng nhớ lại lời Diệp Thanh đã nói.

Thiên Bồng thật sự bị giáng xuống phàm thành yêu heo.

Vậy còn mình?

Nghĩ đến đây, hắn lặng lẽ rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện của Hạo Thiên.

Còn những người khác, không khí cũng không dám thở mạnh.

Nếu Ngọc Đế cũng tìm một lý do để giáng chức mình, vậy thì biết tìm ai mà nói lý.

Nếu muốn công đánh Địa Phủ, vậy cứ để họ đi.

Dù sao nhiều tiên thần như vậy, không đến lượt mình ra trận.

"Được rồi, chuyện này cứ quyết định như vậy, quay về chuẩn bị đi, ba ngày sau, tập hợp tại Lăng Tiêu Bảo Điện, chúng ta binh phát Địa Phủ!" Hạo Thiên đứng dậy, một bộ dạng thắng chắc trong tay.

Thanh Liên Cư.

Diệp Thanh đang ngồi xếp bằng.

Từ khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, trời đất thanh minh, Tiệt giáo cũng nhận được đủ lượng khí vận trời đất.

Diệp Thanh được chia một nửa, dòng sông khí vận nồng đậm vô cùng.

Lúc này, nguyên thần của hắn đã vào dòng sông khí vận, kiểm tra mối liên kết với Vu tộc.

"Cái thứ này rốt cuộc phải làm thế nào mới chặt đứt được?" Diệp Thanh nhíu chặt mày.

Nhìn một thứ giống như sợi xích phát sáng.

Hắn gõ nhẹ, có thể phát ra tiếng leng keng.

Ngay sau đó, Diệp Thanh một tay hóa kiếm, mạnh mẽ chém xuống.

Keng!

Chỉ nghe một tiếng vang chói tai, nhưng sợi xích đó vẫn không hề suy chuyển.

Nguyên thần của Diệp Thanh thì chịu một chấn động cực lớn.

"Đệt, không được rồi, sức mạnh của dòng sông khí vận nồng đậm như vậy cũng không chặt đứt được sợi xích, Bàn Cổ đại thần quả nhiên là cường giả Bán Bộ Đại Đạo Cảnh!" Diệp Thanh từ bỏ, không thử nữa.

Khi thực lực chưa đạt đến mức ngang bằng với Bàn Cổ, sợi xích này căn bản không thể lay chuyển.

"Thôi kệ, cứ để đó, dù sao chỉ cần Vu tộc không ra khỏi Địa Phủ là không có chuyện gì!" Diệp Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, nguyên thần quay về thân thể.

Lại thấy một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Diệp Thanh giật mình.

"Này, Tiểu Nữ Oa, nàng không biết làm vậy sẽ dọa chết người sao?" "Hừ!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, nhỏ lắm sao?

Nàng nhìn xuống người mình một vòng, cũng không nhỏ mà.

"Diệp Thanh, Quyển Liêm đến rồi, Thiên Bồng đã bị giáng xuống phàm gian, còn Ngọc Đế chuẩn bị tập trung tất cả các thần tướng mới được phong của Thiên đình để ép Địa Phủ giao ra quyền Lục Đạo Luân Hồi." Nữ Oa chỉnh lại y phục, nói.

"Ồ?

Tên tiểu tử kia không ngồi yên được nữa rồi à?" Diệp Thanh nhếch mép, xem ra, lá bài cuối cùng trong bố cục cũng sắp được đánh ra rồi.

Năm đó tuy Chuẩn Đề mưu hại Nữ Oa, nhưng lại có Hạo Thiên dùng Phong Thiên Ấn che đậy thiên cơ.

Có thể nói, hắn cũng là một kẻ tham gia.

Vì vậy, ta đã đi trước Ngọc Đỉnh Chân Nhân một bước, thu nhận Dương Tiễn làm đồ đệ.

Lại lợi dụng sát kiếp của Na Tra, để nó thoát khỏi Thái Ất Chân Nhân.

Mục đích chính là để đối phó với Hạo Thiên.

Chỉ là không ngờ Thiên Bồng Nguyên Soái lại bị đày xuống phàm gian sớm như vậy.

"Đi thôi, chúng ta đi gặp Quyển Liêm nào!" Diệp Thanh đứng dậy, dẫn theo Nữ Oa cùng đi ra ngoài.

"Quyển Liêm bái kiến Diệp Thanh Thánh Nhân, bái kiến Nữ Oa Thánh Nhân!" Thấy hai người, Quyển Liêm vội vàng cúi lạy.

"Quyển Liêm, lâu rồi không gặp!" Diệp Thanh khẽ cười.

Quyển Liêm nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt bỗng sững sờ.

"..." Hóa ra, người năm đó cứu Dương Tiễn lại chính là Diệp Thanh.

Chính là nhân vật trâu bò nổi danh một thời ở Hồng Hoang ư?

Hôm nay hắn đến đây, thực ra là để tìm một nơi nương tựa.

Bởi vì Thiên Bồng đã bị đày xuống phàm gian, đó đã là sự thật.

Vậy thì hắn cũng không thoát khỏi kiếp nạn này.

Vì vậy, Quyển Liêm cắn răng, chuẩn bị rời khỏi Thiên Đình.

Nhưng rời Thiên Đình thì đi đâu bây giờ?

Năm đó Vu tộc san bằng Thiên Đình, Diệp Thanh còn dám đối đầu với Hồng Quân.

Nếu nói ở Hồng Hoang này có ai có thể bảo vệ hắn, thì chỉ có Diệp Thanh ở Thanh Liên Cư mà thôi.

Nhưng hắn không ngờ, Diệp Thanh Diệp Thánh Nhân lại chính là người năm đó.

"Nếu không phải là ta, ngươi có biết được vận mệnh của mình không?" Diệp Thanh sắc mặt bình tĩnh, vô cùng thản nhiên.

"Diệp Thánh Nhân quả nhiên không phải người thường!" Quyển Liêm lại cúi lạy một lần nữa, sau đó lo lắng nói: "Diệp Thánh Nhân, Thiên Bồng đã bị đày xuống phàm gian rồi, Ngọc Đế đang chuẩn bị tập hợp người đi công đánh Địa Phủ!" Hắn dùng tin tức này để tìm kiếm sự che chở của Diệp Thanh.

Chỉ là, Diệp Thanh nghe xong, sắc mặt không hề có chút gợn sóng nào.

"Sau đó thì sao?" Diệp Thanh cười hỏi.

"Sau đó?" Quyển Liêm ngẩn người, vội nói: "Ta muốn bái nhập môn hạ của Diệp Thánh Nhân!" Cuối cùng hắn cũng nói ra.

Thế nhưng, Diệp Thanh lại lắc đầu.

"Ngươi và ta không có duyên phận, ngươi cũng giống như Thiên Bồng, nhất định phải xuống phàm gian một chuyến, sau này mới gặp được người hữu duyên, đắc thành chính quả!" Tuy rằng ta rất khó chịu với hai tên vô liêm sỉ ở phương Tây kia.

Nhưng sau Phong Thần lượng kiếp, Tây Du lượng kiếp sẽ tới.

Đại thế Thiên Đạo, ta cũng không thể cưỡng ép thay đổi.

Ít nhất, trước khi có thực lực đối kháng với Thiên Đạo, ta phải hành động theo đại thế của Thiên Đạo.

"A..." Quyển Liêm ngây người.

Hắn không ngờ, Diệp Thanh lại không nhận mình.

"Đừng có a nữa, trở về đi!" Diệp Thanh phất tay, hắn không phải là lão già tốt bụng như Hồng Vân.

Ai đến cũng nhận.

Hơn nữa, hai kẻ này vốn có duyên với Tây Phương Giáo.

Trước đây đã khiến Tây Phương Giáo tham gia Phong Thần lượng kiếp, làm cho Tây Phương Giáo tổn thất nặng nề.

Nếu bây giờ lại cướp mất Quyển Liêm và Thiên Bồng, e rằng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thật sự sẽ liều mạng với ta.

Chương 100

"Ách..." Quyển Liêm bất đắc dĩ lắc đầu, buồn bã trở về Thiên Đình. ...

"Diệp Thanh, ta thấy Quyển Liêm cũng thật đáng thương!" Đợi Quyển Liêm đi rồi, Nữ Oa lại nổi lòng thiện.

"Ha, nàng thấy ai cũng đáng thương!

Có thời gian thì không bằng tu luyện cho tốt đi." Diệp Thanh nói.

Trước đó thấy Tây Phương Giáo tổn thất nặng nề, Nữ Oa cũng đã động lòng trắc ẩn.

Phụ nữ à, quay lưng đã quên mất chuyện bị Chuẩn Đề mưu hại.

"Đúng rồi, hay là nàng giúp ta đến U Minh Huyết Hà một chuyến, hỏi Minh Hà Đạo Nhân kia xin một ít bản nguyên Hồng Liên Nghiệp Hỏa?

Tiện thể bảo lão đầu tử đó đến trấn thủ Thập Bát Tầng Địa Ngục." Để diễn hóa Hồng Mông thế giới một cách hoàn chỉnh, Diệp Thanh không thể không tập hợp đủ Thập Đại Bản Nguyên Chi Hỏa.

Bây giờ còn thiếu một nửa.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa là hỏa diễm bạn sinh đi kèm với Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nó đã bị Minh Hà Lão Tổ chiếm được.

Cho nên, Diệp Thanh không thể không đi tìm.

Bây giờ Nữ Oa đang rảnh rỗi, vừa hay có thể đi một chuyến.

Dù sao, kể từ khi Lục Đạo Luân Hồi được thành lập.

Minh Hà Lão Tổ kia cũng không còn nguồn linh hồn, tự nhiên cũng không có nguồn tu luyện.

Vì vậy, bảo hắn đi trấn thủ Thập Bát Tầng Địa Ngục, nơi đó có đủ huyết sát chi khí để hắn tu luyện.

Hắn nhất định sẽ đồng ý.

"Không đi!" Nữ Oa hất đầu, coi ta là nha đầu sai vặt đấy à?

"Khụ khụ, chẳng phải ta có việc bận sao?" Diệp Thanh ho nhẹ hai tiếng.

Hắn không nói dối, Dương Tiễn không phải muốn cứu mẹ sao?

Vừa hay đến Thiên Đình dạo một vòng, kết thúc đoạn nhân quả đó.

"Hừ!" Nữ Oa hừ một tiếng, trực tiếp rời đi.

Diệp Thanh nhìn theo, bất đắc dĩ lắc đầu.

Phụ nữ à, khẩu thị tâm phi.

Miệng thì nói không đi, nhưng thực chất lại rất vui lòng. ...

"Dương Tiễn." "Dương Thiền." "Na Tra." "Bái kiến sư phụ!" Đợi Nữ Oa đi rồi, Dương Tiễn, Dương Thiền, Na Tra bước ra, cúi lạy Diệp Thanh.

"Đứng lên cả đi!" Diệp Thanh phất tay, nói: "Dương Tiễn, Dương Thiền, không phải hai con vẫn luôn muốn cứu mẹ ra sao?

Bây giờ cơ hội đã đến rồi." "Thật sao?" Dương Tiễn và Dương Thiền nghe vậy, mắt sáng lên.

Từ nhỏ đã phải xa cách cha mẹ.

Mẹ bị trấn áp, cha bị Thiên Đình giết chết.

Cho nên họ hận Thiên Đình đến tận xương tủy.

Bây giờ, tâm nguyện duy nhất là đánh lên Thiên Đình, bắt Ngọc Đế thả mẹ ra.

Nhưng chờ đợi, đã mấy chục năm trôi qua.

"Ừm!" Diệp Thanh gật đầu: "Muốn cứu mẹ các con, phải để Ngọc Đế tự tay thả bà ấy ra!

Như vậy mới danh chính ngôn thuận, phải để Ngọc Đế vì sai lầm năm đó mà xin lỗi." Thực ra, với thực lực hiện tại của Diệp Thanh, muốn thả Dao Cơ ra chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng mọi việc đều có nhân quả.

Tuy đã thu nhận huynh muội Dương Tiễn làm đệ tử, nhưng chuyện này phải có một cái kết.

Hạo Thiên không phải đã cùng hai tên vô liêm sỉ ở phương Tây kia lập mưu sao?

Vậy thì ta sẽ để cháu ngoại của hắn đánh bại hắn, để hắn tự tay thả Dao Cơ, vì chuyện năm xưa mà xin lỗi.

Để xem hắn còn mặt mũi nào đối diện với chúng tiên.

Để xem hắn lấy mặt mũi nào mà đi công đánh Địa Phủ.

Đương nhiên rồi, công đánh Địa Phủ ư?

E rằng đến cửa Địa Phủ hắn cũng không vào được.

Nơi đó được xây dựng từ Tổ Vu Thần Điện do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành.

Không có sự cho phép của Tổ Vu, đến cả Hồng Quân cũng chỉ có thể đứng ngoài trừng mắt nhìn.

"Sư phụ, vậy khi nào con có thể lên đường?" Dương Tiễn vẻ mặt kích động, tay nắm chặt Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đã có chút không

thể chờ đợi được nữa.

“Bây giờ có thể lên đường.” “Đừng lo, ta sẽ để Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ giúp đỡ các con.” “Sẽ để Ứng Long mang theo bảo vật của vi sư yểm trợ bên cạnh.” “Cứ mạnh dạn mà làm đi!” Diệp Thanh đã tính toán tất cả.

Hiện tại Tứ Phương Thần Thú, thực lực đã được nâng lên Chuẩn Thánh.

Ứng Long, càng đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Dương Tiễn, Dương Thiền và Na Tra, cũng đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Tám người họ, hoàn toàn có thể nghiền ép đám thùng cơm túi rượu mới được Thiên Đình thu nhận kia.

Đương nhiên rồi, Thái Thượng Lão Quân đang luyện đan ở Đâu Suất Cung không thể ra tay.

Phân thân của Lão Tử, có tu vi Thánh Nhân.

Trong tình huống bình thường, chỉ cần không phá hoại Thiên Đình, Lão Tử sẽ không can thiệp vào chuyện nhân quả nữa.

Nhưng để đề phòng bất trắc, Diệp Thanh sẽ đích thân đến đó.

Bằng không, hắn cũng sẽ không bảo Nữ Oa đi đến U Minh Huyết Hà một chuyến.

“Đa tạ sư phụ, vậy con đi đây!” Dương Tiễn nói xong, liền cưỡi mây bay đi.

Sau đó, một đoàn tám người, hướng về phía Thiên Đình bay tới. ...

Thiên Đình.

Hạo Thiên lúc này đang triệu tập các lộ thần tiên.

Tứ Đại Thiên Vương, Đấu Bộ Chư Thần, Thiên Giới Chúng Tinh, Nhị Thập Bát Tú, Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát, vân vân!

Lăng Tiêu Bảo Điện chứa gần ngàn người.

Bên ngoài có mấy vạn thiên binh thiên tướng chờ lệnh.

Khí thế phi phàm.

"Chư vị, hôm nay ta chinh chiến Địa Phủ, nhất định phải cho đám người Vu tộc kia biết, uy nghiêm của Thiên Đình ta không thể bị xem thường." "Chức quyền của Thiên Đình ta, không thể bị chia cắt." Hạo Thiên đứng trước mặt mọi người, lớn tiếng hô.

Lần này, nhất định phải nắm chắc Địa Phủ trong tay.

"Thần đẳng cẩn tuân ngọc chỉ!" Chúng thiên thần đồng thanh hưởng ứng.

Nhưng đúng lúc này, một tiểu binh hoảng hốt chạy vào.

"Khải bẩm Ngọc Đế, không hay rồi, Dương Tiễn và Na Tra...

đánh lên Thiên Đình rồi!" "Hả?" Ngọc Đế nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Dương Tiễn?

Không phải là con trai của muội muội Dao Cơ và phàm nhân Dương Thiên Hữu sao?

Ban đầu phái binh truy sát, nhưng lại bị người cứu đi.

Cứu đi thì thôi, không trốn cho kỹ, lại còn dám đánh lên Thiên Đình?

"Khải bẩm Ngọc Đế, Dương Tiễn, Dương Thiền, Na Tra còn có cả Thanh Long, Chu Tước, Huyền Vũ, Bạch Hổ Tứ Thần Thú từng

trợ giúp Hiên Viên Hoàng Đế chinh chiến Xi Vưu, đã đánh vào Nam Thiên Môn rồi.” Lúc này, lại có một thiên binh vội vã chạy vào.

“Hả?” Nghe một chuỗi tên, Hạo Thiên trực tiếp ngây người.

Hóa ra không chỉ có Dương Tiễn và Na Tra.

Còn có Dương Thiền và Tứ Thần Thú?

Tốt, tốt lắm, hai tên dư nghiệt nhà họ Dương đều ở đây, vừa hay có thể bắt gọn.

Khoan đã, hình như có gì đó không đúng.

Hạo Thiên đột nhiên nhíu chặt mày.

Na Tra, không phải là đệ đệ thứ mười ba của Thập Nhị Tổ Vu sao?

Đã được Diệp Thanh thu làm đệ tử.

Còn có Tứ Thần Thú.

Năm đó mưu hại Vu tộc, khiến Vu tộc tử thương thảm trọng, lúc đó Diệp Thanh ra tay, đã mang Tứ Thần Thú đi.

Nhưng bây giờ... chẳng lẽ người thần bí cứu Dương Tiễn chính là Diệp Thanh?

Nếu vậy, việc đánh lên Thiên Đình là do Diệp Thanh chỉ thị?

“Chết tiệt!” Hạo Thiên không ngờ, trong Phong Thần lượng kiếp, người bị Diệp Thanh mưu hại không chỉ có Tây Phương Giáo, mà còn có cả Thiên Đình.

Xem ra, hắn đã sớm biết Thiên Đình muốn công đánh Địa Phủ rồi.

“Ngọc Đế, chúng ta đấu không lại Diệp Thanh đâu, cũng đừng đi đánh Địa Phủ nữa, bỏ đi!” Vương Mẫu Dao Trì ở bên cạnh khuyên nhủ.

Thật phiền muộn.

Đang yên đang lành làm thiên hạ cộng chủ, bây giờ lại thành ra thế này.

Vì cái gọi là vinh quang và quyền lực, mà liều mạng đấu với Thánh Nhân.

Vấn đề là đấu lại được sao?

Ngay cả Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh cũng không có cách nào.

Chương 101

"Câm miệng cho ta!" Hạo Thiên sắc mặt trầm xuống, quát Vương Mẫu một tiếng.

Một người đàn bà, biết cái quái gì.

Kể từ ngày Thất Thải Hồ Lô bị đoạt đi, Hạo Thiên đã định sẵn phải đấu với Diệp Thanh đến cùng.

Hắn đã trở thành tâm ma của y.

"Diệp Thanh có đến không?

Vu tộc có đến không?" Hạo Thiên hỏi tiểu binh vừa vào.

Hắn không tin, đám người Vu tộc toàn là những kẻ cuồng bạo lực, lại hiếu chiến.

Chẳng lẽ không đi theo?

Hơn nữa, Diệp Thanh không ở bên cạnh hộ pháp sao?

"Không có." Thiên binh kia đáp.

"Tốt!" Diệp Thanh không đến, Thập Nhị Tổ Vu không đến, vậy thì muốn bắt đám người Dương Tiễn, là một chuyện dễ dàng.

Đương nhiên, Ứng Long mang theo pháp bảo của Diệp Thanh bảo vệ bên cạnh.

Tự nhiên hắn không thể phát hiện.

Về phần Diệp Thanh, xuyên qua không gian, Thánh Nhân cũng không phát hiện được.

"Thác Tháp Thiên Vương!" Hạo Thiên gọi.

"Thần có mặt!" Lý Tĩnh đứng ra.

“Trẫm lệnh cho ngươi dẫn Cự Linh Thần cùng Ngũ Đại Tinh Quân, suất lĩnh ba ngàn thiên binh, bắt Dương Tiễn, Na Tra về điện!” Trong lòng Hạo Thiên, Na Tra và Dương Tiễn mới sinh ra bao lâu, có thể có thực lực gì?

Bấy nhiêu người, đủ để đối phó rồi.

Thêm nữa Lý Tĩnh là cha của Na Tra, chắc sẽ không ra tay với con trai mình đâu nhỉ.

“Thần... lĩnh ngọc chỉ!” Lý Tĩnh vô cùng bất đắc dĩ.

Trong lòng đã chửi rủa Ngọc Đế vô số lần.

Biết Na Tra là con trai ta, lại còn cố tình điểm danh ta đi.

Hơn nữa, không biết sư phụ của con trai ta là Diệp Thanh Thánh Nhân sao?

Bảo ta đi làm kẻ thế thân, không có cửa đâu.

Nhưng, bây. giờ không thể chống lại mệnh lệnh của Hạo Thiên, vậy chỉ có thể cùng Na Tra đối kháng với Thiên Đình.

Rất nhanh, Lý Tĩnh dẫn chúng vị tinh quân và ba ngàn thiên binh rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Không lâu sau.

Có tiểu binh chạy vào.

“Ngọc Đế, không hay rồi, Lý Tĩnh tạo phản rồi!” “Hả?” Hạo Thiên vốn cho rằng đây là một nước cờ hay, nhưng không ngờ, Lý Tĩnh sẽ tạo phản!

Lại còn tạo phản dứt khoát như vậy.

“Cái thứ khốn kiếp chết tiệt!” Chửi một tiếng, y nói: “Ôn Thần, mệnh cho ngươi làm tướng, dẫn Nhị Thập Bát Tú, ba ngàn thiên binh,

bắt lấy phản tặc Lý Tĩnh và đám người Dương Tiễn!" "Thần lĩnh mệnh!" Ôn Thần, một chức vị khiến người ta ghét bỏ.

Bây giờ được Hạo Thiên giao phó trọng trách, tự nhiên phải biểu hiện cho tốt.

Lập tức, hắn dẫn thiên binh thiên tướng đến Nam Thiên Môn.

Không bao lâu.

Một thiên binh mình đầy thương tích chạy về.

"Ngọc Đế, không hay rồi, Ôn Thần bị Dương Thiền đánh chết rồi." "Nhị Thập Bát Tú toàn bộ bị Dương Tiễn trấn áp, đang hướng về Lăng Tiêu Bảo Điện giết tới!" Nghe những lời này.

Tất cả mọi người đều nhìn nhau.

"Sao có thể như vậy?

Dương Tiễn và Na Tra kia chẳng phải chỉ là con của người hạ giới, sao lại mạnh mẽ đến thế?" "Còn Dương Thiền kia không phải là một nữ tử, sao có thể đánh chết Ôn Thần?" Hạo Thiên ở trên cũng tỏ vẻ không hiểu.

Nếu Tứ Thần Thú ra tay còn có thể hiểu được.

Dương Thiền làm sao có thể đánh chết Ôn Thần?

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Hạo Thiên hỏi.

"Bẩm Ngọc Đế, Dương Thiền kia tay cầm một ngọn bảo đăng, là khắc tinh của mọi tà thuật, Ôn Thần vừa mới thi triển pháp thuật, đã bị bảo đăng kia tiêu diệt!" "Dương Tiễn kia tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, uy lực kinh người, phàm bị nó làm bị thương, đều không thể thân thể tái chiến!" "Còn có Na Tra và những người khác, ai nấy đều vô cùng mạnh mẽ, đám người của ta, chỉ một chiêu đã bị trấn áp!" Thiên binh miêu tả lại tình hình lúc đó.

Cũng là cố ý như vậy, mới có thể để hắn chạy thoát về.

“Bảo đăng?

Chẳng lẽ là Bảo Liên Đăng của Nữ Oa Thánh Nhân?” Hạo Thiên mặt đầy kinh hãi.

Đó chính là một chiếc lá của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có thể tịnh hóa sức mạnh tà ác, vô cùng mạnh mẽ.

Chẳng lẽ, Nữ Oa Thánh Nhân đã tặng ngọn đèn này cho Dương Thiền?

Còn có Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao kia.

Nếu là vật hậu thiên, căn bản sẽ không có uy lực như vậy.

“Diệp Thanh, ngươi lợi dụng nhân quả giữa ta và Dương Tiễn để mưu hại ta?” Hạo Thiên cuối cùng cũng hiểu ra.

Tại sao Diệp Thanh lại muốn cứu Dương Tiễn và Dương Thiền đi.

Bởi vì hắn đã trấn áp mẹ của họ, phái người giết cha của họ.

Nhân quả, tất yếu phải có một lời giải thích.

Diệp Thanh chắc chắn là vì năm đó hắn cùng Chuẩn Đề mưu hại Nữ Oa, nên mới sớm chuẩn bị để báo đáp.

Quả là một kẻ tàn nhẫn.

Phong Thần lượng kiếp còn chưa chính thức bắt đầu, hắn đã bày bố cục rồi.

“Ngọc Đế, bãi thủ giảng hòa đi!” “Dương Tiễn và Dương Thiền dù sao cũng là cháu ngoại của ngài!” Dao Trì biết, Thiên Đình đánh không lại Địa Phủ, càng đánh không lại Diệp Thanh.

Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, thật ngu xuẩn.

“Câm miệng cho ta!” Hạo Thiên một tát vung qua: “Đàn bà thiển cận!” “Hạo Thiên ta không có người muội muội không tuân quy củ, càng không có loại cháu ngoại huyết mạch không thuần khiết!” Hắn là ai?

Đệ tử Đạo Tổ, chủ nhân Tam Giới.

Từ lâu đã có một tâm lý tự cho mình là thanh cao.

Dao Trì bị tát một cái.

Che mặt trở về nơi ở của mình.

Từ trước đến nay, nàng đối với Diệp Thanh ấn tượng không tệ, nhưng tại sao Hạo Thiên không thể chung sống hòa bình?

Một người quản trời, một người quản đất không tốt sao?

“Quyển Liêm, trẫm lệnh cho ngươi dẫn tất cả bộ tướng, đi bắt nghịch tặc!” Sau khi Vương Mẫu rời đi, Hạo Thiên nhìn về phía Quyển Liêm.

Hắn không tin, Thiên Đình nhiều thần tướng như vậy, chẳng lẽ không ngăn được bảy tám người?

Chỉ là, còn chưa xuất phát.

Bịch!

Một bóng người trực tiếp bay ngược vào.

Là thiên binh bên ngoài.

Trước mặt Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, quả thực không chịu nổi một kích.

Cùng lắm cũng chỉ là sự khác biệt giữa một phế vật và một đám phế vật.

Sau đó, mọi người liền thấy Dương Tiễn, Dương Thiền và những

người khác lần lượt bước vào.

"Hạo Thiên, ngươi trấn áp mẹ ta, giết cha ta, bây giờ còn có gì để nói?" Dương Tiễn mặt đầy phẫn nộ, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay chỉ thẳng vào Thiên Đế.

Trước đây, đối với Thiên Đế, hắn có một loại sợ hãi và kính nể.

Nhưng bây giờ gặp rồi, cũng chẳng ra sao cả.

"Nghiệt chủng, mẹ ngươi tự ý xuống phàm gian, kết hôn với phàm nhân, ngươi có gan gì mà dám đến Lăng Tiêu Bảo Điện làm càn?" Hạo Thiên mặt mũi dữ tợn.

Hắn nào ngờ, có một ngày sẽ bị một tên nghiệt chủng do phàm nhân sinh ra đánh lên Thiên Đình.

Sẽ bị chỉ vào mũi chất vấn?

"Hừ, tự ý xuống phàm gian, kết hôn với phàm nhân, ta không cần biết, hôm nay đến đây, ta muốn ngươi thả mẹ ta ra, và xin lỗi vì sai lầm năm đó!" "Nếu không, ta sẽ hủy đi Thiên Đình này!" Dương Tiễn nổi giận, khí tức chấn động.

Khí thế Đại La Kim Tiên kia, khiến những thiên thần bên cạnh đứng không vững.

"Cữu cữu, mẹ con là em gái ruột của người, cha con cũng là em rể ruột của người, người nỡ lòng nào ra tay, muốn đuổi cùng giết tận gia đình con?" Dương Thiền tay cầm Bảo Liên Đăng, cũng mang theo chút lửa giận.

Gọi một tiếng cữu cữu, đó là sự thật, không thể thay đổi.

"Hừ, xúc phạm thiên quy, dù là em gái ruột, con trai ruột, trẫm cũng không tha thứ!" Hạo Thiên phất tay, sắc mặt kiên định.

"Tốt, nếu đã như vậy, vậy thì ta sẽ đánh cho đến khi ngươi thả mẹ

ta ra mới thôi!" Dương Tiễn nói xong, liền vung vũ khí trong tay, hướng về phía Hạo Thiên lao tới.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau lên cho trẫm, giết hết chúng!" Ngọc Đế hét lớn.

Gần ngàn tiên thần bên cạnh đều động thủ.

Trong khoảnh khắc, cả Lăng Tiêu Bảo Điện đao quang kiếm ảnh, đạo vận lưu chuyển.

Chỉ không lâu sau, những người đó toàn bộ ngã xuống đất.

Dương Tiễn, Dương Thiền và những người khác dường như càng chiến càng mạnh.

"Hạo Thiên, nạp mạng!" Đúng lúc này, Dương Tiễn một bước bước ra, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay trực tiếp hướng về Hạo Thiên đâm tới.

Hạo Thiên sắc mặt biến đổi, Hạo Thiên Tháp xuất hiện trước mặt hắn.

Keng!

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao đâm vào Hạo Thiên Tháp, không thể tiến thêm một tấc.

Chương 102

Sau đó, Hạo Thiên gọi ra Cửu Long Chân Khí bao bọc toàn thân, vạn pháp bất xâm.

"Dương Tiễn, Na Tra, các ngươi thật sự cho rằng đánh bại được chúng thần Thiên Đình, là có thể đánh bại được Hạo Thiên ta sao?" "Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi thấy sự lợi hại của Hạo Thiên ta!" Dù sao hắn cũng là một Chuẩn Thánh.

Bây giờ, trên người Hạo Thiên, mang theo một tia khí tức hung bạo.

Vù!

Hạo Thiên Tháp được thúc đẩy, hướng về phía Dương Tiễn đập tới.

Bịch!

Một tiếng nổ lớn.

Dương Tiễn trực tiếp bị hất bay.

Dương Thiền thấy vậy, lập tức thúc đẩy Bảo Liên Đăng.

Nhưng, luồng ánh sáng thiện ý kia dường như không thể chống lại uy lực của Hạo Thiên Tháp.

Na Tra tiếp nối, lấy ra Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng và các bảo vật khác, chống lại Hạo Thiên Tháp.

Tuy nhiên, bấy nhiêu vẫn chưa đủ.

Cuối cùng phải nhờ Tứ Đại Thần Thú, cộng thêm Thất Bảo Linh Lung Tháp của Lý Tĩnh, mới miễn cưỡng chống lại được đòn tấn công của Hạo Thiên.

“Hừ, đây là bảo vật Đạo Tổ ban cho ta, hôm nay, các ngươi chết chắc rồi!” Hạo Thiên nhếch mép.

Diệp Thanh chẳng lẽ thật sự cho rằng, dựa vào mấy người này là có thể đại náo Thiên Cung?

Hôm nay, ta sẽ chém mấy người này, xem ngươi đối phó thế nào?

Lập tức, Hạo Thiên biến Cửu Long Chân Khí trên người thành một thanh bảo kiếm.

Dùng Hạo Thiên Tháp trấn áp đám người Dương Tiễn, tay cầm Cửu Long Bảo Kiếm, hướng về phía Dương Tiễn chém xuống.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này.

Một tiếng rồng gầm.

Ứng Long tay cầm Hỗn Độn Chung, trực tiếp giam cầm thời gian và không gian.

Hạo Thiên cảm thấy bị một luồng sức mạnh cường đại áp chế, hoàn toàn không thể cử động.

Hạo Thiên Tháp cũng vì thế mà bị ảnh hưởng, loảng xoảng một tiếng rơi xuống đất.

Đám người Dương Tiễn thấy vậy, như trút được gánh nặng.

Cảnh tượng đột ngột này, khiến lửa giận của Hạo Thiên càng thêm bùng cháy.

“Diệp Thanh, tên rùa đen khốn kiếp nhà ngươi, có bản lĩnh thì ra đây!” Hạo Thiên nhìn Ứng Long đã hiện ra chân thân.

Nhìn Hỗn Độn Chung lơ lửng trên không trung.

Tỏa ra từng luồng quy tắc sức mạnh, hoàn toàn giam cầm hắn.

Hắn phẫn nộ, muốn đại chiến một trận, nhưng cuối cùng vẫn

không thể di chuyển một phân nào.

Dương Tiễn thấy vậy, lập tức phong bế toàn bộ tu vi của Hạo Thiên.

"Thua rồi?" Xung quanh những thiên binh thiên tướng bị thương tật nhìn thấy.

Đều tỏ vẻ ngơ ngác và chấn kinh.

Cấp trên trực tiếp của họ, Hạo Thiên Đại Đế, đã bị trấn áp.

Thật đáng thương, bọn họ vừa mới được phong thần xong.

Đã thua trận?

Trước đó còn hùng hồn tuyên bố sẽ thu phục Địa Phủ.

Nhưng bây giờ thì sao, đến cả hang ổ cũng bị người ta công phá, làm sao mà đi công đánh Địa Phủ?

"Hạo Thiên, thả mẹ ta ra, trước mặt mọi người xin lỗi cha ta!" Dương Tiễn xách Ngọc Đế trong tay, ném xuống đại điện.

"Hừ, trấn áp mẹ của nhị ca, giết cha huynh, làm Thiên Đế như ngươi, có tác dụng gì, cứ trực tiếp một thương đâm chết cho rồi!" Na Tra một tay vung nắm đấm, một tay cầm Hỏa Tiêm Thương, muốn đâm mấy trăm cái lỗ trong suốt.

Tính cách của hắn hào sảng, làm theo ý mình.

Bằng không năm xưa đã không trực tiếp đánh chết Long Vương Tam Thái Tử.

"Na Tra, không được vô lễ!" Lý Tĩnh ở bên cạnh vội vàng ngăn lại.

Dù sao cũng là Ngọc Đế, do Thiên Đạo chỉ định, nếu giết, sẽ bị trời phạt.

“Cữu cữu, chẳng lẽ người không nhận thua sao?” Dương Thiền nói.

“Tại sao ta phải nhận thua, các ngươi cho rằng, Thiên Đình thật sự chỉ có chút thực lực này?” Hạo Thiên cười lạnh, hét lên.

“Thái Thượng Thánh Nhân, đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ ngài cứ để mặc cho mấy con chuột nhắt này xem thường uy nghiêm của Thiên Đình ta?” Hắn đã sớm biết, Thái Thượng Lão Quân đã đến.

Dù sao, Hồng Quân đã chỉ định ngài ấy trợ giúp Thiên Đình.

Bây giờ, Thiên Đình bị người ta bứng cả ổ, nếu ngài ấy không xuất hiện, còn đi đâu được?

Quả nhiên, lời vừa dứt, Thái Thượng Lão Quân bước ra.

Nhưng không có dấu hiệu muốn ra tay.

“Thái Thượng Thánh Nhân, ngài không động thủ sao?” Hạo Thiên thúc giục.

Không thấy đám tiểu bối kia kiêu ngạo đến thế sao?

Không thấy ta bị phong bế tu vi sao?

Thế nhưng, Thái Thượng Lão Quân không nói gì, ngược lại không gian bị xé mở, bên trong bước ra một bóng người trẻ đến không tưởng.

“Sư tôn... người đến rồi, cũng đến rồi.” Dương Tiễn và những người khác vội vàng cúi lạy.

“Diệp Thanh...” Hạo Thiên thấy vậy, nghiến răng nghiến lợi.

Hận không thể nuốt sống người này.

Thế nhưng, Diệp Thanh không thèm để ý, chỉ phất tay với đám người Dương Tiễn.

“Nhân quả của các con, tự đi giải quyết, ta và Thái Thanh Đạo hữu ở đây, chẳng qua chỉ làm chứng mà thôi!” Hắn biết Lão Tử không ngồi yên được.

Tuy chỉ là một phân thân, nhưng cũng không thể đối phó.

“Diệp Thanh đạo hữu, hà tất phải ba lần năm lượt tìm đến gây phiền phức cho Thiên Đình?” Thái Thượng Lão Quân mở lời.

Thực ra, ngài ấy đã sớm muốn ra tay.

Chỉ là, có một luồng khí tức cường đại đã khóa chặt ngài ấy.

Khiến ngài ấy không dám vọng động.

Người có thể phát ra luồng khí tức này, ngoài Diệp Thanh ra còn có thể là ai?

“Không phải ta tìm Thiên Đình gây phiền phức, mà là Thiên Đình muốn tìm ta gây phiền phức.” “Hơn nữa, đây là nhân quả của bọn họ, chúng ta hà tất phải can thiệp?” “Hay là, ta mời ngươi một ly?” Diệp Thanh nói xong, tiện tay vung lên, một chiếc bàn vuông, một bộ rượu Nhân Sâm Quả đã được bày ra.

“Ngươi thử rượu Nhân Sâm Quả mới ủ của ta xem!” Khi rượu được rót ra, mùi thơm kia, lan tỏa khắp Lăng Tiêu Bảo Điện.

Lão Tử thấy vậy, trong mắt tinh quang lóe lên.

Trước đây đã nghe nói Diệp Thanh dùng một bình rượu gài bẫy Chuẩn Đề, bây giờ ngửi thấy, cũng khiến con sâu rượu trong người cựa quậy.

Sau đó, ngài gật đầu, ngồi xuống.

Bởi vì Diệp Thanh không nói sai.

Nhân quả của Hạo Thiên, có thể giải quyết là tốt nhất.

Như vậy, không chỉ cho Diệp Thanh một cái mặt mũi, mà còn có thể thưởng thức mỹ tửu thiên hạ, hà cớ gì mà không làm?

Những tiên thần xung quanh thấy vậy, ngửi mùi rượu, như si như túy.

Thật muốn đến uống một ngụm, chỉ là không đủ tư cách.

"..." Phụt!

Hạo Thiên tức đến hộc máu.

Hay cho một Thái Thượng Lão Quân, không giúp thì thôi, lại còn ngồi uống rượu xem kịch, đệt cả nhà ngươi!

Còn có Diệp Thanh, tên khốn kiếp nhà ngươi, sẽ có một ngày, ta nhất định sẽ giẫm ngươi dưới chân.

Bốp!

Đúng lúc này, Dương Tiễn một tát tát vào mặt Hạo Thiên.

"Hạo Thiên, mau thả mẹ ta ra, trước mặt thiên hạ, xin lỗi cha ta." "Hừ, có bản lĩnh thì giết ta đi!" Hạo Thiên không còn lá bài tẩy cuối cùng, trực tiếp chuyển sang chế độ vô liêm sỉ.

Dù sao Thiên Đạo đã chỉ định, các ngươi cũng không thể giết ta, ta không thả, không xin lỗi, các ngươi làm gì được ta?

"Giết?

Không cần thiết." "Ta tin rằng, Na Tra huynh đệ rất có hứng thú với việc dỡ Thiên Cung!" Dương Tiễn bình thản nói.

Trước khi đến, Na Tra cứ luôn miệng đòi đến dỡ Thiên Đình.

"Đúng đúng đúng, ta có hứng thú, nhị ca, huynh thật tốt với đệ!" Na Tra ở bên cạnh nghe vậy, lập tức xắn tay áo, chuẩn bị bắt đầu.

Năm đó, Thập Nhị Tổ Vu dẫn hắn đi dỡ Tứ Hải Long Cung, lúc

đó hắn vẫn chưa thỏa mãn.

Bây giờ lại có cơ hội dỡ Thiên Đình, đương nhiên phải trải nghiệm một phen rồi.

"..." Hạo Thiên ngây người.

Quả nhiên không phải người một nhà, không vào chung một cửa.

Thập Nhị Tổ Vu như vậy, Dương Tiễn và Na Tra cũng như vậy.

Không hổ là người do Diệp Thanh dạy ra.

Vô sỉ, còn vô sỉ hơn hai tên vô liêm sỉ ở phương Tây!

Hạo Thiên trong lòng chửi rủa.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đau lòng khôn xiết ở Tây Phương Giáo bỗng ngẩng đầu.

Nhìn về phía Thiên Đình.

"Hạo Thiên, tên khốn kiếp này, dám mắng ta vô sỉ?

Chương 103

Năm đó nếu không dùng Phong Thiên Ấn che đậy thiên cơ, ta sao dám đi mưu hại Nữ Oa?" Chuẩn Đề mặt đầy phẫn nộ.

Một Tây Phương Giáo đang yên đang lành, khó khăn lắm mới có chút khởi sắc.

Vất vả mấy kỷ nguyên, một đêm trở về trước giải phóng.

Mẹ nó chứ! 101.

"Ơ, đúng rồi, Ngọc Hư Cung không phải có năm đệ tử có duyên với phương Tây chúng ta sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau.

"Sư huynh, đi, chúng ta đến Ngọc Hư Cung đòi người!" Hai người đứng dậy, liền cưỡi mây bay đi. ...

Thiên Đình.

"Na Tra huynh đệ, Tứ Đại Thần Thú, chúng ta bắt đầu dỡ từ Lăng Tiêu Bảo Điện trước." Dương Tiễn ra lệnh một tiếng, năm người lập tức bắt đầu hành động.

Hạo Thiên thấy vậy, vội vàng hét lớn: "Dừng tay, ta nhận thua, ta thả người!" Hết cách rồi.

Nếu họ muốn dỡ Thiên Đình, Hạo Thiên không còn kế nào khác.

Thêm nữa có Diệp Thanh ở đây.

Sức mạnh của hắn lại bị phong bế, căn bản không thể phản kháng.

Nếu thật sự để họ dỡ Thiên Đình, thì không chỉ mất mặt một mình hắn, mà là mất mặt cả Thiên Đình.

Đến lúc đó, làm sao cai trị Hồng Hoang?

Lập tức, Hạo Thiên dỡ bỏ Đào Sơn, thả Dao Cơ ra.

Lại trước mặt mọi người xin lỗi vì đã giết Dương Thiên Hữu.

Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang đều chấn động.

"Thiên Đình lại bị đánh?" "Hạo Thiên cũng thật xui xẻo, trước bị Thập Nhị Tổ Vu dỡ Thiên Đình, bây giờ lại bị cháu ngoại ép phải xin lỗi, nếu ta là Ngọc Đế, trực tiếp đâm đầu chết cho rồi!" "Ha ha ha, đừng nói vậy, chúng ta phải cảm ơn Dương Tiễn, sau này thần tiên không thể tùy ý kết hôn với phàm nhân nữa rồi sao?" "Lão yêu tinh nhà ngươi, không phải lại động lòng xuân rồi chứ?" Mọi người cười đùa, những Thánh Nhân kia, lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Diệp Thanh tên sát tinh đó, thật sự không thể chọc vào.

Bao nhiêu năm qua, những kẻ chọc vào hắn đều không có kết cục tốt đẹp. ...

"Phế vật, toàn là một đám phế vật!" Sau khi Dương Tiễn rời đi, Hạo Thiên chỉ vào đám thiên binh thiên tướng mới được phong, mắng lớn.

Ai ngờ, hắn khổ sở cầu xin Hồng Quân dùng Phong Thần Bảng để lấp đầy thực lực Thiên Đình.

Nhưng bây giờ thì sao, chiêu mộ toàn là thứ gì đâu.

Bị mấy người đánh cho lật ngửa.

Thiên Đình này còn có tác dụng gì?

"Quyển Liêm, lần này ngươi biểu hiện không tốt!

Cho nên, xuống hạ giới đi!" "Người đâu, đày Quyển Liêm xuống phàm gian, đày vào Lưu Sa Hà!" Hạo Thiên lạnh lùng ra lệnh.

Đây là giao dịch với Tây Phương Giáo.

Mặc dù đều thất bại dưới tay Diệp Thanh, nhưng giao ước không thể vi phạm.

Hơn nữa, một Quyển Liêm, hắn thật sự không để trong lòng.

Như vậy, có thể để hắn xả giận.

"Bệ hạ, ta..." "Câm miệng cho ta, dẫn đi!" Hạo Thiên không cho bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Quyển Liêm cũng phiền muộn.

Ta còn chưa ra trận, đã biểu hiện không tốt rồi?

Xem ra, Diệp Thánh Nhân nói không sai, ta định sẵn phải xuống phàm gian một chuyến, mới có thể gặp được người hữu duyên.

Quyển Liêm bị đày đi.

Các tiên thần còn lại không dám thở mạnh, cũng sợ bị đày đi.

May mà Ngọc Đế không nổi giận nữa.

Chỉ là, chuyện chinh chiến Địa Phủ tạm thời gác lại.

Đến cả đám người Dương Tiễn cũng đánh không lại, đi Địa Phủ tìm ngược đãi sao?

Ta muốn bế quan, ta muốn chứng đạo, ta muốn thành Thánh báo thù!

Đúng lúc này, trong lòng Hạo Thiên, vang lên một giọng nói trầm thấp.

"Ta có thể giúp ngươi thành Thánh, ta có thể giúp ngươi báo thù, chỉ cần ngươi giao cơ thể cho ta, mọi thứ đều có thể như ý nguyện!" Nghe giọng nói này.

Hạo Thiên thần sắc sững sờ.

"Ai?

Ở đâu?" Hắn nhìn xung quanh, trong điện trừ một số tàn binh bại tướng, còn ai có thể cuồng vọng như vậy?

"Hắc hắc, ta ở trong cơ thể ngươi." "Chỉ cần ngươi giao cơ thể cho ta, ta sẽ giúp ngươi trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức Thánh Nhân cũng có thể tiện tay đập chết." Giọng nói đó lại vang lên trong lòng Hạo Thiên.

"Đến cả Thánh Nhân cũng có thể tiện tay đập chết?" Trái tim Hạo Thiên đang gào thét.

Bao nhiêu năm nay, tuy là chủ nhân Thiên Đình.

Nhưng Thánh Nhân lại luôn ở trên cao.

Cho nên, hắn có một sự căm hận đối với Thánh Nhân.

Bây giờ, có cơ hội có được thực lực vượt trên cả Thánh Nhân?

Không thể không nói, Hạo Thiên đã dao động.

"Không sai, chỉ cần ngươi đồng ý, ta có thể giúp ngươi trong thời gian ngắn trở thành Thánh Nhân, Thiên Đạo cũng không thể phát hiện!" "Chỉ cần ngươi chuyên tâm tu luyện, liền có thể vượt trên cả Thánh Nhân!" 102.

Giọng nói kia dẫn dắt từng bước.

"Tốt, ta đồng ý!" Hạo Thiên đồng ý.

Vượt trên cả Thánh Nhân, đó không phải là Thiên Đạo sao?

Trong trời đất Hồng Hoang, chỉ có một mình Hồng Quân.

Nếu hắn cũng có thể đạt đến độ cao đó, vậy thì sợ gì Thánh Nhân, sợ gì Diệp Thanh, thậm chí có thể ngang hàng với Hồng Quân.

Tuy nhiên, hắn không biết.

Trong trời đất Hồng Hoang này, trừ phi Hồng Hoang vỡ nát, Thiên

Đạo hủy diệt, nếu không, Thiên Đạo vĩnh viễn chỉ có một.

"Tốt, tốt!

Tìm một nơi bế quan, ta sẽ giúp ngươi nâng cao thực lực!" 103.

Giọng nói đó phát ra tiếng cười kèn kẹt âm hiểm.

Rất nhanh, Hạo Thiên bế quan.

Trên cơ thể hắn, từng luồng sương mù đen lượn lờ.

Dần dần, Hạo Thiên bắt đầu có sự thay đổi, mắt hắn tràn ngập huyết sắc, bạch y biến thành hắc y.

Một lát sau, cơ thể hắn run lên.

Một giọng nói từ miệng hắn phát ra.

"Bao nhiêu kỷ nguyên rồi, bản tôn cuối cùng cũng đợi được cơ hội." "Thế giới Hồng Hoang, thật có chút thú vị!" "Nhưng, quan trọng nhất là nâng cao tu vi." Hắn nhếch mép.

Nhìn về phía Bắc Câu Lô Châu một cái, một tay vạch ra, không gian bị xé mở, Hạo Thiên trực tiếp bước vào, biến mất không thấy.

Ngọc Hư Cung, lúc này đang diễn ra một vở kịch lớn.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy Thiên Tôn tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Xiển Giáo Nhiên Đăng, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn đều có duyên với phương Tây.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề muốn đòi họ về.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thả người.

"Nguyên Thủy Tôn giả, người không thể nói không giữ lời!"

“Năm đó Thái Thanh Tôn giả đã nói rõ rồi, Phong Thần lượng kiếp kết thúc, sẽ để ta đưa người đi!” Tiếp Dẫn mặt đỏ tai hồng, lý luận đến cùng.

Nếu là trước đây, có tranh cãi hay không cũng được.

Nhưng bây giờ thì sao, Tây Phương Giáo tổn thất nặng nề, đừng nói năm người, một người họ cũng sẽ không bỏ qua.

“Hừ, đó là trước đây, nhưng bây giờ, Phong Thần lượng kiếp ta Xiển Giáo cũng tổn thất nặng nề, Tiệt Giáo lại vững như Thái Sơn, có bản lĩnh, ngươi đến Tiệt Giáo đòi người đi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn liệt kê ra mấy người.

Ví dụ như Quy Linh Thánh Mẫu.

Những đệ tử Tiệt Giáo này cũng có duyên với phương Tây, sao không đi tìm?

“Ngươi đưa Nhiên Đăng cho ta trước, sau đó ta sẽ đến Tiệt Giáo đòi người!” Tiếp Dẫn cũng liều mạng rồi.

Trước đây đã mưu hại Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ đối với họ tràn đầy hận ý.

Nhưng vì sự phát triển của Tây Phương Giáo, họ cũng không còn cách nào khác.

Chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể giao đệ tử môn hạ, vậy họ có lý do đến nói chuyện với Thông Thiên Giáo Chủ rồi.

Dù sao, Xiển Giáo còn giao người, Tiệt Giáo chẳng lẽ không đưa ra một ít người sao?

“Không được, ngươi đến Tiệt Giáo đòi người trước, nếu Thông Thiên đưa, ta cũng sẽ đưa!” Nguyên Thủy Thiên Tôn không tin hai tên lừa đảo này.

Người khác không biết, nhưng là Thánh Nhân, ông biết hai gã này vô sỉ thế nào.

"Không, ngươi đưa trước, ta mới đi đòi!" "Ngươi đi đòi trước, ta mới đưa!" Ba tên ngốc ở Ngọc Hư Cung tranh chấp không dứt, trực tiếp đánh nhau.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai tên các ngươi thật không biết xấu hổ, dám động thủ cướp đệ tử của ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đầu đội Chư Thiên Khánh Vân, tay cầm Bàn Cổ Phiên, đối chiến với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Ai không biết xấu hổ?

Họ có duyên với Tây Phương Giáo ta, ta động thủ lấy đồ của mình có gì không được?" Tiếp Dẫn ngồi trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, trên người kim quang tỏa ra bốn phía.

Giơ tay đánh ra từng luồng quy tắc sức mạnh.

Chuẩn Đề tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, cũng hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn điên cuồng tấn công.

Chương 104

Ầm!

Quy tắc sức mạnh khổng lồ quét ngang.

Cả Côn Lôn Sơn rung chuyển dữ dội, phát ra một tiếng nổ lớn.

Lập tức, cả Hồng Hoang đều rung động.

"Chuyện gì vậy?

Hồng Hoang chấn động, đây là dị tượng!" Lão Tử đang luyện đan ở Bát Cảnh Cung đột nhiên mở mắt, bấm tay tính toán, lập tức sắc mặt đại biến.

Vừa rồi, ngài còn có thể tính ra một chút manh mối.

Nhưng ngay sau đó, cả thiên cơ một mảnh hỗn loạn.

"Thiên Đạo có biến, chẳng lẽ là do sư đệ và hai vị tôn giả phương Tây đại chiến gây ra?" Lão Tử đứng dậy, Thái Ất Phất Trần vung lên, trực tiếp phá vỡ hư không, biến mất trong Bát Cảnh Cung.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ dưới sự giúp đỡ của Diệp Thanh, đã giúp Tiệt Giáo thoát khỏi một nạn.

Tuy khí vận bị Diệp Thanh chia đi một nửa, nhưng cũng đủ để duy trì sự phát triển của giáo phái.

Nhưng vào lúc này, khoảnh khắc trời đất rung chuyển.

Một linh cảm không lành dâng lên trong lòng.

"Nguyên Thủy và hai tên trọc lừa đảo kia đánh nhau rồi?" Hắn đứng dậy, Tru Tiên Kiếm vạch một đường, cũng phá vỡ hư không mà

đi.

Ba mươi ba tầng trời, Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa đã sớm giúp Diệp Thanh lấy lại Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cũng để Minh Hà Đạo Nhân vào Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Nhưng vừa rồi Thiên Đạo rung chuyển, khiến nàng cảm nhận được một nỗi sợ hãi chưa từng có.

"Chẳng lẽ là chính Thiên Đạo đang run rẩy?" Là sinh linh Hồng Hoang.

Nàng biết Hồng Hoang Thiên Đạo là tập hợp của mọi quy tắc.

Đứng trên chúng sinh.

Đến cả nó cũng run rẩy, chẳng lẽ là uy hiếp từ bên ngoài Hồng Hoang?

Sau đó.

Nữ Oa đứng dậy, hướng về Côn Lôn Sơn.

Dù sao, Thiên Đạo run rẩy và trận chiến ở Côn Lôn Sơn xảy ra cùng lúc.

Khó tránh khỏi có liên quan.

Cho nên Nữ Oa muốn đến xem.

Tương tự, Diệp Thanh đang ngồi vững ở Thanh Liên Cư cũng đứng dậy, hướng về Côn Lôn Sơn.

Thấy từng Thánh Nhân phá không xuất hiện.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngơ ngác.

"Chư vị, các vị đến đây làm gì?" Không phải chỉ là đánh nhau với Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận thôi sao?

Cần nhiều người vậy sao?

Chẳng lẽ định hội đồng hai chúng ta?

"Nữ Oa sư muội, Diệp Thanh đạo hữu, các vị cũng vì Thiên Đạo rung chuyển mà đến?" Lão Tử mở lời, hỏi Diệp Thanh và Nữ Oa.

"Ừm!" Nữ Oa và Diệp Thanh gật đầu.

Hồng Hoang Thiên Đạo rung chuyển, chắc chắn có dị tượng xảy ra.

Chẳng lẽ, sau Phong Thần lượng kiếp, Thánh Nhân không xuất thế, là vì chuyện này?

Diệp Thanh nhíu mày, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, đều vô cùng không hiểu.

"Đại sư huynh, Thiên Đạo rung chuyển là có ý gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Đúng vậy, Thái Thanh Tôn giả, không phải chúng ta đánh một trận mà làm thủng trời rồi chứ?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đều nhìn về phía Lão Tử.

Thế nhưng, đúng vào lúc này.

Cả trời đất Hồng Hoang lại rung chuyển một lần nữa.

Bảy người đều ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

"Thiên Đạo... có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện!" Lão Tử khẽ niệm.

Sau đó, bầu trời ráng mây vạn dặm, bao phủ cả Hồng Hoang.

Trừ Thánh Nhân ra, các tiên thần khác cũng ngước nhìn trời, trong lòng cảm thấy một tia run rẩy.

Không lâu sau, một giọng nói truyền vào đại địa Hồng Hoang.

"Mọi người cứ tu luyện, không cần hoảng sợ." "Diệp Thanh, Thái

Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung!" Là giọng của Đạo Tổ Hồng Quân.

"Tuân pháp chỉ!" Tam Thanh và những người khác đều cúi lạy.

Chỉ có Diệp Thanh không có động tác.

Bởi vì Thánh Nhân mà Hồng Quân thực sự chỉ định chỉ có sáu vị, đó là Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Họ là Thánh Nhân Thiên Đạo.

Còn Diệp Thanh, chỉ là một biến số mà thôi.

Thêm nữa hắn là người tộc hậu thiên, sao có thể đi lạy Hồng Quân?

Nhưng, lần này Hồng Quân gọi hắn đến Tử Tiêu Cung, lại có chút kỳ lạ.

Rất nhanh, cả Hồng Hoang sau khi Hồng Quân lên tiếng đã bình tĩnh lại.

Ai làm việc nấy.

Dù sao, thực lực thấp kém, lo lắng cũng vô dụng, trời sập xuống, cũng có người cao chống đỡ.

Tử Tiêu Cung, Hồng Quân ngồi trên bồ đoàn.

Diệp Thanh và bảy Thánh Nhân đã có mặt.

"Vi sư hôm nay gọi các ngươi đến, một là để hóa giải nhân quả giữa các ngươi." "Hai là, chuyện Thiên Đạo dị động." Hồng Quân cũng không vòng vo, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

"Nguyên Thủy!" Ngài nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn trước.

"Đệ tử có mặt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng đáp lời.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ

Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân, Cụ Lưu Tôn đều là những nhân vật quan trọng của phương Tây, không thể trái ý trời, nên để họ đến Tây Phương Giáo!" Lời này vừa ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người.

"Sư tôn, vậy còn đệ tử trong Tiệt Giáo thì sao?" Ông hỏi.

Thực ra, ông cũng biết, Nhiên Đăng Đạo Nhân và những người khác xác thực có duyên với phương Tây.

Nhưng đó là sau khi người của Tiệt Giáo ứng kiếp lên Phong Thần Bảng.

Nhưng bây giờ, người của Tiệt Giáo không sao, lại muốn đào đi năm đại đệ tử của Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn trong lòng không thoải mái.

Dựa vào đâu mà Thông Thiên được lợi, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn phải làm kẻ chịu thiệt?

Cho nên, chỉ cần những đệ tử Tiệt Giáo có duyên với phương Tây cũng đến phương Tây, ông sẽ đồng ý.

Nếu không, đánh chết cũng không làm.

"Đệ tử trong Tiệt Giáo vốn nên trong Phong Thần lượng kiếp đi về phương Tây." "Nhưng chuyện này đã phát sinh biến số, vì vậy, duyên phận giữa người của Tiệt Giáo và phương Tây đã hết, không cần phải đi nữa." Hồng Quân lắc đầu, nói.

Tuy có chút tàn nhẫn.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, biến số của Thiên Đạo, nếu có trách cũng chỉ có thể trách Diệp Thanh.

"A..." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày khổ sở.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng cúi lạy tạ ơn: "Đa tạ sư tôn!"

"..." Nguyên Thủy nhìn hai tên lừa đảo, lại nhìn Diệp Thanh, trong mắt lửa giận bùng lên.

Chỉ là, ông vừa chuẩn bị nói, Lão Tử đã kéo mấy cái, ý bảo đừng nói nữa.

"Nguyên Thủy, vi sư biết như vậy đối với ngươi không công bằng, nhưng bây giờ Thiên Đạo dị động, e rằng có đại nguy cơ." "Tây Phương Giáo vốn là một giáo phái lớn của Hồng Hoang, Tây Du lượng kiếp sắp đến, nhất định phải trợ giúp Tây Phương phát triển, để đối phó với Thiên Đạo đại kiếp sắp tới!" Hồng Quân nghiêm túc nói.

"Thiên Đạo cũng có đại kiếp?" Nghe lời này, Tam Thanh và những người khác đều ngẩn người.

"Không sai, Thiên Đạo cũng có đại kiếp!" Hồng Quân gật đầu, bắt đầu giảng giải.

Cái gọi là Thiên Đạo đại kiếp, chính là sự phân chia chính ma.

Năm đó Bàn Cổ khai thiên lập địa, chém giết ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma.

Sau đó thế giới Hồng Hoang hình thành.

Nhục thân của ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma đó dung nhập vào đại địa Hồng Hoang, nguyên thần phiêu vào không trung, trở thành quy tắc hoàn chỉnh, chính là Thiên Đạo.

Vạn vật phân âm dương, Thiên Đạo phân chính ma.

Chính, là Tiên Đạo.

Ma, là Ma Đạo.

Tiên Đạo để trưởng thành, vạn sự vạn vật trong thế giới Hồng Hoang sẽ có sự đối lập, có tốt xấu, có phân tranh, sẽ có vô lượng

lượng kiếp xảy ra.

Theo sự phát triển trưởng thành của Tiên Đạo, Ma Đạo cũng sẽ theo đó tăng trưởng, thậm chí sẽ tăng trưởng còn nhanh hơn.

Đạo cao một thước ma cao một trượng.

Bây giờ, Tiên Đạo hưng thịnh, cũng có nghĩa là Ma Đạo thức tỉnh.

Mục đích của nó, chính là trấn áp Tiên Đạo, để Ma Đạo thống trị cả thế giới.

Đây chính là cái gọi là Thiên Đạo đại kiếp.

Năm đó Long Phượng đại kiếp, tuy là một trận vô lượng lượng kiếp.

Thực tế, cũng là một cuộc đối đầu giữa Tiên Đạo và Ma Đạo.

Sau đó, Hồng Quân chiến thắng La Hầu, Tiên Đạo thắng lợi, Ma Đạo bại trận.

Mới có việc Hồng Quân có thể lấy thân hợp đạo, trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo.

Chương 105

Lần này, Thiên Đạo phát ra cảnh báo, có nghĩa là Ma Đạo thức tỉnh, tất cả Thánh Nhân, đều nên sớm chuẩn bị.

Bởi vì, trong Thiên Đạo đại kiếp, Thánh Nhân cũng có thể bị tiêu diệt.

Người phát ngôn của Tiên Đạo là Hồng Quân cũng có khả năng bị thay thế.

"Ra là vậy!" Diệp Thanh hiểu ra.

Cuộc chiến chính ma ở đây, không phải là cuộc chiến giữa tông môn ma tu và tông môn chính đạo.

Mà là cuộc tranh đoạt của hai Thiên Đạo.

Bên thắng lợi, sẽ đại diện cho hướng đi của cả Hồng Hoang.

Trận chiến cấp độ này, người thường đều không thể tham gia.

Cũng có thể hiểu là thiện và ác của một người.

Khi thiện tâm của bạn chiếm chủ đạo, bạn là người tốt.

Khi ác của bạn chiếm chủ đạo, bạn là người xấu.

Chỉ là bây giờ cái này, là Thiên Đạo.

Khi Tiên Đạo chiếm chủ đạo, Ma Đạo sẽ bị áp chế.

Bây giờ, Ma Đạo bắt đầu thức tỉnh, Tiên Đạo bị uy hiếp, đại biểu cho Thiên Đạo sắp bắt đầu biến xấu.

"Sư tôn, Ma Đạo không thể trực tiếp tiêu diệt sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

"Thiên Đạo vốn được hình thành từ hai cực chính phụ, nếu một

bên tiêu diệt, bên còn lại cũng sẽ theo đó mà tiêu vong." Hồng Quân lắc đầu.

Giống như thái cực phân âm dương, mới có luân hồi biến động, sinh sôi không ngừng.

Mới là một quy tắc thực sự hoàn chỉnh.

Dựa vào điểm này, có thể thấy Thiên Đạo đại kiếp xảy ra là tất yếu.

Chỉ là thời gian xa hơn vô lượng lượng kiếp rất nhiều.

"Vậy Ma Đạo đã bị Tiên Đạo áp chế, sao lại có thể trỗi dậy?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

"Phương pháp tu luyện của Ma Đạo và Tiên Đạo khác nhau." "Tiên Đạo hấp thụ linh khí vạn vật trong trời đất để tu luyện." "Ma Đạo, lại lấy oán niệm, thù hận làm dưỡng chất, dần dần sinh sôi." "Bây giờ dưới sự cai trị của Tiên Đạo, đã trải qua mấy trận vô lượng lượng kiếp, oán niệm, thù hận tích lũy đã rất nhiều, cho nên mới khiến Ma Đạo phục sinh!" Hồng Quân trả lời có chọn lọc, nói ra tất cả những gì ngài biết.

"Vậy chúng ta phải đối phó thế nào?" Lão Tử hỏi, đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Nếu Thiên Đạo đại kiếp là tất yếu, vậy chỉ có thể đối phó.

Nếu không, tất cả những gì sinh ra từ Tiên Đạo, hoặc hóa ma, hoặc tan thành tro bụi.

"Thiên Đạo đại kiếp phân làm hai bước." "Một là cuộc chiến Thiên Đạo, vi sư và những người khác sẽ lấy thân dung nhập Thiên Đạo, ngăn chặn sự sinh trưởng của Ma Đạo." "Sáu người các ngươi, nhất định phải đoàn kết nhất trí, phát triển Tây Phương Giáo, phổ độ chúng sinh, độ hóa tham, sân, si, dục, ác trong lòng thế nhân, như vậy

mới không bị Ma Đạo mê hoặc!" Mọi người gật đầu.

Tiếp Dẫn hỏi: "Vậy người của Ma Đạo có thể độ hóa không?" "Có thể, nhưng cần phải xem xét tình hình thực tế." Hồng Quân lại giải thích.

Ma, thực tế là một thứ không có hình thái.

Nhưng nó sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ của con người, lợi dụng một số thủ đoạn không chính quy để đạt được mục đích.

Thực tế, sinh linh được sinh ra dưới Tiên Đạo, chỉ là một cái khác của thức tỉnh.

Nếu có thể độ hóa, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Nếu không thể độ hóa, vậy chỉ có một con đường là trừ bỏ.

Đương nhiên, cũng có một số ma có thực lực cao cường có thể diễn hóa thành hình.

Hồng Quân nói xong, lại nhìn về phía Diệp Thanh.

"Ta gọi ngươi đến, chỉ vì ngươi là biến số, có thể ảnh hưởng đến trật tự phát triển của Tiên Đạo, cũng có thể ảnh hưởng đến sự biến hóa phát triển của Ma Đạo." "Cho nên, ta để ngươi biết những bí mật này, còn về việc lựa chọn thế nào, tùy ngươi quyết định!" Xem ra, Hồng Quân đã sớm biết Thiên Đạo đại kiếp không thể tránh khỏi.

Sở dĩ lại cho Diệp Thanh Càn Khôn Đỉnh, lại cho Thí Thần Thương, là đặt cược vào Diệp Thanh.

Dù sao, âm dương hai cực, tiên ma chi đạo, cái này tiêu thì cái kia trưởng, cái kia tiêu thì cái này trưởng.

Tiên Đạo không thể mãi mãi nắm giữ Hồng Hoang, Ma Đạo cũng không thể mãi mãi bị áp chế.

Lần này, Hồng Quân đã thấy được nguy hiểm.

Liền đặt tất cả hy vọng vào biến số là Diệp Thanh.

"Yên tâm đi, lựa chọn thế nào trong lòng ta đã có tính toán!" Diệp Thanh đương nhiên cũng hiểu điểm này.

Đối với hắn, tuy không biết Tiên Đạo và Ma Đạo cuối cùng ai thắng ai thua.

Hoặc có lẽ, cuộc tranh đoạt của hai đạo căn bản không phân thắng bại.

Bởi vì sự tồn tại của Phật giáo phương Tây.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ tuân theo bản tâm của mình.

Nếu không, biến số không còn là biến số.

Đây cũng là ý nghĩa của câu nói kia của Hồng Quân, nếu không, sao không trực tiếp bảo hắn chọn Tiên Đạo?

"Tốt, nếu đã như vậy, lời ta nói đến đây là hết!

Mọi việc ở Hồng Hoang trông cậy vào mấy vị!" Hồng Quân nói xong, trên người quang mang đại thịnh.

Cả người hóa thành từng luồng quy tắc sức mạnh, dung nhập vào trong Thiên Đạo.

"Cung tống sư tôn!" "Tống Đạo Tổ!" Lần này, Diệp Thanh hành lễ.

Hồng Quân là người phát ngôn của Thiên Đạo, lấy thân hóa quy tắc, dung nhập vào Thiên Đạo, ngăn chặn sự trỗi dậy của Ma Đạo, đáng được tôn kính.

Về phần sáu người kia, cũng đã thành Thánh.

Là Thánh Nhân dưới Tiên Đạo, cũng tự nhiên phải vì Tiên Đạo mà ra sức.

“Tiếp Dẫn Tôn giả, Chuẩn Đề Tôn giả, theo ta đến Ngọc Hư Cung, đưa người đi đi!” Mặc dù trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn có vô số lần không muốn.

Nhưng Thiên Đạo đại kiếp sắp đến, còn quan tâm mấy người?

Đến lúc Tiên Đạo bị Ma Đạo áp chế, e rằng đến cả sợi lông cũng không còn.

“Đa tạ Nguyên Thủy Tôn giả.” Tiếp Dẫn cảm tạ, sau đó, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh rời đi.

Diệp Thanh thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vừa mới còn đang cãi nhau, đánh nhau đến chết đi sống lại, bây giờ lại như anh em, thật là trò cười.

“Diệp Thanh, ngươi chuẩn bị làm gì?” Nữ Oa đi đến bên cạnh, khẽ hỏi.

Từ lúc hóa hình đến bây giờ, đã thành Thánh, cũng sẽ không vĩnh sinh bất tử.

Vốn tưởng có thể siêu thoát khỏi lượng kiếp.

Không ngờ còn có Thiên Đạo đại kiếp mà đến cả Thánh Nhân, Đạo Tổ cũng không tránh được.

“Đương nhiên là sống qua ngày thôi.” Diệp Thanh cười ha hả, sau đó ghé sát vào tai Nữ Oa, nói: “Thấy bây giờ đại kiếp sắp đến, hay là chúng ta đi làm đại sự trước?” “Đại sự?” Nữ Oa ngẩn người, có chút không hiểu.

“Đương nhiên là phồn thực hậu đại, để lại chút huyết mạch cho lão Diệp gia chúng ta chứ!” Diệp Thanh mặt không đỏ tim không đập.

“...Vô sỉ!” Nữ Oa sắc mặt trầm xuống.

Đã đến lúc nào rồi, mà trong đầu còn toàn nghĩ đến chuyện đó?

“Ha ha ha, ta là Vu Chủ, nàng là Vu Hậu, sao lại gọi là vô sỉ?” Diệp Thanh đuổi theo, hai người sóng vai bước ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Đột nhiên, trong lòng Nữ Oa rung động, Chiêu Yêu Phiên được tế ra.

Không lâu sau, một tiểu yêu xuất hiện trước mặt.

“Chuyện gì?” Nữ Oa nhíu chặt mày.

Vừa rồi, Yêu tộc có dị động, Chiêu Yêu Phiên lập tức cảm nhận được, cho nên đã triệu một tiểu yêu đến.

“Khải bẩm Nữ Oa Thánh Nhân, Câu Lô Châu xảy ra chuyện lớn rồi.” “Hạo Thiên, hắn đang ở đó đại khai sát giới với Yêu tộc ta, hấp thụ nội đan, nâng cao thực lực.” Tiểu yêu dưới khí tức của Nữ Oa Thánh Nhân, run rẩy.

“Hả?

Hạo Thiên?” Nữ Oa ngây người.

Hạo Thiên là Thiên Đình Ngọc Đế, do Đạo Tổ chỉ định.

Là chính thống một phương, tại sao lại dùng biện pháp cực đoan như vậy để nâng cao thực lực?

Chẳng lẽ không sợ gánh chịu nhân quả nghiệp lực?

“Diệp Thanh, có phải là vì ngươi đả kích hắn quá nặng không?” Nữ Oa ánh mắt lưu chuyển, nhìn về phía Diệp Thanh.

Tên tiểu tử kia tuy ngày thường không thể hiện ra ngoài, nhưng lòng hiếu thắng cực mạnh.

Lần đầu tiên đụng phải Thập Nhị Tổ Vu, trực tiếp bị dỡ Thiên Đình.

Lần này được Phong Thần lượng kiếp, thực lực Thiên Đình đại

tăng.

Nhưng lại bị đám người Dương Tiễn ép phải thả Dao Cơ, trước mặt mọi người xin lỗi vì cái chết của Dương Thiên Hữu.

Như vậy, dù tâm có kiên định đến đâu, cũng sẽ sinh ra méo mó.

"Ừm, có khả năng!" "Nhưng Hạo Thiên rất giỏi nhẫn nhịn, tuyệt đối sẽ không làm lớn chuyện như vậy." Diệp Thanh cảm nhận được một tia khác thường.

Lập tức lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, cộng thêm Thời Gian Đại Đạo để suy diễn.

Nhưng lại vô ích.

"Sao lại thế?" Nữ Oa có chút kinh ngạc, đến cả Thời Gian Đại Đạo cộng thêm Hà Đồ Lạc Thư cũng không suy diễn ra được?

"Thiên Đạo đại kiếp mạnh hơn vô lượng lượng kiếp rất nhiều, lần này triệt để biến thành người mù rồi!" "Đi thôi, chúng ta đến Câu Lô Châu xem sao!" Diệp Thanh nói xong, tiện tay phá vỡ không gian, ba người lập tức biến mất tại chỗ.

Kể từ sau đại chiến Nhân tộc, Vu tộc, Yêu tộc.

Thế giới Hồng Hoang bị chia thành bốn phần đông nam tây bắc.

Phía đông, là Đông Thắng Thần Châu.

Phía tây, là Tây Ngưu Hạ Châu.

Phía nam, là Nam Thiệm Bộ Châu.

Phía bắc, là Bắc Câu Lô Châu.

Năm đó Yêu tộc chiến bại, Yêu Sư Côn Bằng và Yêu Soái Bạch Trạch dẫn theo các bộ tộc Yêu còn lại lui về Bắc Câu Lô Châu.

Dưới sự che chở của Nữ Oa và Diệp Thanh, đã ổn định lại.

Nhưng bây giờ, Hạo Thiên làm chuyện trái đạo, tàn sát Yêu tộc?

Chương 106

"Thật sự là Hạo Thiên làm?" Bóng dáng Nữ Oa và Diệp Thanh xuất hiện trên bầu trời Bắc Câu Lô Châu.

Bên dưới thi thể Yêu tộc la liệt.

Đều bị lấy đi nội đan.

Tu vi từ Thái Ất Huyền Tiên đến Đại La Kim Tiên không đều.

Thậm chí, còn có thể thấy một hai cỗ thi thể Chuẩn Thánh.

"Bên kia có giao đấu." Diệp Thanh nhìn về một hướng.

Vô số sương mù đen bao phủ, có đạo vận pháp tắc yếu ớt.

Hẳn là Bạch Trạch, Côn Bằng đang đại chiến với Hạo Thiên.

Lập tức, hai người biến mất trong hư không.

"Hạo Thiên, Yêu tộc ta kể từ trận chiến đó, liền ở Bắc Câu Lô Châu an phận thủ thường, cũng chưa từng có hành động bất kính nào với Thiên Đình, hôm nay tại sao lại tàn sát Yêu tộc ta?" Bạch Trạch chỉ vào Hạo Thiên mặc hắc y, vô cùng phẫn nộ.

Hắn là Thiên Đế, thống ngự Tam Giới.

Yêu tộc ta cũng không phải không nghe lệnh, cũng không có ý đồ gì với Thiên Đình.

Tại sao lại đến tàn sát chúng ta?

Chẳng lẽ vì năm đó Yêu tộc ta là chủ nhân của Thiên Đình?

"Kiệt kiệt, nói nhảm thật nhiều." Hắc y Hạo Thiên cười âm hiểm hai tiếng, không giải thích cho Bạch Trạch.

Từng luồng quy tắc sức mạnh màu đen hóa thành từng đòn công

kích, hướng về phía hắn và Côn Bằng trực tiếp chém xuống.

Ầm!

Một đòn đối đầu, Bạch Trạch và Côn Bằng bị hất bay ra ngoài.

"Không đúng, luồng sức mạnh này rất đặc biệt, bá đạo!" "Hắn không phải Hạo Thiên?" Yêu Sư Côn Bằng kiến thức rộng rãi, đột nhiên ý thức được có gì đó không đúng.

"Không phải Hạo Thiên?

Vậy là ai?" Bạch Trạch hỏi.

"Không biết, nhưng sức mạnh bá đạo này có vẻ quen thuộc, là do ma tu giả sử dụng!" Yêu Sư Côn Bằng, sinh ra khá sớm.

Chuyện biết được cũng nhiều hơn người khác.

Tuy bây giờ lấy Tiên Đạo làm chủ, nhưng không có nghĩa là quy tắc Ma Đạo không tồn tại.

Nếu không, La Hầu năm đó cũng sẽ không đi con đường Ma Đạo, trở thành Ma Tổ.

Lại liên hệ với việc Hạo Thiên tàn sát Yêu tộc, lấy đi nội đan, càng có thể xác định, người này không phải Hạo Thiên.

Hoặc là, đã bị ma thay thế.

"Hắc hắc, không hổ là Yêu Sư Côn Bằng, biết cả ma tu!" "Không sai, ta chính là tâm ma ở khắp mọi nơi trong Hồng Hoang!" Hạo Thiên cười lạnh.

Tục ngữ có câu, ma do tâm sinh, Hạo Thiên vì trong lòng tích tụ oán hận đã lâu, liền sinh ra tâm ma.

Khi vì một mục đích nào đó mà có thể không từ thủ đoạn, tâm ma liền chiếm cứ cơ thể hắn, thao túng hành vi của hắn.

“Tâm ma?” “Là cái gì?” Bạch Trạch ngẩn người, không ngờ trong Hồng Hoang lại có thứ này?

“Quy tắc Thiên Đạo, phân thành Tiên Đạo và Ma Đạo!” “Quy tắc Ma Đạo là sự tồn tại đối lập với quy tắc Tiên Đạo.” “Tâm ma do tham sân si hận ái ác dục diễn hóa thành!” “Xem ra, Thiên Đạo đại kiếp sắp đến rồi!” Trên mặt Yêu Sư Côn Bằng, hiện lên một vẻ kinh hãi.

Hắn cũng đã sống vô số kỷ nguyên.

Biết một số nội tình.

Bạch Trạch nghe vậy, tuy một đầu mơ hồ, nhưng nghe xong, cũng biết được sự đáng sợ của tâm ma.

“Biết cũng nhiều đấy!” “Nhưng, vậy thì sao, Tiên Đạo đã thống trị Hồng Hoang bao nhiêu năm rồi, cũng đến lúc để Ma Đạo ta ngồi lên vị trí Thiên Đạo một chút!” “Các ngươi, ngoan ngoãn cống hiến nội đan ra đi!” Lời vừa dứt, hắc y Hạo Thiên cũng không do dự nữa.

Vung tay tế ra Hạo Thiên Tháp.

Bây giờ Hạo Thiên Tháp, không còn màu vàng kim như trước, đã bị màu đen thay thế.

Cửu Long Chân Khí trên người, cũng hóa thành sương mù đen, Cửu Long Ma Khí.

Tuy tiên ma không cùng đường, nhưng thuộc cùng tông cùng nguồn, cho nên có thể vận dụng tự nhiên.

“Trấn áp cho ta!” Hắc y Hạo Thiên ném Hạo Thiên Tháp trong tay lên không trung.

Một luồng quy tắc sức mạnh khổng lồ trấn áp Côn Bằng và Bạch Trạch.

Sau đó, Cửu Long Ma Khí hóa thành Cửu Long Hắc Kiếm đen kịt,

hướng về phía Côn Bằng và Bạch Trạch chém xuống.

"Dừng tay!" Đúng lúc này, không gian nứt ra, bóng dáng Nữ Oa xuất hiện.

Nàng vội vàng ném Hồng Tú Cầu ra, va chạm với Cửu Long Hắc Kiếm.

Ầm!

Hai luồng quy tắc sức mạnh khác nhau đánh vào nhau.

Tạo ra lực xung kích mạnh mẽ.

Khiến núi sông xung quanh sụp đổ, đất rung núi chuyển.

Côn Bằng và Bạch Trạch cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Hắc y Hạo Thiên cũng bị luồng sức mạnh khổng lồ kia hất bay ra ngoài.

Nữ Oa lại vung tay, đỡ lấy Hạo Thiên Tháp màu đen trong tay.

"Đa tạ Nữ Oa Thánh Nhân cứu mạng chi ân!" "Bái kiến Diệp Thánh Nhân!" Côn Bằng, Bạch Trạch bước đến, cúi lạy Nữ Oa và Diệp Thanh.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Nữ Oa hỏi.

"Tâm ma, Hạo Thiên sinh ra tâm ma, Thiên Đạo đại kiếp sắp đến rồi!" Côn Bằng mang theo vẻ sợ hãi, nói cho Nữ Oa.

"Tâm ma?" Nữ Oa nhíu chặt mày, không ngờ, sư tôn vừa mới nói Ma Đạo phục sinh, bây giờ Hạo Thiên đã sinh ra tâm ma.

Xem ra, sự tình còn nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng.

"Nữ Oa, Diệp Thanh, các ngươi đến đúng lúc lắm." Đúng lúc này, hắc y Hạo Thiên đứng trước mặt họ.

Tuy bị quy tắc Tiên Đạo của Nữ Oa hất bay, nhưng hắn không hề

bị thương.

Ngược lại sương mù đen trên người càng lúc càng cường thịnh.

"Hạo Thiên, Thiên Đế tốt không làm, lại chạy đi làm ma, không phải đầu óc ngươi có vấn đề chứ!" Diệp Thanh nhíu mày.

Ma Đạo không được Tiên Đạo dung thứ, hai bên không đội trời chung.

Hạo Thiên vốn là chính tông Tiên Đạo, đệ tử môn hạ của Hồng Quân, lại là Thiên Đế do Hồng Quân chỉ định, thiên hạ ai dám không phục?

Nhưng bây giờ lại chạy đi làm một tên ma đầu người người hô đánh.

Thật không hiểu nổi.

"Hừ, Diệp Thanh, không phải vì ngươi sao!" "Hạo Thiên ta tuy là chủ tể Tam Giới, nhưng không thể ra lệnh cho Địa Giới." "Ngươi, không chỉ đoạt cơ duyên của ta, còn nhiều lần sỉ nhục ta, ta trở thành ma, đều là do ngươi ép!" Hắc y Hạo Thiên chỉ vào Diệp Thanh, sắc mặt u ám.

Ha, đúng là vì Diệp Thanh.

Nhưng trong Hồng Hoang này, người bị hắn gài bẫy nhiều như vậy, tại sao chỉ có Hạo Thiên lại thành ma?

"Không biết điều!" Diệp Thanh lắc đầu.

"Được rồi, không nói nhảm nữa, hôm nay ta sẽ cho các ngươi thấy uy lực của quy tắc Ma Đạo!" Hắc y Hạo Thiên nói xong, tất cả sương mù đen đều bị hắn hấp thu.

Trong nháy mắt, một luồng quy tắc cường đại tỏa ra.

Trong trời đất Hồng Hoang, Thiên Đạo oanh minh.

Ầm!

Trong khoảnh khắc, ma khí ngút trời.

Một luồng uy áp giống như Thánh Nhân truyền đi bốn phương.

“Ma Đạo Thánh Nhân, Hạo Thiên đã dùng Ma Đạo thành Thánh.” Nữ Oa và Diệp Thanh nhìn nhau.

Do Thiên Đạo vốn do Tiên Đạo và Ma Đạo tổ thành, cho nên, trong trời đất Hồng Hoang, Ma Đạo thành Thánh cũng không khó hiểu.

Bát Cảnh Cung.

“Có người thành Thánh?” “Không đúng, luồng sức mạnh quy tắc này đối lập với Tiên Đạo!” “Chẳng lẽ, là Ma Đạo?” Lão Tử nhìn Bắc Câu Lô Châu, niệm một câu, bóng dáng lập tức biến mất.

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới tiễn năm đệ tử cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi.

Đột nhiên trời đất rung chuyển.

Ông cũng nhìn về phía Bắc Câu Lô Châu một cái, cũng niệm: “Quy tắc Ma Đạo, có người dùng Ma Đạo thành Thánh rồi?” Lời vừa dứt, liền phá không mà đi.

Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm nhận được luồng khí tức kia.

Cũng đích thân đến đó.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề dẫn theo Nhiên Đăng và năm người khác vừa đi được nửa đường.

Đột nhiên dừng lại.

“Sư đệ, Bắc Câu Lô Châu có khí tức Ma Đạo xuất hiện, chúng ta

có nên đến đó độ hóa?" Tiếp Dẫn nhìn luồng quy tắc sức mạnh màu đen ở phương bắc, hỏi.

"Đạo Tổ nói, ma cũng có thể độ hóa, Tây Phương Giáo ta cần phát triển, hoặc đây là một cơ hội!" Chuẩn Đề gật đầu.

Lập tức, hai người dẫn theo Nhiên Đăng cùng đến Bắc Câu Lô Châu. ...

"Ồ, không ngờ, bản đế thành Thánh, lại khiến chư vị đều đến đông đủ, các Thánh Nhân Tiên Đạo định hội đồng bản tôn sao?" Hạo Thiên nhìn không gian dao động.

Từng Thánh Nhân chui ra.

Không khỏi lộ ra vẻ mặt cười lạnh.

"Đánh hội đồng à?

Cũng được thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy kiêng kỵ nhất những thứ không ra thể thống gì của ta, nhưng bảo Lục Thánh cùng vây công một Hạo Thiên bị tâm ma chiếm cứ thì ông ta có phần không làm được.

"Mau chóng rời khỏi cơ thể Hạo Thiên, nếu không, bản tôn nhất định sẽ chém ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên, chỉ vào Hạo Thiên áo đen, lạnh lùng nói.

"Ha ha ha ha, Nguyên Thủy Thiên Tôn, các Thánh nhân các ngươi tự cho mình thanh cao, ta thân là Ngọc Đế lại chẳng có chút thực lực nào!

Chương 107

Giờ đây, ngươi nghĩ ta sẽ sợ sao?

Ta đã thành Thánh dưới Thiên Đạo Hồng Hoang, nguyên thần ký thác nơi Thiên Đạo, làm sao ngươi chém được ta?" Hạo Thiên áo đen phá lên cười ha hả.

Đúng vậy, Thiên Đạo phân Tiên Ma, Tiên Đạo có thể ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, Ma Đạo cũng có thể.

Trừ phi chứng đạo vượt qua Thiên Đạo Hồng Hoang.

"Tốt, đã không nghe, vậy bản tôn sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Bàn Cổ Phiên!" Ầm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay.

Bàn Cổ Phiên vung lên, vô số quy tắc Tiên Đạo hóa thành kiếm quy tắc.

Uy lực của nó trực tiếp nghiền nát hư không, chém lên người Hạo Thiên.

Phụt!

Thánh huyết bay tung tóe, Hạo Thiên bị đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn bình tĩnh.

Ông ta là Thánh nhân đỉnh phong, còn Hạo Thiên chỉ vừa mới thành Thánh, vốn không phải đối thủ.

Chỉ là, lời của ông ta vừa dứt, sương đen trên người Hạo Thiên tuôn ra, vết thương kia lại lành lặn như chưa từng có.

"Hả?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra.

Quy tắc Ma Đạo có năng lực tự hồi phục sao?

Hơn nữa, nhìn thực lực của Hạo Thiên, dường như còn mạnh hơn lúc nãy vài phần.

"Lão già Nguyên Thủy, tiếp tục đi!" Hạo Thiên lại lao tới.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn tối sầm.

Tên khốn này lại dám gọi ông ta là lão già Nguyên Thủy?

Đúng là đáng chết.

Ông ta lại vung Bàn Cổ Phiên, đánh bay Hạo Thiên ra ngoài.

Sau đó… vết thương trên người Hạo Thiên lại lành, thực lực lại mạnh hơn lúc nãy một chút.

"Nhị sư đệ, đừng ra tay!" "Sư tôn từng nói, kẻ tu ma dựa vào oán khí và hận thù để tăng thực lực.

Ngươi ra tay với hắn chính là tăng thêm oán khí cho hắn.

Kích động hắn chính là tăng thêm hận thù của hắn.

Cứ thế này, không những không giết được hắn mà còn khiến hắn ngày càng mạnh hơn!" Lão Tử quan sát hồi lâu, cuối cùng cũng nhìn ra manh mối.

"Không hổ là Thái Thanh Thánh nhân, ngay cả điều này cũng nhìn ra được!

Nhưng mà, các ngươi không ra tay, ta sẽ ra tay, kết quả đều như nhau cả thôi.

Ta sẽ ngày càng mạnh, cuối cùng, có thể tùy tay nghiền ép các ngươi!" Hạo Thiên cười lạnh.

Hắn đã chờ ngày này rất lâu rồi.

Vốn tưởng cả đời này phải làm con rối của Thiên Đạo, khắp nơi

bị Thánh nhân áp chế, không ngờ lại có thứ gọi là ma chủng.

Đúng lúc này, một giọng nói khinh thường vang lên: "Ngươi thật sự tin là không ai giết được ngươi à?" Diệp Thanh bước ra.

Đúng vậy, Thánh nhân ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, rất khó giết chết, nhưng không phải là bất tử.

Chỉ cần có thứ có thể hủy diệt nguyên thần, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Diệp Thanh vừa hay có Thí Thần Thương, một Ma Đạo Thánh nhân cỏn con thì có gì đáng nói!

"Khoan đã, Diệp Thánh nhân!" Diệp Thanh đang định ra tay thì bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chặn lại.

"Hạo Thiên dù sao cũng là một Thiên Đế, là người của Tiên Đạo chúng ta.

Nếu có thể độ hóa, cũng là phúc của Tiên Đạo ta!" Tiếp Dẫn nói.

Tây phương đang cần người.

Nếu có thể độ hóa một vị Thánh nhân, đó chính là công đức vô lượng.

"Sư huynh ta nói không sai, độ hóa một người còn hơn giết một người.

Tông chỉ của Tây Phương giáo chúng ta là trước mặt chúng sinh, mọi người đều bình đẳng!" Chuẩn Đề cũng bước ra, hai tay chắp lại.

"Được thôi, nếu các ngươi có thể độ hóa, vậy mời tùy tiện!" Diệp Thanh phất phất tay.

Có người muốn tranh giành thể hiện, hắn cần gì phải tốn sức chứ.

Chỉ là, hai tên này chắc chắn sẽ bị vả mặt.

Tâm ma của Hạo Thiên đã tích tụ quá lâu rồi mới khiến hắn ma hóa.

Hơn nữa, sau khi ma hóa lại càng ngày càng mạnh, nếu có thể bị Tây Phương giáo độ hóa thì đúng là có quỷ.

"Đa tạ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói lời cảm tạ rồi bước lên.

"A di đà Phật, Hạo Thiên, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ!" Tiếp Dẫn ngồi xếp bằng trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, bắt đầu niệm kinh độ hóa, đồng thời, kim quang trên người tỏa ra rực rỡ.

Phật quang của Tây Phương giáo chiếu rọi thế gian, xua tan mọi dục niệm.

"Tây Phương giáo quả nhiên đã hoàn toàn tách khỏi Đạo môn!" Lão Tử thấy vậy, không khỏi lắc đầu.

Nhớ năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, tất cả đều là người trong Đạo môn.

Không ngờ, họ lại đi trên một con đường khác.

Chỉ là, Phật Đạo thật sự có thể độ hóa tâm ma sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa cũng lần đầu thấy Phật Đạo của Tây Phương giáo thể hiện.

Họ cũng có suy nghĩ giống Lão Tử.

Dĩ nhiên, họ hy vọng Tây phương có thể độ hóa Hạo Thiên, như vậy cũng là một việc công đức.

Thế nhưng, Hạo Thiên tắm mình trong Phật quang, dường như không hề bị ảnh hưởng.

"Ba ngàn Đại Đạo, tương sinh tương khắc.

Phật Đạo có thể trừ tà tránh hung, cũng có thể trảm yêu trừ ma,

nhưng còn phải xem mạnh yếu!

Bằng chút thực lực quèn của các ngươi mà cũng đòi độ hóa Hạo Thiên Đại Đế ta sao?

Cút cho ta!" Hạo Thiên gầm lên một tiếng, một luồng ma khí hóa thành kiếm, chém lên lớp phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

"Hạo Thiên, đừng bị tâm ma khống chế nữa, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ!" Chuẩn Đề thấy vậy, cũng tỏa Phật quang phổ chiếu, cùng Tiếp Dẫn độ hóa Hạo Thiên.

Tuy nhiên, ma khí của Hạo Thiên ở trong Phật quang dường như không hề suy giảm, ngược lại còn ngày càng cường thịnh.

Ngay sau đó, một thanh trường kiếm đen kịt xuất hiện trong tay Hạo Thiên, chém về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Hai vị tôn giả, cẩn thận!" Lão Tử mắt nhanh tay lẹ, vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, bao bọc lấy hai người.

Bang!

Một tiếng vang chói tai vang lên.

Dù cách lớp phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, cũng chấn cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đầu váng mắt hoa.

"Hai tên lừa ngốc vô tri, cũng đòi độ hóa bản tôn?

Nằm mơ đi!" Hạo Thiên cầm kiếm đứng đó, vẻ mặt khinh thường nhìn Tây Phương Nhị Thánh.

"..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề siết chặt nắm đấm.

Mẹ nó, rõ ràng có tóc, tại sao lại bị gọi là lừa ngốc?

Hơn nữa, không thấy bên cạnh có năm vị đệ tử sao?

Có thể giữ chút thể diện được không.

Hai người vội vàng niệm A di đà Phật trong lòng, nếu không tính nóng nảy nổi lên, chắc chắn sẽ xông lên đại chiến một trận với Hạo Thiên.

“Sao, muốn đánh nhau à?

Ha!” Hạo Thiên không cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chút mặt mũi nào.

Kích động hận thù chỉ làm hắn tăng thêm thực lực.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người xung quanh thấy vậy, đều tức giận mà không dám nói gì.

“Hai vị đại sư, còn muốn thử độ hóa nữa không?” Diệp Thanh xách Thí Thần Thương đến trước mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Hừ!” Hai người ngẩng đầu, sắc mặt trầm xuống.

Tên tiểu hỗn đản này, món nợ lần trước khiến Tây Phương giáo tổn thất thảm trọng còn chưa tính với ngươi đâu đấy.

Bây giờ lại còn châm chọc!

Thật đáng ghét.

“Nếu các vị không độ hóa nữa, vậy ta lên nhé!” Diệp Thanh cười cười, quay người đi về phía Hạo Thiên.

Đối mặt với Diệp Thanh, Hạo Thiên nhíu chặt mày.

Bởi vì, hắn cảm nhận được luồng sát phạt chi lực đáng sợ truyền đến từ Thí Thần Thương.

Chỉ là, Thí Thần Thương có thể làm tổn thương nguyên thần của Thánh nhân, nhưng cũng chỉ là làm tổn thương thôi.

Hắn không tin Diệp Thanh có thể thật sự giết chết mình.

Bên cạnh, Nữ Oa, Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh đều không chớp mắt nhìn chằm chằm.

Họ muốn xem trận chiến này, rốt cuộc ai thắng ai thua.

Thí Thần Thương liệu có thật sự diệt được Thánh nhân hay không.

Dù sao, đó cũng chỉ là lời đồn, chưa ai tận mắt chứng kiến.

Cái chết của Đế Tuấn và Thái Nhất năm đó, họ cũng không nhìn thấy, nếu không đã chẳng để Diệp Thanh giở trò, lại còn để hắn hồi sinh được họ.

"Hạo Thiên, chuẩn bị xong chưa?" Diệp Thanh thản nhiên nói.

"Diệp Thanh, đừng tưởng ngươi lấy ra Thí Thần Thương thì ta sẽ sợ.

Ma Đạo của ta quật khởi, ta không tin, trời không giúp ta?" Sắc mặt Hạo Thiên lạnh đi, một luồng ma vụ cường đại bao phủ lấy thân thể hắn.

Ngay sau đó, cửu long ma khí hóa thành kiếm, chém về phía Diệp Thanh.

Chương 108

Thấy vậy, sắc mặt Diệp Thanh vẫn bình tĩnh.

Thí Thần Thương khẽ nhấc lên, mũi thương xé rách hư không, mạnh mẽ lao tới.

Keng!

Thí Thần Thương đâm vào thanh kiếm do cửu long ma khí hóa thành, khiến nó vỡ tan tành.

Quy tắc sát phạt kinh khủng quét qua.

Quy tắc Ma Đạo tung hoành.

Diệp Thanh tay nắm cán thương, xông thẳng vào.

Xuyên qua lớp ma vụ dày đặc, một tiếng "phụt", đâm xuyên qua thân thể Hạo Thiên.

Thí Thần Thương là đệ nhất sát phạt lợi khí của Hồng Hoang.

Uy lực của nó không ai nghi ngờ.

Nhưng có thể diệt được nguyên thần của đối phương hay không, thật sự là một ẩn số.

Tất cả các Thánh nhân lúc này đều nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên.

Tuy bị Thí Thần Thương đâm xuyên, nhưng sương đen trên người hắn ngày càng đậm đặc, bao phủ hoàn toàn thân thể hắn.

Sau đó.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên.

Sương đen nổ tung, hóa thành từng điểm quy tắc Ma Đạo, biến mất không thấy.

Hạo Thiên áo đen cũng dần dần khôi phục lại dáng vẻ ngày xưa.

"Không thể nào, sao lại như vậy?" Hắn nhìn sức mạnh đang trôi đi với tốc độ chóng mặt.

Từ Thánh nhân, hắn biến thành Chuẩn Thánh như trước kia.

Hắn cảm giác, lực lượng nguyên thần cũng đang tiêu tán.

Ngay sau đó!

Hắn nhìn Diệp Thanh thật sâu, mang theo vẻ mặt không cam lòng, ầm ầm ngã xuống.

Đùng!

Lúc này, Thiên Đạo đột nhiên rung chuyển.

Trên hư không, quy tắc cuồn cuộn.

Quy tắc màu trắng rõ ràng đang áp chế quy tắc màu đen.

Nhưng vào lúc này, quy tắc màu đen lại náo động.

Cả bầu trời trở nên âm u.

Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều hoảng sợ nhìn dị tượng này.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm kinh thiên vang lên.

Bầu trời đột nhiên đổ mưa đen.

"..." Rất nhiều người ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Tiên Đạo Thánh nhân vẫn lạc, trời đất đồng bi, huyết vũ bay lượn.

Bây giờ, mưa đen là cái quỷ gì?

“Ma Đạo Thánh nhân vẫn lạc, trời giáng ma vũ, trời đất đồng bi sao?” Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác nhìn cảnh này, cũng đưa mắt nhìn nhau.

Một là kinh ngạc, hai con đường khác nhau lại xuất hiện hai dị tượng khác nhau.

Hai là chấn động, Diệp Thanh thật sự có thể đồ Thánh.

Đặc biệt là Côn Bằng, nhớ năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, Diệp Thanh chẳng phải chỉ là một Đại La Kim Tiên sao?

Hấp ta hấp tấp chạy vào Tử Tiêu Cung, còn va bay cả Tiếp Dẫn.

Trong tình huống đó, ai có thể ngờ được thành tựu của hắn ngày hôm nay?

Mới bao lâu chứ?

Từ Đại La Kim Tiên lên Thánh nhân đỉnh phong, sở hữu thực lực đồ Thánh.

E rằng, trong trời đất Hồng Hoang này, ngoài Đạo Tổ Hồng Quân ra, chỉ có một mình hắn thôi.

“Côn Bằng bái tạ Diệp Thánh nhân!” “Bạch Trạch bái tạ Diệp Thánh nhân!” Cả hai người cùng cúi lạy Diệp Thanh.

Nếu không có hắn, e rằng không ai giết được Hạo Thiên, Yêu tộc sẽ rơi vào nguy hiểm.

“Chuyện nhỏ, đứng lên đi!” Diệp Thanh phất phất tay.

Hắn cười ha hả với Nữ Oa, nói: “Tiểu Nữ Oa, ta đã cứu Yêu tộc, nàng định cảm tạ ta thế nào đây?” Nữ Oa nghe vậy, trong đầu bất giác hiện lên lời Diệp Thanh nói trước đó về việc “phồn thực hậu đại”.

Sắc mặt nàng không khỏi trầm xuống.

“Vô sỉ!” Nói xong, Nữ Oa xé rách hư không, biến mất tại chỗ.

“Này… Ta chỉ hỏi nàng cảm tạ ta thế nào, vô sỉ chỗ nào chứ?” Diệp Thanh quay đầu, nhìn về phía Lão Tử và những người khác.

“Ta vô sỉ lắm sao?” Diệp Thanh hỏi.

“Vô sỉ!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đồng thanh nói, sau đó liền dẫn Nhiên Đăng Đạo Nhân và các đệ tử rời đi.

“Này, các đại sư, người xuất gia không nói dối đâu!” Diệp Thanh thật bất đắc dĩ, bây giờ ngay cả hòa thượng cũng không đáng tin nữa.

“Quả thực vô sỉ!” Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nói một câu rồi biến mất.

Lão Tử trước khi đi, vỗ vỗ vai Diệp Thanh, ý bảo hắn nén bi thương đi, ai bảo ngươi đắc tội hết tất cả bọn họ làm gì?

“Diệp Thanh đạo hữu, cố lên!” Chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ là cùng một phe với Diệp Thanh, mới nói một câu có lương tâm hơn.

Chỉ là, lời này nghe sao mà kỳ quặc thế?

Bảo ta cố lên?

Ta vừa rồi chỉ bảo Nữ Oa cảm tạ ta một chút thôi mà, có gì đâu?

“Côn Bằng, Bạch Trạch, hai ngươi thấy sao?” Các Thánh nhân khác đều đã đi, bây giờ ở đây chỉ còn lại Côn Bằng và Bạch Trạch.

Nhưng hai người này trực tiếp nói: “Diệp Thánh nhân, Yêu tộc ta gặp kiếp nạn này, có nhiều việc cần xử lý, chúng ta đi trước!” Nói đùa à.

Chuyện giữa các Thánh nhân, ít tham gia vào thì tốt hơn.

Chẳng mấy chốc, cơn mưa ma đã tạnh.

Bầu trời dần khôi phục lại vẻ trong sáng.

Nhưng Hạo Thiên chết rồi, Thiên Đình vô chủ, phải làm sao đây?

Sau khi Lục Đại Thiên Định Thánh Nhân thương lượng, họ quyết định chọn một người có công đức vô lượng từ nhân gian lên trời đảm nhiệm chức Ngọc Đế.

Người như vậy dễ khống chế, cũng sẽ không có tâm ma.

Còn việc chọn Diệp Thanh, thôi bỏ đi.

Trừ Nữ Oa và Thông Thiên, bốn người còn lại đều phản đối.

Nói đùa sao, Địa Phủ bị Vu tộc khống chế, giờ lại để Diệp Thanh quản Thiên giới và Nhân giới, vậy thì cả Hồng Hoang này đều mang họ Diệp hết à?

Bọn họ còn chỗ dung thân sao?

Dĩ nhiên, họ không tìm Diệp Thanh, Diệp Thanh cũng chẳng mong gì hơn là được tiêu dao tự tại.

Cuối cùng, lại là Thái Bạch Kim Tinh hạ phàm, tìm được một người họ Trương, trực tiếp đưa lên Thiên Đình, trở thành Ngọc Đế mới.

Hồng Hoang hạ giới cuối cùng cũng có được một khoảng thời gian yên tĩnh ngắn ngủi.

Nhưng, Tây Phương giáo lại có rất nhiều chuyện.

Không chỉ phải phát triển giáo phái, mà còn phải phổ độ chúng sinh, để họ tránh xa Ma Đạo.

Không lâu sau, Nhiên Đăng trở thành Nhiên Đăng Phật Tổ, là Quá Khứ Phật.

Đệ tử của ông ta là Thích Ca Mâu Ni ngộ đạo dưới cây bồ đề ở Tây phương, trở thành Hiện Tại Phật, và đổi tên Tây Phương giáo thành Phật Tông.

Từ đó, Phật môn chính thức thành lập.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy rằng, bao nhiêu năm vất vả phát triển Tây Phương giáo đều không như ý, không bằng để Hiện Tại Phật phát triển theo một phương thức mới.

Vì vậy, họ cam tâm tình nguyện lui về sau hỗ trợ, để Thích Ca Mâu Ni quản lý Tây phương, xưng là Như Lai Phật Tổ.

Phật Tông Tây phương ngoài Quá Khứ Phật, Hiện Tại Phật, còn có Vị Lai Phật Di Lặc.

Đệ tử Xiển Giáo là Từ Hàng Đạo Nhân trở thành Quan Thế Âm Bồ Tát.

Phổ Hiền Chân Nhân sau khi nhập Phật Tông, trở thành Phổ Hiền Bồ Tát trong ba đại sĩ của Phật môn.

Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn trở thành Văn Thù Bồ Tát.

Cụ Lưu Tôn trở thành Cụ Lưu Tôn Phật.

Đến đây, Tây phương đại hưng.

Nhưng bây giờ lại có một vấn đề nan giải, Phật môn hưng thịnh rồi thì truyền bá như thế nào?

Như Lai nghĩ ra một cách.

Một ngày, tại Linh Sơn hội, Như Lai truyền đạo.

Phật Tổ cầm một đóa hoa kim bà la, vẻ mặt an tường, nhưng không nói một lời.

Mọi người đều không hiểu ý của ngài, đưa mắt nhìn nhau, chỉ có Ma Ha Ca Diếp là mỉm cười.

Như Lai nói: “Ta có Phật pháp tinh thâm phổ chiếu vũ trụ, bao hàm vạn hữu, là tâm pháp ảo diệu diệt sinh tử, siêu thoát luân hồi, có thể

thoát khỏi mọi biểu tướng giả dối để tu thành chính quả, sự kỳ diệu trong đó khó có thể diễn tả bằng lời.

Ta không lập văn tự, lấy tâm truyền tâm, truyền riêng một tông phái ngoài giáo lý, nay truyền cho Ma Ha Ca Diếp." Nghe lời này, mọi người đều ngưỡng mộ.

Nhưng nhị đệ tử Kim Thiền Tử lại không vui.

"Sư phụ, con không hiểu!" Ca Diếp chỉ cười một tiếng là được Phật pháp tương truyền, ai biết được là thật biết hay giả biết?

Hơn nữa, ngài cầm một đóa hoa, bảo ta đoán, ai mà biết là ý gì chứ.

Chương 109

“Không hiểu thì hãy tham ngộ cho đến khi hiểu!

Một ngày tham không thấu, thì tham hai ngày.

Một đời tham không thấu, thì tham hai đời!” Kim Thiền Tử nghe vậy, vô cùng cạn lời.

Nhưng vì để thành Phật, hắn cũng chấp nhận nhiệm vụ của Như Lai.

Hắn đi khắp thế gian, trải qua mấy năm, vẫn không thể tham ngộ thấu đáo.

“Nếu một đời tham không thấu, vậy ta liền đi luân hồi vậy!” Kim Thiền Tử nói xong, liền đến Địa Phủ.

“Ơ, tên lừa ngốc ở đâu ra vậy?” Thập Nhị Tổ Vu vốn đang bế quan, lại thấy một hòa thượng đến Địa Phủ, Đế Giang liền quát lớn một tiếng.

Ngay sau đó, mười hai người lần lượt xuất hiện, dọa Kim Thiền Tử giật nảy mình.

“Chư vị, ta phụng chỉ Phật Tổ, vào Lục Đạo Luân Hồi, nhập thế tu hành!” Kim Thiền Tử nói rõ ý định.

“Phật Tổ là cái thứ gì?” 104.

Do Thập Nhị Tổ Vu vẫn luôn ở Địa Phủ, chưa từng xuất quan nên không biết về biến cố lớn của Tây Phương giáo.

“A di đà Phật, mấy vị thí chủ, dù quản lý Địa Phủ, cũng không thể vô lễ với Phật Tổ như vậy chứ?” Sắc mặt Kim Thiền Tử có chút khó coi.

Tuy hắn có chút không vui vì sự bất công của Như Lai, nhưng cũng chưa đến mức ly kinh bạn đạo.

Dù sao, Phật môn Tây phương phổ độ chúng sinh, công đức vô lượng.

Đặc biệt là Phật Tổ Như Lai, pháp lực vô biên.

"Gì?

Không thể vô lễ với Phật Tổ?

Ngươi có biết ta là ai không?" Chúc Dung hỏi.

Thập Nhị Tổ Vu trời không sợ, đất không sợ, ngay cả Thiên Đạo cũng không kính, tại sao phải tôn kính một Phật Tổ không biết từ đâu ra?

"Không biết!" Kim Thiền Tử lắc đầu.

"Hả?

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu bọn ta mà cũng không biết, cút!" Đế Giang trực tiếp phất tay, đánh bay Kim Thiền Tử ra khỏi Địa Phủ.

Mẹ nó, cũng không nhìn xem Địa Phủ là do ai mở, muốn luân hồi thì thôi đi, còn nói bọn ta vô lễ?

Vô lễ cái búa.

"Mấy vị, trời đất nhân tam giới, đều do Thiên Đình Ngọc Đế quản hạt.

Lục Đạo Luân Hồi là tuân theo thiên ý, các vị lại trăm bề cản trở, không sợ Thiên Đình biết sao?" Kim Thiền Tử ở bên ngoài hét lớn.

Phật Tông sau này mới hưng thịnh, hắn làm sao biết Địa Phủ do Thập Nhị Tổ Vu chưởng quản?

Cho nên, lời nói này khiến bọn họ nghe không lọt tai.

“Tên lừa ngốc chết tiệt, ồn ào chết đi được, để ta đi chém chết hắn.” Cộng Công nói xong, định đi ra ngoài.

Lúc này, Hậu Thổ lại nói: “Đừng vội, nếu tên hòa thượng này muốn luân hồi, chúng ta cứ để hắn luân hồi là được.” “Hả, tại sao?” Chúc Dung và Cộng Công đều không hiểu. 105.

Tây Phương giáo vẫn luôn tính kế Vu tộc, tại sao phải để người của họ luân hồi?

“Ha, người của Tây Phương giáo nhập thế tu hành, chắc chắn là đi vào nhân gian.

Còn việc làm người, hay làm lợn làm chó, chẳng phải là tùy chúng ta sao!” Hậu Thổ mỉm cười.

Đúng là phụ nữ, tâm kế quả thật không thể lường được.

“Ha ha ha, cách của Hậu Thổ muội tử không tệ, chúng ta hãy để tên lừa ngốc đó luân hồi thành một con lợn.” “Được!

Cứ làm vậy đi!” Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu lại cho Kim Thiền Tử vào.

“Chư vị sau này nên nhớ, Phật độ thế nhân, tuy các vị là tiên quan Địa Phủ, cũng nên biết công đức của Phật môn, không được sỉ nhục Phật Tổ!” Kim Thiền Tử vừa đi về phía Lục Đạo Luân Hồi, vừa không quên tuyên dương Phật pháp, độ hóa Thập Nhị Tổ Vu.

“Được rồi được rồi, mau đi đi!” Thập Nhị Tổ Vu nghe đến ù cả tai.

Chẳng mấy chốc, họ đã đưa Kim Thiền Tử đến nơi Lục Đạo Luân Hồi.

“Chư vị, ta nhập thế tu hành, liền vào Nhân Đạo, sau này sẽ gặp lại!” Nói xong, Kim Thiền Tử đi về phía Nhân Đạo.

Lúc này, Đế Giang đá một cước, trực tiếp đá Kim Thiền Tử vào Súc Sinh Đạo.

"Này, các ngươi…" Lời hắn chưa nói xong, thân thể đã bị hút vào trong.

"Ha ha ha, hòa thượng lắm lời, để ngươi biến thành một con lợn, tu hành cho tốt, sửa cái tật lắm mồm đi!" Thập Nhị Tổ Vu phá lên cười ha hả.

Thế nhưng, hành động này lại khiến Phật Tông nổi giận.

Tại Tây Phương giáo, Như Lai đang ngồi trên bảo điện Linh Sơn, giảng kinh tụng Phật cho chúng đệ tử.

Xung quanh là các loại Già Đà, Bồ Tát đứng nghiêm trang.

Không lâu sau, một vị hòa thượng áo trắng bước nhanh vào.

Như Lai nhíu mày, Kim Thiền Tử không phải đã nhập thế tu hành rồi sao?

Sao về nhanh vậy?

"Đệ tử bái kiến Phật Tổ!" Kim Thiền Tử hai tay chắp lại, cung kính cúi lạy.

"Sao luân hồi một đời nhanh vậy?

Đã lĩnh ngộ được rồi sao?" Như Lai biết, ngộ tính của Kim Thiền Tử rất kém, phải trải qua mười đời luân hồi mới thành chính quả.

Nhưng đời thứ nhất cũng quá nhanh rồi.

"Phật Tổ, đệ tử hổ thẹn, một đời vẫn chưa lĩnh ngộ được." Kim Thiền Tử vẻ mặt buồn bực.

Ta biến thành lợn, mới mấy tháng đã bị người ta làm thịt, lĩnh ngộ cái gì chứ?

“Nếu đã như vậy, vậy tiếp tục đi luân hồi đi!” Như Lai đâu biết được chuyện Kim Thiền Tử gặp phải, chỉ cho rằng Kim Thiền Tử không nỗ lực, nên bảo hắn tiếp tục luân hồi.

Cũng khó trách, hiện tại đang là Thiên Đạo đại kiếp, thiên cơ hỗn độn, không thể suy tính được gì cả.

Dù đã thành Thánh vị, ngài cũng không biết đời thứ nhất của Kim Thiền Tử đã biến thành một con lợn.

“Phật Tổ!” Kim Thiền Tử chuẩn bị giải thích.

Nhưng Phật Tổ lại trực tiếp phất tay, nói: “Không cần nói nữa, đi đi!” “Đệ tử lĩnh pháp chỉ!” Kim Thiền Tử rời đi.

Mang theo tâm trạng uất ức, hắn lại một lần nữa đến Địa Phủ.

“Ồ, tiểu lừa ngốc, lại đến nữa à?” Thập Nhị Tổ Vu thấy Kim Thiền Tử, vẻ mặt đầy hưng phấn.

“Chư vị, ta là đệ tử dưới trướng Phật Tổ, luân hồi nhập thế là để tu hành, các vị ném ta vào Súc Sinh Đạo, bảo ta tu hành thế nào?” Kim Thiền Tử vẻ mặt uất ức, lần này báo luôn danh phận.

Ta là đệ tử Phật Tổ đó.

Nếu các ngươi còn dám ném ta vào Súc Sinh Đạo, Phật Tổ nhất định sẽ không tha.

“Đệ tử Phật Tổ thì sao?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai tên đó ở trước mặt ta còn không dám tự xưng là tổ.” Đế Giang nói.

“Đúng, Thập Nhị Tổ Vu bọn ta mới là tổ, Tây phương là cái thá gì!” Cú Mang tiếp lời, mắng một tràng.

Kim Thiền Tử nghe vậy, vẻ mặt ngơ ngác.

Tiếp Dẫn là ai?

Chuẩn Đề lại là ai?

Do hiện tại Tây Phương giáo đã bị Phật môn thay thế, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã lui về sau màn.

Trừ một số đệ tử cũ của Tây Phương giáo biết, những người khác đều không biết.

"Lũ man rợ, đúng là không thể nói lý lẽ." Kim Thiền Tử nổi giận, Tây phương thần thánh, phổ độ chúng sinh, những kẻ này lại sỉ nhục Phật môn như vậy.

Hắn chưa từng thấy tiểu quan Địa Phủ nào lại ngông cuồng như thế.

"Tên lừa ngốc này dám mắng chúng ta, huynh đệ, tẩn nó!" Thập Nhị Tổ Vu xông lên, đánh cho Kim Thiền Tử sưng đầu u trán, không còn chút khí phách nào.

Sau đó, không có gì bất ngờ, lại bị ném vào Súc Sinh Đạo.

Lần này, hắn biến thành một con chó.

Tuy tuổi thọ của lợn ngắn, chưa đầy một năm đã bị người ta làm thịt.

Nhưng một con chó, dù sao cũng sống được mười mấy năm.

Khi sinh mệnh kết thúc, Kim Thiền Tử lại trở về Linh Sơn.

Phật Tổ lại một lần nữa nhíu mày.

"Kim Thiền Tử, ta Phật từ bi, để ngươi luân hồi tham ngộ Phật Đạo, sao chỉ mới mười mấy năm ngắn ngủi đã kết thúc một đời, có thể tham ngộ được gì chứ?" Như Lai mắng Kim Thiền Tử một trận.

Nếu thật tâm nhập thế tu hành thì thôi đi, đằng này lại nhập thế đi

chơi à?

Sao về nhanh vậy.

“Phật Tổ, đệ tử oan uổng a!” Kim Thiền Tử chuẩn bị kêu oan.

Thế nhưng, Như Lai lười nghe, lại đuổi hắn đi.

Trước cửa Địa Phủ, Kim Thiền Tử khóc không ra nước mắt.

Hắn không ngờ trong Địa Phủ lại có những kẻ kiêu ngạo như vậy.

Để được luân hồi thành người, nhập thế tu hành, cũng để không bị Phật Tổ chỉ trích nữa, Kim Thiền Tử chuẩn bị thượng cáo lên Thiên Đình.

“Đệ tử Phật môn Kim Thiền Tử kiến kiến Ngọc Đế!” Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Kim Thiền Tử khẽ hành lễ.

“Hóa ra là đệ tử Phật môn Tây phương, không biết lên trời tìm trẫm có việc gì?” Ngọc Đế ngồi trên bảo tọa, Vương Mẫu Dao Trì ngồi bên cạnh.

Vị Ngọc Đế này chính là người mà Thái Bạch Kim Tinh tìm từ nhân gian.

Trải qua bao năm rèn luyện, cũng có phong thái của một Ngọc Đế.

Nhưng mọi việc lớn nhỏ ở Thiên Đình, cơ bản đều do Dao Trì quản lý, cũng là Dao Trì dạy dỗ Ngọc Đế.

“Trời đất nhân tam giới, đều do Thiên Đình chưởng quản.

Ta phụng ý chỉ Phật Tổ, tham ngộ ‘niêm hoa nhất tiếu’, cần luân hồi nhập thế, nhưng khổ nỗi ở Địa Phủ có mười hai kẻ kiêu ngạo, lần lượt ném ta vào Súc Sinh Đạo, một đời làm lợn, một đời làm chó.

Xin hỏi Ngọc Đế, việc này giải thích thế nào?” Thiên Đình chưởng quản trời đất nhân tam giới, nhưng lại không quản được Phật

môn.

Chương 110

Do hiện tại Phật môn cường thịnh, dưới Thiên Đạo đại kiếp, cũng cần dựa vào Phật môn để độ hóa tâm ma.

Vì thế, Phật môn còn đứng trên cả Thiên Đình.

"Phụt!" Chúng thần Thiên Đình nghe vậy, đều không nhịn được cười.

Một đời làm lợn, một đời làm chó?

Hòa thượng này cũng là một kẻ xui xẻo, chẳng lẽ đã đắc tội với Thập Nhị Tổ Vu?

"Ồ?

Có chuyện như vậy sao?" Ngọc Đế nhíu mày, cảm thấy Kim Thiền Tử thật đáng thương.

Hơn nữa, ông ta chưởng quản trời đất nhân tam giới, tại sao từ trước đến nay chưa có ai nhắc đến chuyện Địa Phủ?

Tam giới Lục Đạo Luân Hồi, sinh sôi không ngừng, là một khâu quan trọng, nếu Địa Phủ làm bừa, chẳng phải sẽ loạn hết cả sao?

Phải nói rằng, Ngọc Đế này ngồi đúng vị trí rồi, biết được tầm quan trọng của Lục Đạo Luân Hồi.

"Thái Bạch Kim Tinh, truyền thánh chỉ của trẫm, lệnh cho người quản sự ở Địa Phủ lên Thiên Đình kiến trẫm!" Ngọc Đế ra vẻ uy nghiêm.

Kim Thiền Tử cũng thở phào nhẹ nhõm, có Ngọc Đế ra mặt, xem mười hai tên ở Địa Phủ kia còn dám ném hắn vào Súc Sinh Đạo không?

Không chừng còn bị bãi quan miễn chức, chịu hình phạt của thiên quy.

Chỉ là… lời của Ngọc Đế tuy đã nói ra, nhưng không có ai dám đáp lại.

Thái Bạch Kim Tinh đứng đó, mắt nhắm hờ, như thể không nghe thấy gì.

Nói đùa à.

Đi chọc giận đám người ở Địa Phủ, đó là Thọ Tinh Công treo cổ, chê mình sống quá dài à.

"Khụ khụ!" Lúc này, Vương Mẫu Dao Trì vội ho nhẹ hai tiếng, muốn nhắc nhở Ngọc Đế.

Ta sở dĩ không cho ngươi biết chuyện Địa Phủ, là vì sợ đắc tội với đám điên đó.

Hạo Thiên năm đó còn tại vị, bọn chúng còn dám phá cả Thiên Đình, huống chi là một phàm nhân lên làm Ngọc Đế, tu vi thực lực được bao nhiêu.

E rằng vừa nhìn thấy, đã sợ đến tè ra quần rồi.

Nhưng Ngọc Đế đâu biết.

Thấy Vương Mẫu ho nhẹ, liền nói: "Vương Mẫu, nếu không khỏe, cứ về Dao Trì nghỉ ngơi đi!" "Ách…" Vương Mẫu thật bất đắc dĩ, ngốc thật hay giả ngốc đây.

Dù sao cũng đã làm Ngọc Đế lâu như vậy, ngay cả lời nhắc nhở cũng không nhìn ra sao?

"Thái Bạch Kim Tinh, sao không nói gì?" Ngọc Đế không để ý đến Vương Mẫu, liền nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh.

"Ách…" Thái Bạch Kim Tinh bước ra.

Bị điểm danh, không thể giả vờ được nữa.

Thế là, ông ta chỉ vào một vị thiên thần bên cạnh nói: "Bệ hạ, lão thần tuổi đã cao, hay để Nam Đẩu Tinh Quân đi đi!" Thấy Thái Bạch Kim Tinh tiến cử, Nam Đẩu Tinh Quân trong lòng đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời của ông ta một lượt.

Mẹ nó, ngươi sợ chết thì cứ trực tiếp từ chối, tại sao lại đẩy lên đầu ta?

"Bệ hạ, tiểu thần vừa rồi không cẩn thận bị trẹo chân, ngài để Bắc Đẩu Tinh Quân đi đi!" Không còn cách nào khác, chỉ có thể đẩy cho người tiếp theo.

Nhưng Bắc Đẩu Tinh Quân nghe vậy, sắc mặt liền tái đi.

Chúng ta dù sao cũng là huynh đệ, mẹ nó có ai lại chơi khăm huynh đệ như vậy không?

"Bệ hạ, mấy ngày nay thần có chút không khỏe, hay để Tứ Đại Thiên Vương đi đi!" Bắc Đẩu Tinh Quân chỉ vào bốn người đang đàn ca sáo nhị, nói.

Tứ Đại Thiên Vương đều ngẩn ra, trong lòng đồng thời hiện lên một câu "mẹ nó chứ".

Lão tử đắc tội với ngươi à?

Sao lại chơi khăm ta như vậy.

Năm đó, họ mới lên Thiên Đình nhậm chức, đã bị tên trá hình Dương Tiễn kia phá tan Thiên Đình.

Thái Thanh Thánh nhân ra mặt cũng vô dụng.

Bởi vì tên Diệp Thanh kia quá lợi hại.

Cuối cùng, Hạo Thiên Đại Đế không những phải thả Dao Cơ ra, mà còn phải công khai xin lỗi.

Bây giờ, bảo họ đi Địa Phủ?

Không biết tên Diệp Thanh kia mới là chủ nhân thật sự của Địa Phủ sao?

"Bệ hạ, thần…" "Đủ rồi!" Sắc mặt Ngọc Đế trầm xuống, ngắt lời Tứ Đại Thiên Vương.

Ông ta biết, những người này rõ ràng là đang thoái thác, chẳng lẽ Địa Phủ đáng sợ đến vậy sao?

Cảnh tượng này khiến Kim Thiền Tử mở rộng tầm mắt.

Chúng thần Thiên Đình, bất kỳ ai xuống Địa Phủ cũng đều là đại lão, sao lại rụt rè như vậy?

"Nói cho trẫm biết, tại sao các ngươi không muốn đi Địa Phủ truyền lời?

Địa Phủ rốt cuộc có chuyện gì?

Từ khi trẫm lên trời, chưa từng có ai nói về chuyện liên quan đến Địa Phủ!" Ngọc Đế nổi giận, công khai hỏi.

Lúc này, Vương Mẫu Dao Trì đứng lên, nói: "Ngọc Đế, nếu sự tình đã đến nước này, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!

Địa Phủ, chúng ta không chọc nổi.

Không chỉ chúng ta không chọc nổi, mà bất kỳ ai cũng không chọc nổi!" Lời này vừa nói ra, khiến cả Ngọc Đế và Kim Thiền Tử đều sững sờ.

Thiên Đình không chọc nổi Địa Phủ?

Thậm chí, bất kỳ ai cũng không chọc nổi Địa Phủ?

Thiên Đình không phải là chúa tể Tam giới sao?

Sao lại có thể như vậy!

Trong lúc Kim Thiền Tử ngơ ngác, Vương Mẫu lại lên tiếng: "Kim Thiền Tử, đi đi, Ngọc Đế không quản được chuyện Địa Phủ.

Còn về việc luân hồi, đó là chuyện giữa Phật môn Tây phương và Địa Phủ, sau này xin đừng đến Thiên Đình nữa!" Bà sợ rồi.

Nếu chọc giận đám điên đó, e rằng Thiên Đình vừa mới ổn định lại sẽ nổi sóng gió.

Phật môn Tây phương muốn luân hồi, vậy cứ trực tiếp tìm Địa Phủ, đừng để Thiên Đình dính vào nhân quả.

"…" Kim Thiền Tử định nói thêm.

Vương Mẫu phất tay, nói: "Đừng nói nữa, đi đi!" Thấy Vương Mẫu kiên quyết như vậy, Kim Thiền Tử lòng đầy thất vọng rời khỏi Thiên Đình.

Hắn chưa từng nghĩ, Thiên Đình lại không quản được chuyện Địa Phủ?

Chúa tể Tam giới có vẻ hơi nực cười rồi.

Nhưng, hắn phải luân hồi.

Bất đắc dĩ, hắn lại phải đến Địa Phủ.

Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy, lại lên tinh thần, tên này đúng là con gián đánh không chết.

Đã luân hồi hai kiếp rồi mà còn đến.

"Hừ, Thiên Đình không có cách nào quản, nhưng ta, Kim Thiền Tử, không sợ.

Phật viết: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!" Kim Thiền Tử hai tay chắp lại, vẻ mặt mặc cho xử trí.

"Di, tiểu tử này lại dám lên trời cáo trạng, đi, ném hắn vào Súc

Sinh Đạo!" Thế là, đời thứ ba của Kim Thiền Tử lại trở thành súc sinh.

Lần này, hắn luân hồi thành một con ve sầu.

Thập Nhị Tổ Vu nghĩ, chẳng phải hắn tên là Kim Thiền Tử (ve sầu vàng) sao?

Vậy cho hắn biến thành ve sầu luôn.

Kết quả, bị người bắt ve bắt được, làm thành vị thuốc.

Đời thứ tư, lại đến.

Bị luân hồi thành một con gián, kết quả bị người ta giẫm chết.

Đời thứ năm, luân hồi thành một con chuột, kết quả bị thuốc chuột độc chết.

Đời thứ sáu… Đời thứ chín, luân hồi thành một con cá, kết quả bị người ta bắt được, ăn mất.

Hoàn thành chín kiếp.

Hắn lại trở về Tây phương Linh Sơn.

Lần này, Phật Tổ bắt đầu nghi ngờ.

"Kim Thiền Tử, chín kiếp luân hồi, tại sao thời gian đều ngắn ngủi như vậy, rốt cuộc ngươi ngộ được gì?" Phật Tổ hỏi.

"Phật Tổ, đệ tử ngộ được chân lý của súc sinh, sinh mệnh quá ngắn ngủi, hu hu hu…" Kim Thiền Tử vừa trả lời, vừa khóc.

Súc sinh thật sự khổ mệnh, có đủ loại nguy hiểm.

Ví dụ như bị giẫm chết, bị độc chết, bị ăn thịt, bị giết thịt… nguyên nhân chủ yếu là phù hợp với quy tắc Thiên Đạo.

Phật Tổ: "…" "Kim Thiền Tử, ta để ngươi nhập thế tu hành làm người, liên quan gì đến súc sinh?" Phật Tổ không hiểu.

Súc Sinh Đạo vốn là cấp thấp.

Tuy Phật pháp giảng chúng sinh bình đẳng, nhưng quy tắc Thiên Đạo không thể thay đổi.

Như Lai có chút tức giận, dù sao cũng là nhị đệ tử dưới trướng ta, sao lại ngu ngốc như vậy?

Xung quanh chúng Phật cũng lắc đầu thở dài, lo lắng cho trí thông minh của Kim Thiền Tử.

"Phật Tổ, ngài không biết, con đến Địa Phủ luân hồi, ở đó có mười hai người, tự xưng là Thập Nhị Tổ Vu, nghe con từ Tây phương đến, liền lần nào cũng ném con vào Súc Sinh Đạo.

Con… con oan quá!" Kim Thiền Tử khóc không ra nước mắt, kể lại hết kinh nghiệm chín kiếp chuyển sinh của mình.

"Hả?

Thập Nhị Tổ Vu là ai?

Dám miệt thị Phật môn Tây phương ta như vậy?" Như Lai nổi giận.

Hắn là hậu thiên nhân loại thành Phật, tự nhiên không biết Thập Nhị Tổ Vu là ai.

Chỉ biết, Thiên Đạo luân hồi, tam giới chúng sinh đều do Thiên Đình quản lý.

Phật môn độ hóa thế nhân, công đức vô lượng, Thiên Đình không thể nào gây khó dễ cho Phật môn được?

Chương 111

Thế nhưng, những người khác nghe vậy, không khỏi hít một hơi lạnh.

Đặc biệt là Quan Thế Âm Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát và những đệ tử cũ của Xiển Giáo.

Từng người một đều cảm thấy da đầu tê dại.

Ký ức về mười hai kẻ hung ác đó vẫn còn mới mẻ.

Năm đó họ đã phá nát Côn Luân Sơn, đánh đập cả Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đặc biệt là nhân quả giữa Tây Phương giáo và Vu tộc, hết lần này đến lần khác.

Cũng khó trách, Kim Thiền Tử đi đầu thai chuyển thế, lại bị Thập Nhị Tổ Vu ném vào Súc Sinh Đạo.

"Ai đi Địa Phủ một chuyến, bảo họ cho Phật môn ta một lời giải thích!" Như Lai nói.

"…" Chúng Phật im lặng.

Đi Địa Phủ, đó không phải là tìm chết sao?

Tuy Phật môn thường nói, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, nhưng Địa Phủ đối với họ, thật sự là địa ngục.

Đi chọc giận Thập Nhị Tổ Vu, tìm lời giải thích?

Trong chớp mắt sẽ bị bẻ gãy hết xương cốt.

"Phật Tổ, chúng con nguyện đi!" Một số Già Đà mới gia nhập xin đi, tự nhiên không biết Thập Nhị Tổ Vu là ai.

Lúc này, Nhiên Đăng Cổ Phật hiện thân.

"Phật Tổ, Thập Nhị Tổ Vu là chủng tộc tiên thiên trong trời đất, do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, ngay cả Thiên Đình cũng không quản được, chúng ta không thể chọc vào!" Nghìn vạn lần dặn dò, lại bỏ sót chuyện Địa Phủ.

Vốn dĩ, Kim Thiền Tử luân hồi ngộ đạo, có thể truyền bá Phật môn đi khắp bốn phương.

Nhưng bây giờ, mười kiếp đã qua chín kiếp.

Xem ra, lúc này phải giải quyết rồi.

"Ồ?

Ngay cả Thiên Đình cũng không quản được Địa Phủ?

Thập Nhị Tổ Vu đó thật sự lợi hại như vậy sao?" Như Lai nhíu mày, có chút không tin.

"Quả thực lợi hại.

Xem ra, muốn phát triển Phật môn Tây phương ta, chỉ có thể do hai vị Thế Tôn ra mặt rồi!" Nhiên Đăng khẽ thở dài.

Người có thể ngang hàng với Địa Phủ, chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng Như Lai nghe vậy, không vui.

Hắn nói: "Hai vị Thế Tôn đã không hỏi thế sự nhiều năm, hay là để bản tọa đi một chuyến!" Hắn là chủ nhân hiện tại của Linh Sơn, dù sao cũng là Như Lai Phật Tổ.

Lại phải để hai vị kia ra tay, chẳng phải tỏ ra mình không có trọng lượng sao?

Còn về Thập Nhị Tổ Vu, dù do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, cũng

phải thuận theo Thiên Đạo chứ.

Như Lai nói xong, thân ảnh trực tiếp biến mất trên bảo tọa liên hoa.

Chúng Phật thấy vậy, đều bất đắc dĩ lắc đầu.

"Xem ra, vị Phật Tổ này của chúng ta có chút tâm cao khí ngạo!" Quan Thế Âm khẽ nói.

"Thời cũng là mệnh vậy, đi rồi sẽ biết, thế giới này không phải như ngài ấy nghĩ." Nhiên Đăng tiếp lời.

Nhớ năm đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã chịu bao nhiêu thiệt thòi trong tay Vu tộc và Diệp Thanh.

Kế này kế nọ.

Kết quả thì sao, lần nào cũng thất bại thảm hại.

Đặc biệt là Phong Thần Lượng Kiếp, càng khiến Tây Phương giáo mất cả chì lẫn chài, tổn thất nặng nề.

Đó đều là những bài học xương máu.

"Vậy chúng ta nên làm gì?" Quan Thế Âm hỏi.

"Đi mời hai vị Thế Tôn thôi, nếu không, Phật Tổ mà chọc giận mười hai tên điên đó, có khả năng sẽ giống như năm đó phá Thiên Đình, phá luôn cả Phật giáo Tây phương của chúng ta!" Nhiên Đăng nói xong, thân ảnh biến mất.

Ông ta đi mời Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Còn những Già Đà, La Hán bên dưới, đa số là mới gia nhập sau này, nghe mà đầu óc mơ hồ.

Chẳng lẽ, Thập Nhị Tổ Vu đó, ngay cả Như Lai Phật Tổ cũng không giải quyết được?

Chỉ có Kim Thiền Tử đứng ngây tại chỗ, trong đầu dường như đã hiểu ra.

Bởi vì một câu nói của Vương Mẫu.

Địa Phủ, không ai có thể chọc vào.

Địa Phủ, Thập Nhị Tổ Vu hiếm khi được thanh nhàn.

Đột nhiên, một luồng kim quang mãnh liệt xuất hiện, chiếu sáng cả Địa Phủ.

Pháp thân của Như Lai xuất hiện, ngồi xếp bằng bên ngoài Địa Phủ.

Tiếng Phật âm vang vọng.

"Thập Nhị Tổ Vu, mau ra gặp bản tọa." Nghe giọng điệu, Thập Nhị Tổ Vu ngẩn ra.

Người này là ai mà khẩu khí lớn vậy.

Bảo Thập Nhị Tổ Vu đi gặp hắn?

Nhìn lên trên, một hòa thượng mập, toàn thân bao phủ bởi Phật quang.

"Thằng béo chết tiệt, cút!" Ngay sau đó, một giọng nói thô lỗ bá khí truyền ra.

Tiếp theo đó, thủy hỏa giao dung, Chúc Dung, Cộng Công đồng thời ra tay, phá diệt pháp tướng kia.

Chân thân của Như Lai lúc này đang ngồi xếp bằng trên Tây Hải.

Thấy pháp tướng bị diệt, còn bị gọi là thằng béo chết tiệt, sắc mặt hắn liền trầm xuống.

Ngay sau đó, hắn xé rách hư không, trực tiếp xuất hiện trong Địa Phủ.

“Ồ?

Chân thân của thằng béo chết tiệt đến rồi!” “Đi, tẩn nó!” “Khoan đã, là Thánh nhân!” “Thánh nhân thì sao, chúng ta lại chẳng phải chưa từng đánh Thánh nhân.” “Xem ra, Tây Phương giáo phát triển không tệ nhỉ, sau hai tên không biết xấu hổ kia, lại xuất hiện một vị Thánh nhân!” Thập Nhị Tổ Vu la ó.

Trực tiếp xông ra ngoài.

Bởi vì có trận đánh, đối thủ lại là một vị Thánh nhân, khiến họ vô cùng háo hức.

“Thập Nhị Tổ Vu?” Như Lai thấy vậy, trong lòng cười lạnh, chẳng phải chỉ là mười hai Chuẩn Thánh thôi sao, cũng không lợi hại như Nhiên Đăng nói.

Bảo đi mời hai vị Thế Tôn, đúng là chuyện bé xé ra to.

“Tên béo chết tiệt này, là Phật Tổ trong miệng tên tiểu lừa ngốc kia à?” Đế Giang đánh giá Như Lai.

Trong lòng có chút thất vọng.

Tên này tuy là Thánh nhân, nhưng không mạnh mẽ.

E rằng không đủ cho bọn họ tẩn.

Dĩ nhiên, tiểu lừa ngốc tự nhiên là chỉ Kim Thiền Tử.

“A di đà Phật, mấy vị thí chủ ngôn ngữ thô tục, tính cách cuồng bạo, nên đến Phật môn Tây phương tụng kinh niệm Phật, tĩnh tâm dưỡng tính!” Như Lai là ai chứ.

Là Phật Tổ, thấy bộ dạng của Thập Nhị Tổ Vu, lại nảy sinh tâm tư độ hóa.

Dù sao Tây Phương giáo cũng không sợ đông người.

Cũng có thể thay Thiên Đình giáo hóa những thuộc hạ không nghe lời này.

Chỉ là, hắn hoàn toàn không biết, Thập Nhị Tổ Vu và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là nhân vật cùng thời đại.

Năm đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không dám đòi đưa người Vu tộc đến Tây phương giáo hóa.

Bởi vì họ không tôn Thiên Đạo, chỉ tôn Bàn Cổ.

Đi giáo hóa có tác dụng sao?

"Hả?" Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy, từng người một siết chặt nắm đấm.

Tên béo chết tiệt này muốn độ hóa họ?

"Chúng ta có thể đừng nói nhảm nữa không, đã im lặng lâu như vậy, cũng nên thả lỏng rồi!" Hậu Thổ muội tử nói.

Đừng thấy nàng là muội tử, nhưng cũng là một kẻ cuồng bạo lực.

"Được, không nói nhảm, trực tiếp khô máu!" Mười một Tổ Vu còn lại đồng loạt gật đầu, sau đó lao về phía Như Lai.

"…" Như Lai vốn định đứng trên góc độ chính nghĩa nói vài câu, nhưng ai ngờ, Thập Nhị Tổ Vu lại trực tiếp lao đến.

Xoẹt!

Không Gian Tổ Vu Đế Giang tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt đã đến trước mặt Như Lai, một quyền đấm thẳng vào mặt hắn.

Bốp!

Mặt Như Lai biến dạng, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Không thể nào, tên này không chỉ biết không gian chi thuật, mà sức mạnh còn lớn như vậy.

Ngay sau đó, Cú Mang xuất hiện, Mộc Chi Tổ Vu.

Dây leo khô héo hóa thành roi da, trực tiếp quất lên người Như Lai.

"Á!" Dù định tính của Như Lai có mạnh đến đâu, cũng bị quất đến kêu lên một tiếng.

Sau đó Chúc Dung, Hỏa Chi Tổ Vu.

Đại hỏa thiêu đốt, khiến da thịt Như Lai xèo xèo vang lên.

Nhục Thu, Kim Chi Tổ Vu, công kích lực mạnh nhất, một quyền đó, suýt chút nữa đánh cho Như Lai nôn cả cơm tối ra.

Cộng Công, Thủy Chi Tổ Vu.

Thủy hỏa bất tương dung, sức mạnh thuộc tính thủy cường đại đó, trông thì mềm mại, thực tế lực xung kích cực mạnh.

Huyền Minh, Băng Chi Tổ Vu.

Đừng thấy Huyền Minh muội tử xinh đẹp, đánh nhau thì gọi là một trận mãnh liệt, trong chốc lát đã cho Như Lai trải nghiệm băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Chương 112

Rồi đến Hậu Thổ, Thổ Chi Tổ Vu.

Gai đất đâm lên trời, trực tiếp hất tung Như Lai lên trời.

Các Tổ Vu còn lại, Cường Lương, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô lần lượt ra tay.

Dưới một bộ liên chiêu của mười hai người, Như Lai bị đánh không ra hình người.

Ai mà biết được, mười hai người này không chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà sức mạnh còn sánh ngang với Thánh nhân.

Trong chớp mắt đã ngược đãi hắn một lượt.

"Đáng ghét, thật đáng ghét.

Xem ra, bản tọa không thể lòng dạ mềm yếu được!" Như Lai hai tay chắp lại, quang mang trên người đại thịnh.

Phật quang đó, phổ độ chúng sinh, cũng có thể hóa thành lực công kích cường đại.

Chỉ là, chiếu cả buổi, Thập Nhị Tổ Vu không hề hấn gì.

"Hử?" Như Lai nhíu mày, chuyện gì vậy?

Nhìn lại bốn phía, quy tắc sức mạnh hoàn toàn bị che lấp, ngay cả thiên địa nguyên lực cũng không cảm ứng được.

Thập Nhị Tổ Vu nhìn Như Lai như nhìn một thằng ngốc.

Ngươi không biết Địa Phủ được xây dựng từ Tổ Vu Thần Điện sao?

Ở đây mà dùng sức mạnh của Thánh nhân?

Nằm mơ đi!

Thập Nhị Tổ Vu ở đây là tồn tại vô địch.

Ngay cả Hồng Quân đến cũng chỉ có thể ngước nhìn.

Một Phật Tổ Tây phương cũng dám ở đây giương oai.

"Huynh đệ, lên!" Đế Giang hô một tiếng, một đám người lại xông lên.

"Cho mày kêu gào!" "Cho mày đòi độ hóa bọn tao!" "Tao đập chết mày!" Thập Nhị Tổ Vu trút hết nỗi cô đơn kìm nén bao nhiêu năm.

Trực tiếp đánh cho Như Lai thân thể vặn vẹo.

Từ một tên béo đánh thành một tên gầy.

"Chết đi!" Như Lai lần này thật sự nổi giận, tế ra kim bát tùy thân của mình.

Đây là pháp bảo mạnh nhất của hắn.

Nhất định phải thu phục mười hai tên khốn này, mang về Linh Sơn thuần hóa cho tốt.

Chỉ là, khi kim bát vừa xuất hiện, Tổ Vu Thần Điện diễn hóa ra một đạo quy tắc, trực tiếp đánh lên kim bát.

Bốp!

Kim bát bị đánh bay, ánh sáng mờ đi.

"…" Như Lai lại ngơ ngác, ở đây ngay cả pháp bảo cũng vô dụng?

"Các ngươi có dám ra ngoài cùng ta một trận không?" Hắn vội vàng quay người, thu bảo vật, rời khỏi Địa Phủ.

Bởi vì hắn đã phát hiện ra manh mối, Địa Phủ là do một kiện bảo vật lợi hại hóa thành.

Mọi thứ ở đây đều sẽ bị hạn chế.

Cho nên, muốn đối phó Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có thể ra ngoài.

Để có thể khiến Thập Nhị Tổ Vu theo ra, hắn cố ý khiêu khích một câu.

Nhưng hắn đâu biết, Thập Nhị Tổ Vu là loại người có trận đánh là trong lòng ngứa ngáy.

Dù Như Lai không khiêu khích cũng sẽ ra ngoài.

"Huynh đệ, đi!" Đế Giang nói một câu, mười hai người bay lên trời, đuổi theo.

Trên không trung vạn dặm hải vực, Như Lai thấy họ ra ngoài, lập tức dừng bước.

Trong nháy mắt hóa thành trượng lục kim thân, toàn thân tỏa ra Phật quang, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Mẹ nó, ở Địa Phủ không thể điều động quy tắc thiên địa, chẳng lẽ bây giờ cũng không thể sao?

Bây giờ, để các ngươi kiến thức thực lực của Như Lai ta.

"Đệt!

Biến to à?

Vậy để ngươi xem Tổ Vu chân thân!" Chúc Dung thấy vậy, hít sâu một hơi, cả người bắt đầu biến lớn, như một ngọn núi.

Dường như có thể chân đạp núi sông, tay hái tinh thần.

Như Lai: "…" Tên trước mặt này cũng có thể biến to?

Ngay sau đó, Chúc Dung một quyền đấm xuống.

Như Lai đánh ra một chưởng.

Ầm!

Đất rung núi chuyển, nước biển dâng ngược, khổ cho Long

Vương dưới biển.

Cung điện vừa mới xây xong, trong chớp mắt lại hóa thành tro bụi.

Nhưng, Thánh nhân đại chiến, ông ta ngay cả đầu cũng không dám ló ra.

Chúc Dung và Như Lai đối đầu mạnh mẽ một lần, khiến thân thể khổng lồ của Chúc Dung trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Dù sao cũng là Thánh nhân, trong tình huống đơn đả độc đấu, Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không phải đối thủ.

"Xem của ta đây!" Thủy Thần cũng biến hóa thân thể, dẫn nước biển tấn công Như Lai.

Như Lai phất tay, nước biển bình lặng, sau đó một đạo công kích đánh lên người Cộng Công.

"Hừ, trò mèo, không hơn không kém!" Như Lai thấy mình chiếm thế thượng phong, liền bắt đầu đắc ý, liên tục mấy đòn, đánh bay cả mười hai người.

Thập Nhị Tổ Vu không phải dựa vào bảo vật ở Địa Phủ sao?

Bây giờ ra ngoài, làm gì được ta?

Thế nhưng, trong lúc hắn đang đắc ý, một luồng khí tức kinh khủng từ dưới biển dâng lên.

Một thân ảnh khổng lồ từ dưới biển chui ra.

Chân đạp đại địa, đầu đội thương thiên, tay cầm Khai Thiên Phủ.

Nhìn Như Lai trước mặt, như một con kiến.

"…" Như Lai ngây người.

Sao lại có chuyện kỳ quái như vậy?

Một người khổng lồ mạnh mẽ như vậy?

Hơn nữa, khí tức trên người hắn khiến y nghẹt thở.

Đồng thời, Bàn Cổ chân thân xuất hiện, khiến các Thánh nhân đã lâu không xuất thế cũng phải ngẩng đầu.

Tại Bát Cảnh Cung, "Ai mà gan to thế, lại đi chọc giận mười hai tên đó?" Lão Tử ngẩng đầu, do hiện tại không thể suy tính thiên cơ, nên không thể xác định.

Nhưng có thể cảm nhận rõ ràng Bàn Cổ chân thân xuất hiện.

Ngay sau đó, một bước đạp ra, biến mất trong Bát Cảnh Cung.

Tại Ngọc Hư Cung, "Bàn Cổ chân thân cũng xuất hiện?

Chẳng lẽ lại là hai tên Tây phương kia không an phận, đi tìm mười hai tên khốn đó?" Dưới Thiên Đạo Hồng Hoang hiện nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể đoán là người của Phật môn Tây phương đã chọc giận Thập Nhị Tổ Vu.

Có thể ép họ sử dụng Bàn Cổ chân thân, e rằng cũng chỉ có Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sau đó ông ta cũng xé rách hư không, đi đến nơi chiến đấu.

Tại Thanh Liên Cư, Diệp Thanh gần đây đang tìm kiếm thập đại bản nguyên chi hỏa của Hồng Hoang, toàn lực luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Nhưng Bàn Cổ chân thân xuất hiện, khiến hắn nhíu chặt mày.

"Chẳng lẽ mười hai tên đó lại đi gây chuyện?" Hắn lập tức bỏ mọi thứ trong tay, đạp không mà đi.

Tại Tây Phương giáo, Nhiên Đăng Cổ Phật đã kể chuyện Kim Thiền Tử luân hồi chín kiếp cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người đang chuẩn bị đến Địa Phủ tìm Thập Nhị Tổ Vu thương lượng.

Nhưng vừa đứng lên, một luồng sức mạnh khiến người ta kinh hãi đã truyền khắp Hồng Hoang.

Hai người trong lòng chùng xuống, nói: "Không hay rồi, tên Như Lai này cũng quá hấp tấp, lại đi chọc giận mười hai tên khốn đó!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng xé rách không gian, trực tiếp độn hình từ hư không.

Dĩ nhiên, điều họ lo lắng không phải Thập Nhị Tổ Vu, mà là Diệp Thanh đứng sau Thập Nhị Tổ Vu.

Dù Như Lai lợi hại, tiêu hao hết sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu, thì Diệp Thanh nhất định sẽ ra tay cứu giúp.

Tại Kim Ngao Đảo, Oa Hoàng Cung, Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa cũng đều xuất hiện, đến trên vạn dặm hải vực.

Bùm!

Trên mặt biển, Như Lai đang đối chiến với Bàn Cổ chân thân.

Không đúng, phải nói là Như Lai đang bị ngược đãi.

Bàn Cổ chân thân dùng sức mạnh chứng đạo, tuy thực lực chỉ là Thánh nhân đỉnh phong, nhưng cũng hoàn toàn ngược đãi Như Lai.

Chỉ trong chốc lát, Như Lai lại bị đánh cho sưng đầu u trán.

Nếu không phải là Thánh nhân, e rằng đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

"Khốn kiếp, xem kim bát của ta đây!" Như Lai đứng vững, tế ra pháp bảo.

Bàn Cổ chân thân giơ Khai Thiên Phủ, mạnh mẽ bổ xuống.

Khai Thiên Phủ là Hỗn Độn Chí Bảo.

Một cái kim bát ở trước mặt nó là cái gì chứ.

Tuy hiện tại Khai Thiên Phủ chỉ là một hình chiếu, nhưng cũng vô cùng mạnh mẽ.

Rắc!

Khai Thiên Phủ bổ trúng kim bát, cái sau rõ ràng xuất hiện một vết nứt.

Chương 113

Thân thể Như Lai rung lên.

Đây là chí bảo mạnh nhất của hắn, lại không chịu nổi một hư ảnh?

Rốt cuộc là cái thứ gì vậy? 106.

"Hừ, ta đánh không lại ngươi, nhưng ta có thể vây cho đến chết ngươi!" Như Lai hừ lạnh một tiếng, cũng đã nhìn ra nhược điểm của Bàn Cổ chân thân.

Hắn biết, đây là trận pháp do Thập Nhị Tổ Vu tạo thành.

Chỉ cần sức mạnh của họ cạn kiệt, tự nhiên sẽ giải thể, lúc đó thu thập họ, không còn là vấn đề nữa.

Thế là, Như Lai dùng toàn bộ phòng ngự của mình, bao gồm trượng lục kim thân, kim cang hộ thể, để chống lại đòn tấn công của Bàn Cổ chân thân.

Trên bầu trời, có mấy đám mây trắng lơ lửng.

Trên đó, Tam Thanh, Nữ Oa nhìn thấy, đều không nhịn được rùng mình.

Tên hòa thượng mập này không phải não có vấn đề chứ?

Đến đây tìm ngược đãi à? 107.

Chẳng lẽ hắn muốn làm kiệt quệ Thập Nhị Tổ Vu? 108.

Làm kiệt quệ rồi cũng không thể giết được họ, vì họ có hậu đài.

"Đại sư huynh, tên hòa thượng mập đó hẳn là tân tấn Thánh nhân của Tây phương, Như Lai!" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

Do từ khi Thiên Đạo đại kiếp bắt đầu, ông đã bế quan tham ngộ đạo pháp, đã lâu không xuất thế.

Hơn nữa, Tây phương tự thành Phật Đạo, ông cũng không quan tâm nữa.

"Không sai, Thích Ca Mâu Ni ngộ đạo dưới cây bồ đề ở Tây Thiên, sáng lập ra Phật môn, thay thế Tây Phương giáo!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị tôn giả cam tâm lui về sau màn, không hỏi thế sự!" Lão Tử khẽ gật đầu, ông biết tất cả.

Dù sao, Hồng Quân đã giao phó, phải hỗ trợ phát triển Tây Phương giáo.

Bây giờ, họ đã không phụ sự kỳ vọng của Hồng Quân, cuối cùng đã khống chế được Ma Đạo.

"Không biết tại sao Phật Tổ Tây phương lại đánh nhau với Thập Nhị Tổ Vu?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khó hiểu hỏi.

"Vì Kim Thiền Tử!" Nữ Oa ở bên cạnh giải thích.

Tuy Thiên Đạo đại kiếp chưa kết thúc, nhưng Tây Du Lượng Kiếp đã mở ra.

Đây là một lượng kiếp Tiên Đạo đối phó Ma Đạo.

Chỉ cần Phật môn đại hưng, Ma Đạo sẽ bị áp chế hoàn toàn.

Vì vậy, nàng đã cảm ứng được trong viên ngũ sắc thạch mà năm đó luyện đá vá trời đã bỏ sót ở nhân gian, đang thai nghén một con linh hầu.

Con linh hầu này là mấu chốt cho sự phát triển của Phật môn Tây phương.

Nó sẽ bảo vệ thân chuyển thế thứ mười của Kim Thiền Tử đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Hiện tại, Kim Thiền Tử đã đến Địa Phủ luân hồi chín lần, do hận thù của Vu tộc đối với Tây phương, dẫn đến Thập Nhị Tổ Vu đã để chín kiếp của Kim Thiền Tử đều luân hồi vào Súc Sinh Đạo.

Phật Tổ bất mãn, mới đến Địa Phủ tìm Thập Nhị Tổ Vu gây sự, sau đó dẫn đến đại chiến.

"Nguyên lai là vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hiểu.

"Thập Nhị Tổ Vu thật ác, chín lần đều ném thân chuyển thế của Kim Thiền Tử vào Súc Sinh Đạo!" Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi cảm khái.

E rằng, Kim Thiền Tử đã luân hồi đến mức ám ảnh tâm lý rồi!

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận bên dưới sắp tiêu tan rồi!

Thật hy vọng có thể diệt được mười hai tên điên đó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu chặt mày, oán khí đối với Vu tộc vẫn chưa bao giờ tiêu tan.

"Sư đệ, chuyện đã qua rồi, không cần nhắc lại nữa, nếu không, gặp mặt Diệp Thanh đạo hữu sẽ không dễ nói chuyện!" Lão Tử khuyên.

Ông có một dự cảm, sau này có thể phải dựa vào Diệp Thanh.

Bởi vì, lời nói của Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung vẫn luôn vang vọng trong lòng ông.

Thí Thần Thương, ngay cả Đạo Tổ cũng đã nói như vậy, e rằng Thiên Đạo Hồng Hoang sau này, thật sự cần một biến số.

Lúc này, Bàn Cổ chân thân giải thể, Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện.

Từng người một rơi xuống mặt biển, kiệt sức.

Nhưng, đánh rất đã.

Như Lai Phật Tổ bị đánh không ra hình người.

Nhưng có Thiên Đạo chi lực, nhanh chóng hồi phục.

"Chết cho ta!" Như Lai thấy thời cơ đã đến, phát huy sức mạnh cường đại.

Phật quang hóa thành từng thanh kiếm quy tắc, chém về phía Thập Nhị Tổ Vu.

"Như Lai, dừng tay!" Đột nhiên, hai bóng người xuất hiện, chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Như Lai quay đầu nhìn một cái, không thèm để ý.

Bị mười hai tên điên ngược đãi lâu như vậy, bảo ta dừng tay?

Tuy ta là Phật, tông chỉ là độ hóa thế nhân, nhưng cũng không có quy định người khác có thể ngược đãi ta chứ?

Bây giờ, dưới Thiên Đạo, hắn nhất định phải chém giết.

"Như Lai, làm như vậy sẽ hại cả Phật môn Tây phương!" Tiếp Dẫn thấy Như Lai không có ý dừng tay, liền tiếp tục hét lên.

Ông cũng nhanh chóng di chuyển, muốn ngăn cản.

Như Lai nghe vậy, vô cùng khinh thường.

Uổng cho hai vị Thế Tôn, lại sợ hãi mười hai Chuẩn Thánh?

Các ngươi sợ, ta không sợ.

Chỉ cần diệt được họ, đệ tử Phật môn của ta có thể luân hồi bình thường, lĩnh ngộ Phật pháp.

Chẳng những không hại cả Phật môn Tây phương mà còn có lợi. 109.

Chẳng mấy chốc, Phật quang hóa kiếm của Như Lai ngày càng cường thịnh, cuối cùng rợp trời dậy đất đánh về phía Thập Nhị Tổ

Vu.

Nhưng vào lúc này!

Đong!

Một tiếng chuông vang lên.

Tất cả mọi người trong lòng đều chùng xuống.

"Hỗn Độn Chung vang, hắn đến rồi!" "A, đã lâu không thấy!" "Thập Nhị Tổ Vu có chuyện, hắn nhất định sẽ xuất hiện!" Tam Thanh khẽ thở dài.

"Xong rồi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, trong lòng lạnh toát.

Chọc giận tên điên đó, dính vào nhân quả, chưa nói Phật môn Tây phương sẽ ra sao, nhưng xuất huyết lớn là không thể tránh khỏi.

Như Lai cũng ngẩn ra.

Hắn cảm giác, tất cả mọi thứ đều bị giam cầm.

Bao gồm cả thời gian và không gian.

"Sao lại như vậy?" Hắn không hiểu, chuyện giữa hắn và Thập Nhị Tổ Vu, tại sao lại có Thánh nhân khác nhúng tay vào?

Chẳng mấy chốc, bóng dáng Diệp Thanh xuất hiện.

Hắn phất tay, vạn ngàn kiếm quy tắc do Phật quang hóa thành tan thành tro bụi.

Sau đó một bạt tai tát về phía Như Lai.

Chát!

Một tiếng vang giòn tan, Như Lai trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, mấy chiếc răng cửa cũng rụng.

May mà Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mắt nhanh tay lẹ, đỡ lấy hắn.

Nếu không, Như Lai chắc chắn sẽ bị tát bay đến chân trời góc bể.

"Chúng ta bái kiến Vu Chủ." Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt cúi lạy, họ biết, Vu Chủ sẽ xuất hiện vào thời khắc nguy cấp.

Cho nên, lúc đánh nhau không cần do dự, cứ xắn tay áo lên mà tẩn.

Tẩn không lại, Vu Chủ sẽ đến.

"Về Địa Phủ đi!" Diệp Thanh phất tay.

"Vâng, Vu Chủ!" Thập Nhị Tổ Vu hung hăng lườm Như Lai một cái, rồi rời đi.

"Đứng lại cho ta…" Phụt!

Như Lai định ngăn cản, nhưng vừa mở miệng, máu tươi đã phun ra, có thể thấy một bạt tai kia của Diệp Thanh uy lực đến mức nào.

Hơn nữa, Như Lai cam tâm bị ngược đãi lâu như vậy, chỉ vì cuối cùng muốn xả một hơi.

Nhưng bây giờ, hơi chưa xả được, ngược lại còn bị nghẹn thêm một hơi.

Cho nên, khí huyết công tâm.

"Ta đã nói với ngươi rồi, sẽ gây ra phiền phức, bây giờ thì hay rồi!" Tiếp Dẫn nhìn Như Lai, vẻ mặt hận sắt không thành thép.

Sau đó ông ta bước lên, khẽ hành lễ với Diệp Thanh: "Diệp tôn giả, biệt lai vô dạng!" "Có dạng!" Sắc mặt Diệp Thanh trầm xuống, nói: "Ta đang bế quan yên lành, lại có người dám ra tay với Vu tộc, không phải là sống chán rồi sao?" Lời này không giả.

Hắn đang bế quan luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Nếu không có chuyện, chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian ở đây.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, trong lòng chùng xuống.

Quả nhiên, chọc giận tên này, chắc chắn không có quả ngon để ăn.

“Ha ha, Diệp Thanh đạo hữu, đã lâu không gặp.” Lúc này, Tam Thanh và Nữ Oa cũng hạ xuống.

Thông Thiên Giáo Chủ cười ha hả, như cố nhân trùng phùng.

Chương 114

Ông cảm tạ Diệp Thanh, nếu không Tiệt Giáo đã sớm tan thành tro bụi rồi.

"Diệp Thanh đạo hữu!" Lão Tử khẽ gật đầu, dù sao cũng đều là Thánh nhân, lại là bạn cũ, ngày thường khó gặp, hôm nay tụ họp, đương nhiên phải chào hỏi.

"Mấy vị hóa ra cũng trốn trên mây xem kịch à?" Diệp Thanh cũng lạnh mặt.

"Không phải không phải, chúng ta vừa mới đến." "Nữ Oa sư muội, nói một câu đi!" Lão Tử nói, nếu không, với tính cách của Diệp Thanh, không chừng lại phải lấy Thí Thần Thương ra rồi.

"Ta đã đến một lúc rồi!" Nữ Oa thành thật.

Lời vừa nói ra, ba người kia đưa mắt nhìn nhau.

Quả nhiên vợ chồng một lòng, trong chớp mắt đã bán đứng họ.

"Bốn vị tôn giả cũng đến rồi!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vội vàng chào hỏi nhiệt tình.

Đồng thời hy vọng họ giúp nói vài lời.

Như Lai thấy vậy, vô cùng khó hiểu.

Thế giới Hồng Hoang, đáng lẽ chỉ có sáu vị Thiên Đạo Thánh nhân, tên Diệp Thanh này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

"Tây phương Như Lai, kiến kiến chư vị!" Tuy đều là Thánh nhân, nhưng Như Lai là hậu bối thành Thánh bằng Phật pháp, trước mặt Tam Thanh và Nữ Oa, tự nhiên thấp hơn một bậc.

Hơn nữa, Thánh nhân cũng phân đẳng cấp.

Tam Thanh lợi hại hơn Như Lai nhiều.

“Phật môn Tây phương có thể phát triển như ngày hôm nay, cũng là nhờ có Như Lai, danh xưng Phật Tổ, ngài xứng đáng!” Lão Tử nói, giúp Tây phương giải vây.

“Nào có nào có, cũng là nhờ hai vị Thế Tôn nhường bước, nếu không, làm gì có chỗ cho Như Lai ta!” Như Lai khiêm tốn.

Trước tiên cứ tạo mối quan hệ tốt với Tam Thanh đã.

Chỉ là, Diệp Thanh có chút không kiên nhẫn.

“Muốn ôn lại chuyện cũ, muốn ca ngợi lẫn nhau, đợi giải quyết xong chuyện rồi cũng chưa muộn.

Bây giờ, có phải nên cho ta một lời giải thích rồi không?” Như Lai Phật Tổ thì sao chứ?

Nếu là trước khi xuyên không, Diệp Thanh có thể sẽ hưng phấn và chấn kinh.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ là một tiểu tử hậu bối thành Thánh mà thôi.

“...” Như Lai đang định nói gì đó.

Tiếp Dẫn liền vội vàng ngăn lại, giải thích: “Vu tộc chi chủ, Diệp Thanh tôn giả, thực lực cường hãn, đã từng chém giết Hạo Thiên Đại Đế nhập ma thành Thánh.” Ê, thật ra là tao đang nói với mày đó Như Lai.

Diệp Thanh có thể đồ Thánh, mẹ nó chứ không muốn chết thì câm miệng lại cho tao.

“...” Như Lai ngây người.

Hắn không hiểu ý nghĩ trong lòng Tiếp Dẫn, nhưng cũng hiểu được ý trên mặt chữ.

Có thể giết chết Thánh nhân ư?

Nếu vậy, trận đòn mình vừa ăn chẳng phải là ăn không rồi sao?

Hắn khẽ hành lễ với Diệp Thanh rồi trực tiếp rời đi.

Đối với hành động của Như Lai, Diệp Thanh cũng không thấy kỳ lạ.

Dù sao thì Thập Nhị Tổ Vu đã đánh hắn thê thảm như vậy, còn mong hắn có thái độ tốt được sao?

"Diệp Thanh tôn giả, chúng ta tìm một nơi ngồi xuống, giải quyết ổn thỏa chuyện này, ý ngài thế nào?" Tiếp Dẫn hạ thấp tư thái.

Lần này, Tây phương rất khó khăn mới phát triển lại được quy mô như vậy, không thể để Diệp Thanh phá hoại nữa.

Vì vậy, chuyện này phải được giải quyết.

"Mấy vị nếu không chê, đến Bát Cảnh Cung của ta ngồi một chút?" Lão Tử lên tiếng, cũng mong muốn hai bên hóa giải hiềm khích trước đây.

Nếu không thì sẽ bất lợi cho Thiên Đạo đại kiếp.

"Được, vậy đi thôi!" Diệp Thanh gật đầu.

Cả đoàn người nhanh chóng đến Bát Cảnh Cung.

Lão Tử lấy ra những thứ quý giá nhất mình cất giữ.

"Nói đi, chuyện này giải quyết thế nào!" Diệp Thanh ngồi bên cạnh Nữ Oa, bưng ly linh tửu, nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Diệp Thanh tôn giả, để ta kể lại đầu đuôi sự việc một lần!" Tiếp Dẫn mở lời, đem chuyện Kim Thiền Tử chuyển thế, sau đó bị Thập Nhị Tổ Vu chín lần đầu thai vào súc sinh đạo kể lại một cách chi tiết.

"Phụt..." Diệp Thanh nghe xong, trực tiếp phun ra một ngụm

rượu.

“Gì?

Kim Thiền Tử chín kiếp làm súc sinh?” Hắn trực tiếp bị sét đánh ngang tai.

Thập Nhị Tổ Vu quả nhiên lợi hại, ra tay thật độc ác.

Hành người ta một hai kiếp thì thôi đi, đằng này lại bắt người ta làm súc sinh đến chín kiếp.

“Ngạch...” Tiếp Dẫn thấy vậy, mặt đầy vẻ cạn lời.

“Diệp Thanh tôn giả, ngài xem, chuyện này đều do Thập Nhị Tổ Vu gây ra, Phật Tổ chúng ta chỉ muốn đòi lại công đạo, để Kim Thiền Tử có thể trở thành người bình thường trong lần luân hồi cuối cùng.” Nhân cơ hội này, Tiếp Dẫn vội nói.

“Diệp Thanh đạo hữu, theo ta thấy, Thập Nhị Tổ Vu quản lý Địa Phủ có thiếu sót.” “Dù sao, việc chuyển thế của toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều cần đi qua Lục Đạo Luân Hồi, bọn họ tính tình quá nóng nảy.” Lão Tử lên tiếng.

Ông ta nghĩ đến đệ tử của mình, cũng có khả năng sẽ phải luân hồi chuyển thế, tham ngộ đạo pháp.

Lỡ như Thập Nhị Tổ Vu cũng giống lần này, ném đệ tử của ông ta vào súc sinh đạo, chẳng phải là hại chết người ta sao?

Vì vậy, việc Lão Tử đứng ra giải quyết chuyện này cũng có mục đích riêng.

“Ta đồng ý với lời của đại sư huynh, ta cảm thấy, Địa Phủ nên thiết lập một người ngoài Vu tộc để quản lý!” Nguyên Thủy Thiên Tôn giơ cả hai tay tán thành.

Hắn chỉ mong có thể tước đi quyền quản lý Địa Phủ của Vu tộc.

Còn Nữ Oa và Thông Thiên thì không nói gì.

Nữ Oa thân là Vu Hậu, không thể nào đứng về phía đối lập với Diệp Thanh.

Thông Thiên giáo chủ và Diệp Thanh sớm đã có giao ước, bất kể chuyện gì cũng sẽ vô điều kiện đứng về một phía.

Bây giờ Diệp Thanh chưa lên tiếng, tự nhiên ông ta cũng giữ im lặng.

"Ta thấy mấy người giống đang đoạt quyền thì hơn nhỉ?" Diệp Thanh nhìn về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Lão Tử và Nguyên Thủy.

Chẳng phải chúng ta đang thảo luận vấn đề Như Lai đại chiến Thập Nhị Tổ Vu sao, sao lại lôi sang chuyện Địa Phủ ai làm chủ vậy?

"Diệp Thanh đạo hữu, không phải đoạt quyền, mà là vì sự phát triển hài hòa, vì tương lai của thế giới Hồng Hoang!" Lão Tử nói một tràng đạo lý dài dòng, tỏ vẻ đại nghĩa.

"Thôi thôi, đừng nói mấy thứ vô dụng đó nữa." "Địa Phủ được xây dựng từ Tổ Vu Thần Điện do nhục thân Bàn Cổ hóa thành, bất kể tìm ai đến, đều cần sự đồng ý của Thập Nhị Tổ Vu." "Dù có tìm được người, cũng phải chịu sự quản lý của Thập Nhị Tổ Vu, hà tất phải làm vậy?" Diệp Thanh cũng lười tranh luận.

Địa bàn đó vốn là của người ta, phái ai đến cũng vô dụng.

Trừ phi thực lực mạnh hơn Bàn Cổ, không bị Bàn Cổ Thần Điện hạn chế.

Nếu không, dù Lão Tử có đến làm Diêm Vương cũng vô ích.

Chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu không chấp nhận, thì phải cút khỏi Địa Phủ.

Nhưng có thể tìm được người như vậy sao?

“Ngạch...” Nghe vậy, mọi người đều im lặng, vì Diệp Thanh nói đúng.

“Tiếp theo nói chuyện của Như Lai đi!” Diệp Thanh quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

“Diệp Thanh tôn giả, Phật Tổ Tây phương của chúng ta đã bị đánh thành ra như vậy rồi, ngài cũng đã để Kim Thiền Tử luân hồi làm súc sinh chín lần, chắc không đến mức tìm chúng ta gây phiền phức nữa chứ?” Tiếp Dẫn trong lòng chùng xuống, sợ Diệp Thanh tính sổ.

“Nói nhảm, ta không tìm phiền phức thì sẽ ngồi đây với các ngươi sao?” Diệp Thanh cũng bị chọc cười.

Có thời gian rảnh rỗi này, thà đi bế quan luyện hóa Hồng Mông thế giới còn hơn.

Bây giờ, Tây Du lượng kiếp sắp đến, Phật môn Tây phương là một miếng bánh thơm béo bở.

Ta đang sầu vì thu thập không đủ thiên địa khí vận đây, giờ các ngươi lại giở trò này, vừa hay cho ta cơ hội.

“...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng lạnh toát.

Sớm đã biết tên tiểu tử Diệp Thanh này sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Vì vậy đã cố hết sức ngăn cản Như Lai, nhưng tên mập chết tiệt đó không nghe lời.

Giờ thì hay rồi, lại mang phiền phức đến cho Tây phương.

“Thập Nhị Tổ Vu tuy tính cách có hơi ngang ngược, nhưng cũng không có ý định dồn người vào chỗ chết!” “Tên mập của Phật môn Tây phương các ngươi, ỷ mình là Thánh nhân, dám đánh lên Địa Phủ, còn muốn giết người.” “Ta cũng không hiểu nổi người xuất gia các ngươi rốt cuộc là thế nào.” 110.

“Miệng thì phổ độ chúng sinh, cứu thế độ nhân, tay thì lại ra đòn tàn độc muốn diệt sạch Thập Nhị Tổ Vu, đúng là Phật Tổ!” Diệp Thanh vừa nói vừa lắc đầu.

“...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong, muốn phản bác cũng không có lý do.

Quả thật, Thập Nhị Tổ Vu chỉ là có oán khí.

Giống như một đứa trẻ bảy tám tuổi gặp lại người lớn từng bắt nạt mình, liền trêu chọc con của người lớn đó một trận.

Nhưng người lớn đó lại chạy đi đánh đứa trẻ, còn muốn giết nó.

Rõ ràng là người lớn sai.

Vì vậy, trong chuyện này, Như Lai đã sai.

Đúng là bùn vàng rơi vào đũng quần, không phải cứt cũng thành cứt.

Tam Thanh nghe vậy cũng thầm than trong lòng.

Diệp Thanh đúng là do sinh linh dị thường hóa hình, lý lẽ cong queo cũng có thể nói thành chính lý, cái miệng đúng là lợi hại.

Nhưng nghĩ kỹ lại, chẳng phải đây là tai họa do mười hai tên điên ở Địa Phủ gây ra sao?

Nhưng lại không tìm được lý do để phản bác.

Lần này, Tây Phương giáo lại phải xuất huyết nặng rồi.

Nữ Oa cũng khẽ lắc đầu, đôi mắt đẹp long lanh.

Đối với Diệp Thanh, nàng càng lúc càng cảm thấy, mình và hắn có một mối liên hệ nào đó.

Không chỉ đơn thuần là quan hệ giữa Vu Chủ và Vu Hậu.

“Vậy nói đi, chuyện này chuẩn bị giải quyết thế nào!” Tiếp Dẫn

không vòng vo nữa.

Bởi vì đối mặt với một kẻ chuyên gài bẫy, có vòng vo cũng vô dụng.

Ngược lại còn tự đưa mình vào tròng.

Chương 115

"Đơn giản, chuyện Như Lai xông vào Địa Phủ, động sát cơ ta có thể không truy cứu, lần luân hồi thứ mười của Kim Thiền Tử cũng có thể để hắn trở thành người bình thường, hoàn thành đại nghiệp thỉnh kinh!" Diệp Thanh nhìn hai người, khẽ mỉm cười.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, toàn thân nổi da gà.

Bởi vì ai ở đây cũng biết, Diệp Thanh mà cười, tức là có người sắp gặp xui xẻo.

"Ta chỉ cần một nửa thiên đạo khí vận của Phật môn." "Cái gì?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong, trực tiếp nhảy dựng lên.

Một nửa thiên đạo khí vận của Phật môn?

Bọn họ khó khăn lắm mới phát triển Tây phương thành quy mô hiện tại, đòi một nửa, sao không đi cướp luôn đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử nghe vậy cũng sững sờ.

Tên này đúng là sư tử ngoạm.

Phải biết rằng, sau Phong Thần lượng kiếp, thiên đạo khí vận của Phật môn sẽ mạnh mẽ đến mức nào, vậy mà mở miệng đòi một nửa.

Nữ Oa không nói gì.

Thông Thiên giáo chủ lại nói: "Có gì mà kinh ngạc, năm đó Phong Thần lượng kiếp, ta cũng đã đưa cho Diệp Thanh đạo hữu một nửa thiên đạo khí vận của Tiệt giáo." Đối với ông ta, Diệp Thanh chỉ đưa ra một yêu cầu này đã là tốt lắm rồi.

"..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chỉ vào Thông Thiên giáo chủ, không nói nên lời.

Có cần phải bênh vực lộ liễu vậy không.

Lão Tử và những người khác hiểu ra, hóa ra Thông Thiên đã đưa ra cái giá như vậy để đổi lấy sự bình an cho Tiệt giáo.

Thôi thì, cái giá tuy hơi đắt, nhưng cũng bảo toàn được Tiệt giáo.

Ít ra còn tốt hơn cả giáo bị diệt vong.

"Diệp Thanh tôn giả, có thể đổi điều kiện khác không?" Tiếp Dẫn hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Ông ta hy vọng có thể tranh thủ được một chút cho Phật môn.

Nếu không, Tây phương vất vả bấy lâu nay, lại thành làm công cho người khác.

"Được thôi..." Diệp Thanh thản nhiên cười.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mắt sáng lên, chỉ cần có thể đổi điều kiện, cái gì cũng được.

Nhưng, lời tiếp theo của Diệp Thanh vừa thốt ra, hai người trực tiếp chết lặng.

"Vậy ta không cần một nửa nữa, đưa toàn bộ khí vận của Phật môn cho ta đi!" Tiếp Dẫn: "..." Chuẩn Đề: "..." Mọi người: "..." Tên này đúng là gài bẫy người mà!!

Các Thánh nhân ở Bát Cảnh Cung thương lượng nửa ngày, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trả giá qua lại.

Diệp Thanh thì nhất quyết không nhượng bộ.

Cuối cùng, hai người đó không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

Nếu không, Diệp Thanh sẽ trực tiếp phủi mông bỏ đi, còn chuyện Kim Thiền Tử luân hồi lần thứ mười thành công hay không, hắn cũng

mặc kệ.

Những lời như Thiên Đạo đại kiếp, Phật môn tất sẽ hưng thịnh, Diệp Thanh nghe cũng lười nghe.

"Hai vị, nếu đã như vậy, vậy ta xin lập lời thề Thiên Đạo!" Diệp Thanh cười nói.

"Được!" Nhanh chóng, lời thề Thiên Đạo được lập xong.

Bầu trời vang lên tiếng sấm, chứng minh lời thề Thiên Đạo đã có hiệu lực.

Chỉ cần Tây phương đại hưng, thiên đạo khí vận của Phật môn Tây phương tự nhiên sẽ chia một nửa cho Diệp Thanh.

"Được rồi, chuyện đã xong, Tiểu Nữ Oa, chúng ta đi thôi!" Diệp Thanh ngân nga một bài hát thịnh hành, trực tiếp kéo Nữ Oa, rời khỏi Bát Cảnh Cung.

Sau khi hai người đi khỏi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thân thể mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất.

"Hai vị tôn giả, không sao chứ!" Lão Tử vội vàng hỏi han.

"Thái Thanh tôn giả, Diệp Thanh khi người quá đáng!" Tiếp Dẫn đau thịt, đau lòng, toàn thân đều đau.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp Diệp Thanh.

Tên đó đã đâm bay ông ta ở Tử Tiêu Cung.

Sau đó không ngừng gài bẫy.

Hại cho kế hoạch lôi kéo người của ông ta hết lần này đến lần khác thất bại.

Trong Vu Yêu lượng kiếp, dùng rượu nhân sâm quả để gài bẫy Chuẩn Đề, khiến ông ta dính phải nhân quả của Vu Yêu kiếp, dẫn đến

khí vận Tây Phương giáo hao hụt.

Hại ông ta phải đi khắp thế giới tìm khỉ.

Sau đó Phong Thần lượng kiếp vốn không liên quan đến Tây phương.

Lại bị Diệp Thanh bày mưu, kéo toàn bộ đệ tử yêu tộc khó khăn lắm mới độ hóa được vào trận, lên Phong Thần Bảng.

Bây giờ, lại gài bẫy lấy đi một nửa khí vận của Phật môn!

Nghĩ lại những gì đã trải qua bao năm nay, Tiếp Dẫn nắm chặt tay, răng nghiến ken két.

"Ba vị tôn giả, chẳng lẽ cứ để mặc Diệp Thanh làm càn như vậy sao?" Chuẩn Đề dường như cảm nhận được sự phẫn nộ và uất ức của Tiếp Dẫn, muốn liên hợp với Tam Thanh để đối phó với Diệp Thanh.

Nếu không, cục tức này ông ta nuốt không trôi.

Lúc này, Thông Thiên giáo chủ trực tiếp đứng dậy, nói: "Chuyện của Tây phương và Vu tộc, có liên quan gì đến ta?

Hơn nữa, Diệp Thanh đạo hữu có ơn với ta, ta sẽ không giúp các ngươi đối phó hắn." Nói xong, Thông Thiên giáo chủ trực tiếp rời đi.

Đùa à, đối phó Diệp Thanh?

Các ngươi có thực lực đó không?

Cộng thêm cả Tam Thanh vào, cũng không có nửa phần thắng.

Hơn nữa, ta vốn đứng về phía hắn.

"Thái Thanh tôn giả, Nguyên Thủy Thiên Tôn, hai vị xem..." Thông Thiên đi rồi, Tiếp Dẫn vẫn không từ bỏ, nhìn về phía Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng Lão Tử nói: “Tâm tình của hai vị ta hiểu, nhưng, hiện nay là Thiên Đạo đại kiếp, chúng ta không thể nội đấu, chẳng lẽ hai vị đã quên lời sư tôn nói ở Tử Tiêu Cung trước khi đi sao?” Đến cả Hồng Quân cũng đã nói, Diệp Thanh là một biến số, làm việc chỉ tuân theo bản tâm của mình.

Đi đấu với một biến số, đấu thắng được sao?

“Hai vị, đại sư huynh nói đúng, việc cấp bách bây giờ là chúng ta phải đoàn kết nhất trí.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rất muốn giết Diệp Thanh, nhưng không có cách nào.

Những người khác đều không ủng hộ, chỉ dựa vào Tây phương và ông ta, không thể thắng nổi Diệp Thanh.

Không chỉ Diệp Thanh, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng không thắng nổi.

Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận mà xuất ra, trong phút chốc có thể hành Thánh nhân ra bã.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng rời đi.

Trở về Tây phương, gọi Như Lai đến thương lượng.

Và cũng nói cho Như Lai biết chuyện chia một nửa khí vận.

“Cái gì?

Khí vận Phật môn Tây phương của chúng ta phải chia cho tên tiểu tử đó một nửa?” Như Lai tại chỗ nhảy dựng lên.

Tuy là Thánh nhân thành đạo sau, nhưng dù sao cũng là Thánh nhân, không thể để người khác bắt nạt như vậy.

Hơn nữa, hiện tại trọng trách độ hóa tâm ma, phổ độ chúng sinh hoàn toàn đặt lên vai Phật giáo Tây phương.

Diệp Thanh chẳng làm gì cả, mà lại muốn chia đi một nửa khí

vận?

Như Lai lập tức không đồng ý.

"Thôi, đều là vì Hồng Hoang Thiên Đạo, hà tất phải chấp nhất vào một chút khí vận." "Đến lúc đó, Phật môn Tây phương của chúng ta sẽ trở thành chủ đạo." "Khí vận sau này sẽ còn cuồn cuộn không dứt!" Tiếp Dẫn nói mãi, Như Lai mới miễn cưỡng chấp nhận.

Sau đó, hắn đưa Kim Thiền Tử đi luân hồi.

Lần này, có Diệp Thanh ra mặt, Thập Nhị Tổ Vu mới không ném người ta vào súc sinh đạo nữa.

Sau đó, Tây Du lượng kiếp bắt đầu.

Từ Đông thổ Đại Đường, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, từ Tây Thiên Linh Sơn Đại Lôi Âm Tự thỉnh được kinh thư, sau đó truyền khắp Đông phương.

Phật môn phát triển đến thời kỳ đỉnh thịnh.

Thanh Liên Cư.

Diệp Thanh đang luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Đột nhiên, một luồng khí vận chi lực mạnh mẽ tràn vào dòng sông khí vận của hắn.

"Tây Du lượng kiếp kết thúc rồi sao?" Diệp Thanh mở mắt, nguyên thần tiến vào dòng sông khí vận cuồn cuộn.

Ta phải cắt đứt mối liên hệ với Vu tộc.

Chỉ là, tuy khí vận chi lực bây giờ đã mạnh hơn không ít, nhưng vẫn không thể lay động được sức mạnh của Bàn Cổ.

Vẫn là câu nói đó, tu vi chưa vượt qua Bàn Cổ, hoặc chưa đạt đến tầm cao của Bàn Cổ năm xưa, thì không thể phá vỡ được sợi xích này.

“Diệp Thanh.” Nữ Oa khẽ gọi một tiếng, bước vào Thanh Liên Cư.

Diệp Thanh cảm nhận được, nguyên thần rút khỏi dòng sông khí vận.

“Tiểu Nữ Oa, nàng đã muốn cùng ta sinh con đẻ cái rồi à?” Thấy Nữ Oa, Diệp Thanh lại nổi hứng trêu chọc.

Thánh nhân mà, một lần bế quan vô số năm, thỉnh thoảng tìm chút niềm vui cũng được.

Chỉ là, lần này Nữ Oa lại không nói hai chữ “vô sỉ” như thường lệ.

Nàng chăm chú nhìn Diệp Thanh.

“Sao vậy?

Ta không đẹp trai hơn à?” Diệp Thanh cười nói.

“Đẹp trai hơn rồi, đẹp trai hết chỗ chê!

Mặt dày có thể so với núi Bất Chu!” Nữ Oa mặt không biểu cảm nói.

Diệp Thanh: “...” Mới mấy chục năm không gặp, Tiểu Nữ Oa đã biết trêu chọc rồi sao?

“Ngươi, rốt cuộc là ai?” Đôi mắt Nữ Oa vẫn không rời khỏi người Diệp Thanh.

Từ lần trước ở Bát Cảnh Cung trở về, nàng đã cảm nhận được một mối liên hệ không thể giải thích được giữa mình và Diệp Thanh.

Trở về Oa Hoàng Cung bế quan, nàng vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này.

Bây giờ, nàng không nhịn được nữa, nhất định phải hỏi cho rõ.

“Ta không phải đàn ông sao?” Diệp Thanh nói.

Chương 116

"Không đúng, ngươi là Nhân tộc, không phải người Vu tộc, cũng không phải sinh linh tiên thiên!" Nữ Oa cuối cùng cũng nói ra những gì trong lòng.

Chỉ là, Nhân tộc là do nàng tạo ra, trước khi tạo ra con người, trong thế giới Hồng Hoang làm gì có người nào tên là Diệp Thanh.

Nhưng bây giờ, hắn lại là Nhân tộc?

Đây là điều Nữ Oa không hiểu, nên mới hỏi.

"Ha ha ha, Tiểu Nữ Oa nhà ta thông minh, biết ta là Nhân tộc." "Ta nói cho nàng biết, thật ra ta đến từ tương lai!" Diệp Thanh ghé đầu sát tai Nữ Oa, nhỏ giọng nói.

"Tương lai?" "Không thể, tuyệt đối không thể!" Nữ Oa biết rõ, thời gian pháp tắc không thể đảo ngược.

Cũng có nghĩa là, người am hiểu thời gian đại đạo, cũng chỉ có thể gia tốc thời gian trôi đi, hoặc làm thời gian ngừng lại.

Nhưng tuyệt đối không thể làm thời gian đảo ngược, chảy ngược.

Đây là quy tắc của Đại Đạo.

Cái mà người ta thường nói có thể xem xét quá khứ và tương lai.

Thực ra là do không gian đại đạo.

Chúng ta có thể định nghĩa mỗi một thời điểm là một không gian.

Những đại năng cường giả đó xuyên qua không gian, đến được một thời điểm nào đó.

Dù vậy, cũng chỉ có thể nhìn trộm, không thể trở thành một sinh linh nào đó trong không gian quá khứ, càng không thể trở thành một

thành viên trong không gian đó.

"Ai, thật ra ta cũng không biết, nhưng ta đúng là đến từ tương lai, nếu nàng không tin, thì đợi đến thời khắc đó, tự mình xem đi!" Diệp Thanh cũng bất đắc dĩ.

Thật ra hắn cũng mơ hồ.

Hắn cũng muốn xem xem, rốt cuộc mình là ai.

Chỉ là... thế giới Hồng Hoang làm gì có Trái Đất.

Ầm ầm!

Ngay lúc này.

Toàn bộ thiên địa Hồng Hoang lại một lần nữa rung chuyển.

Bầu trời vốn trong xanh, trong nháy mắt trở nên u ám.

Tất cả sinh linh, bao gồm cả Thánh nhân, đều nhìn lên bầu trời.

Nhanh chóng, một bóng người màu trắng xuất hiện.

"Sư tôn!" Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn thấy, đều kinh ngạc.

Bởi vì đối diện Hồng Quân, có một bóng người áo đen giống hệt Hồng Quân.

Đó là do Ma Đạo diễn hóa ra.

"Hừ!" Bóng người áo đen đó phát ra một tiếng hừ trầm, ngay sau đó, quy tắc Ma Đạo lan tỏa, đè nén khiến sinh linh Hồng Hoang một trận ngạt thở.

Thánh nhân, lúc này cũng như bị một ngọn núi lớn đè lên.

"Trấn!" Hồng Quân khẽ nói một tiếng, quy tắc Tiên Đạo diễn hóa, đồng thời, Phật môn Tây phương kim quang đại thịnh.

Những luồng phật quang đó lao thẳng lên trời.

Hỗ trợ Tiên Đạo, trấn áp Ma Đạo.

Ngay lúc này.

Bóng người Ma Đạo trong nháy mắt phình to, đột nhiên...

"Không hay rồi!" Hồng Quân tiện tay vung lên, từng tầng quy tắc hóa thành kết giới, bảo vệ Hồng Hoang.

Sau đó.

Ầm!

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Kết giới do từng tầng quy tắc hóa thành bắt đầu vỡ vụn.

Cho đến khi tầng cuối cùng tan biến.

Bầu trời mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

"Chuyện gì vậy?

Nguyên thần của ta trở về rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm.

Thân là Thánh nhân, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo.

Chỉ cần Thiên Đạo bất diệt, Thánh nhân vĩnh sinh bất tử.

Nhưng bây giờ, nguyên thần lại trở về.

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà nguyên thần của Lão Tử, Thông Thiên giáo chủ, Nữ Oa, Diệp Thanh và những người khác đều đã trở về.

Nhìn lại bầu trời, màu đen đã biến mất.

Nhưng quy tắc màu trắng lại mỏng manh vô lực.

Đang lúc mọi người nghi hoặc, giọng nói của Hồng Quân vang lên.

"Ma Đạo tự hủy, Thiên Đạo không còn toàn vẹn, các Thiên Đạo

Thánh nhân mau theo ta trấn thủ Cửu Tiêu Thiên Khuyết.” “Tuân pháp chỉ!” Sáu vị Thiên Đạo Thánh nhân, chính là Tam Thanh, Nữ Oa, cùng với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhận được ý chỉ, ngay lập tức hóa thành ánh sáng, lao thẳng lên trời.

Cửu Tiêu, cao hơn cả ba mươi ba tầng trời.

Gồm Xích Tiêu, Bích Tiêu, Thanh Tiêu, Huyền Tiêu, Giáng Tiêu, Câm Tiêu, Tử Tiêu, Luyện Tiêu, Tấn Tiêu.

Cửu Tiêu Thiên Khuyết, tức là đỉnh trời, cũng được gọi là nơi quy tắc Thiên Đạo tọa lạc.

Nếu không có Thiên Đạo cho phép, bất kỳ ai cũng không thể lên được.

“Sư tôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lục Thánh đứng trên bầu trời, nhìn những luồng quy tắc màu trắng cuồn cuộn phía trước, đều vô cùng nghi hoặc.

Dù sao, người có thể đến được Cửu Tiêu Thiên Khuyết cũng chỉ có Hồng Quân một mình.

Lần đầu tiên lên đây, bọn họ hoàn toàn không hiểu nguyên nhân trong đó.

Càng không biết câu nói “trấn thủ Cửu Tiêu Thiên Khuyết” của Hồng Quân có ý nghĩa gì.

“Ma Đạo tự hủy, Thiên Đạo không còn toàn vẹn.” Hồng Quân nói.

“Ý của sư tôn là, tiếng nổ vừa rồi chính là Ma Đạo tự hủy sao?” Lão Tử kinh ngạc, Ma Đạo lại không cam tâm bị trấn áp, lựa chọn tự hủy diệt.

Tiên Đạo và Ma Đạo hợp lại gọi là Thiên Đạo, vì vậy, Ma Đạo

hủy rồi, chỉ còn lại Tiên Đạo, tự nhiên là không còn toàn vẹn.

"Vậy nguyên thần của chúng ta trở về thì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm.

Cũng có nghĩa là không còn sự che chở của Thiên Đạo, trong chiến đấu, nguyên thần có thể bị giết chết.

"Thiên Đạo là bộ xương của toàn bộ Hồng Hoang, để duy trì Hồng Hoang không sụp đổ, đã không thể dung nạp nguyên thần của các ngươi nữa, sau này cần phải hết sức cẩn thận." Hồng Quân căn dặn.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Thông Thiên giáo chủ hỏi.

"Vạn vật phân âm dương, Thiên Đạo phân tiên ma, tương sinh tương khắc, hiện Ma Đạo tự hủy, Tiên Đạo sẽ lại diễn sinh ra Ma Đạo, cần có một quá trình." "Vi sư lo lắng, sẽ có cường giả ngoại giới đến." Hồng Quân nói ra nguyên nhân.

Dù mọi sự vật trên đời đều có lúc thịnh lúc suy, lúc suy lúc thịnh.

Một thứ diệt vong, sẽ có thứ mới sinh ra.

Nhưng cái mới sinh này, cần có thời gian.

Nếu chưa kịp lớn đã bị người ta giẫm chết thì sao?

Vì vậy, vào thời điểm mấu chốt này, không loại trừ khả năng có cường giả ngoại giới đến.

"Ngoại giới?

Là bên ngoài vũ trụ sao?" Nữ Oa hỏi.

"Không phải!" Hồng Quân nói: "Vũ trụ, vô biên vô tận, thế giới Hồng Hoang, chẳng khác nào một hạt bụi trong vũ trụ!" Nếu cường

giả bên ngoài vũ trụ đến, e rằng cũng không liên quan đến ta nữa.

Như thực lực Thiên Đạo Cảnh của Hồng Quân, cũng không thể ra khỏi vũ trụ, thậm chí, còn không thể ra khỏi Hỗn Độn.

Nếu có cường giả có thể phá vỡ vũ trụ, thực lực đó sẽ đạt đến mức độ nào.

Tương đương với đứa trẻ ba tuổi đối mặt với người lớn.

E rằng thổi một hơi cũng có thể diệt thế giới Hồng Hoang.

"Vậy nguy hiểm mà sư tôn nói..." Càng nghe càng hồ đồ, nếu đối thủ mạnh như vậy, thì phòng thủ làm gì.

"Thật ra, Bàn Cổ khai thiên, mở ra một thế giới lớn, tên là Hỗn Độn." "Thế giới lớn này, cũng chỉ là một góc nhỏ bé trong vũ trụ." "Sau khi Bàn Cổ đại thần khai thiên, Hỗn Độn diễn hóa, một số nơi bắt đầu hợp lại, trở thành bốn thế giới Hồng Hoang là Đông Hoang, Nam Hoang, Tây Hoang, Bắc Hoang!" "Nơi chúng ta đang ở, chính là thế giới Đông Hoang, địa vực lớn nhất, lớn hơn cả ba thế giới kia cộng lại." "Hơn nữa, thế giới Đông Hoang, khí tức Hỗn Độn nồng đậm nhất, cộng thêm có Bàn Cổ đại thần ở đây hóa thành Thiên Đạo, khiến cho ba thế giới Hoang còn lại thèm muốn." "Nhưng có quy tắc Thiên Đạo bảo vệ, bọn họ không thể vào được." "Bây giờ, Ma Đạo tự hủy, dẫn đến Thiên Đạo không còn toàn vẹn, những người đó chắc chắn sẽ nhân cơ hội này mà vào." "Còn có những Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma, cũng đang lăm le." Hồng Quân đem mọi chuyện giảng giải rõ ràng, rành mạch.

Sáu người nghe xong, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Hóa ra, trong mảnh Hỗn Độn này không chỉ có một thế giới Hồng Hoang.

Khi Bàn Cổ khai thiên, đã bổ đôi cả Hỗn Độn.

Chỉ là, thực lực có hạn.

Chỉ chọn một nơi tốt nhất, chân đạp đại địa, đầu đội thương thiên, cuối cùng diễn hóa ra quy tắc Thiên Đạo, trở thành thế giới Hồng Hoang.

Những nơi khác bị bổ ra, có nơi lại hợp lại.

Có nơi chịu ảnh hưởng của khí tức Hỗn Độn, cuối cùng diễn hóa thành một thế giới Hồng Hoang khác.

Sau đó, trong những thế giới đó tự diễn hóa ra sinh mệnh, tu thành đạo pháp.

Do không có sự chống đỡ của Bàn Cổ, diễn sinh trong tình huống tự sinh tự diệt.

Vì vậy thế giới ở đó tàn khốc hơn, cũng không có cái gọi là Thiên Đạo.

Chỉ có sự phân chia mạnh yếu của những người tu luyện tiên thiên.

Có thể phải chiến đấu với những Tiên Thiên Thần Thai Ma trong Hỗn Độn.

Bảo vệ thế giới của mình, đồng thời tìm kiếm nơi thích hợp hơn để sinh tồn.

Ví dụ như thế giới Đông Hoang.

Nhưng ở đây có Thiên Đạo bảo vệ, bọn họ đến rồi, cũng không vào được.

Chương 117

Bây giờ, Thiên Đạo không còn toàn vẹn, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Hóa ra là vậy, sinh linh của những thế giới đó, lại có thực lực thế nào?" Mọi người đều có cùng một câu hỏi.

"Vi sư từng du hành trong Hỗn Độn, đã thấy ba thế giới đó, cũng đã thấy Tiên Thiên Thần Thai Ma." "Rất mạnh, đặc biệt là Thánh nhân, đều được luyện ra từ những cuộc chém giết tàn khốc." "..." Hồng Quân nói đến đây, lắc đầu.

Ông không nói ra, thực ra bọn họ chỉ là những đóa hoa trong nhà kính, nếu đụng độ, e rằng không chống đỡ nổi một hiệp.

"Sư tôn yên tâm, chúng con nhất định sẽ bảo vệ tốt Cửu Tiêu Thiên Khuyết, không để bất kỳ ai đặt chân vào thế giới Đông Hoang một bước." Lão Tử lập tức bày tỏ thái độ.

Vì môi trường sinh tồn, đương nhiên không thể từ chối.

"Chúng ta nhất định sẽ tử thủ thế giới Đông Hoang." Những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng.

"Yên tâm, Ma Đạo diễn sinh, cũng không quá mấy ngàn năm." "Thế giới Hồng Hoang khác đến đây, nhiều thì ngàn năm, ít thì mấy trăm năm, chúng ta chỉ cần hết lòng bảo vệ là được!" ... ...

Thời gian từng chút một trôi qua.

Ngoại trừ sáu Đại Thiên Đạo Thánh nhân và Hồng Quân cùng trấn thủ Cửu Tiêu Thiên Khuyết.

Thế giới Hồng Hoang vẫn phát triển theo con đường bình thường.

Diệp Thanh những năm này vẫn luôn ở Thanh Liên Cư bế quan luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Cuối cùng.

"Ầm!" Bên trong Hỗn Độn Châu, Hồng Mông thế giới tỏa ra đạo vận pháp tắc.

Từng luồng Hồng Mông tử khí dâng lên.

Diễn hóa ra kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành, đạo sinh một, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Bốn người Đế Tuấn, Thái Nhất, Thường Hi, Hi Hòa vốn đang tu luyện trên Thái Dương tinh và Thái Âm tinh đều sững sờ.

Lặng lẽ quan sát sự biến hóa của hiện tượng này.

Ngay cả yêu tộc bên trong, cũng đều kinh ngạc không thể tin nổi.

Lúc này, bóng dáng Diệp Thanh tiến vào trong Hồng Mông thế giới.

"Diệp Thanh ca ca, cuối cùng huynh cũng vào được rồi." Thường Hi và Hi Hòa thấy vậy, vội vàng đi tới.

"Bái kiến chủ nhân!" Đế Tuấn và Thái Nhất cũng tới.

"Ừm, Hỗn Độn Châu cuối cùng đã luyện hóa xong, nhưng đại đạo bên trong diễn hóa cần một chút thời gian." "Đế Tuấn, Thái Nhất, Thường Hi, Hi Hòa, bốn người các ngươi hãy cảm thụ sự biến hóa của đạo vận bên trong, xem có thể chứng đạo thành Thánh trong Hồng Mông thế giới không." Hồng Mông thế giới, cao cấp hơn Hồng Hoang thế giới rất nhiều.

Thậm chí, còn vượt lên trên cả Hỗn Độn.

Nếu chứng được Hồng Mông đại đạo, thì có thể vượt lên trên cả Hồng Hoang Thiên Đạo.

Còn Diệp Thanh, chủ nhân của Hồng Mông thế giới, chính là Hồng Mông đại đạo, còn lợi hại hơn cả Bàn Cổ.

"Nữ Oa đi đã được hai ba trăm năm rồi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Diệp Thanh ra khỏi Hỗn Độn Châu, nhìn lên bầu trời, tự lẩm bẩm.

Hắn đã thử lên trời.

Nhưng không có Thiên Đạo cho phép, không thể lên được Cửu Tiêu.

Vì vậy lại trở về.

Nhưng nghĩ lại lời của Hồng Quân năm đó, tình hình thế giới Hồng Hoang chắc chắn rất nghiêm trọng.

Nếu không, tại sao Lục Thánh đi lâu như vậy mà chưa về?

Hoặc có lẽ, đây chính là nguyên nhân Lục Thánh biến mất.

Đúng lúc này, một bóng người từ hư không rơi xuống, trực tiếp rơi xuống ba mươi ba tầng trời.

Diệp Thanh thấy vậy, vội vàng đi tới.

"Tiểu Nữ Oa?" Thật là cô ấy.

Vừa mới nghĩ Nữ Oa đi lâu như vậy chưa về, giây sau đã gặp.

Chỉ là, nữ tử xinh đẹp vốn mặc một bộ đồ trắng, giờ lại quần áo rách nát, trông có vẻ hơi thảm hại.

"Diệp Thanh, sư tôn đã đối đầu với cường giả ngoại giới rồi." "Các sư huynh sư đệ đang bảo vệ Cửu Tiêu Thiên Khuyết, bảo ta trở về cùng các Thánh nhân khác mở ra tiểu thế giới trong Hỗn Độn, di dời toàn bộ sinh linh Hồng Hoang." Nữ Oa vội vã nói.

Xem ra, sự tình đã trở nên nghiêm trọng.

“Ồ?

Ngay cả Hồng Quân cũng không đánh lại người ta?

Sinh linh ngoại giới mạnh đến vậy sao?” Diệp Thanh nhíu mày.

Hắn cũng biết, thế giới Hồng Hoang chỉ là một góc của vũ trụ.

Chắc chắn tồn tại sinh linh ngoại giới.

Chỉ không ngờ, đối thủ cũng có cường giả Thiên Đạo Cảnh.

“Ừm, tên đó tên là Zeus, thực lực cường hãn, mấy người chúng ta ở trước mặt hắn không chống đỡ nổi một khắc!” “Gì?

Zeus?” Diệp Thanh nghe vậy, thần tình sững sờ. ...Hình như là vua của các vị thần trong thần thoại Hy Lạp thì phải.

“Vậy không phải còn có Hera, Apollo, Athena sao?” Diệp Thanh thuận miệng hỏi.

“Sao ngươi biết?” Lần này, đến lượt Nữ Oa kinh ngạc.

“Đệt, thật sao!” Diệp Thanh sững sờ, những thứ trong truyền thuyết này thật sự tồn tại.

Cũng phải, Bàn Cổ, Hồng Quân, Tam Thanh những nhân vật trong truyền thuyết phương Đông này đều tồn tại, thì truyền thuyết phương Tây chắc chắn cũng không phải là không có căn cứ.

Trước đó hắn còn thắc mắc, thế giới này sao lại không có thần linh phương Tây tồn tại.

Hóa ra, tồn tại ở thế giới bên ngoài.

Nếu đã có nhân vật trong thần thoại Hy Lạp tồn tại, vậy những nhân vật thần thoại khác không phải cũng tồn tại sao?

“Diệp Thanh, sao vậy?

Ngươi biết những dị tộc đó?” “Nhanh nói, ngươi không phải cùng

một phe với bọn họ chứ!" Nữ Oa tay cầm Hồng Tú Cầu, bá khí ngút trời, ra vẻ chỉ cần một cái là đập chết hắn.

Bởi vì Diệp Thanh, đến từ tương lai, quỷ mới biết tương lai nào, không chừng là từ thế giới bên ngoài đến.

"Này, ta là Nhân tộc, những tên đó là Nhân tộc sao?" Diệp Thanh cũng cạn lời, Nữ Oa là Thánh nhân mà, sao cảm giác giống như một cô bé không có trí tuệ vậy?

"Ừm, cũng đúng!" Nữ Oa lúc này mới buông lỏng cảnh giác.

Dù sao Nhân tộc là do nàng tạo ra, có mối liên hệ đặc biệt với nàng.

Vì vậy Diệp Thanh nên thuộc về Nhân tộc.

"Nhanh lên, ta đi tìm ca ca, mau chóng mở ra tiểu thế giới, e rằng không chống đỡ được bao lâu nữa." Nữ Oa lúc này mới nhớ ra chuyện quan trọng.

"Được, đi thôi!" Diệp Thanh gật đầu.

Tuy hắn rất muốn đi xem, Zeus trong truyền thuyết trông như thế nào.

Athena có thật sự xinh đẹp như lời đồn không.

Nhưng thực lực của đối phương hắn hoàn toàn không biết.

Có thể đánh Nữ Oa thành ra thế này, có thể đối chiến với Hồng Quân, Tam Thanh và hai tên Tây phương cũng khó mà chống cự.

Chứng tỏ, thực lực của đối phương rất mạnh.

Nhanh chóng, Nữ Oa và Diệp Thanh đến Hỏa Vân Động.

"Diệp Thanh đạo hữu, muội muội, sao hai người lại đến đây?" Thiên Hoàng Phục Hy kinh ngạc.

Nơi này là nơi Tam Hoàng bế quan.

Năm đó để tăng thêm khí vận cho Nhân tộc.

Diệp Thanh đã để Đại Vu Xi Vưu dẫn đệ tử Vu tộc xuất quan, giúp Cửu Lê đại chiến với Hiên Viên Hoàng Đế.

Kết quả bị Hạo Thiên bày mưu, tử thương thảm trọng.

Nhân Hoàng Hiên Viên, Thiên Hoàng Phục Hy, Thần Nông Viêm Đế vì chuyện này, từ đó bế quan tại Hỏa Vân Động, trấn áp khí vận Nhân tộc, không còn xuất thế.

Nhưng bây giờ, Diệp Thanh và Nữ Oa lại đến?

"Huynh trưởng, mấy vị đạo hữu, thế giới Hồng Hoang xảy ra chuyện, sư tôn bảo chúng ta cùng nhau mở ra tiểu thế giới, di dời sinh linh Hồng Hoang!" Nữ Oa nói, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Cái gì?

Sao lại như vậy?" Hiên Viên đứng dậy, vội vàng hỏi.

Bọn họ vẫn luôn ở Hỏa Vân Động, không hề biết những gì xảy ra bên ngoài.

Nhưng thế giới Hồng Hoang có Thiên Đạo bảo vệ, sao lại có thể xảy ra chuyện được?

Ngay sau đó, Nữ Oa kể lại chuyện Thiên Đạo đại kiếp và dị tộc xâm lược một lần.

Tam Hoàng đều ngơ ngác nhìn nhau.

"Dị tộc xâm lược?

Thực lực thế nào?" Thần Nông hỏi.

Nếu không mạnh, trực tiếp đánh là xong.

"Rất mạnh, ngay cả sư tôn cũng khó mà chiến thắng!" Nữ Oa đáp

một câu, sau đó thúc giục mọi người cùng nhau mở ra tiểu thế giới.

Đương nhiên, bên Phật môn Tây phương, cũng đã gửi tin tức đến.

Trong phút chốc.

Sáu đại Thánh nhân trong Hồng Hoang bắt đầu bận rộn.

Như Lai ở Tây Thiên Hỗn Độn mở ra thế giới Cực Lạc.

Nữ Oa ở phương Nam mở ra Yêu giới.

Thiên Hoàng Phục Hy ở phương Bắc mở ra Ma giới.

Thần Nông Viêm Đế, Hiên Viên Hoàng Đế, Diệp Thanh ba người ở phương Đông mở ra Nhân giới.

Do Diệp Thanh là người xuyên không, nên đã làm Nhân giới thành một hình cầu.

"Diệp Thanh đạo hữu, đây là..." Viêm Đế và Hoàng Đế không hiểu.

Chương 118

"Ha ha, không có gì, chỉ là hoài niệm thôi!" Diệp Thanh cười cười, không giải thích, ngay sau đó, đem một số nền văn minh mà mình biết truyền vào thế giới vừa mở ra này.

Chỉ cần con người sinh tồn ở đây, những thứ này sẽ từ từ dẫn dắt thời đại tiến bộ.

Nhanh chóng, thế giới Trái Đất được mở ra hoàn thành.

Do Diệp Thanh, Hiên Viên và Thần Nông ba Thánh nhân cùng làm, nên tốc độ nhanh hơn các tiểu thế giới khác.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời rung chuyển.

Mấy bóng người rơi xuống.

Chính là Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Mỗi người đều vô cùng thảm hại, rõ ràng đã chiến bại.

Ầm!

Sau khi bọn họ rơi xuống đất không bao lâu, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang lại rung chuyển.

Quy tắc Thiên Đạo lập tức hiện ra một lối vào.

Vô số bóng người chen vào.

"Nhanh, cùng nhau di dời sinh linh Hồng Hoang!" Lão Tử hét lớn, những dị tộc này quá mạnh, không đánh lại.

Vì vậy mới để Nữ Oa trở về mở ra tiểu thế giới.

Chỉ là, ngoại trừ Trái Đất của Diệp Thanh, dường như các tiểu thế giới khác đều chưa mở ra xong.

Dù sao hiệu suất của ba người cao hơn nhiều so với một người.

Trong lúc bất đắc dĩ, bọn họ đành ném những người bình thường, yêu thú bình thường, một số đệ tử Phật môn Tây phương... vào thế giới Trái Đất, sau đó ném vào trong Hỗn Độn.

Nhưng, sinh linh trong Hồng Hoang quá nhiều.

Thế giới Trái Đất lại nhỏ, chỉ di dời được một số hạt giống.

Số lượng này không bằng một phần vạn sinh linh của Hồng Hoang.

Vì vậy, Hồng Hoang bây giờ, về cơ bản không có nhiều thay đổi so với trước kia.

Lúc này, trong hư không, các cường giả dị tộc xếp thành một hàng.

Phía sau là hàng ngàn vạn cường giả dị tộc.

Bên phía Hồng Hoang, Tam Thanh, Tây phương Nhị Thánh, Nữ Oa... cũng đứng đối lập.

Côn Bằng, Bạch Trạch, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân... theo sát phía sau.

Dù sao, đây là một trận đại chiến dị tộc xâm lược, nếu không thể thắng lợi, tuyệt đối sẽ bị đối phương trấn áp.

"Này, các vị sinh linh Đông Hoang, chào nhé!" "Ta đến từ Tây Hoang, Poseidon, yên tâm, ta chỉ cần mảnh đại dương này!" Lúc này, một người đàn ông, ngồi trên chiến xa hoàng kim do ngựa trắng kéo.

Tay cầm tam xoa kích, một thân chiến bào màu lam, chỉ vào vùng biển phía dưới.

Người này, chính là Hải Vương Poseidon.

Mọi người nghe xong, đều sững sờ?

Poseidon?

Chỉ cần mảnh đại dương này?

Vậy bốn lão già chúng ta để vào đâu?

Tứ Hải Long Vương giận dữ nhìn, rõ ràng, tên này đến để cướp địa bàn.

Chỉ là, mọi người đều không lên tiếng, bây giờ cũng không dám lên tiếng.

"Ta đến từ Tây Hoang, Apollo, ta chỉ cần mảnh trời này!" Một người đàn ông toàn thân bốc lửa, chỉ vào bầu trời.

Chính là Thái Dương Thần Apollo.

Ngồi trên chiến xa mặt trời do bốn con phượng hoàng kéo, vô cùng chói mắt.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Ngọc Đế sa sầm.

Bầu trời là nơi Thiên Đình tọa lạc, thuộc về ta Ngọc Hoàng Đại Đế, ngươi muốn bầu trời, vậy ta Ngọc Hoàng Đại Đế phải làm sao?

Do lần đầu tiên đối mặt với dị tộc, Thiên Đình cũng không lên tiếng.

"Ta đến từ Tây Hoang, Hades, ta chỉ cần Địa Phủ ở đây!" Hades là Minh Vương, cai quản tử vong, tay cầm cự kiếm màu đen, nên có hứng thú với Địa Phủ.

"Mẹ kiếp, thằng khốn ở đâu ra, dám cướp địa bàn của ta, có tin bản Tổ Vu bẻ gãy xương của ngươi không!" Thập Nhị Tổ Vu đứng ra.

Bọn họ là những kẻ trời không sợ đất không sợ.

Người ta muốn đại dương, muốn bầu trời, bọn họ không nói gì.

Nhưng muốn Địa Phủ, tuyệt đối phải liều mạng.

"Hê, ta cai quản sự sống chết trên thế gian, Địa Phủ vốn là của ta, mười hai tiểu tử các ngươi chắc là người quản lý Địa Phủ nhỉ?" "Yên tâm, sau này đi theo ca ca, đảm bảo có kẹo ăn!" Hades cười hì hì nói.

"Gì?" Thập Nhị Tổ Vu nghe xong, mỗi người đều tức giận ngút trời.

Dám gọi bọn họ là tiểu tử?

Ngay cả Thiên Đạo bọn họ còn không coi ra gì, cái thứ đen thui này muốn làm lão đại?

Mơ đi.

"Cứ nghe xem sao đã." Ngay lúc chuẩn bị ra tay.

Diệp Thanh lại ngăn lại.

"Ha ha, ngươi biết điều hơn đấy." "Sáu người mạnh nhất trong các ngươi còn không phải là đối thủ của ta, huống chi là các ngươi!" Minh Vương Hades cười với Diệp Thanh.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tây phương Nhị Thánh lập tức mặt mày đau khổ.

Đều là cấp Thánh nhân, tại sao lại không đánh lại?

Có một điểm, nguyên thần không còn ký thác vào Thiên Đạo, mất đi tâm lý buông tay đánh một trận.

Nếu có tính cách như Thập Nhị Tổ Vu, e rằng đối phương cũng không dễ dàng đánh vào Hồng Hoang như vậy.

Vì vậy, Hồng Quân không nói sai, họ chỉ là những đóa hoa trong nhà kính.

“Ta tên Hera, từ hôm nay, tất cả phụ nữ ở đây đều do ta quản!

Vì vậy, sau này ở đây không được phép xuất hiện người phụ nữ nào xinh đẹp hơn ta!” Thấy Diệp Thanh không nói gì, Hera lên tiếng, bà ta là một người phụ nữ béo, đồng thời cũng là vợ và chị gái của Zeus, lòng đố kỵ đặc biệt mạnh.

Lời này vừa nói ra, tất cả nữ tính trong Hồng Hoang đều thầm mắng một tiếng.

“Mẹ nó chứ, mày đã xấu rồi, còn muốn tao cũng xấu như mày sao?” Nhưng, lời này cũng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Dù sao cũng là cường giả dị tộc.

Ngay cả những Thánh nhân kia cũng giả chết không nói gì, ai dám mắng?

“Ta tên là...” Athena tay cầm quyền trượng, đang chuẩn bị giới thiệu, thì bị một giọng nói cắt ngang.

“Athena, Nữ Thần Chiến Tranh, Nữ Thần Trí Tuệ!” “Thật không ngờ, một cô em đoan trang như vậy, lại gia nhập hàng ngũ cường đạo.” “Không biết, cô muốn nơi nào đây?” Diệp Thanh bước ra, nhìn bóng dáng yêu kiều trên không, khẽ nói.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Diệp Thanh.

Do đội hình dị tộc quá mạnh.

Dẫn đến bọn họ rất kiêu ngạo, ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu, không ai dám nói gì.

Ngay cả Lão Tử và những người khác cũng không lên tiếng.

Nhưng bây giờ, Diệp Thanh đã lên tiếng.

Hơn nữa, Diệp Thanh còn quen biết người phụ nữ kia?

Còn những người dị tộc trên không, cũng có chút kinh ngạc.

Sinh linh Hồng Hoang này, lại quen biết Athena?

Chỉ có Nữ Oa nhìn Diệp Thanh, hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm mắng một tiếng đồ dê xồm.

Không phải vì người ta xinh đẹp sao?

Có cần phải đi bắt chuyện không?

"Ngươi là ai?" Athena một thân váy dài, quyền trượng trong tay chỉ vào Diệp Thanh, lạnh lùng hỏi.

"Ta tên là Diệp Thanh, Nhân tộc Hồng Hoang!" "Ta có một câu hỏi, những người này đã chia cắt xong thế giới Hồng Hoang của ta rồi, cô còn chỗ nào để đi không?" Hades chiếm đại dương.

Apollo chiếm bầu trời.

Hades muốn Địa Phủ.

Hera còn ác hơn, trực tiếp muốn làm chủ của phụ nữ thiên hạ.

Không phải giống Tây Vương Mẫu, là thủ lĩnh của nữ tiên sao?

Vì vậy, tính ra, Athena dường như không còn chỗ nào để đi.

May mà, trong mười hai chủ thần của Olympus Hy Lạp, chỉ có năm người đến.

Nếu tất cả đều đến, có phải sẽ vì phân chia chiến lợi phẩm không đều mà đánh nhau không?

"Ta..." Athena dường như cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này.

Suy tư, nàng nhìn ra bốn phương.

"Ta tùy tiện đâu cũng được!" Xem ra, Athena không bá đạo như bốn tên kia.

Thực tế, nàng chỉ muốn tìm một nơi ổn định, không bị Tiên Thiên

Thần Thai Ma tấn công.

“Nếu đã như vậy, hay là ta cho cô một đề nghị nhé!” Diệp Thanh cười nói.

“Ồ?!” Athena nói.

“Thanh Liên Cư của ta thiếu một thị nữ bưng trà rót nước, ta thấy cô rất hợp, có thể suy nghĩ không?” Khóe miệng Diệp Thanh nhếch lên.

Thản nhiên nói.

“Gì?” Athena tay cầm pháp trượng, một thân váy dài màu trắng, tóc bay trong gió.

Chương 119

Sinh linh của thế giới Đông Hoang này, lại bảo nàng đi làm thị nữ?

Thật đáng ghét.

"Ai, tên tiểu tử đó xong rồi." Poseidon và Hades nhìn nhau, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Ai cũng biết cô em này là Nữ Thần Chiến Tranh, ai đi đắc tội chứ?

Nhớ năm đó, bọn họ cũng thấy Athena xinh đẹp, muốn tán tỉnh.

Nhưng ai mà không bị nàng ta cho ăn hành?

Ngoại trừ Thần Chiến Tranh Ares và Zeus, nếu đấu đơn, e rằng không ai có thể đánh thắng.

Tam Thanh và những người khác thấy vậy, đều ngơ ngác nhìn nhau.

Tên Diệp Thanh này điên rồi sao.

Mở miệng trực tiếp như vậy.

Nếu thế, một chút đường lui cũng không có, sẽ trực tiếp bùng nổ một trận đại chiến.

Trước đó, trong lòng bọn họ còn đang tính toán, có nên tạm thời đồng ý điều kiện, sau này lại thương lượng đối sách.

Nhưng bây giờ, tên này đã trực tiếp chặn đứng đường lui rồi.

"Ha ha, Vu Chủ nói không sai, tiểu mỹ nhân có thể mang về làm thị nữ, còn các ngươi, tất cả cút xéo cho bản Tổ Vu!" Đế Giang cười ha hả.

Trong năm người, cũng chỉ có Athena là ưa nhìn một chút.

Còn bốn người kia, có ba người là nam, Diệp Thanh chắc chắn không có hứng thú.

Bà béo Hera, chắc chắn cũng không lọt vào mắt xanh của Vu Chủ.

Vì vậy chỉ có thể đuổi bọn họ đi.

"...Ngươi tìm chết!" Athena nổi giận, thần linh không thể bị khinh nhờn, huống chi là bảo nàng đi làm thị nữ?

Chỉ là, nàng chưa ra tay.

Minh Vương Hades đã đứng ra.

"Athena, mười hai tên hề này giao cho ta." Do Thập Nhị Tổ Vu quản lý Địa Phủ, Hades cũng nhắm trúng Địa Phủ.

Hơn nữa, xem bộ dạng của Thập Nhị Tổ Vu, muốn có được Địa Phủ phải dùng đến vũ lực.

Nếu đã như vậy, sao không nhân lúc này đánh gục mười hai người này?

Như vậy, có thể giúp Athena trút giận.

Biết đâu cô nàng một ngày nào đó sẽ yêu mình.

"Không cần!" Athena liếc nhìn Minh Vương.

Tên này trong lòng có bao nhiêu ý đồ xấu xa, nàng tự nhiên hiểu rõ.

Chỉ là, Hades đã quyết tâm ra tay, Athena cũng không ngăn được.

"Mười hai tiểu quỷ, nếm thử đại hắc kiếm của ta." Xoẹt!

Một luồng kiếm quang, sáng chói bốn phương.

Trực tiếp chém Thập Nhị Tổ Vu vào trong vùng biển.

Đúng là cường giả dị tộc, ngay cả Tam Thanh và Tây phương Nhị Thánh cũng không chống đỡ nổi.

Khủng bố như vậy!

Athena thấy vậy, khẽ nhíu mày, nhưng không để ý đến Hades nữa.

Nàng nhìn về phía Diệp Thanh, nói: "Tiểu tử, đợi Hades giải quyết xong mười hai người đó, ta sẽ tính sổ với ngươi." "Được thôi!" Diệp Thanh cũng không vội, rất bình tĩnh bày ra bàn, bồ đoàn.

Lại lấy ra linh quả, linh tửu!

Sau đó ngồi xuống, vừa ăn vừa uống vừa xem kịch.

"..." Athena thấy vậy, nhất thời cạn lời.

Đó không phải là thuộc hạ của hắn sao?

Đều gọi hắn là Vu Chủ, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn bọn họ đi chịu chết?

Nàng biết thực lực của Minh Vương, cũng nhìn ra được thực lực của Thập Nhị Tổ Vu.

Thánh nhân đỉnh phong đối chiến Chuẩn Thánh, không chỉ là mười hai người, một trăm hai mươi người cũng chỉ có con đường chết.

"Có muốn uống một ly không?" Diệp Thanh đối diện Athena, nâng ly rượu, khẽ cười.

"Không uống!" Athena thần sắc lạnh lùng.

Tạ lỗi sao?

Tội bảo ta làm thị nữ dễ dàng như vậy sao?

Đợi lát nữa sẽ tính sổ với ngươi.

Môi khẽ chu lên, không thèm để ý đến Diệp Thanh.

Nhưng Tam Thanh và những người khác lại vây quanh.

"Diệp Thanh đạo hữu, ta có thể xin một ly rượu không?" Lão Tử là người đầu tiên.

Chỉ cần ngửi mùi rượu, ông đã biết đây là rượu nhân sâm quả vạn năm khó gặp.

"Diệp Thanh tôn giả, không biết ta có thể xin một ly rượu không." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người hớn hở chạy tới, hoàn toàn không để ý đến hình tượng thảm hại của mình.

Loại rượu này năm đó họ cũng đã uống.

Cũng vì một bình rượu nhân sâm quả, Chuẩn Đề mới bị Diệp Thanh bày kế.

"Đại sư huynh, rượu thật sự ngon như vậy sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút tò mò đi tới.

Khóe miệng khẽ động, nước bọt nuốt ừng ực, ngửi mùi dường như có chút khô miệng khô lưỡi, không nhịn được muốn nếm thử.

"Nhị sư đệ, đây là rượu được ủ từ nhân sâm quả trên cây nhân sâm quả trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, đương nhiên là ngon rồi!" Lão Tử giải thích một phen.

Khiến cho mọi người đều thèm rượu.

Chỉ có Trấn Nguyên Tử, mặt mày buồn rười rượi.

"Đạo huynh, hay là ta trả lại hồ lô cho Diệp Thánh nhân, đổi lại cây nhân sâm quả đó?" Hồng Vân nghe xong, có chút không nỡ.

Dù sao cũng lấy đồ của người ta để đổi lấy bảo vật, có chút lương tâm không yên.

"Thôi đi, Hồng Hồ Lô đã trở thành vật bản mệnh của đạo hữu, làm vậy sẽ khiến thực lực của đạo hữu giảm mạnh." "Bây giờ dị tộc xâm lược, chúng ta nên đối địch với thực lực tốt nhất, nếu không, đừng nói là một cây nhân sâm quả, có thể ngay cả mạng cũng không giữ được!" Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói.

Hồng Vân vô cùng cảm kích.

Các sinh linh Hồng Hoang khác nghe xong, cũng không ngừng gật đầu.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu nói không sai, ngươi cũng ngồi xuống uống một ly đi, bên trong, không chỉ có nhân sâm quả, ta còn cho thêm một quả Hoàng Trung Lý!" Diệp Thanh vẫy tay với Trấn Nguyên Tử.

Gì cơ?

Cho thêm một quả Hoàng Trung Lý?

Mọi người nghe xong, trực tiếp ngây người.

Hoàng Trung Lý một nguyên hội mới ra hoa, một nguyên hội mới kết quả, một nguyên hội mới chín.

Một lần chỉ hái được chín quả.

Ăn một quả có thể trực tiếp trở thành Đại La Kim Tiên, thứ đồ phá của này lại đem đi ủ rượu?

"Hê hê, hôm nay là ngày đặc biệt, chúng ta nên bày tiệc ăn mừng, mọi người cùng nếm thử đi!" Diệp Thanh cười cười, vung tay lấy ra mấy chục cái bát.

Sau đó xếp thành một hàng, đổ hết một vò rượu ra.

Hương vị lan tỏa, khiến người ta say đắm.

"Này, Apollo, rượu này dường như còn thơm hơn thứ mà tên Dionysus kia làm ra!" Poseidon đứng trên xe ngựa, dùng mũi ngửi ngửi, nói.

Dionysus, chính là Tửu Thần, một trong mười hai chủ thần.

Tên đó coi rượu như mạng, đã phát minh ra không ít mỹ tửu.

"Ta cũng thấy vậy, chỉ là, sinh linh của thế giới Đông Hoang này

không phải đầu óc có vấn đề chứ!" "Chúng ta cướp địa bàn của bọn họ, mà bọn họ lại bày tiệc ăn mừng?" Apollo đứng trên chiến xa mặt trời, vô cùng không hiểu.

"Theo ta thấy, là ăn mừng cho chúng ta!" "Đợi Hades xử lý xong mười hai tiểu quỷ đó, chúng ta sẽ đánh gục bọn họ, bắt bọn họ thần phục ta!" Nữ Vương Hera lạnh lùng nói.

Chỉ có Athena mày nhíu chặt.

Ngoài Nữ Thần Chiến Tranh, nàng còn là Nữ Thần Trí Tuệ.

Tư duy khác với những người khác.

Những sinh linh Đông Hoang này dù không đánh lại, cũng không đến mức ngồi yên không quan tâm, trơ mắt nhìn đồng bạn đi chịu chết chứ?

Đúng lúc này.

Ầm!

Một luồng khí tức khủng bố từ trong biển bộc phát.

Thập Nhị Tổ Vu đã sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Bàn Cổ chân thân từ trong biển chui ra.

Chân đạp đáy biển, đầu đội thương thiên.

Tay cầm bản phủ, chấn động Hồng Hoang.

"Cái gì?" Minh Vương Hades sững sờ.

Uy áp của luồng khí tức cổ xưa này, khiến hắn ngạt thở.

Thân thể của hắn, trước mặt Bàn Cổ chân thân, giống như một con ruồi.

"Người khổng lồ Titan?" Poseidon, Apollo và những người khác

đều sắc mặt cứng đờ.

Thế giới trước đây của bọn họ, từng nằm dưới sự thống trị của loại người khổng lồ này, tên là Titan.

Chỉ là, vị người khổng lồ này dường như cao lớn hơn, mạnh mẽ hơn Titan.

Athena nhìn, đôi mắt đẹp long lanh, bây giờ nàng cuối cùng cũng biết tại sao Diệp Thanh không hề lo lắng.

Bởi vì mười hai người đó có thể tổ hợp thành trận pháp, triệu hoán ra người khổng lồ.

Chương 120

Còn sinh linh bên phía Hồng Hoang, nhìn thấy Bàn Cổ chân thân xuất hiện, đều hưng phấn.

Đặc biệt là Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Như Lai, những người từng bị Bàn Cổ chân thân hành hạ, đều có chút mong đợi.

Dị tộc ngầu lắm sao.

Hôm nay cho các ngươi xem, mười hai tên điên của thế giới Đông Hoang chúng ta.

"Ngô là Bàn Cổ, kẻ xâm phạm thế giới của Ngô, chết!" Đột nhiên, Bàn Cổ lên tiếng, đại đạo oanh minh.

Nâng Bàn Cổ Phủ, chém vào hắc kiếm của Minh Vương Hades.

Rắc!

Trong khoảnh khắc, hắc kiếm xuất hiện vết nứt.

Hades cả người lẫn kiếm, bị chém vào trong biển.

"Hít... sức mạnh thật khủng khiếp!" Thấy cảnh này, tất cả mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong của Thập Nhị Tổ Vu thôi.

Nếu bọn họ là Thánh nhân, Bàn Cổ chân thân chẳng phải có thể diệt cường giả bán bộ Thiên Đạo sao?

"Tên khốn kiếp, dám hủy Minh Vương chi kiếm của ta?" Hades từ trong biển vọt ra, nhìn Bàn Cổ chân thân, lửa giận bốc lên.

Nhưng, keng.

Bàn Cổ chân thân một búa trực tiếp đập vào đầu Hades, lại đập hắn xuống biển.

Ta cho ngươi kêu.

Sợ đánh không chết ngươi sao?

"Khốn nạn, ta muốn ngươi chết, ngươi phải chết!" Hades nổi giận.

Lần này trồi lên mặt biển, trực tiếp ngưng tụ quy tắc Minh Vương.

Muốn dùng sức mạnh quy tắc, đánh gục Bàn Cổ chân thân.

Nhưng, hắn không biết Bàn Cổ là tồn tại như thế nào.

Cây búa đó chém xuống.

Một lực phá vạn pháp.

Bất kể là quy tắc, đạo pháp, trước mặt Bàn Cổ dùng sức mạnh chứng đạo, đều là một búa.

Vì vậy, không có gì bất ngờ.

Sức mạnh quy tắc của Hades vỡ vụn.

Lại một lần nữa bị Bàn Cổ chân thân đập xuống biển.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, hắc kiếm của Hades nứt ra, thân thể cũng bị đánh biến dạng, trên đầu nổi lên vô số cục u lớn.

Nếu còn đánh tiếp, không chừng sẽ bị trực tiếp đánh cho thần hình câu diệt.

Bộ dạng đó, có thể dùng từ thảm hại để hình dung.

"Hay, đánh hay lắm!" Sinh linh Đông Hoang, ai nấy đều reo hò.

Lão Tử và những người khác thấy vậy, trong lòng thực sự có chút may mắn.

Nếu không có biến số Diệp Thanh này.

Thập Nhị Tổ Vu sớm đã toi mạng trong Vu Yêu kiếp rồi.

Vậy ai sẽ đối phó với những cường giả dị tộc này?

"Người khổng lồ đó là do mười hai người kia dùng trận pháp triệu hoán, không kiên trì được bao lâu, cùng nhau xông lên, là có thể chiến thắng!" Lúc này, Athena hét lên.

Không hổ là Nữ Thần Trí Tuệ, đối với những thứ xa lạ cũng có thể nhanh chóng nhìn ra nhược điểm.

Chẳng trách trong truyền thuyết lại biết cách chiến thắng Zeus.

Lúc này.

Diệp Thanh đứng dậy, nói: "Chư vị, rượu cũng đã uống, kịch cũng đã xem, không phải cũng nên làm việc rồi sao?" "..." Mọi người sững sờ, không hiểu tại sao.

"Diệp Thanh đạo hữu, làm việc gì?" Lão Tử hỏi.

"Giả ngốc hay ngốc thật vậy?

Không thấy Bàn Cổ chân thân đã hư hóa rồi à!" "Tu vi thực lực của các ngươi đều đã hồi phục rồi chứ, mau lên đi!" 111.

Diệp Thanh sở dĩ mang rượu nhân sâm quả có thêm Hoàng Trung Lý ra là để Lão Tử và những người khác bổ sung thiên địa nguyên khí.

Hắn không tin.

Thánh nhân trong Đông Hoang nhiều như vậy.

Cộng thêm sáu vị Thiên Đạo Thánh nhân, còn có Như Lai, Tam Thánh Hỏa Vân Động.

Mười người, hai đánh một không được sao?

Đương nhiên, bản thân hắn thì thôi.

Vừa xuất Hoàng Trung Lý, vừa xuất nhân sâm quả, chuyện ra sức đánh nhau cứ giao cho các ngươi đi.

"Huynh đệ, Diệp Thánh nhân nói đúng, chúng ta đông người, mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể dìm chết bọn họ, mọi người cùng lên nào." Trong đám đông, không biết ai đã hét lên một tiếng.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang, như dòng lũ vỡ đê, lao về phía người dị tộc.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn nhau.

Chọn Hải Vương Poseidon.

Nữ Oa và Phục Hy tiến lên, chọn Thái Dương Thần Apollo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lao về phía Hera, cảm thấy bà béo này có chút cá tính, mang về Tây phương độ hóa.

Thần Nông Viêm Đế, Hiên Viên Hoàng Đế bay về phía biển, thay Thập Nhị Tổ Vu chặn Minh Vương Hades.

Còn Như Lai và Thông Thiên giáo chủ thì đối đầu với Athena.

Các Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên còn lại, đều tìm đối thủ của mình.

Trong phút chốc, toàn bộ thế giới Hồng Hoang, diễn ra một trận đại chiến kinh thiên.

"Vu Chủ!" Thập Nhị Tổ Vu trở về, khí tức có chút rối loạn.

Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Đại Trận tiêu hao cực lớn, bọn họ là Chuẩn Thánh, không thể điều động thiên địa nguyên lực.

"Đây, uống chút rượu, bổ sung!" Diệp Thanh lại lấy ra một hồ lô rượu nhân sâm quả.

Nói thật, Hoàng Trung Lý thật sự mạnh mẽ, cho một quả vào, có

thể bổ sung nhiều sức mạnh như vậy.

Không hổ là ăn một quả có thể khiến người ta trực tiếp trở thành Đại La Kim Tiên.

"Đa tạ Vu Chủ." Thập Nhị Tổ Vu ngồi thành một hàng, uống linh tửu.

Trên bầu trời.

Các Thánh nhân đại chiến.

Lão Tử đầu đội Huyền Hoàng Tháp, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên.

Một người được xưng là phòng ngự đệ nhất, một người được xưng là công kích đệ nhất.

Hai người một công một thủ, phối hợp không một kẽ hở.

Đánh cho Poseidon không còn sức chống cự.

Ầm!

Sức mạnh quy tắc trong Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn quét ngang, trực tiếp đánh Poseidon vào trong núi.

Khiến núi non vỡ vụn.

Cát bay đá chạy.

Nữ Oa và Phục Hy đối chiến với Apollo.

Thái dương thần lực của Apollo tuy mạnh mẽ, có thể so với thái dương chân hỏa của Đế Tuấn, Thái Nhất.

Nhưng Phục Hy Cầm và Hồng Tú Cầu đều là tiên thiên bảo vật.

Cộng thêm hai huynh muội phối hợp, khiến Apollo bị tấn công từ hai phía, trực tiếp ngã khỏi chiến xa mặt trời.

"A Di Đà Phật, bà béo, ngươi và Tây phương ta có duyên, hay là

để bần tăng độ hóa ngươi, trở thành một vị Bồ Tát có được không?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói.

Chẳng lẽ Bồ Tát của Phật môn Tây phương, đều là người mập?

Nhìn Như Lai kia, sở dĩ có thể trở thành Phật Tổ, là vì ông ta mập.

Ngay sau đó, một người ôm Thất Bảo Diệu Thụ, một người ngồi trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Toàn thân phật quang đại thịnh, so với Như Lai chỉ mạnh chứ không yếu.

Trong phật quang đó, mang theo sức mạnh tịnh hóa, chiếu rọi khiến Hera không mở được mắt.

"Hai lão già các ngươi, ngươi mới là bà béo, cả nhà ngươi đều là bà béo." Hera hét lớn, kỵ nhất là bị người khác gọi là bà béo.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cứ một câu lại một câu bà béo.

Còn muốn độ hóa bà ta.

Thật đáng ghét.

Chỉ là, dù Hera giãy giụa thế nào.

Cũng không thoát khỏi kim quang phổ chiếu của Phật môn.

Hiên Viên Hoàng Đế và Thần Nông Viêm Đế đối chiến với Minh Vương Hades.

Một người tay cầm Hiên Viên Kiếm, một người đầu đội Thần Nông Đỉnh.

Đánh cho Hades một trận tơi bời.

"Khốn nạn, đáng chết, ta sẽ cho các ngươi tất cả phải chết." Hades giận dữ gầm gừ liên tục.

Nhưng Minh Vương chi kiếm đã bị Bàn Cổ Phủ đánh nát.

Hắn cũng bị trọng thương, bây giờ đối đầu với Hoàng Đế và Viêm Đế, gầm gừ cũng vô dụng, vẫn bị hành hạ.

Chương 121

Ngược lại bên phía Athena.

Như Lai tuy đã sử dụng vạn trượng kim thân, Thông Thiên giáo chủ cũng dùng Tru Tiên Tứ Kiếm tấn công dữ dội.

Nhưng Athena vẫn có sức chống cự.

Nhưng, nàng cũng không chiếm được thế thượng phong, hai bên ngang tài ngang sức.

Trong chiến trường dưới Thánh nhân.

Dị tộc tử thương thảm trọng.

Dù sao, bên phía thế giới Đông Hoang có rất nhiều Chuẩn Thánh.

Ví dụ như Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng...

"Không hay rồi, mọi người mau đi!" Apollo quét mắt nhìn chiến trường.

Cứ tưởng mình ngầu lắm, hùng hùng hổ hổ đi cướp địa bàn của người ta.

Không ngờ, chỉ là con nít ranh.

Trong thế giới Đông Hoang, lại có nhiều cường giả như vậy tồn tại.

"Vu Chủ, không hay rồi, bọn họ muốn chạy!" Thập Nhị Tổ Vu mới hồi phục được không bao nhiêu, nhưng thấy những tên này muốn trốn, mỗi người lại như được tiêm máu gà lao vào chiến trường.

Suy nghĩ của họ rất đơn giản. 112.

Thế giới này là do phụ thần Bàn Cổ khai mở ra.

Lũ này lại dám ở đây xưng bá?

Đặt Vu tộc của ta vào đâu?

Nhưng, Apollo và những người khác dù sao cũng là thực lực Thánh nhân.

Thánh nhân muốn đi, e rằng không ai ngăn được.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Thanh động thủ.

Tiện tay ném ra Đông Hoàng Chung, khẽ lẩm bẩm: "Athena, ngươi phải đến Thanh Liên Cư làm thị nữ cho ta, sao có thể để ngươi đi được!" Đông!

Đông Hoàng Chung vang lên.

Thời gian và không gian đều bị giam cầm.

Apollo và các vị thần Tây Hoang khác, đều bị định tại hư không.

"Chết tiệt, tên này có pháp bảo giam cầm thời gian và không gian!" Apollo vội vàng bộc phát toàn lực, giải trừ giam cầm.

Nhưng chiến xa mặt trời lại không động đậy được.

Hải Vương Poseidon cũng vậy, xe ngựa của hắn như bị hút mất hồn, không động đậy.

"Tọa kỵ không quản nữa, rút lui!" Hera vội vàng hét lớn, nếu không đi, e rằng thật sự sẽ bị hai hòa thượng kia độ hóa.

Trong khoảnh khắc, mấy người dùng hết toàn lực, cuối cùng cũng thoát khỏi chiến trường.

Hóa thành độn quang, đến tận cực bắc Đông Hoang mới dừng lại.

"Ủa, Athena đâu rồi!" Hera dừng lại, chỉ thấy Poseidon, Apollo và Hades.

Làm gì có bóng dáng Athena. ... ...

Chiến trường Hồng Hoang.

Cùng với sự trốn thoát của Hera và bốn người khác, đại chiến cuối cùng cũng hạ màn.

Các kẻ xâm lược dị tộc còn lại tuy đã trốn thoát một số, nhưng đại đa số đều đã bị tiêu diệt.

Ngay cả chiến xa mặt trời của Apollo và xe ngựa của Hải Vương Poseidon cũng không tha.

Bị Thập Nhị Tổ Vu tháo thành linh kiện.

Giữa sân, Athena ngơ ngác đứng tại chỗ.

Lũ này sao lại hung tàn như vậy?

Nàng muốn trốn, nhưng không trốn được.

Trên đầu nàng, một chiếc chuông lớn không ngừng phóng thích quy tắc thời gian và quy tắc không gian, khiến nàng không thể động đậy.

"Chúng ta thắng rồi!" "Ha ha ha, chúng ta thắng lợi rồi!" "Thiên ngoại dị tộc cũng chỉ có vậy thôi, huynh đệ làm tốt lắm!" Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều hưng phấn.

Cảm xúc kìm nén trước đó được quét sạch.

Bây giờ, mỗi người đều tràn đầy đấu chí.

"Mọi người yên lặng!" Lúc này, có người đứng ra, nói: "Lần này chúng ta có thể giành được thắng lợi, đều nhờ có Diệp Thánh nhân!" "A, đa tạ Diệp Thánh nhân!" Mọi người cùng cúi đầu bái Diệp Thanh.

Nhưng có người không vui.

"Hừ!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy Thiên Tôn ba người hừ lạnh một tiếng, vô cùng khó chịu.

Mẹ nó chứ, chúng ta vất vả đánh nửa ngày, tên đó một chút sức lực cũng không bỏ ra, ngược lại trở thành công thần?

"Ngạch, đương nhiên rồi, cũng nhờ có các vị Thánh nhân liên hợp kháng địch." Người đó khá khéo léo.

Biết rằng hai bên đều không thể đắc tội.

Chỉ là, Diệp Thanh được mọi người xếp ở phía trước, dù có ca ngợi thêm, cũng chứng tỏ công lao của Diệp Thanh lớn hơn?

"Diệp Thanh, nữ tử này ta muốn mang đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Athena đang bị giam cầm, nói.

Trước đó ở Cửu Tiêu Thiên Khuyết, ông ta bị dị tộc đánh bại.

Bây giờ, có bốn người trốn thoát, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn dùng Athena để dụ bốn người đó ra, sau đó một lưới bắt hết.

Nếu không, trong lòng ông ta nuốt không trôi cục tức này.

Tuy trước đó luôn bị Diệp Thanh bắt nạt, bị Thập Nhị Tổ Vu đánh đập.

Nhưng không đánh lại, cũng không thể oán người khác.

Nhưng bây giờ, bốn người đó đã là nỏ mạnh hết đà, nếu liên hợp lại, nhất định có thể báo thù rửa hận.

"Nguyên Thủy tôn giả nói không sai, dùng nữ tử này làm mồi nhử, nhất định có thể dụ toàn bộ dị tộc đã vào Đông Hoang ra!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng đứng ra.

Họ đều bị những người này đánh, nên đều muốn trút giận.

"Diệp Thanh đạo hữu..." Lão Tử cũng nói: "Đất Đông Hoang của chúng ta, không thể tồn tại bất kỳ mối đe dọa nào." "Sư tôn đang ở Cửu Tiêu Thiên Khuyết bảo vệ Đông Hoang, có khả năng sẽ có cường giả giáng lâm, chúng ta phải mau chóng giải quyết chuyện ở đây!"

Ông ta trong lòng hiểu rõ.

Đất Tây Hoang, tuyệt đối không chỉ có mấy Thánh nhân này tồn tại.

Nếu không trừ khử mấy dị tộc đã vào Đông Hoang, lại dẫn thêm kẻ địch mạnh bên ngoài vào, có khả năng sẽ bị tấn công từ hai phía.

"Diệp Thanh đạo hữu, lần này ta không thể đứng về phía ngươi nữa, ta phải lấy thế giới Đông Hoang làm trọng!" Thông Thiên giáo chủ khá lý trí.

"Ồ, đều muốn ta giao cô ấy ra sao?" Diệp Thanh nhìn từng người một.

Athena cũng phiền muộn.

Nữ Thần Chiến Tranh đường đường, lại rơi vào tình cảnh này.

Sớm biết vậy, thà bị Tiên Thiên Thần Thai Ma ăn thịt, cũng không đến cái thế giới quỷ quái này.

Những người này sao lại tà ác như vậy.

Lại dùng nàng làm mồi nhử.

Nàng biết, Diệp Thanh bắt nàng, chắc chắn cũng có mục đích này.

Lúc này.

Mọi người đều im lặng.

Theo đại nghĩa, nên phải tìm ra bốn người đó, sau đó tiêu diệt.

Chỉ là, người này là do Diệp Thanh bắt, họ không có quyền bắt người ta giao ra.

"Được, đều hy vọng ta giao ra chứ!" "Vậy ta giao!" Diệp Thanh nói xong, một tay vung lên, thu Hỗn Độn Chung trở về.

Athena lập tức cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, có thể động đậy. 113.

Lập tức hóa thành một luồng sáng trắng, độn về phía cực bắc.

Cảnh này, khiến tất cả mọi người sững sờ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, tức đến giậm chân.

“Diệp Thanh, ...” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nhảy dựng lên.

Khốn kiếp, không phải ngươi bảo giao người phụ nữ đó cho ta sao?

Cư nhiên lại thả người đi?

“Diệp Thanh tôn giả, làm vậy là không đúng rồi!

Ngươi định giải thích với mọi người thế nào đây?” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bước tới, lên tiếng chỉ trích.

Bọn họ muốn dùng người để dẫn dụ cường giả dị tộc ra, đó là đại nghĩa.

Bây giờ, vừa hay có thể nhân cơ hội này dạy cho Diệp Thanh một bài học.

Ai bảo ngày thường hắn kiêu căng bá đạo, đắc tội với tất cả mọi người chứ.

Những người khác cũng nhìn nhau không nói nên lời.

Ai mà ngờ được Diệp Thanh lại chơi chiêu này.

“Sao nào?

Ta giao người cho các ngươi, các ngươi không bắt được, để cô ta chạy thoát?

Các ngươi có ý đồ gì?” “Ba thằng đàn ông to xác không bắt nổi một người phụ nữ, ăn hại à?” “Người ta bắt được, các ngươi lại để chạy mất, chẳng lẽ các ngươi cùng một giuộc với cô ta?” Diệp Thanh

chỉ thẳng vào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà mắng.

Vài câu nói ném thẳng vào mặt.

Ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đứng hình.

Chương 122

Giao cho ta?

Ta không bắt nổi một người phụ nữ?

Ta cùng một giuộc với cô ta?

“Diệp Thanh, ...” “Ta cái gì mà ta, các ngươi muốn thả người thì cũng phải mang về rồi lén lén lút lút mà thả chứ.” “Bây giờ bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, dù sao cũng phải cho người ta một lời giải thích chứ!” Diệp Thanh trực tiếp cắt ngang lời hắn, rồi lại ném vấn đề cho những người khác.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai người kia.

“Các ngươi cũng cho rằng là ta thả người sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi mọi người.

Những người đó gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Thực ra, bọn họ cũng chẳng hiểu gì cả.

Bảo là Diệp Thanh thả người, cũng không đúng lắm.

Hắn đã trấn áp Athena, lúc thu lại Hỗn Độn Chung còn nói một câu, ‘Ta giao người cho các ngươi’.

Xem ra, đúng là ba người họ đã không bắt được.

“.....” Mặc dù mọi người vừa gật đầu vừa lắc đầu, nhưng ánh mắt cứ nhìn chằm chằm, rõ ràng đều đã tin lời của Diệp Thanh.

“Đại sư huynh, nhị sư đệ, những người khác không nhìn ra, chẳng lẽ hai người cũng không nhìn ra tên khốn Diệp Thanh này cố ý thả người sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn quay sang nói với Lão Tử và

Thông Thiên Giáo Chủ.

"Chuyện này, ta chẳng thấy gì cả!" Lão Tử là người thông minh.

Dĩ nhiên ông biết Diệp Thanh cố ý làm vậy.

Nhưng chẳng lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn bây giờ mới biết tính khí của Diệp Thanh sao?

Trước mặt bao người mà đòi người của hắn.

Chẳng lẽ không biết Diệp Thanh muốn bắt về làm thị nữ à?

Lại dám đòi người của hắn!

Về chuyện Diệp Thanh thích thu nhận thị nữ, Lão Tử hiểu rất rõ, Tây Vương Mẫu chẳng phải là một ví dụ sống sờ sờ đó sao?

"Ta cũng không thấy gì cả!" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, đứng về phía Lão Tử.

"Nữ Oa sư muội, muội sẽ không nói dối, muội hãy phân xử công bằng xem nào?" Tiếp Dẫn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không giải quyết được, liền muốn lôi Nữ Oa ra.

"Ngươi gọi ai là sư muội?" Sắc mặt Nữ Oa lạnh đi.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe giảng đạo, ta xếp thứ tư.

Hai kẻ không biết xấu hổ này lại muốn chiếm hời?

Được, muốn ta phân xử chứ gì!

"Chuyện này, đúng là ba vị đã quá sơ suất rồi!" Lời vừa nói ra, ba người kia lại một lần nữa ngây người.

"Nữ Oa sư muội, muội không thể mở mắt nói mò như vậy được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

"Ai nói mò?

Diệp Thanh đã nói rồi, không phải các ngươi đều hy vọng ta giao

người ra sao!

Vậy thì ta giao!" "Ngươi cứ hỏi mọi người xem, có phải vậy không?" Nữ Oa nhìn về phía đám đông.

Những người đó đều bất giác gật đầu.

"Thế cũng không thể rút Hỗn Độn Chung đi chứ!" Chuẩn Đề nói tiếp.

Athena bị Hỗn Độn Chung trấn áp mới không thể chạy thoát.

Nhưng Diệp Thanh vừa rút Hỗn Độn Chung đi, cô ta không chạy mới là lạ.

"Người ta đã giao người cho các ngươi là tốt lắm rồi, còn muốn cả Hỗn Độn Chung nữa à?" "Chẳng lẽ, các ngươi muốn người là giả, muốn Hỗn Độn Chung mới là thật?" Nữ Oa ném ra một câu khiến ba người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cứng họng.

Hóa ra nửa ngày nay, chuyện người chạy thoát là chuyện nhỏ.

Bây giờ bị nói vài câu, lại thành ra bọn họ đang nhòm ngó bảo vật của Diệp Thanh?

Diệp Thanh nghe vậy cũng không khỏi thán phục.

Đúng là vợ ta, nói năng bênh vực vô lý thế này, lát nữa về phải thưởng cho nàng thật hậu hĩnh mới được.

"Hừ!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phất tay áo bỏ đi.

Không thể ở lại đây thêm nữa, nếu không sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng rời đi.

Rõ ràng là lỗi của Diệp Thanh, bây giờ lại đổ lên đầu mình, thật đáng ghét.

“Được rồi, mọi chuyện đã giải quyết xong, thu quân về nhà thôi!” Diệp Thanh vẫy tay với mọi người.

Tuy thế giới Đông Hoang đã mất năm Thánh nhân dị tộc, nhưng lần đầu tiên thảm bại, bị đánh trọng thương, trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không xuất hiện nữa.

Nữ Oa theo Diệp Thanh về Thanh Liên Cư.

Về phần luyện hóa thế giới, bây giờ rõ ràng không cần thiết nữa.

Bởi vì người dị tộc cũng không hẳn là mạnh mẽ.

Hơn nữa, hiện tại đã có một bộ phận người được chuyển đến Trái Đất, cũng đủ rồi.

Dù sao Hồng Hoang cũng là nhà, là do Bàn Cổ hóa thành, nhất định phải bảo vệ thật tốt.

“Diệp Thanh, vì sao ngươi lại thả người phụ nữ đó đi?” Nữ Oa hỏi.

Tuy nàng đã giúp Diệp Thanh, nhưng đó chỉ vì chướng mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chiếm hời mà thôi.

Với tâm trí của Nữ Oa, làm sao không biết Diệp Thanh cố ý thả người?

Bây giờ ở Thanh Liên Cư không có người ngoài, nên nàng mới hỏi.

“Không có mà, ta chỉ giao cô ta cho Nguyên Thủy, ai bảo hắn không nhận, nên mới để người ta chạy mất!” Diệp Thanh cười ha hả.

“Nói bậy!

Ngươi tưởng ta là đồ ngốc à!” Nữ Oa trừng mắt.

Diệp Thanh lại cười lớn: “Không ngốc, ngốc một cách đáng yêu!”

Nữ Oa: "....." Ngay sau đó, Diệp Thanh lại ghé sát vào tai Nữ Oa, nói: "Chẳng lẽ, Vu Hậu nhỏ của nhà ta ghen rồi à?" "....." Nữ Oa không nói gì nữa.

Tuy miệng từ chối, nhưng dường như thật sự có cảm giác chua chua đó.

Mặc dù cái danh Vu Hậu này cũng là do Diệp Thanh gài bẫy.

Bao nhiêu năm qua, thường xuyên cùng Diệp Thanh đấu khẩu, cãi vã, dường như đã trở thành thói quen.

Nếu hắn đi với người phụ nữ khác, phải làm sao bây giờ?

Cùng hắn "phồn thực hậu đại", gạo nấu thành cơm?

Phì!

Sao mình có thể có suy nghĩ này!

Nữ Oa ra sức lắc đầu, mình là Thánh nhân, là đệ tử của Hồng Quân, sao có thể nghĩ đến những chuyện linh tinh này?

Nhưng mà nhân gian vì tràn ngập tình yêu, Nhân tộc mới trở nên ngày càng mạnh mẽ a.

"Tiểu Nữ Oa, nàng sao vậy?" Diệp Thanh nhẹ giọng hỏi.

"Không... không có gì!" Nữ Oa mặt đỏ bừng, vội vàng chạy ra khỏi Thanh Liên Cư.

Nàng cảm thấy, nếu còn ở lại đây, chắc chắn sẽ bị Diệp Thanh phát hiện.

Nhưng nàng đâu biết, Diệp Thanh về phương diện tình cảm nam nữ hiểu biết quá nhiều, làm sao không hiểu được tâm lý của Nữ Oa?

"Thật không ngờ nha, Nữ Oa đại Thánh nhân của chúng ta, cũng có lúc như một tiểu nữ nhân!" Lắc đầu, Diệp Thanh tiến vào thế giới

Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu.

Hắn muốn thử ký thác nguyên thần vào trong Đại Đạo Hồng Mông.

Như vậy, chỉ cần Hỗn Độn Châu không bị hủy, Đại Đạo Hồng Mông không bị diệt, Diệp Thanh sẽ vĩnh viễn bất tử.

Đồng thời, hắn có thể điều động sức mạnh của cả một thế giới Hồng Mông, vô địch khắp Hồng Hoang.

"Diệp Thanh ca ca!" Diệp Thanh vừa mới bước vào, Hi Hòa và Thường Hi đã chạy tới.

"Đế Tuấn ca ca và Thái Nhất ca ca đang chứng đạo." "Ồ?" Diệp Thanh một bước bước ra, trong nháy mắt đã đến Thái Dương Tinh.

Trên người Đế Tuấn, Hỏa chi pháp tắc đang cuộn trào.

Hắn lấy Thái Dương Chân Hỏa làm dẫn, lại tham ngộ Hỏa chi pháp tắc trong thế giới Hồng Mông, mới có được chút lĩnh ngộ, dùng lửa để chứng đạo.

Nếu thành công, hắn sẽ chứng đắc Đại Đạo.

Hỏa chi quy tắc vừa xuất ra, không có gì là không thể thiêu đốt.

Trên người Thái Nhất, xuất hiện một luồng ánh sáng trắng, đó là Không gian pháp tắc.

Bởi vì Đế Tuấn hóa hình trước, pháp bảo cộng sinh của hắn là Hỗn Độn Chung.

Bên trong ẩn chứa Không gian đại đạo và Thời gian đại đạo.

Nhưng Thái Nhất tinh thông không gian hơn.

Cộng thêm Hỗn Độn Châu đã hấp thu ba ngàn Đại Đạo từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, khiến cho Không gian pháp tắc càng thêm rõ ràng.

Cho nên, Thái Nhất đã chọn chứng Không gian đại đạo.

Ầm ầm!

Đột nhiên, thế giới Hồng Mông chấn động, từng đạo quy tắc hạ xuống, bao phủ lên hai người.

Trong khoảnh khắc, sức mạnh pháp tắc cuộn trào, khí tức của hai người tăng vọt.

Đông!

Một đạo âm thanh vang lên, Đế Tuấn và Thái Nhất đồng thời mở mắt.

"Thành công rồi?" Cảm nhận khí tức lưu chuyển trên người, đúng vậy, thành công rồi.

Một người lấy Hỏa chi pháp tắc chứng đạo, một người lấy Không gian pháp tắc chứng đạo.

"Chúc mừng hai vị!" Diệp Thanh không ngờ rằng, thế giới Hồng Mông thật sự có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chỉ là, cùng lúc Đế Tuấn và Thái Nhất chứng đạo, hắn cảm nhận được thực lực của bản thân cũng tăng lên.

Chẳng lẽ, luyện hóa Hỗn Độn Châu, nếu có người ở bên trong chứng đạo, sẽ khiến thực lực của mình tăng lên?

Chương 123

Thực tế, đúng là như vậy.

Bởi vì thế giới Hồng Mông này, không giống với thế giới Hồng Mông bên ngoài.

Nơi này không có Đại Đạo chưởng khống.

Diệp Thanh luyện hóa Hỗn Độn Châu, tương đương với chính hắn là Đại Đạo.

Phàm là người chứng đạo ở bên trong, sự lĩnh ngộ về ba ngàn pháp tắc sẽ chuyển dời lên người Diệp Thanh.

Thực lực của họ cũng sẽ không lợi hại như chứng đắc Đại Đạo ở bên ngoài.

Bởi vì, thực lực của họ sẽ không vượt qua Diệp Thanh.

Cùng lắm, Đại Đạo bên trong, chỉ là tương đối với thế giới trong Hỗn Độn Châu.

Nếu đặt ra bên ngoài, cũng chỉ tương đương với một Thánh nhân bình thường.

Dù vậy, cũng đã là nghịch thiên đến mức nào.

Hơn nữa, nếu để càng nhiều người tiến vào chứng đạo, thực lực của Diệp Thanh sẽ đạt đến một trình độ kinh khủng ra sao.

Cuối cùng, sẽ ngang bằng với Đại Đạo Hồng Mông của thế giới bên ngoài.

"Đế Tuấn, Thái Nhất bái kiến chủ nhân!" Đế Tuấn và Thái Nhất trịnh trọng cúi lạy.

Có thể sống lại, đều là nhờ Diệp Thanh tương trợ.

Nay đắc chứng Đại Đạo, tự nhiên phải cảm tạ Diệp Thanh.

"Đứng lên đi!" "Tuy đã chứng đắc Đại Đạo Hồng Mông, nhưng có một câu ta phải nói trước cho các ngươi biết!" "Thế giới bên trong chưa hoàn toàn diễn hóa xong, thực lực của các ngươi bây giờ, cũng chỉ ngang với năm đó!" "Nhưng, hiện tại thế giới Hồng Hoang đang hỗn loạn, Thiên Đạo không trọn vẹn, các ngươi đã thành Thánh, có thể ra ngoài được rồi!" Diệp Thanh đem những chuyện này kể lại cặn kẽ cho hai người.

"Chủ nhân yên tâm, có thể lại trở thành Thánh nhân, chúng ta đã tâm mãn ý túc!" Đế Tuấn và Thái Nhất chấp nhận sự thật.

Có thể sống lại một đời, lại được Thánh nhân quả vị, tự nhiên sẽ không tính toán quá nhiều.

Dù sao, họ cũng là người đã chết một lần.

Hơn nữa, theo thực lực của Diệp Thanh tăng cường, thực lực của họ cũng sẽ theo đó mà tăng lên.

Đây đều là chuyện tốt.

"Ừm, vậy theo ta ra ngoài đi!" Diệp Thanh gật đầu, để lại Thường Hi và Hi Hòa ở bên trong.

Hai nàng sinh ra từ Thái Âm Tinh, ở trên Thái Âm Tinh, lại lợi dụng ba ngàn Đại Đạo, tin rằng không lâu sau cũng sẽ chứng đạo thành Thánh.

"Đế Tuấn, Thái Nhất?" Diệp Thanh mang hai người ra ngoài, Nữ Oa giật nảy mình.

Nàng không dám tin vào mắt mình, hai người này đã chứng đạo thành Thánh?

"....." "Bái kiến chủ mẫu!" Đế Tuấn và Thái Nhất thức thời cúi

lạy Nữ Oa.

"Đế Tuấn Thánh nhân, Thái Nhất Thánh nhân!

Các ngươi đã chứng đạo thành Thánh trong Hỗn Độn Châu?" Do mối quan hệ của Nữ Oa và Diệp Thanh đã rõ ràng, nàng tự nhiên biết chuyện về Hỗn Độn Châu, chỉ là không ngờ, bên trong đó thật sự có thể chứng đạo thành Thánh?

"Ừm, chúng ta có được ngày hôm nay, cũng là công đức tạo hóa của chủ nhân, đời này kiếp này, chúng ta nhất định sẽ tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân!" Đế Tuấn, Thái Nhất đáp.

"Hiện tại Thiên Đạo không trọn vẹn, nguy cơ tứ phía, các ngươi hãy đến Hỗn Độn mở đạo trường, sớm dung nhập vào Hồng Hoang đi!" Diệp Thanh phất tay.

Hai người lập tức rời đi.

Về phần Nữ Oa, vẫn không thể tin được, trong Hỗn Độn Châu có thể chứng đạo thành Thánh.

"Diệp Thanh, trong thế giới Hồng Hoang, chín là cực số, chỉ cho phép tồn tại chín vị Thiên Đạo Thánh nhân, trong Hỗn Độn Châu của ngươi, có thể có bao nhiêu người chứng đạo?" Nữ Oa hỏi.

"Thế giới của ta, ta làm chủ, bao nhiêu người chứng đạo cũng được!" Diệp Thanh cười ha hả.

Bởi vì trong Hỗn Độn Châu không có Thiên Đạo, cũng không có Đại Đạo, nên chắc chắn không có quy tắc.

Nếu phải có quy tắc, vậy thì chính là hắn.

"....." Nữ Oa nghe vậy, ngẩn người.

"Vậy những Chuẩn Thánh ở thế giới bên ngoài có thể vào Hỗn Độn Châu chứng đạo thành Thánh không?" Nàng lại hỏi.

Nếu vấn đề này được xác nhận, vậy chẳng phải Thánh nhân sẽ đầy đường sao?

"Có thể, nhưng sẽ bị ta chế ước!

Cũng tức là, ta chính là quy tắc, là Đạo!" Đối với Nữ Oa, Diệp Thanh không hề giấu giếm.

Nhưng lời nói của hắn, lại khiến Nữ Oa kinh ngạc đến mức hồi lâu không nói nên lời.

Hắn là quy tắc?

Là Đạo?

Như vậy, lời nói năm đó của hắn thật sự sắp thành hiện thực rồi sao?

Nữ Oa nhớ lại lúc đầu, Diệp Thanh gài bẫy nàng.

Hắn cũng đã nói ra mục đích thực sự của mình, chính là dùng Hỗn Độn Châu, chứng đắc Đại Đạo.

Khi đó nàng cho rằng Diệp Thanh không làm được.

Nhưng bây giờ, hắn lại càng ngày càng tiến gần đến mục tiêu đó.

Chỉ cần thế giới diễn hóa hoàn thành, dung nhập vào Hồng Hoang... hắn chính là Đại Đạo.

Nữ Oa thở dài một hơi.

Nàng đối với Diệp Thanh, một Hậu Thiên Nhân tộc, tràn đầy tò mò.

Hắn rốt cuộc đến từ thời đại nào, lại làm sao đến được thế giới Hồng Hoang.

"Đúng rồi, tiểu Nữ Oa, không phải nàng đi rồi sao?

Sao lại quay lại?" Diệp Thanh hỏi.

“Ách.....” Nữ Oa đỏ mặt.

Sau khi quay về, nàng càng cảm thấy trong lòng chua lòm.

Cho nên liền quay lại.

“Sao vậy?

Ngại rồi à?

Nữ Oa Thánh nhân của chúng ta cũng biết ngại sao?” Diệp Thanh trêu chọc.

“Hừ, ngươi nói thật cho ta biết, có phải ngươi thích Athena đó không?

Cho nên mới cố ý thả cô ta đi?” Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng hỏi ra.

“Cái gì?

Ta thích Athena?” Diệp Thanh ngẩn ra, rồi cười ha hả.

Không phải đang ghen sao?

Bây giờ lại sốt ruột rồi?

Diệp Thanh bất đắc dĩ lắc đầu, lấy ra Càn Khôn Đỉnh, ném cho Nữ Oa.

“Làm gì vậy?” Nữ Oa không hiểu.

“Cho nàng phòng thân, bởi vì không lâu nữa, nàng phải lên Cửu Tiêu Thiên Khuyết!” Diệp Thanh dịu dàng cười nói.

Theo thần thoại Hy Lạp, đỉnh Olympus có mười hai vị thần chủ.

Nếu không có gì bất ngờ, mấy người còn lại sẽ lần lượt tiến vào thế giới Đông Hoang.

Khi đó, Hồng Quân nhất định sẽ triệu tập sáu vị Thiên Đạo Thánh nhân đến Cửu Tiêu Thiên Khuyết để ngăn cản.

Tuy nhiên, Nữ Oa lại không hiểu.

Ta hỏi ngươi có thích Athena không, ngươi đưa ta Càn Khôn Đỉnh làm gì?

“.....” Nữ Oa nhíu chặt mày, không nhận lấy bảo vật.

“Thứ quan trọng như vậy ta còn đưa cho nàng phòng thân, chẳng lẽ nàng còn không hiểu sao?” Diệp Thanh mỉm cười.

Nữ Oa nghe vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lông mày giãn ra.

Nàng vui vẻ nhận lấy Càn Khôn Đỉnh.

Ngay cả thứ quan trọng như vậy cũng đưa cho mình, xem ra là mình đã lo lắng quá nhiều.

“Yên tâm, ta sẽ trả lại cho ngươi!” Nữ Oa nói xong, thu lấy Càn Khôn Đỉnh, rồi trở về Oa Hoàng Cung.

Trong lòng nàng, có chút phấn khởi.

Sau đó, Diệp Thanh đưa Thập Nhị Tổ Vu, Ứng Long, Tứ Phương Thần Thú, Dương Tiễn, Na Tra toàn bộ vào trong Hỗn Độn Châu, để họ cảm ngộ ba ngàn Đại Đạo, chứng đạo thành Thánh.

Lúc này tại Cực Bắc Chi Địa.

Athena cuối cùng cũng hội hợp với Hera và những người khác.

“Athena, sao bây giờ ngươi mới đến?” Poseidon hỏi.

Bọn họ đã đợi hơn mười năm, vẫn luôn ẩn náu dưới sông băng Cực Bắc.

Bọn họ sợ rồi, người của thế giới Đông Hoang quá hung ác.

Đã đánh cho bọn họ ám ảnh tâm lý.

Đặc biệt là tên Diệp Thanh đó, có thể giam cầm thời gian và không gian, suýt nữa là không thoát ra được.

Dĩ nhiên, sợ thì sợ, nhưng chủ yếu là để dưỡng thương, đúc lại bảo vật.

“Pháp bảo giam cầm thời gian và không gian đó ở trên đầu ta, ngươi hỏi ta tại sao bây giờ mới về?” Athena tức giận.

Đám người này ngày thường ai nấy đều nịnh hót, đến khi thật sự gặp nạn, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Bây giờ lại còn hỏi tại sao nàng về muộn.

“Ngạch, vậy ngươi không về nữa đi!” Poseidon liếc mắt một cái.

“.....” Athena nổi giận.

Chúng ta đã nói rõ chỉ là đến thế giới Hồng Hoang tìm một nơi an thân, để trốn tránh sự quấy nhiễu của Hỗn Độn Thần Ma.

Thế mà hay thật, từng tên một vênh váo tự đắc đòi chiếm biển của người ta, rồi lại đòi chiếm trời của người ta, ngay cả Địa Phủ cũng không tha!

Chương 124

Bây giờ thì hay rồi, bị người ta đánh cho như chó chứ gì?

Mấy ngàn tộc nhân đi theo, không biết còn lại được mấy người.

Mấy người cảm nhận được lửa giận của Athena, đều lập tức ngậm miệng, không nói nữa.

Lúc này, Hera nói: "Hiện tại chúng ta có năm người, Zeus bị người ta chặn lại không vào được, những người khác chắc cũng phải một lúc nữa mới đến được, chúng ta phải nghĩ cách, chứ cứ trốn ở cái nơi lạnh lẽo này, thật không thoải mái chút nào." Hera là ai chứ, là vợ của Zeus.

Tuy ở Tây Hoang Chi Địa bị Hỗn Độn Thần Ma quấy nhiễu, nhưng cũng được bảo vệ chu đáo.

Ngày thường nàng sống trong nhung lụa, là một vương hậu cao cao tại thượng.

Nếu không, sao có thể nuôi được một thân béo ú, biến thành một bà béo chứ.

Nhưng bây giờ, lại phải trốn ở đây, quả thực là chịu tội.

"Ta thấy ngoài việc trốn ở đây, không còn cách nào khác!" Athena nói.

Nàng đã chứng kiến sự đáng sợ của sinh linh Đông Hoang.

Nếu đi ra ngoài, e rằng ngay cả cơ hội chạy cũng không có.

Lần này có thể thoát ra, hình như là vì những người đó có thù oán với nhau, mới dẫn đến việc Diệp Thanh cố ý thả nàng đi.

Nếu không, những người đó tuyệt đối sẽ dùng nàng làm mồi nhử,

để một lưới bắt hết.

"Không được, chúng ta là thần linh Tây Hoang, sao có thể trốn ở cái nơi khỉ ho cò gáy này được?" "Mau nghĩ cách đi!" Hera nổi điên, hét về phía Poseidon.

Mấy người nhíu chặt mày, không còn cách nào khác, ai bảo bà ta là vương hậu béo ú chứ?

Nếu không, phút chốc đã bị đánh chết rồi.

"Nếu có thể lấy lại chiến xa mặt trời của ta thì tốt rồi, ta có thể dùng nhiệt lượng của chiến xa mặt trời, phát ra ánh sáng của mặt trời, thiêu chết bọn họ!" Apollo suy nghĩ một hồi rồi nói.

"Ừm, cách này được!" Hera gật đầu.

Những người khác cũng khá đồng tình.

Bởi vì Apollo là thần mặt trời, điều khiển chiến xa mặt trời, có thể phát ra nhiệt độ cực cao, phút chốc có thể nướng chín cả thế giới Đông Hoang.

Tuy nhiên, Athena lại nói: "Chiến xa mặt trời của ngươi không lấy lại được đâu!" "Vì sao?" Apollo hỏi.

Những người khác cũng nhìn Athena với vẻ mặt tò mò.

"Bởi vì chiến xa mặt trời của ngươi đã bị mười hai tên điên kia tháo rời rồi, một linh kiện cũng không còn!" Apollo: "....." "Tháo chiến xa mặt trời của ta rồi?" "Đám trời đánh!

Đó là bảo vật của ta đó!" Apollo ôm đầu, gào thét.

Chiến xa mặt trời, có thể phát ra ánh sáng và nhiệt, có thể chiếu rọi thế giới, cũng có thể dùng để đối địch.

Vậy mà lại tháo chiến xa của hắn ra.

Hades và những người khác nghe vậy, đều không nói nên lời.

Lúc này, Poseidon nói: "Được rồi, đừng gào nữa, xe ngựa của ta chắc chắn cũng bị tháo rồi!" Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía Athena, hy vọng có một tia hy vọng.

Nhưng Athena trực tiếp gật đầu, không hề nể mặt.

"Đúng vậy, cũng bị tháo rồi, mảnh vỡ cũng không còn!" Poseidon: "....." "Khốn kiếp, đó là xe ngựa ta tân tân khổ khổ làm ra, tức chết ta rồi!" Vừa nãy Apollo gào, bây giờ Poseidon cũng gào.

"Chết tiệt, Minh Vương Chi Kiếm của ta bị tổn hại rồi, nếu không chúng ta có thể từng người một đánh bại bọn họ!" Hades nắm chặt nắm đấm, nhìn thanh kiếm đen trong tay, lòng đau như cắt.

"Lúc đầu ai nói thế giới Đông Hoang yếu nhất, đòi đến đây?" Apollo mặt trầm xuống, hỏi.

Sau đó, bốn người, tám con mắt nhìn thẳng vào Hera.

Nếu không phải bà béo này nhòm ngó Đông Hoang Chi Địa, sao có thể thảm hại như vậy?

Chỉ là, Hera mặt vẫn bình tĩnh nói: "Nhìn ta làm gì, không phải các ngươi cũng đồng ý sao?" Bởi vì nàng cảm thấy, thế giới Đông Hoang có Thiên Đạo che chở, có thể yên tâm không lo nghĩ.

Hơn nữa, thế giới được Thiên Đạo che chở, thực lực chắc chắn không quá mạnh, nhưng ai ngờ, những người này lại hung tàn hơn cả thú dữ.

Ngay cả xe ngựa cũng không tha.

"Theo ta thấy, bây giờ chúng ta chỉ có thể tập hợp sức mạnh, từng người một đánh bại.

Nếu không, chúng ta sẽ không có đất sống ở đây!" Sau một hồi im

lặng, Poseidon đưa ra quan điểm của mình.

"Ừm, nói không sai, tuy những người khác sẽ lần lượt đến, nhưng chúng ta cũng không thể cứ trốn ở đây mãi!" "Vậy đi, chúng ta trước tiên dưỡng thương, sau đó sửa lại bảo vật của mình, rồi đi tấn công Địa Phủ!" "Chỉ cần có thể chiếm được một nơi, chúng ta sẽ có chỗ đứng chân!" Minh Vương Hades nói.

Hắn có thể mượn tử khí để tu luyện, khi đó, giữ vững Địa Phủ không thành vấn đề.

Chỉ cần những người khác lần lượt đến, vậy là có thể chiếm được thế giới Đông Hoang.

Tuy nhiên, hắn không biết rằng, Địa Phủ được xây dựng từ Tổ Vu Thần Điện do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành.

Đừng nói là Minh Vương, dù là Zeus, hay là thần vương đời đầu tiên là Chaos đến, cũng không thể lay động được nửa phần.

Thời gian trôi nhanh.

Trong Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh, những Chuẩn Thánh kia từng người một chứng đạo thành Thánh.

Thập Nhị Tổ Vu, Tứ Thần Thú, Na Tra, Dương Tiễn, Tây Vương Mẫu, Hi Hòa, Thường Hi, đều đã trở thành Thánh nhân.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Thiên Đạo chưa hoàn toàn hồi phục cũng phải run rẩy.

Bên ngoài Cửu Tiêu Thiên Khuyết.

Hồng Quân rõ ràng cảm nhận được dị tượng.

Ông một chưởng đánh bay Zeus, tiến vào trong Hồng Hoang.

"Hử?

Đi rồi?" Zeus thấy vậy, cũng theo vào thế giới Hồng Hoang.

Chỉ là, vô số đạo khí tức Thánh nhân đột nhiên dâng lên, xông thẳng lên trời.

"Không ổn, thế giới này ẩn giấu nhiều cường giả như vậy sao?" Zeus sợ rồi.

Còn kinh khủng hơn cả Hỗn Độn Thần Ma.

Nếu tiến vào trong đó, không chừng sẽ chết không toàn thây.

Về phần năm người đã vào Hồng Hoang, ông không có cách nào quản được nữa.

Có thể thoát ra hay không, hoàn toàn xem vào tạo hóa của họ.

Lúc này, tất cả các giáo phái trong thế giới Hồng Hoang đều đang chấn kinh.

Nguyên nhân rất đơn giản, tên Diệp Thanh này lại tạo ra nhiều Thánh nhân như vậy.

Hắn muốn nghịch Thiên Đạo sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, Thông Thiên Giáo Chủ, Tây Phương Nhị Thánh đều ngơ ngác.

Không hiểu nổi.

Diệp Thanh bản lĩnh lớn đến đâu, sao có thể tạo ra nhiều Thánh nhân như vậy?

Duy chỉ có Nữ Oa im lặng không nói.

Chỉ có nàng biết rõ nhất, Diệp Thanh đã luyện hóa thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu.

"Các Thiên Đạo Thánh nhân nguyên thủy và Diệp Thanh, mau đến Tử Tiêu Cung!" Giọng nói này vừa vang lên, sáu vị Thánh nhân đều

sáng mắt.

Sư tôn đã trở về, chẳng lẽ Thiên Đạo đã được tu sửa?

Nhưng mà, nguyên thần của họ dường như vẫn chưa được ký thác vào trong Thiên Đạo.

“Hồng Quân đã về, chúng ta đi Tử Tiêu Cung một chuyến đi!” Diệp Thanh ngẩng đầu, nói với Nữ Oa.

“Sư tôn về sớm như vậy, chàng không lo Thiên Đạo trừng phạt sao?” Theo tính toán, Thiên Đạo muốn hồi phục, ít nhất cần gần ngàn năm.

Nhưng Hồng Quân bây giờ đã về, tuyệt đối có liên quan đến việc Diệp Thanh tạo ra nhiều Thánh nhân như vậy.

“Chắc là không đâu!

Nếu không, Đạo Tổ cũng không cần gọi ta đến Tử Tiêu Cung!” Diệp Thanh vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn cũng biết rõ, Thánh nhân dưới Thiên Đạo, không thể tràn lan như vậy.

Hắn tạo ra nhiều Thánh nhân, Hồng Quân nhất định phải quản.

Nhưng tuyệt đối sẽ không dùng biện pháp cực đoan, nếu không, đã trực tiếp giáng Thiên phạt xuống, đánh chết hắn rồi.

Hơn nữa, hắn là biến số, hành sự theo bản tâm.

Ta có năng lực tạo ra Thánh nhân, sao lại không tạo?

Trừ phi não ta bị úng nước.

Chẳng mấy chốc, bảy người đã đến Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân vẫn như thường lệ, xem ra, Zeus hoàn toàn không phải là đối thủ của ông.

“Bái kiến sư tôn!” Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều cúi lạy.

Diệp Thanh chỉ khẽ hành lễ.

Dù sao bây giờ hắn cũng có chút chột dạ, không biết Hồng Quân rốt cuộc có ý gì.

“Vi sư đã sớm biết, Thiên Đạo sẽ có một đại kiếp.” “Ban đầu tưởng là Tiên đạo và Ma đạo tranh phong.” “Sau Ma đạo tự hủy, trong lòng vi sư có một tia bất an!” “Cho nên, khi dị tộc Tây Hoang xâm lấn, vi sư liền cho rằng đó là kiếp nạn thực sự của Thiên Đạo.” “Nhưng ta đã sai!” “Bây giờ, ta cuối cùng cũng hiểu, cái gọi là đại kiếp Thiên Đạo là vì sao!” Hồng Quân trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói một tràng khiến người ta không hiểu gì.

Diệp Thanh nghe mà mơ hồ.

Thiên Đạo chẳng lẽ ngay cả kiếp nạn của mình cũng không rõ sao?

Lúc thì Tiên đạo, Ma đạo tranh đấu, lúc thì dị tộc xâm lấn.

Hóa ra nửa ngày, đều không phải.

Những người khác cũng nhíu chặt mày, không hiểu gì.

Sau đó, Lão Tử nói: “Dám hỏi sư tôn, đại kiếp Thiên Đạo rốt cuộc là chuyện gì?” “Thiên Đạo ẩn đi, Đại Đạo sẽ xuất hiện!

Thời đại Thánh nhân mở ra, Thần ma loạn vũ, Chư thiên tranh bá!” Hồng Quân mặt không biểu cảm, khẽ nói.

Đây là đại thế, không thể thay đổi, tuy ông là người phát ngôn của Thiên Đạo, đại biểu cho Thiên Đạo, nhưng bây giờ Thiên Đạo đã ẩn đi, ông cũng không thể nói gì được nữa.

Cùng lắm chỉ là một vị Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Hỗn Nguyên Thánh nhân này, chính là Thiên Đạo Cảnh, lợi hại hơn Thánh nhân bình thường.

Chỉ là, không thể ra ngoài, nếu bị Đại Đạo phát hiện, tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết.

Tuy nhiên, một phen nói của Hồng Quân, lại khiến cho mọi người đầy dấu chấm hỏi.

Chương 125

Bởi vì họ không hiểu.

Thiên Đạo ẩn đi, Đại Đạo sẽ xuất hiện?

Năm đó Bàn Cổ khai thiên, khai ra chắc chắn là Đại Đạo.

Sau đó, Đại Đạo ẩn đi, Thiên Đạo xuất hiện.

Nhưng bây giờ, tại sao lại là Thiên Đạo ẩn đi, Đại Đạo xuất hiện?

"Năm đó Bàn Cổ khai thiên địa, Đại Đạo bị thương ẩn đi, mới có Thiên Đạo như bây giờ." "Nhưng vạn sự vạn vật, có âm dương, có sinh tử, có mạnh yếu, có thịnh suy." "Đại Đạo ẩn đi là để hồi phục, nay Thiên Đạo không trọn vẹn, Diệp Thanh lại dùng Hỗn Độn Châu tạo ra vô số Thánh nhân, khiến cho Đại Đạo thức tỉnh!" Hồng Quân dường như đã nhìn ra được nghi hoặc của mọi người, lại mở miệng giải thích.

Nói trắng ra là cá lớn nuốt cá bé.

Đại Đạo là một con cá lớn, năm đó bị Bàn Cổ làm bị thương, cá bé mới xuất hiện chưởng khống một phương thiên địa.

Bây giờ cá lớn đã hồi phục, nếu cá bé không trốn, chắc chắn sẽ bị ăn thịt.

"Sư tôn, nếu đã như vậy, vậy chúng ta phải làm sao?

Đại Đạo có diệt chúng ta không?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sốt ruột rồi.

Phật môn Tây phương mới phát triển đến thời kỳ đỉnh thịnh.

Bây giờ thì hay rồi, một người lợi hại hơn đã dọa lão đại chạy mất, rồi tự mình làm lão đại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn sẽ tiêu diệt hết những tiểu đệ cũ.

Nếu không, lỡ những tiểu đệ này ẩn nấp chờ thời cơ thì sao.

"Sẽ!" Hồng Quân trực tiếp gật đầu.

Đại Đạo xuất hiện, chắc chắn sẽ báo thù.

Bàn Cổ năm đó đã chém nó, diễn sinh ra sinh linh, trở thành Thiên Đạo.

Bây giờ nó xuất hiện, chắc chắn sẽ tiêu diệt hết sinh linh trong thế giới do Bàn Cổ khai sáng.

Đây chính là diệt thế.

"A....." Lần này, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi.

Thiên Đạo đã lợi hại như vậy, đối mặt với Đại Đạo, ai có năng lực chống lại chứ.

Năm đó Bàn Cổ tuy khai thiên thành công, nhưng cũng phải trả giá bằng mạng sống.

Bọn họ, vừa không có thực lực của Bàn Cổ, cũng không có gan dạ như Bàn Cổ.

"Thực ra các ngươi bây giờ không cần quá lo lắng." "Đại Đạo tái xuất, muốn diệt thế, cũng phải tuân theo đạo pháp tự nhiên, chúng ta có đủ không gian để phát triển." "Cho nên, đại kiếp nạn lần này, nhân là biến số, quả cũng xem biến số!" Hồng Quân quả là cáo già, một câu nói đã chuyển hết mọi chuyện lên người Diệp Thanh.

Nhân là biến số, quả cũng xem biến số.

Chẳng có quan hệ gì với ông cả.

Không phải ta dựa vào Hỗn Độn Châu tạo ra mấy Thánh nhân sao,

sao lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu ta?

Về phần đạo pháp tự nhiên, đó là sự thịnh suy của một sự vật, đều là tự nhiên, thuận lý thành chương.

Đại Đạo, cũng không thể vi phạm quy luật tự nhiên.

Cùng lắm, có thể dẫn dắt và tính kế.

Năm đó Bàn Cổ khai thiên, Đại Đạo cũng không thể trực tiếp ra tay, phải để ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma ra làm thay, mới dám đánh một trận.

Không ngờ, Lực chi pháp tắc quá mạnh, ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma cộng lại cũng không đánh lại Bàn Cổ.

"Diệp Thanh, đều là do ngươi, tạo ra nhiều Thánh nhân như vậy, dẫn đến Đại Đạo thức tỉnh, chuyện này, ngươi phải một mình gánh vác." Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên nhảy ra, trực tiếp tại Tử Tiêu Cung đối đầu với Diệp Thanh.

Thực ra là vì trong lòng ông ta có thù hận chấp niệm với Diệp Thanh.

Cộng thêm trước đó Diệp Thanh cố ý thả Athena đi, lại đổ lỗi cho ông ta, nên ông ta không vui.

Bây giờ có lời của Hồng Quân làm tiền đề, không nắm lấy cơ hội này để chỉ trích Diệp Thanh sao?

"Não ngươi có vấn đề à, liên quan gì đến ta?" "Nếu ngươi có Hỗn Độn Châu, ngươi không tạo Thánh nhân sao?" Diệp Thanh trực tiếp mắng.

Mọi người đang yên ổn ta không mắng, các ngươi muốn gây sự, thì đừng trách miệng ta vô tình.

Hơn nữa, Đại Đạo đi dưỡng thương, sớm muộn gì cũng có một

ngày xuất hiện.

Chỉ là chuyện sớm muộn.

Sao có thể hoàn toàn đổ lỗi cho ta?

"Hừ, ta sẽ không giống ngươi tạo ra nhiều Thánh nhân như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt trầm xuống, có chút chột dạ nói.

Không tạo Thánh nhân?

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn có năng lực tạo Thánh nhân, e rằng còn điên cuồng hơn Diệp Thanh.

"A di đà phật, Diệp Thanh tôn giả, theo ta thấy, chuyện lần này quả thực có liên quan đến ngươi, cho nên, ngươi phải xử lý tốt chuyện này!" "Nếu không, không chỉ ngươi, chúng ta cũng sẽ bị liên lụy!" Tiếp Dẫn niệm phật hiệu, ra vẻ nghiêm túc.

"Cút!" Diệp Thanh nổi giận, ý ngươi là ta gây chuyện, liên lụy cả bọn?

Hai kẻ Tây phương không biết xấu hổ, quả nhiên chó không đổi được tật ăn phân.

"Được rồi, đừng cãi nhau nữa, sư tôn đã nói rồi, vậy chuyện này vẫn còn một tia hy vọng!" Nữ Oa lên tiếng, mấy người đều không nói nữa.

Hồng Quân nhìn nàng một cái, nói: "Đại Đạo sắp tái xuất, việc các ngươi cần làm là tạo ra càng nhiều Thánh nhân càng tốt, nâng cao thực lực!

Để đối phó với sự tấn công của Hỗn Độn Thần Ma!" Lời này vừa ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trực tiếp ngây người.

Đối phó với sự tấn công của Hỗn Độn Thần Ma có thể hiểu được.

Dù sao Đại Đạo muốn diệt thế, chỉ có thể mượn tay Hỗn Độn Thần Ma.

Nhưng tạo ra càng nhiều Thánh nhân càng tốt, trong số họ, dường như chỉ có một mình Diệp Thanh có năng lực đó.

Chẳng phải là muốn họ đi cầu xin Diệp Thanh sao?

Nhưng vừa nãy họ còn đang trách móc Diệp Thanh.

Hơn nữa, quyền chủ động nằm trong tay hắn, vậy chẳng phải vĩnh viễn bị người ta chế ngự sao?

Với tính cách của Diệp Thanh, chắc chắn sẽ chặt chém một phen, có thể ngay cả quần lót cũng không giữ được.

"Sư tôn....." Nguyên Thủy Thiên Tôn chuẩn bị nói thêm.

Hồng Quân lại phất tay, nói: "Đại kiếp lần này, tuy là đại kiếp Thiên Đạo, nhưng thực chất là đại kiếp Thánh nhân, thậm chí là đại kiếp Chư thiên!

Các ngươi tự lo liệu đi!" "Vi sư mệt rồi, đi đi!" Nói xong, bóng dáng Hồng Quân biến mất, chỉ để lại một đám người nhìn nhau không nói nên lời.

Hồng Quân đã trốn đi.

Là người phát ngôn của Thiên Đạo, ngay cả Thiên Đạo cũng đã trốn, nếu ông không trốn, sẽ bị Đại Đạo diệt sát.

Về phần diệt sát, chắc chắn sẽ để cho Hỗn Độn Thần Ma cấp Thiên Đạo ra tay.

Nhưng nếu ông trốn đi, Đại Đạo sẽ không vội vàng như vậy.

Điều này có lợi cho sự phát triển của các Thánh nhân khác.

"Tiểu Nữ Oa, chúng ta đi, chúng ta đi tạo Thánh nhân!" Diệp

Thanh không ở lại lâu, ở đây ngoài Lão Tử và Thông Thiên không nhắm vào hắn.

Tam Thanh và hai tên Tây phương dù sao cũng hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Cho nên, hắn sẽ không ở lại đây trừng mắt nhìn nhau.

Hắn dứt khoát kéo tay Nữ Oa rời đi.

"Chư vị, đến Bát Cảnh Cung ngồi một lát đi!" Đợi Diệp Thanh và Nữ Oa rời đi, Lão Tử mới lên tiếng.

Ông là đại sư huynh, lại là người đứng đầu Tam Thanh, tự nhiên phải ra mặt giải quyết chuyện này.

"Được!" Mấy người gật đầu.

Không còn cách nào khác, Hồng Quân không trách Diệp Thanh, còn bảo mọi người tạo thêm Thánh nhân.

Điều này cho thấy, đại kiếp Thiên Đạo cũng không thể đổ lỗi cho Diệp Thanh.

Ngược lại, cách làm của hắn là đúng.

Nhưng ngoài Diệp Thanh, mấy người họ đều không có năng lực tạo Thánh nhân, nên chỉ có thể cùng nhau nghĩ cách.

Bát Cảnh Cung.

Năm người ngồi trên bồ đoàn, nhíu mày suy nghĩ.

"Đại sư huynh, bây giờ thái độ của sư tôn rõ ràng là để chúng ta tự sinh tự diệt rồi!" "Nhưng mà, muốn nhanh chóng tạo ra Thánh nhân, tên Diệp Thanh đó có cách, cũng không thể bắt Diệp Thanh chia sẻ được." Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng.

Ông ta có chút không vui.

Rõ ràng mình là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, tại sao lại không giúp mình lấy ra phương pháp tạo Thánh nhân để chia sẻ?

Như vậy, cũng không cần phải ở đây lo lắng nữa.

"A di đà phật, Nguyên Thủy tôn giả nói không sai!" "Nhưng lúc này sư tôn bế quan, e rằng rất lâu nữa cũng không ra!" "Việc cấp bách của chúng ta, theo lời sư tôn nói, là tạo thêm Thánh nhân, hoặc là nâng cao thực lực!" Tiếp Dẫn trong lòng thực ra cũng buồn bực.

Phật môn Tây phương đệ tử đông đảo, nếu có được phương pháp tạo Thánh nhân của Diệp Thanh, Phật môn sẽ đại hưng, có thể chống lại tai kiếp.

Thông Thiên cũng có suy nghĩ này, nhưng không mở miệng.

Bởi vì ông và Diệp Thanh có ước định, sẽ vô điều kiện đứng về phía hắn.

"Không nói nữa à?" Lão Tử vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, thấy không còn tiếng động, liền mở mắt.

"Ách....." Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác đều ngẩn ra, không biết trả lời thế nào.

"Nếu đã không nói nữa, vậy để ta nói đi!" Lão Tử định thần lại, bởi vì chuyện ông sắp nói, sẽ khiến người ta chấn kinh.

"Thực ra, Diệp Thanh có thể tạo Thánh nhân, là vì hắn đã luyện hóa thế giới Hồng Mông bên trong Hỗn Độn Châu!" "Những Thánh nhân đó, đều là ở thế giới trong Hỗn Độn Châu chứng đạo thành Thánh!" Đây là tin tức ông đã tốn rất nhiều công sức mới hỏi được từ Nữ Oa.

Dù sao, Thiên Đạo dị thường, phải có sự chuẩn bị.

Đi theo bước chân của Diệp Thanh, đó là việc tất nhiên phải làm.

Nếu không năm đó Hồng Quân cũng sẽ không đặc biệt nói, đại kiếp Thiên Đạo, dựa vào biến số là Diệp Thanh.

Điều này cho thấy, những gì hắn làm sẽ không sai.

Sự thật chứng minh, Diệp Thanh đã làm đúng, mới đánh bại được dị tộc.

Bây giờ, Hồng Quân lại khẳng định cách làm tạo Thánh nhân của Diệp Thanh.

Điều này càng chứng minh, biến số Diệp Thanh, chính là hy vọng của thế giới Hồng Hoang.

Cho nên, từ khi lứa Thánh nhân đầu tiên xuất hiện, Hồng Quân chưa triệu tập, Lão Tử đã đi tìm Nữ Oa.

Chương 126

Hoặc là cầu xin Nữ Oa, nói cho ông biết chuyện này.

Nữ Oa thấy Lão Tử là người phúc hậu, liền nói cho ông biết.

Dù sao, phương pháp này người khác cũng không học được.

Chỉ là, khi Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác nghe xong, vẻ mặt lập tức đông cứng lại.

Trông như thể gặp ma.

"Cái gì?

Diệp Thanh luyện hóa thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu lia lịa.

Thế giới Hồng Mông, đó là hình thái ban đầu của Hồng Hoang.

Không ai có thể luyện hóa được.

Dù có luyện hóa, bên trong không có quy tắc, không có bản nguyên, làm sao chứng đạo được?

"Thái Thanh tôn giả, ngài có nhầm không vậy?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không dám tin.

Nếu thế giới trong Hỗn Độn Châu dễ luyện hóa như vậy, nếu thế giới bên trong dễ chứng đạo như vậy, vậy năm đó Ma Tổ La Hầu sao lại thua Hồng Quân chứ?

Dù sao, năm đó Hỗn Độn Châu ở trong tay La Hầu, có thể tạo ra vô số Ma đạo Thánh nhân a.

"Ta cũng không chắc là mình có nhầm không, nhưng sự thật đúng là như vậy!" Lão Tử cũng bất đắc dĩ.

Năm đó biết Diệp Thanh muốn dùng thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu để chứng Đại Đạo, ông cho rằng chuyện này không thể thành công.

Chỉ là không ngờ, hắn thật sự thành công rồi.

"....." Nguyên Thủy Thiên Tôn và hai tên Tây phương đều im lặng.

Bây giờ phải làm sao?

Lão Tử đã nói là thật, vậy chắc chắn không sai được nữa.

Nếu Diệp Thanh tạo Thánh nhân là vì Hỗn Độn Châu, vậy có được phương pháp cũng vô dụng.

Cách duy nhất chỉ có một, đi cầu xin Diệp Thanh, để môn hạ đệ tử vào Hỗn Độn Châu chứng đạo.

"Các ngươi tự nghĩ cho kỹ đi!

Thánh nhân kiếp không phải chuyện đùa đâu." "Một chút sơ sẩy, là vạn kiếp bất phục." Lão Tử lại lần nữa nhắc nhở, bởi vì nguyên thần của họ đều đã trở về thân thể, không còn sự bảo vệ của Thiên Đạo.

Bất cứ lúc nào cũng có thể vẫn lạc.

"Các ngươi muốn đi thì đi, dù sao ta cũng không đi cầu xin hắn!" Sau một lúc im lặng, Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng, giọng điệu, giống như năm đó Diệp Thanh dẫn Vu tộc bế quan.

Lúc đó, ông ta đã nói sẽ không đi cầu xin Diệp Thanh.

"Nguyên Thủy tôn giả nói không sai, ta và Diệp Thanh đó thù sâu như biển, muốn ta đi cầu xin hắn, tuyệt đối không thể!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng biểu thị không đi.

Nhớ năm đó, không biết hai kẻ không biết xấu hổ này đã nói sẽ không đi cầu xin Diệp Thanh xuất quan.

Nhưng lời nói chưa được một ngày, đã chạy đến Bất Chu Sơn quỳ gối cầu xin.

"Đại sư huynh, ngoài cách này ra, không phải sư tôn còn nói có thể nâng cao thực lực bản thân sao?" Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh nói.

Tiệt giáo đệ tử đông đảo, lại có quan hệ tốt với Diệp Thanh.

Chọn ra một lứa đệ tử đến thành Thánh, chắc không thành vấn đề.

Nhưng nếu có phương pháp khác, vậy thì càng nhiều càng tốt.

"Đúng vậy, có phương pháp!" Lão Tử gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mắt sáng lên, vội vàng vểnh tai nghe.

Có phương pháp là tốt rồi, ít nhất không cần đi cầu xin tên Diệp Thanh đó.

"Chúng ta là Thiên Đạo Thánh nhân, dưới quy tắc của Đại Đạo, chắc chắn sẽ không để thực lực của chúng ta tiến thêm." "Cho nên, duy chỉ có công đức, mới có thể khiến thực lực chúng ta tăng lên!" Ý của Lão Tử rất rõ ràng.

Thiên Đạo Thánh nhân, mục đích của Đại Đạo là muốn diệt, chắc chắn sẽ không để họ lĩnh ngộ sức mạnh pháp tắc Đại Đạo để tăng thực lực.

Chỉ có công đức.

Bất kể là Thiên Đạo hay Đại Đạo, đây là loại tiền tệ thông dụng.

Chỉ cần có công đức, là có thể tăng trưởng thực lực.

Nhưng vấn đề lại đến, công đức từ đâu ra?

Bây giờ không có lượng kiếp, cũng không cần tạo người, càng

không cần vá trời.

Thêm vào đó họ đều là Thánh nhân đỉnh phong, một chút công đức nhỏ nhoi chỉ như muối bỏ biển.

"Thái Thanh tôn giả, ngài nói nhanh lên đi, làm ta sốt ruột chết đi được!" Tiếp Dẫn thúc giục.

"Đơn giản, khai tịch tiểu thế giới, diễn hóa sinh linh, giáng xuống lượng kiếp!" Lão Tử nói.

"Ồ, đúng rồi!" Mấy người nghe xong, đều phấn chấn.

Khai tịch tiểu thế giới, sau đó luyện hóa, để tiểu thế giới đó trở thành thế giới của cá nhân.

Sau đó diễn hóa sinh linh, giáng xuống lượng kiếp, thúc đẩy tiến bộ.

Những tiểu thế giới này thuộc về toàn bộ Đại Đạo.

Sự phát triển của nó, sẽ khiến Đại Đạo giáng xuống công đức, rơi vào người khai tịch.

Chỉ là, vấn đề lại đến.

Muốn khai tịch tiểu thế giới trong Hỗn Độn, phải có bảo vật tốt, đặc biệt là bảo vật loại công kích.

Nếu không, dù là Thánh nhân, cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Hơn nữa, tiểu thế giới khai tịch xong, phải luyện hóa.

Lại liên quan đến vật để luyện hóa.

Trong Hồng Hoang hiện nay, Càn Khôn Đỉnh luyện hóa tốc độ nhanh nhất.

Thứ hai là dùng tu vi của bản thân để luyện hóa, tốc độ đó quá chậm.

Tức là, muốn nhanh chóng sở hữu một tiểu thế giới, phải sở hữu chí bảo công kích mạnh mẽ, và bảo vật luyện chế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy có Bàn Cổ Phiên, khai tịch thế giới không thành vấn đề.

Nhưng luyện hóa thì sao?

Dường như thiếu một chút.

Lão Tử có Thái Cực Đồ, miễn cưỡng có thể khai tịch thế giới, nhưng không bằng Bàn Cổ Phiên.

Nhưng cũng không có vật để luyện hóa.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng vậy, có thể khai tịch, nhưng không có vật để luyện hóa.

Về phần Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người cái lông cũng không có.

Thất Bảo Diệu Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đều là chí bảo phòng ngự, khai tịch thế giới chẳng lẽ dùng nắm đấm đập?

"Thái Thanh tôn giả, nói đi nói lại, lại quay về chỗ Diệp Thanh rồi!" Tiếp Dẫn bất đắc dĩ lắc đầu.

Diệp Thanh có thể tạo Thánh nhân, lại có Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh.

Mọi ưu thế đều tập trung trong tay hắn cả.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, đứng dậy bỏ đi.

"Sư đệ, chúng ta cũng đi thôi, về rồi từ từ bàn bạc!" Tiếp Dẫn cũng đứng lên.

Bàn bạc lâu như vậy, vấn đề của mình không giải quyết được, lại

thảo luận ra ưu thế của Diệp Thanh.

"Đại sư huynh, ta cũng đi đây!" Thông Thiên có chút phấn khích, may mà năm đó đã gây dựng quan hệ tốt với Diệp Thanh.

Bất kể là chứng đạo Thánh nhân, hay khai tịch thế giới, Diệp Thanh chắc sẽ giúp mình một tay chứ!

Cuối cùng, cả Bát Cảnh Cung chỉ còn lại một mình Lão Tử.

"Ai, thế không bằng người, không thể không cúi đầu!" Lão Tử thở dài một hơi, đứng dậy, lấy ra một hộp Cửu Chuyển Kim Đan vừa luyện chế xong, đi về phía Thanh Liên Cư.

Những người đó không cầu xin Diệp Thanh, nhưng ông phải cầu xin.

Dù sao đây cũng là đại kiếp có thể khiến Thánh nhân vẫn lạc.

Vì chút thể diện, hà tất phải không coi trọng tính mạng của mình?

Lão Tử là người sáng suốt, chuẩn bị đi tìm Diệp Thanh giúp đỡ.

Chỉ là, vừa đến cửa Thanh Liên Cư, đã thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi đi lại lại trước cửa.

"Nhị sư đệ, sao đệ lại ở đây?" Lão Tử hỏi.

Không phải nói sẽ không đi tìm Diệp Thanh sao?

Ở Bát Cảnh Cung, còn làm ra vẻ tức giận đùng đùng.

Bây giờ lại chạy đến đây?

"Ách....." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn ra.

Vốn tưởng mình đủ nhanh, không ngờ tốc độ của Lão Tử cũng nhanh như vậy.

"Ta... cái đó, ta bị lạc đường, bất giác đi đến đây." Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt già đỏ ửng, cố gắng che giấu.

Vốn dĩ ông ta định về.

Nhưng càng nghĩ càng thấy phải đi tìm Diệp Thanh.

Bởi vì Thánh nhân kiếp, chỉ có Diệp Thanh có thể tạo ra Thánh nhân, có thể nhanh chóng khai tịch tiểu thế giới.

Nếu không, ông ta và môn hạ đệ tử, tuyệt đối sẽ lần lượt ứng kiếp.

Con kiến còn tham sống, huống chi là Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Chỉ là, sau khi đến đây, lại nghĩ đến ân oán với Diệp Thanh.

Để một người kiêu ngạo như ông ta đi cầu xin một kẻ thù, trong lòng không thể vượt qua được.

Cho nên liền đi đi lại lại bên ngoài Thanh Liên Cư, mới bị Lão Tử bắt gặp.

“Lạc đường?

Chương 127

Nguyên Thủy tôn giả, ngài là Thánh nhân, sao lại lạc đường được?" Lúc này, một giọng nói vang lên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người đã đến.

Tìm lý do cũng không tìm cái nào hay hơn một chút, lạc đường.

Thánh nhân mà lại lạc đường sao?

"Hai vị tôn giả!" Lão Tử chào hỏi.

"Thái Thanh tôn giả, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đáp lại một câu.

"Nguyên Thủy tôn giả, không phải ngài về rồi sao?

Sao lại ở đây?" Tiếp Dẫn cười hỏi.

"....." Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút xấu hổ.

Chỉ là...

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nói: "Ta ngược lại muốn hỏi, hai vị sao lại đến đây?" Mẹ nó.

Suýt nữa bị hai tên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gài bẫy.

Hai tên này không phải cũng đến đây sao?

"Ha ha, ta thấy phong cảnh ở đây không tệ, đi dạo một chút thôi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười ha hả.

Dù sao cũng không biết xấu hổ, không ngại thi triển thần công mặt dày.

Năm đó Vu tộc bế quan, hai người ngay cả quỳ gối cầu xin cũng làm được.

Chuyện này thì có là gì?

“Hừ, ta sẽ không đi nhờ người ta giúp đâu!” Nguyên Thủy Thiên Tôn trưng ra bộ mặt lạnh lùng.

Các ngươi muốn tự hạ thấp mình thì cứ làm, còn muốn giả vờ làm người ngoài cuộc để rửa tội sao?

“Ồ, mọi người đều đến đủ rồi à?” Lúc này, lại một giọng nói khác truyền đến.

Thông Thiên Giáo Chủ mang theo Tam Tiêu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu sáu người đi tới.

Rời khỏi Bát Cảnh Cung, ông không trực tiếp đến Thanh Liên Cư.

Trước tiên về Kim Ngao Đảo mang theo sáu vị đệ tử, rồi mới đi tìm Diệp Thanh.

Ông tin rằng, Diệp Thanh nhất định sẽ giúp.

“Thông Thiên tôn giả, ...” Tiếp Dẫn ngẩn người.

Tốc độ của ngươi nhanh thật đó, đã mang cả đệ tử đến rồi.

Diệp Thanh đã đồng ý rồi sao?

Một đám người đều ghen tị, đố kỵ, căm hận.

“Khụ khụ, ta và Diệp Thanh đạo hữu sớm đã có ước định, sau này sẽ tương trợ lẫn nhau!

À, trước tiên phải để Diệp Thanh đạo hữu đồng ý đã!” Thông Thiên Giáo Chủ ngẩng cao đầu, bước vào Thanh Liên Cư.

Đây mới gọi là lợi hại, đây mới gọi là có kế hoạch cho Tiệt giáo của ta.

Bây giờ ta, Thông Thiên, cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu rồi.

Mọi người: “.....” “Thông Thiên tôn giả thật không ra thể thống

gì!" "Đúng vậy, lại lén lút sau lưng chúng ta có ước định với Diệp Thanh tôn giả." "Đại sư huynh, huynh phải quản giáo tam sư đệ cho tốt vào!" Thông Thiên vốn dĩ phải ứng kiếp, bây giờ lại trèo lên đầu họ.

Cái giọng điệu đó, không thể nhịn được.

"Ha, vô vị!" Lão Tử lắc đầu, ôm hộp đi vào Thanh Liên Cư.

Ta bây giờ đang đi tìm Diệp Thanh đạo hữu.

Bảo ta đi quản Thông Thiên?

Bần đạo không rảnh rỗi như vậy.

Bên ngoài, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy Thiên Tôn ba người nhìn bóng lưng Lão Tử, vội vàng đuổi theo vào trong.

"Đại sư huynh, đợi ta với!" "Thái Thanh tôn giả, chúng ta đi cùng nhau!" Cứ như vậy, ba kẻ không biết xấu hổ đi theo Lão Tử vào trong.

Trong Thanh Liên Cư, Diệp Thanh cũng không rảnh rỗi.

Đại kiếp diệt thế của Đại Đạo, tất cả sinh linh đều sẽ ứng kiếp.

Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Tuy Vu tộc có mấy người dưới trướng đã thành Thánh.

Nhưng Yêu tộc bên kia vẫn chưa có ai.

Sau khi cùng Nữ Oa rời khỏi Tử Tiêu Cung, hắn liền đến Bắc Câu Lô Châu tìm hai vị Chuẩn Thánh là Côn Bằng và Bạch Trạch.

Có một số Yêu tộc có tư chất tốt, tu vi đỉnh phong Đại La Kim Tiên, hắn cũng mang theo, đưa vào Hỗn Độn Châu tu luyện chứng đạo.

Dĩ nhiên, một số Đại Vu trong Vu tộc, tự nhiên cũng phải lợi

dụng.

Hồng Quân đã nói.

Thánh nhân càng nhiều càng tốt.

Vậy thì cứ liều mạng mà tạo ra thôi.

“Chủ nhân, Tam Thanh và hai vị Tây phương đã đến.” Tây Vương Mẫu tiến vào bẩm báo.

Bây giờ nàng đã chứng đạo thành Thánh, nhưng vẫn là thị nữ của Diệp Thanh, điều này không hề thay đổi.

Hơn nữa, chứng đạo trong thế giới của Diệp Thanh, chịu sự chế ước và che chở của Diệp Thanh.

Tự nhiên phải lấy Diệp Thanh làm chủ.

Dĩ nhiên, đây là suy nghĩ của một mình Tây Vương Mẫu.

“Đi mời Thông Thiên vào, những người khác, cứ để họ chờ!” Diệp Thanh phân phó.

“Vâng!” Không lâu sau, Tây Vương Mẫu dẫn Thông Thiên Giáo Chủ vào.

“Diệp Thanh đạo hữu, ngài xem mấy vị đệ tử của ta thế nào?” Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay cười.

Sau đó kéo mấy vị đệ tử ra phía trước.

Diệp Thanh thấy vậy, vẻ mặt lập tức đông cứng.

Thông Thiên Giáo Chủ đang làm gì vậy?

Kéo theo một đám phụ nữ.

Chẳng lẽ muốn dùng mỹ nhân kế?

“Thông Thiên sư huynh, huynh có việc muốn nhờ Diệp Thanh giúp, cũng không cần dùng đến chiêu này chứ?” Nữ Oa ở bên cạnh

thấy vậy, sắc mặt lập tức không tốt.

Đúng là Tiệt giáo nhiều mỹ nữ.

Nhưng cũng không cần một lần đưa đến sáu người chứ.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, ngơ ngác không hiểu gì.

"Nữ Oa sư muội, ta và Diệp Thanh đạo hữu sớm đã có ước định, chúng ta tương trợ lẫn nhau!

Hắn không thể nuốt lời được!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng buồn bực.

Ta mang sáu đệ tử đến nhờ Diệp Thanh giúp thành Thánh.

Nếu hắn không đồng ý, vậy thì đồng minh này cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

"Sớm đã có ước định?" Nữ Oa nghe xong, trừng mắt nhìn Diệp Thanh.

Thì ra ngươi sớm đã có ý đồ với nữ đệ tử của Tiệt giáo rồi?

"Vô sỉ, đồ háo sắc!" Bịch!

Nữ Oa ném Càn Khôn Đỉnh ra.

Quay người đi ra ngoài.

Diệp Thanh: "....." Thông Thiên Giáo Chủ: "....." "Nữ Oa sư muội, đợi đã, trong chuyện này có hiểu lầm gì đó!" "Ta mang họ đến chỉ là để nhờ Diệp Thanh đạo hữu giúp họ thành Thánh thôi!" Hành động của Nữ Oa, kẻ ngốc cũng nhìn ra là đang ghen.

Cho nên, Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng giải thích.

Nếu không, chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của Thông Thiên Giáo Chủ còn để đâu.

Dùng sáu nữ đồ đệ đi quyến rũ Diệp Thanh?

Ông là Thánh nhân.

Chuyện tự hủy danh tiếng như vậy ông không làm được.

"Ồ?

Thật sao?" Nữ Oa dừng bước, bán tín bán nghi.

Lúc này Diệp Thanh cũng đã hiểu ra.

Thì ra Thông Thiên Giáo Chủ mang người đến, là để họ thành Thánh!

Mang người thì mang người, mẹ nó ngươi mang toàn nữ đến là có ý gì?

Thật hại người không ít.

"Vu Hậu, năm đó Phong Thần lượng kiếp, không phải ta đã đạt thành ước định với Thông Thiên đạo hữu sao?" "Bây giờ là Thánh nhân kiếp, chúng ta chỉ có đoàn kết lại, mới có hy vọng giành được thắng lợi!" Diệp Thanh trong lòng cũng có chút lo lắng, dù sao đối thủ lần này là Đại Đạo.

"Hừ, không nói sớm!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, lại đi thu Càn Khôn Đỉnh lại.

Đây là Diệp Thanh đưa cho nàng phòng thân.

Tuy Hồng Quân không bảo nàng đến Cửu Tiêu Thiên Khuyết nữa, nhưng nó có ý nghĩa đặc biệt, chắc chắn phải nhận lấy.

"Ách....." Thông Thiên thấy vậy, cũng ngơ ngác.

Tuy chỉ là một hiểu lầm đẹp đẽ, nhưng có quan hệ gì với Càn Khôn Đỉnh?

Nhưng, Thông Thiên Giáo Chủ không hỏi.

Chuyện của đôi vợ chồng trẻ, hỏi làm gì!

“Chúng con bái kiến Diệp Thánh nhân.” Vô Đương Thánh Mẫu và những người khác cúi lạy Diệp Thanh.

“Đứng lên cả đi!” Diệp Thanh phất tay, nói với Thông Thiên: “Đạo hữu, để họ thành Thánh có thể, nhưng có một câu, ta phải nói rõ với huynh!” “Diệp đạo hữu xin cứ nói!” Thông Thiên Giáo Chủ nói.

“Vào Hỗn Độn Châu chứng đạo thành Thánh, là Đại Đạo!” “Nhưng Hỗn Độn Châu là thế giới của ta, thực lực của họ sẽ bị hạn chế bởi sức mạnh của ta!” “Hơn nữa, chứng đạo thành Thánh trong thế giới của ta, ta có thể tùy thời chế ước họ!” Là đồng minh, điểm này phải nói rõ ràng.

Chương 128

"Ý của ngài là?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu chặt mày, lại nhìn về phía sáu vị nữ đệ tử.

Chuyện bị người khác chế ngự, cũng phải trưng cầu ý kiến của họ chứ.

"Chúng con đồng ý!" Sáu vị muội tử gần như đồng thanh.

Chỉ cần có thể thành Thánh, còn nói gì đến bị chế ước?

Nếu cứ lo trước lo sau như vậy, sao có thể thành Thánh nhân?

Hơn nữa, đại kiếp sắp đến, có thể sống sót hay không còn chưa biết.

"Được, nếu đã như vậy, vậy lại phải phiền Diệp Thanh đạo hữu rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ nói.

"Ừm, vậy vào đi!" Diệp Thanh tay vung lên, Hỗn Độn Châu xuất hiện, một đạo ánh sáng bao phủ, sáu vị đệ tử Tiệt giáo lập tức bị thu vào trong Hỗn Độn Châu.

"Sao còn chưa ra?" "Thông Thiên tôn giả cũng thật là, mang đệ tử đến trước, phải lãng phí bao nhiêu thời gian chứ!" Ở tiền điện, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đi đi lại lại, trong lòng sốt ruột không thôi.

Lão Tử thì tâm bình khí hòa, ngồi xếp bằng một bên chờ đợi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày âm trầm.

Mình là Thánh nhân, là sư huynh của Thông Thiên Giáo Chủ, địa vị lại không bằng Thông Thiên sao?

Lúc này, Diệp Thanh và Thông Thiên Giáo Chủ sánh vai bước ra.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng đón lên.

“Diệp Thanh tôn giả, chúng ta đã đợi rất lâu rồi!” “À, khi nào chúng ta có thể thương lượng chuyện đệ tử thành Thánh?” Hai người hỏi.

“Có thể, nhưng danh ngạch có hạn mười người, nhiều hơn không nhận!” Diệp Thanh cười nói.

Nhưng lời này vừa ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp phịch một tiếng quỳ xuống đất.

“Diệp Thanh tôn giả, Tây phương giáo của chúng ta nhân tài ít ỏi, mười người này ta đặt trước rồi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Tử ở bên cạnh thấy vậy, trực tiếp ngây người.

Vãi chưởng, hai tên này thật không biết xấu hổ, liêm sỉ đâu rồi?

“Ông già Nguyên Thủy, không cần suất à?” Diệp Thanh nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ý là, không cầu xin ta sao?

“Diệp Thanh tôn giả, Diệp Thánh nhân, Diệp đại gia, môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn có bao nhiêu đệ tử chứ?” “Phật môn Tây phương của chúng ta đệ tử hàng ngàn hàng vạn, mười suất đó cho chúng ta đi!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vì suất, trực tiếp không cho Nguyên Thủy Thiên Tôn cơ hội, muốn độc chiếm.

Khiến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn tức không nhẹ.

“Hai lão già vô sỉ không biết xấu hổ, dựa vào đâu mà mười suất đều cho Tây phương?” Nguyên Thủy chỉ vào mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mắng.

“Dựa vào Phật môn Tây phương chúng ta đông người!” Tiếp Dẫn đứng lên, nói.

“Đúng vậy, cũng không xem lại mình, ra vẻ thanh cao, suốt ngày

đối đầu với huynh đệ Diệp Thanh." "Không thì tính toán cái này, ghen tị cái kia!" "Cái bộ mặt đó, suất có thể cho ngươi sao?" Chuẩn Đề cũng đứng lên, chỉ vào mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng.

Lần này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức nổ tung.

"...Hai tên khốn kiếp!" "Bản tôn có vô sỉ không?" "Vu Yêu lượng kiếp, tính kế Vu tộc." "Phong Thần lượng kiếp, tính kế Nữ Oa sư muội." "Tây Du lượng kiếp, tìm bản tôn đòi đoạt quyền quản lý Địa Phủ!" "Bây giờ thì hay rồi, giả làm bé ngoan, ta thành kẻ ác?" "Ta thấy kẻ vô sỉ, chứ chưa thấy ai vô sỉ lại không biết xấu hổ như các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận đáp trả.

Những chuyện này đối với trí nhớ của Thánh nhân, vẫn còn rõ mồn một.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dường như cũng cảm thấy vậy, liền trực tiếp ngẩng cao đầu, nói: "Hừ, đó đều là chuyện quá khứ, bây giờ chúng ta thành tâm cầu xin Diệp Thanh tôn giả, có bản lĩnh, ngươi cũng quỳ xuống cầu xin đi!" Hai người nói xong, lại quỳ xuống trước mặt Diệp Thanh, nói: "Diệp đại gia, đừng quản tên ngu ngốc Nguyên Thủy Thiên Tôn đó, mau đưa mười suất đó cho chúng ta, sau này chúng ta nhất định sẽ đứng về phía ngài." Qua cảnh này có thể thấy, mười Thánh nhân, đối với bất kỳ giáo phái nào cũng là một sức mạnh khổng lồ.

"....." Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩn người.

Tuy ông ta muốn suất, nhưng có thể làm chuyện không biết xấu hổ như hai tên Tây phương không?

Lão Tử ở bên cạnh thấy vậy, cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Không ngờ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể vô sỉ đến mức này.

Xem ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn không được lợi rồi.

Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh im lặng không nói, yên tĩnh xem kịch.

Đồng thời trong lòng mừng thầm, may mà mình đã gây dựng quan hệ tốt với Diệp Thanh.

"Ha ha ha!" Đột nhiên, Diệp Thanh cười lớn, khiến cho tất cả mọi người đều ngẩn ra.

"Diệp Thanh đạo hữu, ngài cười gì vậy?" Lão Tử hỏi.

"Nhìn xem, hai kẻ không biết xấu hổ, một kẻ khác, vừa muốn thể diện, lại vừa không muốn thể diện!

Thật cười chết ta!" Diệp Thanh chỉ vào Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Giỏi thật.

Ở Tử Tiêu Cung trực tiếp đổ tội lên đầu ta.

Bây giờ thì sao?

Chó cắn chó, một miệng đầy lông.

"....Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo, trực tiếp đi ra ngoài Thanh Liên Cư.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thà chết chứ không chịu nhục, dù có tan xương nát thịt trong Thánh nhân kiếp, cũng không thể cúi đầu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ biết, chỉ cần gây chuyện như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ bị tức giận bỏ đi.

Đúng vậy, hai tên này bây giờ đang tính kế.

Chỉ là, Diệp Thanh gọi lại: "Ông già Nguyên Thủy, nếu đi rồi, là

không có suất đâu nhé!" Xoẹt!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong, chân trực tiếp phanh gấp lại.

Có suất?

Ông ta quay người, nhìn về phía Diệp Thanh.

"Thực ra thì, chỉ cần trong thời gian ngắn có hy vọng chứng đạo Thánh nhân, đều có thể mang đến chỗ ta!" Diệp Thanh mỉm cười.

Bởi vì đây là chuyện có lợi cho hắn.

Chứng đạo thành Thánh trong thế giới của hắn, có thể tăng thực lực của hắn.

Có thể diễn hóa và hoàn thiện thế giới Hồng Mông tốt hơn.

Quan trọng nhất là, đệ tử của các ngươi sau này đều phải chịu sự chế ước của ta, xem các ngươi còn dám chống lại ta không?

"Thật sao....." Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vui mừng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe xong, trực tiếp ngây người.

Cầu xin lâu như vậy.

Lại còn không biết xấu hổ đến mức vô hạn.

Không tiếc mắng chửi Nguyên Thủy Thiên Tôn mới được mười suất, Diệp Thanh đang chơi bọn họ à?

Đệt!

Hai người có một thôi thúc muốn chửi mẹ.

Nhưng chỉ có thể nhịn.

Lão Tử lúc này cũng vậy.

Sờ sờ bọc trong ngực, đó là mười viên Cửu Chuyển Kim Đan đỉnh cấp tân tân khổ khổ luyện chế ra.

Một viên có thể tăng vạn năm tu vi.

Vốn là để đổi lấy một suất cho đệ tử của mình là Huyền Đô.

Không ngờ, lại không có ngưỡng cửa?

"Đương nhiên, nhưng ta nói trước, chứng đạo thành Thánh trong thế giới của ta, nguyên thần sẽ ký thác trong thế giới của ta!" "Thực lực sẽ biến đổi theo thực lực của ta!" Lời này vừa ra, mọi người lại do dự.

Nguyên thần ký thác trong thế giới của Diệp Thanh, vậy chẳng phải sẽ bị hắn thao túng sao?

Mấy người nhìn nhau, do dự.

Sau đó, Lão Tử nói: "Thánh nhân kiếp sắp đến, còn quan tâm những thứ khác làm gì?

Diệp đạo hữu, ta về đây, mang Huyền Đô đến!" Nói xong, Lão Tử chuẩn bị rời đi.

Nhưng Diệp Thanh lại nói: "Đợi đã!" "Diệp Thanh đạo hữu có việc gì?" Lão Tử quay người, không hiểu tại sao.

"Hộp không tệ, chuẩn bị tặng cho ta đúng không, đã mang đến rồi, mang về không hay lắm!" Diệp Thanh vừa nói, cũng không đợi Lão Tử, trực tiếp đi qua, lấy cái hộp.

"....." Lão Tử nhìn, trong lòng đau như cắt.

Tên này không phải là cướp chứ.

Ta còn chưa tặng, lại trực tiếp cướp đi.

Hơn nữa, không phải nói chỉ cần trong thời gian ngắn có thể chứng đạo Thánh nhân, đều có thể mang đến sao?

Sao lại cướp Cửu Chuyển Kim Đan của ta.

“Ha ha, nghe đồn Thái Thanh đạo hữu đan đạo lợi hại, nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” “Cửu Chuyển Kim Đan, một viên có thể tăng vạn năm tu vi đúng không!

Ta xin nhận!” Diệp Thanh cười ha hả, đem cái hộp đã mở ra lại đậy lại, thu vào trong ngực.

Lão Tử: “.....” Thôi vậy, dù sao cũng chuẩn bị cho hắn.

Ông chắp tay nói: “Diệp đạo hữu, ta về mang Huyền Đô đến!” Nói xong, Lão Tử không quay đầu lại mà đi.

Về phần hai tên Tây phương và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Diệp Thanh cũng không đòi thêm gì.

Bởi vì Tây phương quá nghèo, những thứ của Phật môn hắn cũng không dùng được.

Về phần Nguyên Thủy Thiên Tôn, là một kẻ keo kiệt, thôi bỏ đi.

Chẳng mấy chốc, bốn người đã mang đệ tử đến.

Phật môn mang theo Quan Âm Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát và nhiều đệ tử khác, tổng cộng ba mươi mấy vị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo tám vị Kim Tiên dưới trướng toàn bộ đến.

Lão Tử chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, nên chỉ mang Huyền Đô đến.

Những người này, đều bị Diệp Thanh sắp xếp vào Hỗn Độn Châu.

Đúng lúc này, một tiếng gầm trầm thấp vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang.

Ngay sau đó, Hồng Hoang chấn động, giống như động đất.

“Không ổn, Hỗn Độn Thần Ma xuất hiện rồi!” Lão Tử đứng lên,

nhìn về phía Hỗn Độn, sắc mặt nghiêm túc.

Chương 129

Ngay sau đó, Diệp Thanh và những người khác cũng nhìn sang.

Đó là một đôi mắt như mặt trời, tỏa ra ánh mắt đói khát.

Hỗn Độn Thần Ma, sinh ra từ trong Hỗn Độn, đại diện cho bản nguyên của Đại Đạo.

Mỗi một Hỗn Độn Thần Ma đều là một trong ba nghìn Đại Đạo.

Mặc dù khi Bàn Cổ khai thiên, đã dùng sức một mình tàn sát hết ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, nhưng không phải mỗi một loại Đại Đạo chỉ tương ứng với một Hỗn Độn Thần Ma.

Hơn nữa, sau vô số nguyên hội trôi qua, trong Hỗn Độn sẽ không ngừng sinh ra những sinh mệnh mới.

"Gào!" Lại một tiếng gầm vang lên.

Âm thanh đó mang theo sức mạnh Hỗn Độn kinh hoàng, làm chấn động cả Hồng Hoang.

Phàm là tiên thần dưới Thánh Nhân, thân thể đều run rẩy.

"Ngày càng gần chúng ta rồi!" Tại Thanh Liên Cư, Tam Thanh, hai tên hề phương Tây, Nữ Oa, Diệp Thanh đều nhìn vào con mắt như mặt trời trong Hỗn Độn, cảm nhận được luồng khí tức kia đang đến gần.

"Không ngờ, diệt thế chi kiếp lại đến nhanh vậy!" Lão Tử chau mày, cũng cảm nhận được sự nặng nề chưa từng có.

Hỗn Độn Thần Ma, phi sức mạnh của Bàn Cổ thì không thể chiến thắng.

Mặc dù bây giờ sẽ không xuất hiện loại tồn tại mạnh mẽ như vậy,

nhưng làm sao mới có thể nhanh chóng trưởng thành đây.

“Ta đi chém nó!

Nếu không, nó sẽ tiến vào Hồng Hoang!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói.

Đã là diệt thế chi kiếp, mục đích Hỗn Độn Thần Ma xuất hiện tự nhiên là để diệt sát sinh linh Hồng Hoang.

“Chắc là đánh được không?” Diệp Thanh nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chưa nói đến khí tức, chỉ riêng cái tên thôi cũng đủ khiến người ta có vài phần sợ hãi.

Hỗn Độn Thần Ma.

Sinh ra trong Hỗn Độn, cấp bậc cao hơn nhiều so với sinh linh sinh ra trong thế giới Hồng Hoang.

Hơn nữa, chúng được sinh ra từ bản nguyên Đại Đạo, bẩm sinh đã có một trong ba nghìn Đại Đạo.

Còn sinh linh Hồng Hoang thì sao, chỉ là mượn Đại Đạo để tu luyện thành.

Sự khác biệt đã bày ra ở đó.

“Dù thế nào, ta cũng phải ngăn cản!” Nữ Oa chau mày.

Nếu để nó tiến vào thế giới Hồng Hoang, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy, Nữ Oa sư muội nói không sai, chúng ta nhất định phải ngăn cản!” Thông Thiên giáo chủ đồng tình.

Đệ tử Tiệt giáo đông đảo, nếu để Hỗn Độn Thần Ma vào Hồng Hoang, Tiệt giáo sẽ tổn thất nặng nề.

“Ừm, chúng ta chẳng ai có kinh nghiệm đối phó với Hỗn Độn Thần Ma cả, cho nên, chỉ có thể dùng toàn lực!

Ai cũng không được giấu nghề.” Diệp Thanh lo lắng chính là điểm này.

Hai tên hề phương Tây chuyên gài bẫy người khác.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì đầy hận ý với hắn, khó đảm bảo lúc đó sẽ không giữ lại một tay.

“Diệp Thanh đạo hữu nói không sai, trận đầu tiên, chúng ta nhất định phải toàn lực ứng phó!” Lão Tử lên tiếng.

Đối với một trận chiến không có kinh nghiệm, ai cũng phải dốc toàn lực.

Hơn nữa, trận này bắt buộc phải thắng.

Nếu vừa bắt đầu đã thua, vậy thì không cần giãy giụa nữa, trực tiếp tự hủy nguyên thần, tan thành tro bụi cho rồi.

Dù sao, sau này Hỗn Độn Thần Ma mạnh hơn giáng lâm, cũng không tránh khỏi cái chết.

“Được, ta đồng ý!” “Ta cũng đồng ý!” Mọi người đều gật đầu.

“Nếu đã như vậy, chúng ta đi thôi, đi diện kiến Hỗn Độn Thần Ma!” Diệp Thanh nói xong, tay vạch một đường, không gian rách ra.

Cả nhóm trực tiếp bước vào không gian, xuất hiện trong Hỗn Độn.

Hỗn Độn là một loại khí hư vô, có tác dụng ăn mòn cực mạnh.

Sinh linh dưới Đại La Kim Tiên vào đây, trong nháy mắt sẽ bị ăn mòn thành hư vô, hóa thành khí Hỗn Độn.

Đại La Kim Tiên cũng cần bảo vật mạnh mẽ hộ thân mới có thể miễn cưỡng ở lại một thời gian.

Còn Thánh Nhân, quy tắc của bản thân có thể diễn hóa Hỗn Độn, có thể khai tịch thế giới trong đó, tự do đi lại.

Nhưng người mới vào cảnh giới Thánh Nhân sẽ có chút không quen.

Tuy nhiên, đối với Diệp Thanh, hai tên hề phương Tây, Tam Thanh, Nữ Oa mà nói thì không có vấn đề gì.

"Gào!" Ngay khoảnh khắc họ xuất hiện, đôi mắt to lớn sáng rực kia quét tới, rõ ràng đã ngửi thấy khí tức của họ, đã thấy sự tồn tại của họ.

Ngay sau đó, một trận tiếng bước chân long trời lở đất vang lên, một vật thể khổng lồ xuất hiện trước mắt Diệp Thanh và mọi người.

"Hỗn Độn Thần Ma?" Mọi người nhìn nó, đều sững sờ.

Vật này có bốn chân, toàn thân mọc đầy vảy màu xanh lục, cao mấy trượng.

Trên lưng có một đôi cánh.

Chỉ có điều, đôi cánh đó rất nhỏ, dường như không bay được.

Hơn nữa, tướng mạo của nó cực kỳ xấu xí.

Quan trọng nhất là, nó nhìn Nữ Oa mà nước miếng chảy ròng ròng.

"Ọe!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, suýt nữa thì nôn cả cơm tối hôm qua ra.

Tên này quá xấu, xấu đến mức khiến người ta nghẹt thở.

"Gào..." Hỗn Độn Thần Ma dường như bị hành động của hai tên hề Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chọc giận, đột nhiên lao tới.

Từng luồng khí tức Hỗn Độn cuộn trào, hình thành đòn tấn công

màu vàng đất, công kích về phía hai người.

Xem ra, đây là một Hỗn Độn Thần Ma mang theo Thổ chi pháp tắc.

"Đệt... hai ngươi ói cái quái gì vậy!" Diệp Thanh thật muốn một tát vả chết hai tên khốn đó.

Không phải chỉ là xấu một chút thôi sao, chưa thấy bao giờ à?

Còn chưa bàn bạc cách tấn công thế nào đã chọc giận con quái vật xấu xí kia rồi. *Đong!114.

Không chút do dự, Diệp Thanh tế xuất Hỗn Độn Chung.

Từng luồng khí tức Hỗn Độn xuất hiện, giam cầm thời gian và không gian.

Chỉ có điều, hiệu quả không lớn.

Thân hình Hỗn Độn Thần Ma chỉ hơi chậm lại một chút rồi lại lao tới.

"Trấn!" Nữ Oa ra tay thứ hai, tế ra Càn Khôn Đỉnh, đỉnh trấn càn khôn.

Vô số sức mạnh Hỗn Độn đánh lên người Hỗn Độn Thần Ma, phát ra từng tiếng nổ vang.

Trên lưng Hỗn Độn Thần Ma, lớp vảy rung động, bắn ra sấm sét chớp giật.

"Lực phòng ngự thật mạnh mẽ!" Lão Tử than một tiếng, trên đầu là Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, sau đó Thái Cực Đồ được sử dụng, trấn áp địa hỏa phong thủy, khiến khí tức Hỗn Độn bình ổn lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng dùng Bàn Cổ Phiên quét ngang, đánh tan Hỗn Độn, đòn tấn công mạnh mẽ đó tức thì chém lên người Hỗn Độn Thần Ma. *Bùm!* Không gian chấn động, gây ra một mảng

lớn sụp đổ.

Hỗn Độn Thần Ma kia cũng chỉ bị đánh lui hai mét.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, chém!" Lúc này, Thông Thiên giáo chủ ra tay, Tru Tiên Tứ Kiếm tỏa sáng rực rỡ, kiếm khí bao trùm hư không, chém lên người Hỗn Độn Thần Ma, cuối cùng cũng chém ra được một vết thương.

"Gào!" Một trận đau đớn dữ dội khiến Hỗn Độn Thần Ma càng thêm cuồng bạo.

Thổ chi pháp tắc hình thành núi non, trấn áp về phía mấy người.

"Mau né ra!" Diệp Thanh hét lên, bảy người lập tức tản ra.

Sau đó một đợt tấn công mới lại ập đến.

Chỉ là... hai tên gài bẫy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại đang nôn mửa?

"Hai lão vương bát vô sỉ kia, còn không ra tay, lão tử cũng té đây!" Diệp Thanh tức giận chửi bới.

Bọn ta đều dốc toàn lực, các ngươi lại ở đó nôn?

Lão tử mà tin thì có quỷ.

Rõ ràng là không chịu ra sức.

"Diệp tôn giả, hai chúng ta không có bảo vật tấn công!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lấy Thất Bảo Diệu Thụ và Công Đức Kim Liên ra.

Đây đúng là bảo vật phòng ngự, còn bảo vật tấn công thì thật sự không có.

Nhưng Diệp Thanh mặc kệ những thứ đó.

"Không có bảo vật tấn công thì dùng phòng ngự, dùng nắm đấm mà đập cho ta!

Nếu không, ta sẽ ném hết đệ tử Phật môn phương Tây từ trong

Hỗn Độn Châu ra ngoài.” Mẹ nó chứ, ta đánh nhau, các ngươi ở đó hóng mát à?

Nếu vậy, ta cũng té, trước tiên dẫn Hỗn Độn Thần Ma đến Phật môn phương Tây dạo một vòng đã.

“Ách...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, vội vàng ngừng nôn mửa, lập tức xông lên.

“Các vị, nhất định phải giữ chân nó!” Diệp Thanh lớn tiếng hét.

Nữ Oa và những người khác gật đầu.

Càn Khôn Đỉnh, Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Thất Bảo Diệu Thụ và nhiều bảo vật khác cùng lúc trấn áp về phía Hỗn Độn Thần Ma, cuối cùng cũng giữ chân được nó trong chốc lát.

Lúc này, Diệp Thanh lấy ra Thí Thần Thương, một thương đâm xuyên qua đầu Hỗn Độn Thần Ma. *Ầm!* Cuối cùng, dưới sự nỗ lực của mọi người, Hỗn Độn Thần Ma mang Thổ chi pháp tắc đã bị tiêu diệt.

Mấy người đều ngồi xếp bằng trên đất, khôi phục thiên địa nguyên khí.

Bởi vì nguyên thần đã quay về bản thân, không thể tùy ý điều động sức mạnh trời đất, cho nên sau đại chiến cần phải khôi phục.

Chương 130

Lúc này, Diệp Thanh trực tiếp thu thi thể Hỗn Độn Thần Ma vào trong Hỗn Độn Châu.

"Diệp Thanh, ngươi làm gì?

Muốn nuốt một mình à?" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở mắt ra, trợn trừng nhìn Diệp Thanh, mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Hỗn Độn Thần Ma ẩn chứa bản nguyên của ba nghìn Đại Đạo.

Nếu dùng để tu luyện, có thể nhanh chóng tham ngộ bản nguyên Đại Đạo.

Nhưng bây giờ, Diệp Thanh lại nuốt một mình?

"Diệp Thanh đạo hữu, làm vậy không phúc hậu rồi, chúng ta hợp lực chém giết Hỗn Độn Thần Ma, chiến lợi phẩm đương nhiên cũng phải chia đều, sao có thể nuốt một mình?" Lão Tử nhìn hắn, trong lòng vô cùng khó chịu.

Mặc dù là Thánh Nhân, nhưng bây giờ Thánh Nhân cũng không khác gì Đại La Kim Tiên, phải lĩnh ngộ bản nguyên Đại Đạo, tiến vào Thiên Đạo Cảnh.

Nếu không, làm sao đối phó với diệt thế chi kiếp?

"Diệp Thanh đạo hữu, chúng ta dù sao cũng là minh hữu, cũng phải chia cho ta một ít chứ!" Thông Thiên giáo chủ lên tiếng, trong mắt đầy vẻ mong chờ.

Dù sao hai người cũng là một phe, không đến nỗi một chút cũng không chia cho mình.

"Diệp Thanh tôn giả, chúng ta đều đã ra sức, làm vậy cũng quá

không đạo nghĩa!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nói.

Nữ Oa không nói gì, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn âm trầm, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay.

Tuy nhiên, Diệp Thanh lại nói: "Kêu cái gì mà không phúc hậu, ai giết thì của người đó." Đùa sao, đây là Hỗn Độn Thần Ma ẩn chứa Thổ chi pháp tắc.

Đặt trong Hỗn Độn Châu có thể diễn hóa Thổ chi bản nguyên, tinh thuần hơn nhiều so với ba nghìn Đại Đạo có được từ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Là thứ tốt có thể diễn hóa Hồng Mông thế giới tốt hơn, sao có thể nhường cho các ngươi?

"Không có chúng ta ngươi giết được sao?" Chuẩn Đề đứng lên, khó chịu nói.

Phải thừa nhận rằng, thực lực của Hỗn Độn Thần Ma rất mạnh.

Hơn nữa, nó vận dụng pháp tắc còn tinh thông hơn họ, cùng với lớp phòng ngự kia có thể sánh với Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu không có Thí Thần Thương, thật sự rất khó giết.

Nhưng cũng là do mọi người ra tay giữ chân nó, mới để Diệp Thanh có cơ hội.

"Nhưng bây giờ nó đã ở trong tay ta, không có lý nào phải nhả ra cả!" Diệp Thanh không thèm để ý đến mấy người.

Dù sao đồ đã vào túi rồi thì đừng hòng lấy ra.

"Diệp Thanh tiểu nhi, khinh người quá đáng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, trực tiếp nhảy dựng lên, trên Bàn Cổ Phiên, sức mạnh Hỗn Độn tuôn trào, tấn công về phía Diệp Thanh.

Lão không nhịn được nữa.

Mặc kệ Diệp Thanh có ưu thế, cũng mặc kệ diệt thế đại kiếp.

Nếu đồ tốt đều bị cướp đi, đợi diệt thế đại kiếp qua đi, khoảng cách giữa lão và Diệp Thanh sẽ ngày càng lớn.

Hơn nữa, Hỗn Độn Thần Ma là thứ tốt.

Nếu bị Diệp Thanh lấy đi, trong lòng lão không cam tâm.

Tuy nhiên, khi khí Hỗn Độn tấn công tới, Diệp Thanh đã biến mất.

Ngay sau đó... *Đong!* Một tiếng chuông vang lên, Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, bị Hỗn Độn Chung giam cầm.

Sau đó, bóng dáng Diệp Thanh xuất hiện bên cạnh lão, một quyền đấm vào mặt lão, trực tiếp đánh bay lão ra ngoài.

"Hừ, đừng tưởng bây giờ là diệt thế đại kiếp thì lão tử không đánh ngươi!" Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chật vật không chịu nổi.

"Ngươi..." *Phụt!* Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mở miệng, một ngụm máu tươi đã phun ra.

"Nhị sư đệ, thôi đi, đừng đánh nữa!" Lão Tử vội vàng bước tới, kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn lại.

Mặc dù lão cũng có chút khó chịu, nhưng thực lực của Diệp Thanh đã vượt xa tưởng tượng của lão.

Chỉ một quyền đã khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn thổ huyết.

Nếu chọc giận hắn, trực tiếp cho một phát Thí Thần Thương, e là không cần đợi diệt thế đại kiếp, đã toi đời rồi.

Hơn nữa, bây giờ đại kiếp giáng lâm, thật sự không nên nội loạn.

Hỗn Độn Thần Ma lần này bị Diệp Thanh cướp đi, chẳng phải còn

có lần sau sao.

Không thể nào hắn cứ nuốt một mình mãi được!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ban đầu cũng có chút phẫn nộ, nhưng bây giờ thấy thực lực của Diệp Thanh, căn bản không có can đảm giao chiến.

Mặc dù đánh không chết, nhưng bây giờ, e là cũng sẽ giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, một chiêu bị đánh tàn phế.

"Diệp Thanh tôn giả, Phật môn phương Tây của chúng ta có việc, xin cáo từ trước." Hai người thấy vậy, vội vàng chuồn đi.

"Diệp Thanh đạo hữu, mặc dù nhị sư đệ của ta có chút nóng nảy, nhưng xin hãy nể tình đại kiếp giáng lâm, đừng chấp nhặt với lão!" Lão Tử bước tới, giống như đang thay Nguyên Thủy Thiên Tôn tạ lỗi.

"Nói không sai, đại nhân không chấp tiểu nhân, các ngươi cũng đi đi!

Lát nữa sẽ có Hỗn Độn Thần Ma mới giáng lâm, chúng ta phải luôn sẵn sàng chiến đấu!" Diệp Thanh phất phất tay.

Lời này lại khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức không nhẹ.

Cái gì gọi là đại nhân không chấp tiểu nhân?

Diệp Thanh là đại nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn là tiểu nhân sao?

"Sư đệ, đi thôi, nếu không, đệ tử của đệ không thể thành Thánh!" Lão Tử nói nhỏ bên tai Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ách..." Nguyên Thủy Thiên Tôn sững sờ, suýt nữa thì quên mất chuyện này.

Nếu Diệp Thanh nổi giận ném đệ tử của lão ra khỏi Hỗn Độn Châu, vậy thì mất nhiều hơn được.

Chỉ là, nghĩ đến sau này những đệ tử đó phải bị Diệp Thanh khống chế, trong lòng lão lại bốc hỏa.

"Diệp Thanh đạo hữu, lợi hại, một chiêu đánh bay lão già Nguyên Thủy kia!" Thông Thiên giáo chủ hưng phấn. 115.

Mặc dù là Tam Thanh, nhưng từ sau Phong Thần lượng kiếp phát hiện ra thủ đoạn hèn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên giáo chủ đã quyết liệt với lão.

Bây giờ thấy lão liên tục chịu thiệt, Thông Thiên rất vui.

"Diệp Thanh, ngươi đúng là một tên thổ phỉ!" Nữ Oa trừng mắt nhìn hắn, nàng thường chỉ xét sự việc chứ không xét người.

Rõ ràng là mọi người cùng nhau nỗ lực, nhưng hắn lại một mình nuốt hết.

Chủ yếu là, tên khốn Diệp Thanh này ngay cả nàng cũng không chia cho một chút.

"Hì hì, xem nàng nói kìa, ta không phải của nàng sao?

Đi, chúng ta về nhà!" Diệp Thanh kéo tay Nữ Oa, bước vào không gian.

Tại chỗ, chỉ còn lại một mình Thông Thiên.

Hắn vội vàng hét lên: "Này, Diệp Thanh đạo hữu, phần của ta đâu?" Nói xong, vội vàng đuổi theo. ...

Dưới sông băng ở cực bắc chi địa, Hades và những người khác đã hồi phục như cũ, vũ khí cũng đã được sửa chữa.

"Ha ha, Minh Vương Chi Kiếm của ta đã được sửa chữa rồi, các vị, cùng ta đi chinh chiến Địa Phủ!" Hades vẻ mặt hưng phấn.

Ngoài vũ khí được sửa chữa, thực lực của hắn cũng có phần tăng lên.

Hắn không biết những gì đã xảy ra bên ngoài, cũng không biết thực lực tăng lên là do Thiên Đạo bên ngoài đã đổi thành Đại Đạo.

Bây giờ hắn chỉ nghĩ đến việc chiếm lĩnh Địa Phủ, tìm một nơi an thân, sau đó chờ đợi các thành viên khác.

"Chúng ta cùng đi, ta không tin mười hai tên kia có thể đánh thắng ta!" Lần trước Hades bị đánh cho ra bã, lần này hắn tự tin tràn đầy.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã đến cửa Địa Phủ.

"Quỷ Môn Quan...

Ta thích!" Hades nhìn ba chữ lớn trên cổng Địa Phủ, mặt mày hớn hở.

Nhưng Athena bên cạnh lại chau mày, có một cảm giác không lành.

Nàng nói: "Hades, ta cảm thấy nơi này âm khí nặng nề, chúng ta đi thôi!" "Hả?

Đi?

Nơi này sắp trở thành địa bàn của ta, sao có thể đi được!" Hades vẻ mặt tự tin.

Apollo bên cạnh cũng nói: "Không sai, bầu trời chúng ta không cướp được, Địa Phủ thì tổng có thể cướp được chứ?

Hơn nữa, trước đó là do bọn chúng đông người, bây giờ chỉ có mười hai tiểu tử kia, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?" Mười hai tiểu tử kia tự nhiên là chỉ Thập Nhị Tổ Vu, trước đó chỉ có thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, dù có trận pháp triệu hoán người khổng lồ, cũng chắc chắn không địch lại năm người bọn họ.

"Này, đây là Địa Phủ, nơi người chết ở, đương nhiên âm khí nặng nề, Poseidon, ngươi thì sao?" Hades lại nhìn về phía Hải Vương.

“Được rồi được rồi, đừng lôi thôi nữa, ta chỉ thích biển cả, mau đánh chiếm nơi này, sau đó đi chiếm lĩnh đại dương!” Poseidon phất phất tay, rõ ràng cũng có chút chán ghét nơi này.

“Được, nữ vương Hera, chúng ta tấn công thôi!” Hades vung Minh Vương Chi Kiếm trong tay, nói.

“Được, mọi người xông vào, chiếm lĩnh Địa Phủ!” Hera nói xong, năm người trực tiếp lao về phía Địa Phủ.

Năm người dồn hết sức, lao về phía cổng Địa Phủ, với thế như chẻ tre.

Tuy nhiên, vừa đến Quỷ Môn Quan, *Bùm!* một luồng sức mạnh khổng lồ trực tiếp đánh bật họ ra ngoài, ngã sõng soài trên đất.

“Hả?” Năm người bò dậy từ dưới đất, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, mặt mày ngơ ngác.

“Chuyện gì vậy?

Chúng ta bị đánh bật ra?” Hades không hiểu.

Mình có tu vi Thánh Nhân, không lẽ ngay cả cổng Địa Phủ cũng không vào được?

“Hades, ta đã nói rồi, chúng ta không nên đến đây!” Athena mặt đầy vẻ oán trách.

Thân là phụ nữ, giác quan thứ sáu rất mạnh.

Hơn nữa, là nữ thần trí tuệ, nàng càng nhạy cảm hơn về phương diện này.

Địa Phủ này, tuyệt đối không tầm thường.

“Nói bậy!

Theo ta thấy, có người bố trí cấm chế, chỉ là chúng ta sơ ý thôi.

Lần này, chúng ta nhất định có thể xông vào.” Hades không tin Địa Phủ này có gì đó kỳ quái.

Chương 131

Hắn đứng dậy, dùng Minh Vương Chi Kiếm, thúc đẩy sức mạnh quy tắc, chém về phía cổng Địa Phủ. *Ầm!* Một tiếng nổ vang lên.

Hades cả người lẫn kiếm bị chấn bay ra ngoài.

Cổng Địa Phủ, không hề hấn gì.

"Sao có thể như vậy?" Lần này, Hades kinh ngạc.

Không chỉ Hades, những người khác cũng kinh ngạc.

"Hades, ngươi chưa ăn cơm à?" Apollo hỏi.

"Nói bậy, ta đã dùng hết toàn lực rồi." Hades nắm chặt nắm đấm, trên tay truyền đến cảm giác chấn động đau đớn.

"Poseidon, dùng cây đinh ba của ngươi thử xem?" Hades lại nói.

"Hừ, cây đinh ba của ta sẽ không dùng ở nơi bẩn thỉu như vậy!" Poseidon vẻ mặt kiêu ngạo.

Đường đường là Hải Vương, nước biển trong sạch biết bao, sao có thể để cây đinh ba dính phải tử khí.

Lúc này, nữ vương Hera nói: "Nghe lời ta, đi thử đi." "Ách..." Nữ vương đã lên tiếng, Poseidon chỉ có thể tiến lên.

Hắn truyền toàn bộ sức mạnh vào cây đinh ba, trên đó bùng phát ra từng luồng Thủy chi quy tắc, sau đó mạnh mẽ chém xuống cổng Địa Phủ. *Ầm ầm ầm!* Tức thì, từng tiếng nổ lớn truyền ra.

Sau đó! *Bùm!* Poseidon bị đánh bật ra ngoài.

Cây đinh ba cũng xuất hiện vết nứt.

Mọi người thấy cảnh này, đều ngơ ngác.

Cây đinh ba của Poseidon cũng không phá được cấm chế?

Sao có thể?

Lúc này, một giọng nói như heo bị chọc tiết vang lên.

"Hades, ta đệt mẹ ngươi!

Cây đinh ba của ta nứt rồi!" Poseidon cầm cây đinh ba đầy vết nứt, hận không thể đâm chết Hades.

Đây là biểu tượng của Hải Vương, vậy mà lại nứt?

"Cái này không thể trách ta, là nữ vương Hera bảo ngươi đi!" Hades tỏ vẻ, cái nồi này ta không gánh.

"Nói bậy, rõ ràng là ngươi muốn hắn đi!" Hera nói xong, quay đầu đi, tỏ vẻ chuyện này cứ tìm Hades mà giải quyết.

Poseidon: "..." "Hừ!" Hắn hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

"Chúng ta đi thôi, Địa Phủ có gì đó kỳ quái!" Athena lại lên tiếng.

"Không, đó là cấm chế, chỉ cần chúng ta liên hợp lại, nhất định có thể xông vào." Hades không từ bỏ, muốn thử lần cuối cùng.

"Athena, nữ chiến thần, có sức mạnh của ngươi, chúng ta nhất định có thể thành công!" Apollo đồng ý.

"Đúng vậy, chúng ta cùng ra tay thử lại một lần, nếu không, chúng ta sẽ đứng chân ở đâu?" Hera quay đầu lại.

Thế giới Đông Hoang trong mắt nàng là một thế giới tươi đẹp, nhất định phải đứng chân ở đây.

Nàng cũng tin rằng, chỉ cần chiếm được một mảnh đất trước, đợi Zeus dẫn đại quân đến, nhất định có thể chiếm được thế giới này.

Tuy nhiên, nàng không biết, Zeus đã sớm từ bỏ.

"Poseidon, nhanh lên, chúng ta cùng ra tay, chỉ cần phá vỡ cấm chế

Địa Phủ, sẽ có thời gian sửa chữa cây đinh ba của ngươi!" Hades hét về phía Poseidon đang hờn dỗi một mình.

"Lần này nếu không mở được cổng Địa Phủ, ta lột da ngươi!" Poseidon cũng nổi giận.

Cây đinh ba tốt đẹp như vậy, lại xuất hiện vết nứt.

Đều do tên khốn Hades gây ra.

Nếu không, đánh chết hắn cũng không cầm cây đinh ba đi chém cổng Địa Phủ.

"Được rồi, đừng lôi thôi nữa, nhanh lên!" Thế là, năm người hợp lực, dồn toàn bộ sức mạnh vào người Hades.

Hades lại truyền toàn bộ sức mạnh vào Minh Vương Chi Kiếm, sau đó mạnh mẽ chém xuống cổng Địa Phủ. *Phụt!* Lần này, sức mạnh trực tiếp xuyên qua cổng Địa Phủ, chém vào bên trong.

"Thành công rồi, chúng ta đã phá vỡ cấm chế!

Mọi người theo ta xông vào Địa Phủ!" Hades hưng phấn hét lên.

Chỉ có điều, tại sao bốn người kia không có phản ứng?

Hắn quay đầu, nhìn về phía Hera và những người khác.

"Sao vậy?

Xông vào đi!" Hades không hiểu, bốn người này bị ngốc à?

Tuy nhiên, Apollo chỉ vào cổng Địa Phủ, nói: "Hades, chúng ta hình như gặp rắc rối lớn rồi." "Ồ?

Chẳng lẽ cổng không mở?" Hades quay đầu, nhìn về phía cổng Địa Phủ.

Nơi đó, mười hai bóng người đang đứng thành hàng ngang.

Hai mươi bốn con mắt mở to tròn, đang nhìn chằm chằm họ với

vẻ mặt giận dữ.

Điều đáng sợ nhất là, trên người mười hai người này, toàn bộ đều là khí tức Thánh Nhân.

"...Làm sao có thể?" Mới bao nhiêu năm trôi qua, Thập Nhị Tổ Vu thân là Chuẩn Thánh, sao đều chứng đạo thành Thánh rồi?

Hades thấy vậy, từng bước lùi lại.

Trước đây, Thập Nhị Tổ Vu chưa thành Thánh, trong tình huống triệu hoán người khổng lồ, chỉ có nước bị hành.

Bây giờ thành Thánh rồi, vậy thì...

"Chạy!" Hades không ngốc.

Căn bản không đánh lại mười hai người hung hãn này.

Nếu không chạy, e là không chỉ không chiếm được Địa Phủ, mà còn trở thành một tiểu quỷ trong đó.

Chỉ có điều, chạy được sao?

"Đứng lại cho ta!" Đế Giang trực tiếp đạp vỡ hư không, xuất hiện trước mặt Hades.

Sau đó một quyền, đánh bay Hades trở lại.

Vốn là Không Gian Tổ Vu, bây giờ đã dùng không gian chứng đạo trong Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh, đối với quy tắc không gian càng thêm tinh thông.

"Đập cổng Địa Phủ của ta rồi muốn chạy à?" Đế Giang lạnh lùng nói.

Vừa rồi, họ đang bế quan lĩnh ngộ Đại Đạo.

Dù sao, trong Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh là Hồng Mông Đại Đạo.

Sau khi chứng đạo, phải hấp thu tiêu hóa.

Đám người này lại đến gây rối, thật không thể nhịn được nữa.

“Hì hì, mấy tiểu tử kia, ngoan ngoãn chấp nhận sự trừng phạt của bản Tổ Vu đi!” Cú Mang cười lạnh một tiếng, chặn đường ra của họ.

“Lần trước để các ngươi chạy thoát, lần này xem các ngươi chạy đi đâu.” Hậu Thổ muội tử tiến lên, tâm niệm vừa động, Tổ Vu Thần Điện đã phong tỏa toàn bộ Địa Phủ.

Bây giờ, mấy người này chạy cũng không có cách nào.

“Hades, đều tại ngươi, tên khốn!” Năm người dựa vào nhau, Poseidon đầy phẫn nộ với hắn.

Cứ đòi đến Địa Phủ, còn làm hỏng cây đinh ba của hắn.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa, việc cấp bách bây giờ là chúng ta phải thoát ra ngoài, nếu không thì toi rồi!” Hera nói.

Nàng là vương hậu, không thể chết ở đây.

“Xem ra, chỉ có thể liều mạng thôi!” Không còn cách nào khác, Hades hét lớn một tiếng, giơ Minh Vương Chi Kiếm, lao về phía Thập Nhị Tổ Vu.

“Mọi người cùng lên!” Apollo cũng hét lớn, sử dụng Hỏa chi quy tắc.

Cả Địa Phủ, nhiệt độ tăng vọt.

Tuy nhiên, Thập Nhị Tổ Vu chỉ cần một ý niệm, ngọn lửa đó đã tắt ngấm.

Đùa sao, Tổ Vu Thần Điện là do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành, sức mạnh quy tắc của Apollo ở đây chỉ là trò trẻ con.

“Giam cầm!” Sau đó, Hậu Thổ khẽ nói.

Tổ Vu Thần Điện phát ra sức mạnh Đại Đạo, tức thì giam cầm Apollo, Poseidon, Hera, Hades.

Sau đó, không biết ai hét lớn một tiếng: "Huynh đệ, cùng lên, đánh!" Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt xông lên, tóm lấy bốn người mà đánh túi bụi.

Thậm chí, còn ấn Hades và những người khác xuống đất mà chà đạp.

"Ta không phục!" Đột nhiên, nữ vương Hera hét lớn.

"Có gì không phục?" *Bùm!* Huyền Minh muội tử một quyền đấm vào mắt trái Hera, đánh cho nàng đầu óc quay cuồng.

"Tại sao chỉ đánh bốn người chúng ta, tại sao không đánh Athena?" Hera uất ức.

Đều là phụ nữ, ta xinh đẹp như vậy, không thể thương hoa tiếc ngọc một chút sao?

Hoặc là phải đối xử công bằng chứ?

Tại sao đánh ta mà không đánh Athena?

Thực ra, ngay cả Athena bên cạnh cũng có chút không hiểu.

Tại sao mười hai người này không đánh mình?

"Hừ, đó là người phụ nữ mà Vu Chủ của chúng ta đã để mắt tới, đương nhiên chúng ta không thể đánh, nếu không, chúng ta đánh hỏng nàng, Vu Chủ sẽ tức giận!" Huyền Minh muội tử giải thích hợp tình hợp lý.

Xem ra, ở thế giới Đông Hoang làm thị nữ cũng khá tốt.

"Ta cũng muốn làm thị nữ!" Hera nghe vậy, đột nhiên hét lên.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể bảo mệnh trước.

Chỉ là, Huyền Minh trực tiếp một quyền đấm xuống.

“Mụ béo này, cũng xứng làm thị nữ của Vu Chủ ta sao?

Chương 132

Theo ta thấy, ném ngươi vào súc sinh đạo, luân hồi thành một con heo thì tốt hơn!" Nói xong, Huyền Minh kéo Hera đi vào Địa Phủ, hướng về phía Lục Đạo Luân Hồi.

Ngoài việc để Hera luân hồi thành heo, Thập Nhị Tổ Vu chuẩn bị ném Hades vào ngạ quỷ đạo.

Không phải thích người chết sao?

Vậy ta sẽ biến ngươi thành quỷ.

Còn Apollo, không phải tự xưng là thái dương thần sao?

Vậy thì luân hồi thành một con gà trống.

Poseidon, làm một con cá nhỏ trong biển là tốt nhất rồi.

"Cứu ta, mau cứu ta, Athena, mau cứu ta!" Hera ngớ người, mười hai tên điên này lại muốn nàng luân hồi thành heo?

Nàng không thể làm heo, nàng là người phụ nữ của Zeus, là thần vương chi hậu.

Bây giờ, chỉ có Athena là đáng tin cậy.

"Đợi đã, ta muốn gặp Vu Chủ!" Thấy bốn người thê thảm, Athena không nỡ lòng.

Nhưng muốn cứu họ, e là chỉ có gặp Diệp Thanh mới được.

Tại Thanh Liên Cư, Diệp Thanh đang cảm nhận sự biến hóa của Hồng Mông thế giới.

Các đệ tử của Tiệt giáo, Nhân giáo, Xiển giáo, Phật môn phương Tây đều kinh ngạc không thôi.

Rõ ràng cảm nhận được quy tắc của Hồng Mông thế giới nồng đậm hơn.

Chỉ đáng tiếc, thứ họ chứng không phải là Thổ chi pháp tắc.

"Diệp Thánh Nhân thật lợi hại!

Ta mà có được phu quân như vậy, chết cũng không hối tiếc." Tam Tiêu tiên tử đôi mắt đẹp long lanh, từ lần nhận ra Diệp Thanh trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, trong lòng đã khắc sâu bóng hình của hắn.

"Người ta đã là hoa có chủ, chúng ta an tâm tu luyện đi!" Vô Đương Thánh Mẫu nói.

Bên cạnh Diệp Thanh có Thường Hi, Hi Hòa, có Nữ Oa Thánh Nhân.

Không làm vợ, e là ngay cả thị nữ cũng không làm được.

Bởi vì thị nữ đã có Tây Vương Mẫu.

"A di đà Phật, các vị thí chủ, hiện tại đại kiếp sắp đến, chúng ta mau chóng chứng đạo đi!" Quan Âm Bồ Tát một câu Phật hiệu, khiến mọi người không nói gì nữa.

"Chủ nhân, Hậu Thổ đến rồi!" Đúng lúc này, Tây Vương Mẫu bước vào bẩm báo.

"Hậu Thổ?" Diệp Thanh có chút khó hiểu, từ sau khi khai tịch Thanh Liên Cư, Thập Nhị Tổ Vu không đến nữa.

Trừ lần trước để họ chứng đạo trong Hỗn Độn Châu.

Nhưng bây giờ, Hậu Thổ đến, chẳng lẽ Lục Đạo Luân Hồi có biến?

Chẳng mấy chốc, Diệp Thanh đã hiểu ra.

Hóa ra là năm tên ngốc năm đó, lại ngớ ngẩn đi tấn công Địa Phủ?

Phải biết rằng, đó là do nhục thân của Bàn Cổ hóa thành, ngay cả Thiên Đạo cũng không có cách nào, năm Thánh Nhân cũng muốn công chiếm?

Nếu đổi thành bất kỳ nơi nào khác còn có cơ hội, nhưng lại cứ muốn tấn công Địa Phủ.

“Athena, chẳng lẽ ngươi không muốn làm thị nữ của ta?” Diệp Thanh mỉm cười.

Trước khi xuyên không, nữ thần Athena là nhân vật trong truyền thuyết.

Nhưng bây giờ, ở trước mặt hắn cũng chỉ vậy thôi.

“Ta...” Sắc mặt Athena hơi biến đổi.

Tên này, tại sao lại thích người khác làm thị nữ?

Có sở thích làm thị nữ sao? 116.

Đường đường là một trong mười hai chủ thần, lại phải sa sút làm thị nữ của người khác, sao có thể chấp nhận được.

“Diệp Thánh Nhân, ta cầu xin ngài thả chúng ta.

Ta bảo đảm chúng ta sẽ lập tức rời khỏi thế giới Đông Hoang, tuyệt không ở lại dù chỉ một khắc.” Sau một lúc, Athena cắn răng nói.

Để không bị trói buộc, chỉ có thể tranh thủ.

Nhưng...

Diệp Thanh cười nói: “Rời khỏi thế giới Đông Hoang?

E là có chút không thể!” “Ý ngài là sao?” Sắc mặt Athena biến đổi, chẳng lẽ người đàn ông này muốn dùng vũ lực?

“Cũng không có gì, hiện tại Thiên Đạo ẩn mình, Đại Đạo đã xuất hiện.

Diệt thế đại kiếp đã mở ra.

Xung quanh đâu đâu cũng là Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma, thế giới Tây Hoang cách Đông Hoang bao xa, tự nhiên không cần ta nói chứ!" Lời này vừa ra, thân thể yêu kiều của Athena run lên.

"Cái gì?

Diệt thế đại kiếp?" Nàng chau mày, trong lòng thấp thỏm không yên.

Mặc dù không hiểu về diệt thế đại kiếp, nhưng câu nói "xung quanh đâu đâu cũng là Hỗn Độn Thần Ma", Athena hiểu rõ.

Bởi vì nàng thường xuyên giao thiệp với những tên này.

Nhưng bây giờ, đâu đâu cũng có... có nghĩa là, không về được nữa.

Khoảng cách giữa thế giới Đông Hoang và Tây Hoang ít nhất cũng phải đi mấy trăm năm.

Chỉ cần đi ra ngoài, chắc chắn sẽ bị Hỗn Độn Thần Ma xé nát.

"Sao có thể như vậy?" Athena thầm nghĩ, nơi này không lâu nữa sẽ xảy ra diệt thế đại kiếp?

"Thế nào, đã nghĩ xong chưa?" Diệp Thanh cười cười.

"Ta..." Athena cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Dường như ngoài con đường này ra, không còn con đường nào khác để đi?

"Ta đồng ý!" Athena gật đầu.

"Được, nếu đã như vậy, sau này công việc của nàng ấy giao cho ngươi." Diệp Thanh chỉ vào Tây Vương Mẫu, sau đó lại nói với Tây Vương Mẫu: "Trở về Long Nguyệt Thành bế quan đi!" Nghe lời này, Tây Vương Mẫu *bịch* một tiếng quỳ xuống đất.

“Chủ nhân, có phải con làm không tốt không, sau này con nhất định sẽ sửa.

Cầu xin ngài đừng đuổi con đi!” Tây Vương Mẫu khóc lóc thảm thiết, dáng vẻ vô cùng đau lòng.

Cảnh tượng này khiến Athena bên cạnh ngớ người.

Không phải chỉ là một thị nữ sao?

Có đáng để cầu xin như vậy không?

Dù sao cũng là một vị Thánh Nhân.

Diệp Thanh cũng có chút cạn lời.

Dù sao cũng là Tây Vương Mẫu, nữ tiên chi thủ, chẳng lẽ không khao khát tự do sao?

Mặc dù ở bên cạnh ta có không ít lợi ích, nhưng nàng cũng đã chứng đạo thành Thánh, có thể làm những việc mình muốn rồi.

“Diệt thế đại kiếp, không ai có thể thoát khỏi, trở về tiềm tâm lĩnh ngộ, sau này cùng chúng ta đối kháng đại kiếp!” Diệp Thanh phất phất tay, trực tiếp dùng không gian đại đạo đưa Tây Vương Mẫu trở về Long Nguyệt Thành.

“Hậu Thổ!

Đi thả bốn người kia ra đi!” Diệp Thanh lại phân phó Hậu Thổ.

Nếu Athena đã đồng ý làm thị nữ, vậy bốn người còn lại giữ lại cũng có thể giúp chống đỡ Hỗn Độn Thần Ma.

Dù sao, Thánh Nhân càng nhiều càng tốt.

Bây giờ chỉ mới xuất hiện một Hỗn Độn Thần Ma, nếu sau này chết đi, vậy sẽ cần nhiều sức mạnh hơn.

Vừa hay có thể lập thành một tiểu đội bốn người.

“Vâng, Vu Chủ!” Hậu Thổ gật đầu, sau đó đưa người đến Thanh Liên Cư.

“Hiện nay diệt thế đại kiếp, Hỗn Độn Thần Ma tấn công, bốn người các ngươi, sau này sẽ lập thành một tiểu đội bốn người, bảo vệ phía tây thế giới Đông Hoang của ta!

Có dị nghị gì không?” Diệp Thanh ngồi ngay ngắn trên cao, liếc nhìn xuống dưới.

Athena đứng bên cạnh Diệp Thanh, không động đậy.

“Hả...” “Tại sao bốn người?

Athena làm gì?” “Đúng vậy, lập thành một tiểu đội, cũng phải là năm người chúng ta chứ!” Hades và những người khác kháng nghị.

Lúc này, sắc mặt Diệp Thanh trầm xuống, một luồng sức mạnh pháp tắc mạnh mẽ hạ xuống, khiến bốn người run lẩy bẩy.

Trong lòng họ, dường như bị một thế giới đè nặng, không thở nổi.

Sau đó, giọng nói nhàn nhạt của Diệp Thanh truyền đến.

“Bản tôn làm việc, cần các ngươi quản sao?

Hiện nay Athena là thị nữ mới của ta, sau này gặp nàng, phải tôn trọng một chút!” Mấy người nghe vậy, đều sững sờ.

Sở dĩ có thể ra ngoài, thật sự là do Athena đã đồng ý yêu cầu của người này, làm thị nữ của hắn?

Hera bên cạnh thấy vậy: “Diệp Thánh Nhân, ta cũng muốn làm thị nữ của ngài.” Trong lòng nàng nghĩ, làm thị nữ mà có địa vị cao như vậy, kẻ ngốc mới không làm.

Như vậy không cần phải đi liều mạng với Hỗn Độn Thần Ma.

“Hả?” Diệp Thanh nhíu mày.

“A ha, ta còn xinh đẹp hơn Athena nhiều, làm thị nữ hầu hạ người, cũng có kinh nghiệm!” Hera tưởng chuyện sắp thành, vội vàng đứng lên.

Tuy nhiên, Diệp Thanh phất tay, một tấm gương hình thành từ sức mạnh pháp tắc xuất hiện trước mặt nàng.

Sau đó nói: “Soi kỹ lại đi!

Cái mặt lợn béo ú này, ta nhìn còn thấy buồn nôn.

Hạn cho ngươi nửa khắc đồng hồ, lập tức biến mất khỏi Thanh Liên Cư của ta!” Nói xong, Diệp Thanh trực tiếp đứng dậy, dẫn Athena rời khỏi chính điện.

Chỉ để lại Hera mặt mày ngơ ngác, cùng với ba người Hades.

Chương 133

"Mụ béo, bây giờ ngươi vừa lòng chưa?" "Cậy mình là vương hậu, lúc nào cũng nghĩ mình đẹp nhất?" "Soi gương cho kỹ vào!" Poseidon mặt đầy lửa giận, vì cây đinh ba đã nứt, lại phải giúp Đông Hoang bảo vệ khỏi sự tấn công của Hỗn Độn Thần Ma.

Đúng là xui xẻo tám đời.

Lúc này, cả nhóm đã đến trong Hỗn Độn.

Ngay lúc này, ở phía tây và phía nam xuất hiện một tiếng gầm, sau đó, hai luồng khí tức khổng lồ xuất hiện, khiến Hồng Hoang lại một lần nữa run rẩy.

"Đến rồi, Hỗn Độn Thần Ma cuối cùng cũng lại đến." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngẩng đầu, bóng dáng nhanh chóng biến mất. *Gào!* Trong Hỗn Độn phía tây đại lục Hồng Hoang, một Hỗn Độn Thần Ma toàn thân lông trắng, thân dài hơn bốn trượng, tay cầm một cây gậy khổng lồ.

"...Làm sao đánh?" Hades và những người khác nhìn vật thể khổng lồ trước mặt, chỉ riêng luồng khí tức kia cũng khiến họ không thở nổi.

"Hỗn Độn Thần Ma của Thổ chi pháp tắc!

Không còn cách nào khác, loại này lực phòng ngự rất mạnh, chỉ có thể tìm kiếm điểm yếu của nó." Apollo cố gắng suy nghĩ.

May mà hắn thường xuyên giao thiệp với Hỗn Độn Thần Ma, biết một vài phương pháp.

"Hay là chúng ta chạy về đi!" Hera khẽ nói bên cạnh.

Trông to béo vậy thôi chứ gặp Hỗn Độn Thần Ma là run lẩy bẩy.

Trước đây có Zeus bảo vệ, nhưng bây giờ, cần phải một mình đối mặt.

"Chạy về?

Đùa sao!

Bây giờ là diệt thế đại kiếp, tất cả sinh mệnh đều phải chịu sự tấn công của Hỗn Độn Thần Ma.

Cách duy nhất của chúng ta là giết nó!" Poseidon hiểu rõ hơn.

Diệt thế, chính là diệt những sinh linh xuất hiện sau này trong thế giới Hỗn Độn.

Bởi vì bất kể là thế giới Đông Hoang hay các thế giới khác, đều được hình thành sau khi Bàn Cổ khai thiên, đều sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt của Đại Đạo.

Hiện tại, thứ duy nhất Đại Đạo công nhận, chỉ có Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma.

Hơn nữa, đường đi xa xôi như vậy, phải xuyên qua Hỗn Độn mấy trăm năm.

Trước đây, Hỗn Độn Thần Ma ẩn nấp trong sâu thẳm Hỗn Độn, nhưng bây giờ, có thể gặp vô số kẻ địch bất cứ lúc nào.

Lúc đó dù có lợi hại đến đâu, cũng không thoát khỏi số phận bị tiêu diệt.

"Nếu sự thật đã như vậy, chúng ta lên thôi!" Hades nói xong, một mình xông lên trước, giơ Minh Vương Chi Kiếm, lao về phía Hỗn Độn Thần Ma lông trắng.

Ba người còn lại theo sát phía sau.

Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử, Thông Thiên giáo chủ, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sáu người xuất hiện trong Hỗn Độn.

Trước mặt họ cũng là một vật thể khổng lồ, giống như một con tê giác, trên lưng có lớp vảy dày đặc, kim quang lấp lánh.

Khí tức đó vô cùng mạnh mẽ.

"Hỗn Độn Thần Ma của Kim chi pháp tắc, chúng ta cùng ra tay, giết nó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hăm hở muốn thử.

Lần trước, Hỗn Độn Thần Ma của Thổ chi pháp tắc bị Diệp Thanh nuốt mất, lần này, nhất định phải giết được một con.

"Chúng ta không đợi Diệp Thanh sao?" Nữ Oa hỏi.

Thực lực của Hỗn Độn Thần Ma không thể xem thường.

Dù là Hỗn Độn Thần Ma chưa thức tỉnh linh trí, cũng mạnh hơn họ rất nhiều.

"Đợi hắn làm gì?

Đến lúc đó hắn ăn thịt, chúng ta ngay cả canh cũng không có." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Lão Tử và những người khác cũng gật đầu.

Quả thật, tên Diệp Thanh đó quá độc ác.

Đánh lại không đánh lại, cướp cũng không có cách nào.

"Được rồi, nhân lúc hắn không có ở đây, chúng ta lên thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể chờ đợi được nữa.

Chỉ có điều, họ chưa kịp động thủ, Diệp Thanh đã từ trong không gian bước ra.

"Ồ, mọi người đều đủ cả rồi, vậy thì tốt quá, lại có một con Hỗn Độn Thần Ma của Kim chi bản nguyên!" Diệp Thanh mặt mày vui vẻ.

Lần trước chỉ có một con Hỗn Độn Thần Ma của Thổ chi pháp tắc đã khiến Thổ chi bản nguyên trong Hồng Mông thế giới hoàn thiện.

Lần này, nếu giết được con Hỗn Độn Thần Ma của Kim chi pháp tắc này, nhất định có thể hoàn thiện Kim chi bản nguyên trong Hỗn Độn Châu.

Chỉ có điều... ngoài Nữ Oa ra, những người có mặt đều lộ vẻ khinh bỉ.

"Diệp Thanh đạo hữu, lần này không phiền ngươi ra tay, đi giúp đám dị tộc kia đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Từ giọng điệu của Diệp Thanh, lão biết tên khốn này lại muốn nuốt một mình.

"Không sai không sai, Diệp Thanh tôn giả, ngài xem bên kia cũng có bốn người, chúng ta có sáu người, cho nên ngài qua bên đó đi!" Tiếp Dẫn cũng vội vàng nói.

Phật môn tuy tu luyện Phật pháp, nhưng Kim chi pháp tắc rất thích hợp.

Kim Cang Tráo, Pháp Tướng Kim Thân, đều có liên quan đến Kim chi pháp tắc.

"Diệp Thanh đạo hữu, ngài xem họ đánh không lại rồi, mau đi giúp đi, đó còn là người của tiểu thị nữ của ngài!" Thấy Diệp Thanh không đi, Chuẩn Đề lên tiếng.

"Diệp Thanh đạo hữu, ngài đã lấy một con rồi, cũng phải chia một con cho chúng ta chứ!

Hơn nữa, bên kia không phải cũng có sao?" Lần này, Thông Thiên giáo chủ cũng không đứng về phía Diệp Thanh nữa.

Ban đầu đuổi theo sau mông Diệp Thanh, kết quả tên đó một cọng lông cũng không chia cho mình.

"Diệp Thanh đạo hữu, để chúng ta tự lực cánh sinh được không!"

Lão Tử đứng ra, lão cũng cần dựa vào Hỗn Độn Thần Ma để tham ngộ sức mạnh pháp tắc.

Duy chỉ có Nữ Oa không nói gì.

"Ta không sợ các ngươi đánh không lại, cho nên đến giúp!" Diệp Thanh cười nói.

Giúp chúng ta?

Tên này xấu xa như vậy, ta mà tin thì có quỷ.

"Yên tâm, chúng ta nhất định đánh được, đánh không được, cũng không cần ngươi giúp!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định.

"Các ngươi cũng có ý này?" Diệp Thanh nhìn mọi người.

Ngoài Nữ Oa ra, tất cả đều gật đầu.

"Được!

Vậy ta đi đây!" Diệp Thanh dứt khoát, giơ tay vạch rách không gian, biến mất không thấy.

Mọi người thấy vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Nói trước, đợi giết được Hỗn Độn Thần Ma, huyết nhục của nó sáu người chúng ta chia đều!" Tiếp Dẫn chen vào một câu.

"Được!" "Lẽ ra phải như vậy!" Mọi người đều đồng ý.

Ngay sau đó, đều gọi ra pháp bảo, lao về phía Hỗn Độn Thần Ma mang Kim chi pháp tắc. ...

Bên kia, Hades và bốn người đang huyết chiến.

Hỗn Độn Thần Ma họ đối mặt sinh ra từ Thổ chi pháp tắc, hình dáng gần giống với vượn khổng lồ thời viễn cổ.

Chỉ có điều, thực lực của con vượn này ít nhất cũng ở Thánh Nhân đỉnh phong, lại có ưu thế bẩm sinh.

Cộng thêm lực phòng ngự mạnh mẽ của Thổ chi pháp tắc, khiến bốn người bị thương không nhẹ.

“Toi rồi, Hỗn Độn Thần Ma ở đây sao lại mạnh mẽ như vậy?” Hades cắm Minh Vương Chi Kiếm vào Hỗn Độn, chống đỡ thân thể, thở hổn hển.

“Đúng vậy, ta chưa từng gặp tồn tại mạnh mẽ như vậy, xem ra có liên quan đến diệt thế đại kiếp!” Apollo cũng thở hổn hển, đối mặt với cây gậy khổng lồ của con vượn, liên tục lùi lại.

“Người Đông Hoang đáng chết, rốt cuộc đã làm chuyện gì trời oán người giận, dẫn đến đại kiếp như vậy?” Hera mặt đầy vẻ giận dữ mắng mỏ.

Nàng không biết rằng, nàng cũng là sinh linh được sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên, Đại Đạo cũng sẽ diệt. *Ầm ầm!* Trong lúc bốn người đang nói chuyện, con vượn khổng lồ một gậy quét ngang, hất văng tất cả ra ngoài, khiến họ thổ huyết.

“Chết tiệt, nếu Athena ở đây thì tốt rồi!

Thật không hiểu nổi, bà đây xinh đẹp như vậy, hắn lại không coi trọng ta?” Hera vừa nói, lớp mỡ trên người rung động.

Đúng là ghen tị, đố kỵ, hận.

Diệp Thanh bảo nàng soi gương, nàng cũng không thấy mình xấu hơn Athena ở đâu.

“Gào!” Con vượn đối diện đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, lại giơ gậy lên, đập về phía nàng.

Dường như nó tức giận vì bị mụ béo này coi thường.

Một gậy này, mang theo cơn thịnh nộ vô tận của Hỗn Độn Thần Ma.

Ngay cả không gian Hỗn Độn cũng bị đập nát, một luồng sức mạnh Thổ chi pháp tắc mạnh mẽ đè xuống. *Phịch!* Bốn người trực tiếp bị khí tức đè quỳ trên đất, không thể động đậy.

Nhìn cây gậy khổng lồ trong mắt ngày càng gần, ngày càng lớn.

"Toi rồi!" Bốn người thầm nghĩ.

Một gậy này xuống, tuyệt đối sẽ bị đập thành thịt băm.

Tuy nhiên, ngay lúc này. *Đong!* Tiếng chuông vang lên.

Bóng dáng Diệp Thanh xuất hiện, Hỗn Độn Chung giam cầm thời gian và không gian, khiến động tác của con vượn chậm lại.

Sau đó hắn phất tay, một luồng sức mạnh ném bốn người Hades ra ngoài.

Rồi lấy ra Thí Thần Thương, một thương đâm tới. *Phụt!* Con vượn bị Hỗn Độn Chung giam cầm, ngơ ngác không kịp phản ứng.

Đầu của nó trực tiếp bị Thí Thần Thương đâm xuyên.

Sức mạnh sát phạt kinh hoàng điên cuồng càn quét, tức thì nghiền nát sinh cơ của Hỗn Độn Thần Ma. *Bịch!* Cho đến khi con vượn ngã xuống, bốn người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 134

Tiếp đó là vẻ mặt kinh hãi.

Diệp Thanh, một chiêu giết chết Hỗn Độn Thần Ma mạnh mẽ như vậy?

"Diệp Thánh Nhân!" Nhìn Diệp Thanh thu thi thể Hỗn Độn Thần Ma, họ mới cúi đầu bái lạy.

So với Diệp Thanh, họ quả thật yếu đuối.

"Sau này canh giữ ở đây, có chuyện gì thông báo cho ta." Diệp Thanh phân phó một câu.

Hắn cũng biết, bốn tên này không đáng tin cậy.

Nhưng, sáu người bên kia, dường như cũng không đáng tin cậy.

Bởi vì, Nguyên Thủy Thiên Tôn bị con Hỗn Độn Thần Ma giống tê giác kia một đuôi quật bay ra ngoài.

"Chết đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

Tại sao con tê giác kia chỉ đánh mình, không đánh người khác?

Lão bắn ngược lại, đầu đội Chư Thiên Khánh Vân, tay cầm Bàn Cổ Phiên quật một cái.

Sức mạnh Hỗn Độn mạnh mẽ định trụ địa hỏa phong thủy, sau đó mạnh mẽ đánh lên Hỗn Độn Thần Ma.

"Chít!" Thần Ma đau đớn, đôi mắt như đèn lồng nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong mắt bắn ra hai luồng sức mạnh Kim chi pháp tắc, trực tiếp xuyên qua pháp bảo phòng ngự, đục thủng vai Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Sư đệ!” Lão Tử thấy vậy, vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, phòng ngự quanh thân.

Nữ Oa đầu đội Càn Khôn Đỉnh, cũng có thể chống đỡ công kích.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề chủ về phòng ngự, cũng không có vấn đề.

Còn Thông Thiên giáo chủ, tuy có Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng có lẽ do đẹp trai, con Hỗn Độn Thần Ma kia không đánh hắn.

Chuyên môn tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay.

“Súc sinh, chết cho ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn bị trúng đòn, trên người bốc khói, cũng không quan tâm, lại dùng Bàn Cổ Phiên tấn công.

Chỉ có điều, Bàn Cổ Phiên tuy mạnh mẽ, nhưng phòng ngự của Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma cũng không kém.

Đặc biệt là lớp vảy toàn thân, còn mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo.

Cộng thêm Kim chi pháp tắc, chủ về sát phạt, công kích dị thường lợi hại.

Năm năm, đánh ròng rã năm năm.

Con Hỗn Độn Thần Ma của Kim chi pháp tắc ngày càng mạnh, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn và sáu người kia thì mệt lả.

Dù sao, nguyên thần đã ở trên thân, không thể điều động sức mạnh trời đất nữa.

Nếu cứ tiếp tục tiêu hao như vậy, Hỗn Độn Thần Ma chưa bị tiêu hao chết, ngược lại họ sẽ bị mệt chết.

“Nguyên Thủy tôn giả, chúng ta đánh không lại, làm sao bây giờ?” Tiếp Dẫn hỏi.

“Ta thấy, sức mạnh của mấy người chúng ta không đủ, nếu Diệp

Thanh tôn giả ở đây, e là có thể chém giết nó!" Chuẩn Đề lên tiếng, bắt đầu nhớ đến Thí Thần Thương của Diệp Thanh.

Ban đầu đối mặt với con quái vật xấu xí của Thổ chi pháp tắc, một thương chém địch.

Nghe lời này, mọi người bất giác nhìn về phía Hỗn Độn phương tây.

"Hả?

Diệp Thanh đạo hữu đâu rồi?" Thông Thiên giáo chủ sững sờ.

Mọi người cũng sững sờ.

Hỗn Độn phương tây đã sớm khôi phục lại bình tĩnh.

Bốn tên kia vẫn ngồi đó bình an vô sự?

Điều này đủ để chứng minh, Diệp Thanh đã giết chết Hỗn Độn Thần Ma kia?

"Vãi chưởng, bốn con mèo ba chân đó, cộng thêm một Diệp Thanh, đã giết được một Hỗn Độn Thần Ma?" Tiếp Dẫn trong lòng chấn động, không dám tin.

Hỗn Độn Thần Ma mạnh như vậy, bốn con mèo ba chân kia có thể không tính.

Vậy là, Diệp Thanh một mình chém giết kẻ địch?

Mạnh đến mức này sao?

Không chỉ Tiếp Dẫn, những người khác cũng không dám tin.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng có chút phẫn nộ.

Diệp Thanh chắc chắn là vì đoạt đi thi thể Hỗn Độn Thần Ma trước đó, lĩnh ngộ được Thổ chi bản nguyên pháp tắc, mới có thể chém giết đối thủ.

Chỉ có điều, Hades bên kia đột nhiên chỉ vào họ, nói: "Nhìn cái gì vậy, cẩn thận phía sau!" Có lẽ Đông Hoang và Tây Hoang có rào cản ngôn ngữ, hoặc có lẽ Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng căm ghét Diệp Thanh, nên cũng ghét lây mấy người này, cho nên không nghe thấy.

Lão đang tức giận mắng họ, nhưng đúng lúc này, một cảm giác khiến lão tim đập nhanh bao trùm toàn thân.

Lão vội vàng quay đầu, chỉ thấy một bàn chân đang ập đến. *Bốp! * Nguyên Thủy Thiên Tôn bị tát một cái chính diện.

Cả người bay ngược về một bên.

Khi đứng dậy, mắt, mũi, miệng đã dồn lại một chỗ.

"Ha ha ha, cười chết ta!" "Đã nhắc nhở ngươi rồi, vẫn trúng chiêu." "Ai, Diệp Thánh Nhân lợi hại, một chiêu miểu sát Hỗn Độn Thần Ma!" Hades và ba người kia nói cười vui vẻ.

Nhưng lời nói lọt vào tai Lão Tử và những người khác, lại kinh ngạc không thôi.

Diệp Thanh một chiêu miểu sát Hỗn Độn Thần Ma?

Sao có thể?

Trước đây, Diệp Thanh cũng phải đánh hai ba năm chứ?

Không ngờ lại miểu sát trực tiếp.

"Các vị, ta thấy chúng ta tạm thời lui đi, gọi Diệp Thanh tôn giả đến!" Chuẩn Đề bắt đầu muốn rút lui.

Đối mặt là Hỗn Độn Thần Ma, nếu đánh không lại, sẽ bị tiêu hao chết.

Không thể vì một cái xác mà mất mạng chứ?

“Ta đồng ý!” Tiếp Dẫn tán thành.

“Đại sư huynh, chúng ta cũng không còn cách nào khác!” Thông Thiên giáo chủ tuy cũng muốn huyết nhục của Hỗn Độn Thần Ma, nhưng đánh không lại.

“Nhị sư đệ, ngươi thấy sao?” Lão Tử nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vừa rồi một cái tát kia, suýt nữa không đánh chết Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bây giờ lão mới hồi phục.

Hít sâu một hơi, nói: “Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy!” Còn Nữ Oa, trực tiếp bị lờ đi.

Dù sao nàng và Diệp Thanh cũng là một phe.

“Diệp Thanh đạo hữu, ra tay đi!” Lão Tử hét về phía Hỗn Độn.

Bởi vì lão biết, Diệp Thanh chắc chắn ở gần đây.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Sau khi lời của Lão Tử vừa dứt, không gian rách ra.

Diệp Thanh với vẻ mặt tươi cười chui ra.

“Sao?

Đánh không lại rồi?

Bây giờ biết gọi ta rồi à?” Hắn ngồi ngay ngắn trong Hỗn Độn, nhìn trận chiến bên dưới.

Con Hỗn Độn Thần Ma kia cũng thật là, cứ đuổi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn mà đánh.

Chẳng lẽ tên đó đã làm chuyện gì trời oán người giận?

“Diệp Thanh tôn giả, đừng nói mát nữa, trước đó là chúng ta

không đúng, nhưng ngài cũng không thể chiếm hết lợi ích một mình được!" Tiếp Dẫn cũng bất lực.

Ai bảo mình đánh không lại.

"Ta đã nói, ai đánh chết thì của người đó!

Nếu các ngươi có thể giết nó, toàn bộ lấy đi, ta không cần!" Diệp Thanh thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn họ.

Dù sao bây giờ diệt thế đại kiếp đã mở ra, Hỗn Độn Thần Ma sẽ chỉ ngày càng nhiều, cũng không thiếu một con này.

Chỉ đáng tiếc, họ giết không chết.

"..." Nguyên Thủy Thiên Tôn khí huyết công tâm, một ngụm máu tươi phun ra.

Ta mà giết được, cần đến ngươi sao?

"Diệp Thanh đạo hữu, cứ theo lời ngài, ai giết thì của người đó." Lão Tử lên tiếng.

Không còn cách nào khác, thực lực không bằng người, đành chịu không có canh uống.

Hơn nữa, họ không trụ được nữa.

"Đều đồng ý rồi?" Diệp Thanh đứng dậy, tay cầm Thí Thần Thương, nhìn về phía họ.

"Đồng ý!" Ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, những người khác đều gật đầu.

Nhưng hiện tại, lão không gật đầu, cũng chỉ có thể đồng ý.

Ngay sau đó, Diệp Thanh một bước bước ra, ném Hỗn Độn Chung đi.

Trong nháy mắt, thời gian và không gian bị giam cầm.

Thân thể Hỗn Độn Thần Ma sững lại, động tác lập tức trở nên chậm chạp.

Ngay sau đó, Diệp Thanh một thương đâm tới.

Thí Thần Thương mang theo sức mạnh sát phạt vô tận, trực tiếp xuyên qua đầu đối phương.

Lại một chiêu miểu sát.

Cảnh tượng này khiến sáu người sững sờ tại chỗ.

"Miểu sát, thật sự là miểu sát, thực lực của hắn, đã đến mức kinh khủng như vậy sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng gào thét.

Ban đầu nghe bốn tên kia nói Diệp Thanh một chiêu miểu sát Hỗn Độn Thần Ma của Thổ chi pháp tắc, lão còn tưởng là nói đùa.

Chương 135

Nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến, lại khiến lão chấn động vô cùng.

Lão Tử và những người khác cũng vậy.

Sáu người đều không trị được Hỗn Độn Thần Ma, lại bị Diệp Thanh một chiêu miểu sát.

Có thể thấy thực lực của hắn.

Nhớ lại năm xưa nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, ban đầu Diệp Thanh chỉ là một tên nhóc vô danh.

Sau đó từng bước mưu kế, bảo vệ Vu tộc, làm loạn Phong Thần.

Bây giờ, thực lực trực tiếp vượt xa tất cả mọi người.

Bởi vì Hỗn Độn Thần Ma của Kim chi pháp tắc mà họ không đánh được, Diệp Thanh lại có thể, trực tiếp miểu sát.

Nữ Oa nhìn bóng dáng trẻ tuổi đó, trong lòng cũng vậy.

Hai người ở bên nhau không ít thời gian, không hề phát hiện, thực lực của hắn lại lợi hại đến vậy?

Ban đầu giết con Hỗn Độn Thần Ma đầu tiên, bảy người phải cùng nhau.

Bây giờ, Hỗn Độn Thần Ma cấp bậc này, có lẽ hắn có thể dễ dàng chém giết.

"Được rồi, đánh xong, thu công!" Diệp Thanh ném thi thể Hỗn Độn Thần Ma của Kim chi pháp tắc vào Hỗn Độn Châu, thản nhiên nói.

"Ngạch..." Lão Tử và những người khác chép miệng, muốn mở

miệng lại không tiện mở miệng.

Thật sự muốn một chút huyết nhục Thần Ma, để tham ngộ sức mạnh pháp tắc.

"Diệp Thanh tôn giả, trước đó ngài đã có một thi thể Hỗn Độn Thần Ma của Thổ chi pháp tắc rồi, không bằng đem thi thể con vượn khổng lồ vừa chém giết chia cho chúng ta một ít?" Cuối cùng, hai tên không biết xấu hổ phương Tây lên tiếng.

Dù sao cũng không cần mặt mũi, mở miệng xin cũng không quan tâm.

Những người khác nghe vậy, đều lộ vẻ mong chờ.

Đúng vậy, Diệp Thanh có một cái giống hệt rồi, cho một ít chắc là được.

"Đều muốn à!" Diệp Thanh hỏi.

"Đúng đúng đúng!" Mọi người đều gật đầu.

"Được thôi, muốn thì lấy tiểu thế giới ra đổi!

Một tiểu thế giới một miếng thịt.

Đương nhiên, tiểu Nữ Oa nhà ta không cần!" Nói xong, hắn kéo tay Nữ Oa, nói: "Đi, đến Thanh Liên Cư, để vi phu giúp nàng lĩnh ngộ Thổ chi pháp tắc!" Khi hai người rời đi, năm người còn lại trong Hỗn Độn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

"Cái gì?

Một tiểu thế giới một miếng thịt?

Sao không đi cướp luôn đi!" Tiếp Dẫn bùng nổ đầu tiên.

"Đúng vậy, một tiểu thế giới cần bao nhiêu thời gian!

Tưởng là cải trắng, đầy đường muốn lấy là lấy à?" Chuẩn Đề

cũng mặt đầy oán hận.

"Hừ, Diệp Thanh tiểu nhi, thật khinh người quá đáng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, có vẻ như lời này đã nói vô số lần, nhưng không có chút tác dụng nào.

"Các vị, Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma sẽ chỉ ngày càng mạnh, chúng ta lại đánh không lại, muốn nâng cao thực lực, chỉ có khai tịch tiểu thế giới và mượn Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh đạo hữu, tạo ra Thánh Nhân!

Nhưng, tiểu thế giới khai tịch ra muốn sinh ra sinh linh, cũng cần thời gian dài, không bằng..." Lão Tử chau mày, thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể khuất phục Diệp Thanh.

"Nếu Thái Thanh tôn giả đã nói vậy, vậy chúng ta đành làm vậy!" Hai tên hề phương Tây nghe vậy, chắp tay với Lão Tử, tức thì biến mất.

E là đã đi khai tịch tiểu thế giới đổi thịt rồi.

"Hừ, hai thứ không có chí khí!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mắng.

"Đại sư huynh, ta cũng đi khai tịch tiểu thế giới!" Thông Thiên giáo chủ nhìn một cái, cũng chắp tay với Lão Tử, sau đó rời đi.

"Nhị sư đệ, người ta thực lực mạnh, chúng ta chỉ có thể nhẫn nại trước, đợi thực lực tăng lên, diệt thế đại kiếp qua đi, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn!" Nói xong, Lão Tử vỗ vai Nguyên Thủy Thiên Tôn, rồi rời đi.

Trở lại thế giới Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác bèn chọn một nơi trong Hỗn Độn để khai tịch tiểu thế giới.

Không còn cách nào khác, diệt thế đại kiếp không phải chuyện đùa.

Chỉ cần xuất hiện một vài Hỗn Độn Thần Ma chưa mở linh trí, sáu người bọn họ liên thủ cũng không thể ứng phó.

Nếu gặp phải kẻ lợi hại hơn, bọn họ căn bản không thể chống đỡ.

Không lâu sau, trong Hỗn Độn Châu, Kim chi pháp tắc trở nên sung túc.

Kim chi bản nguyên đã diễn hóa hoàn thành.

Ngay sau đó, từng luồng khí tức Thánh nhân lan tỏa.

Đệ tử của Tây phương Phật môn, Xiển giáo, Nhân giáo, Tiệt giáo lần lượt chứng đạo thành Thánh.

Sau khi trở về, họ cũng gia nhập vào hàng ngũ khai tịch tiểu thế giới.

Trong khoảng thời gian này, Hỗn Độn Thần Ma không ngừng quấy nhiễu thế giới Hồng Hoang.

Số lượng từ một, hai con ban đầu, đã tăng lên bảy, tám con.

Nhưng có Diệp Thanh ở đây, không một con nào không trở thành chất dinh dưỡng trong Hỗn Độn Châu.

Về sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng dùng tiểu thế giới mình khai tịch ra để đổi lấy không ít huyết nhục Thần Ma, nhằm tham ngộ Đại đạo pháp tắc.

Không lâu sau.

Những Thiên Đạo Thánh nhân, Địa Đạo Thánh nhân ban đầu, thực lực tăng lên nhanh chóng, đều đạt tới Bán bộ Thiên Đạo Cảnh.

Số lượng Thánh nhân trong thế giới Hồng Hoang đã đạt đến cửu cửu chi số.

"Gầm!" Một ngày nọ, quần ma loạn vũ, ma khí ngút trời.

Toàn bộ thế giới Hỗn Độn đều rung chuyển.

Trong thế giới Hồng Hoang, tất cả Thánh nhân đều xuất quan, nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn.

"Ta còn tưởng một lượng lớn Hỗn Độn Thần Ma đang kéo đến, nhưng xem ra không giống." Một vị Thánh nhân nói, vừa rồi đang bế quan thì bị dọa cho giật mình.

"Không biết rốt cuộc ở đó đã xảy ra chuyện gì, ta đi xem thử nhé?" Có người nảy sinh lòng hiếu kỳ, muốn đến nơi sâu trong Hỗn Độn xem thử.

"Đi, chúng ta đi cùng!" Ai cũng có lòng hiếu kỳ, đã có người đề nghị, tự nhiên có người hưởng ứng.

Chỉ là, bọn họ vừa định đi tới thì bị Diệp Thanh mắng cho quay về.

"Đi nộp mạng à?" Diệp Thanh đứng sừng sững giữa hư không.

Nữ Oa, Thường Hi và các Thánh nhân khác đều đứng bên cạnh hắn.

Nơi sâu trong Hỗn Độn, nguy cơ tứ phía.

Không chỉ có Hỗn Độn Thần Ma cường hãn, mà chỉ cần nhìn khí tức kia, chắc chắn có bảo vật ghê gớm sắp xuất thế.

Điều đó tất sẽ thu hút vô số Thần Ma tụ tập.

Nếu bọn họ đi đến đó, tuyệt đối sẽ bị đám quái vật xấu xí kia xé thành từng mảnh.

"Tất cả ở yên đây, do ta đi là được!" Thân ảnh Lão Tử xuất hiện, tán thành với cách nói của Diệp Thanh.

Những người kia tuy là Thánh nhân, nhưng thực lực quá thấp.

Bảo vật trong Hỗn Độn, chắc chắn không tầm thường.

Trong thời kỳ diệt thế đại kiếp, có thêm một món bảo vật là có thêm một phần sinh cơ.

"Thiên Hoàng Phục Hy, Nhân Hoàng Hiên Viên, Thần Nông Viêm Đế, bảy người chúng ta sẽ đến Hỗn Độn tìm hiểu ngọn ngành, mọi việc trong Hồng Hoang đều do các ngươi chủ trì." "Tuyệt đối không được để Hỗn Độn Thần Ma thừa cơ xâm nhập!" Diệp Thanh phân phó.

Dù sao, Đại Đạo muốn diệt thế, rất có khả năng sẽ lợi dụng việc bảo vật xuất thế để hủy diệt Hồng Hoang.

"Diệp Thánh nhân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ Hồng Hoang." Phục Hy và những người khác lĩnh mệnh.

Hiện tại trong thế giới Hồng Hoang, Hồng Quân không xuất hiện, thực lực của Diệp Thanh là mạnh nhất.

Một cách tự nhiên, tất cả đều lấy Diệp Thanh làm đầu.

Còn về Thiên Đình, chẳng qua chỉ là duy trì các công việc thường ngày trong Tam giới Hồng Hoang mà thôi.

"Tốt, các ngươi đều phải phối hợp với Tam Hoàng hành sự, tuyệt đối không được để Hỗn Độn Thần Ma vào Hồng Hoang gây rối!" Diệp Thanh lại nhìn về phía các Thánh nhân còn lại.

"Chúng ta xin tuân theo pháp chỉ!" Mặc dù mỗi người một phe, nhưng bọn họ có thể trở thành Thánh nhân đều là nhờ Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh.

Lời của Diệp Thanh chính là pháp chỉ, không thể chống lại.

Sau đó, bảy người rời đi, tiến về nơi sâu trong Hỗn Độn.

Cùng lúc đó, tại những nơi khác trong thế giới Hỗn Độn cũng tồn

tại rất nhiều thế giới.

Chúng cổ xưa, nguyên thủy.

Ở đó không có khí Hỗn Độn, là những thế giới được một số Hỗn Độn Thần Ma có linh trí khai tịch ra.

Ở phía nam Hỗn Độn.

Một lão giả áo đen ngồi xếp bằng trên đỉnh núi, tiếp dẫn thiên địa, hấp thu lực Hỗn Độn.

Lúc này, lão bỗng mở mắt, nhìn về phía có dị tượng, khẽ lẩm bẩm: "Đại Đạo xuất, đại kiếp đến!

Hỗn Độn dị bảo xuất thế." Ngay sau đó, lão lại bấm ngón tay tính toán.

"Thời cũng là mệnh...

Có thể sống sót trong kẽ hở của đại kiếp hay không, chỉ có thể xem vận khí rồi!" "Phong Dương, con hãy đến Hỗn Độn một chuyến, nhớ kỹ, không được cưỡng cầu, để tránh gặp phải sát kiếp!" Lão giả nói xong, một nam tử áo trắng trẻ tuổi xuất hiện, gật đầu với lão giả rồi biến mất không thấy đâu. … Phía bắc Hỗn Độn.

Nơi đây vốn là một vùng mờ mịt.

Nhưng vào lúc này, khí Hỗn Độn tan biến, một thế giới trong sáng hiện ra.

"Diệt thế đại kiếp đã mở ra, Hỗn Độn Thần Ma lại phải trải qua một lần sát kiếp nữa.

Bàn Cổ, thế giới Hồng Hoang mà ngươi khai tịch yếu ớt như vậy, làm sao có thể chống lại sự báo thù của Đại Đạo đây?" Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Ngay sau đó, một nữ tử áo trắng xuất hiện giữa hư không.

“Sư phụ!” “Minh Nguyệt, dị bảo xuất thế, ai cũng muốn tranh một phần cơ duyên, nhưng phải nhớ kỹ, biết khó mà lui, nếu không tất sẽ gặp sát kiếp!” Giọng nói kia căn dặn.

Bọn họ đều biết, diệt thế đại kiếp là vì Bàn Cổ.

Cũng biết, Đại Đạo sẽ báo thù.

Nhưng không còn cách nào khác, bởi vì tất cả đều nằm dưới sự chi phối của Đại Đạo.

Chương 136

Dù biết rõ là kế hoạch của Đại Đạo, vẫn phải đến ứng kiếp.

Vì vậy, những gì có thể nói cho đệ tử cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nếu không, tiết lộ thiên cơ, Đại Đạo sẽ có lý do giáng xuống Thiên phạt, khiến những kẻ không nghe lời phải tan thành tro bụi.

Ngoài ra, ở những nơi khác, các nhân vật cấp lão tổ đều biết về kế hoạch và sự thử thách của Đại Đạo, nhưng không thể không phái người đi.

Đương nhiên, cũng có những thế giới cấp bậc thấp hơn, không thể suy tính ra được.

Họ chỉ đơn thuần là đi tranh đoạt Hỗn Độn dị bảo mà thôi.

Trong chốc lát, động tĩnh trong Hỗn Độn ngày càng lớn.

Trừ một số tiên thiên thần thai ma chưa mở linh trí, các sinh linh khác cũng lần lượt đến nơi.

Diệp Thanh và những người khác hiện cũng đang ở vòng ngoài của nơi dị bảo xuất thế.

"…" Người đầu tiên đến nơi.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn trực tiếp ngây người.

Các loại Hỗn Độn Thần Ma đang điên cuồng lao về một nơi.

Ở đó, có một luồng thanh quang tỏa ra, hình thành một kết giới ánh sáng màu xanh khổng lồ.

Những Hỗn Độn Thần Ma kia trực tiếp lao về phía kết giới.

Không có gì bất ngờ, tất cả Hỗn Độn Thần Ma lao lên đều bị diệt

sát.

Sau đó, huyết nhục của chúng bị hấp thu với tốc độ mắt thường có thể thấy, hóa thành hư vô.

Dù vậy, vẫn có không ít Hỗn Độn Thần Ma liều mạng lao về phía thanh quang.

“Thiêu thân lao đầu vào lửa?” Bốn chữ này bất giác bật ra từ miệng Diệp Thanh.

Đây không phải là thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm đường chết sao?

“Hả?” Lời này lọt vào tai sáu người kia, khiến họ có chút không hiểu.

“Không có gì, ta chỉ thắc mắc, biết rõ đi lên là chết, tại sao chúng vẫn cứ lao vào?

Bên trong luồng thanh quang kia rốt cuộc có thứ gì?” Diệp Thanh vừa nhìn vừa hỏi.

“Đó là Hỗn Độn dị bảo, Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, có năng lực tịnh hóa cực mạnh, có thể giết chết những Hỗn Độn Thần Ma chưa mở linh trí.” “Những Hỗn Độn Thần Ma chưa mở linh trí kia chỉ có cảm giác với những thứ nguy hiểm, chúng cho rằng phải hủy diệt vật này, nên mới bất chấp sinh tử mà lao về phía trước.” “Nhưng chúng không biết rằng, Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên chính là cần huyết nhục của chúng để trưởng thành.” Lúc này, một giọng nói trong trẻo như chuông bạc từ một bên truyền đến.

“Ai?” Diệp Thanh và những người khác nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy trong Hỗn Độn, một nữ tử chân trần phiêu nhiên đến gần.

Nàng mặc một bộ y phục màu trắng, dáng vẻ phiêu phiêu tựa tiên, ngũ quan tinh xảo, dung mạo bất phàm.

"Không Gian thế giới, Minh Nguyệt, ra mắt các vị đạo hữu." Nữ tử kia khẽ cúi đầu chào, tỏ ra rất hòa nhã.

Nhưng trên người nàng, có một loại khí tức Không gian đại đạo bẩm sinh.

Ngay cả Diệp Thanh cũng có chút tự thấy không bằng.

Phải biết rằng, hắn đã sớm lĩnh ngộ Không gian đại đạo từ trong Hỗn Độn Chung, lại từ thế giới trong Hỗn Độn Châu tham ngộ không gian pháp tắc hấp thu từ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Theo lý mà nói, Không gian đại đạo của hắn đã rất thuần thục.

Nhưng so với vị nữ tử này, vẫn có một khoảng cách rất lớn.

Một bên là hồn nhiên thiên thành, một bên là hậu thiên học tập.

"Thì ra là Minh Nguyệt đạo hữu, ta tên Diệp Thanh, đến từ thế giới Hồng Hoang." Diệp Thanh chắp tay hành lễ, thái độ tự nhiên.

Dù sao, dưới mảnh Hỗn Độn này, không chỉ có một thế giới Hồng Hoang.

Chỉ là không biết, Không Gian thế giới lại là một cảnh tượng như thế nào.

"Khụ khụ…" Thế nhưng, khi Diệp Thanh tự báo gia môn, Lão Tử khẽ ho hai tiếng, lên tiếng nhắc nhở.

Bởi vì diệt thế đại kiếp.

Ý chí của Đại Đạo đang muốn hủy diệt Hồng Hoang thiên địa do Bàn Cổ khai sáng.

Tùy tiện tự báo gia môn như vậy, không sợ đối phương tuân theo

ý chí Đại Đạo, ra tay giết người sao?

Diệp Thanh nghe vậy, mỉm cười nói: "Dám hỏi vị cô nương đây, có phải là Hỗn Độn Thần Ma không?" Mọi người: "…" Hỏi thẳng thừng như vậy sao?

Có Hỗn Độn Thần Ma nào xinh đẹp như vậy không?

Trong lòng bọn họ dâng lên một nỗi lo lắng.

Nếu cô gái này tức giận, e rằng tất cả đều không thoát được.

Dù sao, bọn họ hiện tại đều là Bán bộ Thiên Đạo Cảnh.

Có thể cảm nhận rõ ràng, nữ tử này ít nhất cũng ở trên Bán bộ Thiên Đạo Cảnh.

"Ha ha, trong thế giới Hỗn Độn này, ngoại trừ thế giới Hồng Hoang, gần như tất cả đều do vật chất Hỗn Độn hóa hình, đều là Hỗn Độn Thần Ma.

Chỉ có sự khác biệt giữa hóa hình và không hóa hình, giữa có linh trí và không có linh trí mà thôi." Minh Nguyệt lại rất thẳng thắn, không hề che giấu chút nào.

Gián tiếp thừa nhận, nàng là tiên thiên Hỗn Độn Thần Ma.

Chỉ là, nàng cao cấp hơn đám tự tìm đường chết kia mà thôi.

"…" Tam Thanh cũng như hai tên trọc phương Tây có chút lo lắng, nếu đã như vậy, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Minh Nguyệt nhìn bọn họ, lại lắc đầu.

"Ta biết, năm đó Bàn Cổ khai thiên địa, đã kết thù không đội trời chung với ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, các ngươi lo lắng ta sẽ ra tay sao?" Giọng nói của nàng trong trẻo, tựa như trăng sáng trên cao.

Nghe mà Tam Thanh giật mình thon thót.

“Tuy rằng Bàn Cổ năm xưa đã giết không ít cường giả, cũng làm bị thương không ít cường giả.

Nhưng những nhân quả đó đều là kế hoạch của Đại Đạo, sớm đã theo cái chết của Bàn Cổ mà ân oán hai bên đều xóa bỏ.

Hiện giờ Đại Đạo tái xuất, chỉ có thể chi phối những Hỗn Độn Thần Ma không có linh trí, còn loại như ta, sẽ không vô duyên vô cớ đi ngược sát!” Minh Nguyệt khẽ nói.

Hai chữ “ngược sát” dùng rất hay.

Ý là trong mắt nàng, sinh linh Hồng Hoang thực lực quá thấp.

Hơn nữa, kế hoạch của Đại Đạo là nhằm vào Bàn Cổ, cũng chỉ dừng lại ở Bàn Cổ, không liên quan đến sinh linh hậu thế của Hồng Hoang.

Cho nên, nàng sẽ không vô duyên vô cớ ra tay với Hồng Hoang, trừ phi lại dính vào nhân quả.

“Ha ha, Minh Nguyệt cô nương nói thật thấu đáo, khiến người ta bội phục!” Diệp Thanh cười ha hả.

“Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, bảo vật bực này, Thiên Ma thế giới của ta muốn!” Đúng lúc này, một giọng nói thô cuồng bá đạo truyền đến.

Một nam tử áo đen bước ngang hư không, đứng bên ngoài kết giới thanh quang.

Hắn trước tiên liếc nhìn Diệp Thanh và những người khác một cái, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường.

“Bàn Cổ khai thiên địa, Hồng Quân hợp tiên đạo.

Năm đó ngươi cũng là một trong ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, không ngờ lại co đầu rút cổ trong thế giới Hồng Hoang, thật đáng xấu

hổ!" Hồng Quân Đạo Tổ, vốn là một luồng chính khí trong Hỗn Độn hóa thành, nắm giữ tiên đạo pháp tắc, Chính Khí Phất Trần là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo của y.

Tự biết không phải là đối thủ của Bàn Cổ, nhưng cũng hiểu đây là kế của Đại Đạo, không thể thay đổi, nên đành cùng Bàn Cổ giao chiến, cuối cùng mất đi Hỗn Độn ma thần chi thể, trốn thoát.

Y ẩn náu trong thế giới Hồng Hoang.

Sau khi các Hỗn Độn Thần Ma khác khai tịch thế giới, đều vô cùng khinh bỉ Hồng Quân.

Nhưng mà.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma có mạnh có yếu, quy tắc trong thế giới được khai tịch cũng có mạnh có yếu.

Bàn Cổ tu Lực chi pháp tắc, là mạnh nhất trong ba nghìn đại đạo.

Thế giới mà y khai tịch, ngay cả Đại Đạo cũng phải e sợ.

Cho nên, Hồng Quân hợp với Hồng Hoang Thiên Đạo, tự nhiên có lý do của mình.

Nếu không, trong Hỗn Độn có nhiều thế giới như vậy, tại sao chỉ có thế giới Hồng Hoang có thể kê cao gối mà ngủ?

Bởi vì thế giới do Bàn Cổ khai tịch rất mạnh mẽ, thiên địa quy tắc hình thành cũng vô cùng cường hãn, những kẻ khác không thể xâm nhập.

"Ma Diệp, năm đó La Hầu không phải cũng trốn vào thế giới Hồng Hoang sao, mục đích của hắn chẳng phải cũng giống Hồng Quân sao?

Chỉ là về sau bại dưới tay Hồng Quân mà thôi." Minh Nguyệt khinh thường nói.

La Hầu, vốn cũng là một trong ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma.

Là một luồng ma khí trong Hỗn Độn hóa thành, nắm giữ ma đạo pháp tắc, Tru Tiên Tứ Kiếm là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo.

La Hầu tính tình nóng nảy là người đầu tiên giao chiến với Bàn Cổ, chưa đầy hai nguyên hội đã mất đi Hỗn Độn ma thể, trọng thương bỏ chạy.

Hắn cũng trốn vào thế giới Hồng Hoang.

Những bí văn như vậy, lại khiến Tam Thanh, Nữ Oa và hai tên trọc phương Tây nhìn nhau ngơ ngác.

Vốn tưởng rằng, Hỗn Độn Thần Ma chỉ là một đám quái vật xấu xí?

Hóa ra, bọn họ cũng giống như mình, đều do hóa hình mà thành.

Những Hỗn Độn Thần Ma có dung mạo xấu xí không có linh trí, chỉ có thể coi là yêu thú bình thường, giống như những yêu tộc chưa mở linh trí, chưa hóa hình trong thế giới Hồng Hoang.

"Minh Nguyệt, hiện tại Hồng Hoang thế giới Thiên Đạo ẩn mình, lão già Hồng Quân kia cũng trốn không dám ra mặt, ngươi giúp hắn nói chuyện sao?" Ma Diệp liếc nhìn Minh Nguyệt một cái.

Trong lòng có chút không vui.

Nhưng Minh Nguyệt tu luyện Không Gian bản nguyên đại đạo.

Không gian đại đạo, xếp thứ ba trong mười đại bản nguyên pháp tắc.

Ma đạo pháp tắc của Thiên Ma thế giới lại xếp thứ sáu, đánh không lại Minh Nguyệt, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

"Ta không giúp hắn nói chuyện, chỉ là nói rõ một sự thật." Minh Nguyệt khẽ nói, dù sao nàng cũng không sợ Ma Diệp.

"…" Sắc mặt Ma Diệp âm trầm.

Đúng lúc này, lại có người đến.

"Thì ra là Minh Nguyệt lĩnh ngộ Không gian đại đạo, còn đến sớm hơn ta một bước." Giọng nói vừa dứt, một thanh niên áo trắng hành lễ với Minh Nguyệt, nói: "Minh Nguyệt đạo hữu, vẫn khỏe chứ!" "Thì ra là Phong Dương đạo hữu, hạnh ngộ!" Minh Nguyệt đôi mắt đẹp ngưng lại, khẽ gật đầu.

Phong Dương, là Hỗn Độn Ma Thần của Thời Gian thế giới, chưởng khống Thời gian đại đạo.

Thời gian đại đạo, xếp thứ hai trong mười đại bản nguyên pháp tắc.

"Phong Dương đạo hữu và Minh Nguyệt đạo hữu đã ở đây, vậy thì ta vô duyên với Hỗn Độn dị bảo rồi!" Xung quanh lục tục xuất hiện vô số bóng người.

Chương 137

Ba nghìn đại đạo, mỗi bên một nhánh, gần như đã đến đông đủ.

Đương nhiên, chỉ thiếu đại biểu của Tiên đạo và Lực đạo hai đại pháp tắc.

"Ồ, mấy vị đạo hữu này là?" Cuối cùng có người phát hiện ra Diệp Thanh và những người khác.

"Đến từ thế giới Hồng Hoang!" Minh Nguyệt nói.

"Ồ?" "Ta cứ tưởng ba nghìn đại đạo bản nguyên đều có đại biểu đến, chỉ có Lực chi bản nguyên và Tiên đạo bản nguyên không có ai, không ngờ đến sớm vậy!" Phong Dương nói xong.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Thanh và những người khác.

"Là sinh linh được sinh ra trong thế giới Hồng Hoang do Bàn Cổ khai tịch ư?" "Xem ra cũng không có gì đặc biệt." Một đám người nhìn về phía Diệp Thanh và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tam Thanh và Nữ Oa, cùng với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chẳng qua chỉ mới là Bán bộ Thiên Đạo Cảnh.

Còn về Diệp Thanh, trông cũng chỉ mạnh hơn sáu người kia một chút xíu.

Ở đây, tuy cũng có sinh linh Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, nhưng cũng có mấy vị Bán bộ Thiên Đạo Cảnh viên mãn cực kỳ trâu bò.

Đừng nhìn đều là Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, sơ kỳ và viên mãn, đó là một trời một vực.

"Ta thấy cũng chẳng ra làm sao!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên

Tôn hơi trầm xuống.

Ở thế giới Hồng Hoang, y là tồn tại đỉnh cấp.

Thế mà ở đây, lại như một con kiến hôi.

Nhưng, với tính cách trước nay luôn cao ngạo, y chắc chắn không thể chịu đựng được sự chế nhạo.

"Hử?" Ma Diệp đứng ra, ma pháp tắc trên người rung động, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ xử lý Nguyên Thủy Thiên Tôn. 117.

"Các vị đừng trách, chúng ta vẫn luôn cư ngụ tại Hồng Hoang thế giới, chưa từng ra ngoài trải sự đời, mong các vị lượng thứ!" 118.

Lão Tử kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn lại, vội vàng bồi tội.

Hết cách rồi.

Được Thiên Đạo bảo hộ, không biết sự nguy hiểm của Hỗn Độn.

Ai mà biết được, trong Hỗn Độn lại bao hàm ba nghìn đại đạo thế giới.

Vốn tưởng bên ngoài Hồng Hoang, chỉ là một vài thế giới tinh thần nhỏ bé.

Nhưng hiện tại, những người này mạnh hơn họ rất nhiều.

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta chỉ xem thôi!" Thông Thiên giáo chủ cũng vội vàng nói, không muốn rước họa vào thân.

Nếu không, ba nghìn người này cùng ra tay, chắc chắn bọn họ sẽ bị đánh thành cặn bã.

"Hừ, xem xét hai tên tiểu tử kia, tha cho ngươi một mạng!

Dù sao Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên cũng vô duyên với ngươi!" Ma Diệp hất đầu, nhìn về phía kết giới thanh quang.

Những Hỗn Độn Thần Ma cấp thấp kia đã chết gần hết.

Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên cũng đã hấp thu đủ dưỡng chất, bắt đầu thành hình.

Chỉ cần đợi thanh quang tan đi, là có thể đoạt lấy.

Đương nhiên, tiên thiên bảo vật, người có duyên mới được.

Hỗn Độn dị bảo kia cũng cần xem duyên phận.

Nếu không, dù ngươi có mạnh đến đâu, nó cũng sẽ không nhận ngươi làm chủ.

"Mọi người chú ý, kết giới thanh quang bắt đầu biến mất rồi, chúng ta ra tay chém giết những Hỗn Độn Thần Ma cấp thấp vướng víu kia!" Không biết ai hô lên một tiếng. 119.

Mọi người đồng loạt ra tay.

Nhất thời, các loại đại đạo pháp tắc chi lực lan rộng.

Những Hỗn Độn Thần Ma kia giống như thái rau chặt dưa hấu mà vẫn lạc.

"Mạnh quá!" Cảnh tượng như vậy, khiến Tam Thanh và những người khác vô cùng ngưỡng mộ.

Năm đó Diệp Thanh miểu sát một đầu Hỗn Độn Thần Ma, đã khiến họ kinh ngạc rất lâu.

Nhưng bây giờ, những người này giết Hỗn Độn Thần Ma, cứ như đang chơi vậy.

Còn lợi hại hơn cả Diệp Thanh.

"Chúng ta đi thôi, ở lại đây, ngoài mất mặt xấu hổ, còn sẽ rước tai kiếp cho thế giới Hồng Hoang của chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, hết cách để áp chế Diệp Thanh.

Vậy thì lấy chuyện này ra để đả kích hắn một phen.

Để cho ngươi trâu bò, bây giờ xem những người này đi, lợi hại hơn ngươi không chỉ một chút.

Chỉ là, khi y nhìn sang, bên cạnh nào có bóng dáng của Diệp Thanh.

Lại cẩn thận tìm kiếm một phen.

Lại phát hiện Diệp Thanh đã đi thu thập thi thể Hỗn Độn Thần Ma rồi.

Tốc độ đó, thật sự gọi là nhanh.

Vơ một cái là ném vào thế giới Hỗn Độn của mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác thấy vậy, đều ngơ ngác nhìn nhau.

"Vãi chưởng, cái thằng Diệp Thanh này đúng là không biết xấu hổ mà…" Nguyên Thủy Thiên Tôn chuẩn bị sỉ nhục một phen.

Nhưng lại thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức chạy tới, cũng bắt đầu thu thập thi thể Hỗn Độn Thần Ma.

Thứ đó ẩn chứa đại đạo pháp tắc.

Không lấy được Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, nhặt một ít thi thể về tham ngộ đại đạo cũng được mà.

Hơn nữa, Tây phương Phật môn có nhiều đệ tử như vậy, mang nhiều một chút về, cũng không đến nỗi phải đi cầu Diệp Thanh dùng Hỗn Độn Châu giúp đệ tử chứng đạo.

"Đại sư huynh…" Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhìn về phía Lão Tử.

Nhưng lúc này Lão Tử trực tiếp tế ra Phong Hỏa Bồ Đoàn, triệu

hoán ra Hoàng Cân Lực Sĩ, bắt đầu vận chuyển thi thể.

Sau đó, Thông Thiên giáo chủ cũng đi.

Nữ Oa thì tế ra Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu thu thập.

"…" Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn tròn mắt.

Trong miệng hét lớn: "Để lại cho ta một ít." Chế giễu Diệp Thanh?

Việc đó có mất mặt không?

Trong việc nâng cao thực lực, mặt mũi là cái thá gì.

Vì vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng gia nhập hàng ngũ nhặt xác.

Nhanh chóng, những Hỗn Độn Thần Ma kia bị ngược sát sạch sẽ.

Những sinh linh kia nhìn hành động của Diệp Thanh, đều cười ha hả.

"Xem kìa, sinh linh được sinh ra trong thế giới do đệ nhất Hỗn Độn Thần Ma Bàn Cổ khai tịch, lại đi nhặt rác!" Có người chỉ trỏ nói.

Đúng vậy, đối với những thế giới vốn ẩn chứa đại đạo này, Hỗn Độn Thần Ma quả thực là rác rưởi.

Nhưng đối với thế giới Hồng Hoang mà nói, là bảo vật vô thượng.

Diệp Thanh lười để ý.

Trực tiếp lợi dụng Không gian đại đạo di chuyển thi thể Hỗn Độn Thần Ma, tốc độ nhanh đến mức không thể tin được.

"Không gian đại đạo?" "Sao có thể?

Sinh linh của thế giới Hồng Hoang làm sao hiểu được Không gian đại đạo?" Ma Diệp nhíu mày, nhìn về phía Minh Nguyệt.

Dù sao, Minh Nguyệt mới là đại biểu thực sự của Không Gian bản nguyên đại đạo.

“Năm đó Bàn Cổ khai thiên, chém giết Hỗn Độn Thần Ma, Tạo Hóa Ngọc Điệp đã hấp thu ba nghìn đại đạo.

Tuy rằng trong lúc khai thiên đã bị tổn hại, nhưng cũng không loại trừ khả năng có thể lĩnh ngộ Không gian đại đạo.” Minh Nguyệt đôi mắt đẹp chuyển động.

Nàng đối với Diệp Thanh sinh ra một tia hiếu kỳ.

Nếu chỉ là một sinh linh bình thường, có thể lĩnh ngộ Không gian đại đạo đến trình độ như vậy, thật sự có chút không thể tưởng tượng được.

“Vậy thì, đại đạo mà ta lĩnh ngộ, cũng có khả năng bị tham ngộ?” Phong Dương đi tới, đôi mắt đó nhìn chằm chằm Diệp Thanh, thời gian quy tắc hiện lên.

Hắn muốn nhìn thấu Diệp Thanh.

Chỉ là...

Đông!

Hỗn Độn Chung vang lên, thời gian trực tiếp bị cấm cố.

Khiến Phong Dương trong lòng run lên.

“Thời gian đại đạo, ngươi lại hiểu được Thời gian đại đạo?” Đối với Hỗn Độn Thần Ma mà nói, không thể đồng thời lĩnh ngộ hai loại bản nguyên đại đạo.

Bởi vì bọn họ là do một loại đại đạo nào đó diễn sinh ra.

Tương đương với loại đại đạo đó là bản mệnh của họ, tuyệt đối không thể lĩnh ngộ cái khác.

Nhưng Diệp Thanh, lại tinh thông hai loại đại đạo?

Tuyệt đối không thể.

“Ngươi hiểu Thời gian đại đạo?” Những người khác càng nhìn bóng dáng đang điên cuồng nhặt xác kia.

Hiểu được hai loại đại đạo?

Sao có thể?

Lại nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác, trên người họ, chỉ có tiên đạo pháp tắc.

Chẳng lẽ, nam tử trẻ tuổi kia là một dị loại?

Thế nhưng, đúng lúc này.

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đột nhiên hóa thành một đạo thanh quang, lao thẳng lên trời.

Là Hỗn Độn dị bảo, tự nhiên có linh tính.

Chương 138

Tốc độ của nó cực nhanh, khiến người ta không thể bắt được.

“Không hay rồi, Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên muốn chạy trốn!” Có người hét lớn một tiếng.

Nào còn tâm trí đi nghiên cứu Diệp Thanh.

Nhiệm vụ cấp bách hiện tại, đương nhiên là phải có được Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Nếu đặt trong thế giới của mình, liền có thể vạn pháp bất xâm, trấn áp Hỗn Độn yêu tà.

Nhanh chóng.

Chúng ma thần rời đi.

Diệp Thanh và những người khác cũng đã thu thập xong thi thể.

Trừ những con bị Tịnh Thế Thanh Liên hấp thu, ít nhất cũng có hơn vạn đầu.

Nhưng những thi thể Hỗn Độn Thần Ma này bị Diệp Thanh thu đi ít nhất tám thành.

Đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, ra tay sau cùng, chỉ được vài chục đầu mà thôi.

Khiến y rất không vui.

Khi Tiếp Dẫn, cái tên không biết xấu hổ đó, đang chuẩn bị mở miệng, thì chỉ thấy thanh quang lóe lên, một đóa thanh liên vững vàng rơi vào tay Diệp Thanh.

Cái gì?

Diệp Thanh đều đã chuẩn bị thu dọn về phủ rồi.

Hiện tại lại phát hiện trong tay mình có thêm một thứ.

"Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên?" Bên cạnh Lão Tử và những người khác đều ngẩn ra.

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên không phải đã chạy trốn rồi sao?

Những người của thế giới khác đều đuổi theo, sao lại chạy vào tay Diệp Thanh?

"A di đà Phật, Diệp Thanh tôn giả không phải là người có duyên với Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên chứ?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trợn to mắt.

Thu đi nhiều thi thể Hỗn Độn Thần Ma như vậy không nói, lẽ nào còn có duyên với Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên?

"Diệp Thanh, mau vứt nó đi, không thì chúng ta sẽ gặp đại phiền phức!" Thông Thiên giáo chủ vội vàng hét lên.

Những người đó không phải dạng vừa, chắc chắn sẽ không để ngươi có được Hỗn Độn dị bảo.

"Tiểu Nữ Oa, chúng ta có nên lấy không?" Diệp Thanh nhìn về phía Nữ Oa.

Lời của Thông Thiên cũng không phải không có lý.

Tuy rằng bảo vật người có duyên mới được, nhưng có những kẻ mắt đỏ, sẽ bất chấp tất cả mà tranh đoạt.

"Theo ta thấy, không lấy cố nhiên là tốt, nhưng hiện tại diệt thế đại kiếp đã mở ra, Đại Đạo muốn diệt Hồng Hoang chúng ta, e rằng chúng ta không thoát khỏi cái Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên này đâu!" Nữ Oa nhíu mày.

Đây chính là kế của Đại Đạo.

Dùng một đóa Hỗn Độn dị bảo, để sinh linh Hồng Hoang trở thành đối tượng truy sát của các thế giới khác.

Chỉ cần diệt đi biến số Diệp Thanh, những người còn lại đều nằm trong sự khống chế của Đại Đạo.

"Nếu đã như vậy, không lấy thì phí!" Diệp Thanh muốn đem Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên thu vào Hỗn Độn Châu.

Mới phát hiện, không thu vào được.

"Chẳng lẽ Hỗn Độn Châu chỉ có thể thu những thứ cấp bậc thấp hơn nó?" Diệp Thanh nghĩ thầm.

Bởi vì Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn chí bảo.

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên cũng là Hỗn Độn chí bảo, không thể thu vào cũng có thể hiểu được.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hét lớn: "Diệp Thanh, ngươi chết ta không cản, nhưng như vậy sẽ hại chết tất cả chúng ta." "Đúng vậy, Diệp Thanh tôn giả, mau vứt Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đi!" Tiếp Dẫn cũng vội vàng hét lên.

Chỉ là, lời của y vừa dứt.

Một đám người đã bao vây lại.

"Không thể nào, ta đuổi theo lâu như vậy, Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên lại chạy vào tay ngươi." "Hừ, một thế giới Hồng Hoang đã suy tàn, không xứng sở hữu bảo vật bực này, giao ra cho ta!" "Đúng vậy, giao ra đây!" Một nhóm người nhìn chằm chằm Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên trong tay Diệp Thanh, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Minh Nguyệt, Phong Dương và những người khác thấy vậy, tuy

không nói gì, nhưng cũng nhíu mày.

Ai mà ngờ được, Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên lại chọn một tên tiểu tử vô danh?

"Khụ khụ, các vị, nó tìm hắn, không liên quan đến ta!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai kẻ không biết xấu hổ sợ rước họa vào thân, vừa nói vừa rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Diệp Thanh một cái, cũng xoay người rời đi.

Đối phương nhiều người như vậy, bên mình chỉ có mấy người, nếu đánh, chắc chắn sẽ toi đời.

Còn về Diệp Thanh, bị đánh chết thì càng tốt, như vậy liền có thể trút được nỗi hận trong lòng.

"Diệp Thanh đạo hữu, lão đạo cũng bất lực." Lão Tử kéo Thông Thiên giáo chủ rời đi.

Còn về Nữ Oa, nắm chặt quyền, tuy danh nghĩa nàng là Vu Hậu của Diệp Thanh, nhưng hai người vẫn chưa có quan hệ thực tế.

Nhưng những năm này, nàng đối với Diệp Thanh đã có chút thay đổi.

Từ kháng cự lúc trước, đến bây giờ đã mặc nhận.

Nàng muốn rời đi, nhưng thủy chung không nhấc nổi bước chân.

Thậm chí, nàng còn đi đến bên cạnh Diệp Thanh.

"Tiểu Nữ Oa, nàng không đi sao?" Diệp Thanh nhìn nàng, khẽ hỏi.

"Không đi!" Nữ Oa lắc đầu, giọng nói kiên định.

"Chẳng lẽ muốn cùng ta chết một lần?" Diệp Thanh lại hỏi.

"Không!" Nữ Oa buột miệng nói, rồi trong lòng nảy ra một ý nghĩ.

“Chúng ta còn chưa lưu lại hậu đại, chàng cam tâm chết như vậy sao?” Lời này vừa nói ra, Diệp Thanh ngay tại chỗ ngẩn người.

Đây là Nữ Oa sao?

Chẳng lẽ, đã bị hắn ảnh hưởng?

“Ha ha, đã là Vu Hậu của ta, thì phải tin tưởng thực lực của vi phu chứ.” Diệp Thanh cười ha hả.

Những năm này, Hồng Hoang ổn định.

Thực lực của hắn không có mấy người biết.

Nói thật, chỉ cần Minh Nguyệt và Phong Dương không ra tay, những người còn lại hắn đều không sợ.

Dù sao, Không gian và Thời gian đại đạo cấm cố có chút khó đối phó.

“…” Nữ Oa mặt đỏ bừng, trực tiếp lấy ra Càn Khôn Đỉnh, chuẩn bị đại chiến.

“Hừ, một món cực phẩm tiên thiên chí bảo nho nhỏ, trong mắt ta là cái thá gì?” Ma Diệp hừ lạnh một tiếng.

Cường giả Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, cộng thêm Hỗn Độn Thần Ma thể, nhục thân của hắn có thể so với cực phẩm tiên thiên chí bảo.

Dùng cực phẩm tiên thiên chí bảo, thật khó đối phó.

Trừ phi, là cường giả tu luyện Lực lượng pháp tắc.

Mới có thể phá vỡ phòng ngự của hắn.

“Tiểu Nữ Oa, nàng ở một bên nghỉ ngơi chốc lát, xem vi phu đại sát tứ phương!” Diệp Thanh đưa Nữ Oa sang một bên, sau đó lấy ra Thí Thần Thương, nói: “Nào, ai muốn Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên thì cứ lên.” “Ma đạo cực phẩm tiên thiên chí bảo?” Ma

Diệp thấy vậy, đột nhiên mắt sáng lên, xem ra, một trận chiến này đáng giá.

Không chỉ có thể có được Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, còn có thể thu hoạch được một kiện ma đạo chí bảo.

"Muốn thì đến lấy đi!" Diệp Thanh ôm Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên vào lòng, một tay giơ giơ Thí Thần Thương trong tay.

Đệt, thằng nhóc này dám khiêu khích Ma Diệp của Thiên Ma thế giới?

Mọi người có chút ngơ ngác.

Minh Nguyệt và Phong Dương không động thủ.

Bởi vì trước đó đã được căn dặn.

Mọi việc tùy duyên, nếu không sẽ gặp sát kiếp.

Cho nên, họ đang đợi cơ duyên thuộc về mình.

Ầm!

Đúng lúc này!

Ma Diệp động thủ.

Ma đạo pháp tắc chi lực bao trùm toàn thân, một bước bước ra, hướng về phía Thí Thần Thương của Diệp Thanh mà chộp tới.

Tốc độ của hắn cực nhanh, khiến khí Hỗn Độn loạn vũ.

Diệp Thanh thấy vậy, khóe miệng hơi nhếch lên.

Cơ thể lùi về phía sau.

Ông!

Không gian pháp tắc được sử dụng, trực tiếp mở ra chế độ dịch chuyển tức thời.

Từ một không gian tiến vào, từ một không gian khác xuất hiện.

“Thằng nhóc này chơi vô lại à, chỉ né tránh không công kích?” “Cứ đánh như vậy, sớm muộn gì cũng bị Ma Diệp hao chết.” “He he, dù sao cũng là một cái chết, người ta cũng phải giãy giụa chứ?” Những người xung quanh, phát ra từng trận cười nhạo.

“Nhưng mà, vận dụng không gian pháp tắc, lợi hại quá!

Tại sao hắn không dùng không gian pháp tắc để chạy trốn nhỉ?” Lại có người nói.

Đúng vậy, trực tiếp chạy trốn không được sao?

Không gian đại đạo, độn ảnh vô hình, với sự lĩnh ngộ của thằng nhóc này, muốn chạy chắc không thành vấn đề!

“Ha ha ha, cũng không nhìn xem, Minh Nguyệt đạo hữu chẳng lẽ là để trưng à?” Mọi người nghe vậy, đều nhìn về phía Minh Nguyệt.

Một vị là nhân vật đại biểu của không gian pháp tắc, hoàn toàn có thể ngăn cản Diệp Thanh chạy thoát.

Nhưng, Minh Nguyệt không để ý.

Bởi vì Diệp Thanh nắm giữ không gian đại đạo vô cùng thuần thục.

Thậm chí, còn có thể so sánh với nàng.

Trước đó không nhìn ra, nhưng bây giờ, khiến trong lòng nàng kinh ngạc.

Chương 139

Thật sự là hậu thiên lĩnh ngộ sao?

“Minh Nguyệt đạo hữu, xem thằng nhóc kia có thể kiên trì được bao lâu?” Có người hỏi.

“Không rõ!” Minh Nguyệt lắc đầu.

Phong Dương ở một bên lại nói: “Nên quan tâm Ma Diệp mới đúng!

Không chừng sẽ gặp phải tai họa ngập đầu!” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía Phong Dương.

“Ma Diệp sẽ gặp tai họa ngập đầu?

Sao có thể!” “À, Phong Dương đạo hữu, không phải đang nói đùa chứ?” Một số người đều không dám tin.

Chỉ có Minh Nguyệt dường như đã hiểu ý của Phong Dương.

Đúng lúc này.

Đông!

Một tiếng chuông vang lên.

Một chiếc chuông lớn lấp lánh kim quang xuất hiện giữa hư không.

Khí Hỗn Độn lưu chuyển.

Ma Diệp chỉ cảm thấy thời gian và không gian bị cấm cố.

Thân thể của hắn không thể tự do hành động.

Dù thực lực mạnh mẽ, động tác của hắn cũng trở nên chậm chạp không chịu nổi.

Lúc này, Diệp Thanh đột nhiên ngừng lùi lại, tức thời xuyên qua không gian, Thí Thần Thương đâm thẳng về phía hắn.

"Giết ta?

Bằng một món tiên thiên chi vật?" Ma Diệp phản ứng khá nhanh.

Vội vàng hiện ra Hỗn Độn Thần Ma chi thể, phòng ngự nghiêm ngặt.

Chỉ cần né được một thương này, nhất định có thể thoát khỏi sự cấm cố của thời gian và không gian.

Thế nhưng, Diệp Thanh bộc phát toàn thân sức mạnh.

Thí Thần Thương mang theo lực sát phạt kinh khủng.

Trực tiếp từ trước ngực Ma Diệp đâm vào, từ sau lưng xuyên ra.

Thân ảnh Diệp Thanh, vững vàng dừng lại sau lưng Ma Diệp.

Thí Thần Thương trong tay hắn, dính máu ma của Ma Diệp, sau đó dần dần bị hấp thu sạch sẽ.

"Không thể nào?

Không thể nào!" Ma Diệp điên cuồng gầm thét.

Nhìn vào lỗ máu trên ngực, cảm nhận sinh mệnh đang bị sát phạt quy tắc phá hủy.

Hắn thủy chung không hiểu, tại sao người này lại phá vỡ được phòng ngự của mình.

Thế nhưng, tất cả đều không có ai giải thích cho hắn.

Bành!

Thân thể hắn ngã xuống, làm dấy lên từng trận Hỗn Độn.

Diệp Thanh trực tiếp tóm lấy thi thể của hắn, ném vào Hỗn Độn Châu.

Cảnh tượng như vậy, khiến toàn trường tĩnh lặng, không một tiếng động.

"Đệt, thằng nhóc này cũng quá ác rồi chứ?

Giết người ta rồi còn không tha cả thi thể?" Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Mặc dù như vậy, nhưng họ bắt đầu lùi lại.

Đùa à, Ma Diệp ở đây có thể xếp vào top mười cường giả.

Lại bị Diệp Thanh giết chết.

Nếu là bọn họ, cũng sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Bây giờ, họ đã hiểu lời của Phong Dương.

Thì ra thằng nhóc này có bảo vật cấm cố thời gian và không gian.

Mới dẫn đến việc Ma Diệp vẫn lạc.

Chỉ là, làm sao hắn phá vỡ được phòng ngự của Ma Diệp?

Là Hỗn Độn Thần Ma, tiên thiên thần thai ma thể phòng ngự, có thể so với tiên thiên chí bảo.

Thí Thần Thương của Diệp Thanh cũng chỉ là cấp bậc tiên thiên chí bảo, không có đủ sức mạnh, làm sao có thể đâm xuyên phòng ngự của thần ma thể?

Nữ Oa ở một bên cũng kinh ngạc ngây người.

Vốn tưởng đây là một trận chiến gian khổ.

Nhưng Diệp Thanh dường như thắng rất dễ dàng.

Trước đó nàng còn tưởng lời của Diệp Thanh là nói đùa.

Bây giờ xem ra, Diệp Thanh thật sự đã mạnh lên rồi.

"Lực chi pháp tắc!" Đột nhiên, Phong Dương bên cạnh lại lên

tiếng.

“Cái gì?

Lực chi pháp tắc?” Mọi người nghe vậy, đều run lên.

Lực chi pháp tắc, pháp tắc xếp hạng nhất trong ba nghìn đại đạo của Hỗn Độn.

Năm đó Bàn Cổ sinh ra từ bản nguyên sức mạnh, nắm giữ Lực chi pháp tắc, có thể chém giết các Hỗn Độn Thần Ma khác, khai thiên thành công.

Nhưng kể từ sau Bàn Cổ, trong thế giới Hỗn Độn không còn Hỗn Độn Thần Ma của Lực chi pháp tắc nữa.

Chỉ có thế giới Hồng Hoang mới có truyền thừa.

Cũng xuất hiện một số sinh linh muốn lấy lực chứng đạo.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả đều thất bại.

Bởi vì muốn lấy lực chứng đạo, phải phá vỡ Đại Đạo hoặc khai sáng Thiên Đạo.

Đều sẽ bị Đại Đạo hoặc Thiên Đạo hạn chế.

Nhưng bây giờ, Diệp Thanh lĩnh ngộ Lực chi pháp tắc, đây là muốn nghịch thiên sao?

“Một người kiêm cả pháp tắc sức mạnh, thời gian, không gian, rốt cuộc làm thế nào?” Minh Nguyệt lẩm bẩm.

Hỗn Độn Thần Ma tuy có bản nguyên tiên thiên, nhưng đều là đơn nhất.

Sinh linh Hồng Hoang, có thể lĩnh ngộ nhiều loại đại đạo.

Họ đều rõ, ba nghìn đại đạo, tương sinh tương khắc.

Nếu có người kiêm cả ba nghìn đại đạo, vậy thử hỏi ai là đối thủ?

“Còn ai muốn Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên không?” Làm xong mọi việc, Diệp Thanh tay cầm Thí Thần Thương, nhìn về phía mọi người, lạnh nhạt hỏi.

“…” Mọi người ngẩn ra.

Là Hỗn Độn Thần Ma, lại bị một sinh linh hậu thiên sinh ra trong thế giới Hồng Hoang làm cho kinh sợ sao?

“Hừ, mọi người cùng lên, giết hắn.” Có người hừ lạnh một tiếng.

Muốn có được Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, phải xử lý Diệp Thanh.

Hơn nữa, người này thân mang ba loại đại đạo pháp tắc, nếu không diệt sát, sau này e rằng không có chỗ đứng.

Ầm!

Trong chốc lát, từng đạo pháp tắc chi lực hiện ra.

Hỗn Độn xao động, diễn hóa thành công kích, quét ngang về phía Diệp Thanh.

“Nếu đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho!” Diệp Thanh liếc nhìn mọi người một cái.

Trực tiếp sử dụng Không gian đại đạo, độn vào hư không.

Khi xuất hiện, liền dùng Hỗn Độn Chung cấm cố thời gian và không gian, Thí Thần Thương trực tiếp diệt sát đối thủ.

Giết xong, cũng không cứng đối cứng, tóm lấy thi thể, liền lại độn vào hư không.

Cứ như vậy, liền biến thành một trò chơi săn giết.

Mọi người bắt đầu sợ hãi, có dấu hiệu lùi lại.

“Mọi người đừng sợ, cứ cố gắng né tránh, đợi sức mạnh của hắn

hao hết, chúng ta lại xử lý!" Thấy có người lùi lại, một nam tử áo đen hét lớn.

Hắn cho rằng, Diệp Thanh chẳng qua chỉ là Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, chỉ cần sức mạnh hao hết, chắc chắn sẽ bị diệt sát.

Dù sao, thường xuyên sử dụng Thời gian đại đạo, Không gian đại đạo, Sức mạnh đại đạo, tiêu hao chắc chắn rất lớn.

Thế nhưng, mấy năm trôi qua, sức mạnh của Diệp Thanh không những không cạn kiệt, ngược lại còn mạnh mẽ như lúc đầu, giống như không hề tiêu hao.

"Sao lại như vậy?" Một số người nhìn nhau ngơ ngác.

Bọn họ và Diệp Thanh đã kéo dãn khoảng cách, sợ bị chém giết.

"Phong Dương đạo hữu, Minh Nguyệt đạo hữu, hai vị không ra tay sao?" 120.

Có người nhìn Phong Dương và Minh Nguyệt vẫn luôn đứng đó, cuối cùng cũng hỏi.

"Hỗn Độn bảo vật, người có duyên mới được, đã vô duyên với ta, hà tất phải cưỡng cầu?" Minh Nguyệt nói xong, liền chắp tay với Diệp Thanh.

"Đạo hữu, hữu duyên tái kiến!" Nói xong, Minh Nguyệt phiêu nhiên rời đi trong Hỗn Độn.

Phong Dương cũng như vậy.

Hắn đánh giá Diệp Thanh một phen, nói: "Quả là thế giới do Bàn Cổ đại thần khai tịch, sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ đến một chuyến!" Nói xong, hắn cũng rời đi.

Trước đó đã được căn dặn.

Nếu không phải cơ duyên, không được cưỡng cầu, nếu không sẽ

gặp sát kiếp.

Ma Diệp là một ví dụ.

Chương 140

"…" Những người kia nhìn Minh Nguyệt và Phong Dương rời đi, đều một trận bất đắc dĩ.

Thời gian đại đạo và Không gian đại đạo lần lượt xếp hạng hai, hạng ba.

Diệp Thanh chưởng khống Lực lượng pháp tắc.

Tương đương với việc lĩnh ngộ ba loại đại đạo mạnh nhất hàng đầu.

Minh Nguyệt và Phong Dương đều đã đi, ở lại đây làm gì?

Tuy không có được Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, nhưng vẫn tốt hơn là mất mạng.

Còn về những người đã chết kia, dù sao cũng không phải người của thế giới mình, chết thì cũng chết rồi.

Nhanh chóng.

Tất cả đều rời đi, trong lòng không cam tâm, nhưng lại không thể làm gì.

"Diệp Thanh, bây giờ rốt cuộc ngươi thực lực thế nào?" "Sức mạnh của ngươi tại sao lại dùng mãi không hết?" Sau khi mọi người đi hết, Nữ Oa đi tới.

Tuy chấn động vì sức mạnh của Diệp Thanh, nhưng nàng càng tò mò hơn về nguồn gốc sức mạnh của hắn.

Hiện tại lại không thể ký thác nguyên thần vào Đại Đạo, rốt cuộc làm thế nào?

"À, nàng quên rồi sao?

Ta có Hỗn Độn Châu, ta có thế giới của ta!" Diệp Thanh mỉm cười.

Nữ Oa nghe vậy, cảm thấy mình có chút ngốc.

Diệp Thanh có thế giới của mình, đã có thể chứng Đại Đạo.

Vậy có nghĩa là hắn có thể điều động sức mạnh của thế giới đó.

Những người kia muốn đấu hao với hắn, làm sao mà hao nổi.

"Vi phu không làm nàng thất vọng chứ!" Diệp Thanh nhìn Nữ Oa.

"Cũng được!" Nữ Oa liếc hắn một cái, vẫn có chút lạnh lùng.

"Chúng ta đi thôi, đem Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đặt trong thế giới Hồng Hoang, sẽ không bao giờ có Hỗn Độn Thần Ma tấn công nữa!" Nói xong, Nữ Oa và Diệp Thanh rời đi.

Không biết rằng, lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác bị một đám Hỗn Độn Thần Ma chặn lại.

"Oan có đầu nợ có chủ, thằng Diệp Thanh kia cướp Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, tìm hắn đi, tìm ta làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng uất ức.

Sau khi rời đi, y định thử vận may trong Hỗn Độn, xem có tìm được bảo vật không.

Nhưng ai ngờ, lại gặp phải sinh linh của thế giới khác.

"Diệp Thanh?

Ngươi còn có mặt mũi nhắc đến, mọi người cùng lên, đánh cho ta!" Một nam tử hét lớn một tiếng, liền xông vào đánh Tam Thanh và hai tên trọc phương Tây một trận tơi bời.

Không có được Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, coi như công cốc.

Hắn định đi lang thang trong Hỗn Độn xem có bảo vật gì không.

Thế nhưng, bảo vật không tìm được, lại tìm được năm tên này.

Đánh không lại Diệp Thanh, lấy mấy tên này ra trút giận cũng được chứ?

"…Đánh người không đánh mặt… Ra tay nhẹ chút…" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng hét lên.

Ngay cả cơ hội liên thủ cũng không có.

Nếu không phải vì uy danh của Diệp Thanh, sợ dính vào nhân quả, có lẽ họ đã trực tiếp xử lý năm tên này rồi.

"Hửm, Nguyên Thủy lão đầu, sao lại ở sau lưng ta?" Ở rìa Hồng Hoang, Diệp Thanh vừa chuẩn bị ra khỏi Hỗn Độn, lại thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác.

Không phải họ đã rời đi trước rồi sao?

Sao lại ở phía sau?

"Diệp Thanh?

Ngươi chưa chết?" Năm người thấy Diệp Thanh và Nữ Oa, đều ngẩn ra.

"Ngươi mới chết ấy!" Sắc mặt Diệp Thanh trầm xuống, năm tên này, bỏ lại hắn và Nữ Oa mà chạy.

Oan có đầu nợ có chủ.

Quả thực đáng ghét.

Chỉ là, Diệp Thanh cẩn thận nhìn họ, lại cười ha hả.

"…Mặt mũi bầm dập?

Đầu đầy u?" Bảo các ngươi chạy, bảo các ngươi sợ chết.

Bây giờ tốt rồi, bị người ta đánh chứ gì.

“Ba vị sư huynh, hai vị tôn giả…” Nữ Oa cũng ngẩn ra.

Năm người đến cả miệng cũng bị đánh lệch?

Chẳng lẽ đã gặp phải Hỗn Độn Thần Ma lợi hại?

“Là đám cướp đoạt Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên…” “Tịnh Thế Thanh Liên?” Tiếp Dẫn chuẩn bị kể khổ, đột nhiên thấy Diệp Thanh đang ôm Hỗn Độn bảo vật Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, không khỏi ngẩn ra.

Thứ này bị Diệp Thanh cướp được?

Trời ạ, không thể nào.

Những tên đó thực lực mạnh như vậy, một mình Diệp Thanh làm sao cướp được?

Thực ra, khi nhìn thấy Diệp Thanh, ý nghĩ đầu tiên của y là, thằng này không bị đánh chết sao?

Ý nghĩ thứ hai, chắc chắn là Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên bị cướp đi rồi, nên mới có mạng trở về.

Nhưng bây giờ, Diệp Thanh không những không sao, còn mang cả Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên về?

“Diệp Thanh tôn giả, chuyện gì vậy?” Tiếp Dẫn không hiểu.

Không chỉ Tiếp Dẫn không hiểu, những người khác cũng không hiểu.

“Diệp Thanh một mình độc chiến ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, đánh cho chúng sợ chết khiếp!” Nữ Oa nói.

Trong lòng tự hào, người đàn ông mạnh mẽ như vậy, sẽ là người đàn ông của nàng.

“Cái gì?

Diệp Thanh đạo hữu đánh cho những người đó sợ chết khiếp?" Lão Tử nhíu mày, căn bản không thể hiểu nổi.

Diệp Thanh tu vi gì, những người đó tu vi gì?

Nhưng, có một điểm dường như thông suốt.

Những người đó bị Diệp Thanh đánh cho sợ rồi, cho nên mới tìm họ để trút giận, đánh họ một trận.

Nhưng lại ngại Diệp Thanh mạnh mẽ, nên không giết.

Như vậy, bị đánh là do Diệp Thanh ban cho, còn sống một mạng lại phải cảm tạ hắn?

"Với thực lực của ngươi, làm sao có thể giết được những Hỗn Độn Thần Ma đã thức tỉnh linh trí?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng khinh thường.

Y không dám tin, cũng sẽ không tin.

Thế nhưng, Diệp Thanh trực tiếp trước mặt y, ném ra mấy cỗ thi thể.

Tam Thanh và hai tên trọc phương Tây thấy vậy, đều nhìn nhau ngơ ngác.

"Bây giờ tin chưa?" Diệp Thanh lạnh nhạt nói.

"Tin, tin, Diệp Thánh nhân, Diệp tôn giả, Diệp đại gia, không biết có thể tặng ta mấy cỗ thi thể Hỗn Độn Thần Ma không?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức biến thành mặt cười chào đón.

Giống như Diệp Thanh là tổ tông của họ vậy.

Đùa à, Hỗn Độn Thần Ma đã thức tỉnh linh trí, đại đạo mà chúng tu luyện, là Đại Đạo bản nguyên.

Nếu tham ngộ, tuyệt đối sẽ làm ít công to.

“Muốn?” Diệp Thanh hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy!” Hai người gật đầu, như gà con mổ thóc.

Diệp Thanh lại nhìn về phía Tam Thanh: “Các ngươi thì sao?” 121.

“Nếu Diệp đạo hữu chịu tặng, lão đạo cảm kích không hết!” Lão Tử vội vàng chắp tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, tỏ vẻ không thèm.

“Xem ra, Nguyên Thủy đạo hữu không cần?” “Không cần!” Nguyên Thủy Thiên Tôn biết, trước đó một mẩu huyết nhục của Hỗn Độn Thần Ma chưa thức tỉnh linh trí cũng phải dùng tiểu thế giới để đổi.

Hắn sẽ có lòng tốt tặng Hỗn Độn Thần Ma đã thức tỉnh linh trí sao?

“Thôi được, nếu ngươi không cần, ta cũng không miễn cưỡng!

Thông Thiên đạo hữu, ngươi thì sao?” Diệp Thanh lại nhìn về phía Thông Thiên giáo chủ.

“Ta muốn, ta muốn, Diệp đạo hữu, chúng ta là minh hữu mà!” Thông Thiên giáo chủ không ngốc, có lợi sao lại không lấy?

Hơn nữa, ông và Diệp Thanh lại không có thù.

“Ừm, nếu đã như vậy, vậy tặng mỗi người một cỗ!” Nói xong, Diệp Thanh gật đầu, liền lấy ra bốn cỗ thi thể Hỗn Độn Thần Ma đã thức tỉnh linh trí, đưa cho bốn người.

Khiến họ kích động vội vàng cảm tạ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy, trực tiếp ngơ ngác.

Tên keo kiệt này không phải một xu không nhả sao?

Thật sự cho rồi?

Không phải mình lỗ to rồi sao?

“Diệp đạo hữu…” Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chuẩn bị mở miệng.

Nhưng Diệp Thanh và Nữ Oa đã rời đi.

Y nhìn về phía Lão Tử và bốn người kia, ánh mắt rơi trên bốn cỗ thi thể, tinh quang lấp lánh.

“Nguyên Thủy tôn giả, làm gì vậy?

Cái này là của ta, không có dư đâu, Tây phương Phật môn có việc, ta đi trước!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói xong, vội vàng vác thi thể chạy.

Sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ ra tay cướp đoạt.

Chương 141

Thấy hai tên kia rời đi, ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại rơi trên người Thông Thiên giáo chủ.

"Hừ, lão già, đừng tưởng ta không biết ngươi đang tính kế gì, mối thù của ta còn đó!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rời đi.

Năm đó Phong Thần lượng kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn tính kế Tiệt giáo.

Bây giờ cơn giận của ông vẫn chưa nguôi, muốn thi thể Hỗn Độn Thần Ma, không có cửa.

"Đại sư huynh, xem…" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi rồi.

Thông Thiên cũng đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể nhìn về phía Lão Tử.

Nhưng Lão Tử thần kinh căng thẳng, vội vàng như gà mẹ bảo vệ con mà che lấy cỗ thi thể Hỗn Độn Thần Ma.

"Nhị sư đệ, ta chợt nhớ ra, trong Bát Cảnh Cung của ta đang luyện một lò đan dược, ta đi trước!" Nói xong, Lão Tử chân đạp Thái Cực Đồ, chạy nhanh như chớp.

Sợ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ đuổi theo.

Đùa à.

Diệt thế đại kiếp đã mở ra.

Ai cũng phải nâng cao thực lực, nếu đem đồ vật chia sẻ ra ngoài, vậy tu vi làm sao bây giờ?

Dù sao, chuyến đi Hỗn Độn này, đã cho họ biết thế giới bên ngoài nguy hiểm đến mức nào.

“Diệp Thanh, cái thằng khốn kiếp nhà ngươi!” Tại chỗ, Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ gầm thét. … “Diệp Thanh, ngươi không phải là tên keo kiệt một xu không nhả sao?

Sao hôm nay lại đem đồ tốt chia ra ngoài?” Về đến Thanh Liên Cư, Nữ Oa vô cùng không hiểu.

Với tính cách của Diệp Thanh.

Đồ tốt trong thiên hạ đều là của hắn.

Dù không dùng đến, cũng sẽ khiến người khác phải trả một cái giá rất lớn.

Nhưng bây giờ, lại trực tiếp đem Hỗn Độn Thần Ma đã thức tỉnh linh trí chia cho người khác.

Điều này trước đây không dám tưởng tượng.

“Ha ha, diệt thế đại kiếp nhằm vào thế giới Hồng Hoang.

Để họ nâng cao thực lực, là để đối phó đại kiếp.

Hơn nữa, Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, là kế của Đại Đạo đối với ta!

Bây giờ, ta đã giết nhiều người như vậy, dính vào nhân quả, chính là để bọn họ chia sẻ!” Diệp Thanh cười ha hả.

Nữ Oa nghe vậy, trực tiếp ngẩn người.

Nàng biết thằng này không có ý tốt.

Nhưng, diệt thế đại kiếp là của toàn bộ Thánh nhân Hồng Hoang, dù Diệp Thanh không để họ dính vào nhân quả, nhân quả đó cũng sẽ tìm đến cửa.

Chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Đúng rồi, ta nên đặt Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên ở

đâu đây?" Diệp Thanh tự lẩm bẩm.

Ngay sau đó mắt hắn sáng lên.

"Hay là đặt trong ao sen ở Côn Luân Sơn đi!" "Côn Luân Sơn?

Đó không phải là đạo trường của Nhị sư huynh sao?" Nữ Oa không hiểu.

"À, không cho hắn thi thể Hỗn Độn Thần Ma, vậy thì cho hắn Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, như vậy, sinh linh của các thế giới khác cũng sẽ không quấy rầy ta!" Lời này vừa nói ra, Nữ Oa trực tiếp ngớ người.

Tên này, đầu óc rốt cuộc mọc ra sao vậy, lợi ích mà người ta thiên ân vạn tạ mới có được, hắn lại dùng để tính kế người khác.

Nhanh chóng, Diệp Thanh đem Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đặt tại Côn Luân Sơn.

Khiến những người khác một phen ngưỡng mộ.

Đó là Hỗn Độn chí bảo mà.

Có thể tịnh hóa mọi tà ma ngoại đạo.

Lại hời cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Diệp Thánh nhân thật là, nếu đem Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên đặt ở Tây phương của ta thì tốt biết mấy." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rất bất đắc dĩ.

Chuyện này chỉ có thể ngưỡng mộ chứ không thể có được.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn, Côn Luân Sơn có được Hỗn Độn chí bảo này, buổi tối ngủ cũng cười tỉnh giấc.

Diệp Thanh sắp xếp cho Nữ Oa tu luyện.

Liền đi đến Địa Phủ.

“Thập Nhị Tổ Vu bái kiến Vu Chủ!” Đế Giang và những người khác quỳ xuống đất bái lạy.

Mặc dù bây giờ đã trở thành Thánh nhân, nhưng đối với Diệp Thanh, vị chủ nhân này, đến chết không đổi.

“Đều đứng dậy đi!” Diệp Thanh phất tay, ném thi thể Ma Diệp ra.

“Sát khí?” Mười hai Tổ Vu mắt sáng như tuyết.

Mặc dù Tổ Vu Thần Điện có đủ sát khí cung cấp cho tu luyện.

Nhưng Ma Diệp thân là Hỗn Độn Thần Ma do ma đạo bản nguyên hóa thành, sát khí của hắn trực tiếp và thuần khiết nhất.

Hơn nữa Tổ Vu Thần Điện bị mười hai Tổ Vu hấp thu đã lâu như vậy, xa không còn tinh thuần như trước.

Hơn nữa, Tổ Vu Thần Điện và thi thể Ma Diệp cùng hấp thu, có thể khiến tu vi của họ đột phá mạnh mẽ.

“Cố gắng hết sức nhanh chóng nâng cao thực lực, ta cảm thấy, không lâu sau Hồng Hoang sẽ có một đại nguy cơ.” Diệp Thanh thực lực càng mạnh, càng có thể cảm nhận.

Mặc dù thiên cơ hỗn loạn, nhưng lĩnh ngộ Thời gian đại đạo, cộng thêm Hà Đồ Lạc Thư, có thể dự đoán được một hai.

“Vâng, Vu Chủ.” Mười hai Tổ Vu lĩnh mệnh, liền mang thi thể Ma Diệp đi tu luyện.

Diệp Thanh cũng không nhàn rỗi.

Mặc dù đã lĩnh ngộ ba loại đại đạo là Lực chi pháp tắc, Không gian pháp tắc, Thời gian pháp tắc.

Nhưng cũng chỉ là lĩnh ngộ.

Muốn đạt đến thuần thục, còn xa vời.

Nhưng thân là người học hậu thiên, có thể đạt đến trình độ này cũng không tệ rồi.

Thật ra, hắn còn có một loại pháp tắc cũng thông thạo, đó là Tiên đạo pháp tắc.

Chỉ là những người khác đều bỏ qua.

Cho nên, nhân thời gian này, hắn muốn lĩnh ngộ thêm mấy loại đại đạo.

Dù sao, tài nhiều không sợ nặng thân.

"Hửm…" Diệp Thanh đang lật tìm những thi thể đã mở linh trí trong Hỗn Độn Châu, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Bởi vì trong lần tranh đoạt Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên này, hắn không phát hiện Hỗn Độn Thần Ma mang theo Hỗn Độn pháp tắc.

Mười đại bản nguyên pháp tắc mạnh nhất: Lực chi pháp tắc, Thời gian pháp tắc, Không gian pháp tắc, Hỗn Độn pháp tắc, Tiên đạo pháp tắc, Ma đạo pháp tắc, Sinh mệnh pháp tắc, Ngũ hành pháp tắc, Âm dương pháp tắc, Hủy diệt pháp tắc.

Diệp Thanh đã gặp những người khác, nhưng lại không có đại biểu của Hỗn Độn pháp tắc.

Truyền văn Hỗn Độn Lão Tổ lĩnh ngộ pháp tắc tối cao, bạn sinh bảo vật của y là Hỗn Độn Châu.

Nghĩ đến đây, thân thể Diệp Thanh run lên.

"Hỗn Độn Châu?" Bây giờ Hỗn Độn Châu không phải đang ở trên tay hắn sao?

Hơn nữa, hắn đã luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Lại liên hệ đến việc ba nghìn đại đạo đều tranh đoạt Tam Thập

Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, duy chỉ không có Hỗn Độn nhất đạo.

Chẳng lẽ… Diệp Thanh từ bỏ ý nghĩ đáng sợ này.

Hắn không thể nào là Hỗn Độn Lão Tổ được.

Thế nhưng, khi ý nghĩ của hắn vừa dứt, Hỗn Độn Châu xao động.

Đột nhiên, Diệp Thanh phảng phất như tiến vào một thế giới kỳ lạ.

Trong thế giới này, một màu xám mịt mù, không nhìn thấy gì.

Đột nhiên, một gã khổng lồ xuất hiện, tay cầm một chiếc rìu, trực tiếp chém về phía Hỗn Độn.

Ầm ầm.

Trong chốc lát, Hỗn Độn bị chém ra, xuất hiện một vết nứt.

"Vãi chưởng, Bàn Cổ?" Diệp Thanh ngẩn người.

Hỗn Độn Châu đang diễn hóa cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên?

Sức mạnh thật cường hãn.

Không hổ là Lực chi pháp tắc, quả thực kinh khủng như vậy.

Bàn Cổ chém nhát rìu đầu tiên, Hỗn Độn chỉ mở ra một khe hở.

Ngay sau đó, nhát rìu thứ hai lại chém xuống.

Khe hở đó lớn hơn, ở giữa lóe lên một đạo ánh sáng.

Đột nhiên, một vị đạo nhân đi tới.

"Bàn Cổ, ngươi muốn làm gì?" "Ngô là Bàn Cổ, hôm nay muốn khai thiên!" Bàn Cổ gầm nhẹ, không để ý đến đạo nhân, tiếp tục chém nhát rìu thứ ba.

"Bàn Cổ, mau dừng tay, ngươi chém mở Hỗn Độn, ngô biết đứng ở đâu?" Đạo nhân kia vội vàng gào thét.

Nhưng Bàn Cổ không nghe, một đạo Lực lượng pháp tắc đánh vào người đạo nhân, đẩy lùi y.

"Phàm kẻ nào cản ta khai thiên, đều là địch nhân!" Bàn Cổ gầm lên, tiếp tục khai thiên.

Đạo nhân kia thấy vậy, lại bay tới, nói: "Nếu ngươi khai thiên, tất sẽ chết không nghi ngờ." "Hừ, vậy thì sao?" Bàn Cổ không quan tâm, chiếc rìu liên tục chém mấy nhát, Hỗn Độn mở ra, thiên địa bắt đầu phân ly.

"Ai!" Đạo nhân thở dài một tiếng, sau đó tế ra một viên châu, bắt đầu thu lấy khí Hỗn Độn.

Diệp Thanh thấy vậy, thân thể run lên.

"Hỗn Độn Châu?" Chẳng lẽ, thế giới Hồng Mông trong Hỗn Độn Châu là do khí Hỗn Độn mà đạo nhân này thu lấy hóa thành.

Chương 142

Nhanh chóng.

Bàn Cổ liên tục chém tám nhát.

Chỉ còn nhát cuối cùng, liền có thể khai thiên thành công.

Thế nhưng, trước khi nhát rìu đó hạ xuống.

Mây đen cuồn cuộn, ba nghìn thần ma gào thét.

"Giết Bàn Cổ, có thể chứng Đại Đạo." "Giết!" Những kẻ này, chính là thần ma do ba nghìn đại đạo hóa thành, đương nhiên, bây giờ chỉ có hai nghìn chín trăm chín mươi tám con, phải trừ đi Bàn Cổ và Hỗn Độn Lão Tổ.

"Cản ta khai thiên, chết!" Bàn Cổ nổi giận, thấy những người đó chạy đến, trực tiếp một rìu chém xuống.

Ầm ầm ầm!

Sức mạnh pháp tắc cường đại đó, gần như đã nghiền nát những Hỗn Độn Thần Ma kia thành tro bụi.

Chỉ có tám người.

Cùng với Bàn Cổ, Hỗn Độn Đạo Nhân hợp thành mười người mạnh nhất của Đại Đạo bản nguyên.

Xếp hạng thứ hai Thời Thần Đạo Nhân, do một viên thanh thạch trong Hỗn Độn hóa thành, Thời Gian Luân Bàn là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo.

Khi Thời gian pháp tắc đại thành, có thể khống chế tốc độ thời gian, xoay chuyển thời gian.

Giao thủ với Bàn Cổ, cuối cùng hình thần câu diệt.

Thời Gian Luân Bàn bị Bàn Cổ đoạt được.

Xếp hạng thứ ba Dương Mi Lão Tổ, do một cây liễu rỗng ruột trong Hỗn Độn hóa thành, chưởng ác Không gian pháp tắc, Dương Mi Liễu Chi là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo.

Khi Không gian pháp tắc đại thành, có thể khống chế vị trí, xoay chuyển không gian.

Giao thủ với Bàn Cổ, cuối cùng mất đi Hỗn Độn ma thể, dựa vào Không gian pháp tắc chạy trốn, không rõ tung tích.

Sau đó là xếp hạng thứ năm Hồng Quân, xếp hạng thứ sáu La Hầu, giao chiến với Bàn Cổ hai nguyên hội.

Cuối cùng mất đi thần ma chi thể, chạy trối chết.

Xếp hạng thứ bảy Linh Mộc Đạo Nhân, do một cây linh mộc hóa thành, chưởng ác Sinh mệnh pháp tắc, Linh Mộc Pháp Trượng là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo.

Y ẩn nấp, không bị Bàn Cổ tìm thấy, chỉ để lại một đạo linh mộc chi linh chạy trốn, không rõ tung tích.

Đùa à, cản ta khai thiên, còn muốn chạy?

Tôn chỉ của Bàn Cổ, ai dám cản ngô khai thiên, tất định chém chết.

Tiếp theo là xếp hạng thứ tám Ngũ Hành Đạo Nhân, do ngũ hành chi khí trong Hỗn Độn hóa thành, chưởng ác Ngũ hành pháp tắc, Ngũ Hành Tháp là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo.

Giao chiến với Bàn Cổ, chỉ để lại năm đạo ngũ hành chi khí mất đi linh trí chạy trốn, không rõ tung tích.

Còn về xếp hạng thứ chín Âm Dương Đạo Nhân, chưởng ác Âm dương pháp tắc, Hỗn Độn Âm Dương Kính là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo.

Âm Dương Đạo Nhân vốn ẩn nấp, nhưng vì một khí hóa âm dương, âm dương thành ngũ hành, Ngũ Hành Đạo Nhân bị Bàn Cổ chém chết, khiến y tâm thần bất an.

Cuối cùng bị Bàn Cổ tìm thấy, chỉ để lại hai đạo âm dương chi khí.

Cuối cùng là Băng Thiên Đạo Nhân, do hủy diệt chi khí trong Hỗn Độn hóa thành, chưởng ác Hủy diệt pháp tắc, Hủy Diệt Chi Kiếm là bạn sinh Hỗn Độn chí bảo.

Vì kế của Đại Đạo, Băng Thiên Đạo Nhân giao chiến với Bàn Cổ, hai nguyên hội, cuối cùng trực tiếp hình thần câu diệt.

Chỉ có Hỗn Độn Lão Tổ đang hấp thu khí Hỗn Độn, không tham gia chiến đấu.

Nhưng Bàn Cổ vẫn dùng hai đạo Lực lượng pháp tắc đánh tới, đánh y thành trọng thương.

Một trận đại chiến.

Khiến Bàn Cổ kiệt sức, không còn sức lực khai thiên.

Lúc này, Hỗn Độn cuồng bạo, thiên địa đã bị chém mở có xu thế hợp lại.

Bàn Cổ tâm niệm vừa động.

Khai Thiên Phủ phân hóa thành ba món bảo vật.

Hỗn Độn Chung định trụ địa hỏa phong thủy.

Thái Cực Đồ phủ bình sự cuồng bạo của Hỗn Độn.

Bàn Cổ Phiên vung lên, khí Hỗn Độn liền tiêu tán.

Sau đó, Bàn Cổ lo lắng thiên địa lại hợp lại, liền đầu đội trời, chân đạp đất, chống đỡ thiên địa.

Lúc này Hỗn Độn Đạo Nhân lại đi tới.

“Bàn Cổ, hà tất phải như vậy?” Hỗn Độn Đạo Nhân lắc đầu.

“Ngô hôm nay khai thiên, gặp phải kế của Đại Đạo, ngô không cam tâm, dù chết, cũng phải khai mở thiên địa!” “Ngươi cũng nằm trong kế của Đại Đạo, chỉ e sau này Đại Đạo báo thù, ngô không thể không đánh ngươi bị thương!

Nhưng đợi Đại Đạo hồi phục, ngươi cuối cùng khó thoát một kiếp!” “Không bằng chúng ta hợp lực tính kế một phen, ngày sau báo đại thù này!” Bàn Cổ nói nhỏ, sau đó lấy ra Thời Gian Luân Bàn, lại lấy ra một giọt tinh huyết và một luồng nguyên thần giao cho Hỗn Độn Đạo Nhân.

Hỗn Độn đạo nhân ngồi xếp bằng giữa đất trời Hồng Hoang, canh giữ cho Bàn Cổ.

Thời gian đã trôi qua không biết bao nhiêu năm.

Hỗn Độn đạo nhân đang suy nghĩ, không biết có nên làm theo lời Bàn Cổ hay không.

“Tuy cuối cùng ta cũng không tránh khỏi cái chết, nhưng có thể báo được đại thù này, chết cũng không hối tiếc.” Bàn Cổ đầu đội trời xanh, nhìn xuống Hỗn Độn đạo nhân nhỏ bé bên dưới mà nói.

Bàn Cổ chắc chắn sẽ chết.

Bởi vì sau khi khai thiên lập địa, để trời đất diễn hóa, ngài cần phải hy sinh bản thân, hóa thành vạn vật.

Hỗn Độn đạo nhân, tuy thiên cơ hỗn loạn, nhưng vì không bị Đại Đạo khống chế, chắc chắn sẽ bị Đại Đạo căm ghét.

Giống như các Hỗn Độn Thần Ma khác, hoặc chết, hoặc mất đi thân thể Thần Ma.

Nhưng Hỗn Độn đạo nhân không tham gia, đồng nghĩa với việc không góp sức cho Đại Đạo.

Vì vậy cũng chắc chắn sẽ chết.

"Được rồi, ta đồng ý!" Cuối cùng, Hỗn Độn đạo nhân đã chấp thuận.

"Đại diễn năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi cái thứ nhất.

Ta sẽ dùng Thời Gian Luân Bàn để tìm ra biến số đó, sau đó sẽ rót một luồng nguyên thần và một giọt tinh huyết của ngươi vào trong đó," Hắn chậm rãi nói.

"Cái gì?" Bàn Cổ hỏi.

"Ta sẽ dùng bản nguyên của chính mình để lấp đầy Hỗn Độn Châu, che đậy thiên cơ, trong trận chiến Tiên Ma sắp tới, La Hầu sẽ bại!

Ta sẽ tính cả bản nguyên của La Hầu vào, biến nó thành biến số!" Thời Thần đạo nhân nói xong, lập tức xuyên qua thời gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Giờ phút này, Diệp Thanh đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hóa ra tất cả đều là thủ đoạn của Bàn Cổ và Thời Thần đạo nhân.

Họ biết rõ mình chắc chắn sẽ chết, nên trước khi chết đã tìm cách tính kế Đại Đạo.

Vậy thì, cái "độn đi thứ nhất" mà họ tìm kiếm là gì?

Thời gian trôi qua, trên Địa Cầu đã bước vào thời hiện đại rồi!

"Khoan đã, Địa Cầu?" Chẳng lẽ, Địa Cầu là do ta tạo ra?

Diệp Thanh thoát khỏi không gian Hỗn Độn Châu, vội vàng rời khỏi Thanh Liên Cư.

Ngay trước cửa, hắn tình cờ gặp Nữ Oa.

“Diệp Thanh, vội vàng như vậy, định đi đâu?” “Nàng không biết ta đến từ đâu sao?

Đi theo ta!” Diệp Thanh kéo tay Nữ Oa, đi thẳng vào bầu trời sao Hồng Hoang.

Nơi đó có một hành tinh màu xanh biếc.

Tới nay, đã gần hai ngàn năm kể từ khi dị tộc xâm lược năm đó.

“Đó không phải là một thế giới chưa được khai phá sao?” Nữ Oa kinh ngạc hỏi.

“Không sai!” Diệp Thanh đứng giữa hư không, nhìn về nơi quen thuộc đó.

Dù đã trải qua vô số nguyên hội, nhưng Diệp Thanh vẫn luôn ghi nhớ cảnh tượng ấy.

Khu dân cư đổ nát đó, chính là nơi hắn được sinh ra.

“Kia...” Nữ Oa nhìn sang, sắc mặt liền đỏ bừng.

Bởi vì cảnh tượng đó chính là một người phụ nữ đang sinh con.

Tên khốn Diệp Thanh này, đưa nàng đến xem cảnh này, rốt cuộc có ý đồ gì?

“Mau nhìn kìa, đến rồi!” Ngay lúc Nữ Oa chuẩn bị nổi giận, Diệp Thanh chỉ tay.

Trong căn phòng đó, không gian dao động, một lão già lôi thôi lếch thếch xuất hiện, giống hệt Hỗn Độn đạo nhân mà Diệp Thanh đã thấy trong thế giới Hỗn Độn Châu.

Quả nhiên đúng như dự đoán.

Đây chính là biến số trong lời của Hỗn Độn đạo nhân.

“Đó là ai?” Đôi mắt đẹp của Nữ Oa mở to, không dám tin rằng trong thế giới Địa Cầu lại có thể xuất hiện cường giả đại năng.

“Đó là Hỗn Độn đạo nhân!” Diệp Thanh khẽ nói.

“Hả?” Nữ Oa ngẩn người, Hỗn Độn đạo nhân, đó là Hỗn Độn Thần Ma bản nguyên xếp hạng trong top mười.

Sao lại ở thế giới Địa Cầu?

Hơn nữa, chẳng phải đã chết rồi sao?

“Nếu không có gì bất ngờ, nàng sắp được thấy ta rồi đấy!” Diệp Thanh nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang cố gắng sinh con.

Dựa vào những tấm ảnh hắn từng thấy, đó chính là mẹ của hắn.

Mấy vị bác sĩ xung quanh, có lẽ là do cha hắn mời đến đỡ đẻ.

Nữ Oa nhíu chặt mày, không hiểu Diệp Thanh rốt cuộc đang làm gì.

Chẳng mấy chốc, Hỗn Độn đạo nhân đã đi đến bên giường.

Thế nhưng, không một ai trong phòng dường như nhìn thấy ông ta.

Đương nhiên, đám phàm nhân này làm sao cảm nhận được.

“Đại diễn năm mươi, trời diễn bốn chín, độn đi cái thứ nhất, chính là ngươi!” Hỗn Độn đạo nhân nói rồi đánh một luồng nguyên thần và một giọt tinh huyết của Bàn Cổ vào bụng người phụ nữ, sau đó biến mất không thấy.

Không lâu sau, một bé trai chào đời.

Chương 143

Cả nhà họ Diệp vô cùng vui mừng.

“Diệp Thanh, Thời Thần đạo nhân đang làm gì vậy?

Luồng nguyên thần và giọt tinh huyết đánh vào bụng người phụ nữ đó là của ai?” Nữ Oa hỏi.

Nhưng Diệp Thanh không nói gì.

Một bí ẩn nữa đã được giải đáp.

Chẳng trách hắn có thể khống chế Tổ Vu Thần Điện, chẳng trách Thập Nhị Tổ Vu lại nhận hắn làm chủ.

Bởi vì trên người hắn có chứa một luồng nguyên thần và một giọt tinh huyết của Bàn Cổ.

Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Diệp Thanh bắt đầu lớn lên.

Năm hắn ba tuổi, hắn có thêm một cô em gái, tên là Diệp Liên.

Vài năm sau, cha mẹ hắn vì bệnh mà qua đời.

Diệp Thanh muốn ra tay cứu giúp.

Nhưng có một luồng sức mạnh vô hình ngăn cản hắn và Nữ Oa, không thể đến gần Địa Cầu.

Cứ thế, Diệp Thanh và em gái nương tựa vào nhau mà sống.

Năm hắn hai mươi tuổi, trên người hắn đột nhiên loé lên kim quang, một luồng nguyên thần phá tan bầu trời, xuyên qua thời không, biến mất không thấy.

“Anh, anh ơi...” Diệp Liên đi học về, thấy thi thể trong phòng,

khóc đến thành người đẫm lệ.

Vốn dĩ cha mẹ đã rời xa.

Bây giờ, ngay cả người anh trai thương yêu cô nhất cũng đã chết?

Cuối cùng, trong tiếng khóc nức nở, Diệp Liên không thể chịu đựng được nữa, khóc đến ngất đi.

Giờ phút này, bóng dáng Diệp Thanh và Nữ Oa xuất hiện trong phòng.

"Đó thật sự là ngươi sao?" Nữ Oa chỉ vào thi thể trong phòng, hoàn toàn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Nó giống hệt Diệp Thanh hiện tại. 122.

Trước đó bọn họ vẫn luôn muốn tiến vào thế giới Địa Cầu, nhưng không biết vì sao không thể lại gần.

Mãi cho đến khi nguyên thần của Diệp Thanh này rời đi, họ mới có thể vào được Địa Cầu.

"Nói nhảm không chứ, nguyên thần của ta đã đến thế giới Hồng Hoang rồi, đây chỉ là một cỗ xác không hồn mà thôi." Diệp Thanh lắc đầu.

Mọi chuyện, hắn đều đã hiểu rõ.

Hóa ra từ khi chưa sinh ra, hắn đã được Hỗn Độn đạo nhân và Bàn Cổ chọn trúng, để làm biến số đối phó với Đại Đạo.

Còn về việc tại sao phải đợi nguyên thần rời đi mới có thể tiến vào Địa Cầu, cũng dễ hiểu.

Bởi vì khi hai con người ở hai dòng thời gian khác nhau gặp nhau, sẽ sinh ra sự bài xích.

Hoặc có lẽ, Hỗn Độn đạo nhân và Bàn Cổ đã lường trước được

ngày này, nên mới ra tay ngăn cản.

Ngay sau đó, Diệp Thanh phất tay, thu lại nhục thân của mình, rồi kể lại toàn bộ câu chuyện cho Nữ Oa.

Điều này khiến Nữ Oa ngơ ngác.

Hóa ra, sự xuất hiện của Diệp Thanh là một ván cờ do Bàn Cổ đại thần và Hỗn Độn đạo nhân sắp đặt?

Chẳng trách hắn là biến số, chẳng trách hắn có thể xoay các vị Thiên Đạo Thánh Nhân như chong chóng.

Chẳng trách hắn có thể tính kế.

Phải biết rằng, đám Thánh Nhân kia, làm sao có thể so sánh được với Bàn Cổ?

"Hừ, nói cho cùng cũng chỉ là hậu duệ của Nhân tộc do ta tạo ra, có gì mà phải khoe khoang chứ." Nữ Oa cảm thấy cần phải tìm lại cảm giác tồn tại.

Diệp Thanh có lợi hại đến đâu đi chăng nữa, chẳng phải cũng là hậu duệ của Nhân tộc do nàng tạo ra sao?

"Đúng vậy, ta là hậu duệ Nhân tộc, nhưng mà, thực lực hiện tại của ta mạnh hơn nàng!" Diệp Thanh bá đạo nói.

Sắc mặt Nữ Oa hơi trầm xuống, tên khốn này không thể nhường nàng một chút sao?

Dù sao nàng cũng là người đã sáng tạo ra Tiên Thiên Nhân Tộc, sau đó mới sinh sôi nảy nở ra hắn.

"Được rồi, ta đã ra ngoài hai mươi năm rồi, nên quay về Hồng Hoang thôi!" Diệp Thanh nói.

Hắn biết rõ, khi tin tức về Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên truyền về, thế giới Hồng Hoang chắc chắn sẽ không yên tĩnh.

Thực tế, hắn đoán không sai, hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đau đầu muốn nứt ra.

Thỉnh thoảng lại có Hỗn Độn Thần Ma từ thế giới bên ngoài đến núi Côn Luân gây sự.

"Vậy còn cô ấy thì sao?" Nữ Oa chỉ vào Diệp Liên đang hôn mê và hỏi.

"Đó là em gái ta, sao nào?" Diệp Thanh liếc Nữ Oa một cái, bế Diệp Liên lên, rồi rời khỏi Địa Cầu.

"Này, sao lại là em gái của ngươi được?" Nữ Oa theo sau Diệp Thanh, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Nàng đã tạo ra Nhân tộc.

Diệp Liên chỉ là nhân vật xuất hiện sau vô số thế hệ sinh sôi.

Theo vai vế của Nhân tộc, cô ấy phải gọi nàng là lão tổ tông...

ờ, không đúng, phải gọi là bà cố của lão tổ tông.

Diệp Thanh thì thôi, nguyên thần xuyên không trở thành sinh linh tiên thiên, có thể không nhắc đến.

Nhưng cô bé này sao có thể cùng vai vế với hắn được.

Diệp Thanh bế Diệp Liên, trở về Thanh Liên Cư.

Na Tra, Dương Tiễn, Dương Thiền, Tứ Thánh Thú đều vây lại.

"Ể, sư tôn bế về một người phàm?" Na Tra, kẻ nhiều chuyện nhất, thấy Diệp Thanh bế Diệp Liên đi vào, không khỏi thốt lên.

"Theo ta thấy, chúng ta lại sắp có thêm một sư mẫu rồi!" Thanh Long nói.

Tuy sư mẫu của họ không nhiều, nhưng nhìn vẻ mặt của Diệp Thanh, chắc chắn là tám chín phần mười rồi.

Có điều, Diệp Thanh lại để mắt đến một người phàm, cũng là chuyện xưa nay hiếm.

"Diệp Thanh, đứng lại cho ta!" Phía sau, Nữ Oa đuổi theo.

Mọi người nghe thấy giọng điệu của nàng, không khỏi rùng mình.

Xem ra, suy đoán của họ không sai, không thấy Thánh nhân Nữ Oa cũng ghen rồi sao?

"Suỵt!" Diệp Thanh ra hiệu im lặng.

Ngay sau đó, một luồng thanh khí phất xuống, đôi mắt Diệp Liên khẽ động, rồi từ từ mở ra.

"Đây là đâu?" Cô nhìn quanh một vòng, rồi ánh mắt dừng lại trên người Diệp Thanh.

"Anh…" Một tiếng gọi vang lên, mọi người đều im lặng.

Em gái của sư phụ?

Sư phụ từ khi nào lại có thêm một cô em gái người phàm?

"Em tỉnh rồi!" Diệp Thanh trìu mến xoa đầu Diệp Liên.

Đã qua vô số nguyên hội, nhưng ký ức về mười mấy năm nương tựa vào nhau ấy vẫn không thể nào quên được.

Mặc dù thời gian đã diễn lại.

Nhưng lần này có thể đưa em gái trở về, cũng đã giải quyết được một tâm sự.

"Anh, vừa rồi em có một giấc mơ, mơ thấy anh chết rồi, em..." Diệp Liên nói được nửa chừng.

Cô mới phát hiện, ngoài Diệp Thanh, ở đây còn có những người khác.

Không chỉ một người.

“Anh, họ là…” Diệp Liên ngây người.

Cách ăn mặc của những người này sao lại kỳ lạ thế?

Trang phục đủ loại, giống như đang đóng phim thần thoại trên Địa Cầu.

“À…” Diệp Thanh cười cười, chỉ vào Nữ Oa nói: “Đây là Nữ Oa, chị dâu của em!” “A… Chị dâu?

Nữ Oa nương nương?” Diệp Liên ngơ ngác.

Nữ Oa, đó là Mẹ của vạn vật trên Địa Cầu, Nữ Oa nương nương, thần linh Hồng Hoang.

Cô trực tiếp đánh vào người Diệp Thanh.

“Anh ơi, anh muốn chết à, báng bổ thần linh, cẩn thận bị trời phạt đấy!” Diệp Liên không tin rằng, thần linh trên Địa Cầu lại có thể xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, thần linh là thần thánh bất khả xâm phạm.

“Diệp Thanh, em gái ngươi hiểu chuyện đấy chứ, biết báng bổ thần linh sẽ bị trời phạt!” Nữ Oa nhếch môi, cuối cùng cũng tìm được người trị Diệp Thanh rồi.

Tên này lúc trước tính kế nàng như vậy, lần này xem hắn làm sao.

“Ha!” Diệp Thanh lắc đầu, không giải thích nhiều.

Bởi vì em gái hắn vừa từ Địa Cầu đến, làm sao có thể chấp nhận sự thật này?

“Em gái, những người này thực ra em cũng biết đấy!” Diệp Thanh chỉ vào Na Tra và những người khác.

Không đợi Diệp Thanh giới thiệu, Na Tra đã chạy ra.

“Ta tên Na Tra!

Là đệ tử của sư phụ.” Nghe vậy, Diệp Liên lại ngẩn người.

“Na Tra?

Na Tra trong Phong Thần Bảng ư?” “Mọi người đang diễn Phong Thần Bảng à?” Diệp Liên cảm thấy mình như đang lạc vào một phim trường nào đó.

“Ta tên Dương Tiễn, đệ tử dưới trướng sư phụ.” “Ta tên Dương Thiền.” “Ta là Tứ Thần Thú Thanh Long.” “Ta là Chu Tước…” Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều báo tên mình.

Diệp Liên ngây ra như phỗng.

“Anh, từ khi nào anh tìm được nhiều diễn viên thế, chẳng lẽ đang đóng phim?” “Không đúng, đây không phải nhà mình, em vừa về nhà mà?” “Thấy anh…” “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Diệp Liên không hiểu, một loạt câu hỏi hiện ra.

Chương 144

Đúng lúc này, Athena bước vào.

Do tạo hình của cô tương tự với tạo hình trong truyền thuyết trên Địa Cầu, không đợi cô mở lời, Diệp Liên đã nói: "Chắc là nữ thần trí tuệ Hy Lạp Athena nhỉ?" "Đúng vậy, Athena, là tiểu thị nữ của ta!" Diệp Thanh cười gật đầu.

"Hả?" Diệp Liên mắt trợn tròn.

Athena là tiểu thị nữ của anh ấy?

"Anh, anh không bị sốt chứ?" Diệp Liên đưa tay nhỏ ra, sờ trán Diệp Thanh.

"Sốt đâu mà sốt, đều là thật cả, đây là Tam Thập Tam Thiên Ngoại trong thế giới Hồng Hoang." 123.

"Ta đã khai mở một đạo trường ở đây, tên là Thanh Liên Cư!" Diệp Thanh nắm tay em gái, cười nói.

"Điên rồi!

Nếu nói vậy, chẳng phải còn có Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Thái Thượng Lão Quân?" Diệp Liên không khỏi bĩu môi.

Chẳng lẽ cô đang mơ, rồi đến một nơi như thế này?

Đúng lúc này, Athena ở bên cạnh sau khi nghe Diệp Liên nói, liền vội vàng bẩm báo: "Chủ nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đến rồi!" "A… Thật sự có Nguyên Thủy Thiên Tôn?" Diệp Liên cảm thấy đầu óc mình có chút không ổn.

Tất cả đều là thật sao?

Mặc dù Diệp Thanh rất cưng chiều cô, nhưng cũng không cần

phải bỏ ra cái giá lớn như vậy để dỗ cô vui chứ?

Không lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt lạnh như tiền bước vào.

"Diệp Thanh, bản tôn với ngươi chưa xong đâu!" Mấy năm nay, thường xuyên có người đến núi Côn Luân gây rối, muốn cướp đi Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Mặc dù đám Hỗn Độn Thần Ma đó không quá mạnh, nhưng cũng khiến lão không có một ngày yên ổn.

Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ, sau khi nhận được thi thể Hỗn Độn Thần Ma, liền trực tiếp bế quan, nào có quản chuyện núi Côn Luân.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nổi điên.

Để Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên ở núi Côn Luân nào phải chuyện tốt.

Rõ ràng là Diệp Thanh gài bẫy lão.

Thế là lão tức giận tìm đến Thanh Liên Cư.

Nhưng, Diệp Thanh chưa nói gì, Diệp Liên đã lên tiếng.

"Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Diễn giống thật đấy." Vừa nói, cô vừa đi tới.

Áo choàng trắng, râu trắng, mang theo tiên khí.

Chỉ có điều, Nguyên Thủy Thiên Tôn có vẻ không vui.

"Diễn?

Một kẻ phàm nhân nhỏ nhoi, cũng xứng giương oai trước mặt bản tôn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trầm xuống, một luồng khí tức Thánh nhân mạnh mẽ trực tiếp đè xuống.

Diệp Liên chỉ là một người phàm, làm sao chịu nổi uy áp Thánh nhân của Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Nhưng, Diệp Thanh sao có thể để em gái mình chịu thiệt?

Hắn trực tiếp phá vỡ hư không, xuất hiện trước mặt Diệp Liên, rồi giơ tay lên, một luồng Hỗn Độn chi lực đánh bay Nguyên Thủy Thiên Tôn ra ngoài.

"Hay cho lão già Nguyên Thủy, dám giương oai ở Thanh Liên Cư của ta?" Diệp Thanh lạnh nhạt nói một câu, rồi kéo Diệp Liên ra ngoài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khó khăn lắm mới bò dậy được.

Trong lòng lão vô cùng chấn động.

Thực lực của Diệp Thanh đã đạt đến trình độ nào rồi?

Chỉ nhẹ nhàng phất tay một cái đã đánh bay lão.

"Lão già Nguyên Thủy, ta nói cho ngươi biết, đây là em gái ruột của ta, bất kể là ai, dám động đến một sợi tóc của em gái ta, ta sẽ cho ngươi vào mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn chịu khổ luyện ngục." Lời này vừa ra, cả Hồng Hoang chấn động.

Tất cả mọi người vào khoảnh khắc đó đều nghe thấy giọng của Diệp Thanh.

Ai nấy đều thì thầm.

Diệp Thánh nhân có thêm một cô em gái?

Tuyệt đối không thể đắc tội, nếu không, lời của Diệp Thánh nhân không phải là nói đùa.

"Em gái của ngươi?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn cô bé ngây thơ trong sáng kia, không khỏi ngẩn người.

“Đúng vậy, em gái ta, tên là Diệp Liên.

Sau này bắt nạt ta thì được, nhưng bắt nạt em ấy, hậu quả tự gánh!” Diệp Thanh thần sắc nghiêm nghị.

Hắn tiện tay lấy ra một cái hộp.

Đó là mười viên Cửu Chuyển Kim Đan mà Lão Tử năm đó tặng để đổi lấy một suất đệ tử Thánh nhân.

Vốn dĩ hắn không dùng đến.

Bây giờ Diệp Liên đã đến, tự nhiên phải dùng để cải tạo thân thể cho cô.

“Này, em gái, ăn nó đi!” Diệp Thanh phất tay.

Diệp Liên vẫn còn đang kinh ngạc, bất giác đi tới.

Nếu mọi người đang diễn kịch, vậy tại sao lại phải nghiêm túc như vậy?

Nhìn vị diễn viên đóng Nguyên Thủy Thiên Tôn này, không giống như đang giả vờ.

Lại nhìn biểu cảm của Diệp Thanh, cũng không phải để dỗ cô vui.

“Anh, đây là gì?” Diệp Liên nhìn vật đen thùi lùi kia hỏi.

“Cửu Chuyển Kim Đan do Thái Thượng Lão Quân luyện chế, một viên có thể giúp em trở thành Kim Tiên!

Này, uống đi, anh giúp em luyện hóa!” Diệp Thanh nói, rồi đưa Cửu Chuyển Kim Đan cho Diệp Liên.

Với thực lực hiện tại của hắn, giúp luyện hóa một viên Cửu Chuyển Kim Đan là chuyện quá dễ dàng.

Nhưng, Diệp Liên vẫn có chút ngơ ngác.

Không phải đang diễn kịch sao?

Ngay cả Cửu Chuyển Kim Đan cũng xuất hiện?

Ăn một viên thành Kim Tiên?

Trên đời này thật sự có tiên nhân sao?

“Sao?

Không tin à?” Diệp Thanh hỏi.

“Tin, vì anh là anh trai của em!” Diệp Liên đáp, anh trai sẽ không hại cô.

Cùng lắm là trêu chọc một chút.

Cứ coi như ăn một viên kẹo thôi.

Nếu Lão Tử biết cô bé này coi Cửu Chuyển Kim Đan như kẹo, chắc sẽ mua một miếng đậu hũ đập đầu chết mất!

Thế là, Diệp Liên trực tiếp bỏ Cửu Chuyển Kim Đan vào miệng.

Nhưng kỳ lạ là, nó không phải là kẹo.

Bởi vì đan dược vừa vào miệng đã tan ra, sau đó hóa thành một luồng linh khí tinh thuần chảy khắp toàn thân.

Diệp Liên là hậu thiên nhân tộc, căn bản không chịu nổi luồng linh khí khổng lồ này.

“Anh, sao lại thế này, em cảm thấy sắp nổ tung rồi!” Diệp Liên hét lớn.

“Thả lỏng đi!” Diệp Thanh nói xong, phất tay, dùng sức mạnh của mình để áp chế linh khí của đan dược.

“Ta truyền cho em pháp tu tiên, hãy luyện hóa hấp thu luồng linh khí này!” Trong đầu Diệp Liên, một bộ công pháp vô thượng hình thành.

Dưới sự tẩy kinh phạt tủy của đan dược, một người phàm bình

thường, trực tiếp tiến vào cảnh giới Kim Tiên.

Sau đó, Diệp Thanh lại lấy ra một quả Hoàng Trung Lý.

"Này, ăn nó đi, là có thể trực tiếp bước vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên." "Anh, đây lại là gì?" Diệp Liên hỏi.

"Linh quả ăn vào có thể giúp em tăng lên Đại La Kim Tiên." Nữ Oa thấy vậy, lại nhớ đến năm đó Diệp Thanh lừa nàng đi trộm Hoàng Trung Lý của Tây Vương Mẫu.

Không ngờ, hắn lại dùng để tăng tu vi cho em gái.

Sau đó, mọi người chứng kiến một màn thao tác thần sầu của Diệp Thanh.

Diệp Liên từ một người bình thường, trực tiếp thăng cấp thành Đại La Kim Tiên.

Tiếp theo, chỉ cần bế quan ngộ đạo, là có thể chứng đạo thành Thánh.

"Ta không phải đang mơ chứ?

Ta thành tiên rồi?" Diệp Liên vẫn không dám tin vào những gì vừa xảy ra.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện xảy ra trên người cô, cũng không thể không tin.

"Ha ha, Diệp tôn giả, bần tăng nghe tin ngài nhận được một cô em gái, đặc biệt đến chúc mừng!" Đột nhiên, bên ngoài vang lên một tiếng cười.

Tức thì kim quang đại thịnh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cưỡi mây đến, cười tủm tỉm nhìn về phía Diệp Liên.

“Đây là em gái của Diệp tôn giả nhỉ, không tệ, đã là Đại La Kim Tiên, khiến bần tăng bội phục!” Tiếp Dẫn khen ngợi.

Họ nào biết, tu vi của Diệp Liên là do Diệp Thanh cưỡng ép tăng lên từ một người phàm.

Nếu không, hai tên này chắc chắn lại nảy ý đồ với Hoàng Trung Lý của Diệp Thanh rồi.

“Anh, hai vị này là…” “Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây Phương!” “Hả?

Hóa ra là người sáng lập Tây Phương Giáo, vậy Tây Phương có Như Lai Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát không?” Diệp Liên ra vẻ một đứa trẻ tò mò.

“Khụ khụ…” Nghe vậy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ho khan liên tục.

Cô bé này từ đâu ra vậy, ngay cả Phật Tổ và Quan Thế Âm Bồ Tát của Tây Phương cũng không biết?

“Diệp tiểu muội muội, Tây Phương đương nhiên có Như Lai Phật Tổ!” Tiếp Dẫn để tạo quan hệ tốt với Diệp Thanh, vội vàng nói.

Hơn nữa, Diệp Thanh lúc trước đã cho họ một thi thể Hỗn Độn Thần Ma, khiến Phật môn Tây Phương được lợi không nhỏ.

Chương 145

Nếu lần này lại tạo quan hệ tốt, đợi Diệp Thanh có lợi lộc, tự nhiên sẽ không quên họ.

"Thật sao, lần sau em phải đi xem mới được!" Diệp Liên phấn khích nói.

Như Lai Phật Tổ trước đây, cô chỉ thấy trên TV, không ngờ lại tồn tại thật.

"Được, Tây Phương nhất định hoan nghênh!" Hai người vội vàng gật đầu.

Diệp Thanh vì cô bé này mà không tiếc thông báo cho cả Hồng Hoang.

Nếu bám được vào mối quan hệ này, sau này mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tuy nhiên, họ không biết rằng, một chuyến đi của Diệp Liên, đã khiến cả Tây Phương gà chó không yên.

Như Lai Phật Tổ suýt nữa đã đập đầu vào tường!

"Diệp Thanh đạo hữu, nghe nói ngài nhận một vị muội muội!

Bần đạo đặc biệt đến chúc mừng!" Sau Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Lão Tử và Thông Thiên cũng đến.

Lão Tử trong tay cầm một hộp đan, xem ra là tặng đan dược.

Chỉ có điều, khi thấy tu vi của Diệp Liên, lập tức ngẩn người.

"Đại La Kim Tiên?" Lão Tử ngơ ngác, Diệp Thanh từ đâu ra một cô em gái Đại La Kim Tiên vậy?

"Chào hai vị lão gia gia!" Diệp Liên vội vàng chào.

“Ha ha, chào cô bé, này, tặng cho ngươi!” Lão Tử đưa chiếc hộp qua.

Diệp Liên nhận lấy, mở ra xem: “Ồ, đan dược, ngài là luyện đan sư ạ?” “Ha ha, không sai, là luyện đan sư số một thế giới Hồng Hoang, Thái Thanh Tôn Giả!” Tiếp Dẫn vội vàng giải thích.

“Thái Thanh Tôn Giả?

Đó không phải là Thái Thượng Lão Quân sao?” Diệp Liên ngẩn người, rồi nhìn sang lão già bên cạnh.

Nếu đây là Thái Thượng Lão Quân, lão già râu trắng lúc trước là Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy vị này chắc là Thông Thiên giáo chủ.

“Khụ khụ, Thái Thượng Lão Quân chỉ là phân thân của ta ở Thiên Đình mà thôi!” Lão Tử ho nhẹ hai tiếng, nói.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân đều đến.

Cả Phục Hy, Hiên Viên, Thần Nông cũng vậy.

Phàm là những người có giao tình với Diệp Thanh, lại cùng vai vế, gần như đều đến Thanh Liên Cư.

Người tặng quà, người chúc mừng.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu đang quản lý Địa Phủ cũng đến.

Nếu đã là em gái của Vu Chủ, tự nhiên cũng là nửa chủ nhân.

Chỉ có điều, Thập Nhị Tổ Vu tương đối nghèo, không có gì đáng giá để tặng.

Ngược lại Hậu Thổ và Huyền Minh, lại rất nhanh chóng làm quen với Diệp Liên.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đến tìm Diệp Thanh gây phiền phức không còn mặt mũi nào.

“Được rồi, cảm tạ các vị đã đến chúc mừng, ta thay mặt xá muội cảm ơn!” 124.

“Chính cái gọi là có qua có lại, hôm nay ta sẽ lấy ra một ít thi thể Hỗn Độn Thần Ma để các vị mang về tu luyện, tham ngộ Đại Đạo.” Lời vừa dứt, Diệp Thanh tiện tay phất một cái.

Trên mặt đất xuất hiện mấy chục thi thể Hỗn Độn Thần Ma.

Đám Thánh Nhân thấy vậy, nào còn phong thái Thánh nhân, trực tiếp lao lên tranh giành.

Diệp Liên thấy vậy, một trận ngơ ngác.

Mặc dù mấy cái thi thể này trông như quái thú, nhưng cũng quá ghê tởm đi.

Sao đám người này lại coi chúng như bảo bối vậy?

“Tiểu muội, những thứ này là chí bảo, có thể tham ngộ Đại Đạo.” “Thế giới chúng ta đang ở, là Hỗn Độn thế giới, sau này em sẽ từ từ hiểu ra!” Diệp Thanh dường như biết được suy nghĩ của em gái, liền giải thích.

“Vâng!” Diệp Liên gật đầu, cô đã là Đại La Kim Tiên rồi, có chuyện gì kỳ lạ hơn nữa cũng có thể chấp nhận.

Chẳng mấy chốc, đám đông tan đi.

Lần này, ai cũng có thu hoạch, đặc biệt là Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhận được một thi thể Hỗn Độn Thần Ma đã khai mở linh trí.

Thực ra, đây là Diệp Thanh cố ý.

Coi như là công lao bảo vệ Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Bây giờ ở Thanh Liên Cư, chỉ còn lại Diệp Thanh, Nữ Oa và Diệp Liên ba người.

Diệp Liên nhìn Nữ Oa hỏi: “Chị thật sự là Nữ Oa nương nương?” Cô bé bây giờ có chút không dám tin.

“Ừ, ta là Nữ Oa, ta đã tạo ra Nhân tộc.” Đến bây giờ, Nữ Oa cũng dứt khoát thừa nhận.

Sau đó, cô bé chớp chớp mắt hỏi: “Nếu chị là Nữ Oa, vậy chị đã gả cho anh trai em rồi sao?” Nữ Oa đã tạo ra Nhân tộc, bao nhiêu năm sau cô mới được sinh ra.

Bây giờ thì hay rồi, Nữ Oa lại trở thành chị dâu.

Nữ Oa nghe vậy, trực tiếp ngơ ngác.

Câu hỏi này phải trả lời thế nào đây?

Nàng nhìn về phía Diệp Thanh, sắc mặt hơi trầm xuống.

Đều là do tên anh trai trời đánh này bày ra!

Diệp Liên chấp nhận mọi thứ, bắt đầu bế quan trong Thanh Liên Cư.

Mấy trăm năm tiếp theo, Hồng Hoang có Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên bảo vệ, vô cùng ổn định.

Diệp Thanh, nhờ vào nhiều thi thể Hỗn Độn Thần Ma, đã lĩnh ngộ được các loại Đại Đạo.

Thập Nhị Tổ Vu cũng đã hấp thu hết sát khí trên người Ma Diệp, trở thành cường giả Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh.

Thực lực của Tam Thanh cũng đã tiếp cận Thiên Đạo Cảnh.

Phát triển nhanh nhất là Tây Phương.

Vô số Phật Đà, Bồ Tát, La Hán, Kim Cương đều có thực lực mạnh mẽ, có thể nói là binh hùng tướng mạnh.

Tuy nhiên, vào một ngày, một tiếng nổ lớn vang lên.

Cả Hồng Hoang rung chuyển.

Ngay sau đó, vạn dặm mây đen cuồn cuộn, bao trùm cả Hồng Hoang.

Sau đó, một luồng uy áp mạnh mẽ lan tỏa khắp Hỗn Độn.

"Khí tức hủy diệt!" Trong Hỗn Độn xa xôi, có một thế giới tràn ngập khí tức hủy diệt, được gọi là Băng Thiên thế giới.

Trên thế giới này, tất cả đều là sinh linh được sinh ra từ pháp tắc hủy diệt.

Họ là những người đầu tiên cảm nhận được luồng khí tức này.

"Truyền thuyết, trước khi Bàn Cổ khai thiên, Hủy Diệt nhất tộc chúng ta có một vị lão tổ, tên là Băng Thiên đạo nhân." "Ngài tham ngộ Hủy Diệt Đại Đạo, bạn sinh bảo vật là Hủy Diệt Chi Kiếm, có thể hủy diệt tất cả." "Chỉ tiếc là, lão tổ bị Đại Đạo tính kế, trong trận chiến với Bàn Cổ, đã thần hình câu diệt." "Hủy Diệt Chi Kiếm cũng không rõ tung tích." Tại một nơi có khí tức hủy diệt kinh khủng trong Băng Thiên thế giới, một lão giả áo đen từ từ mở mắt, giọng nói hóa thành đạo âm, truyền khắp Băng Thiên thế giới.

Chẳng mấy chốc, từng sinh linh tụ tập về nơi này.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, đã có hàng ngàn Thần Ma đến đây.

Phía trước nhất, có một nam một nữ hai người trẻ tuổi.

Nam tử là Lục Thiên, nữ tử là Lục Vân.

Cả hai đều có tu vi Đại Đạo Thánh Nhân Cảnh, tức là Thiên Đạo Cảnh.

Nhưng, Thiên Đạo cũng phân mạnh yếu, còn có cửu chuyển chi số.

Đạt đến cửu chuyển, mới có thể chứng đắc Đại Đạo.

Chỉ có điều, mỗi một chuyển đều khó như lên trời.

Xa xưa, Bàn Cổ cũng chỉ là Bán Bộ Đại Đạo Cảnh, tức là Thiên Đạo Ngũ Chuyển cảnh giới.

"Đạo Tôn, luồng khí tức hủy diệt kia, có phải là do Hủy Diệt Chi Kiếm phát ra không?" Lục Thiên hỏi.

"Không biết!

Nhưng không thể không đi xem xét." Lão giả lắc đầu, rồi lại trả lời một cách chắc chắn.

Mặc dù luồng khí tức hủy diệt này và pháp tắc hủy diệt mà họ tu luyện đồng tông đồng nguyên, nhưng có phải là do Hủy Diệt Chi Kiếm phát ra hay không, vẫn chưa thể biết.

Dù sao, trong Hỗn Độn tam thiên Đại Đạo cũng bao gồm pháp tắc hủy diệt.

Có lẽ có Thần Ma mới ra đời, hoặc Hỗn Độn chí bảo mang pháp tắc hủy diệt xuất thế.

Nhưng bất kể thế nào, đều có liên quan đến Băng Thiên thế giới, phải đi xem xét cho rõ.

"Đạo Tôn, vậy để con đi." Lục Thiên chắp tay xin mệnh.

"Được, ngươi và Lục Vân cùng đi, nhớ kỹ, nếu là Hủy Diệt Chi Kiếm, phải mang về Băng Thiên thế giới." Lão giả áo đen nói xong, liền biến mất không thấy.

Tại Không Gian thế giới, một lão giả áo trắng ngồi xếp bằng giữa hư không.

Ông cũng cảm nhận được luồng khí tức hủy diệt đó.

Lông mày hơi nhíu lại, miệng lẩm bẩm: "Hủy Diệt Chi Kiếm sắp xuất thế, thế giới Hồng Hoang liệu có thể chống đỡ được cường giả

của Băng Thiên thế giới không?" "Sư tôn, ngài nói là Hủy Diệt Chi Kiếm của Băng Thiên đạo nhân?" Bóng dáng Minh Nguyệt xuất hiện, đôi mắt như trăng sáng, kinh ngạc hỏi.

"Không sai, nếu không có gì bất ngờ, địa điểm xuất hiện của Hủy Diệt Chi Kiếm nên là thế giới Hồng Hoang!" "Chắc chắn, cường giả của Băng Thiên thế giới đang trên đường đến rồi." Lão giả nói xong, lại dặn: "Con đi đến Hồng Hoang tranh đoạt, nhưng tuyệt đối không được dính vào nhân quả." Tại Thiên Ma thế giới.

"Khí tức hủy diệt, từ thế giới Hồng Hoang truyền đến." "Ma Cầm, ngươi dẫn Thập Nhị Đại Ma Vương đến Hồng Hoang, nếu Hủy Diệt Chi Kiếm rơi vào tay người của Băng Thiên thế giới, thì trở về, nếu rơi vào tay người khác, cướp về cho ta." "Còn nữa, người của thế giới Hồng Hoang đã giết Ma Diệp của Thiên Ma thế giới chúng ta, mối thù này, tiện thể báo luôn!" Một người mặc áo choàng màu máu ngồi trên Cửu Thiên, trên người tỏa ra ma khí ngút trời.

Lời nói của hắn hình thành đạo vận, lan tỏa khắp Thiên Ma thế giới.

Rõ ràng, hắn chính là quy tắc Thiên Đạo của Thiên Ma thế giới, Ma Đạo chí tôn.

"Đệ tử lĩnh mệnh!" Chẳng mấy chốc, một nữ tử yêu diễm mặc y phục màu đỏ máu xuất hiện.

Cô cúi đầu trước người trên bầu trời, rồi dẫn theo mười hai nam tử che mặt rời đi.

Cùng lúc đó, Thời Gian thế giới, Âm Dương thế giới, Ngũ Hành thế giới đều cử người đi.

Một số người lý trí biết đây là kế của Đại Đạo, nên nghiêm lệnh đệ tử không được dính vào nhân quả.

Nhưng có người lại không cho là vậy.

Nếu đã là diệt thế đại kiếp, vậy bất kể thế nào cũng phải tranh đoạt khí vận Đại Đạo, tìm đường sống trong kẽ hở.

Hơn nữa, thế giới Hồng Hoang trong mắt họ, căn bản không đáng nhắc tới.

Dù sao, sinh linh của thế giới này đều là hậu thiên hình thành, không phải do bản nguyên hóa thành, căn bản không thể so sánh với họ.

Chương 146

Không lâu sau, đại quân của tam thiên thế giới hùng hổ kéo đến gần Hồng Hoang.

Mặc dù có thế giới chỉ có một hai người, hoặc vài chục người, nhưng ba ngàn thế giới cộng lại, cũng có đến hàng vạn người.

Giờ phút này, thế giới Hồng Hoang đối mặt với từng luồng uy áp pháp tắc mạnh mẽ.

Phàm là những người có tu vi dưới Thánh nhân, toàn bộ bị đè bẹp xuống đất, run lẩy bẩy.

Chỉ có Thánh nhân mới có thể chống đỡ.

Bởi vì chúng quá mạnh.

Kẻ mạnh nhất đã đạt đến Thiên Đạo Nhất Chuyển cảnh giới.

Kẻ yếu nhất, cũng là Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh.

"Diệp Thanh, rốt cuộc là chuyện gì?" Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa và các vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác đều bị dọa chạy ra.

Đang bế quan yên ổn, đột nhiên Cửu Thiên gầm thét, mây đen che đỉnh? 125.

Ngay sau đó, hàng vạn luồng uy áp Hỗn Độn Thần Ma rợp trời dậy đất ập đến.

"Hỗn Độn dị bảo xuất thế, ở trong thế giới Hồng Hoang của chúng ta." Diệp Thanh nhíu chặt mày.

Lần này chơi lớn rồi.

Đại Đạo đã cho thế giới Hồng Hoang một liều thuốc cực mạnh.

Hỗn Độn dị bảo, đó là thứ mà ngay cả Hỗn Độn Thần Ma cũng tranh giành.

“Sao?

Hỗn Độn dị bảo lại xuất hiện ở thế giới Hồng Hoang?” Lão Tử ngẩn người.

Hỗn Độn dị bảo chỉ có thể sinh ra trong Hỗn Độn, sao có thể sinh ra ở Hồng Hoang?

Mọi người đều biết, Hồng Hoang nhiều nhất chỉ có thể sinh ra Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo.

Hỗn Độn dị bảo xuất hiện ở Hồng Hoang, có chút hoang đường.

“Nếu ta đoán không sai, Hỗn Độn dị bảo này mang pháp tắc hủy diệt, e rằng là bạn sinh bảo vật của Băng Thiên đạo nhân, người xếp thứ mười trong ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma năm đó, Hủy Diệt Chi Kiếm!” Diệp Thanh nói.

Xem ra là ảnh hưởng từ việc Bàn Cổ khai thiên. 126.

Năm đó Bàn Cổ giết Băng Thiên đạo nhân, Hủy Diệt Chi Kiếm đã rơi vào trong trời đất do Bàn Cổ khai mở.

Không ngờ, đây hẳn là sự chuẩn bị sớm của Đại Đạo, để tạo điều kiện cho kế hoạch tính kế ba ngàn thế giới hiện tại.

“Hủy Diệt Chi Kiếm?” Tam Thanh và các Thánh nhân khác đều nhìn nhau.

Chỉ nghe tên thôi, đã biết nó mạnh đến mức nào.

Hơn nữa, đây là Hỗn Độn chí bảo xếp thứ mười, là vật chủ sát phạt.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Bọn họ bây giờ đang hoảng vô cùng.

Trước đó Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên ở trong Hỗn Độn, còn có đường tiến lui.

Bây giờ, Hủy Diệt Chi Kiếm xuất hiện ở Hồng Hoang, đây là một đại tai nạn.

"Hậu Thổ, mở cửa Địa Phủ, thu toàn bộ sinh linh Hồng Hoang vào Địa Phủ, có thể bảo toàn tính mạng." "Người có tu vi Thánh nhân, lập tức tìm kiếm nơi Hỗn Độn chí bảo có thể xuất hiện!" "Cường giả Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh, theo ta trấn thủ Hồng Hoang." Nói xong, Diệp Thanh tiện tay triệu hồi Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Vù!

Trên Thanh Liên, từng luồng Hỗn Độn chi lực tỏa ra, chống lại uy áp.

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, vạn pháp bất xâm, uy lực quả nhiên phi phàm.

Chẳng mấy chốc, những sinh linh dưới Thánh nhân đã có thể tự do đứng dậy, và bắt đầu tràn vào Địa Phủ.

Trong Hỗn Độn ngoài Tam Thập Tam Thiên, có một tòa cung điện, là Tử Tiêu Cung.

Không sai, đó là đạo trường của Hồng Quân.

Lúc này, ánh mắt Hồng Quân trầm xuống, nhìn về đại địa Hồng Hoang, miệng lẩm bẩm: "Kẻ nên đến đã đến, kẻ không nên đến cũng đã đến." "Biến số, nếu ngươi có thể ngăn cản diệt thế đại kiếp, ta, Hồng Quân, liền có thể vượt qua Thiên Đạo, trực tiếp chứng đắc Đại Đạo." "Đến lúc đó, cả thế giới Hỗn Độn, đều sẽ hành động theo ý chí của ta." Tại thế giới Hồng Hoang.

“Chuyện gì vậy?

Ta không thể sử dụng pháp lực!” “A, ta cũng không thể sử dụng pháp tắc.” “Không ổn, lực tịnh hóa của Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên chiếu rọi, thế giới Hồng Hoang vạn pháp bất xâm.” Một số Tiên Thiên Thần Ma đã vào Hồng Hoang, đều hoảng hốt.

Đùa à, họ đều là do bản nguyên pháp tắc của Đại Đạo hóa thành, sở trường là pháp lực.

Trừ phi là pháp tắc sức mạnh như của Bàn Cổ, mới không bị ảnh hưởng bởi Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Chỉ có điều, có thân thể Tiên Thiên Thần Ma, sức mạnh cũng vô cùng cường hãn.

Vì vậy, những người đó bắt đầu phá hoại ở Hồng Hoang, như muốn đào sâu ba thước, tìm ra Hủy Diệt Chi Kiếm.

“Các ngươi vào Hồng Hoang của ta, lại phá hoại thế giới của ta, đáng chết!” Đột nhiên, giọng nói của Diệp Thanh truyền khắp Hồng Hoang.

Lão Tử và các cường giả Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh khác lần lượt ra tay.

Diệp Thanh ôm Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, phất tay tế ra Hỗn Độn Chung.

Keng!

Tiếng chuông lan tỏa, định trụ địa hỏa phong thủy, cấm cố thời gian và không gian.

Lão Tử dùng Thái Cực Đồ, trấn áp chư thiên Thần Ma.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phất Bàn Cổ Phiên, từng luồng Hỗn Độn chi lực, hóa thành vô biên công kích, trấn sát một đám Tiên Thiên

Thần Ma tu vi thấp.

Thông Thiên giáo chủ cũng vậy.

Tru Tiên Tứ Kiếm, uy lực mạnh mẽ.

Đặc biệt là khi đám Hỗn Độn Thần Ma đó không thể sử dụng pháp tắc chi lực, căn bản không đáng nhắc tới.

"Thật sự tưởng đây là làng cho quỷ tử vào càn à?" Diệp Thanh nhìn cảnh này, trong lòng cười lạnh.

Mặc dù Hồng Hoang không có Tiên Thiên Thần Ma do bản nguyên sinh ra, nhưng gần như mỗi người đều có một kiện pháp bảo.

Cộng thêm có Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, trong phút chốc khiến chúng tổn thất một nửa.

"Mọi người tản ra, tìm kiếm nguồn gốc khí tức hủy diệt." Đột nhiên, trong đám đông vang lên một giọng nói.

Đám Hỗn Độn Thần Ma đó lập tức phân tán, đồng thời để lại một số cường giả Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh trở lên, để chống lại công kích của Diệp Thanh.

Một số cường giả Thiên Đạo Cảnh có thể bỏ qua sự tịnh hóa của Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Dù sao, tu vi của Diệp Thanh cũng chỉ có vậy.

Nếu hắn là Thiên Đạo Cảnh, e rằng Minh Nguyệt, Phong Dương, Lục Thiên cũng không thể vượt qua nửa bước.

"Diệp đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi!" 127.

Minh Nguyệt đứng giữa hư không, xa xa đối mặt với Diệp Thanh.

Thân mặc y phục trắng, chân trần nhẹ nhàng, không linh xuất trần.

"Minh Nguyệt đạo hữu, chẳng lẽ cũng nhân cơ hội phá hoại thế

giới Hồng Hoang của ta?" Diệp Thanh thần sắc nghiêm nghị.

Mặc dù ngươi trông xinh đẹp, nhưng nếu gây bất lợi cho Hồng Hoang, ta cũng sẽ đánh.

"Diệp đạo hữu hiểu lầm rồi, sư tôn chỉ bảo ta đến xem cho biết thôi!

Ngươi xem, Không Gian thế giới cũng chỉ có mình ta!" "Hơn nữa, ta cũng không động thủ!" Minh Nguyệt giải thích.

"Hừ, biết điều đấy!" Diệp Thanh hừ một tiếng, không để ý đến Minh Nguyệt, trực tiếp xuyên qua hư không, đến một nơi khác.

Đây là Bắc Câu Lô Châu, địa bàn của Yêu tộc.

Nữ Oa, Đông Hoàng, Đế Tuấn, Phục Hy đều ở đây, ngăn cản đám Thần Ma ngoại giới phá hoại Hồng Hoang.

Hơn nữa, một số Yêu tộc không kịp rút lui, bị Hỗn Độn Thần Ma tập kích, thương vong thảm trọng.

"Chết hết cho ta!" Nữ Oa nổi giận, từ sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu tộc suy yếu, còn lại không nhiều.

Mấy tên này vừa vào đã bắt đầu tàn sát, thật sự coi Hồng Hoang là bùn đất sao?

Trong sát na, Hồng Tú Cầu vung lên, mấy chục Hỗn Độn Thần Ma biến thành thi thể.

Diệp Thanh thấy vậy, lấy ra Thí Thần Thương.

Lực sát phạt kinh khủng, tiêu diệt đám người này.

"Diệp Thanh, Hủy Diệt Chi Kiếm có lẽ không ở đây!" Nữ Oa ngẩng đầu, nói với Diệp Thanh.

Thực tế, mọi người đều đang tìm kiếm điểm xuất thế của Hủy

Diệt Chi Kiếm.

Ai có thể đến đầu tiên, sẽ chiếm được vị trí có lợi.

Mặc dù Diệp Thanh biết đây là kế của Đại Đạo, nhưng Hủy Diệt Chi Kiếm đã xuất hiện trên địa bàn của mình, sao có thể để người khác cướp đi?

Đặc biệt là khi người ta đang ở đây đốt phá cướp bóc.

"Ừm, tiếp tục tìm kiếm!" Diệp Thanh nói.

Nữ Oa và những người khác gật đầu, gom những Yêu tộc còn sót lại, đưa vào Địa Phủ.

Diệp Thanh vừa định rời đi, lại thấy hư không bị phá vỡ, Minh Nguyệt lại xuất hiện.

"Diệp đạo hữu, pháp tắc không gian của ngươi so với trước đây lại tinh tiến không ít nhỉ!" Cô cười nói.

"Liên quan gì đến ngươi!" Diệp Thanh có chút không vui.

Ta đang bận, theo ta làm gì?

Ngay sau đó, Diệp Thanh trực tiếp phá vỡ hư không, đến Nam Chiêm Bộ Châu.

Đây là nơi của Nhân tộc.

Diệp Thanh đã sớm để Thập Nhị Tổ Vu canh giữ ở đây, nên không có chuyện gì.

"Vu Chủ!" Thập Nhị Tổ Vu thấy Diệp Thanh, vội vàng cúi đầu.

"Ở đây có gì khác thường không?" Diệp Thanh hỏi.

"Không có!" Thập Nhị Tổ Vu lắc đầu.

Pháp tắc hủy diệt tràn ngập cả thế giới Hồng Hoang.

Chương 147

Thật sự là trong một thời gian ngắn khó mà phát hiện được nguồn gốc ở đâu.

Lúc này, Diệp Thanh nhíu chặt mày.

Nơi hắn tập hợp là ở Đông Thắng Thần Châu, sau đó lại đến Bắc Câu Lô Châu, rồi bây giờ là Nam Chiêm Bộ Châu.

Ba châu này, là những nơi Hủy Diệt Chi Kiếm có khả năng xuất hiện nhất, nhưng đều không phát hiện ra manh mối.

Chẳng lẽ… ở Tây Ngưu Hạ Châu?

Nơi của Phật môn?

Nhưng ở đó có đông đảo đệ tử Phật môn, nếu phát hiện, chắc chắn đã thông báo cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quay về rồi.

Bây giờ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẫn đang tìm kiếm.

"Diệp đạo hữu, chạy nhanh như vậy làm gì, ta lại không ăn thịt ngươi!" Đúng lúc này, Minh Nguyệt lại từ hư không chui ra.

"Ồ, mười hai Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh?

Đều là nhục thân thành Thánh?" Minh Nguyệt thấy Thập Nhị Tổ Vu, lông mày hơi nhíu lại.

Mặc dù người nhục thân thành Thánh không ít, nhưng ở thế giới Hồng Hoang này, dưới pháp tắc tiên đạo, không phải đều tu nguyên thần sao?

Bây giờ lại xuất hiện mười hai cường giả nhục thân thành Thánh, thật có chút kỳ lạ.

"Vu Chủ, chẳng lẽ lại là Vu Hậu?" Thập Nhị Tổ Vu nhìn Minh

Nguyệt, trực tiếp mở miệng.

Tại sao lại dùng từ "lại"?

Bởi vì đã có ba Vu Hậu rồi: Nữ Oa, Hi Hòa, Thường Hi, bây giờ lại có một Minh Nguyệt.

"Vu Hậu, là gì vậy?

Nhưng, cái tên nghe không tệ." "Được, từ hôm nay, ta tên là Vu Hậu!" Minh Nguyệt thân là Hỗn Độn Thần Ma, không hiểu những thứ lằng nhằng này, càng không hiểu tình cảm và quan hệ.

Nào có biết Vu Hậu có ý nghĩa gì?

Nhưng Diệp Thanh nghe vậy, mặt mày ngơ ngác.

"Nữ nhân này, nói bậy gì vậy?" "Sao?

Không được à?

Ta muốn làm Vu Hậu!" Minh Nguyệt nghiêm túc nói.

Phụ nữ à, quả là sinh vật kỳ lạ, càng không cho, càng muốn làm.

Cảnh này, khiến Thập Nhị Tổ Vu không khỏi giơ ngón tay cái lên, ý như muốn nói: "Vu Chủ, ngầu thật!

Ngay cả Hỗn Độn Thần Ma ngoại giới cũng bị ngài thu phục." "Thật không thể nói lý!" Diệp Thanh liếc Minh Nguyệt một cái.

Ta với ngươi thân quen lắm sao?

Sao lại mặt dày mày dạn muốn làm nữ nhân của ta?

Hơn nữa, ngươi là Hỗn Độn Thần Ma, không chừng sau này là kẻ thù của chúng ta.

Ngay sau đó, Diệp Thanh phá vỡ không gian, dẫn Thập Nhị Tổ Vu đến Phật môn Tây Phương.

Giờ phút này, gần như tất cả mọi người đều đã đến đây.

“Diệp Thanh tôn giả.” “Diệp Thanh đạo hữu.” “Sư phụ.” “Diệp Thanh!” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tam Thanh, Na Tra, Nữ Oa, Hi Hòa và những người khác đều vây lại.

Vị trí của họ, chính là phía bắc núi Tu Di.

Phía bên kia, đám Hỗn Độn Thần Ma ngoại giới do Lục Thiên, Lục Vân dẫn đầu, đứng ở phía nam núi Tu Di.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều đang dán chặt vào núi Tu Di.

“Diệp đạo hữu, sao không đợi ta!” Minh Nguyệt lại đuổi theo, đến bên cạnh Diệp Thanh.

Đôi mắt đó nhìn về phía Nữ Oa, nói: “Hóa ra Nữ Oa đạo hữu cũng ở đây.” “Diệp Thanh, cô ta là ai vậy?” Hi Hòa, Thường Hi không quen Minh Nguyệt, nên hỏi.

“Một con điên!” Diệp Thanh nói.

Mặc dù là cường giả của Không Gian thế giới, nhưng cũng không thể tùy tiện làm vợ người khác chứ?

Hơn nữa, ta có đồng ý đâu?

Nhưng, Minh Nguyệt vội vàng biện giải, nói: “Ta mới không phải con điên, ta là Vu Hậu!” Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều ngây người.

Thường Hi, Hi Hòa, Nữ Oa nhìn nhau một cái, sau đó trừng mắt nhìn Diệp Thanh.

Rồi đi đến trước mặt Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt đạo hữu, lời này không thể nói bừa!” Nữ Oa có chút không vui.

Đừng tưởng là Hỗn Độn Thần Ma, đừng tưởng mình xinh đẹp, là có thể tùy tiện cướp chồng người khác?

“Nữ Oa đạo hữu, chẳng lẽ ngươi cũng là Vu Hậu?” Minh Nguyệt không hiểu hỏi.

“Hừ, chúng ta đều là Vu Hậu của Diệp Thanh, nhưng ngươi thì không!” Hi Hòa hừ một tiếng.

Mặc dù tu vi không bằng Minh Nguyệt, nhưng không có nghĩa là không thể tuyên bố chủ quyền của mình?

“Ồ?

Đều là Vu Hậu, Vu Hậu được ưa chuộng vậy sao!” Nghe vậy, ba nữ nhân ngơ ngác.

Hóa ra, Minh Nguyệt không biết ý nghĩa của Vu Hậu?

“Minh Nguyệt đạo hữu, ngươi không hiểu Vu Hậu là gì?” Nữ Oa hỏi.

“Không hiểu!” Minh Nguyệt lắc đầu.

Mọi người: “…” Không hiểu Vu Hậu đại diện cho cái gì, vậy mà cũng đòi làm.

Nữ Oa nghe vậy, lại gần Minh Nguyệt, giải thích một phen.

“Hả?…” Minh Nguyệt mặt đỏ bừng, giận dữ quát Diệp Thanh một tiếng: “Lưu manh.” Sau đó độn vào hư không, biến mất không thấy.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Diệp Thanh.

“Này, nhìn ta làm gì?

Chính cô ta nói, không liên quan gì đến ta!” Diệp Thanh thật sự bất lực.

“Đúng rồi, sao tất cả mọi người đều tập trung ở đây?” Vừa rồi bị

chuyện của Minh Nguyệt làm gián đoạn.

Bây giờ Diệp Thanh nhìn lại, không chỉ sinh linh Hồng Hoang, mà cả sinh linh ngoại giới, cũng đều tập trung gần núi Tu Di.

"Diệp Thanh đạo hữu, ta nghi ngờ, nguồn gốc pháp tắc hủy diệt là từ núi Tu Di!" Lão Tử nói.

Mọi người đã tìm khắp ba châu còn lại, cuối cùng đều đến Tây Ngưu Hạ Châu.

Gần núi Tu Di, họ cảm nhận được khí tức hủy diệt mạnh mẽ.

Những người khác chắc chắn cũng vậy, nếu không cũng sẽ không dừng lại ở đây.

"Không thể nào?

Hủy Diệt Chi Kiếm chẳng lẽ ở núi Tu Di?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng rung động.

Đây là trung tâm của Tây Phương, là chủ đạo trường của Phật môn.

Nếu Hủy Diệt Chi Kiếm xuất thế ở đây, hậu quả có thể tưởng tượng được.

E rằng cả Phật môn đều sẽ gặp tai ương.

"Không, có khả năng!" Ánh mắt Diệp Thanh nhìn vào trong núi Tu Di.

Luồng pháp tắc hủy diệt đó đang lượn lờ bốc lên, giao thoa với phật quang.

Do khí vận Phật môn hưng thịnh, phật quang mạnh mẽ, đã che đậy khí tức của pháp tắc hủy diệt, khiến mọi người không trực tiếp phát hiện ra.

Nhưng bây giờ, nếu mọi người đã tìm đến đây, chắc chắn có thể cảm nhận được một chút.

Hơn nữa, mây đen trên trời cũng đang tụ tập về đây.

Chỉ lát nữa thôi, Hủy Diệt Chi Kiếm sẽ xuất thế.

Chẳng mấy chốc, trên trời mây sấm cuồn cuộn.

Rầm!

Một tia sét màu tím đánh xuống, trực tiếp đánh vào núi Tu Di.

Vù!

Trong chớp mắt, một luồng khí tức hủy diệt xông thẳng lên trời, khiến Phật môn chấn động.

Một số tượng Phật lớn nhỏ trong Phật môn đều bị pháp tắc hủy diệt phá hủy.

Ngay cả các Phật Đà, Bồ Tát lớn nhỏ ở núi Tu Di cũng đều bay ra ngoài.

"Không… không thể nào!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, lòng đau như cắt.

Phật môn phát triển qua vô số nguyên hội, lẽ nào lại bị hủy trong một sớm một chiều?

Rầm!

Lại một tia sét nữa đánh xuống.

Cả núi Tu Di bị chẻ làm đôi.

Một thanh trường kiếm đen kịt từ dưới đất từ từ bay lên.

Trên thanh trường kiếm, mang theo pháp tắc hủy diệt mạnh mẽ vô cùng.

Toàn bộ kiến trúc trên núi Tu Di, trong khoảnh khắc hóa thành tro

bụi.

“Hủy Diệt Chi Kiếm xuất hiện!” “Lục Vân, dẫn các đệ tử đoạn hậu, ta đi lấy kiếm!” Phía nam núi Tu Di, Lục Thiên bay ra.

Hắn là đại diện của Băng Thiên thế giới, cũng là cường giả Thiên Đạo Cảnh, không bị ảnh hưởng bởi Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên của Diệp Thanh, trên người bao quanh pháp tắc hủy diệt, một mình lao về phía Hủy Diệt Chi Kiếm.

Do thanh kiếm này vốn là của Băng Thiên đạo nhân, nên những người khác không động thủ.

Đặc biệt là Ma Cầm.

Tay cầm Thiên Ma Cầm, sau lưng là mười hai Ma Vương đứng thẳng.

Ánh mắt của cô ta lướt qua lại giữa Hủy Diệt Chi Kiếm và Diệp Thanh.

Mục đích lần này, chỉ là để báo thù cho Ma Diệp.

Đương nhiên, nếu Lục Thiên không cướp được Hủy Diệt Chi Kiếm, cô ta cũng không ngại mang về Thiên Ma thế giới.

Chương 148

“Hừ, cướp đồ trên địa bàn của ta?

Đã hỏi chủ nhân ở đây chưa?” Đột nhiên, Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng.

Hắn ôm Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, tay cầm Thí Thần Thương, trực tiếp đâm về phía Lục Thiên.

Binh!

Lục Thiên giơ tay phất một cái, một thanh đại kiếm đen kịt xuất hiện, chặn lại Thí Thần Thương.

Hỗn Độn Thần Ma, mặc dù chủ yếu dựa vào thân thể Tiên Thiên Thần Ma, nhưng cũng có bảo vật.

Bảo vật của Lục Thiên, chính là thanh đại kiếm này.

Mặc dù hình dáng không đẹp, nhưng dù sao cũng là cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Chí Bảo.

Vì vậy, một kiếm vung xuống, đã đánh bật một đòn của Diệp Thanh.

“Tiểu tử, dám cản đường ta?

Tìm chết!” Lục Thiên là ai?

Cường giả Thiên Đạo Cảnh.

Thấy Diệp Thanh không phải Thiên Đạo Cảnh, liền tỏ ra khinh thường, sau đó chém tới.

Pháp tắc hủy diệt hủy thiên diệt địa đó lan ra, khiến cả Tây Phương đều bị ảnh hưởng.

“Mau, chúng ta cùng ra tay, ngăn cản pháp tắc hủy diệt!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng hét lên.

Tim họ đang rỉ máu.

Thanh Hủy Diệt Chi Kiếm đáng chết đó, không thể chọn một nơi tốt hơn sao?

Cứ phải xuất hiện ở Tây Phương!

“Mọi người cùng ra tay!

Bảo vệ Tây Phương!” Lão Tử lên tiếng, mọi người lần lượt ra tay.

Mặc dù cường giả không nhiều, nhưng dù sao cũng là một luồng sức mạnh.

Trong núi Tu Di, Diệp Thanh giơ tay phất một cái, Hỗn Độn Châu lơ lửng trên đỉnh đầu.

Sau đó, hắn điều động sức mạnh trong Hỗn Độn Châu, rót vào Thí Thần Thương, rồi đột nhiên đâm xuống Lục Thiên.

Rầm!

Diệp Thanh sử dụng Lực Chi Pháp Tắc, một lực phá vạn pháp.

Một thương bá đạo như vậy, trực tiếp đánh bay Lục Thiên ra ngoài.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Một tu sĩ Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh lại đánh bay cường giả Thiên Đạo Cảnh?

“Hỗn Độn Châu?

Hỗn Độn Châu của Hỗn Độn lão tổ, sao lại ở trong tay ngươi?” Sau đó, trong đám Hỗn Độn Thần Ma ngoại giới, đột nhiên vang lên

một tiếng kinh ngạc.

Hỗn Độn Châu?

Hỗn Độn Thần Ma ngoại giới đều ngẩn người.

Mọi người đều biết, đó là bạn sinh Hỗn Độn pháp bảo của Hỗn Độn lão tổ.

Còn về Hỗn Độn lão tổ… đó là do một tảng đá Hỗn Độn trong thế giới Hỗn Độn hóa thành, nắm giữ Hỗn Độn pháp tắc xếp thứ tư Đại Đạo, thực lực có thể tưởng tượng được.

Năm đó, dưới kế của Đại Đạo, tất cả Hỗn Độn Thần Ma đều không thể không ra tay với Bàn Cổ, lần lượt vẫn lạc, bạn sinh Hỗn Độn pháp bảo không rõ tung tích.

Bây giờ, một sinh linh Hồng Hoang nhỏ nhoi, lại nắm giữ Hỗn Độn Châu.

Đây là Hỗn Độn pháp bảo có thứ hạng cao hơn cả Hủy Diệt Chi Kiếm!

Vô số Hỗn Độn Thần Ma, đều lộ ra vẻ tham lam.

Đương nhiên, họ không biết Hỗn Độn Châu ở trong tay Diệp Thanh, là do Hỗn Độn lão tổ và Bàn Cổ thiết kế.

“Tiểu tử, giao Hỗn Độn Châu ra đây!” “Tha cho ngươi không chết!” Có người đứng ra, là một trong Thập Nhị Ma Vương của Thiên Ma thế giới.

Diệp Thanh thấy vậy, thần sắc lạnh đi.

Không nói nhiều lời, trực tiếp hấp thu sức mạnh từ Hỗn Độn Châu, rót vào Thí Thần Thương!

Thí Thần Thương xuyên thủng thời không, Lực Chi Pháp Tắc tuôn ra.

Sức mạnh cuồng bạo truyền ra từ đó, khiến Ma Vương kia sắc mặt biến đổi.

"Tiểu tử, đừng có ngông cuồng!" Mười một Ma Vương còn lại, lập tức xông lên.

Mười hai người đồng khí liên chi, kết trận đón một thương này.

Ma Cầm cũng vung Thiên Ma Cầm.

Keng!

Một đạo ma âm, chấn động hư không.

Chỉ có điều, Diệp Thanh tay cầm Thí Thần Thương, một lực phá vạn pháp.

Lực Chi Pháp Tắc, một đi không trở lại.

Mười hai Ma Vương đầu tiên không chịu nổi, lần lượt thổ huyết bay ngược ra ngoài.

Không gian liên tiếp vỡ nát.

Ma Cầm tương đối khá hơn một chút, đứng vững giữa hư không, khóe miệng có một tia máu.

Hỗn Độn Thần Ma ngoại giới hỗn loạn.

Diệp Thanh vừa đánh bay Lục Thiên, có thể coi là may mắn.

Bây giờ lại đánh lui cường giả của Thiên Ma thế giới, không còn một chút may mắn nào.

Một cường giả Thiên Đạo Cảnh, cộng thêm mười hai Bán Bộ Thiên Đạo, bố trí trận pháp, đều bại dưới tay Diệp Thanh.

Có thể thấy thực lực của hắn kinh khủng đến mức nào.

"Lực Chi Pháp Tắc, không hổ là pháp tắc khai thiên, quả nhiên cường hãn." Phong Dương nhíu mày.

Những người khác cũng phản ứng lại.

Lực Chi Pháp Tắc, xếp thứ nhất trong tam thiên Đại Đạo pháp tắc, là bá chủ không thể nghi ngờ. 128.

Nếu không, Bàn Cổ sao có thể khai mở được trời đất Hồng Hoang?

"Lực Chi Pháp Tắc, lại có Hỗn Độn Châu, tên này còn nắm giữ cả pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian, đúng là quái vật!" Hỗn Độn Thần Ma đã trải qua trận chiến lần trước, trong lòng có một vạn con thảo nê mã chạy qua.

Tam thiên Đại Đạo, tên này chiếm hết top bốn, thật khiến người ta ghen tị!

Nghe vậy, các Hỗn Độn Thần Ma khác kinh ngạc.

Không phải sinh linh Hồng Hoang yếu lắm sao?

Tình hình này là thế nào, nếu đây mà là yếu, thì họ không phải là gà mờ trong đám phế vật sao?

Còn phế vật hơn cả phế vật.

Diệp Thanh không biết suy nghĩ của mọi người.

Hắn quay đầu lại, Hủy Diệt Chi Kiếm đã xuất hiện.

Nếu không nhanh chóng luyện hóa, có thể sẽ trực tiếp độn vào hư không.

Hắn tiện tay phất một cái.

Ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Đấu Phiên, một vạn bốn ngàn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Phiên gào thét bay ra.

Đây là thứ hắn luyện chế trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Bây giờ, hắn muốn dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để phong tỏa núi Tu Di, tại chỗ luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm.

"Không ổn, hắn đang bố trí trận pháp!" 129.

Lục Vân phản ứng lại, khẽ quát một tiếng.

Lục Thiên, Ma Cầm và những người khác, cũng phản ứng theo.

Từng người một sắc mặt đại biến.

Một mình Diệp Thanh đã khó đối phó như vậy, nếu có thêm trận pháp trợ giúp, chẳng phải càng khó giải quyết hơn sao?

Tuyệt đối không được.

Trong nháy mắt, Lục Thiên, Lục Vân lần lượt ra tay, tranh đoạt Hủy Diệt Chi Kiếm!

Ma Cầm muốn báo thù, trước đó, sư phụ cũng đã giao phó, Hủy Diệt Chi Kiếm không được rơi vào tay người của Băng Thiên thế giới.

Nếu rơi vào tay người khác, đều phải cướp về.

Ba người lấy ra chí bảo, từng luồng công kích mạnh mẽ, tấn công về phía Diệp Thanh.

Nhưng, lấy Diệp Thanh làm trung tâm, một luồng tinh thần chi lực nồng đậm đến cực điểm lan ra.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Từng luồng tinh thần chi lực, triệt tiêu lẫn nhau với công kích của ba người.

Sắc mặt Lục Thiên ba người khó coi.

"Để các ngươi kiến thức sát trận thượng cổ của Hồng Hoang ta!" Diệp Thanh nhếch mép.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lần này, mạnh hơn xa hai lần trước.

Bởi vì người bố trận, đã vô hạn tiếp cận Thiên Đạo.

Cộng thêm ba trăm sáu mươi lăm vị Thánh nhân trấn giữ, cường giả Thiên Đạo Cảnh cũng có thể trấn áp.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, khống chế tốt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chặn chúng ở bên ngoài, ta luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm!" Không biết từ khi nào, Đế Tuấn và Thái Nhất đã xuất hiện sau lưng hắn.

"Vâng, chủ nhân, chúng ta nhất định sẽ kéo dài thời gian cho ngài." Nói về sự hiểu biết đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, phải kể đến Đế Tuấn và Thái Nhất.

Năm đó, nếu không phải Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Tam Thanh đừng hòng phá được trận này.

Cuộc chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc sẽ còn thảm liệt hơn.

Chương 149

Với thực lực hiện tại của Đế Tuấn và Thái Nhất, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chỉ có thể mạnh hơn.

Binh binh binh… Lục Thiên ba người không cam tâm, vẫn dốc sức công kích, nhưng không phá được đại trận.

"Mọi người cùng lên, tuyệt đối không thể để hắn lấy được Hủy Diệt Chi Kiếm!" Lục Thiên hét lớn với các Hỗn Độn Thần Ma khác.

Tuy nhiên, hiệu quả lại bình thường.

Bởi vì đám Hỗn Độn Thần Ma đó đều cảm nhận được uy lực mạnh mẽ của trận này.

Ánh sáng tinh thần mạnh mẽ đó, khiến chúng theo bản năng mà run rẩy.

Hơn nữa, Hủy Diệt Chi Kiếm là Hỗn Độn pháp bảo của Băng Thiên thế giới, liên quan gì đến ta!

Có lấy được, chắc chắn cũng phải đưa cho họ, chẳng phải là chết vô ích sao.

Vì vậy, một bộ phận người đứng xem náo nhiệt.

Chỉ có một bộ phận nhỏ, có giao hảo với Băng Thiên thế giới, mới lên giúp.

"Mọi người đều là Hỗn Độn Thần Ma, thủy tổ đều bị Bàn Cổ tiêu diệt, chẳng lẽ bây giờ lại muốn để một sinh linh Hồng Hoang, lấy được Hủy Diệt Chi Kiếm sao?" Ma Cầm cũng hét lên.

Không thể không nói, lời của cô ta tác dụng không nhỏ.

Lại có thêm nhiều Thần Ma tiến lên.

Nhiều Thần Ma như vậy cùng công kích, kẻ yếu nhất cũng là Bán Bộ Thiên Đạo.

Dù là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng sinh ra một tia rung động.

"Các ngươi vào trận, trấn giữ ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Đấu Phiên, ta luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm." Thấy vậy, Diệp Thanh nói với Nữ Oa và những người khác.

Nữ Oa đương nhiên không có ý kiến.

Tam Thanh và hai tên Tây Phương thì không vui!

Dựa vào cái gì?

Chúng ta giúp ngươi chặn đại địch, ngươi lại luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm.

Lợi lộc đều là của ngươi, chúng ta lại là kẻ đổ vỏ.

"Diệp Thanh, nói trước đi, ta có lợi ích gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên nhảy ra.

Ánh mắt lại nhìn về phía các sư huynh đệ, và hai tên Tây Phương.

Ý tứ quá rõ ràng.

Để mọi người cùng lên tiếng. 130.

"Diệp tôn giả làm vậy quả thực không phúc hậu, cái gọi là bảo vật, người thấy có phần." Chuẩn Đề cũng nói.

"Khụ khụ, Diệp tôn giả, Hủy Diệt Chi Kiếm xuất hiện ở Tây Phương của ta, vậy là có duyên với Tây Phương ta, nên do ta luyện hóa mới đúng." Tiếp Dẫn cũng không biết xấu hổ mà nói.

Hoàn toàn quên mất, vừa rồi nếu không có Diệp Thanh ra tay, Tây Phương đã toi đời rồi.

Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ không nói gì.

Nhưng Diệp Thanh lại nhìn về phía họ.

“Hai vị cũng có ý này?” Hai người gật đầu.

Hỗn Độn pháp bảo, ai mà không muốn!

Hiện tại, Diệp Thanh đã có Hỗn Độn Châu và Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, họ ngay cả một cọng lông cũng không có.

“Nếu đã vậy, thì được thôi, ta sẽ dỡ bỏ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chuyện còn lại, ta không nhúng tay vào.” “Dù sao ta cũng về Địa Phủ.” Diệp Thanh tỏ vẻ bất cần, không làm nữa.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là người đầu tiên sốt ruột.

“Đợi đã, Diệp tôn giả, Diệp đại gia, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không thể dỡ bỏ được, nếu không Tây Phương của ta toi đời.” Trận pháp mà dỡ bỏ, ai cản được đám Thần Ma này?

Nhiều Hỗn Độn Thần Ma như vậy mà quậy một trận, Tây Phương, chẳng phải sẽ nổ tung tại chỗ sao.

Tam Thanh cũng ngớ người.

“Diệp Thanh, bây giờ ngươi lấy cái này ra uy hiếp chúng ta, không phải quá đáng lắm sao!” Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói.

Lại nhìn về phía Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ, trong lòng thầm nghĩ, còn ngây ra đó làm gì, nói đi chứ!

Đó là Hỗn Độn pháp bảo đấy. "Ta uy hiếp đấy à?" Diệp Thanh lập tức khó chịu. "Uy hiếp rồi đó, có ngon thì đánh ta đi!" Thực lực mạnh, nói chuyện cũng cứng rắn.

Toàn tức, hắn không thèm nhiều lời, định gọi Đế Tuấn và Thái Nhất chuẩn bị triệt hạ trận pháp.

Nhìn bộ dạng này, đúng là muốn đánh nhau thật. "Diệp Thanh đạo hữu, vạn sự đều có thể thương lượng, trận pháp tuyệt đối không thể triệt hạ." Lão Tử cuối cùng cũng ngồi không yên.

Nếu trận pháp bị triệt hạ, tốt nhất là phương Tây gặp xui xẻo.

Nhưng nếu Diệp Thanh dứt khoát không làm, hậu quả mới thật sự nghiêm trọng.

Người sáng mắt đều nhìn ra được, thực lực của Diệp Thanh là mạnh nhất, lại có Thập Nhị Tổ Vu, một chiến lực cường đại.

Không có bọn họ, Hồng Hoang sẽ gặp tai ương. "Diệp Thanh đạo hữu, đừng kích động." Thông Thiên giáo chủ cũng nói. "Diệp Thanh, đừng có khinh người quá đáng!" "Chẳng lẽ ngươi muốn độc chiếm hết tất cả lợi ích hay sao!" Thái độ của Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không tốt như vậy.

Lão ta tức đến mức suýt nữa nổi điên. "Thôi, ta thấy cứ triệt bỏ trận pháp, về Địa Phủ thôi, Đế Tuấn, Thái Nhất..." Diệp Thanh lắc đầu, tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Nếu là Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ, hắn còn nể mặt, nhưng lão già Nguyên Thủy này gào thét cái gì, khiến hắn rất khó chịu.

Cũng không xem lại mình có tư cách đó không.

Nhưng những người khác muốn nói lại thôi. "Không thể triệt, không thể triệt!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cuống cả lên.

Triệt hạ rồi, phương Tây thật sự tiêu đời.

Hỗn Độn pháp bảo gì đó, cút xéo hết đi!

Cơ nghiệp mới là quan trọng hơn. "Thái Thanh đạo hữu...

Mau tỏ thái độ đi, phương Tây của chúng ta phát triển đến ngày nay không hề dễ dàng." "Xem như nể tình ta khổ cực bao nhiêu năm

nay, đồng ý với Diệp tôn giả đi." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gần như sắp khóc.

Hoàn toàn không còn chút uy nghiêm nào.

Giọng nói vừa dứt.

Ầm ầm ầm!

Đòn tấn công của Hỗn Độn Thần Ma ngày càng dữ dội.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận rung chuyển, dấy lên từng đợt tinh thần chi lực, một vài Thần Ma tương đối yếu ớt bị diệt sát ngay tại chỗ.

Toàn bộ không gian đều đang run rẩy kịch liệt!

Đến bây giờ, đã có hơn nghìn Thần Ma ra tay, chết cũng hơn trăm tên, mức độ thảm liệt của trận chiến có thể thấy rõ.

Nếu không có Nữ Oa ra tay giúp đỡ, chỉ dựa vào Đế Tuấn và Thái Nhất, trận pháp đã sớm bị phá vỡ.

Cùng lúc đó.

Dưới sự bao phủ của trận pháp, tại núi Tu Di, quy tắc hủy diệt kinh hoàng càng thêm tàn phá!

Nó trở nên ngày càng cuồng bạo.

Hủy Diệt Chi Kiếm trở nên bất ổn.

Dù sao đây cũng là Hỗn Độn pháp bảo.

Phật môn lại một lần nữa chịu đòn tấn công mang tính hủy diệt.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy cảnh này, trong lòng càng thêm rỉ máu, ánh mắt cầu xin vẫn nhìn về phía Tam Thanh, chỉ thiếu nước quỳ xuống cầu xin. "Hủy Diệt Chi Kiếm, ta có thể không luyện hóa, nhưng, đến lúc đó ta phải lấy thêm chút thi thể Hỗn Độn Thần Ma

mới được!" Lão Tử cuối cùng cũng lên tiếng.

Cứ kéo dài thêm nữa, trận pháp sẽ không chống đỡ nổi.

Trước đó, không chừng Hủy Diệt Chi Kiếm sẽ xảy ra chuyện trước, hủy diệt toàn bộ phương Tây trong chốc lát.

Dù sao, đó là quy tắc hủy diệt có sức phá hoại kinh người, uy lực của Hủy Diệt Chi Kiếm cũng không phải dạng vừa.

Lão tử còn có một suy tính khác.

Đó là, dù có được Hủy Diệt Chi Kiếm, e rằng cũng không chống đỡ nổi sự phản phệ của Băng Thiên thế giới.

Tốt nhất là đem nhân quả này tặng cho Diệp Thanh! "Nhất ngôn vi định!" Diệp Thanh lập tức gật đầu, bay vút đi, lao về phía Hủy Diệt Chi Kiếm.

So với Hủy Diệt Chi Kiếm, mấy cái thi thể Hỗn Độn Thần Ma thì có là gì.

Bên cạnh Hủy Diệt Chi Kiếm.

Một tay hắn tóm lấy Hủy Diệt Chi Kiếm, quy tắc hủy diệt kinh hoàng lập tức ập về phía Diệp Thanh. "Chút tử vật, cũng dám phản kháng!" Diệp Thanh khinh thường.

Sức mạnh của Hỗn Độn Châu tuôn ra.

Hắn khống chế Hủy Diệt Chi Kiếm, sau đó bắt đầu luyện hóa. "Nhân lúc này, mọi người mau lên, ta sẽ dốc toàn lực, tuyệt đối không thể để hắn luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm!" Lục Thiên và Lục Vân đều sốt ruột.

Hiện tại, Hủy Diệt Chi Kiếm không ổn định, mọi người trong ngoài phối hợp, có khả năng phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, xông vào đoạt lấy Hủy Diệt Chi Kiếm.

Đợi Diệp Thanh luyện hóa xong, mọi chuyện sẽ muộn.

Ba nghìn đại đạo, mỗi người đều thể hiện thần thông!

Công thế hung mãnh nhất, phải kể đến Ma Cầm, Thiên Ma Cầm vừa rung lên, ma âm liên hồi, chặn đứng từng đạo tinh thần chi lực.

Đồng thời, nàng ta còn dư sức tấn công Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 150

Tiếp theo, Lục Thiên và Lục Vân, thực lực cũng không yếu, quy tắc hủy diệt điên cuồng tàn phá, đối với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng có uy hiếp.

Thực sự hung hãn!

Dưới thế công liều mạng của bọn họ, bên trong lại có Hủy Diệt Chi Kiếm quấy phá, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trở nên lung lay sắp đổ.

Xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Phá trận đã ở ngay trước mắt. "Mọi người toàn lực ra tay!" Ma Cầm thấy vậy, đôi mắt đẹp sáng lên.

Thiên Ma Cầm rung động, ma âm điên cuồng cuốn tới, tấn công về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Những người khác cũng không chịu thua kém. "Mọi người mau lên, cùng nhau bảo vệ Đại Chu Thiên Tinh Đấu Phiên, tuyệt đối không thể để chúng phá vỡ đại trận!" Thấy tình hình này, Lão Tử dẫn đầu xông lên.

Hai tên vô lại phương Tây và Thông Thiên giáo chủ theo sát. "Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn về phía Diệp Thanh, hừ lạnh một tiếng, khỏi phải nói là khó chịu đến mức nào!

Lão ta cảm thấy Diệp Thanh đang cố ý nhắm vào mình, nếu không tại sao sư huynh vừa nói một câu, hắn liền đồng ý ngay lập tức. "Sư đệ, không mau lên!" Lão Tử thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn không động, vội vàng hét lớn.

Đã đến lúc sinh tử tồn vong, còn để tâm đến mấy ân oán cá nhân

nhỏ nhặt, sao lại không phân rõ trường hợp thế này?

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy bất mãn, nhưng cũng nhanh chóng xông lên, cùng nhau bảo vệ đại trận.

Trừ Diệp Thanh ra, sáu người mạnh nhất Hồng Hoang cùng với Nữ Oa, vì vậy khi họ tham gia, vết nứt liền khép lại, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ổn định trở lại. "Khốn kiếp!" Lục Vân chửi lớn một tiếng.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ tan thành mây khói. "Sư muội đừng hoảng, Hủy Diệt Chi Kiếm đâu có dễ luyện hóa như vậy, chúng ta vẫn còn thời gian." "Trận pháp này không thể chống đỡ mãi được, chỉ cần chúng ta không ngừng tấn công, trước khi hắn luyện hóa xong Hủy Diệt Chi Kiếm, chúng ta vẫn có thể thành công!" Lục Thiên cổ vũ.

Nghe Lục Thiên nói vậy, những người còn lại tinh thần đều phấn chấn lên. "Lục Thiên nói không sai, chỉ cần công phá trận pháp, chúng ta sẽ cùng nhau chia cắt Hồng Hoang thiên địa!" Ma Cầm lại thêm dầu vào lửa.

Chia cắt Hồng Hoang thiên địa!

Điều này thật có sức hấp dẫn!

Bởi vì, Hồng Hoang là thế giới do Bàn Cổ khai thiên hình thành, trong đó ẩn chứa vô số ảo diệu.

Trong chốc lát, lại có không ít Thần Ma tiến lên. "Không biết, bọn họ có thể chống đỡ được không?" Phong Dương vẫn đứng yên không động.

Trong hư không vô tận, Minh Nguyệt đứng đó. "Tên lưu manh thối, lần này xem ngươi làm thế nào!" Nàng khẽ nhổ một bãi nước bọt.

Nhớ lại cuộc gặp gỡ trước đó, sắc mặt nàng ửng hồng, trong lòng cũng có chút gợn sóng khó tả.

Ầm ầm ầm.

Công thế vẫn đang tiếp diễn.

Một năm, hai năm, ba năm... một vạn năm!

Theo số lượng Thần Ma ngày càng nhiều, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cuối cùng cũng không địch lại số đông, một lần nữa xuất hiện vết nứt, sau đó không ngừng mở rộng!

Nhưng Diệp Thanh vẫn đang luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm.

Bành!

Ngay lúc này, đại trận bị phá vỡ!

Lão Tử và những người khác đều thổ huyết.

Bọn họ đều đã cố hết sức. "Lần này xem ngươi chết hay không!" Lục Thiên là người đầu tiên xông vào, không thèm để ý đến Lão Tử, mục tiêu của hắn là Diệp Thanh! "Động đến Vu Chủ của ta, trước hết qua ải của bọn ta đã!" Thập Nhị Tổ Vu hét lớn một tiếng.

Sau đó, nhanh chóng kết trận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa kinh hoàng xuất hiện.

Ầm!

Trong hư không, vang lên một tiếng trầm đục.

Thân thể Bàn Cổ khổng lồ sừng sững hiện ra.

Tiếp đó, Khai Thiên Thần Phủ giơ cao, nhắm thẳng vào Lục Thiên đang xông tới, một búa bổ xuống!

Thời không huyễn diệt, nhật nguyệt thất sắc. "Đó... là Bàn Cổ!"

"Còn có Khai Thiên Thần Phủ." Lục Thiên kinh hãi thất sắc, thân thể không kìm được mà run rẩy dữ dội.

Dường như đó là phản ứng bản năng của cơ thể.

Rõ ràng, nỗi sợ hãi đối với Bàn Cổ Phủ đã khắc sâu trong huyết mạch của Thần Ma.

Bởi vì năm đó, Bàn Cổ chỉ bằng sức một mình, đã chém giết ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, nhân vật vô thượng này, cũng chính là dùng Khai Thiên Thần Phủ bổ ra Hỗn Độn.

Trận chiến đó, trừ một số ít Thần Ma ra, tất cả những người còn lại đều thân tử đạo tiêu.

Về phần Hỗn Độn lão tổ, nội tình chỉ có Diệp Thanh biết, các Thần Ma khác đều tưởng rằng, lão ta đã bị Bàn Cổ một búa bổ chết.

Dưới nỗi sợ hãi vô tận, Lục Thiên nào còn nhớ đến việc đối phó Diệp Thanh, hắn cũng giơ chí bảo Hắc Kiếm lên, đón đỡ Khai Thiên Thần Phủ.

Đó là bản năng tự vệ.

Hai bên va chạm.

Ầm!

Toàn bộ Hồng Hoang dường như sắp nổ tung.

Chí bảo Hắc Kiếm trực tiếp bị bổ gãy, Khai Thiên Thần Phủ không hề giảm thế mà lao về phía Lục Thiên.

Trong nháy mắt, một búa bổ xuống.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của Lục Thiên, thân thể hắn nổ tung, ý thức tan rã.

Lục Thiên, vẫn lạc!

Uy lực của một búa, kinh hoàng tột độ.

Lục Vân và những người khác đang định xông lên phía sau, động tác đều khựng lại, cả người đều sợ ngây ra, nội tâm vô cùng sợ hãi, không ai không run sợ. "..." Toàn bộ Thần Ma thân thể đều run lẩy bẩy.

Trong số rất nhiều Hỗn Độn Thần Ma, thực lực của Lục Thiên tuyệt đối xếp trong top ba, vậy mà lại bị một búa bổ chết.

Chỉ vỏn vẹn, một búa.

Hung danh của Bàn Cổ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Hôm nay đã được chứng kiến.

Thậm chí, bọn họ còn không dám nhìn thẳng vào chân thân của Bàn Cổ, vì có thể sẽ không kìm được mà cúi đầu bái lạy.

Nguyên nhân đơn giản, đó là Bàn Cổ!

Bàn Cổ đã chém giết ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma!

Bàn Cổ khai thiên tích địa! "Sao có thể, Bàn Cổ không phải đã chết sớm rồi sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây!" Lục Vân phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng.

Nhưng nếu nghe kỹ, vẫn có thể nghe ra giọng nói của nàng ta đang run rẩy, sự phẫn nộ chỉ để che giấu nỗi sợ hãi trong lòng.

Phí hết bao nhiêu công sức, mới phá được trận pháp.

Kết quả, lại xuất hiện Bàn Cổ, trong nháy mắt đã bổ chết Lục Thiên.

Đó là sư huynh của nàng ta. "Bàn Cổ, Bàn Cổ, sao có thể là Bàn Cổ, hắn đã sớm bị Đại Đạo tính kế hại chết, căn bản không thể nào là

Bàn Cổ được." Ma Cầm cũng đang gào thét trong lòng.

Vừa gào thét, nàng ta vừa nhìn về phía chân thân Bàn Cổ, nỗi sợ hãi trong đôi mắt như ngọn lửa, nhanh chóng bùng cháy.

Thế lửa lan ra đồng cỏ, không thể đảo ngược.

Nàng ta có chút may mắn.

Vừa rồi nếu không phải vì phá trận tiêu hao quá lớn, tốc độ xông lên chậm một nhịp, rơi lại phía sau Lục Thiên.

Người bị bổ chết sẽ không phải là Lục Thiên, mà là Ma Cầm.

Sau khi bổ chết Lục Thiên, chân thân Bàn Cổ đứng yên tại chỗ, không thừa thắng truy kích.

Không giống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận dựa vào mười hai người, tiêu hao càng kinh người hơn.

Cho nên phải bảo tồn thực lực, kéo dài thời gian.

Đợi Vu Chủ luyện hóa xong Hủy Diệt Chi Kiếm.

Không thể tùy tiện giết chóc. "Kẻ nào tiến thêm một bước, giết ngay tại chỗ!" Giọng nói trầm đục vang lên.

Nghe Bàn Cổ nói, đám Thần Ma càng sợ hãi lùi lại, sợ giẫm lên vết xe đổ của Lục Thiên.

Giờ khắc này, đừng nói Hỗn Độn Thần Ma, ngay cả Lão Tử cũng kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ không phải chưa từng thấy chân thân Bàn Cổ, nhưng kinh khủng như hôm nay, thật sự là lần đầu tiên.

Đó là cường giả Thiên Đạo Cảnh! "Không thể chọc vào Diệp Thanh." "Tuyệt đối không thể chọc vào Diệp Thanh." Lão Tử lặp lại

trong lòng một lần nữa.

Chương 151

"Vãi chưởng, không chọc nổi." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy cảnh này, sự bất mãn vừa rồi cũng thu lại.

Nên sợ thì phải sợ.

Nếu không, Thập Nhị Tổ Vu chưa nói, bản thân lão ta cũng phải thân tử đạo tiêu.

So với mạng sống, mặt mũi là cái thá gì!

Nghĩ lại chuyện vừa rồi, đúng là đã đi một vòng Quỷ Môn Quan! "Thập Nhị Tổ Vu lợi hại như vậy sao." Đôi mắt đẹp của Nữ Oa sáng lên.

Thường Hi, Hi Hòa và những người khác cũng không ngoại lệ.

Thập Nhị Tổ Vu cường đại, cũng là Hồng Hoang cường đại. "Sao có thể, sư tôn rõ ràng đã nói, Bàn Cổ đã vẫn lạc, không thể nào sống lại được." Trong hư không, Minh Nguyệt lẩm bẩm.

Trên mặt nàng cũng có vẻ sợ hãi.

Nơi hư không nàng đang đứng, đã lùi xa hơn so với lúc nãy.

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn tới nhìn lui chân thân Bàn Cổ, một lúc lâu sau, nàng vỗ trán một cái. "Sư tôn từng nói, tinh huyết của Bàn Cổ đã hình thành một chủng tộc, có thể kết trận, triệu hoán chân thân Bàn Cổ!" Hồng Hoang.

Không hổ là thế giới do Bàn Cổ khai sáng.

Bên kia, Phong Dương cũng đã hiểu ra. "Thế giới do Bàn Cổ khai sáng, quả nhiên không thể xem thường, sư tôn đã dặn dò ta phải đối đãi đúng mực, tuyệt đối không được dính vào nhân quả." Nghĩ đến

đây, hắn lại lùi về phía sau rất xa.

Chân thân Bàn Cổ sừng sững, đối đầu với đông đảo Hỗn Độn Thần Ma, chỉ cần đối phương động một cái, sẽ bộc phát đòn tấn công sấm sét.

Bầu không khí trở nên vô cùng quỷ dị. "Đó căn bản không phải Bàn Cổ, hắn đã vẫn lạc từ lâu rồi, đây chỉ là chân thân Bàn Cổ do tinh huyết ngưng tụ, không thể so sánh với Bàn Cổ thật sự!" "Đây là trận pháp, chỉ cần chúng ta tiếp tục tấn công, chắc chắn sẽ không chống đỡ nổi." Ma Cầm hét lớn.

Nàng đến từ Thiên Ma thế giới, biết được những bí mật tương đối nhiều, suy nghĩ một chút liền hiểu ra. "Không sai, đừng tưởng rằng ngưng tụ được cái gọi là chân thân Bàn Cổ, nếu là Bàn Cổ thật sự, có thể coi thường tất cả chúng ta." "Mọi người cùng lên, trận pháp này chắc chắn không duy trì được bao lâu." Lục Vân hiểu ra, phẫn nộ nói.

Nàng muốn báo thù cho sư huynh.

Tuy kinh ngạc như vậy, nỗi sợ hãi của chúng Thần Ma đối với chân thân Bàn Cổ đã giảm đi một chút.

Nhưng Bàn Cổ dù sao cũng là Bàn Cổ.

Muốn khắc phục nỗi sợ hãi, không phải chuyện dễ dàng.

Chúng Thần Ma vẫn còn sợ hãi, thân thể run rẩy.

Thấy vậy. "Ta lên trước, phá vỡ cái gọi là chân thân Bàn Cổ, diệt tên Bàn Cổ chó má, báo thù cho La Hầu lão tổ!" Ma Cầm hào hùng vạn trượng!

Nàng dẫn đầu Thập Nhị Ma Vương tấn công trước.

Thập Nhị Ma Vương cũng kết trận, một thân thể Ma Thần khổng lồ xuất hiện, cảnh giới leo lên Thiên Đạo Cảnh.

Nhưng không thể so sánh với chân thân Bàn Cổ. "Giết Bàn Cổ, báo thù cho sư huynh!" Lục Vân cũng hét lớn, dẫn người của Băng Thiên thế giới xông lên.

Lục Thiên bị giết, phần lớn là do sợ hãi, và yếu tố bất ngờ.

Hiện tại, Thần Ma của hai thế giới lớn đã có sự chuẩn bị, lại thêm bản thân không yếu, nên có thể chiến đấu ngang ngửa với chân thân Bàn Cổ.

Nhưng vẫn không phải là đối thủ.

Thần Ma của các thế giới khác, cắn răng, cũng có không ít người xông lên!

Nếu có thể đánh vỡ chân thân Bàn Cổ này, đối với họ, chẳng phải là một vinh dự to lớn, đủ để khoe khoang cả đời sao.

Dần dần, lại có hơn nghìn Thần Ma xông lên, trận chiến đánh đến trời long đất lở, núi Tu Di bị phá hoại thảm không nỡ nhìn, khắp nơi là đất cháy, một mảnh hoang tàn.

Hai tên vô lại phương Tây khóe miệng giật giật, nhưng giận mà không dám nói.

Không còn cách nào khác, sợ thôi!

Diệp Thanh đang luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm!

Hỗn Độn pháp bảo, lại là pháp bảo cộng sinh của Băng Thiên đạo nhân, muốn luyện hóa hoàn toàn không dễ dàng.

Nhưng cũng không cần nhiều thời gian nữa.

Diệp Thanh đã luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm được hơn một nửa, chỉ còn bước cuối cùng.

Hắn có thể hoàn toàn khống chế Hủy Diệt Chi Kiếm.

Hắn lại truyền âm cho Thập Nhị Tổ Vu, bảo họ cố gắng thêm một lát nữa, cầm chân Hỗn Độn Thần Ma.

Sau đó toàn tâm toàn ý luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm.

Lão Tử và những người khác cũng hành động, ngăn không cho Hỗn Độn Thần Ma lẻ loi nào ảnh hưởng đến Diệp Thanh.

Sự việc đến nước này, một người vinh thì tất cả cùng vinh, một người tổn thì tất cả cùng tổn.

Không thể có chút do dự nào.

Ầm ầm ầm!

Chân thân Bàn Cổ khổng lồ đội trời đạp đất, tay cầm Bàn Cổ Phủ không ngừng bổ chém.

Lực chi pháp tắc chống đỡ trời đất.

Mỗi một búa bổ xuống, ít nhất cũng phải lấy đi một mạng Hỗn Độn Thần Ma.

Máu Thần Ma nhuộm đỏ trời xanh.

Dường như cả trời cao cũng đang khóc than.

Cùng với thời gian chiến đấu kéo dài, chân thân Bàn Cổ tiêu hao cực lớn, Thập Nhị Tổ Vu đều đang cắn răng kiên trì, tranh thủ thời gian cho Diệp Thanh.

Nhưng, vẫn có thể cảm nhận được, chân thân Bàn Cổ dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào!

Ma Cầm mạnh nhất cảm nhận rõ nhất. "Sắp không chống đỡ nổi rồi, mọi người toàn lực ra tay, cùng nhau tru sát Bàn Cổ, báo thù cho thủy tổ, sau đó chia cắt Hồng Hoang thiên địa!" Ma Cầm hét lớn, Thiên Ma Cầm rung động.

Keng keng keng!

Thiên ma âm vang lên từng đợt, như sóng biển cuộn trào, gợn sóng trong hư không.

Ma đạo pháp tắc cuồn cuộn như triều. "Tru sát Bàn Cổ!" Lục Vân gầm lên, giọng khản đặc.

Nàng cũng không chịu thua kém, giơ chí bảo Hắc Kiếm, cuốn theo từng đạo quy tắc hủy diệt, sức mạnh cuồng bạo tàn phá. "Tru sát Bàn Cổ!" Các Hỗn Độn Thần Ma khác phấn khích không thôi, cũng thi triển thần thông. 131.

Ba nghìn đại đạo pháp tắc tàn phá, toàn bộ núi Tu Di như biển pháp tắc, sát khí tung hoành đan xen.

Thánh nhân trở xuống nếu tự ý vào, chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Thần hồn câu diệt.

Những Thần Ma chưa tham chiến thấy vậy, đều rục rịch.

Tru sát Bàn Cổ... tuyệt đối sẽ danh chấn một thời.

Vinh dự to lớn bày ra trước mắt, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Không ít Thần Ma lại tiến lên.

Muốn nhân cơ hội này, kiếm chút danh tiếng.

Nhiều Thần Ma tham gia như vậy, đối với chân thân Bàn Cổ mà nói, lại là một đòn chí mạng. "Bàn Cổ sắp không xong rồi." Trong hư không, Minh Nguyệt lắc đầu.

Tâm tình đột nhiên trở nên nặng nề khó tả. "Ta làm sao vậy?

Bàn Cổ sắp tiêu rồi, liên quan gì đến ta." Minh Nguyệt cảm thấy thật kỳ lạ.

Vừa nói, ánh mắt nàng không tự chủ được, lại nhìn về phía Diệp

Thanh đang luyện hóa Hủy Diệt Chi Kiếm.

Phong Dương cũng có suy nghĩ tương tự. "Nếu thật sự chia cắt Hồng Hoang thiên địa, ta có nên nhúng tay vào không?" Tâm tư của hắn bắt đầu dao động, rõ ràng, hắn cho rằng Hồng Hoang chắc chắn sẽ thất bại.

Đối với Hồng Hoang, hắn cũng có sự tò mò vô cùng lớn, muốn tìm hiểu xem rốt cuộc, xem xét những ảo diệu huyền cơ trong đó.

Đột nhiên, ánh mắt hắn nhìn về phía Minh Nguyệt ở xa, trong lòng đã có chủ ý, liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Hắn đi tìm Minh Nguyệt, nghe thử ý kiến của nàng.

Rắc… Bàn Cổ Phủ từ phải qua trái bổ tới, hư không đều run rẩy.

Trời đất dường như bị chia làm hai.

Dường như muốn tái hiện cảnh tượng khai thiên tích địa!

Từng đạo pháp tắc chi lực tan vỡ, như giấy hồ.

Ma Cầm và Lục Vân xông lên hung hãn nhất, hứng chịu đòn đầu tiên.

Sắc mặt hai nàng đại biến.

Trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài.

Một số Hỗn Độn Thần Ma yếu ớt hơn, vận khí không tốt như vậy, bị chém giết ngay tại chỗ.

Một búa, có mấy chục Thần Ma vẫn lạc.

Không ít Thần Ma trọng thương.

Uy lực của một búa, chúng Thần Ma không ai không run sợ.

Nỗi sợ hãi vừa mới tan đi, lại một lần nữa ùa vào trong lòng, thân thể không kìm được mà run rẩy.

Chương 152

Đôi mắt nhìn về phía chân thân Bàn Cổ, vẻ sợ hãi như ngọn lửa.

Không dám tiến lên nữa.

Uy hiếp mà Bàn Cổ mang lại!

Dù đã thân tử đạo tiêu, chỉ dựa vào chân thân Bàn Cổ do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ, cũng khiến Thần Ma ba nghìn thế giới không dám xâm phạm.

Tuy nhiên, chân thân Bàn Cổ không ngừng hư ảo, nhưng chúng Thần Ma vẫn không dám động.

Cú bổ đó, khiến bọn họ sợ hãi triệt để!

Trừ phi, chân thân Bàn Cổ tan rã.

Ma Cầm và Lục Vân cũng không ngoại lệ.

Sợ lại ăn một búa nữa.

Hai bên lại rơi vào thế giằng co. "Không kiên trì được bao lâu đâu!" Phong Dương vẫn lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Minh Nguyệt bên cạnh, "Minh Nguyệt đạo hữu, có muốn thăm dò Hồng Hoang thiên địa không?" "Trước đây, sư phụ không cho ta dính vào nhân quả." Minh Nguyệt lạnh nhạt, thần sắc bình tĩnh.

Nhưng trong lòng lại càng thêm hoảng loạn.

Không biết tại sao. "Bây giờ làm sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Người sáng mắt đều nhìn ra, chân thân Bàn Cổ không chống đỡ được bao lâu nữa. "Chúng ta đã cố hết sức, xem tạo hóa của Diệp Thanh đạo hữu, còn lại chúng ta bất lực!" Lão Tử khẽ trầm ngâm nói.

Rõ ràng, chỉ cần chân thân Bàn Cổ tan rã, hắn sẽ chuồn là thượng sách.

Chết đạo hữu không chết bần đạo.

Thông Thiên giáo chủ cũng có ý này.

Tuy cùng Diệp Thanh là đồng minh, nhưng không thể lấy mạng mình ra đùa. "Các ngươi muốn đi thì đi, ta sẽ ở lại đây, cùng Diệp Thanh cùng tồn vong." "Còn nữa, các sư huynh cũng phải suy nghĩ cho kỹ, không có Diệp Thanh và Vu tộc, Hồng Hoang làm sao có thể thoát khỏi kiếp nạn!" Nữ Oa cắn răng nói.

Thường Hi, Hi Hòa và những người khác cũng có ý này. "Nữ Oa thí chủ nói không sai, chúng ta nguyện cùng Diệp tôn giả cùng sinh tử." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đại nghĩa lẫm liệt.

Nếu chuyện này không xảy ra ở núi Tu Di, độ tin cậy chắc chắn sẽ cao hơn một chút.

Bởi vì, với tính cách không biết xấu hổ của họ, nếu đổi sang bất kỳ nơi nào khác, hai người chắc chắn sẽ chuồn nhanh nhất.

Không cần nghi ngờ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Cơ hội ngàn năm có một, Diệp Thanh sao có thể bỏ qua, vẻ vui mừng trong mắt ngày càng đậm.

Ầm!

Lại một tiếng trầm đục.

Chân thân Bàn Cổ vốn đang đội trời đạp đất, cuối cùng cũng tan rã vào trời đất.

Thập Nhị Tổ Vu bị hất bay ra ngoài.

Có thể kiên trì đến bây giờ, lại bộc phát ra đòn tấn công mạnh nhất, đã là cực hạn của họ. "Giết hắn, báo thù đoạt kiếm." Lục Vân phản ứng đầu tiên, mang theo số Thần Ma còn lại không nhiều, nhanh chóng xông lên.

Không quên phái Thần Ma đi chém giết Thập Nhị Tổ Vu.

Đám khốn kiếp đáng chết này, đã giết sư huynh của nàng ta.

Ma Cầm còn nhanh hơn.

Chúng Thần Ma lại một lần nữa ùa lên.

Đa số đều xông về phía Thập Nhị Tổ Vu, vì chém giết họ, cũng tương đương với việc chém giết Bàn Cổ.

Về phần Hủy Diệt Chi Kiếm?

Có liên quan quái gì đến bọn họ!

Đó là chuyện của Băng Thiên thế giới.

Thập Nhị Tổ Vu đối mặt với nhiều Thần Ma như vậy, trong chốc lát vô cùng tuyệt vọng, nhắm mắt lại.

Đúng lúc này... một luồng khí tức hủy diệt kinh hoàng, từ trên trời giáng xuống.

Đó là một thanh cự kiếm đen tuyền.

Hủy Diệt Chi Kiếm. "Kẻ nào dám động đến người của ta?" Giọng của Diệp Thanh truyền đến.

Keng… keng.

Một tiếng chuông vang lên, Hỗn Độn Chung xuất hiện, trấn áp thời gian và không gian, giam cầm tất cả.

Ngay sau đó.

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên xoay tròn, chiếu rọi

khắp trời đất, tịnh hóa chi lực lan tỏa, Thần Ma trong nháy mắt mất đi pháp lực.

Trở thành cá nằm trên thớt.

Mặc người chém giết.

Diệp Thanh tay cầm Hủy Diệt Chi Kiếm, vung một cái.

Hủy diệt pháp tắc bùng nổ.

Phốc phốc phốc.

Từng Thần Ma lần lượt vẫn lạc, ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Nếu có thuốc hối hận, e rằng không ít Thần Ma sẽ không đi chém giết Thập Nhị Tổ Vu.

Tiếc là không có.

Ngay lập tức có mấy trăm Thần Ma vẫn lạc.

Giết xong nhiều Thần Ma như vậy, ánh mắt Diệp Thanh nhìn về phía Ma Cầm.

Ma Cầm rùng mình một cái. "Người của Thiên Ma thế giới, đáng giết!" Diệp Thanh nhìn Ma Cầm, đôi mắt lạnh như băng.

Sát ý lẫm liệt, không hề che giấu.

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên xoay tròn, đỉnh đầu là Hỗn Độn Châu, tay cầm Hủy Diệt Chi Kiếm.

Ba đại Hỗn Độn pháp bảo cùng xuất kích.

Một đòn tất sát.

Không chỉ có vậy.

Keng!

Một tiếng chuông vang lên.

Hỗn Độn Chung định trụ thời không, thời gian và không gian trong nháy mắt ngưng đọng, mọi thứ xung quanh đều dừng lại.

Ma Cầm cảm thấy thân thể cứng đờ.

Không thể động đậy nửa phân.

Những Thần Ma ở gần cũng kinh hãi thất sắc. "Tiêu rồi!" Những Thần Ma đã trốn xa từ sớm, không kìm được mà rùng mình, may mà chuồn nhanh.

Chỉ là không biết, bọn họ cũng không vui được bao lâu. "Một đòn này, ngay cả ta cũng không đỡ nổi." Phong Dương lên tiếng.

Người còn lại, chính là Minh Nguyệt.

Thực lực hai người họ mạnh hơn Ma Cầm, nhưng cảm nhận được đòn tấn công của Diệp Thanh, cũng cảm thấy ngoài tầm với, không thể đỡ nổi.

Sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. "Ừm." Minh Nguyệt gật đầu, không hề phản đối.

Rõ ràng, đã ngầm thừa nhận điểm này.

Đừng nhìn Diệp Thanh chỉ là Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, nhưng hắn nắm giữ ba đại Hỗn Độn pháp bảo, dưới sự tương trợ lẫn nhau, sức mạnh bộc phát ra có thể thấy rõ.

Hỗn Độn pháp bảo, không phải chuyện đùa.

Đôi mắt đẹp của Minh Nguyệt nhìn Diệp Thanh đang đại phát thần uy, trong lòng dấy lên từng gợn sóng nhỏ. "Ta tuyệt đối không phải là Ma Diệp!" Ma Cầm gầm lên, Thiên Ma Cầm rung động!

Keng!

Từng đợt ma âm, phá nát thời không.

Phong tỏa thời không của Hỗn Độn Chung tan thành mây khói.

Thân thể có thể động đậy trở lại, Ma Cầm muốn nhanh chóng rời khỏi mảnh thời không này, nhưng Hủy Diệt Chi Kiếm đã bổ xuống.

Quy tắc hủy diệt mạnh mẽ, trước tiên chém giết những Thần Ma yếu ớt xung quanh. "Không!" Trong tiếng gầm gừ không cam lòng của Ma Cầm, ý thức của nàng ta bị xóa sạch.

Ma Cầm của Thiên Ma thế giới, vẫn lạc.

Cao thủ số một trong đám Thần Ma ra tay đã bị diệt.

Về phần Lục Vân, vừa rồi Diệp Thanh vì cứu Thập Nhị Tổ Vu, không để ý đến nàng ta, bây giờ đã sớm chuồn mất. "Dám phạm Hồng Hoang, đây là kết cục!" Diệp Thanh chém giết Ma Cầm, đưa mắt nhìn chúng Thần Ma.

Ngay sau đó, bước chân hắn không dừng lại, lao về phía những Thần Ma đã ra tay.

Đã ra tay rồi, thì đừng mong toàn thân rút lui.

Chương 153

"Ngươi muốn đuổi cùng giết tận, không sợ chúng ta liên hợp lại báo thù sao?" Chúng Thần Ma ngoài mạnh trong yếu.

Vừa rồi đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu suy yếu, từng tên một xúm lại như ruồi.

Bây giờ, lại sợ hãi. "Thì đã sao!

Bàn Cổ có thể một mình địch ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, hậu bối chúng ta chém giết vài tên Hỗn Độn Thần Ma, có gì phải sợ!" Diệp Thanh một mặt hào hùng vạn trượng.

Vốn dĩ, hắn muốn noi gương Bàn Cổ, nhưng thôi bỏ đi.

Cũng không phải là không có gan. 132.

Chỉ sợ gây thù quá nhiều, dù sao vẫn còn không ít thế giới chưa ra tay, ví dụ như thế giới Thời Gian và Không Gian mạnh nhất.

Cho nên, hiện tại khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Âm thầm phát triển, không nên liều mạng. "Vu Chủ uy vũ!" Thập Nhị Tổ Vu lớn tiếng hoan hô.

Họ đã sớm nhìn đám Hỗn Độn Thần Ma này không vừa mắt, chẳng phải là cậy đông người sao?

Nếu không sao đến nỗi thất bại. "Hành động này đã dương oai cho Hồng Hoang chúng ta." Tam Thanh và hai tên vô lại phương Tây trong lòng cảm động.

Tuy ít nhiều có mâu thuẫn với Diệp Thanh, nhưng không thể không thừa nhận một điều. "Giết!" Ba đại Hỗn Độn pháp bảo cùng xuất ra, thu hoạch từng mạng sống của Thần Ma.

Như chém dưa thái rau.

Trong đó, Thập Nhị Ma Vương bị giết đầu tiên.

Các Thần Ma khác cũng không khá hơn là bao.

Hỗn Độn Thần Ma cường đại, trong tay Diệp Thanh, không có chút sức chống cự nào.

Mắt Lão Tử đều xanh lè.

Nhiều thi thể Thần Ma như vậy, toàn bộ đều là bảo tàng.

Tuy không có được Hủy Diệt Chi Kiếm, nhưng có nhiều thi thể Thần Ma như vậy, cũng không tệ rồi. "Liều mạng với hắn!" "Dù sao cũng chỉ là một Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, thật sự có thể lật trời sao!" Sinh tử tồn vong, chúng Thần Ma đều điên rồi.

Muốn liều mạng một phen.

Nguyện vọng tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc.

Hầu như là một cuộc tàn sát một chiều. "Tên này cũng quá trâu bò rồi." "Thần Ma thể cường hãn ở trước mặt hắn, giống như một miếng đậu hũ." "Sau này, ai còn nói sinh linh Hồng Hoang yếu ớt, ta tuyệt đối một tát vỗ chết, rõ ràng là nói dối trắng trợn." Những Hỗn Độn Thần Ma vẫn chưa tham gia, lần lượt hít một hơi khí lạnh, thầm may mắn.

May mà mình kiềm chế được!

Không bị che mắt.

Nếu không mình cũng đã là một cái xác.

Sinh linh Hồng Hoang này đặc biệt mạnh mẽ.

Mạnh một cách thái quá.

Cảnh tượng này, tuyệt đối là một trong những cảnh tượng kinh hoàng nhất mà họ từng thấy, sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng, không thể

xóa nhòa.

Tâm trạng của Phong Dương và Minh Nguyệt cũng tương tự.

Kinh ngạc đến không nói nên lời.

Chỉ có sự im lặng sâu sắc.

Không biết qua bao lâu, Diệp Thanh đã tàn sát hết toàn bộ Hỗn Độn Thần Ma đã ra tay. "Còn ai dám phạm vào Hồng Hoang của ta?" Ba đại Hỗn Độn pháp bảo trong tay, Diệp Thanh ý khí phong phát, ánh mắt nhìn về phía những Hỗn Độn Thần Ma còn lại. "Đạo hữu nói đùa rồi, chúng ta chỉ xem náo nhiệt, không có ý gì khác." Những Hỗn Độn Thần Ma còn lại, lần lượt lắc đầu.

Đùa à, ai dám phạm Hồng Hoang?

Thi thể của những Thần Ma đã chết kia, còn nóng hổi đấy! "Có náo nhiệt để xem sao?" Diệp Thanh nhàn nhạt mở miệng.

Ý tứ rõ ràng, là lệnh đuổi khách.

Chúng Thần Ma nghe vậy, đều lần lượt rời đi.

Dù sao, họ cũng lo Diệp Thanh đột nhiên nổi điên, giết sạch tất cả, thế chẳng phải chết oan uổng sao? "Chúng ta sẽ gặp lại." Minh Nguyệt nhìn sâu vào Diệp Thanh một cái, phá vỡ hư không rời đi.

Phong Dương cũng không ở lại lâu, nhanh chóng rời đi.

Cùng với sự rời đi của họ, Thần Ma còn lưu lại ở Hồng Hoang, gần như không còn ai. "Con nhỏ đó không phải thật sự có bệnh đấy chứ?" Diệp Thanh cảm thấy thật kỳ lạ.

Hắn vẫn luôn để mắt đến Minh Nguyệt và Phong Dương, dù sao hai người này cũng là lợi hại nhất, không thể không đề phòng.

Cho nên, hắn tự nhiên phát hiện ra ánh mắt của Minh Nguyệt trước khi rời đi.

Dù sao cũng không nghĩ nhiều, quay người trở về.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Tam Thanh và hai tên vô lại phương Tây, đang điên cuồng nhặt thi thể Thần Ma.

Tốc độ đó phải gọi là nhanh. "Đệt, lão tử ở đằng trước đánh giết Thần Ma, các ngươi lại dám nhặt xác ở sau lưng." Diệp Thanh chửi thẳng.

Tam Thanh như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nhặt thi thể, nếu không phải thi thể Thần Ma nhiều, không chừng đã xảy ra xung đột.

Đương nhiên, Nữ Oa cũng đang nhặt, nhưng làm sao có thể nhanh bằng Tam Thanh.

Sự chênh lệch thực lực bày ra ở đó.

Diệp Thanh cũng không chậm trễ, cũng bắt đầu nhặt thi thể, đặc biệt là thi thể của những Thần Ma trong mười thế giới hàng đầu.

Về phần thi thể của Ma Cầm và Lục Thiên, đã sớm bị hắn thu lại.

Dù sao, pháp tắc của mười đại đạo hàng đầu, không thể để người khác hưởng lợi. "Diệp Thanh, ngươi đã có được Hỗn Độn pháp bảo, thi thể Thần Ma cũng nên nhường cho chúng ta, tại sao lại tranh giành thi thể với ta, ngươi nuốt lời!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên.

Thấy Diệp Thanh nhặt thi thể, đương nhiên là khó chịu rồi. "Có thời gian rảnh, nhặt thi thể bên cạnh ngươi trước đi, rồi hãy nói chuyện với ta!" Diệp Thanh lộ ra vẻ mặt nhìn kẻ ngốc.

Bởi vì lúc này, Tiếp Dẫn đã ở bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhặt mất thi thể Thần Ma.

Nhặt xong, Tiếp Dẫn liền bỏ chạy. "Vãi chưởng, Tiếp Dẫn đồ lừa

trọc, mau trả lại thi thể Thần Ma cho ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phát hiện ra, tức giận hét lên.

Đó là một thi thể Thần Ma có thứ hạng cao, đối với việc tăng trưởng thực lực sẽ rõ ràng hơn.

Trong nháy mắt, lão ta đuổi theo. "Hai tên ngốc!" Diệp Thanh vẻ mặt chế giễu.

Trong Hỗn Độn vô tận.

Lục Vân toàn thân đẫm máu, hoảng hốt chạy trốn.

Máu này, đa số là của Thần Ma Băng Thiên thế giới.

Diệp Thanh vì cứu Thập Nhị Tổ Vu, tuy không dây dưa với nàng, chỉ tiện tay đánh ra một đòn, nhưng trừ nàng ra, các Thần Ma khác đều bị tiêu diệt.

Nàng cũng bị thương không nhẹ.

May mắn là, giữ được mạng sống. "Sư huynh..." Lục Vân quay đầu nhìn về phía Hồng Hoang, trong lòng một trận bi thương.

Băng Thiên thế giới đã đến hơn trăm người, bây giờ chỉ còn một người sống sót, ngay cả sư huynh cũng đã vẫn lạc, nhưng Hủy Diệt Chi Kiếm lại rơi vào tay người khác.

Đơn giản là sỉ nhục.

Sỉ nhục tột cùng! "Hồng Hoang, Diệp Thanh..." "Ta nhất định sẽ quay lại báo thù, các ngươi cứ chờ đấy!" Đôi mắt Lục Vân như muốn phun lửa.

Nàng quay người trở về Băng Thiên thế giới.

Bên trong Băng Thiên thế giới, tràn ngập khí tức hủy diệt vô tận, ở trung tâm Băng Thiên thế giới, khí tức hủy diệt pháp tắc hình thành một cơn lốc, kinh hoàng tột độ.

Thánh nhân tiến vào, cũng sẽ thánh vẫn.

Một lão giả áo đen ngồi xếp bằng, sau đó mở mắt ra, trên khuôn mặt tĩnh lặng như giếng cổ, xuất hiện một tia khác thường.

Không lâu sau, Lục Vân xuất hiện trước mặt hắn. "Bái kiến đạo tôn." Lục Vân cung kính nói.

Giọng nói có chút sợ hãi.

Đi hơn trăm người, chỉ về một người, lại là người dẫn đội.

Nếu đạo tôn có trách phạt, nàng chắc chắn sẽ gặp tai ương, sao có thể không sợ? "Xảy ra chuyện gì, những người khác đâu?" Hủy Diệt đạo tôn trầm giọng hỏi.

Sắc mặt vẫn thản nhiên.

Lục Vân không dám giấu diếm chút nào, một năm một mười kể lại toàn bộ sự việc cho đạo tôn.

Sau đó, lại yên tĩnh đứng tại chỗ, không dám động đậy nửa phân. "Hủy Diệt Chi Kiếm xuất hiện ở Hồng Hoang?

Lại là Đại Đạo đang tính kế chúng ta, đáng ghét, đáng hận!" "Đại Đạo đáng hận, Diệp Thanh càng đáng hận hơn, cướp Hủy Diệt Chi Kiếm của ta, giết người của Băng Thiên thế giới ta, thật đáng giết!" Hủy Diệt đạo tôn phẫn nộ.

Chương 154

Bị Đại Đạo tính kế, thì cũng thôi đi.

Nhưng một sinh linh Hồng Hoang, lại diệt nhiều Thần Ma của Băng Thiên thế giới như vậy, đoạt lấy Hủy Diệt Chi Kiếm.

Thù này có thể nói là không đội trời chung! "Đạo tôn, chúng ta nên làm gì?" Lục Vân cẩn thận hỏi.

Trong lòng tuy muốn báo thù, nhưng không dám vượt quyền. "Ngươi lui xuống trước đi." Hủy Diệt đạo tôn phất tay, Lục Vân lập tức biến mất không thấy.

Sau khi Lục Vân biến mất, lão giả áo đen liền bắt đầu liên lạc với Ma Chi đạo tôn.

Băng Thiên thế giới và Thiên Ma thế giới, quan hệ không tệ, nếu không sau này cũng sẽ không giúp trước đây, đoạt lấy Hủy Diệt Chi Kiếm.

Cho nên, Hủy Diệt đạo tôn mới vội vàng liên lạc với Ma Chi đạo tôn, chuẩn bị mời hắn cùng ra tay.

Thiên Ma thế giới.

Ma Chi đạo tôn mặc huyết bào, lập tức mở mắt ra.

Nghe tin Ma Cầm và Thập Nhị Ma Vương đều bỏ mạng, cũng vô cùng tức giận! "Hồng Hoang, Diệp Thanh!" Ma Chi đạo tôn một mặt dữ tợn. ...

Không Gian thế giới.

Minh Nguyệt yên tĩnh đứng một bên, đem những gì trải qua ở Hồng Hoang, kể hết cho sư tôn của nàng.

Cũng chính là Không Gian đạo tôn. "Hủy Diệt Chi Kiếm bị sinh linh Hồng Hoang luyện hóa?

Giết mấy nghìn Hỗn Độn Thần Ma?" Không Gian đạo tôn kinh ngạc.

Mọi người đều biết, thực lực của Hồng Hoang thế giới hiện tại, đáng lẽ phải yếu mới đúng.

Sao lại xảy ra chuyện như vậy? "Sư tôn, bọn họ còn có một bộ sát trận cường hãn, có thể triệu hồi chân thân Bàn Cổ!" Minh Nguyệt lại bổ sung.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trong lòng nàng đều chấn động.

Uy lực đó, sao có thể không khiến người ta run sợ. "Hồng Hoang, không hổ là thế giới do Bàn Cổ khai thiên tích địa, không thể lường được." Không Gian đạo tôn khẽ cảm thán.

Bàn Cổ, Bàn Cổ.

Chém giết ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, thế giới do hắn sáng tạo sao có thể đơn giản.

Xem ra, bọn họ đều đã đánh giá thấp Hồng Hoang!

Phát hiện Minh Nguyệt có chút khác thường, Không Gian đạo tôn khẽ nhíu mày. "Minh Nguyệt, tại sao lần này trở về, lại có chút tâm không yên?" Hắn trực tiếp hỏi. "Con không sao, sư phụ." "Không có chuyện gì khác, con xin lui." Minh Nguyệt hồi thần, lắc đầu nói.

Xong, chuẩn bị rời đi.

Dường như đang che giấu điều gì đó.

Nhìn bóng lưng Minh Nguyệt rời đi, Không Gian đạo tôn không khỏi lắc đầu, vốn định để nàng đi theo dõi Hồng Hoang, không ngờ lại

chạy về nhanh như vậy.

Nếu đã vậy, muộn một chút cũng không sao. "Diệt thế đại kiếp, có thể thoát thân được không?" "Diệp Thanh này có phải là một biến số không?" Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hỗn Độn vô tận, trong lòng đang suy nghĩ. ...

Thời Gian thế giới.

Sau khi nghe xong báo cáo của Phong Dương, Thời Gian đạo tôn cũng kinh ngạc đến ngây người, cảm thấy không thể tin được. "Phong Dương, ngươi lại đến Hồng Hoang, nhớ kỹ không được để lộ địch ý, cũng không được dính vào chút nhân quả nào, chỉ làm một người ngoài cuộc, có đại sự thì báo lại." Thời Gian đạo tôn trực tiếp phân phó.

Phong Dương tuy không hiểu ý, nhưng gật đầu, rời khỏi Thời Gian thế giới. ...

Hồng Hoang.

Trải qua một trận đại chiến thế giới, núi Tu Di ở phương Tây tan hoang, bây giờ mới khôi phục được một chút sinh khí.

Toàn bộ Hồng Hoang, lại một lần nữa ổn định trở lại.

Một ngày nọ.

Diệp Thanh đang giải đáp những thắc mắc về tu hành cho Diệp Liên. "Tiểu muội, tu vi của muội tiến bộ quá nhanh, cần phải rèn luyện nhiều hơn, cho nên đừng vội đột phá Thánh nhân!" Diệp Thanh nói với giọng điệu chân thành.

Hiện tại, tu vi của Diệp Liên đã leo lên đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là đến Thánh nhân.

Nếu để người khác thấy, nhất định sẽ thổ huyết.

Tốc độ tu luyện này, căn bản không phải là của người bình thường. "Ồ ồ, muội biết rồi." Diệp Liên buồn bã nói.

Từ khi chấp nhận hiện thực này, nàng rất muốn nâng cao thực lực, không ngờ tạm thời không thể đột phá, thật khiến nàng khó hiểu. "Đừng nản lòng, đợi sau khi đột phá Thánh nhân, ta sẽ tặng muội một kiện cực phẩm Tiên Thiên chí bảo." Diệp Thanh lên tiếng an ủi.

Hắn có Hủy Diệt Chi Kiếm và các Hỗn Độn chí bảo khác, Thí Thần Thương không dùng đến, vừa hay tặng cho Diệp Liên phòng thân.

Vốn dĩ, hắn định tặng cho Nữ Oa.

Nhưng Nữ Oa lại không chịu, khiến Diệp Thanh buồn bực.

Cho nên hắn định tặng cho Diệp Liên.

May mà Diệp Liên không biết, nếu không chắc chắn sẽ ghen.

Chị dâu không cần, lại cho em?

Có phải anh ruột không vậy? "Thật không ạ?" Diệp Liên đương nhiên không biết, mắt lại sáng lên.

Ở Hồng Hoang lâu như vậy, nàng cũng đã rõ về phẩm giai của pháp bảo.

Cực phẩm Tiên Thiên chí bảo là bảo bối lớn.

Người khác biết, chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết.

Đó là cực phẩm Tiên Thiên chí bảo, sao lại nói tặng là tặng?

Có một người anh trai mạnh mẽ, thật thoải mái.

Cuộc đời giống như bật hack vậy. "Ta lừa muội làm gì?" Diệp Thanh cạn lời.

Đúng lúc này, Nhã Điển Na từ bên ngoài đi vào, ánh mắt lóe lên

một tia khác thường. "Chủ nhân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn gặp ngài." Bao nhiêu năm nay, nàng đã quen rồi.

Xưng hô cũng tự nhiên. "Hai tên đó?

Chắc chắn không có chuyện tốt, ta không gặp, bảo chúng cút càng xa càng tốt." Diệp Thanh trực tiếp từ chối.

Hai tên đó mỗi lần tìm đến, đều không có chuyện gì tốt, không gặp thì hơn.

Nhã Điển Na đang định ra ngoài.

Thì bên ngoài lại có hai người xông vào.

Không phải Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thì còn là ai? "Diệp tôn giả, ngài phải giúp phương Tây chúng ta, chúng ta thật sự quá khó khăn rồi!" Vừa vào, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã hét lớn. "Đây là phương Tây sao, cứ thế xông vào, không muốn bị ăn đòn à." Mặt Diệp Thanh đen lại.

Mẹ nó, chắc thấy mình hiền quá, đám người này được đằng chân lân đằng đầu, động một chút là xông vào Thanh Liên Cư.

Đúng là thiếu đòn.

Thấy Diệp Thanh dường như tức giận, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng căng thẳng, vội vàng lắc đầu. "Diệp tôn giả, đừng giận, chúng ta cũng quá vội vàng, nhất thời kích động xông vào, lần sau tuyệt đối sẽ chú ý." Hai tên một mặt đảm bảo.

Không còn cách nào khác, hiện tại Hồng Hoang Diệp Thanh là trâu bò nhất, giết Thần Ma như chém dưa thái rau.

Lại có Thập Nhị Tổ Vu, ngưng luyện chân thân Bàn Cổ, cũng không dễ chọc.

Cho nên nhận thua không bao giờ sai. "Ra là hai người các ngươi

à!" Diệp Liên mắt sáng lên.

Không phải là người sáng lập Tây phương giáo sao?

Xem ra, đối mặt với anh trai mình, có chút sợ hãi thì phải.

Nghe giọng Diệp Liên, hai người nhìn qua, phát hiện là Diệp Liên đã từng gặp một lần.

Chuyện này không quan trọng.

Chỉ là tu vi có chút không đúng a?

Mẹ nó, Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Mới bao lâu không gặp, đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đây là tốc độ tu luyện mà con người nên có sao?

Lại thêm có Diệp Thanh ở đó, muốn thành Thánh, chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay...

Hai người đều rối loạn.

Nhớ lại năm xưa, để đột phá, họ đã lừa gạt, đủ mọi cách, mới có được thành tựu như ngày hôm nay.

Thành Thánh, dựa vào việc gài bẫy Hồng Vân, bắt nạt Côn Bằng, trở thành đồ đệ của Hồng Quân, nhận được một luồng Hồng Mông Tử Khí, đó là chuyện không dễ dàng chút nào.

Chương 155

Bây giờ nhìn lại Diệp Liên... sự chênh lệch thực sự quá lớn.

Trong chốc lát, muốn khóc mà không có nước mắt.

Trong lòng càng thêm khổ. "Không hổ là muội muội của Diệp tôn giả, mới bao lâu không gặp, đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thật sự là thiên tài trời ban!" Tiếp Dẫn không tiếc lời khen ngợi. "Ta thấy trừ Diệp tiểu muội có thiên phú ra, chắc chắn không thể thiếu sự dạy dỗ tận tình của Diệp tôn giả, trình độ dạy dỗ đồ đệ của Diệp tôn giả, sắp đuổi kịp sư tôn của chúng ta rồi!" Chuẩn Đề cũng nịnh nọt.

Hai tên trong lòng tuy kinh ngạc, nhưng bề ngoài không thể biểu hiện ra, phải nịnh nọt một chút, kéo gần quan hệ.

Quan hệ thân thiết, mới dễ làm việc.

Diệp Liên thấy hai người có vẻ nịnh nọt, một mặt kinh ngạc đến ngây người. "Hai người các ngươi bớt nịnh nọt đi, ta thấy chuyện vừa rồi cũng không cần đợi đến sau này nữa, bắt đầu từ hôm nay đi, bây giờ ra ngoài vào lại cho ta." Diệp Thanh phất tay với hai tên. "Diệp tôn giả, không cần thiết đâu." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều ngây người.

Chơi trò gì vậy?

Người đã vào rồi, lại ra ra vào vào thật phiền phức, nói thẳng chuyện tiết kiệm thời gian mà! "Vậy thì tìm ta cũng không cần thiết, cút thẳng đi!

Ta không phải là thị trưởng!" Diệp Thanh mất kiên nhẫn nói, thần sắc không vui. "Đừng đừng đừng, chúng ta vào lại." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuống lên, lập tức lùi ra ngoài.

Diệp Liên che miệng cười khúc khích, nhìn hai người bị ăn quả

đắng, cảm thấy đặc biệt thú vị.

Một lát sau.

Nhã Điển Na nén cười lại đi vào.

Sau khi bẩm báo, Diệp Thanh đồng ý, nàng mới ra ngoài dẫn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vào. "Diệp tôn giả, lần này được rồi chứ." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bất đắc dĩ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Ai bảo có việc cầu người chứ. "Có chuyện thì nói nhanh, có rắm thì thả nhanh, mau lên, Thanh Liên Cư của ta có bẩn không!" Diệp Thanh trực tiếp thúc giục.

Tuy nhìn hai tên ngốc này không vừa mắt, nhưng thấy chúng biết điều như vậy, nghe thử xem chúng muốn làm gì.

Đương nhiên, nghe xong cũng chưa chắc sẽ ra tay giúp đỡ, phải xem tâm trạng của hắn.

Quan trọng nhất, là xem chuyện gì.

Diệp Liên thích thú nhìn. "Thật ra chúng ta cũng không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi Diệp tôn giả, xin một ít thi thể Thần Ma." Tiếp Dẫn một mặt nghiêm túc.

Mặt không hề đỏ, có thể thấy mặt dày đã đến mức thượng thừa. "Đó gọi là không có chuyện gì?" Mẹ nó, mặt Diệp Thanh lại đen lại.

Xin thi thể Thần Ma, mà lại là không có chuyện gì?

Chưa thấy ai mặt dày như vậy.

Tưởng thi thể Thần Ma là cải trắng à!

Hơn nữa, lúc nhặt thi thể, cũng không thấy chúng nhặt ít, những Thần Ma đó đa số đều là do hắn giết.

Hầu như là tặng không.

Hắn đã làm hết lòng hết dạ rồi, mẹ nó lại còn đến xin thi thể Thần Ma. "Diệp tôn giả, không thể nói như vậy được, Hủy Diệt Chi Kiếm xuất hiện ở phương Tây chúng ta, đó là có duyên với phương Tây chúng ta." "Kết quả bị ngài luyện hóa rồi, chẳng phải ngài đã hời rồi sao." "Còn nữa, đại chiến với Thần Ma, làm cho phương Tây chúng ta tan hoang, khôi phục cần rất nhiều thời gian, ngài cũng phải bồi thường cho chúng ta chứ." Chuẩn Đề đứng ra nói.

Chỉ là, nhìn sắc mặt Diệp Thanh, giọng nói ngày càng nhỏ lại. "Diệp tôn giả, sư đệ của ta nói có lý, người phương Tây chúng ta nhiều như vậy, chút thi thể Thần Ma đó hoàn toàn không đủ!" "Còn nữa, lúc nhặt thi thể Thần Ma, ta bị ba vị đạo hữu Thái Thanh gài bẫy, thật sự không lấy được bao nhiêu." "Thật sự quá khó khăn, thương hại chúng ta, tặng chút thi thể Thần Ma đi!" Tiếp Dẫn đổi chiến thuật, bắt đầu bán thảm.

Vừa khóc vừa kể, thật là đau lòng.

Về phần bị gài bẫy... chẳng qua là lúc đầu Tiếp Dẫn cướp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một thi thể Thần Ma có thứ hạng cao, hai người liền tranh đấu.

Sau đó Chuẩn Đề và Thông Thiên giáo chủ cũng tham gia, kết quả có thể biết.

Lão Tử nhặt được nhiều thi thể nhất.

Ba người chia đều.

Cho nên, Chuẩn Đề mới bị gài bẫy.

Hai người bắt đầu đủ các loại hành vi bán thảm, vì một chút thi thể Thần Ma, suýt nữa quỳ xuống trước mặt Diệp Thanh, khiến Diệp Thanh một trận rùng mình.

Thật sự chịu không nổi nữa. "Nếu không phải ta ra tay, phương

Tây đã sớm bị Hủy Diệt Chi Kiếm phá hủy hoàn toàn rồi, ta giúp các ngươi, không đòi lợi ích đã là tốt lắm rồi." "Về phần bị gài bẫy, liên quan quái gì đến ta, đi tìm Lão Tử đi, Thanh Liên Cư của ta bẩn, tưởng ta dễ bắt nạt à!" Diệp Thanh lập tức khó chịu.

Trong lòng cũng nghĩ Tiếp Dẫn tự chuốc khổ ăn, nhiều thi thể Thần Ma như vậy không nhặt, lại đi cướp của Nguyên Thủy Thiên Tôn, kết quả bị gài bẫy. "Ta đi rồi, bọn họ đều đang bế quan, Diệp tôn giả tặng cho ta trước một ít, đợi ba vị thí chủ Thái Thanh xuất quan, ta nhất định sẽ đi đòi." "Thật ra Diệp tôn giả cũng không cần tặng quá nhiều, tặng hai ba trăm là được rồi." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mặt không đỏ tim không đập.

Dường như đó là chuyện đương nhiên.

Hai ba trăm? "Không có, mau cút!" "Nhã Điển Na, mau tiễn khách!" Diệp Thanh trực tiếp bảo Nhã Điển Na tiễn khách.

Diệp Liên ở bên cạnh, nghe mà ngơ ngác, thi thể Thần Ma có quan trọng đến vậy sao?

Có đáng để mặt dày mày dạn như vậy không? "Tiểu muội, đợi sau khi thành Thánh nhân, muội sẽ biết thi thể Thần Ma quan trọng như thế nào." Diệp Thanh nhìn ra suy nghĩ của Diệp Liên, nhẹ giọng nói. "Ồ." Diệp Liên gật đầu.

Nghĩ đến những thi thể đó, Diệp Liên cảm thấy nổi da gà, không biết sau này có nên dùng hay không. "Hai vị, mời đi." Nhã Điển Na đi vào, bảo hai người rời đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không đạt được mục đích, không muốn rời đi, nhìn Diệp Liên, tâm tư chuyển động, liền có chủ ý mới. "Diệp tiểu muội, lần trước không phải muội nói, muốn đến phương Tây xem Như Lai Phật Tổ sao?

Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay tiện thể đi cùng chúng ta thì thế nào?" Hai người đưa ra lời mời.

Tìm con đường khác. "Đến phương Tây?" Diệp Liên ngây người.

Đang nói chuyện thi thể Thần Ma, sao lại lôi đến mình.

Nhưng mà, đến phương Tây xem Như Lai Phật Tổ, quả thật cũng không tệ!

Dù sao những nhân vật thần thoại đó, gần như đã gặp hết, chỉ còn thiếu Như Lai Phật Tổ, đó cũng là nguyện vọng của nàng.

Trong chốc lát, ánh mắt kỳ vọng, nhìn về phía Diệp Thanh.

Ý tứ không cần nói cũng biết.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy thần sắc của Diệp Liên, biết nàng đã động lòng, trong lòng thầm vui. "Tiểu muội, nếu muốn đi, vậy thì đi một chuyến phương Tây, vừa hay rèn luyện thêm, chuẩn bị đột phá cảnh giới Thánh nhân!" Diệp Thanh hiểu ý, mở miệng nói.

Ý đồ của hai tên đó, hắn sao có thể không biết.

Nhưng Diệp Liên quả thật cần ra ngoài rèn luyện.

Đi một chuyến phương Tây cũng tốt. "Phụt!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, suýt nữa thổ huyết.

Chuẩn bị đột phá cảnh giới Thánh nhân.

Lời này cũng chỉ có Diệp Thanh dám nói, nghĩ lại nỗi đau khổ khi đột phá cảnh giới năm xưa, thật sự như ngậm hoàng liên, có khổ không nói nên lời.

Quá đau lòng.

Ai ngờ, lời tiếp theo của Diệp Thanh, càng đau lòng hơn. "Đợi muội đột phá Thánh nhân, ta sẽ tặng Thí Thần Thương cho muội

phòng thân, đó là đệ nhất công phạt chí bảo của Hồng Hoang đấy!" Rắc...

Tim của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắp vỡ.

Vất vả khổ sở, pháp bảo trong tay họ bây giờ, cũng không phải là cực phẩm Tiên Thiên chí bảo.

Không thể so sánh với Thí Thần Thương.

Nhưng Diệp Thanh lại tiện tay tặng cho muội muội một kiện. "Cảm ơn anh!" Diệp Liên mắt sáng lên, ngọt ngào nói.

Đợi đột phá Thánh nhân, có Thí Thần Thương phòng thân, chắc chắn sẽ càng lợi hại hơn.

Thật là phấn khích! "Diệp tôn giả, ta không giả vờ nữa, thật ra ta cũng họ Diệp, không chừng, ta chính là huynh đệ thất lạc nhiều năm của ngài." Chuẩn Đề nói một cách vô sỉ. "Khụ khụ..." Lần này, ngay cả Tiếp Dẫn cũng cảm thấy, sư đệ của mình quá mất mặt, chỉ muốn tìm một cái hố chui xuống. "Cút xa cho ta." Diệp Thanh không cho sắc mặt tốt.

Mức độ không biết xấu hổ của hai tên vô lại phương Tây, lại một lần nữa làm mới tam quan của hắn. "Anh, hay là lần sau em đi nhé." Diệp Liên cũng cạn lời, cảm thấy hai người này quá không đáng tin, đi cùng anh trai thì tốt hơn.

Vừa nghe Diệp Liên nói vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức cuống lên. "Diệp tiểu muội, không cần lần sau đâu, hôm nay nắng đẹp vạn dặm không mây, là một ngày tốt, rất tiện cho việc đi lại." Tiếp Dẫn vội vàng nói.

Khó khăn lắm mới mời được Diệp Liên, sao có thể để đổ sông đổ biển? "Diệp tôn giả, vừa rồi ta chỉ đùa thôi, để khuấy động không khí, đừng coi là thật." Chuẩn Đề mặt hơi đỏ nói.

Hai tên vô lại vốn không biết xấu hổ, hôm nay cuối cùng cũng biết xấu hổ một chút. "Em cảm thấy đi cùng anh trai thì tốt hơn." Diệp Liên thành thật nói.

Chương 156

Người sáng lập Tây phương giáo đã không biết xấu hổ, vậy Như Lai Phật Tổ chẳng phải cũng vậy sao?

Thượng bất chính hạ tắc loạn mà!

Nghĩ đến đây, hứng thú của nàng giảm đi không ít.

Chỉ là, không nói ra thẳng thắn như vậy. "Ta sẽ bảo Thập Nhị Tổ Vu, cùng muội đi đến phương Tây!" Diệp Thanh trực tiếp nói, bảo Nhã Điển Na đi gọi Thập Nhị Tổ Vu đến.

Có họ ở đó, ở Hồng Hoang thiên địa, tuyệt đối có thể kê cao gối mà ngủ.

Chỉ có một cô em gái, sao có thể không cẩn thận một chút?

Hơn nữa, hắn cũng không yên tâm về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sợ chúng lại giở trò xấu, gài bẫy em gái hắn thì không hay.

Diệp Liên còn non nớt lắm!

Vì em gái, Diệp Thanh đã lo lắng hết lòng. "Cái gì?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngây người.

Để mười hai vị vua phá hoại đi cùng, lỡ như chúng nổi điên thì sao? "Không muốn thì thôi, vốn định xem như các ngươi đưa em gái ta đến phương Tây, chuẩn bị tặng một ít thi thể Thần Ma." Diệp Thanh thở dài nói.

Vừa nghe nói tặng thi thể Thần Ma, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng đồng ý, những chuyện khác tạm thời không quan tâm.

Diệp Liên nghe nói có Thập Nhị Tổ Vu đi cùng, cũng không từ chối nữa, nàng với Hậu Thổ và Huyền Minh quan hệ không tệ, cho

nên không thấy xa lạ.

Đợi Thập Nhị Tổ Vu đến, họ liền khởi hành đến phương Tây.

Thanh Liên Cư cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Diệp Thanh cảm thấy nhàm chán, cũng bắt đầu bế quan.

Bên kia, Tây Ngưu Hạ Châu.

Mất nhiều thời gian như vậy, quy tắc hủy diệt do Hủy Diệt Chi Kiếm hình thành, đã sớm bị Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, dọn dẹp sạch sẽ.

Phật tông mới lại được xây dựng lại.

Lại một lần nữa sừng sững.

Chỉ là, có chút sơ sài. "Đây là Phật tông sao, còn kém xa Thanh Liên Cư của anh trai ta." Diệp Liên bĩu môi, thất vọng.

Không nể mặt chút nào. "Khụ khụ..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi xấu hổ.

Quy tắc hủy diệt, là một trong mười đại đạo pháp tắc hàng đầu.

Dọn dẹp thứ đó, đã mất rất nhiều thời gian, muốn xây dựng lại Phật tông, tự nhiên là tương đối vội vàng.

Tương đối sơ sài. "Diệp tiểu muội, đó đều là vật ngoài thân, chỉ là công phu bề ngoài thôi, Phật tông phương Tây chúng ta quan trọng nhất là nội tại." "Chỉ cần có một lòng hướng Phật, tu hành ở đâu cũng vậy." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghiêm túc nói.

Thập Nhị Tổ Vu thấy vậy, một mặt khinh thường.

Hai tên này, lại bắt đầu lừa gạt người ta. "Hai cái thứ không biết xấu hổ!" Chúc Dung tính khí nóng nảy nhất, trực tiếp nói.

Cộng Công tiếp lời, "Không phải không biết xấu hổ, mà là căn bản không có mặt!" "Đúng đúng đúng, không có mặt." Thập Nhị Tổ Vu

đều phụ họa, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặt đỏ bừng, nhưng chỉ thoáng qua, trong lòng lại nổi giận.

Nhưng giận mà không dám nói!

Cú bổ của chân thân Bàn Cổ lần trước, vẫn còn sờ sờ ra đó!

Chọc không nổi, ta nhịn!

Ta đều vì thi thể Thần Ma.

Đợi có được thi thể Thần Ma, đột phá Thiên Đạo Cảnh, tìm lại mặt mũi cũng không muộn. "Tiểu Vu Chủ, đừng bị chúng lừa, hai kẻ lừa đảo lớn nhất Hồng Hoang." Hậu Thổ nói bên cạnh.

Tiểu Vu Chủ, là cách gọi của họ đối với Diệp Liên, dù sao cũng là em gái của Vu Chủ.

Diệp Liên nửa hiểu nửa không gật đầu. "Vậy thi thể Thần Ma cũng là vật ngoài thân, tại sao các ngươi lại muốn xin anh trai ta?" Sau đó, chớp chớp đôi mắt to, nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hỏi.

Một câu hỏi, khiến hai tên cứng họng.

Nín lặng không nói nên lời. "Xem đi, không giả vờ được nữa rồi chứ, nội tại quan trọng nhất, có lòng hướng Phật là được, cũng chỉ lừa được người khác thôi, Tiểu Vu Chủ của chúng ta thông minh lắm đấy!" Thập Nhị Tổ Vu ha ha đại tiếu!

Nhìn hai tên này, đã sớm không vừa mắt.

Cho nên, vừa thấy chúng bị ăn quả đắng, thật sự là sướng âm ỉ!

Trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái cho Diệp Liên. "Diệp tiểu muội, không phải muốn xem Như Lai Phật Tổ, Quan Thế Âm Bồ Tát sao, chúng ta mau vào đi!" "Ta đã bảo họ chờ rồi, chuyên môn để nghênh đón." Hai tên đều lúng túng, cười gượng một tiếng.

Đưa tay vội vàng mời Diệp Liên vào, để xua tan bầu không khí

lúng túng.

Vì thi thể Thần Ma, ta nhịn!

Đã đến rồi, Diệp Liên đương nhiên phải vào. "Như Lai Phật Tổ có gì hay ho, ban đầu bị ta đánh cho như một con rùa rụt cổ." Đế Giang nói với giọng khinh miệt.

Ban đầu, Như Lai Phật Tổ không sợ chết, đến Địa Phủ gây sự, bị dạy dỗ cho một trận!

Trận chiến đó khá sảng khoái.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đen lại.

Thập Nhị Tổ Vu, chuyên gia phá đám.

Nếu không phải đánh không lại, nếu đánh lại, hai tên chắc chắn sẽ phải so tài với Thập Nhị Tổ Vu. "Hậu Thổ tỷ tỷ, Huyền Minh tỷ tỷ, thật sự có chuyện như vậy sao?" Diệp Liên lại hứng thú, ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ và Huyền Minh.

Một mặt mong đợi.

Tiếp đó, Hậu Thổ và Huyền Minh bắt đầu kể lại trận chiến năm đó một cách sinh động như thật.

Diệp Liên nghe mà say sưa hứng thú, đôi mắt càng lúc càng sáng lên.

Vẻ mặt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì đen như đít nồi.

Trong lúc nói chuyện, họ cũng đã tiến vào Linh Sơn của Phật Môn, một đám đông Đại Phật và Bồ Tát, do Phật Tổ Như Lai dẫn đầu, đã tụ tập đông đủ.

Số lượng lên đến mấy vạn tăng chúng, khiến cho nơi đây kim quang rực rỡ, Phật quang soi rọi khắp nơi.

“Thế Tôn.” Chúng Phật thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền cất tiếng chào.

Hai người này tuy đã lui về tuyến sau, nhưng địa vị ở Phật Môn vẫn không ai có thể thay thế!

“Ừm.” Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hơi nghiêm lại.

Thấy Phật Môn hưng thịnh như vậy, trong lòng không khỏi có thêm một chút tự tin.

“Diệp tiểu muội, thấy Phật Môn của ta thế nào?” Chuẩn Đề hỏi, mang theo ý khoe khoang.

Nhưng y nhanh chóng phải thất vọng, bởi vì Hậu Thổ và Huyền Minh đang kể lại trận chiến đó, rõ ràng là cố ý kể trước mặt Phật Tổ Như Lai.

Diệp Liên nghe mà thấy phấn khích, cảm thấy quá thú vị, vạn Phật chi chủ Như Lai Phật Tổ lại bị Thập Nhị Tổ Vu cho một trận.

Chẳng phải là rất thú vị sao?

Đợi đến khi nghe gần xong, nàng mới hoàn hồn.

“Vừa rồi nói gì thế?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“...” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Quá xấu hổ rồi.

“Khụ khụ, để ta giới thiệu một chút.” Tiếp Dẫn cố gắng hòa hoãn, nghiêm mặt nói.

Sau đó, y bước tới, tận tình giới thiệu từng người một.

Phật Tổ Như Lai cũng ngẩn người.

Hai vị Thế Tôn sao lại khách sáo với một Chuẩn Thánh như vậy!

Đương nhiên, Phật Tổ Như Lai còn phẫn nộ hơn, vì y đã nhìn thấy

Thập Nhị Tổ Vu, đặc biệt là vừa rồi họ còn kể lại kinh nghiệm bị thua thiệt của y.

Ngay trước mặt bao nhiêu tăng chúng.

Uy nghiêm của y để đâu?

Nhưng vì Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã cảnh cáo, bảo y không được hành động thiếu suy nghĩ, y chỉ có thể nén giận không phát tác.

Thập Nhị Tổ Vu nhìn về phía Phật Tổ Như Lai, vẻ mặt đầy trêu chọc.

"Tiểu Vu Chủ, thấy cái u trên đầu lão ta không, năm xưa là ta đánh đấy, bây giờ vẫn chưa xẹp đâu!" Đế Giang khoe công.

"Nói láo, rõ ràng là ta đánh!" Các Tổ Vu khác lập tức không phục.

Một đám Tổ Vu tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, chỉ có Hậu Thổ và Huyền Minh là hai cô gái còn giữ chút ý tứ.

Dù cho tính tình Phật Tổ Như Lai có tốt đến đâu, cũng phải váng hết cả đầu.

Nhất là khi y cảm thấy ánh mắt của chúng Phật nhìn mình có chút khác lạ.

"Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi đừng quá đáng, đây là địa bàn Phật Môn của ta, không phải nơi các ngươi có thể giương oai!" y giận dữ quát lên.

Vừa nổi giận, sau lưng y liền hiện ra kim quang vạn trượng.

Đã là Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, thực lực không thể xem thường, nhưng trước mặt Thập Nhị Tổ Vu, y vẫn chỉ là hạng bét.

Đừng nói là Bàn Cổ Chân Thân, bất kỳ Tổ Vu nào bây- giờ có khi cũng có thể hành hạ y.

Bởi vì Thập Nhị Tổ Vu đã luyện hóa thi thể của Ma Cầm, cảnh giới lại có bước tiến không nhỏ.

Đó chính là Hỗn Độn Thần Ma cảnh giới Thiên Đạo.

"Ồ hô, địa bàn của ngươi thì ghê gớm lắm à, hôm nay ta giương oai đấy thì sao nào?" Thập Nhị Tổ Vu lại không sợ, lớn tiếng la hét.

Chương 157

Trong lòng lại nghĩ, ngày xưa đã bị bọn ta đánh, bây giờ muốn đánh ngươi còn dễ như trở bàn tay!

Cho nên, kiêu ngạo cái quái gì chứ!

Lần trước, cái nơi rách nát này bị phá tan hoang, cũng có công lao của ta đấy nhé.

"..." Phật Tổ Như Lai đại nộ!

Một đám tăng chúng cũng trợn mắt nhìn, mười hai người này quá kiêu ng căng rồi.

"Khụ khụ." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ho khan hai tiếng, vội vàng truyền âm bảo y đừng kích động, sợ gây ra xung đột đổ máu, dù sao Thập Nhị Tổ Vu không dễ chọc.

Đúng là uất ức mà!

Không còn cách nào, chọc không nổi!

Hai người cảm thấy, Diệp Thanh cố ý để Thập Nhị Tổ Vu cùng đến.

"Diệp tiểu muội, không phải muội muốn xem Phật Tổ Như Lai và Quan Thế Âm sao?

Ta thấy xem xong rồi, chúng ta về Thanh Liên Cư thôi." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng truyền âm.

Họ không dám nói thẳng, sợ mất mặt!

Chủ yếu là sợ Phật Tổ Như Lai không chịu nổi.

Đợi Diệp Liên xem xong thì nhanh chóng tiễn đi, rồi quay về tìm Diệp Thanh đòi thi thể Thần Ma.

Nghe được truyền âm, Diệp Liên mới có phản ứng.

"Phật Tổ Như Lai?" Nàng ra vẻ một đứa trẻ tò mò.

Trước tiên nhìn Phật Tổ Như Lai, rồi lại nhìn Quan Thế Âm Bồ Tát.

Đang trong trạng thái tức giận tột độ, Phật Tổ Như Lai trong nháy mắt ngơ ngác, con nhóc này là đứa quái nào vậy?

Sao ánh mắt lại kỳ quái thế.

Giống như đang xem khỉ vậy?

Không chỉ y, mà cả Quan Thế Âm Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát cũng ngơ ngác.

Nếu không phải hai vị Thế Tôn truyền âm bảo họ đừng manh động, e là đã sớm không nhịn được.

Cứ như vậy, giống như đang bị tham quan, Diệp Liên xem một lúc rồi quay đi.

"Diệp tiểu muội, hài lòng không?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẻ mặt mong đợi.

Trông hệt như đang chào hàng.

Nếu Phật Tổ Như Lai và những người khác biết ý nghĩa của câu nói này, không chừng sẽ nổi điên tại chỗ, tức đến mức rời khỏi Phật Môn cũng có khả năng!

"Khác xa so với tưởng tượng của ta." Diệp Liên quay lại, lắc đầu.

Dường như không hài lòng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mặc kệ, dù sao chúng ta chỉ chịu trách nhiệm dẫn muội đến xem, hài lòng hay không không quan trọng, thi thể Thần Ma vẫn phải đưa.

Đương nhiên, là phải hỏi Diệp Thanh.

"Tiểu Vu Chủ, ta đã nói rồi, Như Lai chỉ là một tên lừa ngốc, chẳng có gì đẹp cả, không phải chúng ta đến đây vô ích sao?" Chúc Dung buồn bực nói.

Thập Nhị Tổ Vu trời sinh hiếu chiến, bảo họ đi cùng Diệp Liên xem Như Lai, chẳng phải là buồn chán đến chết sao?

"Các ngươi, thật là khinh người quá đáng!" Phật Tổ Như Lai bùng nổ.

Chưa bao giờ y uất ức như vậy!

Ở Linh Sơn, ngoài hai vị Thế Tôn ra, tăng chúng Bồ Tát nào mà không đối với y cung kính?

Bây giờ, ngay trên địa bàn của mình, bị người ta chỉ thẳng vào mặt mắng chửi, đúng là không thể nhịn được nữa.

"Khinh ngươi thì đã sao, tin không ta lại đánh ngươi một trận!" Chúc Dung tính tình nóng nảy, lập tức xông lên.

"Ngậm miệng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuống lên, sợ gây ra chuyện, vội vàng tiến lên khuyên giải Phật Tổ Như Lai, bảo y đừng xúc động.

Nhịn một chút là qua.

"Tiểu Vu Chủ, dù sao đến Tây Phương cũng không có việc gì làm, hay là chúng ta phá sập Phật Môn này đi." "Muội xem nó cũ nát quá rồi, để bọn ta giúp một tay, cho họ xây một cái Phật Môn hoành tráng hơn, bọn ta cũng là đang làm việc tốt." Đế Giang xúi giục.

Lâu lắm rồi không phá phách thứ gì, tay chân ngứa ngáy khó chịu.

Chủ yếu là nhìn Như Lai không thuận mắt!

Lần trước ở Địa Phủ gây sự, nếu không phải Vu Chủ đến kịp, y

đã gặp xui xẻo.

Vì vậy, nhân cơ hội này báo thù.

“Phá sập Phật Môn, có vui không?” Diệp Liên ngây thơ hỏi.

Đúng là tuổi ham chơi.

“Vui, đương nhiên là vui!” Đế Giang phấn khích nói.

Mắt các Tổ Vu khác đều sáng lên.

Từng người một rục rịch, bắt đầu xoa tay, dường như chỉ chờ Diệp Liên ra lệnh.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã khuyên được Như Lai quay về, chuẩn bị đưa vị tiểu cô nương này trở về, sau đó đòi thi thể Thần Ma.

Nhưng vừa quay lại, chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy giọng nói vui vẻ của Diệp Liên.

“Cũ không đi mới không tới, vậy giúp họ phá đi.” Diệp Liên vẻ mặt hưng phấn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề: “...” Tình hình gì đây?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Bọn họ vừa mới khuyên được Như Lai, quay lại một cái, vị tiểu cô nương này đã muốn phá sập Phật Môn.

Mẹ nó, đùa nhau chắc?

Trong lúc họ còn đang ngơ ngác, ngoài Hậu Thổ và Huyền Minh ra, Đế Giang và những người khác càng xoa tay hăng hơn, chuẩn bị bung hết sức ra làm.

Xem ra là muốn làm thật.

Vừa mới động thủ...

“Đế Giang, Chúc Dung... các ngươi muốn làm gì!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuống lên, chạy tới ngăn cản.

Mấy vị vua phá hoại này muốn gây chuyện, Phật Môn vừa mới sửa xong, chẳng phải sẽ gặp phải tai họa ngập đầu sao?

Nếu bị mấy vị vua phá hoại này phá sập, không chỉ công sức khổ cực một thời gian đổ sông đổ bể, mà mặt mũi của họ ở Hồng Hoang cũng mất sạch.

Dù sao, họ là một trong những người thành Thánh sớm nhất, lại bị Thập Nhị Tổ Vu bắt nạt, phá sập cơ nghiệp.

Truyền ra ngoài, người Hồng Hoang chắc sẽ cười đến chết, họ cũng không còn mặt mũi nào, tuy da mặt hai người dày, nhưng vẫn cần chút thể diện.

“Huynh đệ, đừng để ý đến họ!” “Phá sập cái Phật Môn rách nát này đi, trông tồi tàn quá, đúng là làm mất mặt Hồng Hoang chúng ta.” Không biết ai đó hét lớn một tiếng.

Dứt lời.

Đế Giang dẫn đầu xông ra, các Tổ Vu khác không chịu thua kém, từng người một gào thét, nháy mắt đã lao ra.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản không cản nổi.

Xét về chiến lực cá nhân, một Tổ Vu không phải là đối thủ của họ, nhưng mấy Tổ Vu hợp lại thì họ đánh không lại.

Phật Tổ Như Lai thì càng khỏi phải nói.

Tất cả đều là hạng bét, chỉ có nước bị hành hung.

“Thập Nhị Tổ Vu, các ngươi thật quá đáng, bản Phật liều mạng với các ngươi!” Phật Tổ Như Lai nhịn không nổi nữa.

Lần này, dù Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có kéo lại, cũng không kéo

nổi!

Thực lực không bằng thì đã sao?

Trên địa bàn của mình, đối phương khinh người quá đáng như vậy, chỉ cần có chút khí phách, đều không thể nhịn.

Hơn nữa.

Phật gia có câu.

Ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục!

Hôm nay, y coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, phải cùng Thập Nhị Tổ Vu liều một phen cá chết lưới rách, bảo vệ tôn nghiêm của Phật Môn, làm Phật không thể quá uất ức!

Trong nháy mắt, sau lưng kim quang vạn trượng, Phật quang soi rọi, vô cùng uy nghiêm.

"Đây mới là Phật Tổ trong lòng ta!" Mắt Diệp Liên sáng lên.

Trong lòng nghĩ, phá sập Phật Môn, đúng là phá đúng rồi.

Nhìn xem, Phật Tổ trong lòng nàng đã xuất hiện.

Bốp!

Nhưng nàng chưa kịp vui mừng bao lâu, Đế Giang đã xông lên, đấm một quyền vào đầu Phật Tổ Như Lai.

Tiếp đó, Phật Tổ Như Lai đang Phật quang soi rọi, bị một quyền đánh bay, lăn như một quả bóng.

"..." Diệp Liên ngây người.

Sao mới đó đã bị đánh bay rồi.

Phật Tổ Như Lai không lợi hại sao.

Một tay đã trấn áp Tôn Ngộ Không dưới Ngũ Chỉ Sơn, suốt năm trăm năm.

Sự tương phản này quá lớn.

Thất vọng, quá thất vọng.

“Hậu Thổ tỷ tỷ, Huyền Minh tỷ tỷ, hai tỷ cũng lợi hại như vậy sao?” Nàng nhìn về phía Hậu Thổ và Huyền Minh.

“Đó là tự nhiên.” Hai cô gái mỉm cười.

Trong lúc nói chuyện.

“Diệp tiểu muội, mau bảo họ dừng tay đi, cứ đánh thế này, Phật Môn của ta tiêu đời mất.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tiến lên nói.

“Phật Môn của các ngươi thật sự quá cũ nát, trông mất mặt quá, ta giúp các ngươi phá đi, rồi xây một cái hoành tráng hơn!” Diệp Liên nghiêm túc nói.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Liên, Hậu Thổ và Huyền Minh đều bật cười.

Chương 158

Tiểu Vu Chủ quá thú vị.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thì hóa đá tại chỗ.

Nếu không phải còn giữ lý trí, không chừng họ đã vung một chưởng xuống, đánh chết Diệp Liên tại chỗ.

Xây một Phật Môn mới?

Mẹ nó, Phật Môn của ta là mới xây có được không, chỉ là thời gian gấp gáp, nên mới có chút tồi tàn.

"Diệp tiểu muội, đừng đùa nữa, mau gọi họ về đi, chúng ta phải về Thanh Liên Cư rồi, không thì huynh trưởng của muội chắc chắn sẽ lo lắng." Tiếp Dẫn khổ sở khuyên nhủ.

Hận không thể ngay lập tức bắt Diệp Liên, chắc chắn sẽ mang về Thanh Liên Cư.

Nhưng, Hậu Thổ và Huyền Minh cũng không phải dạng vừa, chỉ cần họ kéo dài thời gian, đợi Đế Giang và những người khác quay lại, hai người họ sẽ thảm.

"Ai nói ta muốn về Thanh Liên Cư?

Huynh trưởng bảo ta ra ngoài rèn luyện nhiều hơn, để đột phá cảnh giới Thánh Nhân, Tây Phương chỉ là trạm đầu tiên." Diệp Liên bĩu môi.

Gấp gáp về Thanh Liên Cư làm gì?

Bên ngoài thú vị hơn nhiều!

Xem kìa, Phật Tổ Như Lai đang bị Đế Giang đánh kìa!

Nhìn thật thú vị.

“Liều mạng, tiểu tử nhà ngươi muốn liều mạng với ta, cũng không tự lượng sức mình.” “Năm xưa ngươi ỷ vào là Thánh Nhân, có thể kéo dài thời gian để hành hạ ta, nhưng hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, Tổ Vu gia gia lợi hại thế nào!” Đế Giang và các Tổ Vu khác vì báo thù năm xưa, đều vây quanh đánh Như Lai túi bụi.

Mỗi người một quyền.

Phật Tổ Như Lai vốn coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, giờ đã bị đánh đến ngơ ngác, mặt mũi bầm dập, không có sức chống trả.

Thảm không nỡ nhìn.

Đừng nói là cá chết lưới rách, dù cá có chết mười tám lần, Thập Nhị Tổ Vu cũng chẳng hề hấn gì.

Về phần Quan Thế Âm Bồ Tát và các vị Phật khác, sau khi chịu thiệt vài lần, từng người một đều chùn bước.

Dù sao cũng đánh không lại.

Cứ coi như không nhìn thấy là được.

Dù sao, Phật Tổ Như Lai là vạn Phật chi chủ, nên đi đầu vào địa ngục, để chúng ta sống thêm vài năm.

“Cố lên!” Diệp Liên xem đến cao hứng, bắt đầu vỗ tay.

Phật Tổ Như Lai mà nàng kính như thần minh trong lòng, ngay trước mặt nàng, bị đánh đến máu mũi chảy ròng ròng, quá kích thích, càng không thể bỏ lỡ.

Hậu Thổ và Huyền Minh cũng vẻ mặt hướng tới, nhưng họ phải chăm sóc Diệp Liên, đề phòng hai tên ở Tây Phương giở trò.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lòng như tro tàn.

Đúng là tự tạo nghiệp!

Tự dưng, gọi vị tiểu tổ tông này đến làm gì.

Mẹ nó, quả nhiên họ Diệp, đều không phải thứ tốt!

Trong bụng toàn ý đồ xấu.

Về phần lên giúp?

Đùa à, chúng ta không phải loại người lấy lớn hiếp nhỏ!

Đúng, không thể lấy lớn hiếp nhỏ.

Tuyệt đối không phải vì sợ Thập Nhị Tổ Vu!

"Sư huynh, thôi bỏ đi." "Như Lai bị đánh một trận, Phật Môn bị phá cũng đã phá rồi, lúc đó đi tìm tên khốn Diệp Thanh kia, đòi thêm chút thi thể Thần Ma!" Chuẩn Đề truyền âm cho Tiếp Dẫn.

"Sư đệ nói có lý!" Mắt Tiếp Dẫn sáng lên.

Dù sao cũng đánh không lại, Phật Môn xây lại cũng không cần họ quản, nhưng thi thể Thần Ma thì không thể không có.

Sao lại không làm?

Hơn nữa, không còn cách nào, đánh không lại... không đúng, không thể lấy lớn hiếp nhỏ!

Nếu Phật Tổ Như Lai biết, mình bị hai người này bán đứng, chắc chắn sẽ tức chết.

Nhưng, y không thể nào biết được.

Bị mười Tổ Vu đánh một trận, Như Lai đã nửa sống nửa chết, suýt chút nữa bị đá như quả bóng.

Sau khi đánh Như Lai xong, mười Tổ Vu không dừng lại, lại tản ra khắp nơi, ra tay với các kiến trúc của Phật Môn.

Thủ đoạn của họ có thể nói là thô bạo, các kiến trúc toàn bộ gặp nạn, lần lượt bị phá sập.

Phật Môn vốn đã tồi tàn, nháy mắt biến thành phế tích, tường đổ vách xiêu.

Diệp Liên xem vẫn chưa đã thèm.

Nhất là, lúc phá sập Phật Môn, Hậu Thổ và Huyền Minh còn kể chuyện phá Thiên Đình và Long Cung.

Hai việc này kết hợp với nhau, càng hợp hơn.

Khóe miệng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giật giật.

Mặc dù đã chấp nhận hiện thực, nhưng tận mắt nhìn thấy Phật Môn biến thành một đống phế tích, trong lòng không ngừng gào thét.

Nhưng, có khổ cũng không nói ra được!

"Tiểu Vu Chủ, phá xong rồi!" Đế Giang và các Tổ Vu khác đều quay về.

Từng người một nhe răng cười, trông rất phấn khích.

Còn không phải sao, hôm nay không chỉ báo được thù, lại còn được đã tay, đúng là quá sướng.

"Phá xong rồi à?" Diệp Liên có chút thất vọng nói.

Phá nhanh quá, nàng còn chưa xem đủ.

Thập Nhị Tổ Vu: "..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề: "..." Chúng Phật: "..." Chỉ có Phật Tổ Như Lai còn đang ngơ ngác, không phân biệt được đông tây nam bắc, ý thức đang dần hồi phục.

"Hay là, chúng ta lại đánh Như Lai một trận nữa, để Tiểu Vu Chủ xem cho đủ." Hồi lâu, Đế Giang đề nghị.

Như Lai vừa mới hồi phục chút khả năng suy nghĩ, đúng lúc nghe được câu này, lại ngất đi.

Mẹ nó chứ vào địa ngục.

Mẹ nó chứ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Giả chết, có lẽ tốt hơn một chút.

Nếu không, lại phải ăn thêm một trận đòn, không bị đánh chết, cũng bị tức chết.

Đường đường là vạn Phật chi chủ, trước mặt đám tăng chúng thuộc hạ, bị đánh một trận tơi bời, mặt mũi của y để đâu?

Uy nghiêm để đâu?

Sau này làm sao quản lý Phật Tông!

Toàn là lịch sử đen tối!

"Đế Giang, đừng quá đáng, được tha người thì nên tha, nhân quả năm xưa, vừa rồi cũng nên kết thúc rồi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không ngồi yên được nữa.

Đánh một trận là được rồi, còn muốn đánh thêm một trận?

Thật sự không nhìn nổi nữa.

Bây giờ, họ có chút hối hận, đã gọi Diệp Liên đến Phật Tông Tây Phương.

Chẳng phải là lấy đá đập vào chân mình sao?

"Quá đáng thì sao, tin không ta đánh cả ngươi!" Chúc Dung gầm lên.

Các Tổ Vu khác cũng trợn mắt nhìn.

Nhìn ánh mắt của Thập Nhị Tổ Vu, hai người Tây Phương lập tức chùn bước.

Ta không lấy lớn hiếp nhỏ.

Lại không ngừng tự an ủi trong lòng.

Điển hình của tự lừa dối mình.

“Thôi được rồi, Phật Tổ Như Lai và Quan Thế Âm Bồ Tát đều xem rồi, ta đi xem Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương đây!” Diệp Liên lên tiếng.

Vừa rồi được Hậu Thổ và Huyền Minh nhắc nhở, nàng lại có hứng thú với Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương.

Lại muốn đi xem.

“Diệp tiểu muội nói có lý, Thiên Đình so với Phật Tông Tây Phương của chúng ta hoành tráng hơn nhiều, đúng lúc có thể đi tham quan!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hận không thể lập tức tiễn Diệp Liên đi.

Thiên Đình thế nào, liên quan quái gì đến họ!

Thập Nhị Tổ Vu nhìn bộ dạng của họ, hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường.

Trong lòng lại vô cùng khoái trá.

Hai vị Thánh Nhân này, lỗ mũi hếch lên trời, bây giờ cũng biết chùn bước rồi.

“Vậy ta lên Thiên Đình.” “Nhưng mà, Phật Tông các ngươi phải xây dựng cho cẩn thận, không thể lại quá tồi tàn nữa.” Diệp Liên nghiêm túc nói.

Trông cứ như thật sự đang cân nhắc cho Phật Tông.

“Diệp tiểu muội nói đúng lắm.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lau mồ hôi lạnh.

Vì thi thể Thần Ma, nhịn.

Lại nói chuyện một lúc, Thập Nhị Tổ Vu mang theo Diệp Liên, đi đến Thiên Đình.

“Như Lai, giám sát chúng Phật, xây dựng lại Phật Tông!” “Lần

này không thể được, không được xây quá tồi tàn, phải xây cho hoành tráng, không được làm mất danh tiếng Phật Tông của chúng ta!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bỏ lại một câu.

Sau đó, nhanh chóng rời khỏi Tây Phương, đến Thanh Liên Cư, đòi thi thể Thần Ma.

Hai tên này đúng là kẻ phủi tay.

Như Lai nghe vậy, suýt chút nữa thổ huyết.

Bị đánh một trận, Thế Tôn cũng không quan tâm, lại để y phụ trách xây dựng lại Phật Tông.

Gài bẫy, quá gài bẫy.

Chương 159

Trong đầu y nảy ra ý định rời khỏi Phật Tông.

Không nói đến việc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến Thanh Liên Cư, Diệp Liên đã đến Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi ngay ngắn trên bảo tọa.

Trải qua bao năm rèn luyện, đã có phong thái của một Ngọc Hoàng Đại Đế.

Khiến y không khỏi đắc ý.

Nhưng đúng lúc này...

"Bệ hạ, đại sự không hay, Thập Nhị Tổ Vu đến Thiên Đình!" Đột nhiên, có người xông vào Lăng Tiêu Bảo Điện, là thủ tướng của Tây Thiên Môn.

Các vị thần trên Thiên Đình đều run lên!

Ngọc Hoàng Đại Đế đang vui vẻ, sắc mặt cũng tái đi.

Bao nhiêu năm qua, y cũng biết sự đáng sợ của Thập Nhị Tổ Vu, nhất là trận chiến với Thần Ma ngoại giới, y cũng biết rõ.

Cho nên không thể chọc, cũng không dám chọc.

Nhưng vấn đề là, mười hai vị sát tinh này, tự dưng lại đến Thiên Đình làm gì?

"Ai lại đi chọc Địa Phủ rồi?" Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn các vị thần.

Theo phản xạ, y nghĩ rằng, lại có thần tiên nào đó chọc vào Địa

Phủ, nếu không Thập Nhị Tổ Vu đến làm gì?

Ăn no rửng mỡ à?

"Bệ hạ, oan uổng quá!" 133.

"Chúng thần vẫn luôn ở Thiên Đình, đâu dám đi chọc Địa Phủ." 134.

Các vị thần đồng loạt kêu oan.

Chọc Địa Phủ, chẳng phải là tìm chết sao?

Ngay cả một Ngọc Hoàng Đại Đế hạ giới, cũng biết Địa Phủ không thể chọc, chẳng lẽ chúng thần là kẻ ngốc?

Coi thường ai thế?

"Vậy tự dưng, đến Thiên Đình làm gì?" Ngọc Hoàng Đại Đế hỏi các vị thần.

Các vị thần đều im lặng không đáp.

Trong lòng nghĩ, hỏi ta, ta hỏi ai đây?

Ta lại không phải là giun trong bụng Thập Nhị Tổ Vu, làm sao biết được mấy vị sát tinh đó nghĩ gì.

Trong lúc nói chuyện, Thập Nhị Tổ Vu mang theo Diệp Liên, tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Các thần tiên bên ngoài cũng không dám cản.

Đùa à, cản được không?

"Bao năm không đến Lăng Tiêu Bảo Điện, vẫn là bộ dạng cũ, không thể đổi kiểu khác sao." Thập Nhị Tổ Vu đều như đang thăm lại chốn xưa.

Nghe vậy, lòng các vị thần thắt lại.

Ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ý trong lời này, không phải là ăn no không có việc gì làm, cố ý tìm cớ, phá sập Thiên Đình một lần nữa chứ?

"Không biết các vị khanh gia đến Thiên Đình, có việc gì?" Ngọc Hoàng Đại Đế hỏi.

Tuy không chọc nổi Thập Nhị Tổ Vu, nhưng y cũng là chủ của Thiên Đình, quản lý tam giới Thiên Địa Nhân, trên danh nghĩa là cấp trên của Thập Nhị Tổ Vu, cũng cần chút mặt mũi chứ.

"Khanh gia, trước mặt bọn ta, đừng có ra vẻ chủ nhân Thiên Đình." Thập Nhị Tổ Vu không vui.

Ra vẻ cái gì mà ra vẻ?

"..." Ngọc Hoàng Đại Đế đang định nổi giận.

Vương Mẫu Nương Nương bên cạnh khẽ nói: "Bệ hạ đừng xúc động." Các vị thần trực tiếp coi như không nghe thấy.

Đều không biết.

Không liên quan đến ta.

"Tiểu Vu Chủ, thấy chưa?" "Ngọc Hoàng Đại Đế, có cả Vương Mẫu Nương Nương, đều không đẹp." Huyền Minh nói bên cạnh.

Nghe lời của Huyền Minh, Ngọc Hoàng Đại Đế mới phát hiện, ngoài Thập Nhị Tổ Vu ra, còn có một cô bé.

Không còn cách nào, trước mặt Thập Nhị Tổ Vu, Diệp Liên thực sự quá không nổi bật.

Nhưng mà, cách xưng hô sao lại kỳ quái vậy.

Tiểu Vu Chủ?

Vu Chủ thì là Vu Chủ, lại nhảy ra một Tiểu Vu Chủ.

Cô bé này và Vu Chủ có quan hệ gì.

Chẳng lẽ là em gái Vu Chủ?

Không khỏi nghĩ đến, việc Diệp Thanh chiêu cáo Hồng Hoang.

"Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương?" Diệp Liên bước lên xem.

Thấy Diệp Liên bước lên, Ngọc Hoàng Đại Đế và Vương Mẫu Nương Nương ngơ ngác.

Nhưng đi cùng Thập Nhị Tổ Vu, thấy Thập Nhị Tổ Vu đang nhìn chằm chằm, khiến họ không dám làm càn.

"Cái này tốt, hình tượng hơn Như Lai nhiều." Diệp Liên hài lòng nói.

Sau đó, lại hỏi, "Thái Bạch Kim Tinh ở đâu?" "Thái Bạch Kim Tinh đâu, mau ra đây." Thập Nhị Tổ Vu hét lớn một tiếng.

Thái Bạch Kim Tinh lập tức run rẩy đứng ra.

"Tứ Đại Thiên Vương đâu..." Cứ như vậy, tất cả thần tiên trên Thiên Đình, từng người một đều "tự nguyện" đứng ra, để Diệp Liên xem cho đủ.

Một đám thần tiên như khỉ, bị Diệp Liên xem đi xem lại.

Diệp Liên xem với hứng thú dạt dào, cuối cùng đã hoàn thành tâm nguyện của mình.

Thấy Thập Nhị Tổ Vu không gây chuyện, Ngọc Hoàng Đại Đế và các vị thần đều từ từ thở phào nhẹ nhõm.

May mà chỉ là một phen kinh hãi.

Nhưng chưa kịp vui mừng bao lâu, lời nói của Thập Nhị Tổ Vu lại khiến họ giật nảy mình.

"Tiểu Vu Chủ, có muốn phá sập cả Thiên Đình không?" Thập Nhị

Tổ Vu rục rịch.

Vãi chưởng.

Các vị thần đều muốn chửi thề.

Tự dưng, ta lại không chọc ngươi, lại muốn phá sập Thiên Đình của ta, cũng quá không nể nang rồi?

Nhưng chỉ dám giận mà không dám nói.

Sắc mặt Ngọc Hoàng Đại Đế lúc xanh lúc trắng, chưa kịp nổi giận, Diệp Liên lại nói.

"Như vậy không tốt lắm, Thiên Đình lại không rách nát, hơn nữa đều phá một lần rồi, phá thêm lần nữa không hay." Nàng có chút ngại ngùng.

Phật Tông Tây Phương rách nát, đó là có cớ.

Thiên Đình của người ta lại không rách nát, phá đi thì không hay, huống hồ đã phá một lần.

Phá thêm lần nữa thì không tốt lắm nhỉ?

Hơn nữa, Diệp Liên đối với Thiên Đình cảm quan, cũng tốt hơn đối với Phật Tông Tây Phương.

"Ách..." Thập Nhị Tổ Vu không nói nên lời, gãi đầu.

Rõ ràng cũng có chút ngại ngùng.

Ngọc Hoàng Đại Đế và các vị thần nhìn thấy, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, các ngươi mà cũng biết ngại sao?

Thật là hiếm thấy.

Nhưng mà, cô bé này tốt quá!

Người vừa xinh đẹp lại lương thiện.

Lập tức, cảm quan của mọi người đối với Diệp Liên, trực tiếp

tăng lên một bậc.

Nếu không phải Thập Nhị Tổ Vu hung thần ác sát, chắc chắn họ sẽ nịnh bợ Diệp Liên.

Nhưng nàng là em gái của Diệp Thanh!

“Tiểu Vu Chủ, hay là chúng ta đến Côn Luân?

Lần trước lão già Nguyên Thủy Thiên Tôn đó, không tặng quà, lại lấy thi thể Thần Ma.” “Chúng ta đi, đúng lúc để lão ta bù lại.” Chúc Dung xúi giục.

Mắt các Tổ Vu khác sáng lên.

Thiên Đình không phá, nhưng Côn Luân Ngọc Hư Cung, chưa từng phá, đúng lúc đi phá.

Về phần cớ... không phải đã có rồi sao.

Dù sao Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng đánh không lại.

Ý kiến này hay đó.

Các vị thần đều vui mừng khôn xiết, chờ Diệp Liên gật đầu đồng ý.

Đều mong đợi nhìn nàng.

Mong cho mười hai vị sát thần, nhanh chóng rời khỏi Thiên Đình.

“Được, chúng ta đi Côn Luân.” Diệp Liên gật đầu đồng ý.

Lần này ra ngoài, vốn là để du ngoạn Hồng Hoang, đương nhiên là phải đi xem khắp nơi.

“Ngọc Hoàng Đại Đế, Vương Mẫu Nương Nương...” “Tạm biệt!” Diệp Liên vẫy tay với họ.

Người tốt quá!

Ngọc Hoàng Đại Đế và các vị thần, suýt chút nữa cảm động đến

khóc.

“Tiểu Vu Chủ, tạm biệt!” Họ cũng vẫy tay chào tạm biệt Diệp Liên.

Chương 160

Đều là phát ra từ nội tâm.

Thập Nhị Tổ Vu mang theo Diệp Liên rời đi, hướng về phía Côn Luân.

Chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn, là một "tai nạn" to lớn khác...

Thanh Liên Cư.

Diệp Thanh bế quan không lâu, lại xuất quan.

Hiện nay, tu vi của hắn đã vô hạn tiếp cận Bán bộ Thiên Đạo Cảnh.

Cách đột phá, chỉ còn một bước nữa.

Nhưng, không biết vì sao, hắn không thể đột phá cảnh giới Thiên Đạo, cảm giác thiếu một chút gì đó, nhưng lại không nói ra được.

"Thiên Đạo Cảnh..." Diệp Thanh trầm tư, có chút khổ não.

Suy nghĩ mãi không ra.

Nếu có thể đột phá cảnh giới Thiên Đạo, thực lực sẽ có sự thay đổi trời long đất lở.

Tình hình hiện tại, thực lực càng mạnh càng tốt.

Dù sao, kế hoạch của Đại Đạo đối với Hồng Hoang, sẽ không dừng lại.

Không có đủ thực lực, sợ rằng sẽ thân tử đạo tiêu, hắn không muốn đi theo vết xe đổ của Bàn Cổ.

Trong lúc phiền não, Athena lại bước vào.

"Chủ nhân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại đến." Athena có chút kỳ

quái nói.

Vừa nghe thấy tên của hai người này, mặt Diệp Thanh lại đen đi.

"Ta đang bế quan, bảo họ chờ trước, ta xuất quan rồi sẽ nói!" Mẹ nó, không đột phá được đang bực mình đây.

Hai tên dở hơi này lại đến, không phải là tìm chuyện không vui sao.

"Được ạ, chủ nhân." Athena bước ra, trực tiếp nói với hai người rằng Diệp Thanh đang "bế quan".

Hai tên dở hơi này trực tiếp ngây người.

"Diệp tôn giả không phúc hậu rồi, lúc đầu đã nói xong, ta đưa muội muội ngài đến Tây Phương, ngài sẽ tặng ta thi thể Thần Ma, bây giờ sao lại bế quan!" Tiếp Dẫn sắc mặt không vui.

Vừa thấy Phật Tông bị phá, y cũng nhịn, vì có thi thể Thần Ma, có thể an ủi tâm hồn bị tổn thương.

Nhưng Diệp Thanh lại bế quan, đùa nhau chắc?

Chơi xỏ à.

"Không phải Diệp tôn giả muốn trốn chúng ta, nên cố ý bảo cô ấy nói vậy chứ?" Chuẩn Đề vẻ mặt nghi ngờ.

Phải nói, đoán khá chuẩn.

Tiếp Dẫn nhìn chằm chằm.

Nếu không bị Diệp Thanh cảnh cáo, chỉ cần nảy ra ý định, hai người chắc chắn đã xông vào.

Thấy hai người không tin, Athena nhường đường, đưa tay ra nói: "Hai vị nếu không tin, có thể vào xem." "Chỉ là, chủ nhân đang đột phá Thiên Đạo Cảnh, tùy tiện vào, ảnh hưởng đến việc bế quan tu luyện

thì...” Lời nói ngập ngừng.

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn.

Nhưng, chiêu này quả thực có tác dụng.

Hai người lập tức chùn bước.

“Nếu đã như vậy, vậy chúng ta ở ngoài đợi Diệp tôn giả xuất quan, lúc đó, phiền cô thông báo một tiếng.” Rất khách sáo.

Không còn cách nào, không chùn không được.

Ai bảo đánh không lại.

Dù sao cứ ở đây, đợi Diệp Thanh xuất quan, không đòi được thi thể Thần Ma, quyết không rời đi!

Kiên nhẫn thì họ có thừa.

Một năm, hai năm... không biết qua bao lâu.

Athena bước ra, cố nén cười.

“Hai vị, chủ nhân xuất quan rồi, mời vào.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tinh thần phấn chấn, nháy mắt xông vào.

“Diệp tôn giả, cuối cùng ngài cũng xuất quan rồi!” Nhìn thấy Diệp Thanh, hai người vui mừng nói.

Tiếp đó, cảm thấy không đúng.

Sao có mùi rượu nồng nặc?

Rất quen thuộc, có chút giống Nhân Sâm Quả.

“Ợ...” Đúng lúc này, Diệp Thanh ợ một cái.

Rõ ràng là cố ý.

“Tìm ta lại có chuyện gì?” “Có việc thì nói nhanh, có rắm thì thả mau, bản Vu Chủ đang bận!” Nhìn hai tên này, hắn lơ đãng nói, sắc

mặt không kiên nhẫn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không phải kẻ ngốc, nháy mắt hiểu ra, Diệp Thanh trước đó đang chơi xỏ họ, căn bản không bế quan.

Mặt hai người đen đi, nhưng nhanh chóng khôi phục như cũ.

"Diệp tôn giả, đúng là quý nhân hay quên, chúng ta lúc đầu đã nói xong, ta đưa xá muội của ngài đến Tây Phương du ngoạn, ngài sẽ tặng ta thi thể Thần Ma." Đánh không lại, ta nhẫn!

Nhẫn giả thần công của hai người, đã có cảnh giới khá cao rồi.

"Ồ, chuyện đó à." "Vậy ta tặng các ngươi chút thi thể Thần Ma." Diệp Thanh cũng không keo kiệt, tiện tay vung lên.

Trên đất xuất hiện hai cỗ thi thể Thần Ma.

Mỗi người một cỗ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngây người.

Tình cảm vất vả nửa ngày, mỗi người được tặng một cỗ thi thể Thần Ma, không phải là chơi xỏ sao?

"Này Diệp tôn giả, ngài không phúc hậu rồi, chúng ta vất vả, đưa muội muội ngài đến Tây Phương du ngoạn." "Ai ngờ muội muội ngài là một Hỗn Thế Ma Vương, phá sập Phật Tông của chúng ta, Phật Tổ Như Lai cũng bị đánh một trận, làm cho Phật Tông của chúng ta gà bay chó sủa, chỉ cho chúng ta hai cỗ Thần Ma, không phải là có chút không ổn sao!" Mặt hai người trực tiếp đen đi.

Cái quái gì vậy?

Diệp Thanh ngơ ngác.

Em gái mình phá sập Phật Tông, đánh Phật Tổ Như Lai một trận?

Trong lúc hắn còn đang ngơ ngác, bên ngoài lại truyền đến một

tiếng gào thét, không gian cũng rung chuyển.

"Diệp Thanh, mau quản muội muội của ngươi đi!" Giọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe có vẻ rất tức giận.

Một tiếng gầm giận dữ, Nguyên Thủy Thiên Tôn xông vào, ra vẻ như muốn hỏi tội.

Đến không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà cả Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ cũng đến.

Ba người cùng đến.

Không một ngoại lệ, đều đen mặt.

Diệp Thanh nhìn sắc mặt ba người, lại nhớ lại tiếng gầm giận dữ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng lập tức hiểu ra.

Chắc chắn lại là em gái gây họa.

Sau khi rời Tây Phương, lại đến địa bàn của Tam Thanh...

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, không nói nên lời.

Mới ra ngoài bao nhiêu năm, Diệp Liên đã chọc giận hết những người này, đúng là một kẻ gây rối.

Hỗn Thế Ma Vương cũng không hơn.

Nhưng dù là Hỗn Thế Ma Vương, cũng không còn cách nào, ai bảo là em gái duy nhất, chắc chắn phải dọn dẹp hậu quả.

"Diệp Thanh, ngươi không phải là cố ý, để Thập Nhị Tổ Vu mang theo muội muội ngươi, phá sập Ngọc Hư Cung của ta chứ." Nguyên Thủy Thiên Tôn giận dữ nói.

Đó là cơ nghiệp của lão, vất vả duy trì vô số năm, cứ thế bị phá sập một nửa, may mà khu vực cốt lõi vẫn còn nguyên vẹn.

Đó là lão liều mạng giữ lại, nếu không cũng bị Thập Nhị Tổ Vu phá hoại.

"Muội muội ngươi đến Thủ Dương Sơn gây rối, đòi xem ta luyện đan, kết quả làm ta luyện đan trực tiếp nổ lò." Lão Tử đen mặt nói.

"Diệp Thanh đạo hữu, chúng ta dù sao cũng là đồng minh, quản muội muội của ngươi một chút đi, con bé làm cho Kim Ngao Đảo của ta gà bay chó sủa..." Thông Thiên Giáo Chủ cũng lên tiếng.

Do đệ tử Tiệt Giáo thật giả lẫn lộn, nên khi Diệp Liên đến Kim Ngao Đảo, đã coi đệ tử của ông ta như tọa kỵ, chơi đùa không biết chán.

Nhưng, đây đã là tốt rồi.

So với Ngọc Hư Cung bị phá, lò luyện đan của Lão Tử nổ tung.

Chỉ có thể nói, Diệp Liên quá năng động!

"Xem ra, ba vị thí chủ cũng bị Diệp tiểu muội ra tay độc ác." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng tình nói.

Trong lòng lại vui mừng khôn xiết, không phải chỉ có mình mình xui xẻo!

Năm người cùng lên tiếng, tác dụng cũng lớn hơn một chút chứ?

"Hửm?" Diệp Thanh sắc mặt lạnh đi.

Dám nói em gái ta ra tay độc ác, không phải là đang mắng em gái ta sao?

Mắng em gái ta, không phải là đang mắng ta sao?

"Lỡ lời, lỡ lời." "Đều là do Diệp tiểu muội ham chơi, không cẩn thận gây ra." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cười làm lành.

Lau mồ hôi lạnh trên trán.

Hai người họ sợ Diệp Thanh, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không nhịn được: "Diệp Thanh, bớt giả vờ với ta, hôm nay ngươi phải cho ta một lời giải thích!" Lão Tử và Thông Thiên Giáo Chủ không nói gì, nhưng chắc chắn cũng có ý tương tự.

"Giải thích, giải thích cái gì!" "Ta còn chưa nói chuyện các ngươi tự ý xông vào Thanh Liên Cư của ta đây này!" Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng.

Không nói nhiều, trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Châu.

Hủy Diệt Chi Kiếm cũng được lấy ra.

Cứ thế lấy ra hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo, không khí ở Thanh Liên Cư, lập tức căng thẳng.

Tam Thanh và hai người Tây Phương ngây người.

Chương 161

Vãi, sao mà bá đạo vậy.

Hở một tí là đòi đánh nhau.

“Diệp Thanh, ngươi ngang ngược không nói lý như vậy, không phải là quá đáng lắm sao!” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ bừng.

Nếu không phải đánh không lại, lão cũng không nói nhiều, đánh thì đánh, không sợ.

Tiếc là, đánh không lại.

“Diệp Thanh đạo hữu, ngươi không nói lý như vậy, không ổn lắm đâu!” Lão Tử đứng ra nói.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không nhìn nổi nữa: “Là muội muội ngươi gây rối trước, chúng ta đến cửa đòi một công đạo!” Hai người Tây Phương cũng lên tiếng phụ họa.

Năm người có lý có cứ.

Dù sao, đều bị Diệp Liên tai họa.

“Ba người các ngươi ra ngoài trước, sau đó thông báo lại rồi mới vào!” “Nếu không thì miễn bàn.” Diệp Thanh không để ý, lạnh lùng nói.

Mấy người này thật sự coi Thanh Liên Cư, như là chợ, động một tí là xông vào.

Hoàn toàn không coi hắn ra gì!

Nhìn Hỗn Độn Châu và Hủy Diệt Chi Kiếm, lại nhớ lại cảnh tượng Lăng Phong đại khai sát giới, ba người không muốn, cũng phải làm theo.

Được Athena thông báo, đi lại một vòng quy trình, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vẻ mặt cười xấu xa, thật sự không nhịn được.

Lần trước họ không phải cũng như vậy sao.

Bây giờ thấy Tam Thanh cũng phải đi một vòng, còn không vui sao.

Nhưng chưa kịp nói gì, Athena lại bước vào, bẩm báo có Thần Ma ngoại giới cầu kiến, tên là Minh Nguyệt và Phong Dương.

"Hai người này đến làm gì?" Diệp Thanh hơi ngẩn ra.

Đừng nói, Tam Thanh và hai người Tây Phương cũng không mơ nữa, ngay cả ý định đến cũng quên.

Tự dưng, Thần Ma ngoại giới đến gặp Diệp Thanh làm gì?

Chẳng lẽ Diệp Liên, chạy đến Tam Thiên Thế Giới gây rối rồi?

Họ đều nhìn về phía Diệp Thanh.

"Để họ vào đi." Tuy không biết ý định, nhưng đến Thanh Liên Cư, chắc chắn có chuyện.

Hơn nữa, hai người này đối với Hồng Hoang, cũng không có nhiều địch ý, gặp một lần cũng không sao!

Hơn nữa, nàng còn là "Vu Hậu".

"Nhìn ta làm gì, ta không có sở thích đó đâu!" Diệp Thanh rùng mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nổi giận, đang định phát hỏa, lại bị Lão Tử kéo lại.

Thần Ma ngoại giới sắp đến rồi, tạm thời đừng gây chuyện nữa, để người khác không xem trò cười.

Chủ yếu là không có tổn thất gì.

Ngọc Hư Cung của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều bị Thập Nhị Tổ Vu phá sập, sao có thể không tức giận?

Đó là tâm huyết cả đời của lão.

Nếu là người khác làm, đã sớm bị đánh thành thịt nát rồi.

Không lâu sau, Phong Dương và Minh Nguyệt bước vào.

"Không phải là Vu Hậu của ta sao?

Đến Thanh Liên Cư của ta, thông báo rồi à, muốn ở Hồng Hoang nối dõi tông đường cho ta?" Diệp Thanh ra tay trước.

Lần trước cô nàng này, đòi làm Vu Hậu, Nữ Oa suýt chút nữa hiểu lầm, còn không phải tìm lại thể diện sao.

Minh Nguyệt vừa bước vào suýt chút nữa té ngã.

"Lưu manh, vô sỉ!" Nàng khinh bỉ.

Diệp Thanh nhún vai, vẻ mặt không quan tâm.

Nhưng mà, sao Minh Nguyệt này lại giống Nữ Oa, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy từ đó.

Phong Dương vẻ mặt ngơ ngác.

Từ khi nào, Minh Nguyệt lại thành Vu Hậu của Diệp Thanh?

Sao hắn không biết?

Phải biết, hắn có ý với Minh Nguyệt, nếu bị Diệp Thanh cướp mất, vậy thì khóc không ra nước mắt.

"Vãi chưởng..." Tâm tình của Tam Thanh và hai người Tây Phương, có thể tóm gọn trong hai từ.

Ngay cả Thần Ma ngoại giới cũng thu phục được, Diệp Thanh thật sự quá đỉnh!

Họ vẻ mặt mờ ám nhìn về phía Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt bị năm người nhìn, sắc mặt lập tức đỏ bừng: "Ta và hắn không có quan hệ đó!" Nhưng càng giải thích càng đen.

Nhất là, mặt nàng đã đỏ.

Nếu không có quan hệ, sao lại đỏ mặt?

Không phải là tự lừa dối mình sao?

Cho nên, năm người lộ ra vẻ mặt "ta hiểu mà".

Ngay cả Diệp Thanh cũng không nói nên lời, năm tên này sao lại diễn sâu thế nhỉ?

Nhưng đúng ý hắn.

"Minh Nguyệt đạo hữu, lúc đầu chính là ngươi đuổi theo ta, đòi làm Vu Hậu của ta, bây giờ không thừa nhận?" "Lúc đó các ngươi xâm lược Hồng Hoang, nên ta không đồng ý, bây giờ ta đồng ý rồi, hay là ngươi ở lại Thanh Liên Cư của ta đi?" Diệp Thanh trực tiếp nói.

Vãi chưởng?

Vãi chưởng?

Hóa ra là nữ theo đuổi nam, đỉnh thật!

Tam Thanh và hai người Tây Phương kinh ngạc không thôi.

Phong Dương thì rối loạn, cảm giác tim vỡ tan tành.

"Vô sỉ." "Lúc đầu rõ ràng là bị ngươi lừa, nếu không ta sao lại như vậy!" Minh Nguyệt vẻ mặt tức giận.

Nhưng nói như vậy, không phải là gián tiếp thừa nhận, đúng là có chuyện đó sao?

"Cạch." Tim Phong Dương thật sự vỡ rồi.

Mối tình đầu của hắn.

Không đúng, lần đầu tiên yêu thầm, cứ thế mà kết thúc không bệnh tật?

Tam Thanh và hai người Tây Phương, đều vẻ mặt khâm phục nhìn Diệp Thanh.

Như đang nói, lợi hại!

Đột nhiên nghe được tin tức lớn như vậy, khiến cho ý định đến, cũng tạm thời quên mất, hóng drama trước đã.

Diệp Thanh thấy cũng tạm được rồi, không tiếp tục nữa, nếu không Minh Nguyệt thật sự sẽ bùng nổ.

Chuyện này phải biết điểm dừng.

"Đến Thanh Liên Cư của ta có việc gì?" Hai Thần Ma này chắc chắn không phải rảnh rỗi đến mức, đến Thanh Liên Cư chơi.

Cho nên, chắc chắn có chuyện.

Chuyển đề đột ngột, khiến người ta không kịp phòng bị.

Phong Dương tim vỡ tan mới phản ứng lại, nói ra lời dặn của Đạo Tôn.

"Diệp Thanh đạo hữu, ngươi lấy Hỗn Độn Chí Bảo của Băng Thiên thế giới, giết Thần Ma của Băng Thiên thế giới và Thiên Ma thế giới." "Ngươi nghĩ họ sẽ bỏ qua cho ngươi sao?" Phong Dương sắp xếp lại cảm xúc, nói.

Tam Thanh và hai người Tây Phương kinh ngạc.

Nghe ý này, người của hai thế giới lớn chuẩn bị báo thù à!

Trong nháy mắt, tâm tư hoạt động.

Không biết đang nghĩ gì.

"Vậy thì sao!" Diệp Thanh lại cười nhạt.

Vô cùng bình tĩnh.

Hồng Hoang là sân nhà, lại nắm giữ ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, hắn chẳng sợ gì.

Đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu!

Thi thể Thần Ma, càng nhiều càng tốt.

"Sao ư?

Lần này không chỉ có Thiên Ma thế giới và Băng Thiên thế giới, mà còn có cường giả của các thế giới khác!" "Đến lúc đó có đến hàng vạn cường giả, chỉ bằng Hồng Hoang có thể chống lại?" Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Không giống lần trước, lần này cường giả Thiên Đạo Cảnh cũng không ít!

Diệp Thanh dù có ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, e là cũng không chống lại được.

Kiến nhiều cắn chết voi.

Hồng Hoang, chỉ có Diệp Thanh là một cường giả!

Những người khác nhiều lắm cũng chỉ có Tam Thanh, không có Thiên Đạo Cảnh, lại không có Hỗn Độn Chí Bảo, toàn bộ đều không đáng lo.

"Vu Hậu, nàng đang quan tâm ta sao?" Diệp Thanh nhìn Minh Nguyệt, trêu chọc.

"..." Mặt Minh Nguyệt đỏ bừng, tức giận vô cùng.

Nàng nghiến răng nghiến lợi.

Tên Diệp Thanh này, thật sự quá đáng ghét!

"Diệp Thanh đạo hữu, chuyện này không thể xem thường, hai thế

giới lớn thế lực hung hãn, so với lần trước chỉ có thể mạnh hơn." Phong Dương vẻ mặt lúng túng.

Thực ra, hắn có chút không hiểu, ý đồ của hai vị Đạo Tôn.

Không phải là không để họ dính vào nhân quả sao?

Tự dưng, lại bảo họ đến thông báo cho sinh linh Hồng Hoang, tin tức hai thế giới sắp ra tay.

Chương 162

Tâm tư của Đạo Tôn thật khó đoán!

Đừng nói là hắn, Diệp Thanh cũng không hiểu ý định của họ.

Nghiêm túc mà nói, thế giới Thời Gian và Không Gian, cũng có thù với Hồng Hoang, lại tốt bụng như vậy, đến thông báo tin tức này?

"Cần gì nhiều lời, Đạo Tôn chỉ bảo ta thông báo thôi, về phần sống chết, liên quan gì đến ta!" "Ta thấy, Hồng Hoang do Bàn Cổ khai thiên, sắp bị Thần Ma chúng ta chiếm lĩnh rồi!" Minh Nguyệt tức giận nói.

Rõ ràng, đều là lời nói trong lúc tức giận.

"Vu Hậu, lời này nói quá sớm rồi, hay là nàng ở lại Hồng Hoang định cư đi, Thanh Liên Cư của ta tuyệt đối hoan nghênh." Diệp Thanh một câu lại một câu Vu Hậu.

Mặt không hề đỏ.

Ai ngờ, lần này Minh Nguyệt không tức giận.

"Lần này ngươi có thể thắng, ta làm Vu Hậu của ngươi thì đã sao!" Nàng không tin.

Nhiều cường giả thế giới như vậy, không công chiếm được một Hồng Hoang?

Trọn vẹn hàng vạn Thần Ma!

Bỏ lại một câu, nàng trực tiếp rời đi.

Phong Dương lúng túng cười một tiếng, cáo từ Diệp Thanh, rồi cũng rời đi.

Diệp Thanh cũng ngây người.

Cô nàng này, không phải thật sự bám lấy mình rồi chứ?

Cho nên tìm một cái cớ, để làm Vu Hậu?

Mẹ nó chứ ta chỉ đùa thôi!

Thiệt rồi, lần này thiệt rồi.

"Diệp tôn giả, lợi hại!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề giơ ngón cái.

Tam Thanh cũng vẻ mặt mờ ám.

Lừa được Thần Ma ngoại giới thành Vu Hậu, còn không lợi hại, đúng là có nghề.

Diệp Thanh một đầu đầy vạch đen.

Chưa xong, Chuẩn Đề lại tiếp tục nói.

"Diệp tôn giả, hàng vạn Thần Ma ngoại giới thế lực hung hãn, e là ngài không chống đỡ nổi." "Không biết ngài có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, hoặc là đồ vật gì, muốn giao cho chúng ta?" "Cứ yên tâm, thù của ngài chúng ta nhất định sẽ báo, sẽ không để ngài thất vọng." Y nghiêm túc nói.

Ý đó đã quá rõ ràng.

Bốn người còn lại đều nhìn về phía Diệp Thanh.

"Mẹ kiếp, dám trù ẻo ta, ta đánh ngươi trước một trận." Diệp Thanh nổi giận.

Hắn xông lên đấm cho Chuẩn Đề một quyền, người sau trực tiếp bị đánh bay.

Tiếp Dẫn giật nảy mình, vội vàng chạy lên kéo sư đệ lại.

"Diệp tôn giả, Phật Tông của chúng ta mới bị phá hủy, phải về xây dựng lại, xin cáo từ trước." Bỏ lại một câu, y chuồn đi.

"Ngọc Hư Cung của ta cũng cần xây dựng lại." "Ta phải về luyện

đan.” “Ta cũng phải về an ủi đệ tử.” Tam Thanh cũng lần lượt tìm cớ chuồn đi.

Về phần chuyện của Diệp Liên?

Đâu còn hơi sức mà lo!

Thi thể Thần Ma tuy quan trọng, nhưng Thần Ma của Tam Thiên Thế Giới, không phải là dạng vừa.

Tránh nhân quả trước rồi nói sau cũng không muộn, dù sao Hủy Diệt Chi Kiếm ở trong tay Diệp Thanh, chẳng liên quan gì đến họ.

Thần Ma của Băng Thiên thế giới báo thù, cũng không tìm đến đầu họ!

Tin rằng Thần Ma ngoại giới cũng không dám quá đáng, không phải còn có Sư tôn sao?

Hồng Quân Lão Tổ đang nhìn kia kìa!

Diệp Thanh vừa xông lên đánh Chuẩn Đề, một luồng uy áp mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, khiến mọi người có chút kinh hãi.

Hơi thở của Thiên Đạo Cảnh.

“Oa Hoàng Cung!” Sáu người nhìn nhau, rời khỏi Thanh Liên Cư.

Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa đã đột phá cảnh giới Thiên Đạo.

Ngoài Hồng Quân, nàng là người đầu tiên thành Thánh, bây giờ lại là người đầu tiên đột phá cảnh giới Thiên Đạo.

“Chúc mừng Vu Hậu!” Thập Nhị Tổ Vu chúc mừng.

Hóa ra, sau khi rời Kim Ngao Đảo, Diệp Liên lại đến Oa Hoàng Cung, đúng lúc gặp Nữ Oa đột phá.

Có nàng ở đây, đương nhiên họ rất ngoan ngoãn.

Họ không sợ Nữ Oa, nhưng sợ Vu Chủ!

"Chúc mừng Nữ Oa tẩu tử!" Diệp Liên cũng chúc mừng.

Nữ Oa vừa đột phá đang vui, cũng không để ý đến cách xưng hô của Diệp Liên.

Không lâu sau.

Diệp Thanh và sáu người khác cũng đến, lần lượt chúc mừng.

Tam Thanh và hai người Tây Phương lại không vui, thành Thánh bị đè một đầu, bây giờ lại bị đè một đầu.

Thật không vui...

Vô tận Hỗn Độn.

Đứng đó là những cỗ Thần Ma, đồng thời có rất nhiều Thần Ma đang đến, dường như đang tụ tập.

Trong đó dẫn đầu là hai đại Thần Ma.

Một người toàn thân bao quanh bởi Ma Đạo pháp tắc, chính là Ma Uyên của Thiên Ma thế giới.

Một người khác, là Lục Quân của Băng Thiên thế giới, Lục Vân thì đứng phía sau, so với lần trước, đã mạnh hơn không ít, nhưng so với hai Thần Ma này thì còn kém xa.

Bởi vì, họ không phải là người mới đột phá Thiên Đạo Cảnh, mà đã chìm đắm trong đó nhiều năm, mạnh hơn Ma Cầm.

Hai vị Đạo Tôn để bồi dưỡng họ, đã tốn không ít công sức!

"Bao nhiêu thế giới rồi?" "Có bao nhiêu Thần Ma?" Ma Uyên đột nhiên hỏi.

Lần này, hai thế giới liên hợp, mời rất nhiều thế giới, muốn triệt để lật đổ toàn bộ Hồng Hoang!

“Đã có mấy chục thế giới, gần hai nghìn cường giả!” Lục Quân liếc nhìn, nhàn nhạt nói.

Dù đã cố gắng hết sức kêu gọi, nhưng nhiều thế giới bị Bàn Cổ dọa sợ, căn bản không dám đến.

Cho nên, đến bây giờ, mới có bấy nhiêu Thần Ma.

“Đợi thêm!” Ma Uyên bình tĩnh nói.

Lần này, phải có sự chắc chắn tuyệt đối!

Oa Hoàng Cung.

Đại quân Tam Thiên Thế Giới áp cảnh, Diệp Thanh cần nhiều sức mạnh hơn.

Cho nên, hắn dùng một hồi lừa phỉnh, hù dọa năm lão già, cho họ một ít thi thể Thần Ma.

Lại hứa hẹn, giết xong đám Thần Ma này, mọi người sẽ chia đều.

Năm lão già mới gật đầu đồng ý.

Dù sao cũng đánh không lại, lại có Sư tôn che chở.

Hồng Quân không thể nào nhìn họ chết chứ?

Thấy Nữ Oa đột phá, năm lão già như được tiêm máu gà, từng người một chạy về tiếp tục bế quan.

Ba nghìn năm sau, năm người lần lượt đột phá.

Diệp Thanh nhìn năm lão già đều đột phá, cảm thấy một trận đau răng.

Lúc đầu, họ thành Thánh sau Nữ Oa, bây giờ lại chậm hơn.

“Chẳng lẽ ta lĩnh ngộ quá nhiều Đại Đạo, dẫn đến đột phá khó khăn hơn?” Hắn nảy ra một ý định.

Lực chi pháp tắc, thời gian pháp tắc...

Mười sức mạnh Đại Đạo hàng đầu, hắn đã tinh thông một nửa.

Nhiều pháp tắc như vậy, trình độ cũng không thấp, nhưng so với Thần Ma thật sự, có lẽ còn kém một chút.

Ví dụ như Minh Nguyệt, Phong Dương... hắn có thể cảm nhận được sự chênh lệch.

Dù sao họ là Hỗn Độn Thần Ma hình thành từ pháp tắc thuần túy.

Về mặt này, hắn không bằng.

"Có lẽ, ta có thể đến Tam Thiên Thế Giới, tham ngộ pháp tắc chi lực!" Mắt Diệp Thanh sáng lên.

Ví dụ như có thể đến thế giới Thời Gian và thế giới Không Gian.

Thể hiện thiện chí, có lẽ họ sẽ đồng ý cũng không chừng.

Lúc này, Diệp Liên từ Hỗn Độn Châu ra.

"Huynh, muội đột phá rồi!" Diệp Liên vui mừng nói.

Rèn luyện mấy nghìn năm, Diệp Thanh đã giúp nàng đột phá như ý nguyện.

Cuối cùng đã trở thành một vị Thánh Nhân!

Có thể nói, là Thánh Nhân trẻ tuổi nhất Hồng Hoang!

"Cầm đi." Diệp Thanh cũng biết ý của nàng, lấy ra Thí Thần Thương, giao cho nàng.

"Cảm ơn huynh." Diệp Liên lại vào Hỗn Độn Châu, luyện hóa Thí Thần Thương.

Không lâu sau, Thập Nhị Tổ Vu lại đến.

Cảnh giới của họ lại có tiến bộ, sắp đuổi kịp tu vi trước đây của Lão Tử.

Chương 163

Nhìn Thập Nhị Tổ Vu, Diệp Thanh càng có thêm lòng tin...

Vô tận Hỗn Độn!

Số thế giới đã gần hai trăm, hội tụ hàng vạn Thần Ma, thanh thế to lớn!

"Cũng tạm được rồi, có thể hành động!" Ma Uyên nhìn đội ngũ, mở miệng nói.

Hàng vạn Thần Ma, có hàng trăm Thần Ma cảnh giới Thiên Đạo, diệt Hồng Hoang không dễ sao?

"Nếu đã như vậy, vậy chúng ta xuất phát đi." Lục Quân cũng nói.

Lần này, do hai người dẫn đầu, họ đã gật đầu, những người khác tự nhiên không có ý kiến. 135.

"Xuất phát, san bằng Hồng Hoang, tru sát tàn dư của Bàn Cổ!" Lục Vân hét lớn một tiếng! 136.

"San bằng Hồng Hoang, tru sát tàn dư của Bàn Cổ!" 137.

"San bằng Hồng Hoang, tru sát tàn dư của Bàn Cổ!" "..." Từng Thần Ma gào thét khản cổ, khuấy động từng luồng Hỗn Độn chi khí, khí thế bàng bạc, vang vọng trong Hỗn Độn.

Đại quân Thần Ma xông về phía Hồng Hoang.

Không xa, có Thần Ma đang chú ý.

"Hơn một vạn Thần Ma, trong đó có hàng trăm cường giả Thiên Đạo Cảnh, Hồng Hoang lần này tiêu rồi!" "Còn không phải sao, nhiều Thần Ma như vậy chinh phạt Hồng Hoang, cường giả Hồng Hoang có hạn, làm sao có thể chống đỡ?" "Hồng Hoang cũng không thể xem

thường, lần trước Bàn Cổ Chân Thân đó, vẫn khiến ta lòng còn sợ hãi, bây giờ vẫn không thể quên." "Nói những điều này có ích gì, chúng ta không bằng nhanh chóng theo sau, vạn vạn không thể bỏ lỡ một màn kịch hay như vậy, nếu không chắc chắn sẽ hối hận cả đời." Những Thần Ma này không tham gia, nhưng không có nghĩa là họ sẽ ngồi yên không quan tâm, náo nhiệt hay như vậy không xem, còn đợi đến khi nào!

Hơn nữa, nếu thật sự thành công, có thể nhân cơ hội chia một chén canh không?

Đó là thế giới do Bàn Cổ khai thiên hình thành.

Nhất thời, rất nhiều Hỗn Độn Thần Ma lập tức theo sau, lao về phía Hồng Hoang.

Số lượng còn nhiều hơn cả Hỗn Độn Thần Ma ra tay.

Hồng Hoang lại một lần nữa trở thành tiêu điểm.

Một ngày nọ.

Diệp Thanh mở mắt ra, cảm nhận được biến động khí tức bên ngoài Hồng Hoang.

"Cuối cùng cũng đến rồi!" Phật Tông Tây Phương, Thủ Dương Sơn, Côn Luân, Kim Ngao Đảo, tất cả đều ngẩng đầu nhìn ra ngoài Hồng Hoang.

Sau đó phá vỡ hư không, đến Thanh Liên Cư.

Đương nhiên, ngoài họ ra, còn có đệ tử môn hạ, phàm là Thánh Nhân đều đến.

Tổng cộng lại, cũng có hàng trăm Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, Thánh Nhân cũng có rất nhiều.

Thông Thiên Giáo Chủ hỏi: "Diệp Thanh đạo hữu, trận chiến này

thật sự có lòng tin?" Không thể không thận trọng, đây không phải là chuyện đùa.

"Ta, lòng tin mười phần!" "Chỉ cần các ngươi, giúp ta trấn thủ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là được." Diệp Thanh sắc mặt bình thản, phân phó xuống.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, chuẩn bị chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Kế hoạch của hắn là trước tiên dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tiêu hao tinh khí thần của đối phương, sau đó nhân lúc họ không phòng bị mà ra tay bất ngờ!

Cùng với Thập Nhị Tổ Vu ra tay, trước tiên chém giết thủ lĩnh của đối phương!

Thấy bộ dạng tự tin của Diệp Thanh, hai người Tây Phương và Tam Thanh miễn cưỡng gật đầu.

Đánh không lại, thì chuồn.

Thần Ma ngoại giới chủ yếu đối phó, Diệp Thanh một mình, không liên quan đến họ.

Diệp Thanh cũng biết ý định của họ, nhưng không vạch trần.

"Diệp Thanh, lần này ta giúp ngươi, ta giúp ngươi chém giết Thần Ma, thi thể Thần Ma chia đều, ai thất hứa người đó là chó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ra nói.

Lần trước, Diệp Thanh rõ ràng đã đồng ý, nhưng lại giấu đi không ít thi thể.

Lúc đó, hắn vừa mới có uy thế đại thắng.

Bọn họ chùn bước, không dám nói.

Lần này Diệp Thanh có việc cầu họ, đương nhiên họ phải đứng lên.

“Diệp tôn giả, mọi người lấy chữ tín làm đầu!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng lần lượt lên tiếng.

Nhìn bộ dạng mặc cả của họ, Diệp Thanh không khỏi không nói nên lời.

Ta giống người không giữ chữ tín sao?

“Yên tâm.” “Lần này ta sẽ không bạc đãi các ngươi!” Diệp Thanh bảo đảm.

Trong lúc nói chuyện, một trận biến động mạnh mẽ ập đến, không gian lập tức bị phá vỡ, từng Hỗn Độn Thần Ma xuất hiện trong tầm mắt.

Mây đen kéo đến như muốn đè sập thành!

Cảm giác áp bức mười phần!

“Diệp Thanh, ngươi giết sư huynh ta, diệt hàng trăm cường giả Băng Thiên thế giới của ta, đoạt Hủy Diệt Chi Kiếm của thế giới ta, hôm nay ta sẽ để ngươi nợ máu trả bằng máu!” Giọng của Lục Vân truyền đến.

Thiên Ma thế giới cũng có người ra hò hét.

Các thế giới khác...

Nhất thời, khí thế hùng vĩ!

Âm thanh vang vọng khắp Hồng Hoang, rất nhiều sinh linh yếu đuối, không khỏi run rẩy, cảm giác như thế giới tận thế sắp đến.

“Có bản lĩnh, thì đến giết ta, ta ở đây chờ!” Diệp Thanh không hề sợ hãi.

Trong nháy mắt, hắn ném ra ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Đấu Phiên, một vạn bốn nghìn tám trăm Tiểu Chu Thiên Tinh Đấu Phiên.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi động!

“Lần trước để ngươi chạy thoát, lần này ngươi tự đến cửa, vậy ta sẽ tiễn ngươi lên đường trước, dùng máu của ngươi để tế cờ!” Một trận tinh thần chi lực kích động, nháy mắt ngưng tụ thành một đòn tấn công, hướng về phía Lục Vân tấn công trước, không gian bị phá vỡ.

Lục Vân đại kinh thất sắc.

Không đợi hắn né tránh, đòn tấn công đã giáng xuống người hắn, một trận mưa máu bay lên.

Lục Vân vừa rồi còn sống sờ sờ, nháy mắt đã bỏ mạng.

“...” Đại quân Thần Ma khí thế như hồng, lập tức xì hơi.

Chưa động thủ, một phe đã bị chém giết một viên đại tướng, không phải là tự vả mặt sao!

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn về phía Thanh Liên Cư, lẩm bẩm.

“Diệp Thanh, biến số này, cho ta càng ngày càng nhiều kinh hỉ, đúng là cơ duyên của ta!” “Vãi chưởng, Lục Vân bị xử lý rồi.” “Trận pháp còn lợi hại hơn lần trước.” “Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, thế giới do Bàn Cổ khai tịch, sao có thể đơn giản như vậy!” Các Thần Ma quan chiến bàn tán xôn xao.

Trong lòng kinh hãi, đồng thời, mắt từng người một càng sáng lên.

Cảm thấy có kịch hay để xem.

Trước đó, họ đều cho rằng Hồng Hoang chắc chắn sẽ bại.

Bây giờ, mới trong nháy mắt, Lục Vân có thực lực xếp hạng tương đối cao, đã bị một đòn chém giết!

Xem ra như vậy, mới càng thú vị!

Trong hư không, Minh Nguyệt và Phong Dương đứng đó.

Nhìn cảnh tượng vừa rồi, Minh Nguyệt khẽ cắn môi, đôi mắt đẹp long lanh, tâm tình phức tạp.

"Trận pháp do Diệp Thanh đạo hữu chủ trì, uy lực còn hơn lần trước, Lục Vân chết không oan." Phong Dương nói.

Uy lực của trận pháp, cũng phải xem người chủ trì trận pháp, thực lực của người chủ trì càng mạnh, uy lực chắc chắn càng lớn.

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân do Lục Vân sơ suất.

"Chỉ chết một Lục Vân thôi, đại quân hàng vạn Thần Ma, có Ma Uyên và Lục Quân, ta không tin hắn có thể chống đỡ được." Minh Nguyệt khẽ hừ một tiếng.

Phải biết, nàng đã nói ra, chỉ cần Diệp Thanh có thể thắng, nàng thật sự sẽ làm Vu Hậu của đối phương.

Cho nên, nàng hy vọng đối phương thắng?

Phong Dương nhìn sắc mặt nàng, tâm tình càng phức tạp hơn, thở dài một hơi, không hỏi ra.

Lời đã nói ra, đã có nhân quả.

Dính vào nhân quả, phải thực hiện.

Trong đại quân hàng vạn Thần Ma, Ma Uyên và Lục Quân vẻ mặt âm trầm.

Dẫn đầu, vừa mới bắt đầu, đã chết một Lục Vân.

Chẳng phải là tự vả mặt sao?

Nhất là, phát hiện tâm thái của các Thần Ma, có chút thay đổi, hai người càng thêm phẫn nộ.

"Mọi người đừng sợ, Lục Vân chỉ là do sơ suất, bị đối phương

tập kích giết chết!" "Chúng ta có nhiều Thần Ma như vậy, chỉ cần chúng ta cùng xông lên, một cái trận pháp nhỏ nhoi, không phải là trong nháy mắt có thể công phá sao!" Lục Quân đứng ra nói.

Chưa đánh đã sợ, đó là đại kỵ của nhà binh.

Thần Ma của Băng Thiên thế giới đi đầu phụ họa, các Thần Ma khác cũng phụ họa vài câu, nhưng so với khí thế như hồng trước đó, đã kém đi rất nhiều.

Dù sao, Lục Vân đã chết.

Đối với họ đả kích không nhỏ. 138.

"Bây giờ mọi người nghe ta chỉ huy, cùng nhau phát động tấn công, công phá cái trận pháp chó má này, chém giết Diệp Thanh, tru sát tàn dư của Bàn Cổ!" "Chia cắt toàn bộ Hồng Hoang thiên địa!" Ma Uyên cũng đứng ra.

Lời vừa dứt!

Một đạo tinh thần tấn công, xuyên qua hư không, ập đến.

"To gan!" Ma Uyên hét lớn một tiếng, lấy ra một cây trường mâu màu máu!

Một mâu đâm ra, không gian vỡ nát! 139.

Ma Đạo pháp tắc như sóng cuồn cuộn không dứt!

Tinh thần chi lực xung quanh nháy mắt vỡ tan.

"Mọi người cùng lên!" Hét lớn một tiếng, hắn dẫn đầu xông ra.

Thần Ma của Thiên Ma thế giới theo sát phía sau.

Chương 164

Lục Quân cũng không chịu thua kém, lấy ra một thanh cự kiếm màu đen, tương tự như Hủy Diệt Chi Kiếm!

Đó cũng là trang bị tiêu chuẩn của Băng Thiên thế giới.

Toàn bộ đều là bản sao của Hủy Diệt Chi Kiếm.

Trong nháy mắt, hàng vạn Thần Ma cùng tấn công, uy lực kinh khủng thế nào, có thể biết.

Rầm, rầm...

Tiếng nổ lớn, như thể trời đất sắp nổ tung, các Thần Ma quan chiến, tâm thần cũng bị kích động, huyết mạch Thần Ma cũng sôi trào!

Ngay cả Diệp Thanh cũng cảm thấy áp lực.

"Vãi chưởng, ngẩn ra làm gì, chuẩn bị xem kịch à, cùng ra tay đi!" Diệp Thanh không nhịn được chửi thề.

Tam Thanh và hai người Tây Phương ngẩn ra, không phải là đang gài bẫy người ta sao!

Bị Diệp Thanh nhắc nhở, năm lão già nhìn nhau một cái, rồi đi trấn thủ trận pháp.

Có họ gia nhập, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận triệt để ổn định lại, phòng thủ công kích của Thần Ma, tuyệt đối là dư dả.

Nhưng, mục đích của Diệp Thanh không chỉ có vậy.

Hắn không phải là loại người bị động chịu đòn.

Dám đến giết, phải chuẩn bị sẵn sàng bị giết.

"Đế Tuấn, Thái Nhất..." Diệp Thanh truyền âm cho hai người, bảo

họ làm theo phương pháp của hắn.

Phân phó xong Đế Tuấn và Thái Nhất, lại truyền âm cho Thập Nhị Tổ Vu, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng.

Một lát nữa sẽ cùng ra tay, chém giết Ma Uyên và Lục Quân.

Lần này, Thần Ma càng nhiều càng mạnh.

Cường giả của Thiên Ma thế giới cũng không ít!

Luyện hóa thi thể của họ, Thập Nhị Tổ Vu có khả năng đột phá cảnh giới Thiên Đạo.

Như vậy, hắn có thể kê cao gối mà ngủ.

Đại quân hàng vạn Thần Ma, tấn công từ bốn phương tám hướng, nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không phải là dạng vừa.

Tinh thần chi lực miên man không dứt, thỉnh thoảng có Thần Ma vẫn lạc.

Sát trận thứ hai không phải là chuyện đùa.

"Quả nhiên có chút bản lĩnh!" Các Thần Ma quan chiến lẩm bẩm.

Hồng Hoang có hai ba chiêu.

Chỉ là, không biết Hồng Hoang có thể kiên trì bao lâu?

Dựa vào trận pháp không phải là kế lâu dài!

Lần trước, cũng dựa vào trận pháp, kiên trì được hàng vạn năm, không bị công phá.

Lần này thế lực càng hung hãn hơn.

"Ta cược một vạn năm, trận này chắc chắn sẽ bị phá!" "Không không không, ta thấy ít nhất cũng phải hai vạn năm, sinh linh Hồng Hoang cũng đã mạnh lên!" "..." Từng Thần Ma lần lượt phát biểu.

Minh Nguyệt và Phong Dương đứng đó, không nói một lời.

Hai bên giằng co.

"Ta thấy không cần đến hàng vạn năm, mới có mấy nghìn năm, đã xuất hiện lỗ hổng!" Có Thần Ma nói.

Các Thần Ma nhìn lại, phát hiện bên trái trận pháp quả thực xuất hiện vết nứt, đó là nơi Lục Quân phụ trách tấn công.

"Mọi người toàn lực ra tay, mở ra lỗ hổng, xông vào giết!" Lục Quân gầm lên.

Hắc kiếm cuộn trào từng đạo hủy diệt pháp tắc, khí tức lưu chuyển, không gian chấn động!

Các Thần Ma khác đại hỉ, cũng không giữ lại sức!

Và không chú ý, Thập Nhị Tổ Vu đã đến đó.

Ở phía trước trận pháp, Ma Uyên phụ trách tấn công, cũng đã mở ra một lỗ hổng, một đám Thần Ma vui mừng như điên!

Cách làm giống như Lục Quân.

"Cứ để các ngươi vui một lúc, lát nữa sẽ để các ngươi khóc!" Diệp Thanh sắc mặt nghiêm lại.

"Đợi ta ra ngoài, lập tức khép lại trận pháp, tuyệt đối không được để họ vào!" Hắn lại truyền âm cho Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nhiều Thần Ma như vậy, muốn giết hết, cũng không dễ dàng!

Trong thời gian này, có thể xảy ra bất ngờ, nên phải dựa vào trận pháp để phòng ngự!

"Vâng, chủ nhân." Đế Tuấn và Thái Nhất trả lời.

Hai người đã là Bán bộ Thiên Đạo Cảnh, đối với việc khống chế trận pháp càng thêm thành thạo, làm được điều này, không khó.

Rầm!

Lại một tiếng nổ dữ dội, cả trời đất rung chuyển!

Hai lỗ hổng được mở ra, nháy mắt không ngừng mở rộng, đủ để chứa một lượng lớn Thần Ma vào.

Trận, cuối cùng cũng bị phá! 140.

"Xông lên cho ta, chém giết Diệp Thanh, tru sát tàn dư của Bàn Cổ, chia cắt Hồng Hoang!" Ma Uyên và Lục Quân dẫn đầu gầm lên.

Các Thần Ma khác cũng gào thét, từng người một như được tiêm máu gà.

"Chậc, tưởng rằng Hồng Hoang lần này, có thể kiên trì được thêm một lúc, không ngờ còn không bằng lần trước, cứ thế bị phá trận rồi!" Các Thần Ma quan chiến khinh thường, vẻ mặt đầy khinh miệt.

"Mọi chuyện sắp kết thúc rồi!" Minh Nguyệt khẽ mấp máy môi hồng, trong lòng có chút an tâm.

Nhưng ngay sau đó, lại rối loạn.

Khiến người ta khó hiểu!

"Chưa chắc, nhìn kia." Phong Dương đưa tay chỉ, là phía bên phải của trận pháp, vẫn còn nguyên vẹn!

Theo lý, đã như vậy, nên sụp đổ tan tành mới đúng.

Lời vừa dứt.

Diệp Thanh nháy mắt xông ra khỏi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận! 141.

Ba Mươi Sáu Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên xoay tròn, đầu đội Hỗn Độn Châu, Hủy Diệt Chi Kiếm quét ngang, vô tận hủy diệt pháp tắc hoành hành.

Ba đại Hỗn Độn Chí Bảo cùng xuất hiện!

Đông!

Lại một tiếng chuông nữa vang lên, kim sắc đại chung xuất hiện trên không, phong tỏa thời không xung quanh!

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên càng tuôn ra lực lượng tịnh hóa, hạn chế pháp lực của chúng thần ma.

Dù chúng thần ma đã sớm có chuẩn bị, nhưng lực lượng tịnh hóa vẫn có hiệu quả không nhỏ đối với chúng.

"Sát!" Vô tận hỗn độn chi lực lưu chuyển, rót vào Hủy Diệt Chi Kiếm.

Pháp tắc hủy diệt cuồng bạo đang tàn phá tứ phía.

Chúng thần ma đang lúc hưng phấn tột độ, trong lòng bỗng dấy lên một trận lo sợ, như bị dội một gáo nước lạnh, toàn thân lạnh toát!

Ma Uyên càng là người hứng chịu đầu tiên!

"Đừng hòng làm càn!" Thiên Ma Huyết Mâu đâm ra, pháp tắc ma đạo cuồng cuộn.

Hiệu quả phong tỏa thời không của Hỗn Độn Chung liền tan vỡ.

Ngay khoảnh khắc lực lượng phong tỏa thời không tiêu tán, đòn tấn công của Diệp Thanh đã ập đến.

Thấy vậy, Ma Uyên không khỏi kinh hãi!

Vội vàng triệu hồi Thiên Ma Huyết Mâu.

Giây tiếp theo, Lực Chi Pháp Tắc, một lực phá vạn pháp!

Một kiếm mạnh mẽ như vậy, trong lúc bàng hoàng vội vã, làm sao có thể chống đỡ nổi!

"Ầm" một tiếng, hắn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, máu ma văng tung tóe trên đường.

May mắn là phòng ngự kịp thời.

Nếu không, một kiếm này đã có thể lấy mạng hắn!

Những thần ma yếu hơn thì không có vận may như vậy, lần lượt bị một kiếm chém giết.

Chớp mắt đã có hơn trăm thần ma vẫn lạc!

Uy lực của một kiếm!

Cảnh tượng này khiến đám thần ma đang quan chiến phải ngây người.

Tình huống quái quỷ gì đây?

Mới vừa nãy còn sắp phá được trận, sao trong nháy mắt, sinh linh Hồng Hoang lại quay sang đại sát tứ phương!

"Đệt, hắn muốn chém giết Ma Uyên?" Chúng thần ma đột nhiên kinh hãi thốt lên.

Chỉ thấy Diệp Thanh đang truy sát tới, ra cái thế nhất quyết phải chém giết Ma Uyên.

"Bên kia…" Chưa kịp hết chấn động, thân thể bọn chúng lại run lên, cảm giác như có một nỗi sợ hãi từ sâu trong huyết mạch.

Chậm rãi nhìn sang… phát hiện ở phía bên trái trận pháp, xuất hiện một người khổng lồ to lớn, đầu đội trời chân đạp đất!

Bàn Cổ Chân Thân!

"Lại là Bàn Cổ, muốn chém giết Lục Quân, đây là cái bẫy của sinh linh Hồng Hoang!" Chịu đựng áp lực trong huyết mạch, có kẻ kinh hãi hô lên.

Một câu nói đánh thức người trong mộng!

Bẫy, tuyệt đối là cái bẫy!

Sinh linh Hồng Hoang cố ý để lộ sơ hở, khiến Ma Uyên và Lục Quân tưởng rằng sắp thắng lợi, rồi nhân lúc bọn chúng không đề phòng mà ra tay bất ngờ!

Đúng là một kế hay!

Chương 165

Vốn dĩ, phần lớn thần ma đều cho rằng Hồng Hoang lần này tiêu đời rồi, không ngờ lại lừa được cả Ma Uyên và Lục Quân.

Xem ra, là muốn thừa thế chém giết.

"Hừ, lũ sinh linh Hồng Hoang quèn, đối mặt với sự vây công của hơn vạn thần ma, mà đòi chém giết Ma Uyên và Lục Quân sao?

Chẳng qua chỉ là giãy giụa vô ích mà thôi!" Có thần ma khinh thường nói.

Nhưng rất nhanh đã bị vả mặt.

"Lục Quân sắp không xong rồi." Một ánh mắt nhìn qua.

Bàn Cổ Chân Thân đầu đội trời chân đạp đất, tay cầm Bàn Cổ Phủ, cả thiên địa dường như đều đang run rẩy.

Ong!

Một búa chém xuống, thuần túy là Lực Chi Pháp Tắc!

Sơn hà băng liệt, thiên địa như thuở hỗn độn sơ khai.

Thiên địa vang lên những âm thanh chấn động, như đang tấu lên khúc nhạc tử vong, đánh thẳng vào tâm linh.

Lục Quân tâm thần run lên, đỡ được một búa chí mạng, giờ lại thêm một búa nữa, hắn đã ngửi thấy mùi tử vong.

Thân thể hắn run lên kịch liệt, không nhịn được muốn quỳ lạy trước Bàn Cổ Chân Thân, giống như một dấu ấn từ trong huyết mạch.

Dù vậy, dưới ham muốn sống còn mãnh liệt, hắn vẫn giơ hắc kiếm lên đỡ!

Keng!

Một búa bổ xuống, hắc kiếm trực tiếp gãy lìa, sức mạnh còn sót lại cuộn trào.

Hắc kiếm vừa rơi, Lục Quân cũng mất đi ý thức.

Hai búa, Lục Quân vẫn lạc.

Những thần ma còn lại, dưới uy lực của Bàn Cổ Phủ, càng như đậu hũ mỏng manh.

Từng tên một lần lượt bị chém giết!

Cùng lúc đó, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khôi phục như cũ, từng luồng sức mạnh tinh thần đang hỗ trợ cho Bàn Cổ Chân Thân.

Đối mặt với sự khủng bố của Bàn Cổ Chân Thân, lại có lực lượng tịnh hóa của Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Đám thần ma gần như là cá nằm trên thớt.

Đúng như câu nói.

Xông càng nhanh, chết càng mau.

Đợi sau khi chém giết xong đám thần ma ở phía trước, Bàn Cổ Chân Thân tiêu hao quá lớn, dần dần trở nên hư ảo.

"Sắp không trụ được rồi, mọi người cùng lên, giết chết Bàn Cổ!" Đám thần ma phía sau thấy vậy, liền la lớn.

Từng loại pháp tắc chi lực đan xen.

Các loại chiêu thức tấn công loạn xạ tầng tầng lớp lớp xuất hiện, nhắm vào Bàn Cổ Chân Thân.

Gần ba ngàn thần ma ra tay!

Chỉ dựa vào Bàn Cổ Chân Thân, tuyệt đối không thể chống đỡ.

Thời khắc mấu chốt.

Một luồng pháp tắc hủy diệt bao phủ xuống!

Cả một vùng không gian đều bị pháp tắc hủy diệt lấp đầy, giống như một đại dương hủy diệt.

Trong nháy mắt, mấy trăm thần ma bỏ mạng.

Ngay tại chỗ bị pháp tắc hủy diệt xé nát thân thể thần ma.

Một kích toàn lực xuất thủ.

"Là cái tên Diệp Thanh!" Sắc mặt chúng thần ma đại biến, vội vàng lùi lại.

Thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Giống như vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan!

Nhất là khi nhìn Diệp Thanh và Bàn Cổ Chân Thân trước mặt, một nỗi sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng.

Khủng bố, quá khủng bố!

Gần như trong nháy mắt, đã chết gần ngàn thần ma, một phần mười sức mạnh.

Nếu cứ để hắn giết tiếp, chẳng phải không bao lâu nữa, hơn vạn thần ma sẽ chết hết sao?

Sao có thể không kinh?

Sao có thể không sợ?

Diệp Thanh chém giết mấy trăm thần ma, cũng không tiến thêm bước nào, ngạo nghễ đứng giữa hư không.

"Phạm vào Hồng Hoang của ta, đây là kết cục!" Trước mặt hắn xuất hiện hai thi thể thần ma khổng lồ.

Một là Ma Uyên, một là Lục Quân.

Trong số các thần ma xâm phạm, hai tên này là cầm đầu, có thần

ma của hai đại thế giới làm tiên phong.

Bây giờ Diệp Thanh chém giết cả hai, cùng toàn bộ thần ma của hai đại thế giới, có thể tạo ra tác dụng uy hiếp.

Đồng thời, không còn người đứng đầu, thần ma của các thế giới khác khó mà đồng lòng tiếp tục gây khó dễ cho Hồng Hoang.

Dù sao cũng có hơn vạn thần ma, nếu thực sự đánh tới cùng, Diệp Thanh cũng sẽ khá chật vật.

Bởi vì thần ma quá đông!

"Chết đi cho ta!" Bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng gầm giận dữ!

Hơn hai mươi thần ma Thiên Đạo Cảnh đồng loạt tấn công Diệp Thanh, pháp tắc tung hoành.

"Đợi các ngươi nãy giờ rồi!" Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng, tam đại Hỗn Độn Chí Bảo cùng xuất hiện, hỗn độn chi lực và pháp tắc hủy diệt cuốn tới.

Một kiếm bá đạo chém ra, hai thần ma đi đầu lập tức bị chém giết tại chỗ.

Thần ma thể vỡ nát!

Các đòn tấn công của những thần ma khác lần lượt bị nghiền nát.

Ngay sau đó, một búa bổ xuống, thu hoạch mạng sống của hơn mười thần ma.

Chỉ còn lại vài kẻ may mắn sống sót.

Hai bên phối hợp ăn ý đến hoàn hảo.

"Vãi chưởng, trâu bò!" Đám thần ma quan chiến đồng loạt có chung một suy nghĩ.

Tình thế đảo ngược quá nhanh, như một cơn lốc xoáy.

Não cũng không theo kịp.

Bàn Cổ Chân Thân quá mạnh!

Mạnh vãi cả ra!

Không hổ là Bàn Cổ có thể khai thiên lập địa.

Chỉ là tinh huyết lưu lại, lợi dụng trận pháp ngưng tụ thành thân thể Bàn Cổ mà đã hung hãn như vậy!

"Thần ma của Thiên Ma thế giới và Hủy Diệt thế giới chết sạch rồi, trận chiến này chắc là xong rồi!" Chúng thần ma trong lòng nhìn nhau.

Không ngờ, kết quả lại như vậy.

Ong!

Thấy chúng thần ma vẫn chưa lùi, Diệp Thanh tiếp tục đại khai sát giới, những thần ma còn lại hoàn toàn không có sức chống cự.

Một cuộc tàn sát một chiều!

Chỉ có cường giả Thiên Đạo Cảnh mới có chút sức chống cự, nhưng cũng không trụ được bao lâu, cuối cùng vẫn phải thân tử đạo tiêu.

Dưới áp lực nặng nề, đại quân thần ma sụp đổ.

Đại quân thần ma rút lui.

Lúc đến thì khí thế hùng hổ, bây giờ bị giết đến ám ảnh tâm lý, không thể không rút chạy, rời khỏi đại địa Hồng Hoang.

Báo thù?

Không.

Giữ được mạng sống quan trọng hơn.

“Hôm nay những thần ma nào đến gây phiền phức cho Hồng Hoang, đợi ta đột phá Thiên Đạo Cảnh, cũng sẽ lần lượt đến bái phỏng, hy vọng chư vị ở thế giới của mình cung kính chờ đợi!” Diệp Thanh đột nhiên nói, khí thế bàng bạc!

Sát ý lẫm liệt!, thanh âm truyền khắp Hồng Hoang.

Lần này thần ma quá đông, đối phó khá vất vả, sau khi đột phá Thiên Đạo Cảnh, cho dù bọn chúng không đến gây phiền phức, hắn cũng sẽ giết tới tận cửa!

Đối phương hết lần này đến lần khác gây sự ở Hồng Hoang.

Thật sự nghĩ Hồng Hoang dễ bắt nạt sao?

“Cuồng vọng!” “Ngông cuồng!” “Không biết sống chết!” Những thần ma chưa đi xa nghe vậy, tên nào tên nấy đều tức giận không thôi!

Không ít thần ma tức giận đến mức muốn gọi đồng bạn quay lại, nhưng không một ai hưởng ứng.

Đùa à.

Kẻ lợi hại nhất là Ma Uyên, Lục Quân đều bị giết rồi, còn bị miểu sát nữa.

Quay lại chẳng phải là đi nộp mạng sao?

Cây cao đón gió lớn.

Cái đạo lý này, bọn chúng đều hiểu.

Trừ phi toàn bộ thần ma còn lại cùng lên, nhưng ai cũng đã bị dọa vỡ mật, làm gì còn dám đi.

Mau chuồn thôi.

“Ngươi mà dám đến thế giới của ta, Đạo tôn sẽ là người đầu tiên giết ngươi!” Có thần ma nói, rồi nhanh chóng chuồn mất.

Những thần ma khác đang rời đi, hay đang quan chiến, đều cảm thấy Diệp Thanh cuồng vọng vô tri!

Nhưng đúng lúc đó, bọn chúng lại thấy Diệp Thanh vừa mới ý khí phong phát, buông lời tàn nhẫn xong, lại đang… nhặt xác thần ma.

Chương 166

Có nhầm không vậy.

Phong cách chuyển biến nhanh quá rồi đấy.

“Vãi, ngay cả thi thể thần ma cũng không tha, sinh linh Hồng Hoang hung tàn đến vậy sao?” Bọn chúng đều cạn lời.

Hơn một ngàn thi thể thần ma, Diệp Thanh không bỏ sót một ai, đều thu vào Hỗn Độn Châu.

Ngay cả những thi thể thần ma nát bét cũng không tha.

Nói thì nói vậy, nhưng bọn chúng cũng bắt đầu lùi lại, sợ bị Diệp Thanh để mắt tới, dù sao sinh linh Hồng Hoang này đến cả thi thể cũng muốn!

Chẳng phải mình cũng là Hỗn Độn Thần Ma sao?

Vạn nhất đối phương thấy không còn thần ma để giết, đột nhiên nổi điên, giết mình để nhặt xác, thế thì chết oan uổng quá!

Người có tâm trạng phức tạp nhất tại hiện trường, không ai khác chính là Phong Dương và Minh Nguyệt.

Đặc biệt là Minh Nguyệt, khuôn mặt xinh đẹp trở nên lạnh như băng.

“Đúng là một đám phế vật, Ma Uyên và Lục Quân toàn là phế vật!” “Hơn vạn thần ma đại quân, ngay cả một Hồng Hoang nhỏ yếu như vậy cũng không hạ được!” Minh Nguyệt sắp phát điên rồi.

Ban đầu, nàng đã nói, chỉ cần Diệp Thanh có thể thắng, nàng sẽ làm Vu Hậu.

Bây giờ hắn thắng thật rồi… chẳng lẽ thật sự phải đi làm Vu Hậu

sao?

“Minh Nguyệt đạo hữu…” Phong Dương gọi một tiếng, nhưng không biết nên nói gì, trong lòng chỉ thấy khổ sở!

Hoàn toàn hết hy vọng rồi.

Đương nhiên, hai người đối với thực lực của Diệp Thanh cũng có một nhận thức hoàn toàn mới.

Mặc dù chưa đột phá Thiên Đạo Cảnh, nhưng sở hữu tam đại Hỗn Độn Chí Bảo, thực lực vẫn khủng bố vô cùng.

Đợi hắn đột phá Thiên Đạo Cảnh, chẳng phải sẽ càng khủng bố hơn sao, nếu hắn đến các thế giới khác, thật sự có khả năng đại sát tứ phương.

Dù sao, một số thế giới đại đạo yếu hơn, thực lực quả thật không đáng kể.

Thấy đại quân thần ma đã rút lui.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lập tức được thu lại.

Lão Tử năm người lập tức xông ra, lao về phía Diệp Thanh, ai nấy đều mang vẻ mặt phấn khích.

“Diệp Thanh, mau lấy thi thể thần ma ra đi, lúc đầu đã nói là sẽ chia đều!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đầu nói.

Nhiều thi thể thần ma như vậy chia đều, ít nhất cũng được hai trăm!

Diệp Thanh vung tay, giữ lại phần của mình và Nữ Oa, những phần còn lại đều ném ra ngoài.

Hắn không phải là người nói mà không giữ lời.

“…” Nhìn đám sinh linh Hồng Hoang đang chia nhau thi thể thần

ma, những Hỗn Độn Thần Ma quan chiến không còn gì để nói.

Không ít Hỗn Độn Thần Ma trực tiếp chuồn đi.

Chẳng còn gì để xem nữa.

Từng Hỗn Độn Thần Ma quan chiến rời đi, Phong Dương và Minh Nguyệt cũng chuẩn bị rời đi.

Đương nhiên, Minh Nguyệt lén lút đi trước.

Diệp Thanh đã sớm để mắt đến, nên thấy Minh Nguyệt định đi, liền la lớn: "Minh Nguyệt đạo hữu, chẳng phải ta thắng rồi, nàng sẽ làm Vu Hậu của ta sao?" "Sao lại đi rồi, Thanh Liên Cư của ta vẫn luôn mở rộng cửa, chờ nàng đó!" Vu Hậu dâng đến tận miệng, không lấy thì phí.

Minh Nguyệt loạng choạng một cái, suýt nữa thì ngã từ trên không trung xuống.

Những thần ma vừa chuẩn bị rời đi, thân hình lại đồng loạt dừng lại, tất cả đều kinh ngạc, không ngờ lại có tin tức động trời thế này?

Minh Nguyệt của Không Gian thế giới, muốn làm Vu Hậu của sinh linh Hồng Hoang?

Bao nhiêu năm qua, hiểu biết của bọn họ về Hồng Hoang thế giới cũng dần tăng lên, tự nhiên hiểu Vu Hậu có ý nghĩa gì.

Vì vậy, ai nấy đều vểnh tai lên nghe, sợ bỏ lỡ phần đặc sắc.

"Lại thêm một Vu Hậu?" Nữ Oa, Thường Hi và Hi Hòa đều nhìn qua.

Đặc biệt là ánh mắt của Nữ Oa.

Gần như muốn giết người.

"Là nàng ta yêu cầu, không liên quan đến ta!

Tam Thanh đều có thể làm chứng!" Diệp Thanh nghiêm mặt nói.

Chối bỏ trách nhiệm sạch sẽ.

"Không sai, đúng là do Minh Nguyệt đạo hữu đề nghị, không liên quan đến Diệp tôn giả." Tiếp Dẫn đi đầu nói.

Hơn nữa, còn nhìn Diệp Thanh với một nụ cười gian xảo.

Nụ cười đó đầy ẩn ý.

Giống như đang nói, ta đã giúp ngươi nói đỡ rồi, lợi lộc không thể thiếu được đâu. 142.

Lão Tử cũng phản ứng lại, đồng loạt lên tiếng giúp Diệp Thanh.

Nữ Oa thấy vậy, bán tín bán nghi.

Thường Hi và Hi Hòa thì không sao cả.

Dù sao cũng đã có ba Vu Hậu rồi, thêm một người nữa thì có quan hệ gì?

"Minh Nguyệt đạo hữu, những lời cô nói là thật sao?

Không phải bị ép buộc chứ?" Nữ Oa nhìn về phía Minh Nguyệt.

Nàng cảm thấy thần ma, nói chuyện sẽ không vòng vo, độ tin cậy cao hơn một chút!

"Đợi ta quay về bẩm báo với sư tôn, tự sẽ quay lại Hồng Hoang tìm ngươi!" Minh Nguyệt không nói rõ.

Nhưng lời nói lại rất rõ ràng, chẳng phải là đang ngầm thừa nhận quan hệ sao!

Không còn cách nào, lời nói đã ra khỏi miệng thì sẽ có nhân quả, dù không muốn, cũng không thể không làm.

Nói xong, nàng liền xé rách hư không rời đi.

Phong Dương cũng theo đó rời đi.

Chỉ là, trước khi đi, ánh mắt nhìn Diệp Thanh có chút kỳ quái, giống như đang ghen?

"Phong Dương không phải là thích Minh Nguyệt chứ?

Thế chẳng phải ta đã cướp đi người thương của người khác sao?" Diệp Thanh lộ vẻ mặt kỳ quái.

Thực ra, hắn nên lo lắng cho mình hơn, bởi vì Nữ Oa đã hung hăng lườm hắn một cái, rồi hậm hực quay về Oa Hoàng Cung.

Ngay cả thi thể thần ma cũng không cần nữa.

Diệp Thanh cạn lời, trong lòng nghĩ có đến mức đó không.

Thường Hi và Hi Hòa thì tốt rồi!

"Diệp tôn giả lợi hại thật!" Tiếp Dẫn thầm giơ ngón tay cái, vẻ mặt bỉ ổi.

Tính cách không biết xấu hổ lại trỗi dậy rồi.

Tam Thanh cũng nhìn về phía Diệp Thanh.

"Cút cút cút, thi thể thần ma không thiếu phần của các ngươi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, nếu không đừng trách ta lật mặt vô tình!" Diệp Thanh cứng rắn nói.

Mẹ kiếp, nói một câu thật lòng, cũng đòi thi thể thần ma?

Ăn cứt đi!

Thấy vậy, Tam Thanh và hai tên phương Tây biết là không đòi thêm được thi thể thần ma, đành phải rời đi.

Không bỏ chút sức lực nào, không công mà được nhiều thi thể thần ma như vậy, cũng biết đủ rồi.

Những thần ma khác sau khi Phong Dương rời đi, cũng lần lượt rời khỏi.

Đối với bọn họ.

Lần này, đến Hồng Hoang không uổng công.

Không chỉ được chứng kiến một trận đại chiến, còn phát hiện Minh Nguyệt của Không Gian thế giới, có một chân với sinh linh Hồng Hoang.

Tin tức bùng nổ như vậy, phải mau chóng quay về báo cho Đạo tôn!

"Luyện hóa những thi thể Thiên Ma này, hẳn là có thể đột phá Thiên Đạo Cảnh." Diệp Thanh lấy ra một loạt thi thể của Thiên Ma thế giới, đặt trước mặt Thập Nhị Tổ Vu.

Lần này, thần ma của Thiên Ma thế giới là đông nhất, gần hai trăm vị, trong đó kẻ mạnh nhất là Ma Uyên, cảnh giới cũng không thấp hơn Thiên Đạo Nhất Chuyển.

Nhiều thi thể như vậy, chỉ cần Thập Nhị Tổ Vu luyện hóa xong, đột phá chắc không thành vấn đề.

Thập Nhị Tổ Vu một khi đột phá, uy lực của Bàn Cổ Chân Thân tuyệt đối sẽ càng khủng bố hơn, như vậy đi chinh phạt các thế giới khác, sẽ càng chắc chắn hơn.

"Đa tạ Vu Chủ!" Nhận lấy thi thể Thiên Ma, Thập Nhị Tổ Vu quay về Địa Phủ luyện hóa.

Diệp Thanh lại đưa cho Đế Tuấn, Thái Nhất một ít thi thể thần ma, tại chỗ chỉ còn lại hắn và Thường Hi, Hi Hòa.

"Diệp Thanh, chúng ta sinh hầu tử đi!" Thường Hi và Hi Hòa đột nhiên nói.

Không còn cách nào khác!

Sức hút của Diệp Thanh quá lớn, không biết từ lúc nào lại câu

được thêm một Vu Hậu, các nàng cảm thấy áp lực.

Vì vậy, chỉ có thể dùng cách này để củng cố "địa vị".

"Phụt." Diệp Thanh suýt nữa thì ngã sấp mặt, cảm giác như nghe nhầm.

Đang yên đang lành, sinh hầu tử!

Hơn nữa, với cảnh giới hiện tại, sinh hầu tử đâu có dễ.

"Đừng quậy." Diệp Thanh chỉ có thể nói.

Hắn thật sự cạn lời rồi, không biết phải làm sao.

Thường Hi và Hi Hòa lại nói: "Bọn em không quậy đâu, Vu Chủ là của bọn em, Vu Hậu vì ngài sinh hầu tử không phải là chuyện nên làm sao?" Hai nữ tử vẻ mặt nghiêm túc, trông thuần khiết vô tà, ánh mắt càng lộ vẻ mong đợi.

"Ở đây." Xa xa, truyền đến một thanh âm.

Nữ Oa lại quay trở lại.

Bởi vì, phần thi thể thần ma mà nàng đáng được nhận vẫn chưa lấy.

Chương 167

Mặc dù trong lòng không vui, nhưng thi thể thần ma không thể để Diệp Thanh chiếm hời được.

Đúng, là vậy!

Tuyệt đối, tuyệt đối không có nguyên nhân nào khác!

Nhưng không ngờ, lại nghe thấy Thường Hi và Hi Hòa nói chuyện đó!

"A, Nữ Oa tỷ tỷ, tỷ lại quay lại rồi, vừa nãy không phải ghen tuông bỏ đi sao?" Thường Hi và Hi Hòa đi tới nói.

Nghe những lời này, mặt Nữ Oa đen lại.

Hai nữ nhân "ngu ngốc" này, không phải bị Diệp Thanh lừa đến ngốc rồi chứ.

Trí thông minh giảm xuống nhiều quá.

Ai ngờ, thấy Nữ Oa không nói gì, Thường Hi và Hi Hòa lại tiếp tục nói.

"Nữ Oa tỷ tỷ, tỷ quay lại không phải cũng muốn giúp Diệp Thanh sinh hầu tử à?" Hai nữ gần như nói cùng lúc.

Đang điên cuồng thử thách trên lằn ranh sinh tử.

"Hai người các ngươi…" Nữ Oa suýt nữa tức điên.

Chỉ có thể nói, quan hệ giữa hai nữ và Nữ Oa không tệ, nếu không đã sớm bị Nữ Oa tức giận đánh chết rồi.

Hai nữ ngây thơ nhìn Nữ Oa.

Dường như đang chờ đợi câu trả lời.

"…" Nữ Oa không còn gì để nói.

Thật hy vọng có ai đó, cứu hai nữ nhân có trí thông minh sụt giảm này.

"Ha ha ha." Diệp Thanh nghe mà sắp cười phá lên, cảm thấy Thường Hi và Hi Hòa quá thú vị, lại còn biết quan tâm, lo lắng cho hắn.

Tiếp đó, nụ cười của hắn cứng lại, bởi vì ánh mắt như muốn giết người của Nữ Oa đang nhìn về phía hắn, nhiệt độ xung quanh dường như cũng giảm xuống.

"Còn cười!" Nữ Oa nhíu mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng.

Ra cái thế sắp động thủ.

"Không, chỉ là cảm thấy vui vẻ, nên cười một chút thôi." Diệp Thanh thản nhiên nói, rồi chuyển chủ đề.

"Mà này, tiểu Nữ Oa, thật sự không định sinh cho ta một con khỉ con sao?

Hồi ở trong hỗn độn, nàng còn nói muốn để lại hậu đại cho ta mà." Chuyện này, hắn chưa quên đâu.

Nghe vậy, Thường Hi và Hi Hòa tò mò nhìn về phía Nữ Oa.

Ý tứ đó giống như đang hỏi, thật sao?

Mặt Nữ Oa ửng đỏ, nhưng chỉ thoáng qua.

"Phi, ai thèm để lại hậu đại cho ngươi, đó đều là ta nói bừa!" Nữ Oa xấu hổ tức giận nói.

Lúc đó, đều là lời nói vô tâm.

Nhưng, lời vừa dứt.

"Hóa ra Nữ Oa tỷ tỷ nói thật, vậy chẳng phải tỷ đã sớm muốn sinh

hầu tử cho Diệp Thanh rồi sao, sao cũng nhanh hơn bọn em một bước.” Thường Hi và Hi Hòa buồn bã.

“…” Nữ Oa lần thứ hai cạn lời.

Không được, không thể ở lại đây nữa.

Nếu không sẽ bị tức đến ngất mất.

Quan trọng nhất là, nàng cảm thấy tay mình có chút không kiểm soát được, có một sự thôi thúc muốn đánh chết Thường Hi và Hi Hòa.

“Đưa thi thể thần ma cho ta.” Nàng chìa bàn tay trắng nõn ra.

“Chúng ta đều là người một nhà, thi thể thần ma để ở chỗ ta và chỗ nàng có khác gì nhau đâu.” Diệp Thanh nghiêm túc nói.

Thường Hi và Hi Hòa gật đầu.

Nữ Oa đầu đầy hắc tuyến: “Đừng nói nhảm nữa, mau đưa thi thể thần ma cho ta.” “Ta về Thanh Liên Cư trước đây.” Diệp Thanh lại nói.

Sau đó, cũng không đợi Nữ Oa nói gì, trực tiếp gọi Thường Hi và Hi Hòa về Thanh Liên Cư.

“Đáng ghét!” Nữ Oa tức giận dậm chân.

Cuối cùng, vẫn đi theo.

Vừa về đến Thanh Liên Cư, Diệp Thanh liền hỏi Nữ Oa về kinh nghiệm đột phá.

Vốn dĩ, nếu Nữ Oa không quay lại, hắn cũng định đến Oa Hoàng Cung, bây giờ ngược lại còn tiện hơn.

Đáng tiếc là không có tác dụng.

“Lẽ nào thật sự phải đi đến các thế giới khác?” Diệp Thanh nảy ra một ý tưởng.

Ý tưởng này không tệ, nhưng các pháp tắc mà hắn lĩnh ngộ đều nằm trong top mười, những thế giới đó đều rất mạnh, tạm thời không thể đi được.

Đột nhiên, hắn vỗ đầu một cái!

Có thể đến Tử Tiêu Cung trước mà!

Tiên Đạo Pháp Tắc mà Hồng Quân Lão Tổ đại diện, chẳng phải là có sẵn sao?

Nói là làm, hắn rời khỏi Thanh Liên Cư, đi đến Tử Tiêu Cung… Đại quân thần ma thất bại, lần lượt quay về thế giới của mình, kể lại những gì đã trải qua ở Hồng Hoang cho Đạo tôn.

"Cuồng vọng, tự tìm đường chết!" Các Đạo tôn của các thế giới nghe vậy, đều cười lạnh, căn bản không để trong lòng.

Trong thế giới của mình, bọn họ là mạnh nhất, có thể điều động sức mạnh của thế giới, thực lực gần như tăng lên gấp bội.

"Sinh linh Hồng Hoang mà dám đến, ta sẽ khiến hắn có đi không có về!" Có Đạo tôn buông lời.

Sau khi một Đạo tôn lên tiếng, Đạo tôn của các thế giới khác cũng lần lượt lên tiếng.

Chúng thần ma đối với Hồng Hoang vẫn khinh thường.

Hai thế giới tổn thất nặng nề nhất, sau khi nghe tin này, hai vị Đạo tôn vẫn luôn gầm thét trong giận dữ.

"Diệp Thanh của Hồng Hoang, ta nhất định sẽ diệt ngươi!" Hai vị Đạo tôn gầm thét.

Vất vả chuẩn bị bao nhiêu năm, giờ vẫn là công dã tràng.

Tương đối mà nói, Thời Gian thế giới và Không Gian thế giới, phản ứng lại khá bình thản.

“Biến số, quả nhiên là biến số!” “Diệt Thế Đại Kiếp có hy vọng rồi!” Hai vị Đạo tôn của hai thế giới nảy ra cùng một ý nghĩ.

Không Gian thế giới.

Không Gian Đạo Tôn nhìn Minh Nguyệt trước mặt, mở miệng nói: “Ngươi và Diệp Thanh kia đã có nhân quả, vậy thì đi đi!” “Sư tôn!” Minh Nguyệt lo lắng.

Trước khi rời khỏi Hồng Hoang, nàng có nói sẽ quay lại, nhưng không ngờ sư tôn lại quả quyết như vậy.

“Đi đi!” Không Gian Đạo Tôn lại vẫy tay.

Một luồng sức mạnh cuộn trào, Minh Nguyệt biến mất không thấy đâu, xuất hiện trong vô tận hỗn độn.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn lại Không Gian thế giới, cúi người một lạy, khẽ cắn môi, rồi đi về phía Hồng Hoang.

Lúc này, Diệp Thanh đã đến Tử Tiêu Cung.

“Vào đi!” Hắn đang định lên tiếng, thì cửa cung đột nhiên mở ra, bên trong truyền đến thanh âm của Hồng Quân Lão Tổ.

Diệp Thanh suy nghĩ một lúc, rồi bước vào.

Rất nhanh, hắn gặp được Hồng Quân.

Lần nữa gặp lại Hồng Quân, Diệp Thanh cảm thấy đối phương mang lại cảm giác khác hẳn so với trước đây.

Thâm bất khả trắc.

Bốn chữ này để hình dung là thích hợp nhất.

Dù sao cũng là tiên thiên Hỗn Độn Thần Ma còn sót lại từ thời khai thiên tích địa.

“Đạo Tổ.” Diệp Thanh khẽ hành lễ.

Dù sao cũng phải nể mặt một chút chứ.

"Ý định của ngươi, ta đã rõ." "Đi đi!" Hồng Quân Lão Tổ thản nhiên mở miệng.

Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, khẽ xoay một vòng.

Thời không biến đổi, hoàn cảnh xung quanh vô cùng xa lạ.

"Thật thuần túy Tiên Đạo Pháp Tắc!" 143.

"Lẽ nào đây là Tiên Đạo thế giới do Hồng Quân Lão Tổ khai mở?" Diệp Thanh khẽ kinh ngạc, nảy ra ý nghĩ.

Bởi vì, nơi này giống như một thế giới trong Tam Thiên thế giới.

Năm đó Bàn Cổ khai thiên, Hồng Quân Lão Tổ không địch lại Bàn Cổ nên bỏ chạy, sau đó lại hợp với Hồng Hoang Thiên Đạo. 144.

Nhưng không có nghĩa là ông ta không khai mở thế giới. 145.

Chỉ là sau khi quay lại cảnh giới Thiên Đạo đã khai mở ra Tiên Đạo thế giới.

Chuẩn bị bắt đầu mưu đồ.

Đương nhiên.

Thế giới này không có thần ma tồn tại, nhưng vẫn ẩn chứa Tiên Đạo Pháp Tắc thuần túy. 146.

"Đây là Tiên Đạo thế giới do ta khai mở, ngươi có thể ở đây lĩnh ngộ Tiên Đạo Pháp Tắc, mượn đó để đột phá Thiên Đạo Cảnh." Hồng Quân nhanh chóng giải đáp thắc mắc của hắn.

Ngay sau đó, không còn âm thanh nào nữa.

Diệp Thanh sắc mặt thản nhiên, nhưng trong lòng lại nổi sóng.

Kinh ngạc.

Thật ra mà nói, quan hệ giữa hắn và Hồng Quân không tốt lắm,

đối phương không nên nhiệt tình như vậy, yên tâm để hắn vào thế giới của mình tham ngộ Tiên Đạo Pháp Tắc.

Thật sự quá kỳ quái.

Nhưng không còn cách nào… ai bảo nơi này so với Thời Gian và Không Gian hai đại thế giới, an toàn hơn một chút chứ!

Chương 168

Dù sao hai vị Đạo tôn kia không biết là địch hay bạn.

"Trước tiên tham ngộ Tiên Đạo Pháp Tắc, đột phá Thiên Đạo Cảnh rồi nói sau, sau đó chinh phạt Tam Thiên thế giới." Hắn thầm nghĩ.

Đột phá Thiên Đạo Cảnh quan trọng hơn, những chuyện khác đợi sau này hãy nói.

Đương nhiên, trong lòng hắn vẫn có sự cảnh giác.

Quá nhiệt tình, ắt có điều bất thường.

Thời gian trong Tiên Đạo thế giới trôi qua… Trọn vẹn hơn vạn năm, Diệp Thanh đã tham ngộ thấu triệt Tiên Đạo Pháp Tắc, bước vào Thiên Đạo Cảnh.

Ngay sau đó, hắn bái biệt Hồng Quân Lão Tổ, rồi rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Vừa ra khỏi Tử Tiêu Cung, Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng!

"Hồng Quân, muốn tính kế ta sao?

Đáng tiếc ngươi đã tính sai rồi!" Trong lúc tham ngộ Tiên Đạo Pháp Tắc.

Càng đi sâu vào, hắn càng phát hiện ra âm mưu của Hồng Quân, muốn mượn việc này để tính kế hắn.

Chỉ là không biết, mục đích của đối phương là gì.

"Đáng tiếc, Hồng Quân không biết, sự xuất hiện của ta là do Bàn Cổ và Hỗn Độn Lão Tổ cùng bố cục, làm sao có thể tính kế được hai người họ!" Diệp Thanh thản nhiên cười.

Nhưng, cũng phải cảm ơn Hồng Quân, đã giúp hắn đột phá Thiên Đạo Cảnh!

Hắn không ở lại lâu, quay về Thanh Liên Cư.

Do Diệp Liên và Thường Hi, Hi Hòa đều đang tu luyện trong Hỗn Độn Châu, nên Thanh Liên Cư chỉ có Athena ở.

Nhưng khi về đến Thanh Liên Cư, hắn phát hiện có thêm một người, đó là Minh Nguyệt.

"Chủ nhân, cô ấy cứ đòi vào, tôi không cản được." Athena có chút bất lực.

Nửa bước Thiên Đạo, làm sao cản được Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nhìn hắn, khuôn mặt xinh đẹp có chút lạnh lùng.

Nhìn không vừa mắt.

Không thể không làm Vu Hậu cho Diệp Thanh, đương nhiên là không vui.

"Không sao, ngươi lui xuống đi." Diệp Thanh vẫy tay.

Athena lui xuống.

"Minh Nguyệt đạo hữu rất giữ chữ tín, nhanh như vậy đã đến Thanh Liên Cư của ta rồi." Diệp Thanh cười nói.

Lời vừa dứt, ánh sáng lóe lên.

Diệp Liên và Thường Hi, Hi Hòa xuất hiện.

"Anh, đây là chị dâu mới anh tìm cho em à?" Vừa ra ngoài, Diệp Liên đã nói.

Sau đó vây quanh Minh Nguyệt nhìn tới nhìn lui.

Dường như đang giúp Diệp Thanh xem xét.

Minh Nguyệt bị Diệp Liên nhìn, sắc mặt có chút không tự nhiên,

chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Diệp Thanh, giả vờ bình tĩnh.

"Hừ!" Trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Nếu có cách, nàng tuyệt đối sẽ không đến.

Phải trách cái miệng không vững của mình lúc đó, nói bừa, tạo thành nhân quả.

Nhưng nàng không hối hận, đương nhiên cũng không chấp nhận Diệp Thanh, nàng không phải là loại thần ma sẽ hối hận!

Diệp Liên ngây thơ hỏi: "Chị dâu, trông chị không vui à?" Nghe cách xưng hô này, Minh Nguyệt không biết làm sao.

"Chắc là vì đến muộn, sau này chỉ có thể xếp cuối cùng, nên mới không vui." "Nhưng chị yên tâm, bọn em đều sẽ coi chị như chị em ruột, không bắt nạt chị đâu." Thường Hi và Hi Hòa vội vàng nói.

Vừa nói, vừa khoác tay Minh Nguyệt, cử chỉ thân mật.

Hai nữ nhân này quả thật có chút ngây thơ, chắc là do ở trong Hỗn Độn Châu quá lâu.

"Đúng đúng, bọn em đều sẽ coi chị là người một nhà." Diệp Liên và Diệp Thanh cũng liên tục gật đầu.

Minh Nguyệt: "…" Nhưng, nhìn ba người nhiệt tình như vậy, sắc mặt cũng dịu đi một chút.

Dù sao, nàng chỉ nhìn Diệp Thanh không vừa mắt.

Không liên quan đến người khác!

Thấy tình hình này, Diệp Thanh rất vui mừng.

Có một cô em gái tốt, hai người vợ tốt, thật tốt biết bao!

Tiếp đó, hắn nói: "Ta là Minh Nguyệt… không đúng." "Sau này

phải gọi là Vu Hậu mới đúng." "Vu Hậu, đã đến Thanh Liên Cư, vậy là người của Vu tộc ta rồi, vi phu ta đang chuẩn bị chinh phạt Tam Thiên thế giới, ngươi làm người dẫn đường cho ta!" Diệp Thanh mở miệng nói.

Tam Thiên thế giới, rải rác trong hỗn độn.

Không có người quen đường, tìm kiếm sẽ rất phiền phức.

Bây giờ Minh Nguyệt đã đến, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh!

"Ngươi thật sự muốn chinh phạt Tam Thiên thế giới." Minh Nguyệt kinh ngạc, chấn động nói.

Vốn dĩ nàng cho rằng, Diệp Thanh chỉ nói vậy thôi, không ngờ hắn thật sự muốn chinh phạt Tam Thiên thế giới!

Ngay sau đó, nàng cảm thấy không đúng, mặt hơi ửng đỏ, chẳng phải là đã ngầm thừa nhận, chấp nhận thân phận này sao?

"Ha ha, không sai!" "Vi phu đã đột phá Thiên Đạo Cảnh, chuẩn bị chinh phạt Tam Thiên thế giới!" "Chúng thần ma tưởng Hồng Hoang của ta dễ bắt nạt, vi phu liền muốn lấy gậy ông đập lưng ông, tấn công bọn chúng, dương oai danh Hồng Hoang của ta!" Diệp Thanh một câu "vi phu", hai câu "vi phu".

Vu Hậu miễn phí, không lấy thì phí.

"Anh trai, thật ngầu!" Diệp Liên vẻ mặt sùng bái.

Thường Hi và Hi Hòa cũng vẻ mặt si mê.

Chỉ có Minh Nguyệt là tương đối bình tĩnh, nhưng nghe lời Diệp Thanh nói, mới phát hiện hắn đã đột phá.

Vừa nãy nàng không hề phát hiện.

"Thế giới yếu nhất, cũng có Thiên Đạo Nhất Chuyển đỉnh phong, lại ở sân nhà, ngươi có phải là đối thủ không?" Minh Nguyệt vẻ mặt

nghi ngờ.

Nàng không tin.

Diệp Thanh có tam đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Đó cũng không ngoại lệ.

"Phải có lòng tin với vi phu chứ!

Hơn nữa, ta còn chưa để lại hậu đại với nàng, sao có thể đi nộp mạng được, nàng cứ chịu trách nhiệm dẫn đường là được!" Diệp Thanh vẻ mặt mờ ám.

Đồng thời, hắn không quên thông báo cho Thập Nhị Tổ Vu, để bọn họ đến.

"Ai thèm để lại hậu đại cho ngươi!" Minh Nguyệt không nhịn được tức giận, xấu hổ vô cùng.

Ai ngờ, Thường Hi và Hi Hòa lại tranh nhau nói: "Em nguyện ý, Diệp Thanh, lát nữa em đi sinh hầu tử cho ngài!" Hai nữ lại nhắc lại chuyện cũ.

"…" Minh Nguyệt lập tức ngây người.

Diệp Liên thầm giơ ngón tay cái cho anh trai!

Minh Nguyệt dù không muốn, cũng ngoan ngoãn ở lại Thanh Liên Cư.

Trở thành Vu Hậu của Diệp Thanh.

Thập Nhị Tổ Vu tuân mệnh đến bái kiến, trải qua hơn vạn năm, tu vi của bọn họ lại tinh tiến không ít.

Nhưng cách bước vào Thiên Đạo Cảnh, vẫn còn một khoảng cách.

Không còn cách nào khác.

Diệp Thanh chỉ có thể tiếp tục chờ.

Cũng phải đợi Thập Nhị Tổ Vu đột phá, rồi mới đi chinh phạt Tam Thiên thế giới.

Về phần Diệp Liên, Thường Hi và Hi Hòa, thì dẫn Minh Nguyệt đến Oa Hoàng Cung.

Biết tin Diệp Thanh lại có thêm Vu Hậu, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đến chúc mừng.

Chủ yếu là để thăm dò cảnh giới của Diệp Thanh.

Khi phát hiện Diệp Thanh đã đột phá, năm người đều thở dài một hơi.

"Các vị, ta chuẩn bị đợi Thập Nhị Tổ Vu đột phá xong, liền đi chinh phạt Tam Thiên thế giới, không biết ý các vị thế nào?" Diệp Thanh hỏi.

Năm người nghe vậy, sắc mặt kinh ngạc.

"Tây phương Phật tông của chúng ta đang được xây dựng lại, công việc bận rộn, xin cáo từ!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chuồn trước.

"Ngọc Hư Cung của ta cũng đang được xây dựng lại." "Ta…" "…" Tam Thanh cũng lần lượt tìm cớ chuồn.

Từng người một chạy nhanh hơn thỏ, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, đi như một cơn gió.

Đùa à, đi chinh phạt Tam Thiên thế giới?

Bọn họ không điên mà đi chơi lửa với Diệp Thanh!

Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng, không ngăn cản.

Suy nghĩ trong lòng năm người, hắn sao có thể không biết, sở dĩ hỏi như vậy, cũng là để chặn miệng bọn họ.

Để sau này, bọn họ lại không biết xấu hổ, đến đòi thi thể thần ma.

Athena đi vào nói: “Chủ nhân, Apollo muốn gặp ngài.” Apollo?

“Hắn tìm ta làm gì?” “Không gặp không gặp!” Diệp Thanh trực tiếp xua tay.

Mặc dù bốn người họ, ở Hồng Hoang bao nhiêu năm qua, cũng đã góp không ít công sức, thi thể thần ma cũng không thiếu phần.

Nhưng, hắn không muốn gặp.

Dù sao, nhìn thấy bà mập Hera kia, hắn cảm thấy trong bụng cồn cào.

“…” Athena vẻ mặt do dự.

Hơn nữa, cô và Apollo cùng một phe, cũng phải nể mặt một chút chứ?

“Thôi được rồi, gọi bọn họ vào đi.” “Chỉ lần này thôi, không có lần sau!” Diệp Thanh lạnh lùng nói.

Trong giọng nói tràn đầy sát khí.

Chương 169

Nghe vậy, Athena tâm thần run lên.

“Cảm ơn chủ nhân!” Nói một tiếng, cô liền ra ngoài dẫn bốn người Apollo vào.

Trước khi vào, cô đã dặn dò kỹ lưỡng.

Bốn người vào, nói rõ ý định.

Tìm Diệp Thanh giúp đỡ.

Cứu Tây Hoang.

Hóa ra, Tam Thiên thế giới không đánh lại Diệp Thanh, lại đi gây phiền phức cho ba hoang còn lại, cảnh tượng thảm không nỡ nhìn.

Suy đi nghĩ lại, liền tìm Diệp Thanh giúp đỡ, hy vọng đối phương nể mặt Athena, ra tay giúp đỡ Tây Hoang.

“Chuyện của Tây Hoang, liên quan gì đến ta!” “Các ngươi xâm nhập Đông Hoang của ta, ta chưa tìm các ngươi gây phiền phức, các ngươi lại tìm ta giúp đỡ, không phải não úng nước rồi chứ?” Diệp Thanh vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc.

Bốn người nhìn nhau.

“Vu Chủ, xin hãy giúp Tây Hoang, để báo đáp, tôi có thể ở lại làm thị nữ cho ngài, cả đời hầu hạ.” Hera lên tiếng.

Không ngừng liếc mắt đưa tình.

“Cút xa ra.” Diệp Thanh một trận rùng mình, thân thể cũng khẽ run lên.

Đối mặt với hơn vạn thần ma đại quân, hắn cũng chưa từng sợ hãi, nhưng vừa nhìn thấy Hera, cái cảm giác buồn nôn đó, suýt nữa thì

nôn ra.

Chủ yếu là bà mập này, không biết mình xấu xí thì thôi, còn tưởng mình xinh đẹp lắm.

"Vu Chủ…" Bà mập còn muốn nói, Diệp Thanh một cước đá bay, trực tiếp đá đối phương ra khỏi Thanh Liên Cư.

"Phù." Mắt không thấy thì lòng không phiền, cuối cùng cũng đỡ hơn nhiều.

Thân thể Apollo run lên.

"Chuyện của Tây Hoang, ta không có thời gian quản, các ngươi về đi!" Diệp Thanh vẫy tay, ra lệnh đuổi khách.

Thái độ vô cùng kiên quyết.

Thấy vậy, Athena cũng không còn cách nào, chỉ có thể tiễn Hades và hai người còn lại ra ngoài.

Đưa toàn bộ thi thể thần ma cho Apollo ba người.

Trong khả năng của cô.

Những chuyện khác, thật sự không còn cách nào.

Bốn người rời đi, Diệp Thanh liền cảm thấy tốt hơn nhiều, nhớ lại ánh mắt liếc tình của Hera, vẫn còn một trận rùng mình, da đầu tê dại.

Thật sự quá buồn nôn.

Thôi, hắn quyết định bế quan tĩnh tâm.

Đợi Thập Nhị Tổ Vu đột phá rồi mới xuất quan.

Một lần chờ đợi lại không biết bao nhiêu năm.

May mắn, Thập Nhị Tổ Vu không phụ sự kỳ vọng của hắn, đều bước vào Thiên Đạo Cảnh.

“Vu Chủ!” Thập Nhị Tổ Vu thần thái rạng rỡ, trông tinh thần phấn chấn.

Từng người một càng xoa tay mài quyền, chờ Diệp Thanh dẫn họ rời khỏi Hồng Hoang, đi chinh phạt Tam Thiên thế giới.

Đi đến thế giới khác, quậy một trận, không quậy một trận, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

“Không tệ!” Diệp Thanh gật đầu.

Thiên Đạo Cảnh Thập Nhị Tổ Vu, ngưng tụ thành Bàn Cổ Chân Thân, ước chừng có thể sánh ngang với Nhị Chuyển.

Thêm vào đó… đối phó với một số thế giới thần ma yếu hơn, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

“Triệu tập các cường giả từ nửa bước Thiên Đạo Cảnh trở lên, cùng ta đi, những tộc nhân Vu tộc khác tiến vào Địa Phủ, không được tự ý ra vào.” Diệp Thanh phân phó.

Dẫn cường giả rời khỏi Hồng Hoang, hang ổ sẽ trống không, nhưng có Địa Phủ ở đó, người khác không thể công phá, có thể kê cao gối mà ngủ.

“Vâng!” Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt kích động, rời đi để triệu tập những cường giả còn lại của Vu tộc.

Diệp Thanh cũng thông báo cho Nữ Oa và những người khác quay về.

Nữ Oa là Thiên Đạo Cảnh, Minh Nguyệt lại cần dẫn đường, không thể thiếu được.

Đợi các nữ nhân quay về, Diệp Thanh ngây người.

Bởi vì, Minh Nguyệt và Nữ Oa, sống với nhau vô cùng thân mật, đã gọi nhau là tỷ muội rồi.

“Anh, em phải nói cho anh biết, chị dâu Nữ Oa và chị dâu Minh Nguyệt, hình như đang bàn bạc gì đó, có vẻ như muốn đối phó với anh.” “Chị dâu Thường Hi và Hi Hòa cũng bị dụ dỗ, đáng tiếc không cho em nghe.” Diệp Liên thì thầm.

Vẻ mặt không vui.

Diệp Thanh: “…” Nữ Oa và Minh Nguyệt ở cùng nhau đã khiến hắn đau đầu rồi, không ngờ còn dụ dỗ cả Thường Hi và Hi Hòa.

Không lâu sau, Thường Hi và Hi Hòa lén lút truyền âm cho Diệp Thanh, kể lại chuyện đó.

Hóa ra, Nữ Oa bảo các nàng, lúc nói chuyện, không được quá thiên vị Diệp Thanh, phải giữ im lặng.

“Tiểu Nữ Oa này giỏi thật!” “Thầm tính kế ta, dụ dỗ Thường Hi và Hi Hòa.” Diệp Thanh không vui.

Nhưng, Thường Hi và Hi Hòa vẫn hướng về hắn, có một người vợ biết quan tâm như vậy, quả thực không thể tốt hơn.

“Diệp Thanh, em đã kể hết cho ngài rồi, vậy khi nào ngài thưởng cho em, ví dụ như sinh cho em một con khỉ con.” Thường Hi và Hi Hòa vẻ mặt mong đợi.

Hai nữ dường như đã bị trúng độc sinh hầu tử.

“Khụ khụ, chuyện này sau này hãy nói.” Diệp Thanh khẽ ho một tiếng.

Sinh hầu tử dễ lắm sao?

Hơn nữa, nuôi con cũng đau đầu lắm!

Thường Hi và Hi Hòa vẻ mặt thất vọng, nhưng vẫn không nản lòng, càng thất bại càng dũng cảm.

“Ta đã nói rồi, hai người đều bị Diệp Thanh lừa rồi, các ngươi

không tin.” Nữ Oa nói với Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng đã được chứng kiến, mắt chữ A mồm chữ O.

Nào biết, sau này nàng cũng sẽ như vậy.

Diệp Thanh triệu tập đủ sức mạnh, liền rời khỏi Hồng Hoang thế giới, đi chinh phạt Tam Thiên thế giới.

Tam Thanh và hai tên phương Tây tụ tập lại một chỗ.

Nhìn bóng lưng Diệp Thanh rời đi.

Năm người trầm mặc, rất lâu không nói gì.

Rất lâu sau.

“Lợi hại, Diệp tôn giả thật sự đi, quả là dũng khí đáng khen.” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không nhịn được tán thưởng.

Bọn họ đều cho rằng, Diệp Thanh chỉ nói vậy thôi, không ngờ hắn thật sự đi.

Không thể không bội phục.

“Sợ là có đi không có về.” Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng.

“Sư đệ không thể nói bừa, Diệp Thanh đạo hữu dù sao cũng là vì Hồng Hoang của chúng ta, hơn nữa nếu hắn chết, tình hình của Hồng Hoang cũng không tốt.” Lão Tử lo cho đại cục.

Thông Thiên Giáo Chủ phụ họa: “Sư huynh nói rất đúng.” Năm người nói chuyện một lúc, liền định rời đi.

“Năm người các ngươi, mau đến Tử Tiêu Cung!” Một thanh âm uy nghiêm truyền đến, năm người mắt sáng lên, là sư tôn Hồng Quân Lão Tổ!

“Sư tôn triệu hoán chúng ta!” Năm người nhìn nhau, đi đến Tử

Tiêu Cung.

Những chuyện này, Diệp Thanh đương nhiên không biết.

Theo sự chỉ dẫn của Minh Nguyệt.

Thế giới đầu tiên họ muốn chinh phạt, là thế giới đại đạo được hình thành bởi Hủ Thực Pháp Tắc.

Hủ Thực thế giới, có quan hệ tốt với Băng Thiên thế giới.

Trong Tam Thiên thế giới, xếp hạng trung bình.

Khoảng cách với Hồng Hoang tương đối gần.

Lần trước, trong trận đại chiến ngoài Thanh Liên Cư, Hủ Thực thế giới cũng có tham gia.

Nghe nói đi đến Hủ Thực thế giới, Diệp Liên kinh ngạc nói: "Hủ Thực thế giới, cái tên này nghe có vẻ không phải thứ tốt lành gì, nên diệt đi, để khỏi đi ra ngoài gây họa cho người khác." Vừa nói, vừa nắm chặt nắm đấm.

Nghe nói sắp rời khỏi Hồng Hoang, được đi ra ngoài chơi, Diệp Liên làm sao có thể chịu được mà ngoan ngoãn ở trong Hỗn Độn Châu, cũng đòi đi cùng Diệp Thanh.

Chỉ là cảnh giới Thánh Nhân, phải dựa vào Diệp Thanh bảo vệ.

Nếu không, rất nguy hiểm.

Trong hỗn độn, không hề yên bình.

Thường xuyên có thần ma đi lang thang, vừa rồi họ đã gặp không ít.

"Vãi, kia không phải là sinh linh Hồng Hoang sao?

Sao lại ra khỏi Hồng Hoang?" "Ta nhớ lần trước, cái tên sinh linh Hồng Hoang Diệp Thanh kia, nói muốn đi 'bái phỏng' các thế giới

khác, mục đích là cái này sao?" "Ta thấy tám phần là vậy, kia không phải là nữ nhân Minh Nguyệt sao, lại dây dưa với sinh linh Hồng Hoang, lẽ nào…" "Minh Nguyệt thật sự đã trở thành Vu Hậu của đối phương." Những thần ma này, lần trước đều đã đến Hồng Hoang.

Đương nhiên biết chuyện xảy ra ở Hồng Hoang.

Minh Nguyệt nghe những lời truyền tai nhau của chúng thần ma, mặt hơi ửng đỏ, không vui nhìn Diệp Thanh.

"Vu Hậu của ta nhìn ta làm gì, ta có nói sai đâu." Diệp Thanh cạn lời.

Kết quả, vừa nói xong, phát hiện Nữ Oa cũng đang lạnh lùng nhìn hắn.

"Lưu manh!" Nữ Oa phun ra hai chữ.

Lần này, chỉ có bốn người đồng hành.

Những người khác, đều ở trong Hỗn Độn Châu.

Thường Hi và Hi Hòa vốn định đi cùng, nhưng có lẽ lại cảm thấy áp lực không nhỏ, nên chuyên tâm bế quan trong Hỗn Độn Châu.

"Ta có lưu manh, thì cũng là Vu Chủ của nàng, nàng là Vu Hậu của ta!" "Đó là sự thật không thể thay đổi!" Hai người phụ nữ là một vở kịch.

Trên đường đi, không thiếu những trận cãi vã, Diệp Thanh cảm thấy rất thú vị, dùng để giết thời gian nhàm chán.

Trong lúc nói chuyện, phía trước vang lên tiếng la lớn.

"Mọi người mau đuổi theo, chém giết tên sinh linh Hồng Hoang này, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát!" Diệp Thanh không khỏi hơi sững sờ.

Chương 170

Sinh linh Hồng Hoang?

Ngoài hắn ra, hắn là không có sinh linh Hồng Hoang nào trong hỗn độn chứ?

Nếu không, hắn không thể không biết.

Nữ Oa cũng nhìn qua.

"Đẹp quá!" Diệp Liên thốt lên một tiếng tán thưởng.

Chỉ thấy, phía trước có một nữ tử, tóc vàng mắt xanh, tai nhọn, một khuôn mặt đẹp thoát tục.

"Tộc Elf?" Diệp Thanh sững sờ.

Tộc Elf, chủng tộc trong thần thoại Bắc Âu.

Kết hợp với Athena, tộc Elf hắn là đến từ Bắc Hoang.

Nói là sinh linh Hồng Hoang, cũng không sai.

Nữ Oa không nhịn được hừ lạnh một tiếng: "Thấy gái đẹp là cứ nhìn chằm chằm." Không khí xung quanh dường như chua loét.

"Tiểu Nữ Oa, đang ghen sao?" Diệp Thanh thu lại ánh mắt, cười nói.

Hắn cảm thấy Nữ Oa, ngày càng có vẻ nữ tính, nếu không sao lại ghen?

"Phi, ai ghen chứ." Nữ Oa nhổ một ngụm, quay đầu đi.

Diệp Liên nhìn thấy, che miệng cười khẽ.

Ánh mắt lại nhìn về phía nữ tử tộc Elf.

"Anh, cô ấy hình như bị truy sát rồi, thảm quá, chúng ta cứu cô ấy

đi?" Nữ tử tộc Elf nhuốm máu trong hỗn độn, phía sau có hàng chục Hỗn Độn Thần Ma truy sát.

"Không được!" Nữ Oa và Minh Nguyệt đồng thanh.

Lời vừa nói ra, hai nữ nhìn nhau, sắc mặt đều có chút ngượng ngùng.

"Hai vị chị dâu." "Tại sao không được ạ?" Diệp Liên tò mò hỏi.

Trong lòng lại thấy kỳ lạ, hai vị chị dâu, từ khi nào lại ăn ý như vậy?

"Không được là không được, chúng ta mau đến Hủ Thực thế giới đi!" Nữ Oa cũng không giải thích, thúc giục.

Không thể nói, là sợ Diệp Thanh lại câu được thêm một cô gái nữa chứ?

Như vậy chẳng phải là thừa nhận, mình đang ghen sao?

Nàng không ngốc.

Đương nhiên, càng không muốn có thêm Vu Hậu.

Minh Nguyệt thì không nói gì.

Diệp Liên: "…" Chỉ có thể nhìn về phía Diệp Thanh.

Ánh mắt lạnh lùng của hai nữ, khiến Diệp Thanh như có gai đâm sau lưng.

Chỉ cần hắn đồng ý, chờ đợi hắn, chắc chắn là một trận "mưa máu gió tanh".

"Khụ khụ." Diệp Thanh khẽ ho hai tiếng, đang chuẩn bị nói.

Nữ tử tộc Elf lại chạy về phía này, hàng chục thần ma truy sát phía sau, cũng nhanh chóng đuổi theo, từng tên một truy đuổi không tha.

“Tiểu nương tử, ngươi không chạy thoát được đâu!” “Chết đi cho ta!” Chúng thần ma cười lạnh, đồng loạt ra tay.

Đối mặt với một nữ nhân như vậy, chúng vẫn không hề thương hoa tiếc ngọc.

Frigg sắc mặt đại biến, xoay người giương cung lắp tên, mũi tên rời cung bắn ra, xé rách hỗn độn.

Mặc dù là Thiên Đạo Cảnh, nhưng đối diện có mấy kẻ không yếu hơn nàng, cộng thêm hàng chục nửa bước Thiên Đạo, hàng chục thần ma cùng tấn công.

Làm sao có thể chống đỡ nổi.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, từng trận hỗn độn dâng trào, Frigg bị đánh bay ra ngoài.

Vừa hay lại bay về phía Diệp Thanh.

“Lên, nhất định phải giết nó!” Chúng thần ma không tha, quyết phải giết Frigg.

Nhưng tiếp đó, chúng nhìn thấy Diệp Thanh.

Bình thản đứng giữa hư không.

“Ai vậy?

Hình như không phải Hỗn Độn Thần Ma, chắc cũng là sinh linh Hồng Hoang, ta thấy không bằng giết luôn một thể!” Có Hỗn Độn Thần Ma không nhận ra Diệp Thanh nói.

Nhưng lời vừa dứt, hắn cảm thấy không ổn.

Quay đầu nhìn lại, có không ít đồng bạn, đã trực tiếp bỏ chạy, động tác đó nhanh như chớp.

“Vãi chưởng, chạy!” “Không phải muốn giết sinh linh Hồng Hoang sao?” Hắn lập tức ngây người.

Vừa nãy còn ngon lành, đột nhiên lại bỏ chạy, thật khó hiểu.

Hơn nữa, còn không nói một tiếng.

“Giết cái con khỉ!

Thằng ngu này!” “Người đàn ông đó là Diệp Thanh của Hồng Hoang, mọi người mau chạy đi!

Nếu không sẽ chết đấy!” Có thần ma tốt bụng hét lên một tiếng.

Tiếp đó, cũng bỏ chạy.

Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Vãi chưởng, Diệp Thanh của Hồng Hoang.

Mẹ kiếp, là Diệp Thanh của Hồng Hoang đã đánh tan hơn vạn thần ma?

Thiên Ma thế giới và Băng Thiên thế giới, hai thế giới xếp hạng hàng đầu, đều bị đối phương tiêu diệt toàn bộ.

Trong đó có Ma Uyên, Lục Quân, những Hỗn Độn Thần Ma mạnh hơn hắn rất nhiều.

Ngay tại chỗ bị đối phương miểu sát!

Vừa nãy hắn còn dám nói năng ngông cuồng, muốn giết luôn cả người này.

Ta mẹ nó chán sống rồi!

Chả trách đồng bạn vừa thấy mặt đã bỏ chạy.

Trong nháy mắt, thân thể hắn khẽ run lên, sợ đến mức tạm thời quên cả chạy trốn.

“Đứng ngây ra đó làm gì, chạy đi!” “Tiểu tử ngươi không sợ chết

à!" Thần ma cùng thế giới với hắn kéo hắn một cái, cũng nhanh chóng bỏ chạy.

Về phần giết người?

Giết cái con khỉ!

Giữ được mạng sống rồi hãy nói!

Mấy thần ma còn lại, trong nháy mắt đã không còn một bóng.

Diệp Thanh: "…" Ta bây giờ trâu bò vậy sao?

Có thể kích hoạt hiệu ứng bị động.

Hỗn Độn Thần Ma nhìn thấy đều sợ hãi, không đánh đã trực tiếp bỏ chạy.

"Thấy chưa, vi phu ta lợi hại lắm đấy, chỉ cần đứng đây thôi, đã dọa bọn chúng chạy mất rồi, không cần động thủ." "Đây gọi là không đánh mà khuất phục được quân địch." Diệp Thanh có chút tự mãn nói.

Bộ dạng đó, thật đáng ăn đòn.

"Hừ, chẳng phải là dựa vào Hỗn Độn Chí Bảo." Nữ Oa không phục nói.

Minh Nguyệt không nói gì, nhưng có một điểm không thể không thừa nhận.

Bởi vì, là Hỗn Độn Thần Ma, nàng biết rất nhiều Hỗn Độn Thần Ma quả thật có lòng sợ hãi đối với Diệp Thanh.

Dần dần có xu hướng phát triển thành Bàn Cổ thứ hai.

Có lẽ, làm Vu Hậu cũng không tệ?

Lòng nàng bắt đầu dao động.

"Đó cũng là bản lĩnh, giống như ta lúc đầu, có thể khiến nàng làm Vu Hậu của ta vậy!" Diệp Thanh vẻ mặt đắc ý.

"…" Nữ Oa tức đến cực điểm.

Bị Diệp Thanh từng bước tính kế trở thành Vu Hậu, Nữ Oa tức giận vô cùng!

Hơn nữa, nàng phát hiện cãi nhau với Diệp Thanh, cơ bản đều không chiếm được thế thượng phong.

"Anh trai, lợi hại!" Diệp Liên giơ ngón tay cái, rồi chuyển chủ đề.

"Em đi xem chị gái xinh đẹp kia, chắc không sao đâu nhỉ." Vừa nói, vừa chạy tới.

Nghe khẩu khí, có vẻ như muốn giúp anh trai tìm thêm một chị dâu.

"Tiểu muội." Diệp Thanh kinh hãi, lập tức đuổi theo.

Chỉ có cảnh giới Thánh Nhân, Diệp Liên ở trong hỗn độn rất nguy hiểm.

Hắn chỉ có một cô em gái, không thể không cưng chiều sao?

Nếu xảy ra chuyện, hắn hối hận cũng không kịp.

Nữ Oa tức đến dậm chân, "Diệp Thanh tên khốn này, lại muốn đi tán gái rồi!" "Minh Nguyệt, chúng ta mau theo sau, tuyệt đối không thể để hắn được như ý!" Gọi Minh Nguyệt, cùng đuổi theo.

Minh Nguyệt phản ứng lại, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, Frigg bị thần ma trọng thương, nhưng vẫn giữ được ý thức.

Phản ứng của chúng thần ma, nàng đều thấy hết, trong lòng chấn kinh vô cùng.

Hỗn Độn Thần Ma truy sát nàng nhiều năm, mắt thấy sắp giết được nàng, không ngờ lại bỏ chạy như vậy.

Chỉ vì một người tên là Diệp Thanh?

Trong nháy mắt nàng ngây người.

Phải biết rằng, Bắc Hoang bị Hỗn Độn Thần Ma xâm nhập nhiều năm, căn bản không chống đỡ nổi.

Chương 171

Hỗn Độn Thần Ma sắp trở thành ám ảnh của nàng rồi.

Kết quả, Hỗn Độn Thần Ma trong ám ảnh, nhìn thấy một người, sợ hãi trực tiếp chuồn mất.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, người này còn đáng sợ hơn Hỗn Độn Thần Ma sao.

Nghe nói cũng là sinh linh Hồng Hoang.

Mẹ kiếp, quả thực không khoa học chút nào!

"Chị gái xinh đẹp, chị không sao chứ." Diệp Liên đến gần bắt chuyện, xưng hô vô cùng thân thiết.

Dường như thật sự có ý đồ đó?

Vừa nói, vừa đánh giá Frigg, cảm thấy vóc dáng này, trông quen mắt.

"Cô đang gọi tôi sao?" Frigg sững sờ, hỏi.

Khi thấy Diệp Liên chỉ là Thánh Nhân, trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng không dám có chút khinh thường nào.

"Ở đây chỉ có chị thôi mà!" "Chị, không phải là tộc Elf sao?" Diệp Liên hỏi.

Frigg gật đầu, thấy Diệp Thanh cũng đến, sắc mặt cảnh giác.

Ngay sau đó, lại thả lỏng.

Dù đối phương có đối xử bất lợi với mình hay không, thì có quan hệ gì chứ?

Nàng cũng đánh không lại!

Không thấy thần ma truy sát mình, vừa thấy đối phương, đã trực tiếp bỏ chạy sao.

"Người Đông Hoang?" Frigg lên tiếng hỏi.

Vấn đề này, nghe mà Diệp Liên ngơ ngác.

Đông Hoang à.

Không phải là Hồng Hoang sao?

"Đúng vậy, hẳn là tộc Elf đến từ Bắc Hoang nhỉ!" Diệp Thanh đến gần, thản nhiên nói.

Nữ Oa vừa đuổi theo, vẻ mặt nghi ngờ, ngay cả lai lịch của đối phương cũng biết rõ?

Lẽ nào đã sớm câu được rồi?

Frigg nghe nói là người Đông Hoang, trong lòng từ từ thở phào nhẹ nhõm.

Không phải Hỗn Độn Thần Ma.

Ít nhất không cần phải lo lắng sợ hãi.

"Không sai, ta tên Frigg, đúng là đến từ tộc Elf của Bắc Hoang, lần này đa tạ ơn cứu mạng." "Không biết các vị xưng hô thế nào?" Frigg cảm tạ nói.

Mặc dù Diệp Thanh không ra tay, nhưng Hỗn Độn Thần Ma vì đối phương mà sợ hãi bỏ chạy, đó là sự thật không thể chối cãi.

Đồng thời, đối phương lợi hại như vậy, không chừng có thể nhờ đi giúp đỡ, cứu Bắc Hoang.

Hơn nữa, đều đến từ Hồng Hoang.

Không nể mặt tăng cũng nể mặt phật chứ!

"Tên là Frigg sao?" Diệp Thanh lộ vẻ mặt kỳ quái.

Lời vừa dứt.

Một ánh mắt như muốn giết người, nhìn về phía Diệp Thanh.

Chính là từ Nữ Oa.

Có đến mức đó không?

Diệp Thanh cạn lời.

Ý ghen của tiểu Nữ Oa ngày càng lớn rồi.

Frigg gật đầu: "Không biết có vấn đề gì sao?" "Không phải là Thiên Hậu của tộc Elf, chồng không phải tên là Odin sao?" Diệp Thanh hỏi thẳng.

Theo câu chuyện trong thần thoại, là như vậy.

"Làm sao ngươi biết?" Frigg buột miệng nói.

Nàng nhớ người trước mặt này, căn bản không quen biết, cũng không phải người Bắc Hoang.

Lại biết rõ mồn một.

"Chỉ cần là phụ nữ xinh đẹp, hắn đều biết rõ mồn một." Nữ Oa chua loét nói.

Diệp Liên cười khúc khích nói: "Chị dâu Nữ Oa, không phải lại ghen rồi chứ." "Đừng nói bừa!" Nữ Oa phủ nhận.

Nhưng càng phủ nhận, càng giống như vậy.

Ghen tuông viết hết lên mặt.

"Chị dâu Nữ Oa, lẽ nào chị không nghe rõ, anh trai em hỏi vị tỷ tỷ này chồng có phải tên là Odin không?" Diệp Liên lại nói.

Trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nữ Oa: "…" Thật ra mà nói, nàng thật sự không chú ý nghe.

Nếu không biết đối phương là hoa đã có chủ, vội vã cái gì chứ!

Như vậy là trực tiếp không có chuyện gì rồi!

Trong nháy mắt, mặt nàng ửng đỏ, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Minh Nguyệt cũng cười một tiếng.

"Minh Nguyệt giỏi thật, nhanh như vậy đã phản bội rồi, dám cười ta!" Nữ Oa xấu hổ tức giận, đưa tay định đánh Minh Nguyệt.

Quan hệ hai người không tệ.

"Ha ha." Diệp Thanh nhìn bộ dạng bẽ mặt của Nữ Oa, cười vui vẻ vô cùng.

Frigg thấy vậy, đều ngây người.

Bây giờ Thiên Đạo Cảnh, đều dễ gần như vậy sao?

Quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Chủ yếu là, Đông Hoang trâu bò vậy sao?

Ba người Thiên Đạo Cảnh.

Bắc Hoang của nàng, chỉ có nàng và chồng là Odin, là cường giả Thiên Đạo Cảnh.

"Diệp Thanh, Diệp Thanh…" Vừa nãy không để ý nhiều, bây giờ chỉ cảm thấy cái tên này đặc biệt quen tai.

"Ngươi là Diệp Thanh?" Frigg nhìn Diệp Thanh, hỏi.

Cuối cùng, nàng cũng nhớ ra.

Cái tên này nghe được từ đâu, là ở Bắc Hoang!

Từ miệng Hỗn Độn Thần Ma mà biết được.

Bắc Hoang bị một đám lớn thần ma tấn công, là vì một người tên

là Diệp Thanh.

Đối phương ở Đông Hoang chịu thiệt, không có chỗ xả giận, liền nhắm mục tiêu vào Bắc Hoang.

Đương nhiên, còn có Tây Hoang và Nam Hoang.

Những nơi này, đều là Hồng Hoang!

Trong mắt Hỗn Độn Thần Ma, bọn chúng cảm thấy tất cả đều giống nhau.

Vì vậy, nói một cách nghiêm khắc, nàng là đang chịu tai bay vạ gió thay cho Đông Hoang.

"Không sai, ta là Diệp Thanh." Diệp Thanh gật đầu.

Hắn không hề nhận ra điều gì không ổn, bởi vì Hỗn Độn Thần Ma, vừa nãy đã tiết lộ tên của hắn rồi.

Frigg lại hỏi: "Vậy không phải ngươi đã giết rất nhiều Hỗn Độn Thần Ma sao?" "Đúng vậy, anh trai ta lợi hại lắm!

Lẽ nào chị cũng nghe danh của anh trai ta sao?" 147.

Không đợi Diệp Thanh trả lời, Diệp Liên đã giành nói trước.

Trong giọng nói tràn đầy tự hào.

Frigg cạn lời.

Vì đối phương, nàng mới rơi vào tình cảnh này, kết quả đối phương lại cứu nàng, quan hệ nhân quả này cũng quá phức tạp rồi.

Nàng kể toàn bộ sự việc.

Diệp Thanh mấy người nghe xong, cũng đều cạn lời.

"Hóa ra, Bắc Hoang bị nhiều thần ma tấn công, đều là vì ta." Diệp Thanh ngượng ngùng.

Nhưng, đám thần ma này cũng biết bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh.

Tiếp đó, hắn lại nghĩ, Apollo cũng tìm hắn, chắc cũng là vì nguyên nhân này.

"Ta không có ý đó." Frigg vội vàng phủ nhận.

Đùa à, nếu đối phương tức giận, giết chết nàng, thế mới thảm.

Nàng mới vừa thoát khỏi miệng cọp.

"Bắc Hoang thảm vậy à." "Anh, hay là chúng ta giúp họ đi, em cũng muốn đi xem tộc Elf." Diệp Liên lại nảy lòng trắc ẩn.

Đương nhiên, nàng cũng có hứng thú với tộc Elf.

Nghe nói cả tộc, đều là trai xinh gái đẹp.

Chẳng phải là đúng lúc đi xem sao.

Nữ Oa và Minh Nguyệt không nói gì.

Chỉ cần không có thêm Vu Hậu, thì không có quan hệ gì.

Frigg nghe vậy, vẻ mặt mong đợi nhìn Diệp Thanh, trông đáng thương vô cùng.

Diệp Thanh không trả lời, trước tiên hỏi vị trí của Bắc Hoang, cùng một hướng với Hủ Thực thế giới.

"Được thôi." Lần này đi Hủ Thực thế giới, và đi Bắc Hoang không xung đột, coi như là tiện đường.

Chương 172

Dù sao, tộc Elf cũng là chịu tai bay vạ gió thay mình.

Không biết thì thôi, biết rồi mà không đi giúp đỡ, cũng không ổn.

"Đa tạ Diệp Thanh đạo hữu!" Frigg vui mừng khôn xiết.

Có Diệp Thanh giúp đỡ, đối phó với những Hỗn Độn Thần Ma kia, chắc không khó, nếu không đối phương sẽ không sợ Diệp Thanh như vậy.

Bắc Hoang, có cứu rồi!

Năm người liền cùng nhau đi.

Diệp Liên lại tìm chủ đề mới, bám lấy Frigg hỏi đông hỏi tây, không ngoài việc hỏi một số tình hình của tộc Elf.

Khi Nữ Oa nghe tộc Elf, đa số là mỹ nữ trai đẹp, mặt lại sa sầm xuống.

"Tiểu Nữ Oa của ta, bây giờ ý ghen ngày càng lớn rồi." Diệp Thanh lại bắt đầu trêu chọc Nữ Oa.

Nữ Oa quay đầu đi, trực tiếp không thèm để ý.

Minh Nguyệt nhìn họ cãi nhau, cũng cảm thấy rất thú vị, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt… Bắc Hoang.

Cũng là một trong những thế giới được hình thành khi Bàn Cổ khai thiên.

Chỉ là, so với Đông Hoang, hỗn độn khí của Bắc Hoang, loãng hơn rất nhiều.

Không có Thiên Đạo bảo vệ.

Ở Bắc Hoang, ngoài tộc Elf ra, còn có Cự Nhân tộc.

Hai đại chủng tộc đều lấy Chúng Thần Chi Vương Odin và Thiên Hậu Frigg làm chủ, đoàn kết nhất trí đối ngoại.

Toàn bộ Bắc Hoang, cũng chỉ có hai người này là cường giả Thiên Đạo Cảnh.

Nửa bước Thiên Đạo cũng có hơn mười người.

Thực lực như vậy, cũng không tệ.

Nhưng trước mặt Hỗn Độn Thần Ma mạnh mẽ, căn bản không đáng là gì.

Vì vậy, sau khi bị Hỗn Độn Thần Ma phát hiện, Bắc Hoang đã gặp phải tai họa diệt vong.

Dựa vào Kim Cung của Odin kiên trì nhiều năm, cuối cùng không địch lại, hai người chia nhau bỏ trốn, kết quả Frigg bị Diệp Thanh gián tiếp cứu.

Odin thì sống chết chưa rõ.

Không có Odin và Frigg, tộc Elf và Cự Nhân tộc của Bắc Hoang, càng thêm thê thảm, như luyện ngục.

Phía nam Bắc Hoang, một bộ lạc tộc Elf.

Nơi này, có mấy Hỗn Độn Thần Ma.

"Ở đây có tộc Elf!" Phát hiện bộ lạc này, Hỗn Độn Thần Ma hưng phấn không thôi.

Mấy Hỗn Độn Thần Ma lập tức đến.

"Không hay rồi, có Hỗn Độn Thần Ma." Tộc Elf đứng đầu sắc mặt đại biến.

Nhưng tộc Elf mạnh nhất trong bộ lạc, cũng chỉ tương đương với

Đại La Kim Tiên.

Làm sao có thể chống lại nửa bước Thiên Đạo!

Chỉ thấy.

Hỗn Độn Thần Ma một ngụm nuốt chửng, không ít tộc Elf, bị nuốt vào bụng.

Hoàn toàn không có sức chống cự!

"Tộc Elf tuy yếu, nhưng da mỏng thịt mềm, vị cũng không tệ, ngon hơn nhiều so với đám Cự Nhân tộc kia." Có Hỗn Độn Thần Ma hài lòng nói.

Trong mắt hắn, tộc Elf là thức ăn, có thể tùy ý ăn.

"Nơi này tốt, cái tên Diệp Thanh của Hồng Hoang kia, ta bây giờ vẫn còn sợ hãi, mẹ kiếp quá mạnh." "Lúc đó nếu ta không chạy nhanh, đã đi theo Thiên Ma thế giới rồi." Lại có thần ma nói.

Nhắc đến Diệp Thanh, trong lòng chúng thần ma đều hơi run lên, thân thể cũng run rẩy.

Cảnh tượng trận chiến đó, vẫn còn hiện rõ mồn một.

"Diệp Thanh chỉ có một người, không phải ai cũng là Diệp Thanh, Hồng Hoang thế giới vẫn yếu ớt, căn bản không đáng lo!" "Đúng vậy, ta nghe nói Thiên Ma thế giới và Băng Thiên thế giới lại đang mưu đồ, chuẩn bị giết chết cái tên Diệp Thanh kia!" Cũng không biết tin tức từ đâu.

Một đám tộc Elf run lẩy bẩy, nhìn mấy thần ma trong mắt, tràn đầy sợ hãi.

Ngay sau đó, lại có thần ma há miệng nuốt một ngụm, không ít tộc Elf táng thân trong bụng.

Thần ma đó ợ một cái: "Lúc đó Diệp Thanh kia nói, muốn bái

phỏng thế giới thần ma của chúng ta, bây giờ lại không có chút tin tức nào, ta thấy là rùa rụt cổ không dám ra ngoài rồi." "Ha ha ha!" Các thần ma khác nghe vậy, đều ha ha cười lớn.

Tiếng cười đó vô cùng ngông cuồng.

Đang cười vui vẻ, chuẩn bị nuốt thêm vài tộc Elf, ăn vặt.

Thì đúng lúc này… "Ai nói ta không dám ra ngoài." Một thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Nụ cười của chúng thần ma lập tức cứng lại.

Thanh âm này, quá quen thuộc.

Sẽ không bao giờ có thể quên được, đó là thanh âm của Diệp Thanh Hồng Hoang!

Ngay sau đó, chúng nhìn thấy một thân ảnh đáng sợ, đó không phải Diệp Thanh thì còn có thể là ai.

"Chạy!" Ý nghĩ đầu tiên!

Đừng nói là nửa bước Thiên Đạo, thần ma Thiên Đạo Cảnh, người ta cũng giết không tha.

Không chạy thì chờ chết?

Vút!

Nhanh hơn cả mũi tên!

Một Hỗn Độn Thần Ma nửa bước Thiên Đạo, lập tức bị một mũi tên bắn chết.

Đương nhiên là Frigg ra tay.

Frigg bắn chết một tên, mấy thần ma còn lại, lại bị Diệp Thanh ngăn cản.

"Cứ để chúng đi, vừa hay truyền tin tức của ta ra ngoài, để các

thần ma tụ tập lại một chỗ, như vậy giết sẽ tiện hơn." Đã đến rồi, thì giúp một tay.

Nhưng đi tìm từng tên một phiền phức quá, để những thần ma này giúp truyền lời, chẳng phải tốt hơn sao?

Nếu thần ma sợ hãi trực tiếp bỏ chạy, càng tiện hơn, không cần động thủ.

"Hả?" Frigg ngây người.

Nàng cảm thấy mình nghe nhầm rồi.

Không phải là đánh lẻ từng tên, sẽ dễ dàng hơn sao?

Đợi chúng tụ tập lại một chỗ, mấy người làm sao chống lại được, số lượng đông đảo của Hỗn Độn Thần Ma?.

Bắc Hoang.

Đúng như Diệp Thanh đã liệu, mấy tên Hỗn Độn Thần Ma chạy trốn đã đem tin tức truyền ra ngoài.

Chẳng bao lâu, tin tức này như gió cuốn mây tan, càn quét toàn bộ Bắc Hoang.

Chúng Thần Ma nghe vậy, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

Phải biết rằng, đó là một mãnh nhân đã đánh tan rã cả đại quân vạn Thần Ma!

Bây giờ đã đến Bắc Hoang, sao có thể không sợ hãi.

"Mau chạy thôi." "Lỡ gặp phải tên sát thần đó, chúng ta đều sẽ chết không có chỗ chôn!" Những Thần Ma nhát gan sợ phiền phức lập tức bỏ chạy.

Huyết nhục của tộc Elf tuy ngon, nhưng cũng không quan trọng bằng tính mạng. 148.

Bắc Hoang vắng đi rất nhiều Thần Ma, số còn lại đều tụ tập về phía Kim Cung, đồng thời trong Hỗn Độn vô tận cũng có Thần Ma đang tăng tốc lao đến.

Bởi vì, có một Thần Ma đã giương cao cánh tay hô hào, muốn nhân cơ hội này tiêu diệt Diệp Thanh của Hồng Hoang!

Kim Cung, vốn là cung điện của Odin.

Cũng là một pháp bảo.

Đối mặt với sự tấn công của Hỗn Độn Thần Ma, Odin và Phù Lệ Gia có thể chống đỡ lâu như vậy, chính là dựa vào sự chống đỡ của Kim Cung, kiên trì được rất nhiều năm.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn ít không địch lại nhiều, Kim Cung bị công phá, Odin và Phù Lệ Gia chia nhau chạy trốn, nhưng Kim Cung lại không thu đi được.

Nó bị bỏ lại ở Bắc Hoang, bị chúng Thần Ma chiếm cứ.

Bây giờ đã trở thành nơi nghị sự của chúng Thần Ma.

Bên trong Kim Cung, đã tụ tập mấy ngàn Thần Ma.

Chúng Thần Ma đều lấy Song Hấn làm đầu.

Song Hấn đến từ Âm Dương thế giới, nghe được uy danh của Diệp Thanh, muốn nhân cơ hội này chém giết đối phương để thành toàn danh tiếng của mình!

Đương nhiên, hắn dám làm vậy không phải là do đầu óc nóng lên, vì danh tiếng mà mờ mắt.

“Chư vị, lần này tên Diệp Thanh đó đến Bắc Hoang, nhiều nhất cũng chỉ có người của Vu tộc, chính là cơ hội tốt để chém giết đối phương!” “Chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ!” Song Hấn lớn tiếng nói.

Lần trước, đại quân vạn Thần Ma sở dĩ tan rã là vì có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể chặn được đông đảo Thần Ma.

Nhưng đó là tập hợp toàn bộ sức mạnh của Hồng Hoang.

Lần này, chỉ có Vu tộc ở Bắc Hoang, có gì đáng sợ chứ!

Chúng ta nắm giữ thế chủ động!

Trận pháp cần có địa điểm để bố trí, nếu chúng ta không chủ động tấn công, trận pháp dù lợi hại đến đâu cũng chẳng làm gì được chúng ta.

Cùng lắm thì cứ cù nhây với hắn.

"Song Hấn đạo hữu nói rất phải!" Chúng Thần Ma nghe vậy, đều gật đầu đồng tình.

Song Hấn thấy chúng Thần Ma phụ họa, trong lòng lập tức vui mừng, nói ra kế hoạch của mình.

Chúng Thần Ma liền bắt đầu triệu tập trợ thủ.

Bắc Hoang, Thần Ma tụ tập như mây.

Số lượng Thần Ma không những không giảm, mà ngược lại càng ngày càng nhiều.

Diệp Thanh biết được tin tức, nhưng vẫn thản nhiên du sơn ngoạn thủy, như đang đi du lịch.

Chương 173

Hắn muốn cho đám Thần Ma có đủ thời gian.

Rồi bắt gọn cả mẻ!

Nếu đối phương đã muốn lợi dụng hắn để nâng cao danh tiếng, vậy hắn cũng sẽ cho đối phương một bất ngờ.

Phải dập tắt uy phong của đám Thần Ma!

Phải giết cho đám Thần Ma này sợ mới được.

Phù Lệ Gia có sốt ruột cũng vô dụng, dù sao người ta có giúp hay không, nàng cũng không thể ép buộc.

"Diệp Thanh, nhiều Thần Ma như vậy… Chúng ta có địch lại được không?" Nữ Oa có chút lo lắng nói.

Tuy thường xuyên đấu võ mồm với Diệp Thanh, nhưng nàng thật tâm quan tâm hắn.

Thực ra, người lo lắng nhất là Phù Lệ Gia.

Đương nhiên rồi.

Nàng lo lắng cho Bắc Hoang, chứ không phải Diệp Thanh.

"Tiểu Nữ Oa, nàng phải có lòng tin vào vi phu chứ, đến lúc đó vi phu sẽ dẫn nàng đi đại sát tứ phương!" Diệp Thanh tự tin tràn đầy.

Diệp Liên lập tức phụ họa: "Em tin tưởng anh!" "Mà này, lúc chúng ta đi, có thể mang theo vài Elf không anh!" nàng lại đổi chủ đề.

Nhìn những Elf kia, nàng cảm thấy rất thú vị, nên chuẩn bị mang về một ít.

Chỉ đơn thuần là mang về một ít.

Chứ không có ý đồ gì khác.

“Mang thì mang thôi.” Diệp Thanh không để ý.

Chỉ là Elf bình thường, ánh mắt của Diệp Thanh không kém đến vậy.

Chút lòng tin này, Nữ Oa vẫn có.

Trừ phi là loại như Phù Lệ Gia thì mới cần cảnh giác một chút, nhưng đối phương là hàng second-hand, không đáng lo ngại.

“Xung quanh không thấy Thần Ma nào, chắc là đang đợi ta ở Kim Cung!” “Nếu đã như vậy, ta cũng không đợi nữa, có bao nhiêu giết bấy nhiêu.” “Phù Lệ Gia, dẫn đường đi.” Diệp Thanh nói với Phù Lệ Gia.

Nghe vậy, Phù Lệ Gia vốn nên vui mừng, nhưng lại không vui nổi.

Nguyên nhân đơn giản.

Nàng cảm thấy Diệp Thanh đang đùa với lửa!

“Được!” Phù Lệ Gia cứng rắn đáp.

Thấy Phù Lệ Gia do dự, Diệp Thanh cũng không vạch trần, chỉ im lặng thả Thập Nhị Tổ Vu ra.

“Vu Chủ!” Thập Nhị Tổ Vu xuất hiện, cung kính nói.

Thập Nhị Tổ Vu đột ngột xuất hiện khiến Phù Lệ Gia giật nảy mình.

Bởi vì, nàng cảm giác được.

Những người này, mỗi một người đều mạnh hơn nàng.

Thực lực của Đông Hoang lại khủng bố đến vậy sao?

“Đều là Thiên Đạo Cảnh?” Minh Nguyệt kinh ngạc.

Nàng biết rõ sự lợi hại của Thập Nhị Tổ Vu, lúc còn ở Bán Bộ

Thiên Đạo đã ngưng tụ được Bàn Cổ Chân Thân, uy lực bộc phát ra vô cùng mạnh mẽ.

Thập Nhị Tổ Vu ở cảnh giới Thiên Đạo thì sẽ khủng bố đến mức nào?

Chẳng trách Diệp Thanh tự tin như vậy, dám đi chinh phạt Tam Thiên thế giới.

"Minh Nguyệt, đừng ngạc nhiên thái quá." Diệp Thanh ra vẻ cao thâm khó lường.

"Tiểu Vu Chủ, hai vị Vu Hậu." Thập Nhị Tổ Vu lần lượt bái kiến.

Trong lòng thầm bội phục Vu Chủ, thật sự đã thu phục được một Thần Ma làm Vu Hậu.

Lợi hại!

Tiếp đó, họ lại nhìn sang Phù Lệ Gia, mắt lập tức sáng lên.

"Chẳng lẽ…" "Câm miệng!" Diệp Thanh vội vàng ngắt lời.

Hắn còn nhớ, lần trước đám này nhìn Minh Nguyệt, kết quả gây ra một trận hiểu lầm.

Cho nên, khi phát hiện họ nhìn Phù Lệ Gia, hắn vội vàng lên tiếng ngắt lời.

Thập Nhị Tổ Vu cười gượng, đều không nói nữa.

Minh Nguyệt dường như hiểu ra, vẻ mặt có chút không tự nhiên.

Phù Lệ Gia thì vẫn còn đang chấn động.

Bởi vì, cảm giác áp bức từ trên người Thập Nhị Tổ Vu truyền đến thực sự quá mạnh mẽ.

"Phù Lệ Gia, không dẫn đường sao?" Diệp Thanh lại lên tiếng.

"Vâng…" nàng vội vàng đáp lại.

Bắc Hoang, bên ngoài Kim Cung.

Nơi đây đã tụ tập hơn vạn Thần Ma, còn đông hơn lần tấn công Thanh Liên Cư không ít!

Lấy Song Hấn làm đầu, bọn chúng đã chờ ở đây từ lâu.

Cuối cùng, hắn ngẩng đầu nhìn về phía nam.

"Ngươi dương ngôn muốn diệt ta?" Diệp Thanh vừa xuất hiện.

Ánh mắt đã khóa chặt vào Song Hấn.

Trong số này thực lực của Song Hấn là mạnh nhất, so với Ma Uyên và Lục Quân còn có phần hơn chứ không kém.

Chúng Thần Ma lại lấy hắn làm đầu.

Mục tiêu đương nhiên là rõ ràng.

"Không sai, ta là Song Hấn!" "Ngươi là Diệp Thanh của Hồng Hoang phải không, giết vô số Thần Ma của ta, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Song Hấn lớn tiếng la hét.

Dứt lời, hắn chuẩn bị ra hiệu cho đám Thần Ma cùng xông lên công sát Diệp Thanh.

Nào ngờ, hắn lại cảm nhận được trước tiên một luồng lực lượng Hủy Diệt pháp tắc nồng đậm.

Diệp Thanh trực tiếp ra tay.

Lấy đâu ra thời gian mà nghe hắn lảm nhảm.

Vừa ra tay, ba đại Hỗn Độn Chí Bảo cùng xuất hiện, Hủy Diệt Chi Kiếm tấn công thẳng vào Song Hấn!

Thậm chí Hỗn Độn Chung hắn cũng lười dùng.

Bắt nguồn từ sự tự tin mạnh mẽ.

"Mọi người cùng lên!" Song Hấn lấy pháp bảo của mình ra.

Âm Dương song kiếm!

Các Thần Ma khác cũng lần lượt hành động.

Nhưng ngay sau đó, hắn cảm thấy có gì đó không ổn, kinh hãi nói: "Không phải Bán Bộ Thiên Đạo, hắn đã đột phá Thiên Đạo Cảnh giới!" Song Hấn cũng biến sắc.

Đáng tiếc, hắn biết đã quá muộn.

Một kiếm bá đạo chém xuống, pháp bảo của hắn lập tức gãy đôi, Thần Ma Thể cũng tức khắc tan vỡ.

Lực lượng Hủy Diệt pháp tắc cuộn trào, nghiền nát ý thức của hắn, thi thể cũng nhanh chóng bị thu lại.

Song Hấn, kẻ muốn dương danh lập vạn, đã bị miểu sát.

"…" Tâm tình của chúng Thần Ma.

Mẹ nó chứ, vừa mới thấy mặt nhân vật chính, tên cầm đầu Song Hấn đã bị miểu sát?

Theo như chúng biết, thực lực của Song Hấn còn mạnh hơn cả Ma Uyên và Lục Quân!

Ban đầu, Ma Uyên đối mặt với Diệp Thanh, ít nhất còn có sức chống cự, Song Hấn lại trực tiếp bị miểu sát.

"Đã bước vào Thiên Đạo Cảnh giới!" "Thực lực so với trước còn mạnh hơn." Có Thần Ma run rẩy nói.

Giữa Bán Bộ Thiên Đạo và Thiên Đạo Cảnh, khoảng cách không phải là một chút.

Chỉ có loại biến thái như Diệp Thanh, dựa vào ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo, mới có thể ở Bán Bộ Thiên Đạo mà giết được Thiên Đạo Cảnh.

Đương nhiên, còn có nguyên nhân khác.

Ví như Lực Chi Pháp Tắc.

Pháp tắc xếp hạng nhất trong ba ngàn Đại Đạo pháp tắc!

Trong nhất thời, chúng Thần Ma không ai không run sợ.

Ngay cả Song Hấn mạnh như vậy cũng bị miểu sát trong nháy mắt, huống hồ là chúng.

"Nếu là ta, có lẽ cũng sẽ bị miểu sát." Minh Nguyệt khẽ nheo đôi mắt đẹp, lẩm bẩm.

Thực lực của Song Hấn thế nào, nàng có thể cảm nhận được, không khác biệt nhiều so với nàng.

Chỉ là, nàng giỏi về Không Gian Đại Đạo.

Dễ dàng chạy trốn hơn mà thôi.

Ngay cả Nữ Oa cũng kinh ngạc ngây người.

Vốn tưởng sẽ là một trận ác chiến, không ngờ Diệp Thanh lại trực tiếp miểu sát kẻ cầm đầu của đối phương.

Người kinh ngạc nhất tại hiện trường, không ai khác ngoài Phù Lệ Gia.

Phải biết rằng, trước đó, nàng vẫn còn đang lo lắng!

Bây giờ lại có kết quả như thế này.

Song Hấn kia, nàng có thể cảm nhận được, tuyệt đối mạnh hơn nàng rất nhiều.

Hắn muốn giết nàng dễ như trở bàn tay.

Thần Ma mạnh mẽ như vậy, lại bị Diệp Thanh miểu sát ngay tại trận, điều này không chỉ nói lên hắn mạnh, mà là quá mạnh.

Nàng tức khắc hỗn loạn.

Chương 174

Chỉ có Diệp Liên và Thập Nhị Tổ Vu là bình tĩnh.

Họ cho rằng đây là chuyện đương nhiên!

Suy nghĩ của mọi người, Diệp Thanh không biết.

Ánh mắt hắn nhìn về phía đám Thần Ma còn lại.

"Nếu đã muốn giết ta, vậy hôm nay đừng ai hòng đi!" "Thập Nhị Tổ Vu, giết hết bọn chúng." Hắn thản nhiên nói.

"Tuân mệnh!" Thập Nhị Tổ Vu vui mừng khôn xiết.

Họ đã sớm không nhịn được, từng người đều đang xoa tay mài nắm đấm, bây giờ nhận được mệnh lệnh, lập tức lao ra ngoài.

Họ không ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân.

Hai người một tổ, triển khai đồ sát đối với chúng Thần Ma.

Bây giờ họ đều đã đột phá Thiên Đạo Cảnh, lại có sức mạnh của Lực Chi Pháp Tắc, thực lực của mỗi cá nhân cũng vô cùng khủng bố.

"Vãi chưởng, mười hai vị Thiên Đạo Cảnh dùng sức mạnh chứng đạo!

Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc…" Chúng Thần Ma không nhịn được mà chửi mẹ.

Một mình Diệp Thanh đã bá đạo như vậy, miểu sát thủ lĩnh của chúng.

Giờ lại có thêm mười hai người, còn khủng bố hơn.

Hơn nữa, Thập Nhị Tổ Vu có thể ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, điều đó càng khiến chúng Thần Ma run sợ.

Đó là nỗi sợ hãi từ tận sâu trong nội tâm.

Nỗi sợ hãi từ huyết mạch!

Khắc sâu trong huyết mạch của chúng!

"Đi, rời khỏi Bắc Hoang!" Có Thần Ma lớn tiếng kêu gọi Thần Ma của thế giới mình rời đi.

Lập tức có mấy trăm Thần Ma theo sau.

"Đi, đâu có dễ như vậy!" Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng.

Ba đại Hỗn Độn Chí Bảo lại xuất hiện.

Một kiếm, cuốn theo vô biên Hủy Diệt pháp tắc, mấy trăm Thần Ma bị Hủy Diệt pháp tắc càn quét.

"A…" Từng tiếng hét thảm vang lên, toàn bộ Thần Ma đều bị tiêu diệt.

Bất kể là Thiên Đạo Cảnh hay Bán Bộ Thiên Đạo, không một ai may mắn thoát khỏi.

Thi thể Thần Ma cũng bị thu lại ngay lập tức.

Thập Nhị Tổ Vu cũng như máy ủi, đại sát tứ phương trong đại quân Thần Ma.

Thường thường một quyền có thể đánh chết một Thần Ma.

Có Thần Ma còn bị Tổ Vu xé nát.

Huyền Minh và Hậu Thổ hai cô nương, bây giờ cũng vô cùng dã man.

"Chị Hậu Thổ và chị Huyền Minh…" Diệp Liên cảm thấy tam quan của mình như vỡ nát.

Hai người chị bình thường dịu dàng như vậy.

Lại có một mặt như thế này.

Nữ Oa ở bên cạnh giải thích: "Tổ Vu trời sinh hiếu chiến, đây là chuyện bình thường." Cảnh tượng như vậy, nàng đã quen rồi.

Lúc này.

"Chỉ có mười mấy Thiên Đạo Cảnh, chúng ta cùng lên, xông ra ngoài!" có một Thần Ma Thiên Đạo Cảnh lý trí, lớn tiếng hét lên.

Thập Nhị Tổ Vu tuy mạnh, nhưng còn lâu mới biến thái như Diệp Thanh.

Chỉ cần các Thần Ma Thiên Đạo Cảnh hợp lực, xông ra ngoài là chuyện dễ dàng.

Nhưng chỉ cần họ hành động.

Diệp Thanh sẽ ra tay, nghiền nát họ.

Giống như một người giám sát luôn sẵn sàng.

Các Thần Ma Thiên Đạo Cảnh gần như đã bị giết sạch.

Trong đó có không ít Bán Bộ Thiên Đạo, nhân cơ hội lén lút trốn đi, Diệp Thanh cũng không quan tâm.

Dù sao, Thần Ma nhiều như vậy, không một ai chạy thoát là không thực tế.

Chỉ cần Thiên Đạo Cảnh không chạy được là được.

Bọn họ đều là bảo tàng!

Thi thể Thần Ma, có thể tạo ra bao nhiêu cường giả?

Cuộc đồ sát vẫn đang tiếp diễn.

Thỉnh thoảng có con cá lọt lưới, nhưng đại bộ phận đều không thể chạy thoát, từng người đều tuyệt vọng.

"Song Hấn, ĐM nhà ngươi!" Thần Ma chửi rủa Song Hấn.

Hắn đem tổ tông mười tám đời của Song Hấn ra hỏi thăm một

lượt.

Nếu không phải hắn nói muốn giết Diệp Thanh.

Chúng thật sự đã bị gài bẫy thảm hại.

Nếu Song Hấn dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ tức đến sống lại, mắng to đám Thần Ma.

Rõ ràng là các ngươi tham lam danh tiếng.

Liên quan gì đến ta.

Một đám hỗn đản.

Chuyện như vậy, đương nhiên là không thể xảy ra.

"Đám Thần Ma này yếu quá, không có chút tính thách thức nào cả." Diệp Thanh sầu não nói.

Phù Lệ Gia nhìn mà không nói nên lời.

Trong lòng thầm nhổ bọt, sinh linh Đông Hoang đều thích làm màu như vậy sao?

Không, nàng nhìn những Hỗn Độn Thần Ma chỉ còn lại Bán Bộ Thiên Đạo, cũng đang rục rịch.

Thấy Diệp Thanh liếc nhìn một cái, nàng không nói gì, bay ra ngoài.

"Diệp Thanh, Thập Nhị Tổ Vu đột phá lúc nào, sao ta không biết?" "Chàng dám không nói cho ta biết!" Nữ Oa bước tới nói.

Do Thập Nhị Tổ Vu dùng sức mạnh chứng đạo, nên khi đột phá không có động tĩnh gì lớn. 149.

Sau đó lại vẫn luôn ở trong Hỗn Độn Châu.

Đương nhiên nàng không biết.

"Trước đó đã đột phá rồi, nếu không ta sao lại đi chinh phạt Tam

Thiên thế giới.” “Ta tưởng nàng biết rồi chứ!” Diệp Thanh thản nhiên nói.

Nữ Oa nghe xong, cảm thấy mình có chút ngốc.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu không đột phá Thiên Đạo Cảnh, Diệp Thanh sao có thể đi chinh phạt Tam Thiên thế giới.

Không thể nào thật sự đi đùa với lửa được.

“Tiểu Nữ Oa, nàng không lên thử thực lực của mình sao?” Diệp Thanh nhìn Nữ Oa.

Từ khi đột phá, Nữ Oa chưa từng ra tay, bây giờ chính là cơ hội tốt.

Được Diệp Thanh nhắc nhở như vậy, Nữ Oa vỗ trán một cái, lập tức xông lên.

Minh Nguyệt không đi, nàng cũng là Hỗn Độn Thần Ma.

Giết Hỗn Độn Thần Ma, có chút miễn cưỡng.

Diệp Thanh cũng không ép, dù sao thắng lợi đã nắm chắc trong tay.

“Anh, em cũng đi!” ngược lại Diệp Liên lại hăm hở muốn thử.

Diệp Thanh trực tiếp gõ cho nàng một cái vào đầu, khiến Diệp Liên đau đến kêu lên, ôm đầu.

“Đánh em làm gì.” vẻ mặt đầy uất ức.

“Một Thánh Nhân đi lên, không đủ cho người ta nhét kẽ răng, ngoan ngoãn ở đây đi.” Diệp Thanh nghiêm túc nói.

Không thể không nói, cô em gái này thực sự quá quậy phá.

Ở Hồng Hoang, trừ Oa Hoàng Cung, những nơi khác đều bị nàng phá phách.

Nhờ ơn em gái.

Người bình thường thật sự không chịu nổi.

“Thôi được.” Diệp Liên buồn bã.

Minh Nguyệt thấy vậy, nở một nụ cười rạng rỡ.

Diệp Thanh bước tới nói: “Vu Hậu của ta, hai chúng ta khi nào thì sinh một đứa nhóc đây?” Thời gian ở chung không ngắn, hắn cũng đã nắm được tính cách của Minh Nguyệt.

Đơn giản, da mặt mỏng.

Thuộc loại miệng cứng lòng mềm.

Loại người này, trêu chọc càng thú vị.

“…” Minh Nguyệt đang cười, sắc mặt lập tức đỏ bừng, cũng không nói gì.

Diệp Thanh nhìn thấy vô cùng thú vị.

Đại chiến kết thúc.

Chỉ có một phần nhỏ lọt lưới, còn lại đều bị chém giết, đại bộ phận đều là do Diệp Thanh giết.

Hắn cũng tham gia vào trận chiến sau đó.

Đám Hỗn Độn Thần Ma vốn khí thế hùng hổ muốn chém giết Diệp Thanh, trong nháy mắt đã trở thành lịch sử.

Những Thần Ma bị chém giết, chẳng bao lâu nữa có thể trở thành tài nguyên cho sinh linh Hồng Hoang đột phá cảnh giới.

Chương 175

Những Thần Ma chạy thoát, từng người như chó nhà có tang.

Hoảng hốt không yên.

Không biết đã chạy bao nhiêu năm, mới dừng lại.

"Quá khủng bố!" "Sinh linh Hồng Hoang đó, thực sự quá đáng sợ, chắc chắn là Bàn Cổ chuyển thế!" một Thần Ma lòng còn sợ hãi.

Cảnh tượng ở Bắc Hoang, hắn không nhịn được mà rùng mình, cơ thể theo bản năng run rẩy.

Giống như khi đối mặt với Bàn Cổ Chân Thân.

Cho nên chúng cho rằng Diệp Thanh là Bàn Cổ chuyển thế.

Nếu không, sao lại có thể mạnh mẽ như vậy.

"Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau đến Nam Hoang và Tây Hoang, gọi người của thế giới chúng ta về, đừng để bị giết hết." đồng bạn của hắn nói.

Diệp Thanh đã đến Bắc Hoang.

Cũng có khả năng sẽ đến hai hoang còn lại.

Ở hai hoang còn lại, đều có Thần Ma đang điên cuồng tàn sát, phải nhanh chóng gọi họ về.

Tuyệt đối đừng xem nhẹ tính mạng.

Thần Ma rời đi, tiến về hai hoang.

Cứ như vậy, tin tức được truyền đi.

Tam Thiên thế giới lập tức xôn xao.

Khác với trận chiến ở Hồng Hoang, lần đó đại quân Thần Ma tan

rã, nhưng đại bộ phận đều an toàn trở về, chỉ có một phần nhỏ bị giết.

Nhưng lần này ở Bắc Hoang, lại ngược lại.

Đại bộ phận Thần Ma bị giết, chỉ có một phần nhỏ chạy thoát.

Hơn nữa, phe đối phương ít người hơn, không hề dựa vào uy lực của trận pháp.

Thực lực như vậy, chúng Thần Ma sao có thể không mất mật.

"Bàn Cổ, nhất định là Bàn Cổ chuyển thế!" chúng Thần Ma đều nói như vậy.

Nếu không phải Bàn Cổ chuyển thế, đối phương sao có thể đáng sợ đến vậy!

Lời đồn này, cứ thế lan truyền.

Mức độ sợ hãi của Thần Ma Tam Thiên thế giới đối với Diệp Thanh, lại tăng thêm một bậc, bởi vì có Bàn Cổ!

Thiên Ma thế giới.

Biết được tin tức này, đều chấn kinh.

Đối phương đã đột phá Thiên Đạo Cảnh giới.

Hơn vạn Thần Ma đã bị giết quá nửa.

Cách đại chiến Hồng Hoang lần trước, mới bao nhiêu năm!

Còn có lời đồn bên ngoài.

"Bàn Cổ chuyển thế?

Nhảm nhí!" "Một lũ Thần Ma ngu xuẩn, chỉ là che giấu sự sợ hãi của mình mà thôi!" Ma Chi Đạo Tôn hừ lạnh một tiếng.

Bàn Cổ sớm đã thân tử đạo tiêu, không thể nào có chuyển thế.

Nhưng không thể không nói, thực lực của Diệp Thanh quả thực

ngoài dự liệu của hắn.

Trưởng thành quá nhanh!

Phải nhanh chóng tiêu diệt hắn, nếu không thật sự có khả năng, trở thành Bàn Cổ thứ hai.

"Cứ đợi đấy, sớm muộn gì cũng sẽ để ngươi thân tử đạo tiêu, nối gót Bàn Cổ." hắn nhìn về một hướng.

Ở đó, có người mới mà hắn bồi dưỡng, chuẩn bị một lần nữa ra tay với Diệp Thanh.

Ma Đạo pháp tắc lưu chuyển, nhanh chóng đi về hướng đó.

Tương tự, Băng Thiên thế giới cũng đang chuẩn bị.

Hai đại thế giới không thể nào dừng lại.

Đối với Diệp Thanh, nhất định phải giết!

Không Gian thế giới.

"Bàn Cổ chuyển thế?

Không có Bàn Cổ chuyển thế, nhưng lại có phong thái của Bàn Cổ." "Hy vọng của đại kiếp diệt thế." "Hy vọng ta sẽ không nhìn lầm, nếu hắn có thể thành công, Không Gian Thần Ma của ta sẽ có thể an nhiên vô sự, vượt qua đại kiếp lần này!" Không Gian Đạo Tôn hai mắt tinh quang bắn ra.

Trước mặt hắn, có một nam tử.

Người này tên là Minh Thần.

Minh Nguyệt đã đi làm Vu Hậu, bây giờ chỉ có thể để hắn chạy việc.

"Ngươi lui xuống đi!

Chú ý sát sao tình báo về Hồng Hoang và Diệp Thanh, tùy thời báo

cáo cho ta." hắn phân phó, rồi lại hỏi: "Sư tỷ thế nào rồi?" Sư tỷ chính là Minh Nguyệt.

"Sư tỷ vẫn luôn ở bên cạnh Diệp Thanh." Minh Thần cung kính nói.

Không Gian Đạo Tôn ừ một tiếng, liền bảo Minh Thần rời đi.

Thời Gian thế giới cũng có kế hoạch tương tự.

Bắc Hoang.

Không còn mối đe dọa từ Thần Ma, lại một lần nữa ổn định trở lại.

Phù Lệ Gia vô cùng cảm kích Diệp Thanh.

Thậm chí, nàng còn tự mình chọn một số Elf, tặng cho Diệp Liên.

Diệp Liên đương nhiên vui mừng khôn xiết, rồi lại nhìn về phía Kim Cung.

"Anh, tòa cung điện này đẹp thật." "Hay là chúng ta mang nó đi luôn đi!" Phù Lệ Gia lập tức ngơ ngác.

Tự dưng sao lại muốn lấy Kim Cung làm gì?

Kim Cung cũng không phải là thứ gì tốt lắm.

Hơn nữa, lần trước đã bị đánh hỏng rồi.

Nhưng Kim Cung cùng với cung điện Odin, đại biểu cho quyền lực tối cao!

Là nơi mà tộc Elf hướng về!

Nếu bị Diệp Liên lấy đi, tín ngưỡng của tộc Elf cũng không còn nữa.

Hơn nữa.

Anh trai có ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo, còn đang nhòm ngó cả Kim

Cung nhỏ bé của tộc Elf sao?

Nhưng, nàng không dám nói.

“Đó là pháp bảo của người ta, cung điện của người ta, em muốn cái đó làm gì?” “Cũng không phải là thứ gì tốt.” Diệp Thanh cũng cạn lời.

“Phụt.” Phù Lệ Gia suýt nữa hộc máu.

Lời này quá đả thương người.

Nhưng người ta có thực lực và tư cách để nói!

“A, không phải là thứ gì tốt sao?” Diệp Liên kinh ngạc kêu lên.

Vẻ mặt đầy thất vọng.

“Em gái cũng giống như anh, giống như thổ phỉ vậy, cái gì cũng muốn.” Nữ Oa nói.

Ban đầu bảy quả hồ lô bảy màu, đều bị Diệp Thanh một mình chiếm hết.

Nàng cũng là trộm Hoàng Trung Lý, mới có được Tử Thanh hồ lô.

Người khác một cọng lông cũng không có.

“Ta mà không như vậy, nàng có thể trở thành Vu Hậu của ta không?” Diệp Thanh không hề thấy xấu hổ.

Nếu không phải từng bước tính kế, Nữ Oa sao có thể trở thành Vu Hậu.

“…” Nữ Oa lại bị chọc tức.

Chiêu này dùng đi dùng lại không chán, Nữ Oa luôn không nói nên lời.

Nàng lại thích đâm đầu vào chỗ đau của mình.

Không ở lại lâu, Diệp Thanh rời khỏi Bắc Hoang, tiếp tục tiến về

Hủ Thực thế giới.

Phù Lệ Gia tiễn họ đi.

Mãi mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự sợ Diệp Liên kiên quyết đòi mang Kim Cung đi, lúc đó thật không có cách nào.

Nhưng chưa vui mừng được bao lâu, nàng lại cảm nhận được dao động sức mạnh cường đại.

Toàn bộ đều là Thiên Đạo Cảnh.

"Chẳng lẽ Diệp Thanh vừa đi, lại có Thần Ma đến?" Phù Lệ Gia biến sắc.

Kết quả, đến chỉ có năm người.

Cũng không phải Hỗn Độn Thần Ma.

Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

"Vừa rồi, Diệp Thanh có ở đây không?" "Người đâu rồi?

Vừa đi à, đi hướng nào?" Năm người vừa đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã vội vàng hỏi.

Lão Tử cũng nhìn Phù Lệ Gia.

Phát hiện không phải Hỗn Độn Thần Ma, Phù Lệ Gia thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa đi rồi, theo hướng đó." nàng trực tiếp bán đứng Diệp Thanh.

Chương 176

"Chúng ta đi, chắc là có thể đuổi kịp!" năm người lập tức đuổi theo.

Nguyên là, họ biết tin Diệp Thanh xuất hiện ở Bắc Hoang, phải đối mặt với chúng Thần Ma.

Lập tức rời khỏi Đông Hoang để xem náo nhiệt.

Nào ngờ chưa đến, đã biết tin Diệp Thanh đồ sát đại quân vạn Thần Ma.

Biết Diệp Thanh có thực lực khủng bố như vậy, ruột gan họ đều hối hận xanh cả ra.

Có thực lực như vậy, chinh phạt Tam Thiên thế giới, có gì không thể?

Cho nên, họ vội vàng đuổi theo.

Cùng Diệp Thanh đi chinh phạt Tam Thiên thế giới, đáng tiếc là đã chậm một bước.

Họ cũng hoàn toàn quên, trước đó, chính mình đã từ chối.

Hủ Thực thế giới, tràn ngập lực lượng Hủ Thực pháp tắc.

Toàn bộ thế giới bên trong, nhìn qua có chút ghê tởm, giống như một loại côn trùng đang bò lúc nhúc, sủi lên từng bong bóng khí.

Đặc biệt, ở trung tâm Hủ Thực thế giới.

Hủ Thực pháp tắc nồng đậm, đủ để ăn mòn cả Cực phẩm Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng ở nơi này, lại có một trung niên nhân ngồi đó, người này mặt mũi dữ tợn, chính là Đạo Tôn của Hủ Thực thế giới.

Lúc này.

Hắn mở mắt ra, nhìn về phía hư không trước mặt.

Một nam tử trẻ tuổi xuất hiện, khẽ cúi đầu với hắn: "Bái kiến Đạo Tôn." Hủ Thực Đạo Tôn nhìn người này, vẻ mặt ngẩn ra.

"Có chuyện gì?" Bình thường, nếu không được triệu kiến.

Các Thần Ma khác không dám đến đây.

"Đạo Tôn, bên ngoài có lời đồn, Diệp Thanh của Hồng Hoang đang tiến về Hủ Thực thế giới của chúng ta." "Thuộc hạ cũng đã phái Thần Ma đi xem, xác nhận không sai." nam tử trẻ tuổi nói.

Tin tức này là do hắn dò la được.

Cũng là do Diệp Thanh cố tình thả ra.

Đương nhiên, là khi đã dần đến gần Hủ Thực thế giới mới thả ra tin tức, dù sao hắn cũng không phải kẻ ngốc.

"Diệp Thanh của Hồng Hoang?" "Đến Hủ Thực thế giới của ta." Sắc mặt Hủ Thực Đạo Tôn có chút thay đổi.

Ban đầu Diệp Thanh đã nói, sẽ lần lượt viếng thăm các thế giới từng đến Hồng Hoang, không ngờ lại nhắm vào Hủ Thực thế giới.

Rồi hắn cười khẩy một tiếng.

"Đến thì đến." "Tưởng rằng Hủ Thực thế giới của ta dễ bắt nạt?

Hay là tưởng đây là Hồng Hoang? 150.

Nếu ngươi dám đến, ta vừa khéo tiễn ngươi lên đường." Hắn căn bản không để vào mắt.

Diệp Thanh chiến tích lẫy lừng.

Bởi vì, đây là Hủ Thực thế giới.

Sân nhà của Hủ Thực Đạo Tôn.

Mọi thứ trong Hủ Thực thế giới đều do hắn tùy ý điều khiển, là nguồn sức mạnh của hắn.

Thậm chí, thương thế cũng có thể nhanh chóng hồi phục. 151.

Đơn giản mà nói, không đánh lại đối phương chỉ cần không bị miểu sát trong nháy mắt, dùng sức mạnh của thế giới, tiêu hao cũng có thể làm kiệt quệ đối phương.

Hắn là Thiên Đạo nhị chuyển cảnh, đối phương làm sao có thể miểu sát hắn?

Bàn Cổ Chân Thân thì sao!

"Đạo Tôn anh minh!" nam tử trẻ tuổi nịnh hót một câu.

Rồi lại hỏi tiếp.

"Có cần triệu tập tất cả Thần Ma không ạ?" Hủ Thực Đạo Tôn vẻ mặt trịnh trọng, cảm thấy cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Thực lực của mình có kém, nhưng đó cũng là một cỗ sức mạnh không phải sao?

"Tất cả Thần Ma, mau đến đây!" Lời nói hóa thành Đại Đạo chi âm, truyền khắp toàn bộ Hủ Thực thế giới, tất cả Thần Ma đều nghe thấy.

Hủ Thực thế giới ở Tam Thiên thế giới, xếp hạng trung hạ, nhưng số Thần Ma sinh ra cũng có mấy ngàn, sức mạnh không hề yếu.

Còn nhiều hơn mười đại đạo thế giới đứng đầu không ít.

Chỉ là, xét về cá thể, thực lực chắc chắn không bằng đối phương.

Nguyên nhân đơn giản.

Đại Đạo pháp tắc càng mạnh, lại càng khó sinh ra Thần Ma mới.

Chỉ cần sinh ra được Thần Ma, đó tuyệt đối là cao thủ, thậm chí

có người vừa sinh ra đã là Bán Bộ Thiên Đạo Cảnh giới.

Thiên Đạo Cảnh giới cũng không phải là không có.

Đó là sự khác biệt.

Ngay lúc này.

"Sợ là ngươi không đợi được đâu." Người chưa đến, tiếng đã đến trước.

Diệp Thanh bốn người ngay sau đó xuất hiện.

Vừa nhìn thấy Diệp Thanh, Hủ Thực Đạo Tôn như gặp phải quỷ.

"Không thể nào!" "Đây là Hủ Thực thế giới của ta, sao ta có thể hoàn toàn không biết gì!" Mọi thứ trong Hủ Thực thế giới, đều nằm trong sự khống chế của hắn!

Bất cứ Thần Ma nào từ bên ngoài đến, hắn không thể không biết, đặc biệt là khi đã vào sâu trong nơi hắn bế quan.

"Đường đường là Hủ Thực Đạo Tôn, chẳng lẽ tin tức lại lạc hậu đến vậy, không biết ta có Hỗn Độn Châu sao?" Diệp Thanh trào phúng nói.

"Hỗn Độn Châu!" Hủ Thực Đạo Tôn sắc mặt kinh hãi.

Hắn lại quên mất thứ này.

Pháp bảo cộng sinh của Hỗn Độn lão tổ, che giấu khí cơ của đối phương, dễ như trở bàn tay.

Trong phút chốc, mặt hắn lộ vẻ tham lam.

"Nếu đã đến Hủ Thực thế giới của ta nộp mạng, vậy hôm nay ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Hủ Thực pháp tắc nồng đậm hội tụ.

Nam tử trẻ tuổi thì mặt lộ vẻ sợ hãi.

Hắn lùi về phía Đạo Tôn.

“Tên chướng mắt.” Diệp Thanh trực tiếp chém ra một kiếm, Hủy Diệt pháp tắc cuộn trào, chém giết người đó ngay tại trận.

Đồng thời, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt xuất hiện.

Vừa xuất hiện, Thập Nhị Tổ Vu liền kết trận.

Một tiếng nổ lớn vang lên, không gian Hủ Thực thế giới bắt đầu vặn vẹo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ hiện ra, dường như muốn chống nổ cả Hủ Thực thế giới.

Một tay cầm Bàn Cổ Phủ, uy thế càng thêm kinh người.

“Bàn Cổ?” Hủ Thực Đạo Tôn đồng tử co rút lại.

Cảm giác áp bức huyết mạch chưa từng có!

Hủ Thực Đạo Tôn, cũng không thể che giấu nỗi sợ hãi đối với Bàn Cổ.

Bóng ma của Hỗn Độn Thần Ma!

“Mười hai Thiên Đạo Cảnh, ngưng tụ thành Bàn Cổ!”, trong lòng hắn bắt đầu hoảng.

Từ trên người Bàn Cổ Chân Thân, hắn thật sự cảm nhận được uy hiếp.

“Ông!” Bàn Cổ Chân Thân không nói nhảm, lập tức một rìu chém xuống, khuấy động vô biên Hủ Thực pháp tắc.

Một rìu nhắm thẳng vào Hủ Thực Đạo Tôn.

“Hừ, Bàn Cổ thì sao!” “Cũng không phải Bàn Cổ thật, chỉ là một cỗ giả thân mà thôi!

Hôm nay bản tôn sẽ đánh nổ ngươi!” Hủ Thực Đạo Tôn hừ lạnh một tiếng.

Vô tận Hủ Thực pháp tắc cuộn trào, bao bọc lấy hắn, chống lại một rìu này.

Hủ Thực pháp tắc có thể ăn mòn mọi thứ.

Nhưng trước mặt Lực Chi Pháp Tắc cường đại, căn bản không đáng kể, lập tức bị chém tan.

Một rìu trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

"Ha ha, lợi hại hơn nữa thì sao?" "Trong thế giới của ta, ta là chúa tể, ta là bất diệt!" 152.

"Ta tiêu hao cũng có thể làm kiệt quệ các ngươi!" Hủ Thực Đạo Tôn bị đánh bay, nhưng không hề tức giận, ngược lại còn cười ha hả.

Vừa cười xong, lại bị một rìu đánh trúng đầu!

Trên người hắn xuất hiện một vết nứt, Thần Ma Thể dường như sắp tan vỡ.

Nhưng chẳng bao lâu, Hủ Thực pháp tắc hội tụ, nhanh chóng hồi phục vết thương của hắn.

Đại chiến giữa hai bên tiếp diễn.

Hủ Thực thế giới bị đánh đến thiên băng địa liệt.

"Minh Nguyệt, nàng nói không sai." "Trong thế giới của mình, Đạo Tôn dung hợp với Thiên Đạo, trong trường hợp thực lực tương đương, quả thực là bất tử bất diệt, là tồn tại vô địch!" Diệp Thanh nhìn Minh Nguyệt, nói.

"Ngươi biết không muộn, bây giờ đi vẫn còn kịp, nếu không sẽ bị hao chết!" Minh Nguyệt vội nói.

Bàn Cổ Chân Thân tuy lợi hại, nhưng tiêu hao quá lớn, sao có thể so bì tiêu hao với Hủ Thực Đạo Tôn.

Nữ Oa cũng nhìn ra, nàng biết quyết định của Diệp Thanh.

"Tại sao phải đi." "Nếu hắn dựa vào sức mạnh của thế giới, vậy thì đánh nổ Hủ Thực thế giới là được!" Diệp Thanh thản nhiên nói.

Hắn cũng không giải thích với Minh Nguyệt, trực tiếp phân phó Đế Tuấn, Thái Nhất: "Bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không cho phép các Thần Ma khác tiếp cận nơi này." Trước đó, hắn đã định ra sách lược.

Chương 177

"Tiểu Nữ Oa, Minh Nguyệt." "Giúp vi phu cản lại các Thần Ma khác, xem ta đánh nổ Hủ Thực thế giới thế nào!" Nói xong, hắn trực tiếp bay ra.

Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, cản lại Hủ Thực pháp tắc, khiến hắn không bị ảnh hưởng, đồng thời cũng bảo vệ những người khác.

Sức mạnh của Hỗn Độn Châu bị điên cuồng rút ra, rót vào Hủy Diệt Chi Kiếm, sức mạnh cuồng bạo điên cuồng cuộn trào.

Một kiếm chém ra!

Cùng lúc đó, Bàn Cổ Chân Thân cũng chém ra một rìu.

Hủ Thực Đạo Tôn lộ ra một tia hoảng hốt.

Ầm!

Ầm!

Hai đòn tấn công mạnh mẽ, đánh bay Hủ Thực Đạo Tôn ra xa vô số.

Trên người hắn, càng xuất hiện những vết thương đáng sợ.

Tựa như một chữ thập giao nhau.

Suýt chút nữa, Thần Ma Thể đã tan rã.

Có thể nghiền nát ý thức của đối phương.

"Ta đã nói, thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa, trong thế giới của ta, ngươi cũng không giết được ta!" "Ta sẽ hao chết ngươi!" Hủ Thực Đạo Tôn cuồng vọng nói.

Không thể không nói, vừa rồi quả thực đáng sợ!

Nhưng hắn vẫn chống đỡ được, Thần Ma Thể bị thương cũng đang nhanh chóng hồi phục.

Bất tử bất diệt!

"Ngu ngốc à?

Muốn đấu hao tổn với lão tử, lão tử đây có Hỗn Độn Châu đấy." Diệp Thanh trực tiếp chửi.

Khinh thường ai thế?

Tưởng Hỗn Độn Châu chỉ để trưng à?

"Hừ!

Ngươi có Hỗn Độn Châu, cũng đừng hòng diệt ta!" "Ta đã thông báo cho các thế giới khác, đợi một lát nữa, họ sẽ cùng vây săn ngươi, đến lúc đó sẽ để ngươi chết không có chỗ chôn!" Hủ Thực Đạo Tôn nói.

Rõ ràng, hắn đã nhận ra uy hiếp.

"Ngươi, không đợi được đâu." Diệp Thanh lạnh lùng nói, nhanh chóng truyền âm cho Bàn Cổ Chân Thân, bảo nó giữ chân Hủ Thực Đạo Tôn.

Hắn đi rút lấy thế giới bản nguyên!

Thế giới bản nguyên, là căn bản của một thế giới.

Muốn đánh nổ thế giới, phải hủy diệt thế giới bản nguyên!

Đây đều là Minh Nguyệt nói.

"Giết!" hắn hét lớn một tiếng.

Diệp Thanh dựa vào ba kiện Hỗn Độn Chí Bảo, lại một lần nữa công sát.

Bàn Cổ Chân Thân không chịu thua kém!

Hắn liên thủ với Bàn Cổ Chân Thân, gần như áp đảo Hủ Thực Đạo Tôn, người sau đang bị hành hạ.

Nhưng khổ nỗi, thương thế của hắn vẫn luôn hồi phục.

Một kiếm chém ra, đẩy lùi Hủ Thực Đạo Tôn, Hủy Diệt pháp tắc nồng đậm phá hủy sinh cơ của đối phương.

Diệp Thanh nhân cơ hội, thoát khỏi đối phương, tiến về nơi bế quan.

Thế giới bản nguyên ở đó!

"Không ổn!" Hủ Thực Đạo Tôn đoán được ý đồ của Diệp Thanh, cuối cùng cũng biết lo lắng.

Vấn đề là, đối phương làm sao biết?

Chuyện này chỉ có Thần Ma của hắn biết.

Vừa nảy ra ý nghĩ, hắn mới nhìn thấy Minh Nguyệt trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Tên phản bội đáng chết!

Đồ bại hoại của Thần Ma!" hắn gầm lên giận dữ, nhưng vô ích.

Hắn muốn đi ngăn cản Diệp Thanh, nhưng Bàn Cổ Chân Thân đâu phải để trưng! 153.

Hai bên giằng co đấu đá.

Những Hủ Thực Thần Ma được Hủ Thực Đạo Tôn triệu hoán, toàn bộ đều bị Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cản lại, bị nghiền nát không thương tiếc!

"Hay lắm, giết sạch bọn chúng đi!" Diệp Liên ở trong đại trận la lên.

Vẻ mặt vô cùng phấn khích.

Đại chiến ở Hủ Thực thế giới, đã thu hút các Thần Ma bên ngoài dừng lại quan sát.

"Sinh linh Hồng Hoang quả nhiên đã đi 'viếng thăm' các đại thế giới rồi!" "Tìm đến cái chết rồi, Hủ Thực Đạo Tôn có thể không ngừng hồi phục, được xưng là bất tử bất diệt, sao có thể tiêu hao được!" "Chắc chắn sẽ phải trả giá cho sự cuồng vọng của mình, có Bàn Cổ cũng không ngoại lệ!" chúng Thần Ma tự tin nói.

Dường như đã thấy được kết cục của Diệp Thanh.

"Không đúng, Diệp Thanh kia đâu rồi?" có Thần Ma phát hiện ra vấn đề.

Các Thần Ma khác cũng phản ứng lại, nhưng nhanh chóng có Thần Ma, phát hiện ra vấn đề lớn hơn.

"Tốc độ hồi phục của Hủ thực đạo tôn ngày càng chậm lại!" giọng nói của hắn đầy kinh hãi. 154.

Nghe vậy, các Thần Ma khác nhìn sang, Hủ Thực Đạo Tôn vốn luôn bị thương, tốc độ hồi phục quả thực càng ngày càng chậm.

"Đáng ghét!" Hủ Thực Đạo Tôn đại nộ.

Chắc chắn là Diệp Thanh đang rút lấy Hủ Thực bản nguyên, bản nguyên bị tổn hại, khiến hắn hồi phục khó khăn hơn.

Như vậy đối phó với Bàn Cổ Chân Thân, càng trở nên kiệt sức.

Dù sao, hắn vốn không phải đối thủ.

Lại một rìu chém ra, Lực Chi Pháp Tắc tàn phá, phá tan Hủ Thực pháp tắc, nặng nề rơi xuống người hắn.

Phụt!

Thần Ma chi huyết văng tung tóe, thân thể Hủ Thực Đạo Tôn suýt chút nữa tan nát!

Cơ thể càng thêm lảo đảo, bị đánh bay vào sâu trong Hủ Thực pháp tắc.

Hắn nhân cơ hội, đi tìm Diệp Thanh. 155.

Bàn Cổ Chân Thân đáng sợ, nhưng hắn có thể tiêu hao đến chết đối phương.

Nhưng Diệp Thanh đang rút lấy Hủ Thực bản nguyên.

Đó mới là chuyện đáng sợ nhất.

Mong muốn tuy tốt, nhưng Bàn Cổ Chân Thân sẽ không cho hắn cơ hội, chỉ thị của Diệp Thanh là giữ chân đối phương.

Hơn nữa, Bàn Cổ Chân Thân càng chiến càng dũng mãnh!

Ngược lại, khí thế của Hủ Thực Đạo Tôn càng ngày càng yếu.

Hai bên một tăng một giảm, sao có thể là đối thủ!

"Hủ Thực Đạo Tôn sắp không xong rồi!" "Tình huống gì thế này!" chúng Thần Ma ngơ ngác, không biết tại sao lại như vậy, trong Hủ Thực thế giới lại xuất hiện tình huống này.

Không phải, Đạo Tôn ở trong thế giới của mình, đều là bất tử bất diệt sao?

Trừ phi bị nghiền ép.

"Tên Diệp Thanh đó, nhất định đang rút lấy bản nguyên của Hủ Thực thế giới!" một Thần Ma thông minh đưa ra đáp án.

Vừa nói ra, chúng Thần Ma rùng mình.

Rút lấy thế giới bản nguyên?

Còn có thể dùng thao tác này sao?

Thế giới bản nguyên đâu phải là thứ một Thiên Đạo Cảnh có thể rút được, đó chẳng phải là chuyện đùa.

"Hắn có Hỗn Độn Châu, có thể trấn áp được Hủ Thực bản nguyên." lại có một Thần Ma đầu óc linh hoạt.

Ngay lúc này, chúng Thần Ma kinh hãi thất sắc.

Rút lấy thế giới bản nguyên, vậy thế giới đó coi như xong đời!

Thần Ma còn sống, nhưng thế giới không còn.

Ở Tam Thiên thế giới, đó cũng là kẻ cô độc, đối với bản thân cũng có ảnh hưởng rất lớn.

Tên Diệp Thanh này, tâm địa thật độc ác!

Không cho Thần Ma một con đường sống.

Ngay sau đó, họ cũng giật mình.

Hủ Thực thế giới có thể như vậy, thế giới của họ sao lại không thể?

Diệp Thanh đã nói, sẽ lần lượt viếng thăm.

Không thể nào bỏ qua họ.

Nhất thời, rất nhiều Thần Ma đang quan chiến vội vàng rời đi, trở về thế giới của mình, báo tin này cho Đạo Tôn.

Ầm!

Hủ Thực Đạo Tôn lại một lần nữa bị đánh bay.

Bàn Cổ Chân Thân đang áp đảo hắn, vấn đề là đánh không chết.

Thời gian dài, Bàn Cổ Chân Thân cũng dần trở nên hư ảo.

"Ha ha, để ta xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!" Hủ Thực Đạo Tôn cười ha hả.

Chương 178

Có thể thấy trên người hắn, có mấy vết thương, tốc độ hồi phục còn lâu mới bằng trước kia.

Lời vừa dứt!

Hắn chủ động xông lên, mau chóng tiêu hao năng lượng của đối phương.

Rồi đi tìm Diệp Thanh.

Nếu không, Hủ Thực thế giới thật sự xong đời.

Nhưng, hắn vừa xông ra, vẻ mặt lộ ra vẻ khó tin.

"Không thể nào?" Hủ Thực pháp tắc xung quanh, nhanh chóng rút đi.

Một bóng người lập tức xông ra.

Kèm theo đó là Hủy Diệt Chi Kiếm!

"Chết!" Diệp Thanh gầm nhẹ một tiếng, một kiếm chém ra.

Lực Chi Pháp Tắc, một sức phá vạn pháp!

Hủy Diệt pháp tắc, phá hủy vạn vật.

Hỗn Độn Chung xuất hiện, phong tỏa thời không.

Một đòn tất sát.

Hủ Thực Đạo Tôn trong lòng kinh hãi, có một cảm giác đối mặt với cái chết.

Chạy!

Không có Hủ Thực bản nguyên, hắn căn bản không phải đối thủ, chắc chắn sẽ chết.

Trước tiên chạy thoát thân đã.

"Chạy đi đâu!" Bàn Cổ Chân Thân cũng chém ra một rìu.

Cùng Diệp Thanh tiến hành trước sau giáp công.

Không có chỗ trốn.

Hơn nữa, có Hỗn Độn Chung phong tỏa thời không, dù chỉ trong một sát na, đó cũng là uy hiếp chí mạng.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể cứng rắn đối đầu.

Hủ Thực pháp tắc lưu chuyển, bảo vệ toàn thân hắn kín kẽ.

Nhưng, trên người hắn có thương tích, phòng ngự sao có thể nghiêm mật.

Dù không có thương tích, cũng vô dụng!

Đòn tấn công của Diệp Thanh đến trước, Lực Chi Pháp Tắc bá đạo phá tan phòng ngự.

Một kiếm chém lên người Hủ Thực Đạo Tôn, chém bay cả vai hắn.

Hủy Diệt pháp tắc càng tràn vào, phá hủy sinh cơ.

Hủ Thực Đạo Tôn sợ hãi, muốn chạy thoát.

Bàn Cổ Phủ lại chém xuống, đánh lên Thần Ma Thể.

Thần Ma Thể tứ phân ngũ liệt.

Hủ Thực Đạo Tôn đã bị đánh nổ.

Thần Ma Thể tứ phân ngũ liệt, trực tiếp bị Diệp Thanh thu lại.

Hủ Thực Đạo Tôn Thiên Đạo nhị chuyển, đối với Thập Nhị Tổ Vu có lợi rất lớn, không thể lãng phí.

Theo cái chết của Hủ Thực Đạo Tôn, Hủ Thực pháp tắc vốn lan

tràn vô tận, trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Những Hủ Thực Thần Ma đang tấn công Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, phản ứng đầu tiên.

"Ta không cảm nhận được sức mạnh gia trì!" "Thần Ma Thể cũng không thể hồi phục nữa!" Từng Hủ Thực Thần Ma, hoảng hốt thất thố.

Ở Hủ Thực thế giới, tuy không bằng Hủ Thực Đạo Tôn, có thể bất tử bất diệt, nhưng cũng có một mức độ sức mạnh gia trì nhất định.

Dù có Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Cũng không cản được loại sức mạnh này.

Nhưng bây giờ, lại không cảm nhận được nữa.

Họ hoảng sợ, nhưng tiếp theo, mới là chuyện đáng sợ hơn.

"Thế giới bản nguyên không còn nữa." "Đạo Tôn cũng chết rồi, mọi người mau chạy đi, còn có một tia hy vọng sống!" không biết ai đã hét lên một tiếng.

Thực ra, họ công không vào được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ngược lại còn bị chém giết không ít Thần Ma.

Vẫn tiếp tục xông lên, vì đây là thế giới của họ.

Bây giờ thế giới bản nguyên bị rút đi, Hủ Thực Đạo Tôn bị chém giết.

Ai còn ở lại.

Còn sống, còn có hy vọng không?

Trong nháy mắt, một đám Hủ Thực Thần Ma, chạy mất hơn một nửa, chỉ có một phần nhỏ không sợ chết, muốn đồng quy vu tận.

Áp lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận giảm đi rất nhiều.

Những Thần Ma còn lại bị quét sạch như lá rụng mùa thu.

Từng người lần lượt bị đánh chết.

Thập Nhị Tổ Vu giải thể, cũng tham gia vào trong đó, không tha một Thần Ma nào.

"Thật sự đã rút được thế giới bản nguyên?" Minh Nguyệt lẩm bẩm.

Nàng cảm thấy không thể tin được.

Lúc này, Diệp Thanh trở về.

Nữ Oa hỏi: "Diệp Thanh, chàng thật sự đã rút bản nguyên của Hủ Thực thế giới?" "Nếu không thì sao, nàng tưởng ta làm thế nào để xử lý Hủ Thực Đạo Tôn?" "Lão bất tử đó, thật sự tưởng có Hủ Thực thế giới là có thể bất tử bất diệt sao?" Diệp Thanh không nhịn được mà đảo mắt.

Nữ Oa nhìn thấy, cảm thấy mình bị coi thường.

Ác ý sâu sắc.

"Biểu cảm của chàng có ý gì." Nữ Oa lập tức không vui.

Dám coi thường nàng.

"Đương nhiên là ý yêu thương rồi." Diệp Thanh nghiêm túc nói.

Rồi, hắn nhìn những Thần Ma đang quan sát.

Phát hiện ánh mắt của Diệp Thanh, lại thấy Diệp Thanh nhìn mình, chúng Thần Ma trong lòng căng thẳng.

Tuy, chúng không ra tay với Diệp Thanh, nhưng khó đảm bảo đối phương không nổi điên!

Chuyện như vậy, không nói trước được!

Đối phương ngay cả thi thể Thần Ma cũng không tha!

"Chư vị yên tâm, Diệp Thanh ta không phải là người hiếu sát, chỉ cần không xâm phạm Hồng Hoang của ta, ta tuyệt đối thu hào bất phạm." "Các vị xin mời về." Diệp Thanh mỉm cười nói.

Giai đoạn hiện tại, không nên gây thù quá nhiều.

Nếu không, hắn cũng không chịu nổi.

Chúng Thần Ma mới yên tâm, cũng cười nói vài câu, lần lượt rời khỏi Hủ Thực thế giới.

Đợi chúng Thần Ma rời đi.

Diệp Thanh khẽ nhíu mày, phía xa lại có năm người đến.

Nhìn thấy năm người, mặt Diệp Thanh đen lại.

"Năm tên này tới rồi à?" Chính là Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Họ từ Bắc Hoang đuổi theo, cuối cùng ở Hủ Thực thế giới, đã thấy được Diệp Thanh.

"Diệp tôn giả." "Diệp Thanh đạo hữu." "…" Năm người vội vàng chào hỏi, nụ cười rạng rỡ, giọng nói vô cùng thân thiết.

"Làm gì?" "Sao các ngươi biết ta ở đây?" Diệp Thanh không cho họ sắc mặt tốt.

Hắn đâu có nói cho họ biết, địa điểm của mình.

Dù nghe được tin tức lan truyền, cũng không thể nhanh như vậy.

Mới mấy năm thôi.

Chủ yếu là có Hỗn Độn Châu, rút Hủ Thực bản nguyên khá nhanh.

Dù sao, Hủ Thực pháp tắc ở ba ngàn Đại Đạo, xếp hạng cũng chỉ tầm đó.

“Diệp tôn giả, có điều ngài không biết, chúng tôi ban đầu cũng nghe nói, ngài ở Bắc Hoang phải đối mặt với vạn Thần Ma, định đến trợ giúp.” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nói trước.

Lời nói cũng vô cùng không biết xấu hổ.

Năm người rõ ràng là đến xem náo nhiệt, lại nói là đến trợ giúp.

Đương nhiên, nếu có thể, trợ giúp cũng không sao, nhưng phải có chút phí lợi ích.

Vô lợi không dậy sớm!

Tam Thanh lại liên tục gật đầu.

“Nào ngờ, chúng tôi đến chậm một bước, Diệp tôn giả lại thần uy cái thế, đồ sát hết vạn Thần Ma.” “Chúng tôi ở Bắc Hoang, bàn bạc một chút, cảm thấy chỉ dựa vào sức mạnh của Vu tộc, e rằng không phải là đối thủ của các Thần Ma thế giới khác.” “Cho nên, mới đuổi theo, giúp Diệp tôn giả đối phó với Thần Ma, không…” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tiếp tục nói.

Đồng thời, không quên nịnh hót Diệp Thanh.

Phía sau cũng cơ bản là những lời nịnh nọt.

Không thể không nói, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vì lợi ích, chuyện không biết xấu hổ cũng có thể làm, ví như những lời nịnh hót cũng có thể nói ra.

Tam Thanh nghe cũng không nổi.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Diệp Thanh ban đầu nghe cũng khá khoái, dù sao thì nịnh nọt ai mà chẳng thích nghe.

Nhưng sau đó nghe thấy nổi cả da gà.

“Về chuyện của các ngươi, không cần tham gia nữa, Vu tộc của ta có thể đối phó được.” Đùa à, thật sự coi hắn là kẻ ngốc?

Ban đầu gọi không đến, bây giờ mặt dày mày dạn đến, không phải là thấy thực lực của hắn, lại muốn tham gia vào.

Chương 179

Có thể để họ chiếm tiện nghi như vậy sao?

“Diệp Thanh, không thể nói như vậy.” “Cũng là vì Hồng Hoang, chúng ta cùng là người Hồng Hoang, nên góp một phần sức lực, đó là điều nên làm!” Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng nói.

Hắn nói đại nghĩa lẫm liệt.

Thái độ cũng ôn hòa hơn không ít.

Không còn cách nào, bây giờ có việc cầu Diệp Thanh.

Hơn nữa, đánh không lại!

Diệp Thanh bây giờ mạnh mẽ hơn nhiều, muốn đè hắn ra đất ma sát, cũng là chuyện dễ dàng.

“Không sai, nên góp sức, huống hồ cũng là chỉ thị của sư tôn!” Lão Tử nói.

Thông Thiên giáo chủ cũng phụ họa một câu: “Sư tôn quả thực có chỉ thị.” Vì lợi ích, cũng không quan tâm nữa.

Không, Hồng Quân lão tổ gọi họ đến Tử Tiêu Cung, bảo họ lấy Diệp Thanh làm đầu, mọi việc nghe theo phân phó.

Về nguyên nhân?

Họ cũng không biết!

Cái gì cũng không dám hỏi.

Chỉ bảo họ nghe lời Diệp Thanh, chứ không bảo họ đi theo, nhưng không cản trở việc họ mượn danh nghĩa!

Không cho ta mặt mũi, Diệp Thanh dám không cho sư tôn mặt

mũi?

“Hồng Quân lão tổ?” Diệp Thanh nhíu mày.

Lần trước, cũng vì Hồng Quân lão tổ, hắn mới đột phá được Thiên Đạo Cảnh, nhưng đối phương có tính toán.

Không khỏi khiến hắn cảnh giác.

Bây giờ, năm người này nói là mệnh lệnh của Hồng Quân lão tổ, vậy càng không thể nào, để họ ở lại.

“Bớt nói nhảm!” “Mau cút đi cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!” thái độ của Diệp Thanh vô cùng kiên quyết.

Tam Thanh năm người vốn tự tin, lập tức ngẩn ra. 156.

“Diệp Thanh, ngươi dám làm trái lệnh của sư tôn ta?” Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng ra chỉ trích.

“Ông nội nhà ngươi!” Không đợi Diệp Thanh nói, Chúc Dung và Cộng Công vừa mới giết xong Thần Ma liền xông lên, mỗi người đấm một phát, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Lão Tử bốn người giật nảy mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ bị đánh bay, nhanh chóng trở lại, chỉ là trên đầu có thêm hai cái u.

Giống như hai cái sừng bò.

Trông vô cùng buồn cười.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trực tiếp cười.

“Cười cái gì!” Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ.

Khi nhìn thấy hai người sư huynh đệ, cũng đang cười, hắn không nhịn được nữa.

“Chúc Dung, Cộng Công, thực sự quá đáng, ta đã nhịn các ngươi

lâu rồi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!" Lần trước, Ngọc Hư Cung, bị Diệp Liên dẫn Thập Nhị Tổ Vu đến phá.

Thực lực không bằng người, hắn nhịn.

Lần này càng quá đáng hơn, đánh hắn trước mặt mọi người, khiến hắn mất hết mặt mũi.

Không thể nhịn được nữa!

"Thế thì sao, chẳng lẽ ngươi muốn so tài với bọn ta?" Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ đều đến.

Vừa nhìn thấy Thập Nhị Tổ Vu, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt chùng xuống.

Hai người hắn còn có thể đối phó, nhưng mười hai người, đó không phải là tự tìm ngược sao?

"Vừa đại chiến xong, thể lực chắc chắn không đủ, làm sao là đối thủ của năm người chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn tức đến phát điên, trực tiếp kéo Lão Tử bốn người vào.

Lời vừa dứt, đã bị vả mặt.

"Chuyện này không liên quan gì đến Phật tông của ta!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vội nói.

Thông Thiên giáo chủ ánh mắt lơ đãng: "Ta không thấy gì cả." "Hủ Thực thế giới quả thực không phải là nơi tốt." Lão Tử còn đánh giá Hủ Thực thế giới, dường như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Đùa à, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức điên rồi.

Nhưng họ đâu có điên.

Cùng Thập Nhị Tổ Vu động thủ, đánh có lại hay không thì chưa nói, Diệp Thanh sao có thể đứng nhìn?

Nguyên Thủy Thiên Tôn: "…" Diệp Thanh mặt lộ vẻ khinh thường.

"Ha ha!" Thập Nhị Tổ Vu cười ha hả, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn với ánh mắt đầy trào phúng.

Tiếp đó, "Còn dám bất kính với Vu Chủ của ta, lần sau cũng sẽ xử lý ngươi như vậy!" 157.

Thập Nhị Tổ Vu quát lớn.

Chỉ đánh hai quyền, đã là quá nhẹ cho hắn.

Nếu là thời gian, địa điểm khác, nhất định phải đè hắn ra đất mà đánh.

"Được rồi, có thể cút được rồi." "Đừng cản trở ta." Diệp Thanh phất tay đuổi người.

Vất vả lắm mới đánh hạ được, không thể để đám người này chiếm tiện nghi.

Một đại đạo thế giới, đồ tốt chắc chắn không ít!

"Diệp tôn giả, xem thế này thế nào!" "Thế giới này chúng tôi không quan tâm, đợi đến thế giới tiếp theo, chúng ta lại đồng tâm hiệp lực, cùng nhau dương oai Hồng Hoang!" 158.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề khẳng khái sục sôi.

"Cút." Diệp Thanh không còn kiên nhẫn.

"Còn không cút, ta sẽ gọi Thập Nhị Tổ Vu, đích thân tiễn các ngươi một đoạn." Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu xoa tay mài nắm đấm.

Chỉ đợi một tiếng lệnh của Diệp Thanh, sẽ ra tay với năm người.

Phát hiện ánh mắt không thiện chí của Thập Nhị Tổ Vu.

"Diệp Thanh đạo hữu, ban đầu là ta không thức thời, lần này hay

là để chúng ta cùng gia nhập, nâng cao thực lực của Hồng Hoang." "Đối với chúng ta đều có lợi." Lão Tử tương đối thực tế, không giả dối.

"Chúng ta dù sao cũng là đồng minh." Thông Thiên giáo chủ đánh bài tình cảm.

Dễ dàng đánh hạ một thế giới, sao có thể không động lòng!

"Không có thương lượng!" sắc mặt Diệp Thanh không thiện chí.

Ban đầu gọi, thì rụt rè.

Bây giờ, thấy lợi ích lớn, muốn chiếm tiện nghi, đâu có chuyện tốt như vậy.

"Diệp tôn giả, Diệp đại gia, cầu xin ngài, cho chúng tôi cùng lập đội đi!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề suýt nữa quỳ xuống.

Không còn cách nào khác, lợi ích ở đây quá lớn!

"Diệp Thanh đạo hữu…" Tam Thanh da mặt không dày bằng, muốn nói lại thôi.

Bảo tàng của một đại đạo thế giới, không chỉ một, lợi ích lớn như vậy, sao nỡ rời đi.

Mặt dày mày dạn ở lại.

"Thập Nhị Tổ Vu…" thấy họ nói nhảm, Diệp Thanh trực tiếp nói.

Thập Nhị Tổ Vu tiến lên một bước.

Cảm nhận được áp lực lớn, năm người lập tức chùn bước.

Ngay sau đó, mắt họ sáng lên.

Phát hiện Nữ Oa đã đến!

Có thể đi cầu xin Nữ Oa.

Dù sao, cũng là sư xuất đồng môn.

Đều phải giúp đỡ, nói vài câu không được sao?

Đợi Nữ Oa đến, họ nói hết mọi chuyện.

"Sư muội, đây là ý của sư tôn." cuối cùng, không quên bổ sung một câu. 159.

Rồi mắt chằm chằm nhìn Nữ Oa.

Hy vọng nàng giúp nói vài câu.

Cũng là vợ chồng, lời của Vu Hậu tổng có chút tác dụng chứ?

Chẳng lẽ không sợ vợ chồng mâu thuẫn?

"Ta bây giờ là Vu Hậu, toàn bộ đều nghe theo Diệp Thanh, chuyện này ta không làm chủ được." Nữ Oa trực tiếp ném quyền quyết định cho Diệp Thanh.

Lão Tử năm người vốn đang mong chờ, cả người lập tức ngơ ngác.

Tình huống gì thế này?

Tình cảm của hai người trở nên tốt như vậy rồi sao, trước mặt mọi người, thể hiện tình cảm, phát cẩu lương?

"Nghe thấy lời của Tiểu Nữ Oa của ta chưa?" Nữ Oa nói vậy, cũng ngoài dự liệu của Diệp Thanh.

"Sư muội…" mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đen lại, thấy vậy định ra vẻ sư huynh, lại có chút do dự.

Lão Tử phản ứng nhanh, vội vàng kéo hắn lại.

Đại khái cũng đoán được, Nguyên Thủy Thiên Tôn định nói gì.

Lúc Nữ Oa vừa thành Thánh, vì nói sai, lúc là Chuẩn Thánh đã bị Thánh Nhân Nữ Oa đánh cho một trận.

Thảm thương vô cùng.

Chẳng lẽ muốn thử lại lần nữa?

“Mau cút mau cút.” Diệp Thanh thúc giục, giọng điệu không thể nghi ngờ.

Thấy Diệp Thanh kiên quyết như vậy, ước chừng dùng chiêu cầu xin cũng vô dụng, chỉ mất mặt.

Chương 180

Năm người cúi đầu ủ rũ, ai nấy đều hối hận không thôi!

Nếu ban đầu đồng ý, đâu có nhiều chuyện như vậy!

Chuẩn bị rời đi, họ lại nhìn thấy Diệp Liên.

Diệp Liên và Nữ Oa cùng một ruột.

"Diệp tiểu muội, giúp bọn ta nói vài câu, lần sau bọn ta lại dẫn muội đi đánh Phật tổ, phá Phật tông." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cuống lên.

Trực tiếp bán đứng Như Lai Phật tổ.

Phật tông cũng bị bán đứng.

Chỉ cần có thể cùng Diệp Thanh lập đội, chinh phạt Tam Thiên thế giới.

Những thứ thân ngoại vật đó, đáng là gì!

Về phần Như Lai Phật tổ?

Xin lỗi, đối với họ, cũng là thân ngoại vật.

Cùng lắm thành công rồi, bồi thường thêm.

"Chỉ cần muội vui, đệ tử của ta cũng tùy ý muội cưỡi, đi đâu thì đi." Thông Thiên giáo chủ cũng không chịu thua kém.

Hắn cũng bán đứng đệ tử của mình.

"Lò luyện đan của ta cũng có thể cho muội xem, tùy tiện làm gì cũng được!" Lão Tử cũng cuống lên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cắn răng: "Ngọc Hư Cung của ta cũng tùy tiện muội phá!" Lão già này quả nhiên đã liều mình.

Nào ngờ, Diệp Liên lại liên tục phất tay.

“Không cần đâu, không cần đâu!” “Cháu đều đã đi chơi rồi, đi nữa cũng cảm thấy không có gì thú vị, cháu thấy Hỗn Độn khá vui.” Anh trai không ngốc, em gái sao có thể ngốc?

Nàng cũng là một tiểu quỷ tinh ranh.

Lừa gạt Diệp Liên ta, còn sớm lắm.

Hơn nữa, quả thực không còn thú vị nữa.

Ngựa tốt không ăn lại cỏ cũ, ở Hỗn Độn vui biết bao!

Diệp Thanh lạnh lùng liếc nhìn một cái, gọi Nữ Oa và Diệp Liên, trực tiếp đi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: “…” Tam Thanh: “…” Năm người liên tiếp bị từ chối, thở dài.

Nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Chỉ bằng mấy người các ngươi, lừa gạt Tiểu Vu Chủ của ta, còn sớm lắm!” “Mau cút đi, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Thập Nhị Tổ Vu lạnh lùng hét lớn.

Ai nấy đều khí thế hung hăng.

Dường như không đi, sẽ ra tay.

Năm người không còn cách nào, lại nhìn dáng vẻ của Thập Nhị Tổ Vu, đành thở dài rời đi.

Hủ Thực thế giới trực tiếp bị Thập Nhị Tổ Vu đánh nổ.

Đồ tốt cũng bị thu vét sạch sẽ.

Giống như châu chấu đi qua, không còn một ngọn cỏ. 160.

Hủ Thực thế giới vốn náo nhiệt trở nên tiêu điều chết chóc.

Chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Những Hủ Thực Thần Ma chưa chết quay về, muốn khôi phục Hủ

Thực thế giới, cũng cần vô số năm.

Dù sao, Hủ Thực bản nguyên là vấn đề nan giải.

Bởi vì, thứ đó cần phải tích lũy, không phải chuyện một sớm một chiều.

Sau khi đánh nổ thế giới đầu tiên, Diệp Thanh không dừng lại.

Chuẩn bị tiếp tục chinh phạt.

Thập Nhị Tổ Vu nếm được lợi ích, ai nấy đều càng thêm phấn chấn, yên tâm vào trong lợi dụng Hủ Thực bản nguyên bế quan.

Đợi lệnh triệu tập tiếp theo của Diệp Thanh.

Lần triệu tập tiếp theo, có thể là lúc một thế giới khác bị phá hủy.

Tương phản với sự vui mừng của Diệp Thanh.

Lão Tử năm người thì khổ sở.

Nguyên là, đại bộ phận Hủ Thực Thần Ma sau khi chạy trốn, cũng không chạy quá xa, hai bên gặp nhau trong Hỗn Độn.

Hủ Thực Thần Ma bị hủy diệt thế giới, lập tức đỏ mắt.

Tuy không phải Diệp Thanh, nhưng cũng đến từ Hồng Hoang, đều là cùng một giuộc.

Trong phút chốc, hẹp đường gặp nhau kẻ dũng thắng.

Một trận đại chiến bùng nổ.

Hủ Thực Thần Ma có hơn ngàn người, chỉ đánh Lão Tử năm người, thừa sức.

Tình hình chiến đấu có thể biết.

Hơn nữa, Hủ Thực Thần Ma trong cơn tức giận, ai nấy đều hạ tử thủ.

Gần như mang theo quyết tâm tất sát.

Nếu không phải đám Thần Ma, ở Hủ Thực thế giới tiêu hao lớn, lại có thương thế.

Cộng thêm Thần Ma Thiên Đạo Cảnh cũng không nhiều.

Lão Tử năm người không chừng đã sớm chết.

Không chết, nhưng ai nấy cũng không khá hơn là bao, trên người đều mang thương tích.

"Một đám điên!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không nhịn được mà chửi mẹ.

Hủ Thực Thần Ma không sợ chết, liều mạng đánh.

Trong lòng nghĩ, lão tử đánh không lại Diệp Thanh, còn không xử lý được mấy tên nhóc con này sao?

Hôm nay phải xả một hơi giận!

Giết chúng rồi nói!

"Diệp Thanh đáng chết, rõ ràng là ngươi đánh nổ Hủ Thực thế giới, tại sao lại tìm phiền phức cho ta, có giỏi thì đi tìm hắn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên.

Trong lòng khổ không tả xiết!

Cảnh tượng này, quá đặc biệt quen thuộc.

Tranh đoạt Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, cũng là Diệp Thanh lấy đi.

Kết quả, Hỗn Độn Thần Ma nổi giận, đánh cho hắn một trận.

Lần này cũng tương tự.

Tương đương với việc, lại một lần nữa gánh nồi cho Diệp Thanh, trở thành hiệp sĩ gánh nồi chuyên nghiệp.

Lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước.

Lần đó nhiều nhất là bị đánh một trận, lần này lại muốn mạng của họ!

"Bớt nói nhảm, đợi giết các ngươi xong, ta sẽ đi tìm Diệp Thanh gây phiền phức!" "Huynh đệ, đừng nương tay, giết hết bọn chúng, báo thù cho Hủ Thực thế giới của chúng ta!" Hủ Thực Thần Ma không quan tâm những điều đó.

Hắn hét lớn với một đám Thần Ma.

Nghe vậy, Hủ Thực Thần Ma càng thêm tức giận, ai nấy đều điên cuồng hơn.

Tấn công như mưa bão lê hoa!

Thế yếu của Lão Tử năm người càng thêm rõ ràng.

"Diệp Thanh, ĐM nhà ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gào thét.

Cả người hắn đều phát điên.

Trực tiếp hận Diệp Thanh.

Nếu Diệp Thanh đồng ý, họ đâu có rơi vào tình cảnh này.

"Sư đệ, đừng oán trách nữa!" "Trước tiên tìm cách chạy thoát thân, còn lại đợi về rồi nói!" Lão Tử vẫn giữ được lý trí.

Đã lúc nào rồi, chửi người có tác dụng sao?

Tình huống này, chắc chắn đánh không lại, không chạy chỉ có chờ chết.

"Đại sư huynh nói đúng!" "Chỗ nào có ít Thần Ma hơn, chúng ta tập trung tấn công, cùng nhau xông ra, sau đó quay về đường cũ!" Thông Thiên giáo chủ cũng nói.

Trở về Hồng Hoang, tạm thời là không thể.

Chỉ có tìm Diệp Thanh, ở cùng hắn, như vậy mới an toàn hơn.

Dù Diệp Thanh có đuổi, cũng phải mặt dày mày dạn ở lại.

Mạng nhỏ quan trọng!

"Được!" Lão Tử đám người đều gật đầu.

Thiên Địa Linh Lung Tháp, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm… Năm người thi triển hết thủ đoạn, tấn công về một hướng, sức mạnh cuồng bạo trấn sát Thần Ma.

Hỗn Độn vô tận cuộn trào.

Trong nháy mắt, mấy chục Thần Ma bị giết.

Trong đó có một Thần Ma Thiên Đạo Cảnh.

Vòng vây xuất hiện một lỗ hổng.

"Mau đi!" Lão Tử hét lớn một tiếng, xông ra trước tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ theo sát.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không xông ra được, bị Hủ Thực Thần Ma tấn công, lại nhanh chóng bị vây lại. 161.

Chương 181

May là đều có pháp bảo hộ thân, nếu không đã đủ khốn đốn rồi.

"Ba vị thí chủ, mau cứu chúng tôi!" hai người tấn công yếu hơn, đâu có xông ra được, chỉ có thể cầu cứu Tam Thanh.

Tam Thanh trượng nghĩa, không bỏ rơi họ, thúc đẩy pháp bảo chém giết Thần Ma, cứu họ ra, cùng nhau quay trở lại Hủ Thực thế giới.

Thấy năm người chạy thoát, mấy Hủ Thực Thần Ma dẫn đầu đại nộ.

Nhưng lại không dám đuổi theo.

Ôn thần đang ở thế giới của họ.

Năm người chạy ra xa, mới thở phào nhẹ nhõm, tạm thời yên tâm.

Vừa mới yên tâm, lòng lại treo lên.

Ánh mắt nhìn về một hướng.

Phát hiện Diệp Thanh và Nữ Oa bốn người, lại thở phào một hơi.

"Ủa, sao anh không bảo họ đi, lại ở đây à!" "Ai nấy đều thảm hại như vậy." Diệp Liên kinh hô.

Diệp Thanh cũng cảm thấy tò mò, cùng Nữ Oa, Minh Nguyệt nhìn sang.

Đợi thấy rõ tình hình của năm người, lại không nhịn được mà bật cười.

Thảm, quá thảm!

Ước chừng suýt chút nữa mất mạng!

Đáng đời!

Trong đầu Diệp Thanh hiện ra hai chữ.

“Ba vị sư huynh, hai vị tôn giả… lại đến rồi?” Nữ Oa lên tiếng hỏi.

Dù sao cũng là sư xuất đồng môn.

Ít nhiều cũng phải quan tâm.

Hơn nữa, thương tích của năm người không phải đùa, đều là vết thương chí mạng, chắc là đã gặp nguy hiểm.

“Diệp Thanh, ngươi còn mặt mũi mà cười.” 162.

“Chúng ta đều là thay ngươi đỡ tai họa, gặp phải một đám Thần Ma của Hủ Thực thế giới.” Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ gào thét.

Hận không thể xông lên đánh Diệp Thanh.

Lão Tử bình tĩnh hơn, kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Hắn không dám đắc tội Diệp Thanh.

“Diệp tôn giả, Diệp đại gia, Diệp…” “Xem xét chúng tôi thảm như vậy, cùng lập đội, chinh phạt Tam Thiên thế giới đi.” Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề kể khổ, lại nhắc lại chuyện cũ.

Dù sao cũng không chết được, có thể nhân cơ hội này làm xong chính sự.

Chút thương tích này chỉ là chuyện nhỏ.

Nào ngờ, đợi Diệp Thanh nghe xong, lại cười càng vui hơn.

“Ha ha ha… Bị đám Hỗn Độn Thần Ma chặn đường, suýt chút nữa bị giết?” hắn cười một cách không kiêng nể gì.

Diệp Liên cũng cười vui vẻ.

Minh Nguyệt cũng không khá hơn là bao.

Nữ Oa thì kiềm chế hơn, nhưng cũng không nhịn được, vì thực sự quá buồn cười.

Năm người một đường đuổi theo, nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Diệp Thanh.

Nhưng tiện nghi không chiếm được, ngược lại còn gánh nồi cho Diệp Thanh, vừa mất vợ lại thiệt quân.

Không buồn cười sao?

Mặt Tam Thanh lập tức đen lại.

Hai kẻ không biết xấu hổ, cũng vẻ mặt lúng túng.

"Lặn lội ngàn dặm đến gánh nồi cho ta, thật sự là vất vả cho các ngươi quá." "Để tỏ lòng cảm tạ, ta tặng các ngươi một ít thi thể Thần Ma, coi như là cảm ơn." Diệp Thanh lấy ra mấy chục thi thể Thần Ma.

Tiếp đó, không nhịn được lại cười lớn.

Năm người nhìn thi thể Thần Ma, rồi lại nhìn Diệp Thanh đang cười lớn, cả người đều có chút ngẩn ngơ.

Trong lòng bọn họ khổ không tả xiết, uất ức vô cùng!

Im lặng hồi lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận nói: "Diệp Thanh, ta đã gánh nồi cho ngươi, giờ ngươi lấy mấy cái xác Thần Ma này ra để sỉ nhục bọn ta sao?" Không chỉ hắn, bốn người Lão Tử sắc mặt cũng chẳng khá hơn.

"Không cần à?

Vậy ta lấy lại." "Thi thể Thần Ma cấp Thiên Đạo Cảnh mà cũng không cần, thật đáng tiếc." Diệp Thanh ra vẻ định thu lại thi thể Thần Ma.

Nghe vậy, sắc mặt năm người liền biến đổi.

Thi thể Thần Ma cấp Thiên Đạo Cảnh?

Bọn họ vội vàng nhìn lại, vừa rồi không để ý, bây giờ xem kỹ quả đúng là như vậy.

Thi thể Thần Ma cấp Thiên Đạo Cảnh có lợi ích cực lớn đối với họ!

Vậy mà bây giờ, Diệp Thanh lại muốn thu về.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức sốt ruột, chẳng thèm để ý đến thương thế, vội vàng lao lên cướp.

"Cần chứ, ai nói không cần!" Vừa nói, bọn họ vừa thu lấy mấy cỗ thi thể.

Tốc độ phải gọi là nhanh như chớp!

Tam Thanh cũng phản ứng lại, từng người một lao lên tranh đoạt.

Thật là thơm!

Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên: "Tiếp Dẫn, lại cướp thi thể Thần Ma của ta." Cảnh tượng y hệt như lần trước ở Tây phương.

"Của ai chứ, thi thể Thần Ma này là Diệp tôn giả tặng cho ta!" "Ai cướp của ai." Tiếp Dẫn nói đầy lý lẽ.

Thiếu chút nữa là năm người lại động thủ.

May mắn là chỉ có vài chục cỗ thi thể, chẳng mấy chốc đã bị chia sạch.

Tuy không có cơ hội đánh nhau, nhưng mặt mày năm người đều đỏ bừng.

Nhìn cảnh bọn họ tranh đoạt thi thể Thần Ma, suýt nữa đại chiến một trận, Diệp Thanh không khỏi bật cười.

Đặc biệt, Diệp Liên là cười vui vẻ nhất.

Phát hiện Diệp Thanh đang cười, năm người lại nghiêm mặt lại, ra vẻ Thánh nhân.

“Ông già Nguyên Thủy, không phải ngươi nói ta sỉ nhục các ngươi sao, sao còn lấy thi thể Thần Ma của ta!” Diệp Thanh lên tiếng chất vấn.

Nghe vậy, mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ lên.

“Những thứ này vốn nên đưa cho ta, ta thu nhận thì có gì không được!” Hắn nói mà mặt không đỏ tim không đập.

Hiển nhiên, ở cùng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lâu ngày, mặt da của Tam Thanh cũng dày lên không ít.

“Diệp tôn giả quả là người nhân hậu!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng nói.

Tiếp đó, bọn họ lại đổi chủ đề.

“Diệp tôn giả, chuyện lúc trước ta đề cập, ngài đã suy nghĩ thế nào rồi?” “Dù sao thì, bọn ta cũng đã gánh nồi cho ngài, suýt nữa thì toi mạng, ngài không thể tuyệt tình như vậy chứ!” Hai người dùng chuyện cũ để ‘bắt cóc’ Diệp Thanh.

“Lời của hai vị tôn giả rất đúng!” Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ liên tục gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù không phục, nhưng vừa nghĩ đến lợi ích của việc chinh phạt Đại Đạo thế giới, cũng lên tiếng phụ họa.

“Vừa rồi không phải đã bồi thường rồi sao?

Đừng có được voi đòi tiên.” Diệp Thanh trưng ra vẻ mặt nhìn lũ ngốc.

Mấy chục cỗ thi thể Thần Ma đều là cấp Thiên Đạo Cảnh, bọn họ đã hời to rồi.

Nếu không phải thấy năm người này suýt mất mạng, Diệp Thanh một cọng lông cũng không cho.

"Ba vị sư huynh, hai vị tôn giả." "Chuyện này đúng là không thể trách Diệp Thanh được, chỉ có thể nói là bọn ta quá xui xẻo." Nữ Oa cũng lên tiếng.

Vợ chồng hai người bây giờ hoàn toàn mặc chung một cái quần.

Diệp Liên cũng nói: "Đúng là quá xui xẻo, lặn lội đường xa, chẳng được lợi lộc gì mà suýt nữa thì toi mạng." Nói rồi, Diệp Liên lại không nhịn được cười, thật sự không nín nổi.

Chỉ có Minh Nguyệt không nói gì.

Dù sao thì nàng cũng không thân với năm người này, nhưng nụ cười trên mặt cũng không che giấu được.

Sắc mặt năm người càng lúc càng đen.

Tuy lời của ba người khó nghe, nhưng lời thì thô mà lý không thô!

Xui!

Đúng là quá xui!

Đây đã là lần thứ hai rồi.

"Diệp Thanh đạo hữu, không thể như vậy được." "Hiện nay Diệt Thế đại kiếp sắp đến, chúng ta nên cùng nhau nâng cao thực lực, tương trợ lẫn nhau mới phải." Lão Tử lại lôi Diệt Thế đại kiếp ra.

Bốn người còn lại liên tục gật đầu.

"Ta cũng đâu có cản các ngươi, ai bảo các ngươi hèn nhát, không biết trân trọng cơ hội, liên quan gì đến ta." "Thôi được rồi, sau này còn gặp lại." Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng.

Hắn không thèm để ý đến năm người nữa, quay người bỏ đi.

Với tính cách của năm người này, chắc chắn sẽ dây dưa không dứt.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quá vô liêm sỉ.

"Diệp tôn giả, đợi bọn ta với!" "Diệp Thanh đạo hữu…" Năm người lại cuống lên.

Không lập đội thì cũng không thể bỏ mặc bọn họ được!

Lỡ như lại gặp phải đại quân Hủ Thực Thần Ma, chẳng phải là toi đời thật sao.

Nghe bọn họ nói vậy, Diệp Thanh lại không nhịn được cười, không ngờ bọn họ cũng có ngày hôm nay.

"Đi theo thì cũng được, nhưng ai dám xen vào chuyện của ta, đừng trách ta không khách khí." Dù sao họ cũng là đệ tử của Hồng Quân lão tổ.

Nếu thật sự bỏ mạng, cũng khó ăn nói.

Chương 182

Kế hoạch của Hồng Quân lão tổ là giả.

Nhưng ở giai đoạn hiện tại, Diệp Thanh không muốn gây mâu thuẫn với đối phương.

Hơn nữa, cửa ải của Nữ Oa cũng không qua được.

"Cứ theo lời Diệp tôn giả." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liên tục gật đầu.

Chỉ cần đi theo là được, đến lúc đó thi triển đại pháp vô liêm sỉ, cưỡng ép lập đội chẳng phải dễ dàng sao?

Còn về suy nghĩ của Tam Thanh, cứ để Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đi đầu.

Đến lúc đó, họ chỉ cần hùa theo là được.

Diệp Thanh rời khỏi Hủ Thực thế giới, tiến đến mục tiêu tiếp theo.

Lần này ra ngoài, hắn chuẩn bị diệt mười thế giới trước, giờ mới chỉ là một thế giới.

Sau khi Diệp Thanh rời đi, đám Hủ Thực Thần Ma bỏ chạy lại quay về Hủ Thực thế giới.

Nhưng Hủ Thực thế giới đã sớm tan hoang.

Không còn bản nguyên thế giới, lại bị Thập Nhị Tổ Vu đánh nổ.

Thảm không thể tả.

Các Thần Ma ngoại giới đến thăm dò tình hình cũng hít một hơi khí lạnh.

Diệp Thanh của Hồng Hoang thật sự đã đánh nổ Hủ Thực thế giới, cả thế giới không còn một ngọn cỏ.

Theo lời hắn nói, những thế giới từng công phạt Hồng Hoang, hắn sẽ lần lượt đến viếng thăm.

Bây giờ mới chỉ có Hủ Thực thế giới.

Tiếp theo, các thế giới còn lại sắp gặp xui xẻo.

Tổng cộng hơn hai trăm thế giới!

Cùng lúc đó, tin tức này lan truyền ra ngoài.

Trong chốc lát, ba ngàn thế giới lại dậy sóng.

Tất cả Thần Ma đều chấn kinh!

Rút cạn bản nguyên của một thế giới, rồi đánh nổ thế giới đó, nghe thôi đã thấy khó tin.

Nhưng chuyện này lại thực sự xảy ra! 163.

"Không hổ là sinh linh Hồng Hoang, đến từ thế giới do Bàn Cổ khai mở." Chúng Thần Ma kinh thán, giọng nói đầy kinh sợ.

Một lần nữa nhắc đến Bàn Cổ, lại mang đến nỗi sợ hãi cho ba ngàn thế giới.

Bây giờ, lại thêm một Diệp Thanh.

Bọn họ không còn nhớ Diệp Thanh đã mang đến bao nhiêu bất ngờ nữa.

Chính xác mà nói, là kỳ tích.

Chúng Thần Ma có chút tê dại.

Một số còn cảm thấy đó là điều hiển nhiên. 164.

Bởi vì hắn tên là Diệp Thanh, đến từ Hồng Hoang do Bàn Cổ khai mở.

Nguyên nhân đơn giản như vậy.

Ban đầu, những Thần Ma từng chế nhạo Hồng Hoang thực lực yếu kém càng cảm thấy như bị vả vào mặt.

Ngay sau khi Hủ Thực thế giới bị đánh nổ không lâu, lại có một thế giới Thần Ma khác bị đánh nổ.

Chúng Thần Ma lại một lần nữa chấn kinh!

Nhìn bước chân của Diệp Thanh, dường như hắn chuẩn bị đi đánh nổ thế giới tiếp theo!

Trong tình huống này, không ít Thần Ma không đắc tội với Diệp Thanh ngược lại đi theo xem kịch, giống như một đoàn tham quan.

Thế giới thứ ba bị đánh nổ.

Thứ tư, thứ năm… Cứ thế Diệp Thanh đánh nổ bảy thế giới.

"Mẹ nó, đánh nổ bảy thế giới, hắn định nghịch thiên à!" "Lại đi rồi, không hề quay về Hồng Hoang, lẽ nào định tiếp tục?" "Không lẽ hắn thật sự định đánh nổ hơn hai trăm thế giới!" Đoàn Thần Ma tham quan bàn tán sôi nổi, nước bọt bay tứ tung.

Ai nấy đều hưng phấn.

Bọn họ không có thù oán gì với Diệp Thanh, đi theo sau cũng chẳng sao.

Thế giới bị đánh nổ cũng không liên quan đến họ, chỉ là xem náo nhiệt cho vui thôi.

Thỉnh thoảng còn vỗ tay cổ vũ.

Đúng là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn. 165.

Đương nhiên chủ yếu là do các Đạo Tôn ra lệnh, yêu cầu họ chú ý sát sao động tĩnh của Diệp Thanh, báo cáo bất cứ lúc nào.

Bây giờ Diệp Thanh chính là tâm điểm của ba ngàn thế giới.

Nhìn đám Hỗn Độn Thần Ma đi theo sau, Diệp Thanh vẻ mặt thản nhiên.

Có những Thần Ma này tuyên truyền, càng có thể chấn nhiếp ba ngàn thế giới.

Đôi bên cùng có lợi.

"Diệp tôn giả, thật lợi hại!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nịnh nọt.

Mấy năm nay, nhân cơ hội này, bọn họ cũng vớt vát được không ít chỗ tốt.

Diệp Thanh ăn thịt, họ húp canh.

Để kiếm thêm lợi ích, đương nhiên không tiếc lời nịnh hót, dù sao cũng không mất tiền.

Thể diện?

Cũng không cần.

Thứ đó cũng không đáng tiền.

Tam Thanh tuy có chút sĩ diện, nhưng những lời tán dương cũng nhiều không kể xiết, toàn chọn những lời hay ý đẹp.

Diệp Thanh nghe mãi, tai sắp chai cả rồi.

"Bớt nịnh hót đi!" Tuy năm lão già này mặt dày, nhưng đi cùng cũng đỡ buồn chán, thỉnh thoảng còn có thể luyện tay.

Nhưng nghe nhiều cũng phiền!

Thỉnh thoảng nghe thì không tệ.

Năm người liền ngậm miệng.

Diệp Liên nhìn vậy không khỏi cười khẽ: "Đều hèn nhát cả!

Anh ta vừa bảo im là im hết!

Anh trai ta lợi hại thật!" Rõ ràng là đang chế nhạo năm người, nhưng cũng không quên khen anh trai mình, vẻ mặt đầy tự hào.

Tam Thanh: "…" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: "…" Đây là sự thật, họ không có lời nào để phản bác!

Hơn nữa, cứ tiếp tục bám theo, hớt váng ở phía sau, chẳng phải thơm sao?

"Diệp tiểu muội, lời này sai rồi!" "Bọn ta tôn trọng Diệp tôn giả, không phải vấn đề hèn hay không!" "Tôn trọng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cãi chày cãi cối.

Da mặt của hai người đã đạt đến đỉnh cao.

Lời vừa dứt, Hỗn Độn khí ở xa bỗng nhiên cuộn trào, nhanh chóng hình thành bão Hỗn Độn, cuộn xoáy điên cuồng trong Hỗn Độn, tựa như một cơn lốc xoáy.

"Tình hình gì đây!" Biến cố đột ngột khiến Diệp Thanh giật mình, đám Thần Ma đi theo ở xa cũng biến sắc.

Không lâu sau, xung quanh kim quang lấp lánh.

Ánh vàng chói lọi vô cùng khiến người ta không mở nổi mắt.

Kim quang không chỉ ở một nơi.

Tứ phía tám hướng, toàn bộ đều bị kim quang bao phủ.

Cả một vùng Hỗn Độn như biến thành đại dương vàng.

Hỗn Độn khí cũng trở nên nồng đậm hơn.

So với vừa rồi, phải nồng đậm hơn gấp mấy lần.

Không chỉ vậy, những nơi khác trong Hỗn Độn cũng xảy ra chuyện tương tự.

Kim quang nồng đậm tràn ngập Hỗn Độn.

Sau kim quang, xuất hiện từng đóa từng đóa kim liên rực rỡ.

Hỗn Độn dũng kim liên.

Những đóa kim liên này chứa đựng Hỗn Độn khí thuần túy, có lợi ích to lớn cho việc đột phá cảnh giới Thiên Đạo Cảnh.

Đơn giản là Hỗn Độn linh căn thượng đẳng dùng để tu luyện.

Phát hiện dị tượng này, tất cả Đạo Tôn của các thế giới đều trở nên nghiêm trọng.

Bọn họ có thể cảm nhận được.

Diệt Thế đại kiếp, ngày càng gần rồi!

Đại Đạo đã bắt đầu kế hoạch đợt hai.

"Hỗn Độn dũng kim liên…" "Đại Đạo đang tăng tốc Diệt Thế đại kiếp, thời gian ngày càng cấp bách!" Thời gian Đạo Tôn và Không gian Đạo Tôn, ở thế giới của mình, đều lẩm bẩm.

Kim liên giúp tăng tốc độ tu luyện, khiến chúng Thần Ma đột phá nhanh hơn.

Như vậy Đại Đạo cũng có thể tăng tốc độ khôi phục, từ đó gia tăng tốc độ Diệt Thế đại kiếp.

Mọi người đều lấy thứ mình cần.

Cũng có thể không đi tranh đoạt Hỗn Độn kim liên.

Nhưng người khác thì không thể không đi.

Chương 183

Bởi vì có Hỗn Độn kim liên, thực lực tăng cường càng nhanh, hy vọng đối mặt với Diệt Thế đại kiếp cũng càng lớn.

Đây chính là dương mưu trần trụi.

Thiên Ma thế giới, Băng Thiên thế giới!

"Tất cả Thần Ma nghe lệnh, toàn lực tranh đoạt Hỗn Độn kim liên, luyện hóa kim liên đột phá cảnh giới!" "Sau đó đợi lệnh của ta, lại công phạt Hồng Hoang, nhất định phải chém giết Diệp Thanh!" Hai vị Đạo Tôn đều hạ lệnh giống nhau!

Không chém giết Diệp Thanh, khó giải mối hận trong lòng!

Hắn đã giết không ít Thần Ma của thế giới họ.

Bảy thế giới Thần Ma có giao hảo với họ cũng bị đánh nổ.

Vậy mà họ lại bất lực.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Chờ đợi tin tức từng thế giới một bị đánh nổ.

Có thể nói, đây là một cái tát thật mạnh vào mặt họ!

Diệp Thanh không chết, làm sao hả giận!

Kế hoạch của Đại Đạo, cũng không quan trọng nữa.

"Vâng!" 166.

Thần Ma của hai đại thế giới gần như dốc toàn bộ lực lượng, dốc sức tranh đoạt Hỗn Độn kim liên.

Các thế giới khác cũng vậy.

Trong Hỗn Độn, sát phạt nổi lên!

Để tranh đoạt Hỗn Độn kim liên, giữa các Thần Ma cũng không chút lưu tình ra tay.

Diệt Thế đại kiếp, không ai có thể tránh được.

Mạnh mẽ mới là đạo lý cứng rắn!

Chỗ của Diệp Thanh cũng không ngoại lệ.

Đoàn Thần Ma tham quan lập tức giải tán, bắt đầu tranh đoạt Hỗn Độn kim liên.

Thậm chí bắt đầu đại chiến.

Đương nhiên, họ vẫn giữ lý trí, không dám đến chỗ Diệp Thanh cướp.

Như vậy là tự tìm đường chết.

"Mọi người tự dựa vào bản lĩnh!" Tam Thanh trực tiếp bỏ đi, mỗi người hướng về một phía có Hỗn Độn kim liên.

Diệp Thanh nhìn năm tên này, đầu đầy vạch đen, con mẹ nó cũng quá thực tế rồi.

Bám theo hớt váng, bình thường nịnh hót cho qua chuyện.

Bây giờ vừa thấy Hỗn Độn kim liên, chào hỏi một tiếng rồi biến mất.

Dù nói vậy, nhưng Diệp Thanh cũng không ngốc.

"Em gái, vào Hỗn Độn Châu đi!" Diệp Thanh đưa Diệp Liên vào Hỗn Độn Châu.

Đồng thời thả Thập Nhị Tổ Vu ra.

Hỗn Độn kim liên rất nhiều, người đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Sau khi nói rõ sự tình, tất cả đều tản ra.

“Kế hoạch của Đại Đạo thì sao chứ!

Nâng cao thực lực mới là vương đạo!” Diệp Thanh nghĩ thầm, rồi cũng hành động.

Có nhiều người thu thập như vậy, Hỗn Độn kim liên xung quanh đều bị quét sạch.

Đừng thấy Hỗn Độn kim liên nhiều, nhưng so với Thần Ma ba ngàn thế giới, thực ra cũng chỉ có bấy nhiêu.

Căn bản không đủ cho tất cả Thần Ma.

Khi họ tụ tập lại, Nữ Oa lên tiếng: “Diệp Thanh, Hỗn Độn xuất hiện biến cố như vậy, chúng ta có nên quay về Hồng Hoang không?” “Đây là kế hoạch của Đại Đạo, Diệt Thế đại kiếp sắp đến, ta cũng cảm thấy nên quay về Hồng Hoang, tĩnh quan kỳ biến thì tốt hơn.” Minh Nguyệt cũng nói.

Ở cùng nhau nhiều năm như vậy, nàng cũng dần chấp nhận thân phận Vu Hậu.

Bắt đầu suy nghĩ cho Diệp Thanh.

“Không vội, tiếp tục chinh phạt ba ngàn thế giới, đánh nổ mười thế giới rồi hãy quay về Hồng Hoang!” Diệp Thanh đã có quyết định.

Hắn muốn đánh nổ mười thế giới, chưa hoàn thành nhiệm vụ, không thể quay về trước.

Dù biết hai nữ nhân là vì tốt cho mình, nhưng không thể!

“Tuân mệnh!” Thập Nhị Tổ Vu thần tình kích động không thôi.

Liên tiếp đánh nổ bảy thế giới, đã sướng đến mức không thể tả nổi.

Họ lập tức tiến vào Hỗn Độn Châu.

Hai nữ nhân khuyên không được Diệp Thanh, đành phải cùng hắn hành động, lại phá diệt ba đại thế giới.

Lần này, so với trước kia dễ dàng hơn nhiều.

Nguyên nhân đơn giản, Thần Ma của những thế giới này đều đã đến Hỗn Độn tranh đoạt kim liên, chỉ còn lại một mình Đạo Tôn.

Sau khi phá diệt ba đại thế giới, Diệp Thanh mới quay về Hồng Hoang.

Đợi Thần Ma của ba thế giới kia quay về, mới phát hiện thế giới của mình đã bị đánh nổ.

Ai nấy đều tức giận lôi đình!

Thiếu chút nữa đã tức đến mức xông vào Hồng Hoang.

Trên đường về Hồng Hoang, Diệp Thanh cũng không hề nhàn rỗi, thấy Thần Ma có thù oán là trực tiếp giết.

Bây giờ Thần Ma, toàn thân đều là bảo vật.

Thi thể Thần Ma không nói, Hỗn Độn kim liên cũng có, đương nhiên không thể lãng phí.

Suốt đường đi, hắn như một tên thổ phỉ.

Cứ thế quay về Hồng Hoang.

Sau khi trở về, tất cả đều bế quan.

Lần này thu hoạch khổng lồ, đương nhiên phải chuyển hóa thành thực lực.

Nếu không thì công cốc.

Sau đó, Tam Thanh cũng trở về.

Ban đầu, vì tranh đoạt Hỗn Độn kim liên mà bỏ mặc Diệp Thanh, không có mặt mũi quay lại, nên hành động một mình.

Năm người họ thực lực không tệ, cũng thu được không ít lợi ích.

Nhưng so ra thì khá thảm.

Bởi vì, danh tiếng của Diệp Thanh trong Hỗn Độn không được tốt lắm, các Thần Ma khác tìm họ để trút giận.

Lại chịu không ít khổ sở.

Gánh nồi cho Diệp Thanh.

"Diệp Thanh chết tiệt, ở Hỗn Độn đại khai sát giới, khiến cho các Thần Ma khác tìm đến gây phiền phức cho ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn chửi bới.

Lần này đi ra ngoài, thu hoạch không tệ.

Nhưng điều khó chịu là đã gánh không ít nồi cho Diệp Thanh.

Đặc biệt là bị Hủ Thực Thần Ma vây công, suýt nữa thân tử đạo tiêu.

"Thôi được rồi, sư đệ, bớt nói vài câu đi." "Dù sao thì, Diệp Thanh đạo hữu cũng đã giúp chúng ta không ít." Lão Tử là người hiểu chuyện.

"Lần này đúng là đã gánh không ít nồi cho Diệp tôn giả, hay là chúng ta đến Thanh Liên Cư, đòi thêm chút lợi ích?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đề nghị.

Hai tên này bất kể lúc nào, nghĩ đến đều là chuyện này, các loại chiếm tiện nghi.

Nghe vậy, hai mắt Tam Thanh đều sáng lên.

Diệp Thanh lợi hại hơn họ nhiều, thứ tốt kiếm được chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Thứ tốt, ai cũng không chê nhiều!

Hơn nữa, họ đều đã nghe nói.

Sau khi họ rời đi, Diệp Thanh lại liên tiếp đánh nổ ba thế giới.

Lúc đó hối hận không kịp.

Vốn tưởng rằng, Hỗn Độn xuất hiện biến cố như vậy, Diệp Thanh sẽ không đi chinh phạt ba ngàn thế giới nữa.

Không ngờ Diệp Thanh lại hung hãn như vậy.

Năm người bàn bạc, quyết định đến Thanh Liên Cư.

Vừa định đi, một giọng nói truyền đến.

"Mau đến Tử Tiêu Cung!" Là Hồng Quân lão tổ!

Lại một lần nữa triệu kiến, không biết là vì chuyện gì.

Nhưng sư tôn triệu kiến, không thể không tuân lệnh.

Không còn cách nào khác, năm người đành phải từ bỏ ý định, cùng nhau đến Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó, Nữ Oa cũng rời Oa Hoàng Cung.

Diệp Thanh cũng ra khỏi Thanh Liên Cư.

"Hồng Quân lão tổ lại giở trò gì đây?" Diệp Thanh thầm nghĩ.

Kể từ lần trước bị Hồng Quân lão tổ gài bẫy, hắn luôn mang lòng cảnh giác.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung.

"Sao thế?" "Ở Hỗn Độn, lại bị Thần Ma nào đánh à?" Diệp Thanh nhìn năm người Tam Thanh.

Năm người vừa trở về không lâu, dáng vẻ chật vật, ai nấy đều mặt mũi bầm dập.

Không đợi năm người nói, Diệp Thanh lại tiếp: "Sống sót trở về

được, chắc cũng không dễ dàng nhỉ!

Chương 184

Ta còn tưởng các ngươi sắp toi rồi.” Gặp Hủ Thực Thần Ma suýt toi mạng.

Tranh đoạt Hỗn Độn kim liên cũng nguy hiểm như vậy.

Có thể sống sót trở về, đúng là không dễ dàng.

Năm người nghe Diệp Thanh trêu chọc, sắc mặt liên tiếp đen lại, khó coi.

“Ngươi chết, ta cũng không chết được.” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trầm xuống, rủa hắn chết.

Thật sự không nhịn nổi.

“Ông già Nguyên Thủy, khá ngông cuồng đấy.

Tin ta tiễn ngươi một đoạn, rồi đến địa phủ của ta luân hồi không?” Diệp Thanh nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nghe lời này, Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận.

“Diệp Thanh, đây là đạo trường của sư tôn ta, lẽ nào ngươi định làm càn?” Hắn lôi Hồng Quân lão tổ ra.

Ở Hồng Hoang, Hồng Quân lão tổ là trời!

Có địa vị chí cao vô thượng.

“Vậy để ta thử xem!” Diệp Thanh không sợ, định rút Hủy Diệt Chi Kiếm ra.

Một luồng hủy diệt pháp tắc tuôn trào.

“…” Nguyên Thủy Thiên Tôn liền hèn.

Lão Tử vội vàng tiến lên kéo người: “Sư đệ!” Sợ đối phương xúc

động, cứng đối cứng với Diệp Thanh.

Trong lòng thầm nghĩ, sư đệ này cũng quá không biết điều, sao cứ phải đối đầu với Diệp Thanh!

Cũng không tự lượng sức mình?

Đúng là không biết điều!

Tuy đây là đạo trường của sư tôn, nhưng sư tôn cũng đâu có nói gì?

Lỡ như Diệp Thanh nổi điên, thật sự xử lý hắn, thì khóc không có chỗ.

"Diệp Thanh, đây là đạo trường của sư tôn!" "Đừng động vũ khí thì hơn." Nữ Oa cũng khuyên Diệp Thanh.

Diệp Thanh cũng chỉ dọa Nguyên Thủy Thiên Tôn thôi.

Đồng thời, thử thái độ của Hồng Quân lão tổ.

Tự nhiên sẽ không động thủ.

Hủy Diệt Chi Kiếm vừa thu lại, hủy diệt pháp tắc đang dao động cũng biến mất.

Ngay sau đó, hắn liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cách khinh thường.

"Nếu không phải Thái Thanh đạo hữu thông tình đạt lý, hôm nay ta nhất định phải tiễn ngươi đi luân hồi!" Tiễn Nguyên Thủy Thiên Tôn đi luân hồi, nghĩ thôi đã thấy kích thích.

"Sư đệ!" Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn còn muốn nói, Lão Tử vội vàng gọi một tiếng nữa.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hoàn toàn xem náo nhiệt!

Còn về Thông Thiên giáo chủ, do Diệp Thanh ngày càng mạnh,

quan hệ giữa hai người cũng dần nhạt đi.

Quan hệ Tam Thanh đã hòa hoãn không ít, nhưng nói giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không thể.

Món nợ Phong Thần lượng kiếp vẫn chưa tính xong.

"Động thủ ở đây, không sợ sư tôn ta tìm ngươi gây phiền phức à!

Sao mà hung dữ vậy." Nữ Oa hận sắt không thành thép, cảm thấy vô cùng cạn lời.

"Sợ chứ, ta chỉ dọa hắn thôi mà." Diệp Thanh cười nhạt một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, suýt nữa tức hộc máu.

"Diệp tôn giả…" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tiến lên, hai người đang nghĩ đến chuyện đòi chút lợi ích.

Nhưng đúng lúc này.

"Vào đi!" Hồng Quân lão tổ cho gọi vào.

Bảy người tiến vào Tử Tiêu Cung.

"Bái kiến sư tôn." "Đạo tổ." Mọi người lần lượt bái kiến, Diệp Thanh cũng khách sáo một chút, thực chất không có chút cung kính nào.

"Hôm nay ta gọi các ngươi đến, có một chuyện muốn thông báo." Hồng Quân lão tổ nói.

Chuyện bên ngoài vừa rồi, dường như ông ta không hề biết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đang mong đợi, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

"Xin sư tôn chỉ thị." Lão Tử thăm dò và cung kính nói.

Chỉ có Diệp Thanh là vẻ mặt bình tĩnh.

“Lần này, Hỗn Độn dũng kim liên, là dương mưu của Đại Đạo.

Đại Đạo mượn việc này để tăng tốc Diệt Thế đại kiếp, mà Diệt Thế đại kiếp lại nhắm vào Hồng Hoang của chúng ta.

Thời gian sắp tới, Hồng Hoang của chúng ta chắc chắn sẽ càng thêm gian nan, các thế giới Thần Ma khẳng định sẽ lần lượt xâm phạm, nhưng thực lực Hồng Hoang còn yếu.” Hồng Quân lão tổ nói.

Lão Tử và những người khác đều lộ vẻ xấu hổ.

Diệp Thanh vẫn thản nhiên như cũ.

“Vì vậy, ta quyết định dung hợp Hồng Hoang, hợp nhất Đông, Nam, Tây, Bắc tứ hoang, mở rộng thực lực Hồng Hoang của chúng ta, để chống lại sự tấn công của Thần Ma.” Cuối cùng, Hồng Quân lão tổ cũng nói ra mục đích của mình!

Lại muốn hợp nhất Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hoang!

Diệp Thanh lộ ra vẻ kinh ngạc!

Ai cũng biết, Bàn Cổ khai thiên, mới có Hồng Hoang.

Nhưng, Hồng Hoang không chỉ có một nơi, mà chia thành Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hoang.

Diệp Thanh đang ở Đông hoang, là nơi lớn nhất trong bốn thế giới.

Ba hoang còn lại cộng lại cũng không lớn bằng Đông hoang, nhưng thực lực chắc cũng không tệ.

Bắc hoang có hai Thiên Đạo Cảnh.

Tây hoang và Nam hoang chắc cũng không kém.

Nhưng thực lực như vậy, trước mặt Đông hoang, vẫn không đáng kể.

Muốn hợp nhất tứ đại hoang, khẳng định phải hao phí đại pháp

lực, không thể xem thường.

Đối với Hồng Quân lão tổ, chắc cũng sẽ khó khăn, lãng phí thời gian và tinh lực.

Hồng Quân lão tổ làm vậy có mưu đồ gì?

"Lão già này lại giở trò gì đây?" Ý nghĩ này hiện lên trong đầu Diệp Thanh.

Rất nhanh, Lão Tử đã hỏi ra nghi vấn của hắn.

"Sư tôn, theo đệ tử biết, thực lực của ba hoang còn lại không mạnh.

Tộc Elf ở Bắc hoang chỉ có hai Thiên Đạo Cảnh, một người trong đó sống chết không rõ, hai hoang kia chắc cũng tương tự.

Hợp nhất rồi, đối với Hồng Hoang của chúng ta cũng không có ảnh hưởng lớn." Lời nói này cũng là biến tướng nói cho Hồng Quân lão tổ, làm vậy đều là vô ích.

Phải biết, Đông hoang hiện nay, không tính Hồng Quân lão tổ, có mười chín vị cường giả Thiên Đạo Cảnh.

Trong đó, có kẻ biến thái như Diệp Thanh.

Thập Nhị Tổ Vu cũng biến thái, ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, gần như không ai địch nổi.

Năm người Nữ Oa cũng có biểu tình tương tự.

Đặc biệt không hiểu.

"Vi sư làm vậy, tự có đạo lý của vi sư, hôm nay ta gọi các ngươi đến, là để thông báo chuyện này.

Để các ngươi chuẩn bị sẵn sàng, đợi sau khi Hồng Hoang hợp nhất, lo liệu mọi việc liên quan.

Tránh cho Hồng Hoang đại loạn!" Hồng Quân lão tổ không giải thích.

Rất đơn giản.

Hôm nay gọi đến, chỉ để thông báo một tiếng.

Sau khi hợp nhất, ta cũng không quản.

Toàn bộ là chuyện của các ngươi.

"Cẩn tuân sư mệnh." Sáu người gật đầu, ngoan ngoãn nghe theo là được.

Không còn cách nào, đó là sư tôn của họ!

Diệp Thanh nghe vậy đặc biệt khó chịu, nhưng không phát tác, cũng hùa theo một tiếng.

Sau đó rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh đều mặt mày khó hiểu.

Hồng Hoang hợp nhất, đối với họ chỉ có hại, không có lợi.

Dù sao thì, ba hoang kia khó nói.

Đợi hợp nhất rồi, chẳng phải Đông hoang chịu thiệt sao?

"Diệp Thanh, sư tôn, tại sao lại làm vậy, chẳng phải là tốn công vô ích sao." Nữ Oa cũng không hiểu.

Cũng là biến tướng nói xấu Hồng Quân lão tổ.

Lão Tử lại không nói gì.

Ánh mắt đều nhìn về phía Diệp Thanh.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không ngoại lệ.

Tuy nhìn Diệp Thanh không vừa mắt, nhưng không thể không thừa nhận người ta lợi hại nhất, biết nhiều hơn một chút chẳng phải là có

thể sao?

Phát hiện ánh mắt của mọi người, Diệp Thanh cũng cạn lời.

“Các ngươi đều là đệ tử của Đạo tổ, còn không biết tại sao, sao ta biết được.

Đạo tổ cũng đâu có nói cho ta.” Sáu người nghe xong, đều cảm thấy có lý.

Chương 185

Nguyên Thủy Thiên Tôn chuẩn bị mở miệng, lại bị Lão Tử dùng tay kéo lại, lắc đầu với hắn.

"Diệp Thanh đạo hữu, Hồng Hoang sắp hợp nhất, bọn ta về chuẩn bị trước!" Tam Thanh trực tiếp cáo từ.

Thấy vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngẩn người, trong lòng nghĩ sao lại đi mất rồi?

Chẳng phải vừa rồi còn nói muốn đến đòi Diệp Thanh chút lợi ích sao, sao lại đi rồi.

Hai tên này nhìn về phía Diệp Thanh, vừa định mở miệng.

Ai ngờ, Diệp Thanh đã mang theo Nữ Oa, trực tiếp đi mất.

Hai tên này, mỗi lần đều không có chuyện tốt, không đi thì còn đợi đến bao giờ.

Sau khi trở về, Diệp Thanh triệu tập Thập Nhị Tổ Vu, đem chuyện Hồng Quân lão tổ dự định nói ra.

Hiện nay, Vu tộc và Nhân tộc là hai chủng tộc lớn nhất Hồng Hoang.

Một khi Hồng Hoang hợp nhất, ảnh hưởng lớn nhất chính là hai tộc này.

"Cái quái gì, muốn hợp nhất Hồng Hoang?" Thập Nhị Tổ Vu nghe tin, ai nấy đều ngơ ngác.

Tự nhiên yên lành, hợp nhất Hồng Hoang làm gì?

Thực lực của ba hoang kia cộng lại, đối với Hồng Hoang có giúp ích được bao nhiêu.

Hồng Quân lão tổ không phải là rảnh rỗi sinh nông nổi sao!

“Ta thấy lão già Hồng Quân, đầu óc có vấn đề!” “Có lẽ đầu óc úng nước.” “Hoặc là rảnh quá đau trứng.” Thập Nhị Tổ Vu lần lượt nói.

Trong Hồng Hoang, cũng chỉ có họ dám nói Hồng Quân lão tổ như vậy.

Một chút cũng không khách khí.

Nữ Oa nghe mà mặt đen lại.

Dù sao, Hồng Quân lão tổ cũng là sư tôn của nàng.

Thập Nhị Tổ Vu ngay trước mặt nàng nói sư tôn nàng như vậy, quả thật có chút quá đáng.

“Khụ khụ.” Diệp Thanh ho nhẹ hai tiếng, hòa giải bầu không khí gượng gạo.

Ở một bên, Minh Nguyệt lại như có điều suy nghĩ.

Athena thì trong lòng mừng thầm.

Hợp nhất Hồng Hoang, đương nhiên là vui!

Kế đến là Diệp Liên.

“Anh trai, vậy hợp nhất Hồng Hoang.

Chẳng phải sau này sẽ có tộc Elf, còn có các chủng tộc khác sao?” Đôi mắt nàng sáng lên.

Từ Hỗn Độn trở về, vẫn chưa chơi đủ.

Nghe nói ba hoang sắp sáp nhập vào Hồng Hoang, sao không vui cho được?

“Ừm.” Diệp Thanh gật đầu. 167.

Nhìn biểu cảm của Diệp Liên, hắn đại khái đoán được cảnh tượng tương lai của Hồng Hoang sẽ như thế nào.

“Vậy thì tốt quá rồi!

Ta có thể đến ba hoang kia chơi.” Diệp Liên vui đến mức nhảy cẫng lên, suýt nữa múa may quay cuồng.

Đợi Hồng Hoang hợp nhất, lại đi du lịch một lần, nhất định phải chơi cho đã.

“Tiểu Vu Chủ, đến lúc đó bọn ta đi cùng nhé!” Thập Nhị Tổ Vu cũng nói.

Rất nhanh, hai bên đã đạt được thỏa thuận.

Có thể tưởng tượng, một đám vua phá hoại lại sắp gây chuyện.

Sinh linh của ba hoang mà biết, chắc chắn sẽ khóc không ra nước mắt.

Vốn dĩ, đối với họ, Hồng Hoang hợp nhất là một chuyện đáng mừng.

Nhưng chờ đợi họ, lại là ác mộng Diệp Liên, đủ cho họ uống một bình.

Thấy vậy, Nữ Oa và những người khác đều mặc niệm cho sinh linh ba hoang.

Mặc niệm thì mặc niệm, dù sao cũng không liên quan đến họ.

Huống hồ, Tây hoang từng xâm lược Đông hoang, không đáng đồng tình.

Athena lại âm thầm suy nghĩ.

Dù sao nàng cũng đến từ Tây hoang.

Xem ra, phải tạo mối quan hệ tốt với Diệp Liên.

“Chơi thì chơi, tu luyện không được bỏ bê.” Diệp Thanh cũng hết cách với em gái, nhưng vẫn phải dặn dò vài câu.

Diệt Thế đại kiếp sắp đến, nâng cao thực lực là vô cùng cần thiết.

Nhưng Diệp Liên bây giờ mới là Thánh nhân.

Cách bán bộ Thiên Đạo còn một khoảng cách.

"Biết rồi, biết rồi." Diệp Liên sốt ruột nói, vẻ mặt không tình nguyện.

Dù sao đối với nàng, trời đất bao la, chơi là lớn nhất.

Những thứ khác tạm thời đều phải xếp sau.

"Ta thấy muội muội ngươi, và ngươi như từ một khuôn đúc ra.

Điển hình của vua phá hoại." Nữ Oa u u nói.

Hai anh em đều là người thích gây chuyện, khiến Hồng Hoang không yên ổn.

"Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.

Bây giờ nàng là Vu Hậu của ta, chúng ta hai anh em là vua phá hoại, thế nào?" Diệp Thanh cũng không phản bác, ngược lại hỏi.

"Nữ Oa tẩu tử, cứ yên tâm.

Bọn ta có quậy phá thế nào cũng không đến Oa Hoàng Cung quậy đâu!" Diệp Liên cũng vỗ ngực nói.

Nhìn hai anh em một bộ dáng nghiêm túc, tự hào.

Nữ Oa cạn lời.

"Được rồi, ta về bế quan đây." Nói xong, trực tiếp đi mất.

Lại không đi được, không đi làm gì.

"Anh, Nữ Oa tẩu tử sao lại đi rồi." Diệp Liên không hiểu.

Đang nói chuyện vui vẻ, sao lại đi.

"Thôi được rồi, đừng quản nhiều nữa, về Hỗn Độn Châu bế quan

cho ta.

Sớm ngày bước vào bán bộ Thiên Đạo.” Diệp Thanh cốc cho nàng một cái.

Em gái này, quậy thật sự là vô pháp vô thiên, cũng chỉ có hắn quản được.

Nhưng, đúng là có phong thái của hắn.

“Ái da.” Diệp Liên xoa xoa đầu, không vui bĩu môi.

“Bế quan cũng được, nhưng để ta cùng Thập Nhị Tổ Vu đến địa phủ đi.

Đợi Hồng Hoang hợp nhất, ta ra ngoài chơi.” Nàng đưa ra một yêu cầu.

Trực tiếp đến địa phủ, đợi Hồng Hoang hợp nhất.

Tiện lợi biết bao.

“Muốn đi thì đi đi.

Nhưng phải bế quan cho tốt, xem tu vi Thánh nhân của ngươi bây giờ đi.” Diệp Thanh hận sắt không thành thép.

Lời này nếu để người khác nghe thấy, chắc chắn phải hộc máu.

Mới tu luyện bao nhiêu năm, đã là Thánh nhân.

Còn có gì không hài lòng?

“Hậu Thổ, Huyền Minh, hai muội để ý nó cho ta, dám lơ là thì cứ giáo huấn.

Có chuyện gì cứ tìm ta.” Hắn giao nhiệm vụ này cho hai cô em.

Không tìm người đốc thúc, thật sự không được.

“Vâng.” Hai cô em che miệng cười khẽ.

Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu mang theo Diệp Liên, cùng nhau về địa phủ.

Athena ngẩn người.

Nhân cơ hội này, cùng Diệp Liên tạo quan hệ, giúp đỡ Tây hoang.

Bây giờ công cốc.

Cũng chỉ có thể bày tỏ sự mặc niệm.

"Athena, ngươi lui xuống trước đi." Diệp Thanh phất phất tay.

Đợi Athena lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Diệp Thanh và Minh Nguyệt hai người.

Phát hiện ánh mắt Diệp Thanh đang nhìn mình.

Minh Nguyệt đang trầm tư cũng có phản ứng.

"Ngươi muốn làm gì." Minh Nguyệt mặt mày cảnh giác.

Tuy đã dần chấp nhận thân phận Vu Hậu, nhưng nhìn Diệp Thanh cứ nhìn chằm chằm, không quen lắm.

"Ta là Vu Chủ, nàng là Vu Hậu.

Có thể làm gì?

Đương nhiên là làm chuyện ta nên làm, chúng ta còn chưa ngủ cùng nhau đâu!" Diệp Thanh cười xấu xa.

Chương 186

Minh Nguyệt vội vàng từ chối: "Không thể, ta chưa chuẩn bị tốt." Từ chối không dứt khoát.

Bởi vì, nghe có vẻ, cũng có chút mong đợi?

"Ta vừa rồi thấy biểu tình của nàng, không phải là đã nhìn ra gì rồi chứ." Diệp Thanh thôi không trêu nữa.

Vừa rồi, hắn thấy Minh Nguyệt mặt mày trầm tư.

Có lẽ nàng biết một số chuyện.

Chủ đề đột nhiên thay đổi, khiến Minh Nguyệt không kịp trở tay, cảm thấy một trận xấu hổ.

Hắn dám lừa nàng!

"Không có, ta không biết gì cả." Minh Nguyệt trưng ra một bộ mặt lạnh lùng.

Ngay sau đó, đối với câu hỏi của Diệp Thanh tỏ ra thờ ơ, hỏi không được gì.

"Phụ nữ quả nhiên không thể trêu." Diệp Thanh không khỏi cảm thán.

Rõ ràng đã là Vu Hậu của hắn, trêu chọc vài câu đã giận.

Không còn cách nào, chỉ có thể đi tìm Thường Hi và Hy Hòa giải khuây, tiện thể sinh khỉ con.

Giết thời gian nhàm chán.

Cảm thấy cũng gần đủ rồi, đang chuẩn bị bế quan.

Một luồng âm dương pháp tắc cường đại, giáng lâm xuống đại địa

Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa toàn bộ đều giật mình.

Lại có Thần Ma gây sự?

Lại là Âm Dương Thần Ma xếp hạng thứ chín!

Nhìn qua, phát hiện hắn đang đến Thanh Liên Cư.

"Chắc chắn là do lúc trước, giết Hỗn Độn Thần Ma ở Bắc hoang, rước lấy phiền phức." Nữ Oa thầm nghĩ.

Nói rồi, rời khỏi Oa Hoàng Cung.

Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng rời khỏi đạo trường của mình.

Diệp Thanh càng là người đầu tiên phát hiện.

"Âm Dương thế giới, cũng muốn đối địch với Hồng Hoang của ta sao?" Giết Song Hấn, là đối phương tự tìm đường chết.

Hắn mượn đó để dương danh.

Vì vậy, hai bên không có ân oán.

Nhưng chung quy đã dính phải nhân quả, xem đối phương sẽ lựa chọn như thế nào.

"Diệp Thanh ở đâu?" Âm Dương Thần Ma ở ngoài Thanh Liên Cư, lớn tiếng hét.

Giọng nói đầy mệnh lệnh, ngữ khí sai khiến, nghe rất khó chịu.

"Ông nội ngươi đây!" Diệp Thanh xuất hiện, đáp lời.

Chỉ cần nghe cái giọng này, đã biết đối phương đến tìm chuyện.

Đã như vậy, không cần khách sáo.

Trước tiên xem đối phương giở trò gì.

“To gan!” Song Mạc không khỏi đại nộ.

Dám chiếm tiện nghi của hắn, thực sự không thể nhịn được!

Xung quanh dâng lên âm dương pháp tắc nồng đậm, dường như muốn nghịch chuyển càn khôn.

“Thiên Đạo Nhị Chuyển chi cảnh?” Diệp Thanh liếc một cái, không thèm để ý.

“Bớt nói nhảm, có gì nói thẳng đi, ông đây rất bận, không có thời gian rảnh lãng phí với ngươi.” Âm Dương Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, thực lực tuy không tệ.

Nhưng cũng chỉ có vậy.

Vốn dĩ, với thái độ của đối phương, hắn đã tiễn đi luân hồi rồi.

Nhưng cứ nghe xem, mục đích đối phương đến Hồng Hoang là gì.

“Ngươi ở Bắc hoang giết Thần Ma của Âm Dương thế giới ta, còn hỏi mục đích của ta?” Song Mạc lạnh lùng nói.

“Mau giao ra thi thể Song Hấn, và lấy một trăm Hỗn Độn kim liên bồi tội, Âm Dương thế giới ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không…” Nói rồi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Diệp Thanh.

Ý tứ trong lời nói không cần nói cũng hiểu.

“Nếu không thì sao?” Diệp Thanh suýt nữa bật cười.

Bắt hắn giao ra thi thể đã đành, có chút miễn cưỡng, cũng có thể cho qua.

Nhưng bắt hắn lấy Hỗn Độn kim liên bồi tội?

Không phải là si tâm vọng tưởng, nằm mơ giữa ban ngày sao!

Chưa thấy Thần Ma ngu ngốc nào như vậy.

“Nếu không Âm Dương thế giới ta, sẽ cùng Thiên Ma thế giới, và Băng Thiên thế giới… cùng nhau chinh thảo Hồng Hoang!

Đến lúc đó, hối cũng không kịp!” Song Mạc ra vẻ đại phát từ bi.

Giống như tất cả, đều là vì Diệp Thanh mà nghĩ.

“Xong rồi?

Vậy đừng nói nhảm nữa!” Diệp Thanh mặt mày khinh thường.

Ba mươi sáu phẩm Tịnh Thế Thanh Liên xoay tròn.

Hỗn Độn Châu và Hủy Diệt Chi Kiếm cũng đồng thời xuất hiện.

“Nếu đã đến cửa tìm chết, vậy ta tiễn ngươi đi gặp Song Hấn!” Nói xong, một kiếm chém ra ngay lập tức.

Hủy diệt pháp tắc dâng trào!

Lực chi pháp tắc, càng là một đi không trở lại!

Thoát khỏi vạn vật thế gian!

Diệp Thanh ra tay, không một chút do dự.

“To gan!” Song Mạc gầm lên một tiếng, trong tay xuất hiện một chiếc gương.

Ánh gương chiếu rọi, diễn hóa ra âm dương nhị khí.

Hình thành một vòng sáng, tựa như Thái Cực Đồ.

Âm dương pháp tắc nồng đậm lưu chuyển, bảo vệ Song Mạc chặt chẽ.

Hai bên va chạm.

Rắc rắc!

Vòng sáng âm dương xuất hiện một vết nứt.

Trong chốc lát vỡ tan tành.

“Không thể nào!” Song Mạc kinh hãi thất sắc.

Nhưng không kịp phản ứng, cả người bị đánh bay ra ngoài, hất tung một vùng Hỗn Độn.

Vẫn chưa kết thúc.

Diệp Thanh lại một lần nữa công sát, có ý định chém giết hắn.

Đã là địch nhân, không cần nương tay.

Thi thể Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, cũng là thứ tốt!

Lực chi pháp tắc và hủy diệt pháp tắc, đồng thời giáng xuống Song Mạc!

“Chạy!” Trong lòng Song Mạc chỉ có một ý nghĩ này.

Thực ra, chỗ dựa lớn nhất của hắn, chính là phòng ngự vừa rồi, có thể chặn được công kích của Diệp Thanh.

Để toàn thân rút lui.

Nhưng phòng ngự bị phá, đương nhiên không còn tự tin.

Như vậy không chạy, thì là kẻ ngốc!

Song Mạc hóa thành âm dương nhị khí, nhanh chóng bỏ chạy, muốn dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi Hồng Hoang.

Phải nói, tốc độ khá nhanh.

Cũng là một trong những chỗ dựa của hắn, nếu không không dám một mình đến Hồng Hoang!

Chỉ là, chưa chạy được bao xa.

Cả Hồng Hoang phong vân biến sắc, Hỗn Độn khí cuộn trào, như lúc Hỗn Độn dũng kim liên.

“Chuyện gì vậy?” Song Mạc không khỏi kinh hãi thất sắc.

Bởi vì, hắn phát hiện không thể rời khỏi Hồng Hoang.

Dường như bị thứ gì đó cản lại.

Hồng Hoang và Hỗn Độn vốn thông suốt không trở ngại, bây giờ giống như có một lớp màng ngăn.

Biến hóa như vậy, ngay cả Diệp Thanh cũng hơi biến sắc.

"Lẽ nào Hồng Quân lão tổ đã chuẩn bị xong, bắt đầu hợp nhất Hồng Hoang?" Diệp Thanh nghĩ đến khả năng này.

Khoảng thời gian từ lúc Hồng Quân lão tổ nói muốn hợp nhất Hồng Hoang, đến nay đã qua hàng vạn năm.

Vẫn chưa có động tĩnh gì, chắc là đang chuẩn bị.

Dù sao, hợp nhất Hồng Hoang không dễ, khẳng định tiêu hao đại pháp lực!

Hiện nay lại có biến hóa lớn như vậy… "Lão già Hồng Quân, rốt cuộc muốn làm gì?" Diệp Thanh vẫn không hiểu.

Lần trước, hắn phát hiện biểu tình của Minh Nguyệt.

Đối phương chắc chắn biết gì đó, sau chuyện này nhất định phải hỏi cho rõ.

Không thể để nàng giở tính khí nữa.

Chương 187

Hiện tại quan trọng nhất, là chém giết kẻ xâm nhập Song Mạc này.

Dám đến cửa uy hiếp, chỉ có một con đường chết.

Nhưng, cũng không cần vội.

"Không cần tìm nữa, không thoát được đâu.

Cả Hồng Hoang đều bị phong tỏa rồi!" Diệp Thanh nhìn Song Mạc đang tìm đường sống ở khắp nơi, không khỏi trào phúng.

Hồng Hoang hợp nhất, bất kể là ai, tạm thời không thể rời đi.

Trừ phi lợi hại hơn Hồng Quân lão tổ.

Phá vỡ phong tỏa.

"Tại sao lại như vậy!" Song Mạc cảm thấy quá xui xẻo.

Tuyệt đối là Thần Ma xui xẻo nhất trong Hồng Hoang.

Có cơ hội chạy trốn, lại gặp phải chuyện này.

Diệp Thanh cười lạnh một tiếng, không nói nhảm nữa, ba đại Hỗn Độn chí bảo lại xuất hiện, Hủy Diệt Chi Kiếm chém về phía Song Mạc.

Lực chi pháp tắc bá đạo một đi không trở lại.

Hủy diệt pháp tắc cuồng bạo tàn phá vạn vật.

Song Mạc không nơi nào để trốn.

Dù biết không phải đối thủ, nhưng Song Mạc sao có thể ngồi chờ chết!

Chí bảo gương diễn hóa ra âm dương nhị khí, vòng sáng âm dương bảo vệ Song Mạc.

Có thể nói phòng ngự kín như bưng.

Ầm!

Một kiếm chém xuống, phòng ngự bị dễ dàng xé rách, pháp bảo trực tiếp bị đánh bay.

Song Mạc lộ ra trước Hủy Diệt Chi Kiếm.

Điên cuồng thúc đẩy Thần Ma thể, nhưng trước lực chi pháp tắc cường hãn này.

Thực sự không chịu nổi một kích!

Thần Ma thể bị trọng thương, nhưng chưa lấy mạng.

Máu tươi nhuộm đỏ trời cao!

"Không!" Lại một kiếm chém xuống, ý thức của Song Mạc cũng theo đó sụp đổ tan biến.

Khoảnh khắc tiếp theo, thi thể của hắn bị Diệp Thanh thu vào Hỗn Độn Châu.

Động tác không thể không nhanh.

Diệp Thanh đã quá thành thạo.

Vừa thu thi thể Thần Ma vào Hỗn Độn Châu, một trận hư không ba động.

Tam Thanh toàn bộ đều đến.

"Diệp Thanh, Hỗn Độn Thần Ma đâu?" "Không thấy?" Vừa đến, Nữ Oa lên tiếng hỏi.

Năm người cũng đã đến.

"Bị ta giết rồi." Diệp Thanh thản nhiên nói, như thể làm một chuyện nhỏ nhặt.

"Diệp tôn giả thật lợi hại, Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, nói

giết là giết.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tán thán.

Trong đó, có ý nịnh hót.

Nhưng cũng là khen thật lòng.

Tam Thanh đều chấn kinh, thực lực của Diệp Thanh hiện nay, đã kinh khủng đến mức này sao?

Diệp Thanh liếc nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái, rồi thu lại ánh mắt, không nói gì.

Hai tên này, vừa mở miệng là không có chuyện tốt.

Trực tiếp không để ý là được.

“Diệp Thanh đạo hữu, đây là Âm Dương Thần Ma, có thể trao đổi với ta không?” Lão Tử mở miệng thương lượng.

Thái Cực Đồ trong tay ông ta, tương ứng chính là âm dương pháp tắc.

Thi thể Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, chỉ cần luyện hóa, sẽ có lợi ích to lớn.

“Có thể.” Diệp Thanh gật đầu.

Lão Tử là người nhân hậu, hắn nhìn cũng thuận mắt.

Trao đổi với ông ta cũng không sao.

Dù sao, thi thể Âm Dương Thần Ma, đối với hắn cũng không có lợi ích đặc biệt lớn.

Hai bên nhanh chóng đạt thành trao đổi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người thấy vậy, mắt đều sáng lên.

Phương pháp này không tồi.

Trao đổi những thứ có ích cho mình, nâng cao thực lực tốt biết bao?

Trong phút chốc, đều đưa ra yêu cầu.

Thông Thiên giáo chủ cũng phụ họa.

Diệp Thanh có nhiều thứ tốt, đúng là có thể đổi được thứ mình cần.

Như vậy, càng có thể nâng cao thực lực.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói gì.

Hắn muốn dùng hành động chứng minh!

"Này, ông già Nguyên Thủy." "Lẽ nào ngươi không định trao đổi?" Diệp Thanh nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói.

Thấy Diệp Thanh nhìn mình.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt khó coi, không biết nói gì!

Không mở miệng được.

"Nếu không đổi, vậy thôi.

Mấy người chúng ta trao đổi." Diệp Thanh nói một cách đầy ẩn ý.

Diệt Thế đại kiếp sắp đến, mọi người đều trên cùng một con thuyền, đương nhiên phải mau chóng nâng cao thực lực.

Huống hồ, hắn cũng không chịu thiệt.

"Ta đổi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng sốt ruột, rất kiêu ngạo nói.

"Nhìn có vẻ không tình nguyện lắm nhỉ." "Không biết còn tưởng ta đang ép ngươi, nếu đã như vậy, không nên miễn cưỡng." Diệp Thanh thản nhiên nói.

Muốn gạt Nguyên Thủy Thiên Tôn ra, chỉ trao đổi với bốn người kia.

"Sư đệ." Lão Tử kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Sư đệ này thật không khiến người ta yên tâm.

Làm sư huynh thực sự đã hao tổn tâm trí.

“Diệp Thanh, ta đổi.” Cuối cùng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chịu mềm, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Nữ Oa “phụt” một tiếng cười.

Thực ra đối với nhị sư huynh, nàng cũng không thuận mắt lắm.

Thấy hắn chịu thiệt, trong lòng thầm sướng không thôi.

“Như vậy mới được.” Diệp Thanh lúc này mới gật đầu.

“Nhưng, ta có lời nói trước, trao đổi có thể, nhưng một số người vô liêm sỉ, đừng có nhân cơ hội chiếm tiện nghi.” Rõ ràng là chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nụ cười của hai người cứng lại.

“Diệp tôn giả nói đùa rồi, bọn ta sao có thể là loại người đó.” Hai tên này vẻ mặt nghiêm túc nói.

Nữ Oa tiếp lời: “Hai vị tôn giả, Diệp Thanh cũng đâu có nói ai, sao phải đứng ra vậy?” Lời này vừa ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp ngẩn người.

Đúng vậy!

Diệp Thanh đâu có chỉ mặt điểm tên, đứng ra, chẳng phải là biến tướng thừa nhận sao?

Cũng là do hai người, vô liêm sỉ đã thành quen, cảm thấy đó là điều hiển nhiên, nghe lời Diệp Thanh, liền theo tiềm thức cho là nói mình.

Phát hiện những người khác đều đang trào phúng.

Dù da mặt dày như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng đỏ mặt.

“Diệp tôn giả, chúng ta mau trao đổi đi!” “Sư tôn đang hợp nhất Hồng Hoang, chúng ta phải mau về, chuẩn bị trước.” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng nói.

“Lời của hai vị tôn giả rất đúng.” Lão Tử và Thông Thiên giáo chủ liên tục gật đầu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không nói gì.

Nữ Oa lại không vội.

Với quan hệ của nàng và Diệp Thanh, cần gì phải trao đổi qua lại?

“Hoàng đế không vội thái giám vội.” Diệp Thanh nói một cách ung dung.

Năm người mặt đen lại, nhưng vẫn nhịn.

Rất nhanh, mắt họ sáng lên.

Bởi vì, Diệp Thanh đã lấy ra không ít thứ tốt.

Sau khi trao đổi với Tam Thanh, hai bên đều lấy được thứ mình cần, rồi ai về nhà nấy.

Nữ Oa cùng Diệp Thanh đến Thanh Liên Cư.

“Tiểu Nữ Oa, nàng đi tìm Minh Nguyệt nói chuyện đi, có lẽ nàng ấy biết tại sao Đạo tổ lại hợp nhất Hồng Hoang.” Diệp Thanh nói với Nữ Oa.

Nếu hắn ép buộc Minh Nguyệt, đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng.

Chương 188

Nữ Oa và Minh Nguyệt quan hệ không tệ.

Để nàng đi hỏi Minh Nguyệt, là thích hợp nhất.

"Nàng ấy có thể biết?" Nữ Oa giật mình, có chút không tin.

Mục đích của sư tôn, ngay cả họ cũng không thể biết, một Hỗn Độn Thần Ma sao lại biết được.

Diệp Thanh đem chuyện ngày hôm đó nói lại.

"Đừng quên, Đạo tổ là một trong ba ngàn Hỗn Độn Thần Ma, Minh Nguyệt cũng là Hỗn Độn Thần Ma, có lẽ biết cũng không có gì lạ.

Huống hồ, hỏi một chút cũng không có hại gì." Hắn bổ sung cuối cùng.

Nghe Diệp Thanh giải thích, Nữ Oa cũng cảm thấy có lý.

"Sao ngươi không đi hỏi.

Nàng ấy là Vu Hậu của ngươi đó!" Nữ Oa nhấn mạnh hai chữ "Vu Hậu" một cách đặc biệt, nghe như nghiến răng nghiến lợi.

"Khụ khụ.

Nàng là đại Vu Hậu, chuyện này đương nhiên do nàng quản lý là thích hợp hơn!

Thân là đại Vu Hậu của ta, phải thay ta quản tốt các Vu Hậu khác, có lúc nào đó, thay nhà lão Diệp ta lưu lại huyết mạch?" Diệp Thanh phản khách vi chủ.

Quả nhiên.

Hắn vừa nói vậy, sắc mặt Nữ Oa liền khó coi.

“Miệng lưỡi trơn tru!

Nghe ý ngươi, là định tìm thêm Vu Hậu về?” Nữ Oa ánh mắt dò xét, như muốn giết người.

Nhiệt độ xung quanh, dường như cũng giảm xuống.

“Xem lúc nào ta tìm được đã.

Thường Hi, Hy Hòa và Minh Nguyệt, đều là tự nguyện, liên quan gì đến ta.

Ta cũng đâu có ép buộc?” Diệp Thanh nghiêm mặt nói.

Nữ Oa không còn lời nào để nói.

Bởi vì, nàng phát hiện Diệp Thanh nói, không có một chút sai sót nào.

Nhưng, nàng lại bị hắn từng bước gài bẫy.

Tên khốn.

“Bớt đắc ý đi!” Nữ Oa tức giận nói, trong lòng hận đến ngứa răng, nhưng lại không làm gì được.

Mỗi một lần, đều không nói lại hắn.

Hai người về Thanh Liên Cư.

Diệp Thanh gọi Minh Nguyệt đang bế quan trong Hỗn Độn Châu ra.

“Thiên Đạo Nhị Chuyển?

Đột phá rồi?” Phát hiện tu vi của Minh Nguyệt đột phá, hắn hơi ngạc nhiên.

Nhưng cũng không quá kỳ quái.

Dù sao, tu vi của Minh Nguyệt, sớm đã là đỉnh phong Thiên Đạo Nhất Chuyển.

"Nếu ở trong Không gian thế giới.

Ta đã sớm đột phá rồi." Minh Nguyệt thản nhiên nói.

Trong giọng nói, có chút đắc ý.

Ý tứ đó như đang nói, cảnh giới của ta lại hơn ngươi một bậc rồi.

"Ta vừa chém giết một Âm Dương Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển." Diệp Thanh thản nhiên mở miệng.

Minh Nguyệt: "…" Thân thể cũng hơi run lên.

"Minh Nguyệt, ta hỏi ngươi một chuyện." Nữ Oa đi thẳng vào vấn đề.

Nàng nói ra câu hỏi, nhìn về phía Minh Nguyệt.

Nghe lại câu hỏi tương tự, Minh Nguyệt hiểu ra, liếc nhìn Diệp Thanh một cái.

Vẫn còn ghi thù chuyện hôm đó!

Còn về việc có nói hay không… Diệp Thanh cạn lời, Vu Chủ trêu chọc Vu Hậu, đó không phải là chuyện hiển nhiên sao!

Thường Hi và Hy Hòa còn trực tiếp cùng hắn sinh khỉ con kìa!

May mắn, Minh Nguyệt không thừa nước đục thả câu.

"Thực ra, ta cũng chỉ là suy đoán…" Nàng nói ra suy đoán của mình.

Đợi nghe xong, Diệp Thanh và Nữ Oa đều mặt mày trầm tư.

Theo lời Minh Nguyệt, hành động này của Hồng Quân lão tổ, có thể là vì đột phá cảnh giới.

Hồng Quân lão tổ hợp với Hồng Hoang thiên đạo.

Cảnh giới của ông ta và vận khí của Hồng Hoang có liên quan mật thiết.

Giống như ba ngàn thế giới, chỉ cần Thần Ma sinh ra càng nhiều, bản nguyên thế giới càng nồng đậm.

Đạo Tôn thực lực càng mạnh.

Hai đạo lý này tương tự nhau.

Ba hoang kia thực lực tuy không đáng kể, nhưng dù sao cũng là thế giới do Bàn Cổ khai thiên hình thành.

Hợp nhất chúng lại, có thể mở rộng ảnh hưởng của thiên đạo, đối với cảnh giới của Hồng Quân lão tổ, cũng có ảnh hưởng nhất định.

"Sẽ như vậy sao?" Diệp Thanh hai mắt híp lại.

Theo lời này, hắn phải ngăn cản Hồng Hoang hợp nhất mới đúng.

Đối phương thực lực càng mạnh, đối với hắn càng bất lợi.

Bởi vì, Hồng Quân lão tổ đã gài bẫy hắn.

Ngược lại, Nữ Oa lại mặt mày phấn chấn.

"Sư tôn thực lực càng mạnh, đối mặt với Diệt Thế đại kiếp, chúng ta càng có nhiều hy vọng." Diệt Thế đại kiếp, là thanh gươm Damocles treo trên đầu sinh linh Hồng Hoang.

Luôn luôn cảnh tỉnh mọi người.

Trước kia, có một Bàn Cổ ngăn cản.

Hiện nay, lại có sư tôn của nàng ra mặt.

Nữ Oa đương nhiên lạc quan hơn.

"Đúng là chuyện tốt." Diệp Thanh phụ họa một câu, trong lòng lại khinh thường.

Chuyện này, tạm thời không thể nói cho Nữ Oa.

Còn về phá hoại Hồng Hoang hợp nhất, gần như là không thực tế.

Từng, Hồng Quân lão tổ là cảnh giới Thiên Đạo Tứ Chuyển.

Theo tiến độ khôi phục.

Chắc cũng sắp đạt đến Tam Chuyển chi cảnh.

Lần này hợp nhất Hồng Hoang, có lẽ mượn cơ hội này, triệt để khôi phục tu vi trước kia.

Có chút khó giải quyết.

Không còn cách nào khác, Diệp Thanh chỉ có thể bế quan trước.

Vu tộc toàn bộ đều đã bế quan.

Hồng Hoang hợp nhất, vẫn đang tiếp tục.

Hỗn Độn khí kích động cuộn trào, biến hóa vẫn đang tiếp diễn.

Hồng Quân lão tổ hao phí đại pháp lực, đem ba hoang còn lại, từ trong Hỗn Độn kéo ra, hợp nhất với Đông hoang.

Một quá trình vô cùng dài.

Trong quá trình này, Hỗn Độn lại một lần nữa dũng kim liên.

Đáng tiếc, Hồng Hoang bị phong tỏa.

Không ai có thể ra ngoài.

"Đệt mẹ nhà ngươi Hồng Quân lão tổ!" Diệp Thanh không nhịn được chửi thề.

Vì lợi ích của mình, làm tổn hại đến lợi ích của nhiều người như vậy.

Đúng lúc này.

"Các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung!" Giọng nói của Hồng Quân lão tổ!

Diệp Thanh giật nảy mình, đúng là làm việc xấu nên chột dạ!

Vừa chửi người ta xong, đã nghe thấy giọng của đối phương, không dọa người sao!

"Xem ngươi giở trò gì!" Diệp Thanh rời Thanh Liên Cư.

Lại một lần nữa đến Tử Tiêu Cung.

Đợi những người khác đều đến, phát hiện sắc mặt ai cũng không tốt.

Hỗn Độn dũng kim liên, lại phải ở trong Hồng Hoang.

Chẳng được gì, sao mà vui cho được.

Nhưng có khổ mà không nói được!

Ai bảo đó là sư tôn của họ!

Vừa tiến vào Tử Tiêu Cung, đã gặp Hồng Quân lão tổ.

"Hồng Hoang hợp nhất, đã đến giai đoạn quan trọng, không bao lâu nữa sẽ thành công, vì vậy không thể xảy ra sai sót.

Đương nhiên, ta cũng biết, trong lòng các ngươi có chút oán giận." Hồng Quân lão tổ chậm rãi nói.

Chương 189

“Đệ tử không dám!” Lão Tử sáu người vội vàng nói.

Đùa gì vậy, sao dám trách sư tôn của mình!

Diệp Thanh lại không giả vờ.

“Không cần nói nhiều.

Những thứ này, các ngươi cầm đi!” Hồng Quân lão tổ phất tay.

Trong Tử Tiêu Cung, lập tức kim quang rực rỡ.

Chính là Hỗn Độn kim liên.

Ít nhất cũng phải có mấy nghìn đóa.

Diệp Thanh lập tức không khách khí, trực tiếp động thủ thu Hỗn Độn kim liên, tốc độ phải gọi là cực nhanh.

Sáu người vốn có chút dè dặt, cũng không màng hình tượng thu Hỗn Độn kim liên.

Hồng Quân lão tổ lắc đầu, đợi Hỗn Độn kim liên được thu thập xong, mới nói.

“Thôi được rồi, về đi.

Sau khi Hồng Hoang hợp nhất, không được lơ là.” Mọi người rời Tử Tiêu Cung.

Diệp Thanh và Nữ Oa nói vài câu, rồi ai về đường nấy.

Lại đợi vô số năm.

Ầm!

Hồng Hoang vang lên một tiếng nổ lớn!

Ngay sau đó, Hỗn Độn khí cuồn cuộn, từ bốn phương tám hướng không ngừng chảy vào.

Không chỉ vậy, Hỗn Độn khí của Hỗn Độn vô tận, cũng điên cuồng tràn vào Hồng Hoang.

Tựa như một cơn bão.

Vào khoảnh khắc này, tất cả sinh linh Hồng Hoang, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại xuất hiện tình huống này.

Chỉ có Diệp Thanh và một số ít người biết, tại sao.

Hồng Hoang hợp nhất.

Tây hoang, Bắc hoang, Nam hoang, hoàn mỹ hợp nhất với Đông hoang.

Hình thành một Hồng Hoang mới!

Từ bây giờ, Hồng Hoang mới thực sự là Hồng Hoang!

Tử Tiêu Cung!

"Đại công cáo thành.

Chỉ cần đợi một thời gian, thực lực của ta có thể hoàn toàn khôi phục, thậm chí tiến thêm một bước." Hồng Quân lão tổ tĩnh tọa, lẩm bẩm.

Đúng như lời Minh Nguyệt nói.

Hợp nhất Hồng Hoang, là để tăng cường thực lực!

Khôi phục thực lực.

Phải biết, lúc trước bị Bàn Cổ làm thương, mất đi Hỗn Độn Thần Ma thể, chỉ còn lại một tia tàn niệm.

Dung hợp với Hồng Hoang thiên đạo, mới không bị diệt.

Bây giờ cuối cùng cũng sắp khôi phục.

Đối mặt với Diệt Thế đại kiếp, hy vọng cũng lớn hơn.

Thậm chí có thể triệt để nắm giữ Hỗn Độn!

"Biến số, đừng làm ta thất vọng!" Một tiếng nói nhẹ, Tử Tiêu Cung yên tĩnh trở lại.

Lúc này.

Tây hoang trước kia, đã trở thành vùng cực tây của Hồng Hoang, gần Tây Ngưu Hạ Châu.

Thần điện Zeus!

Nơi đây là cung điện của Zeus, đại biểu cho quyền lực chí cao vô thượng!

Trong đại điện, Zeus và một chúng thần linh, đều tụ tập lại.

Cả người đều vô cùng ngơ ngác.

Cảnh giới cao, đương nhiên có thể cảm nhận được.

Tây hoang nơi họ ở, đã xuyên qua Hỗn Độn vô tận, bị kéo đến một vị diện Hỗn Độn mới, giống như đã dung hợp lại.

"Zeus, chuyện quái gì vậy." Hera hỏi Zeus.

Sau khi được Diệp Thanh thả về, nàng cùng Apollo ba người, trải qua muôn vàn khổ cực mới về được Tây hoang.

Suýt nữa đã toi mạng giữa đường.

Nhưng về Tây hoang không được bao lâu, lại đối mặt với sự tấn công của vô số Hỗn Độn Thần Ma.

Hades và không ít thần linh, đều trực tiếp bị xử lý.

Nếu không phải Hera được Zeus bảo vệ, có lẽ cũng đã mất mạng.

May mắn.

Diệp Thanh ở Bắc hoang, chém giết hàng vạn Thần Ma.

Chấn nhiếp ba ngàn Đại Đạo thế giới.

Hỗn Độn Thần Ma vô tận mới lui bước.

"Chúng ta chắc là đã đến gần Đông hoang." Zeus trầm giọng nói.

Chúng thần nghe vậy, đều hơi giật mình?

"Thần vương, ý của ngài là, Tây hoang của chúng ta đã hợp nhất với Đông hoang?" Giọng nói đầy vẻ không thể tin được.

Phải có thực lực mạnh mẽ đến mức nào, mới làm được điều này!

Từ Hỗn Độn vô tận, kéo Tây hoang ra.

Rồi lại hợp nhất Đông Tây lưỡng hoang!

Ngay cả nghĩ họ cũng không dám.

"Chắc là như vậy!

Là phúc không phải họa, là họa khó tránh, đi một bước xem một bước thôi!" Zeus bình tĩnh nói.

Trong lòng lại vô cùng lo lắng.

Cùng lúc đó.

Tộc Elf và tộc Cự Nhân ở Bắc hoang, và tộc Thiên Sứ ở Nam hoang cũng tương tự.

Đều mặt mày kinh ngạc.

Kèm theo đó là một tia kinh hỉ.

Bởi vì, Hỗn Độn khí trở nên nồng đậm hơn, đối với họ đều có lợi ích to lớn!

Nào biết, chờ đợi họ sắp tới, là một trận "tai nạn".

Bên ngoài Hồng Hoang!

Trong Hỗn Độn đứng không ít Thần Ma.

Ngay khi Hồng Hoang hợp nhất.

Lớp phong tỏa bên ngoài, lập tức tan biến.

"Mau về báo cho Đạo Tôn.

Hồng Hoang đã giải trừ phong tỏa, có thể công phạt lần nữa!" Có Thần Ma phản ứng, lần lượt rời đi.

Đây đều là Thần Ma của Thiên Ma thế giới và Băng Thiên thế giới.

Hiển nhiên, đợi tin tức được mang về.

Hồng Hoang lại sắp nghênh đón một trận đại chiến!

Lúc này Diệp Thanh, vừa mới xuất quan.

"Thiên Đạo Nhị Chuyển chi cảnh!" Diệp Thanh hài lòng.

Hồng Hoang hợp nhất, khiến hắn đột phá một cảnh giới, sướng không thể tả.

Chỉ đáng tiếc, Hồng Quân lão tổ chắc chắn còn sướng hơn.

"Ngươi cũng Thiên Đạo Nhị Chuyển?" Minh Nguyệt kinh ngạc nói.

Nàng đắc ý chưa được bao lâu, Diệp Thanh lại đuổi kịp.

Thật tức chết người!

"Vi phu sao có thể lạc hậu được!" Diệp Thanh thản nhiên nói.

Ngay sau đó, sắc mặt hơi biến đổi.

"Mấy tên này!" Thập Nhị Tổ Vu mang theo Diệp Liên, đã rời khỏi

địa phủ, chắc chắn là đi chơi rồi.

Chắc không bao lâu nữa.

Ba hoang kia sẽ một phen ai oán.

Nhưng, chuyện này cũng không liên quan đến hắn.

Diệp Liên thích quậy thì cứ quậy đi.

Còn về việc ba hoang kia tìm phiền phức?

Thập Nhị Tổ Vu cũng có thể ngược họ thành chó.

Chương 190

Dù họ đều chưa đột phá, nhưng thực lực của ba hoang kia, không phải là gà mờ bình thường.

Không đáng nhắc đến.

Athena có ý muốn đến Tây hoang xem, nhưng lại không dám đi, cũng không dám nói.

"Diệp Thanh, Diệp Thanh!

Ta cũng là Thiên Đạo cảnh giới rồi!" Đột nhiên, Thường Hi và Hy Hòa chạy ra, mặt mày phấn chấn.

Chưa vui được bao lâu, phát hiện Diệp Thanh và Minh Nguyệt.

Đều là Thiên Đạo Nhị Chuyển!

"Sao lại đột phá nữa rồi." Trên mặt lộ ra vẻ thất bại.

Cả người đều có chút sụp đổ.

Phát hiện hai nữ nhân đều đã đột phá, Diệp Thanh biết lần này Hồng Hoang hợp nhất.

Hồng Hoang chắc chắn sẽ có biến hóa to lớn!

"Đừng nản lòng, cố gắng hơn nữa." Diệp Thanh cổ vũ.

Hơn nữa, không thể đả kích tính tích cực của hai cô em này được?

"Thôi, chắc chắn không đuổi kịp đâu.

Ta thấy hay là chúng ta đi sinh khỉ con đi, chuyện này không thể chậm hơn Nữ Oa tỷ tỷ và Minh Nguyệt muội muội được." Nói rồi, hai nữ nhân kéo Diệp Thanh lên.

Kéo hắn đi sinh khỉ con.

Tổng phải có một cái dẫn trước chứ?

Minh Nguyệt thấy hai nữ nhân táo bạo như vậy, cũng cạn lời.

Nhưng, không nói gì.

Cảm giác sinh khỉ con, cũng có chút muốn thử.

Dù sao ở cùng nhau cũng nhiều năm rồi.

"Khụ khụ, đừng quậy!

Chú ý hình tượng." Diệp Thanh nghiêm túc nói.

Sau đó, đang chuẩn bị "thật là thơm" cảnh cáo thì.

Athena vào thông báo.

"Chủ nhân, Phong Dương lại đến, còn có một nam nhân, tên là Minh Thần, là sư đệ của Minh Nguyệt Vu Hậu." Nghe lời này, Minh Nguyệt hơi sững sờ.

Diệp Thanh liếc nhìn Minh Nguyệt một cái, rồi để Athena cho họ vào.

Không lâu sau, Phong Dương và Minh Thần tiến vào.

"Diệp Thanh đạo hữu." Hai người vào chào hỏi.

Diệp Thanh cũng hơi gật đầu.

Sau khi chào hỏi, hai người lại chào hỏi Minh Nguyệt.

Sắc mặt Phong Dương có chút phức tạp.

Minh Thần lại thân thiết hơn.

Ba người nói chuyện một hồi, mới cho biết ý đồ đến đây.

Mục đích cũng tương tự lần trước.

Báo cho Diệp Thanh biết Thiên Ma thế giới, lại muốn liên hợp Thần Ma, xâm phạm Hồng Hoang thế giới.

“Đa tạ hai vị đạo hữu!” Diệp Thanh cũng cảm tạ.

Dù sao, đối phương cũng đã bán cho hắn một cái nhân tình.

Không biết hai đại thế giới đang giở trò gì.

“Ngoài ra, chúng ta còn có một chuyện.” Phong Dương lại tiếp tục.

“Sư tôn của ta, cũng là Thời gian thế giới Đạo Tôn, mời Diệp Thanh đạo hữu, đến Thời gian thế giới của chúng ta một chuyến.” Sau khi hắn nói xong, Minh Thần cũng mở miệng.

“Sư tôn của ta cũng vậy!” Nói ngắn gọn.

Thời gian Đạo Tôn và Không gian Đạo Tôn, đều mời Diệp Thanh đến thế giới của họ.

“Bảo ta đi làm gì, ta với sư tôn của các ngươi lại chẳng thân quen, rảnh rỗi sinh nông nổi à?” Diệp Thanh trực tiếp xua tay.

Hắn quả quyết từ chối.

Mặc dù hai đại thế giới đã thể hiện thiện ý, nhưng là địch hay bạn vẫn chưa thể biết được.

Lỡ như đối phương giở trò thì chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Làm vậy đúng là thằng ngu.

“Ách...” Phong Dương và Minh Thần á khẩu không nói nên lời.

Thật ra, câu trả lời này họ đã sớm dự liệu được.

Trừ phi Diệp Thanh ngu ngốc.

Minh Nguyệt cũng ngơ ngác, trong lòng thầm nghĩ, sư tôn gọi Diệp Thanh đến làm gì.

“Không có việc gì thì về đi.” “Khi nào rảnh, ta sẽ lại đến gặp sư

tôn của các ngươi!" Diệp Thanh hạ lệnh đuổi khách.

Hai vị Đại Đạo Tôn của hai thế giới, gặp thì cũng được.

Nhưng không phải bây giờ.

Muốn đi thì cũng phải đợi thực lực tăng lên đã.

Tuyệt đối không thể đi ngay bây giờ.

Hai người cũng không ép buộc: "Nếu đã vậy, chúng ta xin cáo từ." Lại nói với Minh Nguyệt một tiếng, hai người liền rời khỏi Thanh Liên Cư.

Thấy hai người đi, Thường Hi và Hi Hòa bĩu môi nói: "Hai người đó sao cứ như chân chạy vặt vậy, đi như một cơn gió." Sắc mặt Minh Nguyệt hơi trầm xuống.

Theo vai vế, chẳng phải họ là chân chạy vặt sao?

"Minh Nguyệt muội muội, ta không nói hai người họ." Thường Hi và Hi Hòa cười hì hì nói.

Đôi mắt lại đảo một vòng: "Hay là để bọn ta tạ lỗi, nhường cơ hội sinh khỉ con với Diệp Thanh lần này cho muội nhé." Hai nàng tỏ vẻ vô cùng rộng lượng.

Dường như đó là một việc rất quan trọng!

Với họ, chẳng phải vậy sao?

Sắc mặt Minh Nguyệt vốn hơi dịu đi, lập tức lại sầm xuống.

Đây là đang tạ lỗi sao?

"Minh Nguyệt muội muội không hài lòng à, vậy lần sau cũng nhường cho muội!" Thường Hi và Hi Hòa lại tiếp tục nói.

Vừa nói, họ vừa nháy mắt với Diệp Thanh.

Ý tứ đó, Diệp Thanh đương nhiên hiểu.

Là đang giúp hắn tấn công mà!

Hai vị Vu Hậu này… quá tâm lý!

Diệp Thanh vui mừng.

Minh Nguyệt bị Thường Hi và Hi Hòa vây quanh, mặt đỏ bừng, vô cùng xấu hổ.

Nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Thường Hi và Hi Hòa hồn nhiên không hay biết, vẫn thao thao bất tuyệt, nói không ngừng.

Dường như họ quyết tâm giúp Diệp Thanh chinh phục Minh Nguyệt.

Nếu không thì sẽ không bỏ qua!

Còn về Nữ Oa, họ không dám đến gần.

Diệp Thanh nhìn cảnh này, cảm thấy đặc biệt thú vị.

Rất nhanh, một cảnh tượng khiến hắn kinh ngạc xuất hiện.

Dưới sự khuyên nhủ của Thường Hi và Hi Hòa, Minh Nguyệt lại đồng ý.

Điều này nằm ngoài dự liệu của Diệp Thanh.

Ngay cả Thường Hi và Hi Hòa cũng sững sờ.

Họ còn tưởng ít nhất phải khuyên vài trăm đến vài nghìn năm, nói đến rách cả mép chứ?

Sao lại đồng ý nhanh như vậy.

Chẳng lẽ trong lòng Minh Nguyệt sớm đã có ý này, chỉ là không tiện nói ra?

"Không phải là Minh Nguyệt giả chứ?" Diệp Thanh cũng cảm thấy khó tin, đưa tay lên mặt Minh Nguyệt, véo mạnh hai cái.

Hành động thân mật như vậy khiến sắc mặt Minh Nguyệt càng thêm đỏ ửng: "Làm gì!" Hoàn toàn là dáng vẻ của một tiểu nữ nhân.

Ai cũng không ngờ, Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma cũng có một mặt như vậy.

Chủ yếu là do cuộc chinh phạt ba nghìn thế giới.

Thời gian dài như vậy, mới khiến tâm thái của Minh Nguyệt xảy ra thay đổi to lớn!

"Đều đã đồng ý sinh khỉ con với ta rồi, sờ hai cái thì đã sao, ngạc nhiên làm gì!" Tay Diệp Thanh cứ véo tới véo lui.

Không thể không nói, cảm giác rất tuyệt.

Da dẻ mịn màng thật!

Hắn cảm thấy Minh Nguyệt bây giờ trông đặc biệt đáng yêu.

Nhưng Thường Hi và Hi Hòa lại không chịu.

"Diệp Thanh, chúng ta cùng đi sinh khỉ con thôi!" Hai nàng lại kéo Diệp Thanh.

Ân, sau đó bốn người họ cùng nhau...

Nơi này không thể miêu tả.

Chương 191

Trong lúc Diệp Thanh bận rộn sinh khỉ con, Diệp Liên ở Tam Hoang lại chơi đùa vô cùng vui vẻ!

Trạm đầu tiên là Bắc Hoang.

May mà Phù Lệ Gia có chút quan hệ với Diệp Liên, nên mọi chuyện đều ổn.

Trạm thứ hai là Tây Hoang thì không xong rồi.

Nơi này có thể nói là thảm không nỡ nhìn!

Diệp Liên vừa đến, chẳng nói lời thừa, trực tiếp ra tay đánh lớn.

Ai bảo các ngươi xâm lược Đông Hoang, bây giờ báo ứng đã đến.

Thập Nhị Tổ Vu đương nhiên không khách khí.

Một đám thần linh bị Thập Nhị Tổ Vu đánh cho tơi bời, ai nấy đều bị đánh sưng mặt, không hề có sức chống cự.

Sau khi đánh người xong, các công trình kiến trúc cũng không tha.

Đầu tiên, thần điện của Zeus bị Thập Nhị Tổ Vu đập nát bét.

Thần điện mà ngay cả đối mặt với Thần Ma cũng chưa từng bị công phá, giờ đã thành một đống linh kiện.

Các thần cung khác cũng gặp tai ương!

Không chỉ vậy, núi Olympus cũng bị đánh nổ tan tành.

Thánh sơn đại diện cho quyền lực của các vị thần.

Zeus và các thần linh khác đều chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt.

“Thật là sảng khoái, đập phá đồ của người khác đúng là sướng

thật!" Diệp Liên phủi tay, vẫn chưa thấy đã.

Lần này, dưới sự bảo vệ của Huyền Minh và Hậu Thổ, nàng cũng tham gia.

Ra tay rất nghiện.

Zeus và các vị thần nhìn bộ dạng đắc ý của Diệp Liên, đều không nhịn được muốn chửi mẹ nó.

Nhưng lại không dám!

Các thần khác không biết, nhưng Hera biết rõ Diệp Thanh lợi hại thế nào, tuyệt đối không thể chọc vào!

Đánh không lại, chỉ có thể nhẫn nhịn!

Coi như đang tu luyện Nhẫn Giả Thần Công.

Bây giờ, họ chỉ mong mỏi mười mấy ôn thần này mau chóng rời đi.

"Tiểu Vu Chủ, chúng ta đi Nam Hoang tiếp chứ?" Thập Nhị Tổ Vu hỏi.

So với Diệp Liên, mười hai người họ còn là vua phá hoại trong các vua phá hoại.

Ở Hồng Hoang đã "nổi danh xấu".

Vì vậy, ai nấy đều đang hăng hái.

"Đi Nam Hoang!" Diệp Liên phấn khích gật đầu.

Ngay sau đó, nàng khẽ "kinh ngạc" một tiếng.

"Kia không phải là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sao?" Nàng nhìn về một hướng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang đứng giữa hư không.

Hóa ra, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biết tin, đặc biệt từ Tây Ngưu Hạ

Châu đến xem náo nhiệt.

“Diệp tiểu muội.” Phát hiện ánh mắt Diệp Liên nhìn tới, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều mỉm cười chào.

Nhưng trong lòng lại thầm chửi: Vãi chưởng!

Thập Nhị Tổ Vu và Diệp Liên, chẳng thay đổi chút nào.

Một người còn tàn bạo hơn người kia!

“Tiểu Vu Chủ, hay là chúng ta lại đến Phật Tông một chuyến, giúp họ 'tái thiết' Phật Tông nhé!” Thập Nhị Tổ Vu đề nghị.

Lại rục rịch!

Đối với Phật Tông phương Tây, họ nhìn một cái là không ưa.

Chỉ mong lại được đập phá Phật Tông một lần nữa.

Sau đó phương Tây lại xây, họ lại đập… Cứ tuần hoàn như vậy mới tốt!

Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng hoảng hốt.

“Diệp tiểu muội, Phật Tông của chúng ta bây giờ khí phái đã đủ rồi, không cần giúp đỡ nữa đâu.” Hai người vội vàng nói.

Đùa gì vậy, lại để đám vua phá hoại này đập Phật Tông nữa thì còn gì là Phật Tông!

Sớm biết sẽ bị nhớ đến, xem cái náo nhiệt quái gì chứ!

“Ta nhớ lúc ở Hủ Thực thế giới, hai người đã đồng ý với ta, sẽ đưa ta đi đập phá Phật Tông, đánh Như Lai.” Trên mặt Diệp Liên lộ ra một tia giảo hoạt.

Vãi chưởng!

Hai người họ lập tức nhớ ra, đúng là có chuyện như vậy.

Nhưng đó là họ đã đưa ra điều kiện, cùng Diệp Thanh lập một đội.

Sau đó Diệp Thanh không đồng ý, nhưng thực chất, họ đều đã kiếm được không ít lợi lộc!

“Diệp tiểu muội, Phật Tông của chúng ta có việc, đang vội về xử lý, xin cáo từ trước.” Hai người trực tiếp chuồn lẹ.

Lúc này không chuồn thì còn đợi đến bao giờ!

Cứ tiếp tục ở lại, thật sự sẽ rước họa vào thân.

Diệp Liên nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rời đi, không nhịn được mà chửi thầm.

“Xì, đồ nhát gan!” Nàng cảm thấy anh hai nói quá đúng, hai tên này vừa nhát vừa mặt dày.

Hai kẻ lừa đảo lớn của Hồng Hoang!

May mà mình thông minh lại cơ trí, không bị hai tên này lừa phỉnh, nếu không sẽ làm mất mặt anh trai.

“Tiểu Vu Chủ, chúng ta có đến Phật Tông không?” Thập Nhị Tổ Vu vẫn muốn đến Phật Tông.

Không còn cách nào khác, họ nhìn Phật Tông không thuận mắt!

Đặc biệt là nhìn Như Lai không thuận mắt.

Mối thù cá nhân này, phải nhớ cả đời.

Còn về nhân quả, quan tâm cái quái gì, cứ gặp là đánh một trận trước rồi nói sau.

“Chúng ta đi Nam Hoang!” “Ta nghe nói tộc Thiên Sứ ở Nam Hoang, còn xinh đẹp hơn cả tộc Elf!” Diệp Liên quyết định đến Nam Hoang.

Đi xem tộc Thiên Sứ.

Thập Nhị Tổ Vu tuy muốn đến Phật Tông, nhưng cũng biết nặng

nhẹ, không dám làm càn.

Cả nhóm lại đi đến Nam Hoang.

Thấy Diệp Liên đều đã đi.

Zeus và các vị thần khác, trong lòng đều thở phào một hơi.

Lũ ôn thần này cuối cùng cũng đi rồi.

Cứ tiếp tục ở lại đây, cảm giác áp lực như núi, lúc nào cũng phải lo lắng đối phương có đánh mình một trận hay không.

Đối phương sẽ không hạ sát thủ, nhưng cũng chẳng dễ chịu gì!

"Thần Vương, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy sao?" Chiến Thần Ares nhìn một đống đổ nát, trong lòng vô cùng bất bình!

Đối mặt với đại quân Thần Ma, Tây Hoang cũng chưa từng thảm hại như vậy.

Nhưng bây giờ… không nhắc tới thì hơn!

"Nếu ngươi không phục, có thể đến Thanh Liên Cư, lúc đó ta sẽ đến giúp ngươi nhặt xác." Hera liếc mắt nhìn hắn.

Đối với Diệp Thanh, mấy người họ từng đến Hồng Hoang, biết rõ mồn một.

Đó tuyệt đối là một sát thần!

Lúc đầu, nếu không phải Tiên Thiên Hỗn Độn Thần Ma tập hợp, có lẽ họ đều đã bị luân hồi thành heo rồi.

Ares không nói gì, lại có một giọng nói khác truyền đến.

"Ta thấy không cần ta đi nhặt xác đâu." "Athena đang làm thị nữ ở đó, cũng sẽ giúp ngươi nhặt xác." Người nói là Poseidon.

Ares: "..." Đau lòng quá.

Lời này thật quá nhói tim.

“Thôi đi, coi như đây là cái giá phải trả cho lần trước xâm lược Đông Hoang!” Zeus nghiến răng nói.

Đánh lại không đánh lại, ngoài nhẫn nhịn ra còn có thể làm gì?

Các vị thần đều bất đắc dĩ.

Diệp Liên đến Nam Hoang.

Gặp được tộc Thiên Sứ ở Nam Hoang.

Tộc Thiên Sứ chưa từng xâm lược Đông Hoang, lại thêm Diệp Liên tò mò về tộc Thiên Sứ.

Vì vậy, Diệp Liên cũng chỉ đi chơi loanh quanh.

Lại đến Thánh Điện của tộc Thiên Sứ!

Thánh địa của tộc Thiên Sứ!

Đợi đến khi biết được Vương của tộc Thiên Sứ lại là một người phụ nữ xinh đẹp, chưa chồng.

“Tiểu Vu Chủ, hay là chúng ta bắt Nữ Vương Thiên Sứ này về cho Vu Chủ làm Vu Hậu nhé!” Thập Nhị Tổ Vu lại xúi giục.

Diệp Liên nghe vậy, mắt lập tức sáng lên.

Bắt một Nữ Vương Thiên Sứ về cho anh hai làm Vu Hậu, đúng là một ý kiến không tồi!

Nói là làm, nàng lập tức đến Thánh Điện.

Dùng thủ đoạn mạnh mẽ, bắt Nữ Vương Thiên Sứ, rồi một đường trở về Thanh Liên Cư.

Chương 192

Lúc này, Diệp Thanh vừa bế quan không lâu, lại xuất quan.

Bởi vì, Nữ Oa đã đến Thanh Liên Cư.

Nàng cũng đã đột phá Thiên Đạo Nhị Chuyển, nghe nói lại có Thần Ma muốn chinh phạt Hồng Hoang, nên đến giúp đỡ.

Hành động này, khiến Diệp Thanh trong lòng cảm động!

"Chỉ là mấy tên Thần Ma, không đáng nhắc tới!" "Đợi lát nữa, xem vi phu chém giết toàn bộ bọn chúng!" Diệp Thanh tự tin nói.

Đối với thực lực của đại quân Thần Ma lần này, Phong Dương và Minh Thần đều không giấu giếm mà nói cho hắn biết.

Thể hiện thiện ý.

Họ vẫn muốn đưa Diệp Thanh đến thế giới của họ gặp Đạo Tôn.

Đó là nhiệm vụ của họ.

Nhưng Diệp Thanh vẫn tỏ ra thận trọng.

Hắn quyết định đột phá thêm một chuyển nữa, rồi mới đến hai đại thế giới kia xem thử, xem hai vị Đại Đạo Tôn kia đang tính toán điều gì!

"Tỉnh táo lại đi!" Nữ Oa không nói nên lời.

Tiếp đó, ánh mắt nàng nhìn Minh Nguyệt.

Phát hiện đối phương dung quang rạng rỡ, có một vẻ đẹp khác lạ, khiến nàng có cảm giác không nói nên lời.

Diệp Thanh phát hiện ánh mắt của Nữ Oa, lại nhắc lại chuyện cũ.

"Tiểu Nữ Oa à, thấy Minh Nguyệt không!" "Khi nào, nàng cũng

cùng ta sinh một đứa con nhé?" Hắn cảm thấy trêu chọc Nữ Oa là thú vị nhất.

Có lẽ là do đã quen.

"Ha ha." Nữ Oa cười lạnh, hờ hững liếc hắn một cái.

Không nói gì.

Ánh mắt nhìn Minh Nguyệt lại càng thêm hận sắt không thành thép, chúng ta đã kết minh mà?

Sao lại sa ngã rồi!

Đồ lừa đảo, quá lừa đảo!

Như vậy, lúc đó làm sao còn mặt mũi nào nói Thường Hi và Hi Hòa.

Chẳng phải là tự lừa mình dối người sao?

Minh Nguyệt phát hiện ánh mắt của nàng, đầu khẽ cúi xuống, mặt "bá" một tiếng đỏ bừng.

Nhưng nhớ lại chuyện đó, nàng lại cảm thấy dư vị vô cùng, thật là tuyệt diệu!

Đúng lúc này… bên ngoài truyền đến một giọng nói phấn khích.

"Anh hai, em mang một vị Vu Hậu về cho anh này!" Diệp Liên trực tiếp xông vào.

Vẻ mặt vô cùng phấn khích!

Nhưng lời nói đó… nghe vào tai Nữ Oa và những người khác, lập tức khiến họ ngơ ngác!

Mang một vị Vu Hậu về?

Quả không ngoài dự đoán.

Thấy Huyền Minh và Hậu Thổ, khống chế một người phụ nữ đi

vào.

Người phụ nữ này thiên tư quốc sắc, tuyệt sắc khuynh thành, vẻ mặt đoan trang thánh khiết, khí chất có chút lạnh lùng diễm lệ.

Điều nổi bật nhất, sau lưng nàng, có một đôi cánh trắng.

Tổng thể cho người ta một cảm giác thần thánh!

Khiến người ta không nỡ xâm phạm.

Không nỡ khinh nhờn.

Chỉ tiếc là, khí tức có chút yếu ớt, chắc đã chịu không ít khổ!

"Tộc Thiên Sứ?" Đôi mắt Diệp Thanh ngưng lại.

Nữ Oa cũng nhận ra.

Đương nhiên, so với thân phận của tộc Thiên Sứ.

Điều nàng quan tâm hơn là lời của Diệp Liên, bắt về cho anh trai một Vu Hậu!

"Anh hai, thế nào!" "Vu Hậu này xinh đẹp không, là Nữ Vương của tộc Thiên Sứ, tuyệt đối xứng với anh!" Diệp Liên thao thao bất tuyệt.

Giống như đang kể công.

Hoàn toàn không phát hiện, ánh mắt giết người của Nữ Oa đang nhìn chằm chằm Diệp Thanh.

Dường như chỉ cần Diệp Thanh đồng ý, nàng sẽ lập tức bùng nổ cơn thịnh nộ.

Sau đó, quay người rời đi!

Minh Nguyệt và hai người kia cũng nhìn.

"Khụ khụ, em gái của ta, ai bảo em mang cô ấy về." Diệp Thanh ngượng ngùng nói.

Bình thường, nếu Diệp Liên mang về cho hắn, thì cũng thôi.

Nữ Vương tộc Thiên Sứ, cũng không tệ.

Nhưng bây giờ Nữ Oa cũng ở đây, đây chẳng phải là chọc vào tổ ong vò vẽ sao?

Bây giờ bình giấm của Nữ Oa, ngày càng đậm đặc.

"Là Thập Nhị Tổ Vu nói." Diệp Liên trực tiếp bán đứng họ.

Thập Nhị Tổ Vu: "…" Phát hiện ánh mắt Nữ Oa nhìn tới.

Ai nấy đều không nhịn được mà rùng mình.

Đặc biệt là Hậu Thổ và Huyền Minh.

Hai người họ có quan hệ không tệ với Nữ Oa, bây giờ lại làm chuyện này, sao không chột dạ cho được?

"Vu Chủ, chúng thần có việc, xin về Địa Phủ trước." Thập Nhị Tổ Vu vội vàng cáo từ.

Còn về Nữ Vương Thiên Sứ, trực tiếp ném sang một bên.

Lúc này, cứ chuồn trước rồi nói sau.

"Các ngươi, tại sao lại bắt ta đến đây." Nữ Vương Thiên Sứ mất đi sự trói buộc, mới nhận ra hoàn cảnh của mình, trên mặt mang theo vẻ tức giận.

Diệp Thanh không nói nên lời: "Bây giờ làm sao đây?" Trong lòng thầm nghĩ cô em gái này thật sự quá "tâm lý".

Tâm lý đến mức trở tay không kịp.

Nữ Oa và bốn người kia tuy không vui.

Cũng không muốn để Nữ Vương Thiên Sứ ở lại.

Nhưng Nữ Vương Thiên Sứ là do Diệp Liên bắt về, lại bị Thập Nhị Tổ Vu hành hạ, bị thương không nhẹ.

Đương nhiên phải do nàng làm chủ.

Suy đi nghĩ lại, tạm thời giữ cô ấy lại Thanh Liên Cư, coi như là bạn đấu tập để giải khuây.

Thả về?

Chẳng phải là công cốc sao!

Tuyệt đối không thể!

Thấy Diệp Liên tùy hứng như vậy, Nữ Oa cũng không còn cách nào, chỉ có thể trút giận lên đầu Diệp Thanh.

Diệp Thanh trực tiếp coi như không thấy gì.

Chủ yếu là Nữ Oa đang "làm màu".

Đợi lát nữa về Oa Hoàng Cung, chẳng phải Minh Nguyệt và hai người kia sẽ dễ dàng thu phục sao?

Ba người họ bị hắn ăn đến chết.

Còn về tiểu Nữ Oa, sớm muộn gì cũng có một ngày thu phục được nàng!

Diệp Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, trong Hỗn Độn vô tận.

Thiên Ma thế giới, Âm Dương thế giới, Băng Thiên thế giới, ba đại thế giới liên thủ.

Lại một lần nữa tập kết Thần Ma.

Số lượng Thần Ma lần này còn nhiều hơn lần trước!

Bỏ qua nguyên nhân ba đại thế giới cẩn trọng hơn.

Những thế giới bị Diệp Thanh đánh nổ, số Thần Ma còn sót lại, toàn bộ gia nhập vào đội ngũ.

Chỉ riêng số này đã có ba, bốn vạn.

Phần lớn Thần Ma này đều là Bán Bộ Thiên Đạo, thực lực đúng là không đáng kể, nhưng thắng ở số lượng đông.

Giống như ba đại thế giới, cộng thêm các Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, đã có hơn mười vị.

Các thế giới khác cũng có mấy chục vị.

Tổng cộng có bốn, năm mươi vị.

Thiên Đạo Nhất Chuyển cũng có hơn nghìn!

Các Thần Ma khác hơn mười vạn.

Đây là một sức mạnh vô cùng khủng bố!

So với lần trước xâm lược Hồng Hoang, mạnh hơn gấp trăm lần không chỉ.

Rất nhiều Thần Ma chưa từng tham gia, đứng ở vòng ngoài đều không khỏi run rẩy.

"Ba đại thế giới lần này đúng là chơi lớn!" "Chứ còn gì nữa, Diệp Thanh của Hồng Hoang ba lần bốn lượt chọc giận, chém giết nhiều Thần Ma như vậy." "Lần trước còn đánh nổ mười thế giới, nếu không có chút biểu hiện, mặt mũi của họ để đâu?" Một đám Thần Ma thì thầm.

Phát hiện mười vạn Thần Ma bắt đầu di chuyển, hướng về phía Hồng Hoang, ai nấy đều kích động không thôi, lập tức cũng theo sau.

Náo nhiệt lớn như vậy, nếu bỏ lỡ, chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao.

Chương 193

Đại quân Thần Ma hùng hùng hổ hổ, toàn bộ tiến về Hồng Hoang!

Hỗn Độn khí cuồn cuộn, khí thế hung hãn!

Uy thế của đại quân Thần Ma kinh người!

Ngay lúc họ giáng lâm Hồng Hoang, Diệp Thanh ở Thanh Liên Cư, toàn bộ đều cảm nhận được.

Không chỉ có hắn, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng đến.

Không chỉ có năm người họ, còn có đệ tử dưới trướng, phàm là Bán Bộ Thiên Đạo đều đến.

Vốn dĩ, Diệp Thanh biết rõ thực lực của đối phương, có đủ tự tin, căn bản không định gọi ai.

Nhưng chẳng có việc gì.

Năm người họ tìm đến tận cửa, muốn cùng Diệp Thanh chống lại ngoại địch.

Ai nấy đều ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt!

Thực ra chẳng qua là, đoán Diệp Thanh có tự tin rất lớn, nên đến kiếm chút lợi lộc.

Lại còn nói rất hùng hồn.

"Ta hỏi một câu, các ngươi có thể cần chút mặt mũi không?

Đồ đệ của các ngươi đều ở đây đấy." Diệp Thanh nói thẳng, cũng không che giấu.

Bị nói như vậy, sắc mặt Tam Thanh hơi đỏ lên, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề… mặt mũi là gì?

Có thể đổi lấy thi thể Thần Ma, có thể đổi lấy Hỗn Độn Kim Liên không?

Không thể, vậy thì xin lỗi.

Ta không có.

Nếu không phải còn chút liêm sỉ, có lẽ họ đã nói thẳng ra rồi.

Vì vậy, hai người họ nói.

"Diệp tôn giả, lời này sai rồi!" "Thần Ma ngoại giới xâm phạm Hồng Hoang, người Hồng Hoang chúng ta ai cũng có trách nhiệm, nên cùng nhau hợp lực chém giết chúng!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói lời chính nghĩa!

"Hai vị tôn giả nói rất có lý!" Thông Thiên Giáo Chủ đầu tiên hưởng ứng.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không chịu thua kém.

Diệt Thế Đại Kiếp sắp đến, quan tâm cái quái gì mặt mũi, điên cuồng nâng cao thực lực trước đã!

Nếu không mạng cũng mất, cần mặt mũi làm gì.

Diệp Thanh đang định nói gì đó, thì cảm nhận được Hồng Hoang rung chuyển dữ dội, vô tận đại đạo pháp tắc tung hoành.

Thần Ma đã đến!

"Diệp Thanh đạo hữu, Thần Ma đã xâm phạm, không cần phải do dự nữa!" Lão Tử nói trước!

Để thể hiện thành ý, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đứng ra.

"Mấy người chúng ta có thể lên trước!" Vãi chưởng?

Những người khác đều ngơ ngác!

Nguyên Thủy Thiên Tôn hổ báo vậy sao?

Lại muốn dẫn đầu lên trước.

Vấn đề là, ông lên trước thì lên trước đi, quan trọng là tại sao lại kéo cả mấy người chúng tôi theo.

Chúng tôi chỉ định lén lút kiếm chút trang bị thôi.

Quảng Thành Tử và những người khác càng thầm kêu khổ.

Trong lòng nghĩ, sư tôn sao lại làm chim đầu đàn.

"Ta nói này ông già Nguyên Thủy, nếu ông đã trâu bò như vậy, vậy lát nữa ông lên trước đi, ta xem náo nhiệt trước!" Diệp Thanh nói.

Lại ra lệnh cho Thập Nhị Tổ Vu và những người khác.

Thập Nhị Tổ Vu đều gật đầu đồng ý, vẻ mặt chế giễu nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Không sai, để Ngọc Thanh thí chủ đánh trận đầu!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nói thẳng.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng nói: "Sư huynh, nếu đã hung dũng như vậy, vậy lát nữa huynh lên trước, sư đệ ta giúp huynh trấn trận!" Lão Tử không nói gì.

Vị sư đệ này quá không yên phận rồi, đừng có kéo ông xuống nước, nên ông nào dám nói lung tung.

Im lặng là vàng!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngây người.

Ông sở dĩ nói như vậy, thực ra là để thể hiện thành ý, không ngờ lại thành ra thế này.

"Sư phụ, đồ nhi cảm thấy thân thể đột nhiên không khỏe, lát nữa người cứ lên trước, đồ nhi giúp người trấn trận." 168.

“Sư phụ…” Quảng Thành Tử và những người khác cũng đồng loạt nói.

Đùa gì vậy, nhiều Thần Ma như vậy, đánh trận đầu chẳng phải là lên chịu chết sao?

Họ còn chưa sống đủ đâu!

Lại chẳng phải ai cũng là Diệp Thanh!

Ai cũng là Thập Nhị Tổ Vu.

Diệp Thanh nhìn sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẻ mặt đầy trào phúng.

Cho ông trang bức này!

“Ha ha!” Nữ Oa cũng cười, không chút kiêng dè.

Diệp Liên cũng cười phá lên.

Phát hiện ánh mắt của mọi người nhìn mình đều thay đổi. 169.

Đặc biệt là đồ đệ cũng bóc mẽ, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy mất mặt đến tận nhà.

Không để ý đến họ nữa, Diệp Thanh dẫn Nữ Oa và những người khác, cùng Thập Nhị Tổ Vu ra khỏi Thanh Liên Cư.

Chuẩn bị đợi Thần Ma đến nộp mạng.

Khi phát hiện đại quân Thần Ma đông nghịt, hắn cũng kinh ngạc.

“Vãi chưởng, đến nhiều vậy.” “Đều muốn ta giết hết à!” Hắn không nhịn được mà chửi thầm.

Tam Thanh và Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng cảm thấy da đầu tê dại.

Trong lòng đang nghĩ bây giờ chuồn lẹ, còn kịp không?

“Diệp Thanh, ngươi giết Thần Ma Âm Dương thế giới của ta,

hôm nay là ngày chết của ngươi!" Âm Dương Thần Ma đầu tiên hét lên.

Song Vọng, là Thần Ma dẫn đầu của Âm Dương Thần Ma.

Các Thần Ma khác nhìn Diệp Thanh, ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi!

Những Thần Ma của thế giới bị đánh nổ, càng đặc biệt như vậy!

"Ông già Nguyên Thủy, không phải ông muốn đánh trận đầu sao?

Mau đi chém tên Âm Dương Thần Ma kia đi, Vu tộc ta sẽ áp trận cho ông!" Diệp Thanh nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, thúc giục.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp quay đầu đi, coi như không nghe thấy.

"Xì!" Diệp Liên vẻ mặt khinh bỉ.

"Chẳng phải là phải dựa vào anh hai của ta sao, một đám chỉ giỏi mồm mép, miệng mạnh vương giả." Nàng trực tiếp mắng cả năm người.

Tam Thanh: "…" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: "…" Thôi, ta không chấp tiểu cô nương.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, giúp ta bảo vệ Thanh Liên Cư, đừng để nó bị phá hỏng!" Diệp Thanh ra lệnh.

Đây là tâm huyết của hắn, phá hỏng rồi thì tiếc lắm.

Còn đám Thần Ma này?

Hôm nay đại khai sát giới!

"Lại muốn bố trận, đừng cho hắn cơ hội, mọi người cùng lên." "Giết hắn!" Ma Huyền của Thiên Ma thế giới gầm lên.

Hắn đầu tiên lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, một cây thiên qua đầy máu tanh.

Đánh vỡ hư không, huyết quang lan tỏa.

Ma đạo pháp tắc tung hoành!

Âm Dương thế giới và Băng Thiên thế giới thấy vậy, cũng không chịu yếu thế, cùng nhau xông lên.

Mười vạn Thần Ma cùng nhau xông lên!

Nhiều Thần Ma như vậy, giống như mây đen che đỉnh.

Cảm giác áp bức không tên ập đến!

Phong vân đều biến sắc!

Vô tận pháp tắc ập xuống, hư không đều vặn vẹo nứt ra.

Thanh Liên Cư dường như cũng sắp sụp đổ!

May mà, có Diệp Thanh ra tay bảo vệ.

Nếu không thật sự thành đống đổ nát.

Sắc mặt Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều biến đổi, thân thể hơi run rẩy.

Đa số là Thần Ma cấp thấp, nhưng số lượng nhiều như vậy, vẫn mang đến cho họ một lực xung kích mạnh mẽ!

"Thập Nhị Tổ Vu kết trận!" "Lát nữa cùng ta xông ra ngoài, hôm nay ta muốn giết cho đã tay!" Diệp Thanh nói với Thập Nhị Tổ Vu.

Lần này, không cần phải dựa vào trận pháp!

Bước vào Thiên Đạo Nhị Chuyển, có ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, hắn có sự tự tin tuyệt đối!

"Giết!" Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên xoay tròn.

Chương 194

Sức mạnh của Hỗn Độn Châu bị điên cuồng rút ra, Hủy Diệt Chi Kiếm phát ra từng tiếng kiếm reo.

Hình thành một cuộc tấn công sóng âm khủng bố!

Một số Thần Ma yếu ớt, cứ như vậy bị dễ dàng thu hoạch tính mạng.

Dù sao, có tác dụng của Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên!

Hạn chế pháp lực của họ!

Trong tình huống như vậy, đối mặt với sóng âm khủng bố của Hủy Diệt Chi Kiếm, làm sao chống đỡ được.

"Thiên Đạo Nhị Chuyển?!" Sắc mặt Ma Huyền hơi biến đổi!

Diệp Thanh của Hồng Hoang đột phá nhanh như vậy sao?

Cũng là Thiên Đạo Nhị Chuyển!

Điểm này, quả thật là ngoài dự liệu.

Đương nhiên, đều không quan trọng nữa.

"Song Vọng đạo hữu, Lục Minh đạo hữu!" "Chúng ta cùng nhau đối phó hắn, hắn vừa mới đột phá, chính là cơ hội để chém giết!" Thần Ma dẫn đầu của Băng Thiên thế giới tên là Lục Minh.

Là người mạnh nhất trong ba đại Thần Ma.

Trong cảnh giới Thiên Đạo Nhị Chuyển, cũng có trình độ cực kỳ cao thâm.

Có Đạo Tôn toàn lực bồi dưỡng, lại thêm Hỗn Độn Kim Liên!

Cảnh giới không cao thâm mới là lạ.

"Được!" Hai đại Thần Ma đáp một tiếng, dẫn theo Thần Ma của thế giới mình.

Cùng nhau vây công Diệp Thanh.

Thế giới của họ có ba, bốn trăm, Thần Ma càng hơn mười vạn, nhưng thực lực của ba đại thế giới, cơ bản chiếm ba phần trong đó.

Đây là sự lợi hại của mười đại thế giới hàng đầu!

Oanh!

Hủy Diệt Chi Kiếm bùng nổ một đòn mạnh nhất!

Trong đó ẩn chứa Lực Chi Pháp Tắc, có Hủy Diệt Pháp Tắc, uy lực có thể thấy được.

Đông!

Trong gang tấc, Diệp Thanh lại dùng Hỗn Độn Chung, phong tỏa thời không.

Phong tỏa thời không đối với Ma Huyền không có nhiều tác dụng, nhưng đối với Thần Ma cấp thấp, lại là đòn đánh chí mạng!

Phốc phốc phốc… Phòng ngự của rất nhiều Thần Ma, bị dễ dàng phá vỡ, Hủy Diệt Pháp Tắc cuốn lấy ý thức.

Lập tức có hơn nghìn Thần Ma vẫn lạc.

Ma Huyền và hai Thần Ma khác sắc mặt hơi biến đổi, động tác cũng chậm lại một chút.

Cuộc tấn công vừa sắp rơi xuống người Diệp Thanh.

Một cây rìu khổng lồ, chém xuống từ trên không, trời đất hỗn độn như được mở ra!

Lực Chi Pháp Tắc thuần túy không gì sánh bằng.

Cuộc tấn công toàn bộ bị Bàn Cổ Phủ nghiền nát.

Xuy xuy xuy.

Ba Thần Ma phòng ngự khá mạnh, miễn cưỡng đỡ được một rìu.

Những Thần Ma yếu ớt kia lại xui xẻo!

Diệp Thanh không chần chừ, lập tức một kiếm theo sau!

Lực Chi Pháp Tắc và Hủy Diệt Pháp Tắc đan xen.

Xung quanh đều trở thành biển pháp tắc!

Những Thần Ma rơi vào trong đó, lần lượt vẫn lạc, giống như đậu hũ giòn tan.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục.

"Vãi chưởng?

Mạnh vậy!" Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều kinh hãi!

Nhiều Thần Ma như vậy đối phó Diệp Thanh.

Ngược lại biến thành Diệp Thanh tàn sát Thần Ma.

Mẹ nó càng ngày càng mạnh, sáu người họ có lẽ không đủ để hắn giết.

"Không lên sao, vừa nãy không phải ai nấy đều kích động lắm sao?" "Còn có, đánh trận đầu nữa!" "Bây giờ sao đều rúc trong trận pháp." Diệp Liên nhìn năm người, không chút khách khí nói, khiến năm người mặt đỏ bừng.

Sau đó, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Nữ Oa xông ra khỏi trận, lao về phía đám Thần Ma.

"Nhìn xem, chẳng ai có lá gan lớn bằng chị dâu Nữ Oa của ta, đều là miệng mạnh vương giả." Diệp Liên lại nói, ý trào phúng đầy đủ.

Ba người thấy vậy, đều hơi kinh ngạc.

Ánh mắt nhìn ra ngoài trận pháp, phát hiện Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, toàn bộ bị Diệp Thanh và Bàn Cổ Chân Thân giữ chân.

Hóa ra là vậy!

Không để ý đến Diệp Liên nữa, năm người cũng lần lượt xông ra ngoài.

Không có Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, có gì phải sợ?

Sáu người gia nhập trận chiến, tiến hành tàn sát Thần Ma bình thường.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khuấy động tinh thần chi lực, cũng vô cùng hung hãn.

"Đáng ghét!" Ma Huyền và hai Thần Ma khác thấy vậy, giận không thể át!

Ma qua quét ngang, phá diệt hư không!

Âm Dương nhị khí đan xen, hội tụ thành Âm Dương song kiếm, chém xuống.

Hủy Diệt Pháp Tắc cũng điên cuồng cuốn tới.

Mấy chục Thiên Đạo Nhị Chuyển khác, cũng đồng thời ra tay.

Các loại pháp tắc chi lực như mạng nhện đan xen.

Che trời lấp đất cuốn tới!

Ông!

Bàn Cổ Chân Thân một rìu quét ngang.

Ảnh rìu khổng lồ che trời lấp đất.

Nhật nguyệt mất sắc, thời không ảo diệt!

“Oanh” một tiếng, cuộn lên vô tận hỗn độn khí, tiếng nổ khổng lồ vang vọng khắp Hồng Hoang!

Hồng Hoang đều đang run rẩy.

Hủy Diệt Chi Kiếm theo sát phía sau, lực tấn công của hai đại pháp tắc chi lực cũng kinh khủng tương tự.

Nghiền nát tất cả các cuộc tấn công của Thần Ma.

Một kiếm càng xuyên thủng hư không, trong nháy mắt nghiền nát mấy Thần Ma.

Đợt tấn công thứ hai của Bàn Cổ Phủ!

Lại có hơn mười Thần Ma bị chém giết tại chỗ.

Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, tổn thất một phần ba, không còn chút ưu thế nào.

Trong hư không, Phong Dương và Minh Thần đứng đó.

Hai người tận mắt chứng kiến một trận chiến, sự chấn động trong lòng không thể diễn tả bằng lời.

Đều không biết nên nói gì.

Ngoài trâu bò ra thì vẫn là trâu bò!

“Sư tôn quả nhiên không nói sai, Diệp Thanh của Hồng Hoang quả nhiên biến thái!” “Dị số!” Phong Dương mở miệng nói.

Minh Thần lại nói: “Chúng ta không phải đến xem náo nhiệt.” “Phải nghĩ cách, gọi hắn đến gặp sư tôn.” Nhiệm vụ của hai người là như vậy!

Lần này, sư tôn đã nói rõ.

Tạm thời không cần trở về, trực tiếp đưa Diệp Thanh về là được.

“Khó, trong lòng hắn có lo ngại!” Phong Dương lắc đầu.

Đã tiếp xúc với Diệp Thanh không ít, cũng hiểu rõ về hắn.

"Vậy làm sao?" Minh Thần có chút ngơ ngác.

Không đưa Diệp Thanh về, họ cũng không cần trở về nữa.

Chẳng lẽ, cứ ở Hồng Hoang mãi sao?

"Đợi!" Phong Dương chỉ nói một chữ.

Kế hoạch hiện tại, chỉ có thể đợi.

Không còn cách nào khác!

Minh Thần thấy vẻ mặt hắn, lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Hoàn toàn hiểu.

"Phong Dương đạo hữu, hay là chúng ta đi tìm sư tỷ của ta, Vu Hậu của Diệp Thanh, không chừng sẽ có cách!" Hắn nảy ra ý.

Phong Dương nghe vậy, sắc mặt sầm xuống.

Sao cứ phải nhắc đến chuyện không vui?

Nhưng nghĩ lại, cảm thấy có chút lý, liền đồng ý.

Hai người bàn bạc, định đợi trận chiến kết thúc, sẽ đi tìm Minh Nguyệt một mình.

Chương 195

Xem xem có được không.

Ngoài khu vực Thanh Liên Cư.

Tam Hoang ban đầu, tộc Thiên Sứ, tộc Elf và các tộc khác, cũng đang quan tâm đến trận chiến này.

Ai nấy đều run rẩy.

Đặc biệt là Zeus, cảm xúc càng sâu sắc hơn.

Thật sự quá đáng sợ!

Chiến Thần Ares trước đó còn không phục, lúc này đã sớm ngậm miệng lại.

Hera nói: "Ares, không phải ngươi muốn báo thù sao?" Giọng điệu đầy trào phúng.

Ares không nói gì.

Đùa gì vậy, đối phương mạnh như vậy.

Giết nhiều Thần Ma như vậy, cứ như chơi.

Hắn vừa mới bước vào Thiên Đạo Cảnh, người ta giết hắn còn không tốn chút sức.

Có lẽ còn không thèm nhìn!

Vì vậy, nên nhịn thì phải nhịn!

Trời lớn đất lớn, mạng là lớn nhất.

"Tất cả nhớ kỹ, không ai được phép rời khỏi lãnh địa Tây Hoang!" "Nếu không nghiêm trị không tha!" Zeus trịnh trọng nói!

Dùng từ rất nghiêm túc!

Không thể không làm vậy, lỡ có tên ngốc nào rời khỏi Tây Hoang, chọc phải đại địch Thần Ma.

Chẳng phải là mang đến tai họa diệt vong sao?

Các vị thần nghe vậy, đều im lặng gật đầu.

Cho họ mười lá gan, họ cũng không dám đi!

Phương Bắc.

Odin và Phù Lệ Gia đứng đó.

"Người Đông Hoang hung hãn như vậy!" Odin kinh hãi nói.

Lần trước trốn vào Hỗn Độn, miễn cưỡng thoát được.

Sau đó trở về Bắc Hoang, gặp phải chuyện Hồng Hoang hợp nhất.

"Đợi trận chiến này kết thúc, ta sẽ đến Thanh Liên Cư, bái kiến Vu Chủ!" Phù Lệ Gia nói.

Còn về lý do, cảm tạ lần trước cứu Tây Hoang là được rồi.

Odin gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến.

Phương Nam.

Cửu đại Thiên Sứ Vương nhìn nhau.

"Chúng ta có đi cứu Nữ Vương không?" Nữ Vương Thiên Sứ là vương đầu tiên của tộc Thiên Sứ, họ đều là thuộc hạ.

"Khụ khụ, mọi người đều xuất phát từ Hồng Hoang, dĩ hòa vi quý." "Ta thấy chúng ta nên trở về công cử tân vương." Chín vị Thiên Sứ Vương đều gật đầu.

Mọi việc dĩ hòa vi quý mà!

Còn về Nữ Vương Thiên Sứ… đi làm Vu Hậu, thực ra cũng không tệ, tộc Thiên Sứ, có thể có chút quan hệ với đối phương không?

Cường giả lợi hại như vậy, có được quan hệ tốt biết bao?

Vì vậy, họ bàn bạc.

Lập tức có suy nghĩ giống như Odin và Phù Lệ Gia.

Ngoài Thanh Liên Cư.

Đại chiến vẫn đang tiếp diễn.

Nhưng Thần Ma đã bị giết đến mất mật!

Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển, chỉ còn lại một phần ba.

Các Thần Ma khác càng bị giết mấy vạn.

Số Thần Ma còn lại không ai không sợ hãi, bắt đầu lén lút rút lui.

Chỉ có một bộ phận nhỏ vẫn đang kiên trì.

Dùng chiến thuật xa luân, hao chết Diệp Thanh và những người khác.

Nữ Oa và sáu người họ rất khôn, cảm thấy không chống đỡ được, tạm thời trở về trong trận pháp.

Đợi lát nữa lại ra ngoài.

Diệp Thanh có Hỗn Độn Châu trong tay, đương nhiên không sợ gì!

Nhưng Bàn Cổ Chân Thân đã đến cực hạn!

Hắn truyền âm cho họ, hợp tác chém giết Ma Huyền và hai Thần Ma khác.

Chỉ cần giết được ba người họ, các Thần Ma khác chỉ là thịt trên thớt!

Trong nháy mắt, Bàn Cổ Phủ chém xuống!

Một rìu quét ngang thương khung!

Ma Huyền và những người khác sớm đã muốn lui, bây giờ đều

đang khổ sở chống đỡ.

Vì vậy, thấy vậy đều kinh hãi thất sắc.

Nhanh chóng giơ vũ khí của mình ra đỡ.

Cuộc tấn công đồng thời xuất hiện.

Hai bên triệt tiêu nhau.

Vừa mới thở phào một hơi, chưa vui được bao lâu.

Diệp Thanh trực tiếp xông lên.

Giống như hổ vào bầy dê.

Ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, trút ra vô tận hỗn độn khí tức, cuộc tấn công lại một lần nữa bao phủ xuống!

Đồng tử của Ma Huyền và hai Thần Ma khác co lại.

Cảm giác được khí tức tử vong.

Diệp Thanh và Bàn Cổ Chân Thân, phối hợp quá tốt, gần như hoàn hảo, cuộc tấn công liền mạch, không cho họ cơ hội phản ứng.

"Không!" Ba Thần Ma gầm lên.

Ngoài ra, còn có các Thần Ma khác.

Nhưng Diệp Thanh sẽ không hạ thủ lưu tình, Hủy Diệt Chi Kiếm thu hoạch tính mạng của đối phương, trong nháy mắt chém giết sáu, bảy Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển.

Bao gồm cả ba người mạnh nhất là Ma Huyền.

Số Thần Ma còn lại, không ai không sợ hãi!

Thực lực của đối phương quá đáng sợ!

Vượt xa họ.

Lần này đến Hồng Hoang, vốn tưởng là chắc thắng, không ngờ lại

là đến nộp mạng.

Trong nháy mắt, đều nhân cơ hội rút lui.

Khắc Hành nảy ra một ý, lại một rìu tuyệt cường chém xuống.

Sau khi chém ra một rìu này, Thập Nhị Tổ Vu không thể kiên trì được nữa, cuối cùng giải thể.

Những Thần Ma điên cuồng yếu ớt kia thấy vậy.

Lập tức xông về phía Thập Nhị Tổ Vu!

Trong gang tấc.

Minh Nguyệt xông ra khỏi trận pháp, bảo vệ Thập Nhị Tổ Vu.

"Minh Nguyệt!" "Phản bội Thần Ma, câu kết với sinh linh Hồng Hoang, bây giờ lại bảo vệ họ?" Các Thần Ma chỉ vào Minh Nguyệt nói.

Lời vừa dứt.

Minh Nguyệt trực tiếp ra tay, lười phải nói nhảm với họ.

Minh Nguyệt hiện nay, bị Diệp Thanh ăn sạch sẽ, ăn đến chết, rất nghe lời.

Đương nhiên là suy nghĩ cho Diệp Thanh.

Hư không vỡ nát, Không Gian Pháp Tắc nghiền nát.

Những Thần Ma này không chịu nổi một đòn!

Lần lượt đều bị nghiền nát.

Số Thần Ma còn lại sợ hãi không thôi, đâu còn lo đến việc giết Thập Nhị Tổ Vu.

Bỏ chạy rồi.

Minh Nguyệt không có trảm tận sát tuyệt.

“Đa tạ Vu Hậu cứu mạng chi ân!” Thập Nhị Tổ Vu cảm tạ.

Trong lòng nghĩ Vu Chủ trâu bò, điều giáo một Thần Ma quá tốt, đều bắt đầu chủ động giết Thần Ma.

Lợi hại!

Cú rìu cuối cùng đó, đã thu hoạch hết số Thần Ma Thiên Đạo Nhị Chuyển còn lại.

Số Thần Ma còn lại càng như cá trên thớt.

Diệp Thanh chỉ cần ra tay một chút, nhẹ nhàng có thể giết hàng trăm.

Một khắc này, đại quân Thần Ma cuối cùng cũng biết sợ, lập tức tan tác.

Chương 196

“Hồng Hoang là nơi các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao!” Diệp Thanh lạnh lùng hừ một tiếng!

Truy đuổi Thần Ma không buông.

Dọc đường, Thần Ma đổ máu.

Lại có hơn vạn Thần Ma bị chém giết, máu tươi nhuộm đỏ cả bầu trời!

Cho đến khi ra khỏi Hồng Hoang, Diệp Thanh mới không tiếp tục truy sát.

Nữ Oa và sáu người họ cũng ở đó.

“Diệp tôn giả, thần uy cái thế a!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến nịnh nọt.

Tuy là nịnh nọt, nhưng đó là lời thật lòng của họ!

Đương nhiên, là để kiếm thêm chút lợi lộc.

Tam Thanh tuy không ưa hành vi nịnh nọt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhưng cũng cảm thấy hai người họ nói không sai.

Ngoài chấn kinh ra thì vẫn là chấn kinh.

Nữ Oa không nhịn được mà hỏi: “Diệp Thanh, bây giờ rốt cuộc thực lực của ngươi là gì?” Cũng chỉ có nàng dám hỏi, Tam Thanh không dám hỏi vấn đề này.

Vì vậy, Nữ Oa vừa hỏi, họ đều nhìn tới.

“Miễn sát không vấn đề.” Diệp Thanh bình tĩnh nói.

Nhưng lời này lại đặc biệt nhói tim.

Miễn sát?

Có thể nói một cách tốt hơn không, chúng tôi cũng cần mặt mũi chứ?

“Ông già Nguyên Thủy, ông cẩn thận cho ta, không chừng lần sau ta không ưa, trực tiếp giết ông!” “Gửi ông đi luân hồi!” Diệp Thanh nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, chế giễu.

“…” Nguyên Thủy Thiên Tôn tức giận.

Lão Tử thấy tình hình không ổn, vội vàng đưa tay kéo ông ta lại, đừng có nhất thời xúc động, thật sự bị Diệp Thanh giết.

Vậy thì chỉ có khóc không ra nước mắt.

“Tiểu Nữ Oa, chúng ta đi!” “Đi dọn dẹp chiến lợi phẩm!” Diệp Thanh gọi Nữ Oa, cùng nhau rời đi.

Nghe đến dọn dẹp chiến lợi phẩm, mắt năm người họ đều đỏ lên, vội vàng theo sau.

Lần này giết nhiều Thần Ma như vậy, lợi lộc lớn vô cùng, không thể bỏ lỡ.

Họ cũng đã góp sức!

Lần này chém giết sáu, bảy vạn Thần Ma.

Chưa nói đến thi thể Thần Ma, số Hỗn Độn Kim Liên họ mang theo cũng không ít.

Diệp Thanh nể mặt Tam Thanh cũng đã góp sức, cho họ không ít lợi lộc.

Năm người hài lòng rời đi.

Có thể tưởng tượng, có nhiều thi thể Thần Ma, có Hỗn Độn Kim Liên như vậy.

Thực lực của Hồng Hoang lại sẽ tiến bộ một bước lớn!

"Lần này làm không tệ, đều cho các ngươi, hảo hảo bế quan!" Diệp Thanh lại phân phát chiến lợi phẩm cho Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác.

Hắn không hề keo kiệt.

"Đa tạ chủ nhân, đa tạ sư phụ." Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác đều vui mừng, lại trở về Hỗn Độn Châu, tiếp tục bế quan.

Khi không có chiến tranh, họ đều bế quan, không thể làm kỳ đà cản mũi được?

Thập Nhị Tổ Vu lấy đồ xong, cũng trở về Địa Phủ.

Chút tự biết mình, họ có.

"Anh hai, anh lợi hại quá!" Diệp Liên đến gần, vẻ mặt sùng bái.

Hai mắt lóe lên những ngôi sao vàng.

Có thể thấy, sự sùng bái của nàng đối với Diệp Thanh, như nước sông cuồn cuộn không dứt.

Nhìn bộ dạng đó, Diệp Thanh không nhịn được mà cốc đầu nàng một cái.

"Bớt nịnh đi!" "Tu luyện cho tốt vào, sau này không được ra ngoài gây chuyện nữa." Diệp Thanh nghiêm túc nói.

Có một đứa em gái như vậy, hắn đau đầu.

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía Nữ Vương Thiên Sứ.

Người phụ nữ bị Diệp Liên bắt về làm Vu Hậu cho hắn.

Ở Thanh Liên Cư, dường như cô ấy đã chấp nhận số phận.

Đặc biệt là, vừa rồi chứng kiến trận chiến kinh tâm động phách đó.

Trong đó có rất nhiều tồn tại có thể miễn sát cô ấy.

Ngược lại bị Diệp Thanh miễn sát.

Thực lực của Diệp Thanh khủng bố đến mức nào, có thể thấy được.

"Có lẽ làm Vu Hậu cho hắn." "Là một lựa chọn không tồi?" Nữ Vương Thiên Sứ nảy ra suy nghĩ, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Nữ Vương Thiên Sứ bình thường đoan trang thánh khiết.

Lúc này, giống như một tiểu nữ nhân.

Nữ Oa phát hiện có gì đó không ổn, trực tiếp đứng ra, che khuất ánh mắt của Diệp Thanh.

"Nhìn cái gì!" Vẻ mặt hơi tức giận.

Thường Hi, Hi Hòa và Minh Nguyệt cũng phát hiện, sắc mặt có chút thay đổi, nhưng không có nhiều phản ứng.

Nữ Oa nhìn ba người họ, thật sự hận sắt không thành thép.

Ba người phụ nữ ngu ngốc này!

Đều bị Diệp Thanh xoay vòng vòng.

Chơi đùa trong lòng bàn tay.

"Anh hai, khi nào, anh thu phục chị dâu kia của em đi!" "Em đều liều mạng, vẫn luôn giữ lại cho anh đấy!" Diệp Liên truyền âm.

Không còn cách nào khác, nàng cũng sợ Nữ Oa!

Diệp Thanh không nhịn được mà toát mồ hôi.

Em gái đúng là tâm lý khác thường, lúc nào cũng nhớ đến việc thêm một Vu Hậu cho hắn.

Nhưng bây giờ đâu có thời gian.

“Tu luyện cho tốt đi, đừng nói nhảm nữa!” “Lần này không đột phá Thiên Đạo Cảnh, đừng ra khỏi Hỗn Độn Châu.” Hắn nghiêm mặt, đưa Diệp Liên vào Hỗn Độn Châu, không cho cô ấy cơ hội nói nữa.

Tiện thể, hắn cũng đưa Nữ Vương Thiên Sứ vào trong.

Để tránh xung quanh quá chua.

Thấy vậy, sắc mặt Nữ Oa mới tốt hơn nhiều.

Lại nói: “Diệp Thanh, lần này ta cũng bế quan trong Hỗn Độn Châu!” Bế quan trong Hỗn Độn Châu, tốt hơn Oa Hoàng Cung một chút, cảnh giới tiến triển sẽ nhanh hơn.

Quan trọng nhất là, có thể canh chừng Diệp Thanh!

“Được.” Diệp Thanh không nói gì, trực tiếp đồng ý.

Lúc này, Athena vào bẩm báo.

“Chủ nhân, Phong Dương và Minh Thần đến.” Trận chiến kết thúc, hai người đến tìm Diệp Thanh.

Chuẩn bị nói chuyện riêng với Minh Nguyệt, đưa Diệp Thanh về gặp sư tôn.

“Để họ vào đi!” Diệp Thanh gật đầu.

Hai người vào chào hỏi, nói rõ ý của mình.

Sau đó, nhìn Diệp Thanh.

Không biết Diệp Thanh có đồng ý hay không.

“Muốn nói chuyện riêng với Minh Nguyệt?” Diệp Thanh vẻ mặt cổ quái.

Có cần không?

Chẳng phải là lãng phí thời gian sao!

Hai người sắc mặt hơi căng thẳng: “Diệp Thanh đạo hữu, chẳng

lẽ có vấn đề?" Nếu Diệp Thanh không đồng ý, họ cũng không còn cách nào.

Chỉ có thể đợi Diệp Thanh đồng ý đi.

Nhưng đợi như vậy, không biết đến năm nào tháng nào.

Họ không biết, Minh Nguyệt đã bị Diệp Thanh ăn đến chết.

Gặp mặt riêng, cũng không có tác dụng gì lớn, hoàn toàn là lãng phí thời gian.

"Không vấn đề, đi đi." Diệp Thanh xua tay.

Thấy Diệp Thanh đồng ý, hai Thần Ma lại nhìn về phía Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt gật đầu, cùng họ rời đi.

"Diệp Thanh, ngươi để Minh Nguyệt đi riêng, muốn làm gì?" "Sao lại đồng ý như vậy, chẳng lẽ không sợ họ đối phó nàng?" Nữ Oa nói, vẻ mặt hơi lo lắng.

Dù sao, Minh Nguyệt chung quy vẫn là Thần Ma.

Diệp Thanh không hề để ý: "Có thể có chuyện gì, chẳng phải là để Minh Nguyệt khuyên ta, cùng họ đi gặp hai vị Đại Đạo Tôn!" "Còn về đối phó ta, có thể sao?" "Nàng không biết vi phu lợi hại, Minh Nguyệt bây giờ rất nghe lời!" Hắn vẻ mặt đắc ý.

Thường Hi và Hi Hòa đều liên tục gật đầu.

"Diệp Thanh nói đúng, Minh Nguyệt muội muội bây giờ tốt lắm!" Hai nàng vẻ mặt kiều diễm nói.

Diệp Thanh thấy vậy, trong lòng càng đắc ý, lại nhìn về phía Nữ Oa.

"Tiểu Nữ Oa, đều đồng ý cùng ta sinh khỉ con rồi, khi nào hành

động.” Thao tác trêu chọc thường ngày.

Chỉ là lần này, phản ứng của Nữ Oa, lại hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

“Đợi sau Diệt Thế Đại Kiếp đi!” Nữ Oa hờ hững liếc hắn một cái.

Chương 197

Hoàn toàn không ở lại lâu, nhanh chóng vào Hỗn Độn Châu.

Với quan hệ của hai người họ, đó là chuyện bình thường, tự nhiên không có trở ngại.

"Thường Hi, Hi Hòa, tiểu Nữ Oa vừa nói gì vậy?" Diệp Thanh cảm thấy không thật.

Thường Hi và Hi Hòa cũng vẻ mặt kinh ngạc.

"Nữ Oa tỷ tỷ nói, đợi sau Diệt Thế Đại Kiếp, sẽ cùng huynh sinh khỉ con!" Họ cũng không tin lắm.

Ngay sau đó, phản ứng lại.

"Chúng ta lại đi sinh khỉ con!" Hai người lại kéo Diệp Thanh, hiển nhiên ngày càng sốt ruột.

Dù sao, ngay cả Nữ Oa cũng đồng ý rồi.

Còn gì bằng?

"…" Diệp Thanh cảm thấy một đầu hai cái lớn, không biết nên nói gì lúc này.

Minh Nguyệt đi rồi quay lại.

Biết được hai người họ quả nhiên đoán đúng, Diệp Thanh trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

"Được rồi, các nàng cũng đi bế quan đi!" Diệp Thanh trực tiếp nói.

Không cho phép phân bua, đưa ba người họ vào.

Hắn cũng đang định đi bế quan, Athena lại vào, người Tam Hoang cầu kiến.

“Không gặp, ta đang bế quan.” Diệp Thanh quả quyết nói.

Chuyện Tam Hoang, hắn lười quản.

Càng lười gặp, lãng phí thời gian.

Athena tuy có ý, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Lần trước, muốn Diệp Thanh gọi Hades, đã là giới hạn của Diệp Thanh rồi.

Lại làm tính, cũng sẽ gặp tai ương.

Người Tam Hoang nghe Diệp Thanh đang bế quan, ai nấy đều lộ vẻ thất vọng.

Nhưng lại không thể làm gì khác.

Chẳng lẽ xông vào sao?

Chẳng phải là tìm chết sao!

Thời gian tiếp theo, người Hồng Hoang gần như đều đang bế quan, để đối phó với Diệt Thế Đại Kiếp.

Bế quan không có năm tháng, thoáng chốc mấy luân hồi.

Một ngày nọ, trong Hỗn Độn lại xảy ra dị động, kim quang chói lọi, chiếu rọi cả ba nghìn thế giới, hỗn độn khí cũng đang sôi trào!

Từng đóa Đại Đạo Kim Liên nở rộ.

Cảnh tượng vô cùng mê người.

Hồng Hoang và ba nghìn thế giới lại một lần nữa điên cuồng!

“Lần này Hỗn Độn Dũng Kim Liên, còn long trọng hơn hai lần trước!” “Diệt Thế Đại Kiếp ngày càng gần rồi!” Diệp Thanh xuất hiện trong Hỗn Độn, vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Diệt Thế Đại Kiếp.

Thanh kiếm của Damocles treo trên đầu!

Kế hoạch lớn của Đại Đạo nhằm vào Hồng Hoang.

Kế hoạch muốn hủy diệt tất cả sinh linh hậu thiên.

"Cũng không biết, Hồng Hoang của chúng ta có thể vượt qua Diệt Thế Đại Kiếp không." Nữ Oa vẻ mặt lo lắng.

Dù sao, mạnh như Bàn Cổ.

Dưới kế hoạch của Đại Đạo, cũng thân tử đạo tiêu, lấy thân diễn hóa Hồng Hoang.

Bây giờ, ngay cả Bàn Cổ cũng không có.

"Tiểu Nữ Oa, yên tâm đi!" "Chúng ta đều sẽ không sao!" "Đừng quên, nàng đã đồng ý với ta, sau Diệt Thế Đại Kiếp, cùng ta sinh khỉ con đấy, không thể thất hứa đâu." Diệp Thanh lại thản nhiên cười.

Kế hoạch của Đại Đạo tuy đáng sợ, nhưng hắn cũng không phải là dễ xơi.

Có Bàn Cổ và Hỗn Độn tính toán!

Hắn mơ hồ cảm thấy, hai người họ có hậu thủ.

Lại có Hồng Quân lão tổ ở đây.

Đối phương chắc chắn cũng đang tính toán.

Hỗn Độn sơ khai đã bị Đại Đạo tính kế, lần này chắc chắn cũng sẽ không cam tâm.

Có thể bị tính kế sao?

Vì vậy, tạm thời không cần hoảng.

Trời sập, có người cao chống đỡ!

"Đều lúc này rồi, còn nghĩ đến những chuyện đó." Nữ Oa trách móc nhìn Diệp Thanh một cái.

Tiếp đó, nhìn sang Minh Nguyệt bên cạnh.

“Nói lại, Minh Nguyệt cũng là Hỗn Độn Thần Ma, cũng nằm trong kế hoạch của Đại Đạo.” Lời tiếp theo không nói.

Nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Diệt Thế Đại Kiếp, Minh Nguyệt có ra tay với hắn không?

“Ta sẽ không ra tay với Diệp Thanh.” “Nếu như vậy, ta thà chết còn hơn.” Minh Nguyệt vẻ mặt kiên định nói.

Mấy năm nay, nàng đối với Diệp Thanh có thể nói là chết mê chết mệt.

Người sẽ thay đổi, Thần Ma cũng vậy.

“Nói nhảm!” “Chết hay không, đợi ta đến Không Gian thế giới rồi nói.” “Không còn cách nào, cũng có thể gửi nàng đi luân hồi, thoát khỏi thân thể Thần Ma, không biết nàng có đồng ý không.” Diệp Thanh nhìn về phía Minh Nguyệt.

Luân hồi, thoát khỏi thân thể Thần Ma, có thể không bị Đại Đạo tính kế.

Đến Không Gian thế giới gặp sư tôn của nàng, đối phương không chừng cũng có cách.

Ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, lại có ai cam tâm bị Đại Đạo tính kế?

Nhiều năm như vậy, có lẽ thật sự có cách.

Đó cũng không chắc.

“Chỉ cần có thể ở bên huynh.” “Đều có thể.” Minh Nguyệt mặt đỏ ửng nói.

Dịu dàng như nước.

Nữ Oa đều cảm thấy có chút nổi da gà.

Từ khi Minh Nguyệt bị Diệp Thanh ăn sạch, nàng phát hiện đối phương còn hơn cả Thường Hi và Hi Hòa.

Có lẽ Thần Ma thiếu tình yêu?

Hay là đơn thuần?

Nhưng tự hỏi lòng mình, lời của Minh Nguyệt, chẳng phải cũng là của nàng sao.

Chỉ là khó mở lời mà thôi!

Đấu với Diệp Thanh vô số năm, tình cảm đã vô hình trung, dần dần được thiết lập.

Ba người vừa nói chuyện vừa thu thập Hỗn Độn Kim Liên.

Hỗn Độn Thần Ma không dám cướp.

Đùa gì vậy, Diệp Thanh của Hồng Hoang ai dám chọc, không chừng trực tiếp bị hắn đánh chết.

Không thấy lần trước đại quân Thần Ma thất bại sao.

Thiên Ma thế giới, Âm Dương thế giới và những thế giới khác đều không có phản ứng.

Top mười thế giới hàng đầu.

Không có ai tranh đoạt, Diệp Thanh thu thập đặc biệt nhanh, đầy ắp.

Đương nhiên, ngoài ba người họ ra.

Thập Nhị Tổ Vu cũng đang ở trong Hỗn Độn, thu thập Hỗn Độn Kim Liên.

Bây giờ, họ đều là cảnh giới Thiên Đạo Nhị Chuyển.

Còn những người khác… đều ở trong Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn không an toàn!

Đợi thu xong một khu vực, Diệp Thanh lại nhanh chóng chuyển địa điểm.

Lần này, đối với Thần Ma của các thế giới khác.

Hắn cũng không còn mềm lòng nữa.

Có thể cướp thì cướp, Hỗn Độn Kim Liên dù sao càng nhiều càng tốt.

Diệt Thế Đại Kiếp sắp đến, không phải là lúc để lo lắng những chuyện đó.

Chuyên tâm nâng cao thực lực.

Đồng thời làm suy yếu thực lực của đối phương.

Bởi vì lúc đó, đám Thần Ma toàn bộ đều là kẻ địch!

"Không chỉ số lượng, chất lượng cũng được nâng cao, Đại Đạo không đợi được nữa rồi!" Diệp Thanh có phát hiện.

Trong lòng trở nên càng thêm cấp bách!

Hoàn toàn tiếp tục điên cuồng cướp đoạt Hỗn Độn Kim Liên, phàm là thấy Thần Ma đều cướp!

Trong một thời gian, rất nhiều Thần Ma gặp tai ương.

Các Thần Ma càng nghiến răng nghiến lợi, mỗi khi nhắc đến Diệp Thanh, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Đợi Hỗn Độn Kim Liên thu thập xong.

Chương 198

Diệp Thanh và Nữ Oa, lại trở về Hồng Hoang.

Tiếp tục bế quan!

Trong lúc Diệp Thanh bế quan, Tử Tiêu Cung!

"Đại Đạo không đợi được nữa, vậy xem hươu chết về tay ai!" Hồng Quân lão tổ vẻ mặt bình tĩnh.

Nói một cách nghiêm túc, ông đã chết một lần, nên khá bình tĩnh.

Lại không phải lần đầu.

Ông cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Có sự tự tin mạnh mẽ.

Thời Gian thế giới, Không Gian thế giới!

"Thời gian ngày càng gấp rút, cũng không biết khi nào mới có thể đưa Diệp Thanh về!" Hai vị Đại Đạo Tôn nảy ra cùng một suy nghĩ.

Có thể vượt qua Diệt Thế Đại Kiếp hay không, toàn bộ đều phụ thuộc vào dị số Diệp Thanh này!

Chính vì như vậy, họ mới gấp gáp như vậy.

Nếu không, đợi Diệt Thế Đại Kiếp đến, Diệp Thanh cũng chưa đến, chẳng phải là công cốc sao?

Không giống với hai đại thế giới.

Thiên Ma thế giới và ba đại thế giới khác.

Chỉ mong Diệt Thế Đại Kiếp mau đến, ba nghìn thế giới cùng nhau ra tay với Hồng Hoang.

Đánh nổ Hồng Hoang!

Giết chết Diệp Thanh và Bàn Cổ!

Như vậy, mới có thể giải mối hận trong lòng!

Còn về bản thân họ, sẽ không cử Thần Ma đi nữa, cũng không có Thần Ma nào dám đi, đều bị Hồng Hoang giết đến có bóng ma tâm lý!

Những Thần Ma đó cho rằng, lại đến Hồng Hoang.

Không khác gì tìm chết.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể đợi Diệt Thế Đại Kiếp.

"Chỉ đợi Diệt Thế Đại Kiếp lại đến, ba nghìn thế giới công phạt Hồng Hoang." "Xem ngươi làm sao chống đỡ được!" Ma Chi Đạo Tôn hung hăng nói, vẻ mặt càng vô cùng dữ tợn.

Ma Chi Pháp Tắc xung quanh, càng đang điên cuồng dao động, giống như sóng biển vỗ bờ, tầng tầng lớp lớp.

Thần Ma của Thiên Ma thế giới thấy quen không lạ.

Sau thất bại lần trước, Đạo Tôn thỉnh thoảng sẽ như vậy.

Lúc này, Hồng Hoang.

Một cỗ khí tức mạnh mẽ dâng lên!

Chính là hướng Thanh Liên Cư.

Khí tức mạnh mẽ dao động, lập tức thu hút sự chú ý của Tam Thanh.

"… Thiên Đạo Tam Chuyển!" Năm người chấn động không thôi, im lặng rất lâu.

Trước đây, thực lực không bằng.

Ít nhất cảnh giới đột phá nhanh hơn Diệp Thanh, có chút ưu thế.

Nhưng bây giờ ưu thế cũng không còn.

Thanh Liên Cư.

“Thập Nhị Tổ Vu, mau đến gặp ta!” Diệp Thanh truyền âm cho Thập Nhị Tổ Vu.

Bước vào cảnh giới Tam Chuyển, hắn chuẩn bị đến Băng Thiên thế giới.

Sau đó, lại cùng Phong Dương, Minh Thần, bái kiến sư tôn của họ.

Ba lần bốn lượt đến xâm phạm Hồng Hoang, sớm nên đến Băng Thiên thế giới bái phỏng.

Top mười đại thế giới hàng đầu, khóe miệng Diệp Thanh cong lên một nụ cười. … Băng Thiên thế giới.

Hủy Diệt Đạo Tôn đang ngồi xếp bằng ở trung tâm Băng Thiên thế giới.

“Đạo Tôn, đại sự không hay!” “Diệp Thanh của Hồng Hoang đến!” Đột nhiên, có một Hủy Diệt Thần Ma vội vàng, hét lớn.

Giọng nói đầy kinh hoảng.

Hủy Diệt Đạo Tôn mở mắt, đang chuẩn bị mở miệng nói.

Cảm nhận được trong Băng Thiên thế giới, một cỗ khí tức mạnh mẽ xông vào.

Diệp Thanh giáng lâm Băng Thiên thế giới.

Không hề che giấu.

Hiên ngang đến!

Không lâu sau, Diệp Thanh xuất hiện trước mặt Hủy Diệt Đạo Tôn, đứng sừng sững trong hư không.

Cùng có Thập Nhị Tổ Vu.

Còn những người khác, đều ở trong Hỗn Độn Châu.

Lần này, chỉ cần ra tay.

Hủy Diệt Thần Ma vừa nói chuyện, đã bị Diệp Thanh một kiếm chém giết tại chỗ.

"Diệp Thanh của Hồng Hoang." Phát hiện Diệp Thanh trước mặt, sắc mặt Hủy Diệt Đạo Tôn trầm xuống, trầm giọng nói.

Ông cũng không thấy lạ, dù sao Diệp Thanh có Hỗn Độn Châu, ông không cảm nhận được.

Đều là chuyện bình thường.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, xếp hạng trên Đại Đạo cũng cao hơn Hủy Diệt Pháp Tắc.

Top mười đại đạo, Hủy Diệt xếp cuối cùng.

Chỉ là, hành vi này của Diệp Thanh, khiến ông vô cùng phẫn nộ.

Đối phương kiêu ngạo như vậy, đều đánh đến tận sào huyệt rồi, sao không giận cho được?

"Bớt nói nhảm đi!" Diệp Thanh khinh thường nói.

Hắn nhìn quanh Băng Thiên thế giới.

Không khỏi tấm tắc khen ngợi.

So với mười thế giới hắn đánh nổ, Băng Thiên thế giới mạnh hơn rất nhiều.

Pháp tắc nồng đậm, hai bên không thể so sánh.

Thực lực của Thần Ma, cũng mạnh hơn nhiều.

Tiếc là, những thứ này hôm nay đều sẽ trở thành ảo ảnh.

Nghe vậy, Hủy Diệt Đạo Tôn tức giận, hoàn toàn hừ lạnh một tiếng.

“Đúng là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại tự đâm đầu vào!” Lời vừa dứt, vô tận Hủy Diệt Pháp Tắc cuồn cuộn, bao vây Diệp Thanh và Thập Nhị Tổ Vu.

Hủy Diệt Pháp Tắc bạo ngược, muốn xé nát thân thể Diệp Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, nhưng lại giống như gãi ngứa.

Cùng lúc đó, Hủy Diệt Đạo Tôn truyền ra Đại Đạo Chi Âm, triệu tập tất cả Hủy Diệt Thần Ma đến.

Băng Thiên thế giới trước trước, sau sau, tổn thất ba, bốn trăm Thần Ma, nhưng vẫn còn năm, sáu trăm.

Thực lực không hề yếu.

Lại ở trong Băng Thiên thế giới, thực lực được tăng phúc.

Lại thêm, Thiên Đạo Tam Chuyển đỉnh phong.

Ông không tin Diệp Thanh có thể lật trời!

Dù sao, hắn và Bàn Cổ cũng chỉ có hai người.

“Vu Chủ, có muốn bây giờ ra tay không.” Phát hiện bị Hủy Diệt Pháp Tắc bao vây, Thập Nhị Tổ Vu không hề lo lắng.

Ngược lại còn rục rịch.

Bây giờ, họ đều là Thiên Đạo Nhị Chuyển.

Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ, chém giết Thần Ma Thiên Đạo Tam Chuyển.

Đó là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vừa thấy Hủy Diệt Đạo Tôn, tự nhiên có lòng săn mồi, muốn thử một chút.

Diệp Thanh lại vẻ mặt bình tĩnh.

“Không vội, đợi Hủy Diệt Thần Ma đến đủ rồi nói sau, ta không

hy vọng, lại có cá lọt lưới.” Các đại thế giới khác thì thôi.

Băng Thiên thế giới phải trảm thảo trừ căn.

Chém cỏ không trừ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc lên!

Khả năng này tuy nhỏ, nhưng không thể hoàn toàn loại trừ.

Mặc dù hắn cũng không lo lắng, nhưng tuyệt đối an toàn cũng có thể giảm bớt phiền phức.

“Vâng.” Thập Nhị Tổ Vu chỉ có thể kiềm chế.

Hủy Diệt Đạo Tôn thấy vậy, trong lòng càng giận.

“Kẻ cuồng vọng, không biết chết là gì, thật sự cho rằng mình thiên hạ vô địch?” “Có thể sánh ngang với Bàn Cổ sao?” “Bàn Cổ, cuối cùng cũng chết dưới kế hoạch của Đại Đạo, huống chi là ngươi!” Dưới cơn phẫn nộ, Hủy Diệt Pháp Tắc bùng nổ.

Diệp Thanh lấy ra ba đại Hỗn Độn Chí Bảo, sẽ triệt tiêu Hủy Diệt Pháp Tắc.

Đặc biệt là Hủy Diệt Chi Kiếm, càng đang trực tiếp thôn phệ Hủy Diệt Pháp Tắc.

“Ta có thể noi gương Bàn Cổ.” “Nhưng không phải là Đại Đạo!” “Hôm nay, là ngày diệt vong của Băng Thiên thế giới, lời này là ta, Diệp Thanh nói.” Diệp Thanh nói.

Giọng điệu quả quyết lại kiên nghị.

Đồng thời, lại tràn đầy tự tin mạnh mẽ, bá khí mười phần.

Chương 199

Đánh nổ Băng Thiên thế giới.

Là mục đích của hắn đến đây.

Vừa thấy Hủy Diệt Chi Kiếm, đôi mắt Hủy Diệt Đạo Tôn đỏ lên.

Đó là chí bảo của Băng Thiên thế giới.

"Khẩu khí quá lớn, sợ gió lớn rách miệng, ngươi đến nộp mạng, trả lại Hủy Diệt Chi Kiếm cho Băng Thiên thế giới của ta." "Ta cũng phải cảm ơn ngươi." Hủy Diệt Đạo Tôn ha ha cười lớn.

Vô tận Hủy Diệt Pháp Tắc hội tụ, hình thành một thanh hắc sắc cự kiếm khổng lồ.

Chém về phía Diệp Thanh!

Năng lượng cuồng bạo tứ ngược, hung dũng chuyển động.

Diệp Thanh muốn đợi, nhưng ông sẽ không lãng phí.

Ông muốn dùng tốc độ nhanh nhất, chém giết Diệp Thanh.

Để tránh đêm dài lắm mộng!

Kiếm của Hủy Diệt Pháp Tắc sắc bén, chia đôi hư không, mục tiêu chính là Diệp Thanh!

"Ha ha!" Diệp Thanh cười lạnh một tiếng.

"Nếu đã vội đi chết như vậy, vậy ta không đợi nữa, tiễn ngươi một đoạn!" Hỗn Độn Châu dị động, từ trong đó rút ra vô cùng vô tận năng lượng, gia trì lên Hủy Diệt Chi Kiếm.

Hủy Diệt Pháp Tắc xung quanh, cũng bị Hủy Diệt Chi Kiếm hấp thu.

Uy lực tăng vọt!

Hủy Diệt Chi Kiếm đối đầu với kiếm của pháp tắc!

Cùng là Hủy Diệt Pháp Tắc, cùng một khí tức pháp tắc, nhưng trong cuộc tấn công của Diệp Thanh, có thêm một chút Lực Chi Pháp Tắc!

"Thập Nhị Tổ Vu, canh giữ bên ngoài, phàm là có kẻ tự tiện xông vào, toàn bộ giết chết!" Đối phó Băng Thiên thế giới, một mình hắn có tự tin, có thể đánh nổ nó.

Nguyên nhân đơn giản.

Trên tay hắn có Hủy Diệt Chi Kiếm!

Chỉ cần đánh nổ Băng Thiên thế giới, rút ra sức mạnh của Hủy Diệt bản nguyên.

Hủy Diệt Chi Kiếm cũng có thể sản sinh lột xác.

Lúc đó, thực lực sẽ có thay đổi lớn, lại đi gặp hai vị Đại Đạo Tôn cũng không muộn.

Đây cũng là kế hoạch của hắn!

Đồng thời, cũng thử thực lực của mình!

Cùng lắm là lúc quan trọng, để Thập Nhị Tổ Vu, bùng nổ một đòn chí mạng.

Lời vừa dứt.

Oanh!

Hai đạo tấn công tuyệt cường va chạm, bùng nổ ra khí tức pháp tắc vô cùng mạnh mẽ.

Hủy Diệt Pháp Tắc hội tụ thành đại dương!

Hai bên bất phân thắng bại.

Dù sao đây cũng là Băng Thiên thế giới, có Hủy Diệt bản nguyên chống đỡ!

"Tuân lệnh!" Đối thủ bị Diệp Thanh cướp mất, Thập Nhị Tổ Vu tuy không vui, nhưng cũng không còn cách nào.

Ai bảo là Vu Chủ, phải vô điều kiện tuân theo mệnh lệnh!

Thập Nhị Tổ Vu lui về phía xa, phòng có người đến gần, chỉ cần đến là trực tiếp chém giết.

Hủy Diệt Thần Ma đều không phải đối thủ!

Một bên, Diệp Thanh và Hủy Diệt Đạo Tôn.

Đánh đến trời long đất lở, nhật nguyệt vô quang.

"Hắn có Hỗn Độn Châu, năng lượng cũng vô cùng vô tận, so tiêu hao cũng không thể!" Hủy Diệt Đạo Tôn thầm nghĩ trong lòng.

Ngay sau đó, sắc mặt ông biến đổi.

Bởi vì, ông phát hiện sức mạnh của mình, đang dần dần suy yếu.

Ban đầu chậm, nhưng theo thời gian trôi đi, dường như đang dần dần tăng tốc, tốc độ tăng tốc cũng không nhanh, nhưng ông đã cảm nhận được.

Dấu hiệu không tốt.

"Hủy Diệt Chi Kiếm!" Ông không thể tin được nhìn về phía Diệp Thanh.

Trong một thời gian, trong lòng vạn phần phẫn nộ!

Hỗn Độn Chí Bảo của Băng Thiên thế giới, rơi vào tay người ngoài.

Vậy thì thôi.

Bây giờ bị người ngoài, dùng để đối phó Băng Thiên thế giới!

Quả thật là sỉ nhục lớn!

“Phát hiện rồi?

Nhưng ngươi có cách sao, chỉ có thể nhìn Hủy Diệt bản nguyên, bị ta từ từ rút ra.” Diệp Thanh vẻ mặt trào phúng nói.

Nói xong, liền không cho Hủy Diệt Đạo Tôn cơ hội nói nữa, lại một lần nữa xông lên, bùng nổ uy lực mạnh mẽ!

Vô cùng vô tận Hủy Diệt Pháp Tắc, đang điên cuồng tứ ngược.

Hủy Diệt Đạo Tôn phát hiện không sai.

Nhưng cũng đúng như Diệp Thanh nói, ông không có cách nào giải quyết.

Còn về cầu cứu ngoại giới?

Càng không thể.

Với thực lực hiện nay của Diệp Thanh, trừ phi là Đạo Tôn của top mười thế giới, nếu không ai đến cũng là nộp mạng.

Đạo Tôn của các thế giới khác, tạm thời đều không thể, rời khỏi thế giới của mình.

“Mặc kệ, liều mạng!” Không còn cách nào khác, chỉ có thể chọn liều mạng.

Không tiếc thiêu đốt thế giới bản nguyên!

Bên ngoài thế giới Băng Thiên trong hỗn độn, không ít Hỗn Độn Ma Thần đang đứng sừng sững.

Trận đại chiến kinh thiên động địa này đã sớm làm chấn động nơi đây, huống chi Diệp Thanh còn rêu rao như vậy, muốn không gây chú ý cũng khó.

“Trâu bò thật, trâu bò thật, một sinh linh Hồng Hoang thế mà dám

đánh vào thế giới Băng Thiên, đó là thế giới xếp hạng thứ mười đấy!" "Phen này tiêu đời rồi, Hủy Diệt Đạo Tôn chính là Thiên Đạo tam chuyển đỉnh phong, lại có bản nguyên Hủy Diệt làm chỗ dựa, giết hắn đâu có dễ dàng!" "Cũng đúng, hơn nữa thế giới Băng Thiên cũng xếp hạng thứ mười, một sinh linh Hồng Hoang mà dám ngạo mạn như vậy, chẳng khác nào nộp mạng." Đại bộ phận Thần Ma đều không xem trọng Diệp Thanh.

Ngoài lý do đó ra, còn có nguyên nhân từ bản thân hắn.

Bởi vì từ sau lần thứ ba Hỗn Độn xuất hiện Kim Liên, Diệp Thanh đối với các Thần Ma khác cũng chẳng hề nương tay, chỉ vì tranh đoạt Hỗn Độn Kim Liên!

Diệt Thế đại kiếp đã cận kề, lúc này còn cố kỵ gì nữa, thiên hạ đều là địch thì đã sao.

Nâng cao thực lực mới là chân lý vĩnh hằng!

"Kia không phải Phong Dương đạo hữu và Minh Thần đạo hữu sao?" Chúng Thần Ma phát hiện ra Phong Dương và Minh Thần.

Một kẻ nắm giữ Thời Gian, một kẻ nắm giữ Không Gian, xếp hạng thứ hai và thứ ba, mạnh hơn hạng nhất rất nhiều, đương nhiên thu hút cực nhiều sự chú ý.

Đám Thần Ma đều tiến lên chào hỏi, hai người cũng lần lượt đáp lễ, không hề có vẻ kiêu ngạo của đại Ma Thần.

"Minh Thần đạo hữu, Minh Nguyệt của thế giới Không Gian các ngươi hiện nay đi theo Diệp Thanh của Hồng Hoang, tàn sát Ma Thần chúng ta, tranh đoạt Kim Liên Hỗn Độn, chẳng lẽ không cần một lời giải thích sao?" Sau khi chào hỏi, có Ma Thần bất bình lên tiếng.

Minh Nguyệt bị Diệp Thanh dạy dỗ đến mức ngoan ngoãn, việc chém giết Ma Thần chỉ là chuyện nhỏ, tranh đoạt Kim Liên đương

nhiên cũng có phần của nàng.

"Giải thích?

Minh Nguyệt đã không còn liên quan gì đến thế giới Không Gian của ta, giờ nàng là sinh linh Hồng Hoang.

Nếu có vấn đề, các ngươi cứ việc tới Hồng Hoang mà lý luận, đương nhiên cũng có thể tới thế giới Không Gian của ta." Minh Thần nhàn nhạt liếc mắt một cái, giọng điệu không lạnh không nóng nhưng ý tứ rất rõ ràng: Không phục thì cứ việc tìm ta!

Tên Ma Thần kia nghe vậy liền im bặt.

Dù là thế giới Không Gian hay Hồng Hoang, hắn đều không dám đắc tội, thôi thì cứ thành thật nhận thua vậy.

"Hai vị đạo hữu, không biết các vị nhìn nhận thế nào về trận đại chiến này?" Có Ma Thần đặt câu hỏi.

Nhất thời, ánh mắt của chúng Thần Ma đều tập trung lên người Phong Dương và Minh Thần.

Trước sự chú ý của đám đông, Phong Dương thản nhiên lên tiếng: "Thực lực ta thấp kém, nhìn không thấu.

Nhưng theo những gì ta biết về Diệp Thanh đạo hữu, hắn chưa bao giờ làm việc gì mà không nắm chắc." Lời nói tuy không quá rõ ràng nhưng ý tứ lại cực kỳ hiển nhiên: Hắn có lòng tin vào Diệp Thanh!

Diệp Thanh đã đánh vào thế giới Băng Thiên thì mục đích chắc chắn là để đập nát nơi đó.

Đám Thần Ma lâm vào trầm mặc.

"Diệt Thế đại kiếp sắp tới, Hồng Hoang là cừu địch của Hỗn Độn Ma Thần chúng ta, không biết thái độ của hai vị thế nào?" Hai đại thế

giới Thời Không mạnh nhất đương nhiên biết rõ thái độ của đối phương.

"Ta chỉ là một đệ tử, sao có thể nhìn thấu tâm tư của sư tôn?" Hai vị Thần Ma cười mà không nói, nhanh chóng rời đi để tiến vào thế giới Băng Thiên.

Các Thần Ma khác sợ hãi, nhưng bọn họ thì không.

"Nếu thuận lợi, lần này Diệp Thanh đạo hữu có thể trở về cùng chúng ta rồi," Phong Dương nói.

"Tự tin vậy sao?

Ngươi không sợ hắn thất bại, bị Hủy Diệt Đạo Tôn giết chết à?" Minh Thần nghi vấn.

Thời gian nàng tiếp xúc với Diệp Thanh chưa lâu, có suy nghĩ này cũng không lạ.

"Vậy cứ chống mắt mà xem!" Phong Dương cười cười không giải thích nhiều.

Hai đại Ma Thần không tiến lại quá gần mà chỉ đứng từ xa quan sát.

Tu vi của họ mới chỉ là Thiên Đạo nhị chuyển, nếu bị cuốn vào dư chấn thì chết lúc nào không biết.

Ngoài ra, ngay cả Hồng Quân cũng đang chú ý trận chiến này!

Hồng Quân Đạo Tổ đương nhiên hy vọng Diệp Thanh thắng.

Các Đạo Tôn khác cũng không ngoại lệ, dù đều là Hỗn Độn Ma Thần nhưng vẫn có sự phân biệt giữa ba ngàn Thần Ma.

Chuyện của thế giới Băng Thiên chẳng liên quan gì đến họ, họ chỉ quan tâm đến an nguy của chính mình.

Chương 200

Những Ma Thần có thù oán với Diệp Thanh như Ma Chi Đạo Tôn thì mong Hủy Diệt Đạo Tôn giết chết hắn.

Thế nhưng, tâm tình bọn họ ngày càng nặng nề vì Hủy Diệt Đạo Tôn đã rơi vào thế hạ phong.

Mặc dù lão đang thiêu đốt bản nguyên thế giới nhưng vẫn không phải là đối thủ của Diệp Thanh.

Hủy Diệt Chi Kiếm đang không ngừng rút lấy lực lượng bản nguyên, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thực lực của lão.

Bên này yếu đi, bên kia mạnh lên, thắng bại đã định!

Còn đám Ma Thần Hủy Diệt tầm thường thì chẳng có tác dụng gì, đã bị Thập Nhị Tổ Vu chém giết sạch sẽ.

Trong nỗi sợ hãi cái chết, không ai là không sợ hãi cả.

"Khốn kiếp!" Hủy Diệt Đạo Tôn phẫn nộ, nhưng chỉ phẫn nộ thôi thì không có tác dụng gì, lão chỉ đang phát tiết sự không cam lòng.

"Không còn cách nào khác..." Đôi mắt Hủy Diệt Đạo Tôn trở nên tàn lệ khi cảm nhận cái chết đang đến gần.

Kế sách hiện giờ chỉ còn một đường duy nhất: Đồng quy vu tận với Diệp Thanh!

Nếu lão phải chết thì cũng không để đối phương sống yên, bản nguyên Hủy Diệt càng không thể để hắn đoạt được.

Ngay lập tức, Hủy Diệt Chi Kiếm run rẩy dữ dội.

"Không ổn!" Diệp Thanh nhận ra điều bất thường, lập tức triệu hồi Thập Nhị Tổ Vu vào trong Hỗn Độn Châu.

Sắc mặt Phong Dương và Minh Thần cũng đại biến!

Ngay trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, họ cảm thấy một luồng sức mạnh cưỡng ép kéo mình đi.

Diệp Thanh đã ra tay!

Sau khi thu hai người vào Hỗn Độn Châu, một luồng quy tắc hủy diệt vô cùng cường đại bùng nổ điên cuồng!

Hủy Diệt Đạo Tôn muốn tự bạo bản nguyên để chết cùng Diệp Thanh!

"Chết đi cho ta!" Gương mặt lão vặn vẹo đầy điên cuồng, bản nguyên Hủy Diệt bắn ra khắp nơi.

Một tiếng nổ vang trời dậy đất, quy tắc hủy diệt quét qua, thôn phệ mọi thứ xung quanh.

Bên ngoài thế giới Băng Thiên, khí hỗn độn cuộn trào, những Ma Thần đứng gần đều bị tiêu diệt ngay lập tức, ngay cả cơ hội thở cũng không có, huống chi là Thần Ma bên trong thế giới.

Toàn bộ bị quét sạch!

Ngay khi dẫn nổ bản nguyên, ý thức của Hủy Diệt Đạo Tôn cũng lập tức tiêu tán.

Bên trong thế giới Băng Thiên giờ chỉ còn là một mảnh tử khí, duy nhất một thanh đại kiếm đen kịt đang điên cuồng thôn phệ những tàn dư của quy tắc hủy diệt sau vụ nổ.

Đó chính là Hủy Diệt Chi Kiếm.

Theo thời gian, khí tức của nó ngày càng cường đại, cuối cùng phát ra một luồng hắc quang cùng những tiếng kiếm reo chói tai.

Hủy Diệt Chi Kiếm dường như đã lột xác.

Lúc này, một bóng người xuất hiện bên cạnh thanh kiếm và nắm lấy nó.

Đó không phải Diệp Thanh thì còn ai vào đây nữa?

"Lão già này, quyết đoán đấy!" Diệp Thanh lạnh lùng hừ một tiếng.

Khi Hủy Diệt Đạo Tôn tự bạo, hắn cũng đã lập tức trốn vào Hỗn Độn Châu, nếu không uy lực của vụ nổ đủ để hắn tan thành mây khói.

Dù sao đó cũng là bản nguyên tích lũy vô số năm của thế giới hạng mười, không phải chuyện đùa.

May mắn thay có Hỗn Độn Châu bảo hộ.

Đây là pháp bảo cộng sinh của Hỗn Độn Lão Tổ, xếp hạng thứ tư trong các quy tắc hỗn độn, đủ sức chống đỡ vụ nổ bản nguyên.

Dù vậy, Hỗn Độn Châu cũng bị ảnh hưởng và chịu tổn thương nhất định, cần thời gian để tu phục.

Nhưng không sao, còn người là còn hy vọng, không giống lão già kia đã hoàn toàn thăng thiên.

Thu hồi suy nghĩ, Diệp Thanh tập trung vào Hủy Diệt Chi Kiếm.

"Nó dường như đã lột xác." Nhìn thanh kiếm, hắn cảm nhận được sự thay đổi bên trong và không khỏi vui mừng.

Hủy Diệt Đạo Tôn tự bạo là thật, nhưng Hủy Diệt Chi Kiếm cũng hấp thu được rất nhiều, việc lột xác nằm trong dự liệu.

Chỉ là không biết uy lực hiện tại thế nào thôi.

"Đáng tiếc, nếu là bản nguyên hoàn chỉnh thì nó còn khủng bố hơn nữa," Diệp Thanh thầm tiếc nuối.

Nhưng dù sao mục tiêu tiêu diệt thế giới Băng Thiên cũng đã hoàn

thành.

Xem ra các Đạo Tôn trong top 10 đều không phải hạng vừa, hành vi quả đoạn hơn hẳn đám Đạo Tôn hạng thấp, phải cẩn thận hơn mới được.

Thế giới Thời Gian và Không Gian xếp hạng hai, ba lại càng khó lường và khó đối phó hơn.

Dựa trên những gì họ đã làm thì có vẻ không có ác ý, nhưng vạn sự không có gì là tuyệt đối!

Nghĩ đoạn, hắn thả Phong Dương và Minh Thần ra ngoài.

"Diệp Thanh đạo hữu, đa tạ ơn cứu mạng!" Vừa ra ngoài, cả hai liền lên tiếng cảm tạ.

Với thực lực của họ, dưới vụ nổ bản nguyên chắc chắn không thể sống sót.

Nếu không có Diệp Thanh ra tay đưa vào Hỗn Độn Châu thì họ đã sớm tan thành tro bụi rồi.

Vì vậy, lời cảm ơn này là chân tâm thực ý.

"Chuyện nhỏ thôi, dù sao các ngươi cũng từng giúp ta, coi như đây là quà đáp lễ," Diệp Thanh thản nhiên nói.

Việc họ báo tin Ma Thần xâm lược cũng đã phát huy tác dụng!

Hai người không khách sáo nữa, nhìn quanh cảnh tượng tan hoang mà không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thế giới Băng Thiên xếp hạng mười mà giờ biến thành thế này, không còn một tia sinh cơ.

Đây là lần đầu tiên họ thấy một Đạo Tôn tự bạo bản nguyên để tự diệt, sự chấn động trong lòng là không thể diễn tả.

“Hai vị, nếu không có việc gì thì ta đi trước đây,” Diệp Thanh không muốn ở lại lâu, lập tức rời đi.

“Diệp Thanh đạo hữu!” Hai người giật mình vội vàng đuổi theo.

Nhiệm vụ mang Diệp Thanh về gặp sư tôn vẫn chưa hoàn thành mà!

Bên ngoài thế giới Băng Thiên, tình hình cũng chẳng khá hơn là mấy, một mảnh tử tịch.

Tuy nhiên vì ở trong hỗn độn vô tận nên tốc độ phục hồi sẽ nhanh hơn một chút, ước chừng mất hơn vạn năm, còn bản thân thế giới Băng Thiên thì coi như xong đời.

Phong Dương và Minh Thần đuổi kịp Diệp Thanh, lại nhắc lại chuyện cũ với vẻ khẩn thiết.

“Cứ từ từ, không cần gấp,” Diệp Thanh lại chẳng hề vội vã.

Trước khi gặp hai đại Đạo Tôn, hắn phải tiếp tục nâng cao thực lực.

Trên đường đi, kẻ nào dám đối địch với hắn, hắn sẽ đập nát hết!

Hai người đành bất lực.

Quyền chủ động nằm trong tay Diệp Thanh, huống chi hắn vừa cứu mạng họ, họ chỉ có thể chờ đợi.

Chờ đợi bao nhiêu năm rồi, thêm một chút cũng chẳng sao.

Thế là hai người cứ lẽ đẽo bám theo Diệp Thanh như hai cái đuôi.

Thấy hai gã đàn ông cứ bám đuôi mình mãi, Diệp Thanh cảm thấy không thoải mái nên thả Minh Nguyệt và Diệp Liên ra ngoài.

Nữ Oa, Thường Hi và Hi Hòa vẫn đang bế quan.

Dọc đường, những thế giới đối địch đều gặp họa.

Lần này không chỉ dừng lại ở việc đập nát mười thế giới như lần trước.

Việc thế giới Băng Thiên bị hủy diệt đã tạo ra một cơn bão trong ba ngàn thế giới.

Tất cả Thần Ma đều kinh ngạc không thốt nên lời, đi kèm với đó là sự sợ hãi tột độ.

Đó là thế giới Băng Thiên đấy!

Không phải mấy cái thế giới tép riu phía trước!

Trong ba ngàn đại đạo, mười đại quy tắc có địa vị chí cao vô thượng, vậy mà giờ đến cả thế giới Băng Thiên cũng bị đập nát, thì trong hỗn độn này còn ai ngăn nổi Diệp Thanh của Hồng Hoang nữa?

Chẳng lẽ ba ngàn thế giới phải chịu nhục để Hồng Hoang đè đầu cưỡi cổ sao?

Nhiều Ma Thần đã tìm đến các đại thế giới khác để thỉnh cầu mười đại thế giới hàng đầu liên thủ giết chết Diệp Thanh.

Không thể để hắn tiếp tục lộng hành, nếu không thì mặt mũi của ba ngàn Ma Thần biết để vào đâu?

Hơn nữa việc hắn tranh đoạt Kim Liên Hỗn Độn thực sự là chuyện không thể nhẫn nhịn được nữa.

Có thể nói Diệp Thanh đã phạm vào sự phẫn nộ của đám đông!

Những kẻ thù của hắn càng tích cực hô hào thảo phạt.

Đáng tiếc là các Đạo Tôn thế giới Thời Không đều đóng cửa không tiếp, ngay cả Ngũ Hành Đạo Tôn và Sinh Mệnh Đạo Tôn cũng tránh mặt.

Chỉ có Ma Chi Đạo Tôn và một số khác đồng ý và bắt đầu lên kế hoạch, chuẩn bị dồn toàn lực cho một trận chiến sinh tử, mở màn sớm

cho Diệt Thế đại kiếp!

Nhất thời, phong vân lại nổi lên!

Lúc này, Diệp Thanh trên đường đi không hề nương tay, kẻ nào đối đầu với hắn đều bị tiêu diệt sạch.

Thập Nhị Tổ Vu được dịp đánh đấm thỏa thích!

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất cũng được Diệp Thanh thả ra để rèn luyện.

Những thế giới Thần Ma yếu kém không có gì nguy hiểm, rèn luyện sẽ giúp họ tăng thực lực, dù sao Diệt Thế đại kiếp thì ai trong Hồng Hoang cũng có trách nhiệm!

Phong Dương và Minh Thần đi theo lâu dần cũng thành chai sạn, không còn cảm giác gì nữa.

Dù cùng là ba ngàn thế giới nhưng chẳng liên quan gì đến thế giới Thời Không, đập thì đập thôi, tâm thái họ đã trở nên dửng dưng.

Đại đạo vô tình, cứ lo cho mình trước đã.

Lại thêm một thế giới bị đập nát, Thập Nhị Tổ Vu trở về với vẻ mặt phấn chấn.

"Sướng, quá sướng!" "Mấy cái thế giới này yếu quá, chẳng có chút tính khiêu chiến nào cả," họ lại than thở đầy tiếc nuối.

Những thế giới nhỏ yếu Diệp Thanh còn lười ra tay, cứ giao hết cho Thập Nhị Tổ Vu.

Dọc đường đi không biết đã có bao nhiêu thế giới bị phá hủy.

"Nếu chưa thấy đã tay thì lát nữa sẽ có trò hay cho các ngươi đánh thỏa thích," Diệp Thanh nhàn nhạt cười nói.

"Diệp Thanh đạo hữu, ý ngươi là sao?" Phong Dương và Minh

Thần ngẩn ra, không hiểu ý hắn.

Chương 201

Vừa mới đập nát một thế giới, làm gì có trận chiến nào nhanh đến thế?

Diệp Thanh cười mà không nói.

Với cảnh giới cao nhất hiện tại, hắn đã sớm phát hiện ra ở phía xa trong hỗn độn có một đám Thần Ma đang tụ tập, nhiều hơn hẳn lần trước, gần như gấp bội, trong đó có mười vị Thiên Đạo tam chuyển, còn các cấp bậc khác thì nhiều vô số kể, đen kịt một mảnh không đếm xuể.

Hỗn độn dường như cũng đang run rẩy.

Rất nhanh, đám Thần Ma đã xuất hiện trước mặt Diệp Thanh, bao vây bọn họ từ mọi phía.

Một vùng không gian hỗn độn bị Thần Ma chiếm cứ, tạo thành một biển Thần Ma mênh mông.

Nhìn số lượng Thần Ma không đếm xuể, Phong Dương và Minh Thần rùng mình.

Nhiều Thần Ma thế này, ước chừng các thế giới như Thiên Ma và Âm Dương đã dốc toàn lực xuất động!

Bọn họ điên rồi sao?

Diệt Thế đại kiếp sắp đến nơi rồi mà còn muốn giết Diệp Thanh lần nữa, chẳng lẽ không đợi nổi nữa à?

"Thật là không sợ chết!" Diệp Thanh nhìn đám Thần Ma, sắc mặt vẫn thản nhiên như cũ.

Đám Thần Ma không thèm đáp lời, đơn giản là không muốn phí

lời.

Ngay khi xuất hiện, chúng lập tức bùng phát khí tức cường hãn từ mọi phía và lao lên!

Đủ loại quy tắc lực lượng đan xen dọc ngang.

"Điên rồi!" Phong Dương và Minh Thần biến sắc.

Thế nhưng không có ai trả lời họ, đáp lại chỉ là những đòn tấn công quy tắc vô tận, khiến cả vùng hỗn độn như bị xé rách.

Khí tức khủng bố nổ tung!

"Vào Hỗn Độn Châu!" Diệp Thanh thu hết mọi người vào trừ Thập Nhị Tổ Vu.

Ngay lập tức, một tiếng ù vang dữ dội, Thập Nhị Tổ Vu lập tức kết trận, hiện ra Bàn Cổ chân thân đỉnh thiên lập địa, như muốn xé toạc cả hỗn độn.

Thập Nhị Tổ Vu hiện nay đều là Thiên Đạo nhị chuyển, nên Bàn Cổ chân thân này từ kích thước đến khí tức đều mạnh hơn trước rất nhiều!

Thậm chí đã bắt đầu mang theo một chút thần vận của Bàn Cổ thực sự.

Dù sao Bàn Cổ năm xưa cũng chỉ ở cảnh giới Thiên Đạo ngũ chuyển.

Bàn Cổ chân thân của Thập Nhị Tổ Vu hiện nay có thể sánh ngang với tam chuyển đỉnh phong, khí thế vô cùng kinh người.

Thân thể và Bàn Cổ Phủ dường như đã ngưng tụ thành thực chất, chẳng khác gì Bàn Cổ thật!

Áp lực từ Bàn Cổ chân thân khiến đám Thần Ma run rẩy, như thể đang đối diện với Bàn Cổ thực sự, huyết mạch trong người bọn chúng

sôi trào!

"Bàn Cổ!" Chúng Thần Ma đồng thanh hô lên, động tác có chút trì hoãn nhưng không hề dừng lại.

Lần này bọn chúng đã hạ quyết tâm phải giết bằng được Diệp Thanh, không thể để hắn tiếp tục lộng hành!

Một mất một còn!

Cùng lúc đó, Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên xoay tròn, lực tịnh hóa lan tỏa, hạn chế pháp lực của đa số Ma Thần.

"Giết!" Hủy Diệt Chi Kiếm bùng nổ!

Quy tắc hủy diệt cuồng bạo tàn phá, thu hoạch từng sinh mạng Ma Thần.

Sau khi thôn phệ phần lớn bản nguyên hủy diệt, uy lực của nó đã khác xưa, vô hạn tiếp cận Bàn Cổ Phủ.

Bên kia, Bàn Cổ chân thân cũng đang đại khai sát giới!

Một phủ vung ra tạo thành một khe rãnh hỗn độn, Ma Thần trên đường đi đều bị tiêu diệt sạch, giống như một cỗ máy gặt sinh mạng.

Hỗn Độn Ma Thần yếu ớt như gà chó, không có sức chống đỡ, thế nhưng bọn chúng vẫn lao lên không ngớt, dùng mạng để đổi mạng, thề không giết được Diệp Thanh và Thập Nhị Tổ Vu thì không thôi.

Kế hoạch của Ma Chi Đạo Tôn rất đơn giản: dùng chiến thuật xa luân!

Bàn Cổ chân thân không thể duy trì được bao lâu, còn Hỗn Độn Châu của Diệp Thanh sau vụ nổ bản nguyên chắc chắn cũng bị tổn thương.

Chỉ cần tiêu hao hết năng lượng của họ, cả hai sẽ không còn đáng ngại, lúc đó sẽ như cá nằm trên thớt, mặc người chém giết.

Phải thừa nhận là kế hoạch này rất khá, chỉ có điều lão đã tính sai thực lực thực sự của Diệp Thanh và Bàn Cổ chân thân!

Giết sạch đám Ma Thần này thì năng lượng của họ vẫn chưa cạn kiệt.

Thế là một cuộc đồ sát một chiều diễn ra, máu Ma Thần nhuộm đỏ hỗn độn, xác chết chất thành đống.

Nếu để ý kỹ sẽ thấy xác chết Ma Thần đang dần biến mất, bị khí hỗn độn thôn phệ.

Là Đại Đạo đang giở trò!

Máu thịt Ma Thần cũng có ích cho Đại Đạo, giúp nó phục hồi nhanh hơn.

Dù thực lực từng con Ma Thần không đồng nhất nhưng số lượng lại cực lớn.

Trận chiến không biết đã kéo dài bao lâu, cuối cùng Bàn Cổ chân thân cũng không trụ nổi nữa, nhưng Diệp Thanh vẫn khí thế bừng bừng.

Đám Ma Thần đã tổn thất hơn một nửa, thấy vậy chúng bắt đầu sợ hãi, nảy sinh ý định rút lui.

Những kẻ ở vòng ngoài bắt đầu chuồn mất, dần dần đám Ma Thần không bị giết cũng chạy sạch.

Giữa vùng hỗn độn giờ chỉ còn lại Diệp Thanh đứng sừng sững.

Mùi máu tanh nồng nặc khiến tinh thần hắn trở nên phấn chấn, cảm giác thật sảng khoái.

"Xác chết Ma Thần đâu hết rồi..." Đột nhiên Diệp Thanh nhận ra điều bất thường.

Lúc chiến đấu quá tập trung nên hắn không để ý, giờ mới thấy xác

chết đều bị thôn phệ sạch.

Hắn lập tức hiểu ra Đại Đạo đứng sau chuyện này.

"Mẹ kiếp, hóa ra lão tử giết Ma Thần là để làm công không cho Đại Đạo à?" Diệp Thanh lập tức bực mình, muốn thu hồi xác chết nhưng không được, vì cứ hễ hắn định thu thì chúng lại biến mất, bị Đại Đạo nuốt chửng.

"Đệt mẻ nó!" Diệp Thanh không kìm được mà chửi đổng!

Cái thằng Đại Đạo chó chết này dám chơi chiêu đó, chẳng làm gì mà lại nẫng tay trên xác chết để khôi phục thực lực, chờ thời gian tới sẽ mở ra Diệt Thế đại kiếp để đối phó Hồng Hoang.

Diệp Thanh cảm thấy mình bị gài bẫy, sớm biết vậy thì đánh đấm gì cho mệt, đi thẳng cho xong.

"Mẹ nó chứ," Diệp Thanh càng nghĩ càng bực, thế là hắn quyết định quay về Hồng Hoang.

Hỗn Độn Châu bị tổn thương nên phải về tu sửa trước, sau đó mới đi gặp hai đại Đạo Tôn mới là an toàn nhất.

Vốn định đi luôn, nhưng kế hoạch không đuổi kịp thay đổi, chuyện xảy ra ở thế giới Băng Thiên khiến hắn buộc phải về Hồng Hoang trước.

Để về nhanh nhất, hắn đi một mình.

Vừa về tới Hồng Hoang, hắn thả Phong Dương và Minh Thần ra rồi đi bế quan.

Hai người tuy sốt ruột nhưng cũng chỉ biết chờ đợi, may mà Diệp Thanh đã hứa sau khi tu sửa Hỗn Độn Châu xong sẽ đi cùng họ.

Tam Thanh muốn gặp hắn cũng bị từ chối thẳng thừng, lúc này Diệp Thanh không có thời gian để lôi thôi, nâng cao thực lực mới là

chính đạo.

Diệp Thanh rời khỏi Thanh Liên Cư, tiến vào sâu trong hỗn độn để bế quan, nơi đó khí hỗn độn nồng đậm nhất.

Bế quan không quản thời gian, chớp mắt đã qua mấy vòng luân hồi.

"Cuối cùng cũng tu sửa xong." Sau bao nhiêu năm không ngừng thôn phệ khí hỗn độn, Hỗn Độn Châu đã hoàn toàn phục hồi thành Hỗn Độn Chí Bảo hoàn chỉnh.

Dù nó không phải là chí bảo công kích như Hủy Diệt Chi Kiếm nhưng lại là căn bản để hắn an thân lập mệnh.

Từ hỗn độn trở về Thanh Liên Cư, Diệp Thanh gọi Athena tới hỏi: "Trong lúc ta bế quan, Hồng Hoang có xảy ra chuyện gì không?" Những người khác đều bế quan trong Hỗn Độn Châu, chỉ có Athena ở lại trông coi Thanh Liên Cư.

"Bẩm chủ nhân, những năm qua Hồng Hoang không có đại sự gì, chỉ có Tam Thanh lần lượt đột phá Thiên Đạo tam chuyển," Athena thành thật báo cáo.

Còn chuyện nàng tiếp xúc với Zeus thì nàng không nói, chỉ lộ ra vẻ hơi thấp thỏm.

Đối với những tâm tư nhỏ nhặt của Athena, Diệp Thanh nhắm một mắt mở một mắt, đại kiếp sắp đến rồi, mấy chuyện vặt vãnh này hắn không rảnh quản.

"Năm lão già đó cũng đột phá rồi sao?" Diệp Thanh hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng thấy bình thường, năm người họ đột phá là trong dự liệu.

Nữ Oa trong lúc tu sửa Hỗn Độn Châu cũng đã bước vào Thiên Đạo tam chuyển.

“Tam Thanh đều đột phá, vậy còn Hồng Quân...” Diệp Thanh thầm nghĩ.

Hồng Quân là tiên thiên thần thai của hỗn độn, là thủy tổ của Tiên đạo xếp hạng thứ năm, thực lực đáng sợ thế nào là điều ai cũng biết.

Năm xưa bị thương mà vẫn tồn tại đến tận bây giờ, lại thêm việc hợp nhất Hồng Hoang mang lại lợi ích cực lớn, không chừng lão đã hoàn toàn khôi phục, thậm chí còn tiến xa hơn.

Đại Đạo ở ngoài sáng, Hồng Quân ở trong tối, không thể không đề phòng.

“Lui xuống đi.” Athena vừa lui ra thì Phong Dương và Minh Thần đã vội vã chạy vào.

Hai gã này gần như canh chừng ở Thanh Liên Cư, vừa thấy Diệp Thanh về là xông tới ngay.

“Diệp Thanh đạo hữu, lần bế quan này đã tu sửa xong Hỗn Độn Châu chưa?” Hai người sốt ruột hỏi.

Diệp Thanh nhìn điệu bộ của họ mà cạn lời, hai đại Đạo Tôn giục dữ vậy sao?

“Hai vị yên tâm, ta sẽ sắp xếp rồi đi cùng các ngươi.” Hắn xua tay bảo Athena tiễn khách.

“Vậy lần này Diệp Thanh đạo hữu phải giữ lời đấy!” Hai người như trút được gánh nặng.

Đưa Diệp Thanh đi gặp sư tôn thực sự là một nhiệm vụ khó khăn vô cùng, giờ có được lời khẳng định họ mới yên tâm rời đi nhưng vẫn đứng đợi bên ngoài Thanh Liên Cư.

Vừa lúc họ đi, Nữ Oa bước ra từ Hỗn Độn Châu.

“Diệp Thanh, chàng định đi cùng họ thật à, hơn nữa...” Nói đến

đây, nàng thấy Minh Nguyệt đứng bên cạnh nên lại nuốt lời vào trong.

Minh Nguyệt bình thản nhìn nàng, bao nhiêu năm qua nàng đã sớm bị đồng hóa rồi.

Thân phận Ma Thần Không Gian nàng không quên, nhưng giờ nàng toàn tâm toàn ý coi mình là Vu Hậu của Diệp Thanh, lo nghĩ cho hắn.

"Theo những gì ta biết về sư tôn, gọi chàng tới chắc chắn là vì chuyện Diệt Thế đại kiếp.

Là địch hay bạn, ta nghiêng về phía sau hơn," Minh Nguyệt nêu ý kiến của mình và giải thích thêm một số lý do.

Nghe xong, Nữ Oa và những người khác đều lâm vào trầm tư.

"Dù là địch hay bạn, chuyến này ta nhất định phải đi.

Nếu họ có ác ý, ta cũng không cần sợ, ta có đủ sức tự vệ," Diệp Thanh cực kỳ tự tin.

Trong thời gian tu sửa Hỗn Độn Châu, hắn cũng không hề đứng yên một chỗ, dù chưa bước sang tầng thứ mới nhưng với ba đại Hỗn Độn Chí Bảo trong tay, đặc biệt là Hủy Diệt Chi Kiếm đã vô hạn tiếp cận Bàn Cổ Phủ, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Đối mặt với Ma Thần Thiên Đạo tứ chuyển hắn cũng chẳng ngại.

Theo tính toán của hắn, hai vị Đạo Tôn Thời Không có lẽ ở Thiên Đạo tứ chuyển, họ có bản nguyên thế giới, nhưng hắn cũng có Hỗn Độn Châu!

Đó cũng là lý do hắn nhất quyết phải tu sửa nó.

Hơn nữa còn có Thập Nhị Tổ Vu ở đây, sợ gì chứ?

Chương 202

Diệp Liên lên tiếng hỏi: "Anh trai, giờ anh mạnh cỡ nào rồi?" "Đối phó với Ma Thần Thiên Đạo tứ chuyển chắc không thành vấn đề," Diệp Thanh thản nhiên đáp.

Đám nữ nhân nghe vậy đều kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng năm xưa Đại Đạo bày kế để ba ngàn Ma Thần vây công Bàn Cổ, trong số đó trừ Bàn Cổ ra thì những kẻ đạt Thiên Đạo ngũ chuyển chỉ đếm trên đầu ngón tay, tứ chuyển cũng không tới một trăm vị.

Nghĩa là giờ Diệp Thanh có thể lọt vào top 100 của ba ngàn Ma Thần.

Mà những kẻ đó đều là nhờ Đại Đạo ưu ái, tu hành vô số năm mới đạt được cảnh giới đó, còn Diệp Thanh tu luyện bao lâu chứ?

Thực lực của hắn quả thực nghịch thiên!

"Anh trai giỏi quá!" Diệp Liên phấn chấn reo lên.

Anh nàng giỏi thì nàng cũng được nở mày nở mặt, đi đâu quậy phá cũng chẳng ai dám làm gì.

Thường Hi và Hi Hòa thì nhìn hắn với ánh mắt sùng bái.

Nhìn xem, người đàn ông của họ đấy!

May mà có Diệp Liên ở đây, không thì hai nàng lại đòi sinh con cho hắn rồi.

Sau đó, Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề biết tin Diệp Thanh xuất quan cũng tới bái kiến.

Chỉ có Diệp Thanh và Nữ Oa tiếp họ, những người khác vẫn ở

trong Hỗn Độn Châu.

Khi biết Diệp Thanh định tới hai thế giới Thời Không, năm người họ đều kinh ngạc.

“Diệp Thanh đạo hữu, xin hãy cân nhắc kỹ!

Hai thế giới đó đều là Ma Thần lâu đời, không phải chuyện đùa, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao,” năm người đều lên tiếng nhắc nhở.

Đây là những lời chân thành, bởi trong Diệt Thế đại kiếp, tất cả họ đều ngồi chung một thuyền, Diệp Thanh mà có chuyện gì thì thực lực Hồng Hoang sẽ giảm sút, bất lợi cho việc ứng kiếp.

“Ha ha,” Diệp Thanh cười nhạt, “Cứ yên tâm, các ngươi chết hết thì ta vẫn sống khỏe.” Cũng chỉ vào lúc này năm lão già này mới có chút thật lòng.

Hắn sở dĩ đợi ở đây là vì có chuyện muốn nói với họ.

“Ngươi...” Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, tính tình lão vẫn thối như cũ và chẳng nhìn rõ hình thế gì cả.

Lão Tử phản ứng nhanh hơn, lập tức giữ lão lại.

“Diệp Thanh đạo hữu, chuyện này thật sự đã quyết định rồi sao?” Lão Tử hỏi lại một lần nữa đầy thận trọng.

Diệp Thanh lạnh lùng hừ một tiếng: “Nói thừa, ta làm việc còn cần hỏi ý kiến các ngươi chắc?

Lo cho mình trước đi!” “Ta đặc biệt đợi ở đây là để nói với các ngươi một chuyện,” Diệp Thanh nhàn nhạt nói, rồi hắn không nói bằng lời mà dùng phương thức truyền âm.

Sau khi nghe xong, Diệp Thanh đưa Nữ Oa rời khỏi Thanh Liên Cư, để lại năm người với gương mặt đầy chấn kinh.

“Diệp Thanh, chàng vừa truyền âm gì cho sư huynh ta vậy, ta thấy

biểu cảm của họ lạ lắm," Nữ Oa tò mò hỏi.

Khi đó Diệp Thanh không nói ra mà dùng truyền âm, khiến nàng thấy kỳ quái.

"Nàng thật sự muốn biết sao?" Diệp Thanh liếc nhìn nàng một cái.

Chuyện về Tam Thanh thực ra rất đơn giản, liên quan đến Hồng Quân Đạo Tổ, hắn muốn họ đề phòng một chút, còn những chuyện khác hắn không nói nhiều.

Sở dĩ nói vào lúc này là vì hắn không biết chuyến đi này có kịp trở về trước đại kiếp không.

Đại Đạo đang rất sốt ruột rồi!

Vả lại Tam Thanh và Tây Phương nhị thánh cũng giống như hắn, đều là hậu thiên sinh linh, còn Hồng Quân là tiên thiên thần thai, hai bên vốn dĩ đối lập.

"Ừm," Nữ Oa gật đầu.

Diệp Thanh cũng truyền âm cho nàng.

Ban đầu thấy hắn bí bí ẩn ẩn nàng còn thấy lạ, nhưng nghe xong thì biểu cảm của nàng cũng giống hệt Tam Thanh.

Khi nàng định lên tiếng, Diệp Thanh liếc về một hướng, đó là Tử Tiêu Cung!

Nữ Oa lập tức im miệng.

Hồng Quân đã dung hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang, lời nói ra rất có thể sẽ lọt vào tai lão, mà những lời này lại nhắm vào chính lão.

Hai người ra khỏi Hồng Hoang, Nữ Oa không nhịn được nữa: "Diệp Thanh, chuyện vừa rồi không thể nào đâu!

Đó là sư tôn của ta, lại là Thiên Đạo Hồng Hoang, sao có thể hại ta

được!" Đó là sư tôn nàng, muốn nàng tin lão hại nàng thực sự rất khó.

Nhưng nàng lại cảm thấy Diệp Thanh sẽ không lừa mình, hai người ở bên nhau bao năm, dù hay cãi cọ nhưng sự tin tưởng là có thật.

Nàng nhất thời khó phân biệt đúng sai.

"Không có gì là không thể.

Đừng quên lão là tiên thiên thần thai, còn chúng ta đều là hậu thiên sinh linh," Diệp Thanh bình thản nói.

Nghe vậy Nữ Oa cũng hiểu ra phần nào, lời hắn nói có lý.

Diệp Thanh tiếp tục phân tích, cuối cùng Nữ Oa cũng bắt đầu tin.

So với Hồng Quân ít tiếp xúc, nàng tin tưởng Diệp Thanh nhiều hơn.

"Nếu sư tôn thật sự hại ta thì mục đích của lão là gì?" Nữ Oa không hiểu.

Câu hỏi này Diệp Thanh cũng chịu, chỉ có Hồng Quân mới biết lão đang tính toán gì.

"Đến rồi!" Diệp Thanh mỉm cười.

Một lát sau Phong Dương và Minh Thần xuất hiện chào hỏi.

Họ cùng nhau khởi hành.

Trong hai thế giới, Diệp Thanh có thể chọn cái nào cũng được vì hai Đạo Tôn sẽ gặp nhau.

Cân nhắc chuyện của Minh Nguyệt, Diệp Thanh chọn thế giới Không Gian.

Thế giới này nằm ở phía bắc hỗn độn, cách Hồng Hoang không biết bao nhiêu dặm.

Trên đường đi gặp không ít thế giới đối địch với Hồng Hoang, Diệp Thanh không hề nương tay, quét sạch không còn một ngọn cỏ!

Họ cứ đi đi dừng dừng như đang dạo cảnh, đặc biệt là Diệp Liên cứ quậy phá không ngừng như một hỗn thế ma vương khiến tốc độ càng chậm.

Phong Dương và Minh Thần dù sốt ruột nhưng cũng im lặng vì Diệp Thanh cố tình làm vậy để kéo dài thời gian tăng thực lực.

Khi sắp tới thế giới Không Gian, Diệp Thanh đưa Nữ Oa và mọi người vào Hỗn Độn Châu, chỉ để Minh Nguyệt đi cùng.

Trở lại đây, tâm trạng Minh Nguyệt có chút phức tạp, nhưng nhìn Diệp Thanh bên cạnh nàng thấy yên tâm hơn.

"Đi thôi, ta đưa nàng về nhà ngoại," Diệp Thanh cười lớn trêu chọc rồi nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng.

Minh Nguyệt cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay, gương mặt hơi đỏ lên đầy dịu dàng.

Phong Dương và Minh Thần thấy vậy thì thầm chửi thầm: "Mẹ nó chứ!

Đưa người về gặp Đạo Tôn mà còn cho tụi tui ăn 'cẩu lương' là sao!" Diệp Thanh không quan tâm họ nghĩ gì, cùng Minh Nguyệt bước vào thế giới Không Gian.

Lần này hắn không dùng Hỗn Độn Châu che giấu khí tức mà đường hoàng tiến vào.

Được mời tới thì việc gì phải giấu giếm?

"Cuối cùng cũng tới rồi," Không Gian Đạo Tôn cảm nhận được khí tức của Diệp Thanh liền mỉm cười và liên lạc với Thời Gian Đạo Tôn.

Một lúc sau, Diệp Thanh và Minh Nguyệt xuất hiện trước mặt lão, Phong Dương và Minh Thần theo sau.

"Sư tôn, Đạo Tôn!" Ba người họ chào hỏi, chỉ có Diệp Thanh là gật đầu chào nhạt.

Đối phương cũng chỉ là Thiên Đạo tứ chuyển, hắn không cần phải sợ, hoàn toàn có thể ngồi ngang hàng.

"Ngươi là Diệp Thanh sao?" Không Gian Đạo Tôn mỉm cười nhìn hắn.

Diệp Thanh gật đầu: "Không biết Đạo Tôn gọi ta tới đây có mục đích gì?" Hắn đi thẳng vào vấn đề, không muốn vòng vo.

"Không gấp, đợi thêm một lát nữa," Không Gian Đạo Tôn thản nhiên nói.

Đợi ai?

Đương nhiên là đợi Thời Gian Đạo Tôn rồi!

Hai thế giới nam bắc xa xôi, muốn tới ngay chắc chắn phải có cách khác.

Trong lúc chờ, Không Gian Đạo Tôn như một lão già hiền từ hỏi han chuyện gia đình khiến Minh Nguyệt đỏ mặt tía tai.

Đang lúc lúng túng thì một luồng khí tức mạnh mẽ xuất hiện, một bóng người nhanh chóng ngưng tụ trước mặt họ, chính là Thời Gian Đạo Tôn, nhưng không phải chân thân mà là một loại pháp môn hiển thánh.

"Sư tôn..." Ba người hành lễ.

Hai vị Đạo Tôn gật đầu với nhau rồi cùng nhìn về phía Diệp Thanh.

"Ta gọi ngươi tới là vì chuyện Diệt Thế đại kiếp." Diệp Thanh

không tỏ thái độ gì, chuyện này hắn đã đoán trước được.

Hai người giảng giải một số kiến thức cơ bản về đại kiếp mà Diệp Thanh đã biết.

"Vậy xin hỏi làm cách nào Đại Đạo có thể khống chế ba ngàn Ma Thần?" Đây là điều Diệp Thanh quan tâm bấy lâu nay.

"Xin hai vị Đạo Tôn cứ nói thẳng." Minh Nguyệt và những người khác cũng tò mò nhìn sang.

"Ngươi đã rút không ít bản nguyên thế giới, chẳng lẽ không phát hiện ra điều gì bí ẩn sao?" Hai vị Đạo Tôn không trả lời ngay mà hỏi ngược lại.

Nghe vậy, Diệp Thanh hồi tưởng lại tỉ mỉ.

Ngoài vụ nổ bản nguyên ở thế giới Băng Thiên, ở các thế giới khác hắn đều phát hiện ra một luồng năng lượng kỳ lạ ngoài quy tắc thuần túy.

Lúc đó hắn không nghĩ nhiều, giờ nghe họ nói mới sực nhận ra.

"Có vẻ ngươi đã đoán được rồi!" "Đúng vậy, Đại Đạo đã làm tay chân trong bản nguyên thế giới để khống chế các Thần Ma." Minh Nguyệt và hai người kia đại kinh.

Hóa ra là ở trong bản nguyên thế giới!

Mỗi Ma Thần khi sinh ra đều có một tia bản nguyên cốt lõi dung nhập vào đó, nên việc bị khống chế qua bản nguyên là điều hợp tình hợp lý.

Nếu không, sao Đại Đạo có thể khống chế được số lượng Thần Ma khổng lồ như vậy!

"Hóa ra là thế!" Diệp Thanh vỡ lẽ.

"Nhưng hai vị Đạo Tôn gọi ta tới chắc không chỉ để nói mấy

chuyện này chứ?" "Tiểu hữu hà tất phải vội," hai vị Đạo Tôn mỉm cười, "Không biết Hồng Hoang có mấy phần nắm chắc khi đối diện với Diệt Thế đại kiếp?" Mấy lão già này cứ thích lấp lửng!

Diệp Thanh thầm hừ một tiếng: "Đương nhiên là dốc toàn lực.

Năm xưa Bàn Cổ có thể giết sạch ba ngàn Ma Thần thì hậu bối chúng ta cũng không thể làm nhục danh tiếng của ngài ấy." Hắn không trả lời trực tiếp nhưng ý tứ rất tự tin, muốn học theo Bàn Cổ!

Một luồng khí thế mạnh mẽ tỏa ra khiến hai vị Đạo Tôn kinh ngạc!

Tiểu tử này quả thực có phong thái của Bàn Cổ năm xưa!

"Thực ra chúng ta có thể không ứng kiếp, nhưng ngươi phải giúp chúng ta một chuyện." Diệp Thanh im lặng đợi họ nói tiếp.

Chương 203

Đại Đạo đã bày kế thì tiên thiên Ma Thần ai cũng khó thoát, nhất là chuyện họ vừa kể.

Muốn hắn giúp chắc chắn là để giải trừ sự khống chế của Đại Đạo.

Nhưng đến họ còn không có cách thì hắn làm được gì?

Chẳng lẽ liên quan đến Bàn Cổ?

Quả nhiên hai vị Đạo Tôn nói tiếp: "Hãy thả Thập Nhị Tổ Vu ra, chuyện này cần đến họ." Hóa ra muốn phá giải dấu ấn của Đại Đạo trên bản nguyên thế giới thì cần đến Bàn Cổ Phủ.

Bàn Cổ Phủ đã tan biến cùng Bàn Cổ rồi, nên chỉ có thể dùng Bàn Cổ Phủ do Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ ra.

Dù nó không phải là thật nhưng vẫn ẩn chứa uy lực của Bàn Cổ Phủ vì họ là tinh huyết của ngài hóa thành.

Khi tu vi tăng lên, Bàn Cổ chân thân ngày càng có thần vận năm xưa, chỉ có Bàn Cổ và Bàn Cổ Phủ mới có thể chống lại Đại Đạo và tiêu trừ dấu ấn trong bản nguyên!

Đó là lý do họ tìm đến hắn!

Thập Nhị Tổ Vu nghe vậy đều kinh ngạc.

"Theo như hai vị nói, Bàn Cổ chân thân có thể tiêu trừ dấu ấn, nhưng hiện tại nó tối đa cũng chỉ tương đương Thiên Đạo tam chuyển, e là không ổn," Diệp Thanh chậm rãi nói.

Hai thế giới hạng hai, ba có Đạo Tôn cảnh giới tứ chuyển, bản nguyên nồng đậm như thế sao mà một Bàn Cổ chân thân tam chuyển

có thể giải quyết được?

Hai vị Đạo Tôn đã dự liệu được điều này.

"Coi như đây là quà gặp mặt để thể hiện thành ý của ta!" Không Gian Đạo Tôn vung tay vào hư không, vết nứt không gian mở ra, một luồng khí hỗn độn nồng đậm tràn ra bao phủ lấy Thập Nhị Tổ Vu.

"Cứ yên tâm hấp thu," Diệp Thanh truyền âm cho họ khi thấy không có nguy hiểm.

Hắn thầm nghĩ hai lão già này đúng là thành ý tràn trề, không có mục đích xấu, nếu không thì giúp Hồng Hoang tăng thực lực làm gì?

Muốn khống chế Thập Nhị Tổ Vu lại càng không thể vì hắn là Vu Chủ, có biến gì hắn biết ngay.

Theo thời gian, Thập Nhị Tổ Vu thôn phệ hết khí hỗn độn và đột phá lên Thiên Đạo tam chuyển!

Cả đám đều phấn chấn.

Khí tức huyết mạch mạnh mẽ tỏa ra khiến Minh Nguyệt và hai người kia run rẩy vì nỗi sợ bẩm sinh với Bàn Cổ, dù họ còn chưa kết trận!

Hai vị Đạo Tôn cũng biến sắc nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

"Diệp Thanh tiểu hữu, giờ đã thấy thành ý của chúng ta chưa?" Diệp Thanh gật đầu cười: "Vậy hai vị muốn ta làm gì?" Đi thẳng vào vấn đề, không phí lời nữa, giúp hai thế giới này thoát khỏi sự khống chế của Đại Đạo thì Hồng Hoang cũng bớt đi hai đối thủ mạnh, tội gì không làm?

"Sảng khoái!" Không Gian Đạo Tôn cười lớn, lại rạch một đường vào hư không để lộ ra bản nguyên quy tắc Không Gian.

Minh Nguyệt và Minh Thần cảm nhận được một luồng uy áp cực

lớn.

“Đó là bản nguyên Không Gian!

Hãy để Thập Nhị Tổ Vu kết trận, ngưng tụ Bàn Cổ chân thân rồi làm theo cách của ta!” Diệp Thanh ra hiệu cho Thập Nhị Tổ Vu.

Họ gật đầu hiểu ý.

Một tiếng ù vang, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận khởi động, Bàn Cổ chân thân khổng lồ xuất hiện như muốn làm nổ tung không gian này.

Bàn Cổ chân thân tương đương Thiên Đạo tứ chuyển đã có được bảy tám phần thần vận của Bàn Cổ thật, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Theo chỉ dẫn, Bàn Cổ Phủ vung ra một nhát chém vào vết nứt hư không.

Quy tắc Lực cuồng bạo bùng nổ, một nhát chém chấn động cổ kim và bị vết nứt nuốt chửng.

“Tiếp tục!” Không Gian Đạo Tôn mừng rỡ quát lớn.

Diệp Thanh trầm tư nhìn sang Minh Nguyệt và Minh Thần, thấy cơ thể họ dường như có sự thay đổi.

“Sức mạnh giam cầm đó dường như đã giảm bớt một chút!” Minh Nguyệt nói cảm nhận của mình.

Giống như trong người có mười đạo xiềng xích mà giờ đã mất đi một đạo.

Vậy là Bàn Cổ Phủ thực sự có tác dụng!

Chỉ cần xóa sạch dấu ấn thì sự khống chế của Đại Đạo sẽ tan biến, lúc đó đại kiếp nổ ra thế giới Không Gian có thể đứng ngoài cuộc, thậm chí là phản kích lại Đại Đạo!

Khi Bàn Cổ chân thân cạn kiệt năng lượng, Không Gian Đạo Tôn lộ vẻ hân hoan!

Dấu ấn của Đại Đạo đã hoàn toàn bị xóa sạch, xiềng xích bị tiêu diệt.

Từ nay về sau thế giới Không Gian không còn bị Đại Đạo khống chế, có thể tránh khỏi Diệt Thế đại kiếp.

"Đạo hữu, đã thành công chưa?" Thời Gian Đạo Tôn hỏi, lão cần một câu trả lời chắc chắn để yên tâm.

"Thành rồi!" Không Gian Đạo Tôn gật đầu.

"Quả nhiên đúng như ta dự đoán, Bàn Cổ khắc chế được Đại Đạo!" Thực ra đó cũng chỉ là dự đoán của lão, giờ thấy thành công mới thực sự thở phào.

Thời Gian Đạo Tôn mừng rỡ: "Tốt quá!" Thế giới Không Gian xong thì thế giới Thời Gian chắc chắn cũng không thành vấn đề, cả hai đều thoát kiếp thì sao không vui cho được.

Minh Nguyệt cũng rất vui vì nàng không muốn phải đối đầu với Diệp Thanh dưới sự điều khiển của Đại Đạo, điều đó còn đau khổ hơn cái chết.

"Diệp Thanh tiểu hữu, giờ giúp ta bên thế giới Thời Gian được không?" Thời Gian Đạo Tôn khách khí hỏi.

Diệp Thanh nhàn nhạt nói: "Bàn Cổ chân thân dù mạnh nhưng duy trì không được lâu, vừa giúp bên Không Gian xong chắc phải đợi một thời gian.

Vả lại nếu có cách nào khác thì tốt hơn..." Rõ ràng là hắn đang đòi quyền lợi.

Hai lão già này nắm giữ hai thế giới mạnh nhất hỗn độn, thiếu gì

đồ tốt, không tranh thủ chém đẹp thì quá uổng!

Hai vị Đạo Tôn ngẩn người nhìn nhau.

"Tiểu hữu yên tâm, xong việc lợi ích sẽ không thiếu, giờ ta giúp họ khôi phục, ngươi hãy giúp ta cắt đứt liên hệ với Đại Đạo trước đã!" Thời Gian Đạo Tôn nói.

Chỉ cần thoát khỏi Đại Đạo là được, những thứ khác lão không quan tâm!

Nhưng Diệp Thanh thì không chịu: "Hai vị Đạo Tôn, đạo lý 'tiền trao cháo múc' chắc các ngài hiểu chứ?" Không thấy thỏ thì không thả ưng!

Chuyện giúp Thập Nhị Tổ Vu đột phá vừa nãy coi như trả nợ vụ giải quyết rắc rối cho bên Không Gian rồi, lão tử đâu có ngu!

Thấy Diệp Thanh mặc cả với hai đại Đạo Tôn, Phong Dương cũng phải đứng hình.

Cuối cùng Không Gian Đạo Tôn nói: "Được rồi, cái này tặng ngươi!" Vừa dứt lời, một luồng năng lượng tinh thuần bay về phía Diệp Thanh, bên trên có dấu ấn đại đạo uẩn hàm quy tắc của ba ngàn đại đạo.

"Ấn ký đại đạo, bên trong có năng lượng tinh thuần!" Diệp Thanh chộp lấy và nhanh chóng thôn phệ.

Năng lượng nồng đậm chảy trong người khiến hắn sáng mắt lên.

"Đồ tốt!" Hắn cảm nhận được chỉ cần luyện hóa hết chỗ này là có thể bước vào Thiên Đạo tứ chuyển.

Nghĩ lại mấy thế giới trước đập phá mà không để ý, thật là đáng tiếc, toàn để Đại Đạo nẫng tay trên.

Hai thế giới hàng đầu này bị Đại Đạo kiểm soát chặt chẽ nên năng

lượng trong ấn ký cũng tinh thuần hơn nhiều, mang lại lợi ích cực lớn.

Diệp Thanh sướng rơn, không những phá được kế của Đại Đạo mà còn tăng được cảnh giới, bù đắp cho vụ làm không công lần trước.

"Đa tạ hai vị Đạo Tôn!

Hãy giúp Thập Nhị Tổ Vu khôi phục, sau đó chúng ta lên đường tới thế giới Thời Gian!" Có lợi ích là hắn đổi giọng ngay.

Hai vị Đạo Tôn cạn lời.

"Ta sẽ mở thông đạo không gian đưa các ngươi tới thẳng đó!" Không Gian Đạo Tôn nói rồi điều động bản nguyên quy tắc xé toạc hư không.

Mở thông đạo giữa hai thế giới nam bắc cực kỳ tốn năng lượng, nếu không phải đã thoát khỏi Đại Đạo thì lão cũng không làm nổi.

"Ta đợi ở bên đó!" Thời Gian Đạo Tôn gật đầu với Diệp Thanh rồi biến mất.

Diệp Thanh thu Thập Nhị Tổ Vu vào rồi cùng Minh Nguyệt rời đi.

Minh Nguyệt bái biệt sư tôn: "Sư tôn, đồ nhi cáo từ!" Giờ nàng đã hoàn toàn coi mình là người của Diệp Thanh.

"Cái con bé này," Không Gian Đạo Tôn lắc đầu cười khổ.

Nuôi nấng nó bao nhiêu nguyên hội, vậy mà đi theo Diệp Thanh mới bao lâu đã coi sư tôn như người ngoài, đúng là cạn lời.

"Đạo tôn, ta cũng đi đây!" Phong Dương cũng phải về thế giới của mình.

Tại thế giới Thời Gian, Diệp Thanh nhận thấy sự khác biệt nhỏ về tiềm lực so với bên Không Gian.

“Thả Thập Nhị Tổ Vu ra, ta giúp họ khôi phục rồi bắt đầu ngay!” Thời Gian Đạo Tôn giục, lão sợ Đại Đạo phát hiện ra thì hỏng hết.

“Được thôi,” Diệp Thanh gật đầu, “Nhưng còn chuyện...” “Ta biết rồi, xong việc phần năng lượng đó cũng là của ngươi!” Thời Gian Đạo Tôn sảng khoái đáp.

Cái đó với lão vô dụng, chỉ có sinh linh Hồng Hoang mới luyện hóa được, đó cũng là lý do Đại Đạo nhắm vào Hồng Hoang.

Sau khi cắt đứt liên hệ cho Thời Gian Đạo Tôn, Diệp Thanh không đi ngay mà nhờ lão mở gia tốc thời gian để hắn luyện hóa năng lượng đột phá.

“Không vấn đề!” Thời Gian Đạo Tôn đang vui nên đồng ý ngay.

Hắn được bao phủ trong quy tắc thời gian, một năm bên ngoài bằng vạn năm bên trong.

Phải công nhận Thời Gian Đạo Tôn rất hào phóng, vì việc này tiêu tốn bản nguyên của lão.

Đại kiếp sắp tới, Diệp Thanh cần đạt Thiên Đạo ngũ chuyển mới nắm chắc phần thắng, bằng với Bàn Cổ năm xưa!

Nếu có thể, hắn định tới cả thế giới Sinh Mệnh và Ngũ Hành để giúp họ thoát khống chế và kiếm thêm năng lượng, nhưng Đại Đạo không ngu, hai thế giới mạnh nhất đã thoát ly thì nó không thể không nhận ra.

Tốc độ của đại kiếp đang tăng nhanh.

“Đại kiếp đến rồi, không biết có đỡ nổi không,” Thời Gian Đạo Tôn lo lắng nhìn Diệp Thanh.

Dù lão đã thoát ly nhưng vẫn cảm nhận được cơn bão sắp tới, dù lão có thể đứng ngoài cuộc nhưng vẫn mong chờ kết quả.

“Thiên Đạo ngũ chuyển!” Đôi mắt Diệp Thanh rực sáng.

Luyện hóa xong năng lượng của Đại Đạo và số Kim Liên còn lại, hắn đã đạt tới cảnh giới Thiên Đạo ngũ chuyển.

Vừa xuất quan hắn đã cảm nhận được một áp lực vô hình từ Đại Đạo.

Có lẽ việc hắn giúp hai thế giới Thời Không thoát ly đã khiến Đại Đạo nổi giận và đẩy nhanh tiến độ đại kiếp.

“Đại Đạo không đợi nổi nữa rồi, không biết có kịp về Hồng Hoang không,” Diệp Thanh lẩm bẩm.

Đi mấy thế giới khác chắc không kịp nữa, phải về Hồng Hoang ngay để bảo vệ Vu tộc và Nhân tộc.

Hắn tìm Không Gian Đạo Tôn nhờ giúp đỡ.

Khi thấy hắn đã đạt Thiên Đạo ngũ chuyển, lão kinh ngạc tột độ và đồng ý giúp ngay để kết thiện duyên.

“Đa tạ đạo hữu!

Xong đại kiếp ta sẽ có trọng tạ!” Diệp Thanh tự tin nói.

Hai vị Đạo Tôn thấy hắn tự tin như vậy cũng thầm mong hắn thắng, nếu không Đại Đạo sẽ quay lại tính sổ với họ.

Thông đạo không gian mở ra, Diệp Thanh bước vào và hiện ra ở Hồng Hoang.

Kỹ thuật của Không Gian Đạo Tôn đúng là tuyệt đỉnh, hắn còn lâu mới theo kịp.

Chương 204

“Thập Nhị Tổ Vu, mau về địa phủ đón sinh linh Hồng Hoang vào đó, giữ được bao nhiêu hay bấy nhiêu,” hắn lập tức ra lệnh.

“Tuân mệnh!” Nữ Oa lo lắng: “Diệp Thanh, đại kiếp tới rồi sao?” Mọi người đều nghiêm túc, ngay cả Diệp Liên cũng không còn đùa nghịch.

“Sắp rồi, ta cảm nhận được nó,” Diệp Thanh nhìn lên bầu trời hỗn độn, ánh mắt ngưng lại.

Nữ Oa thắt tim lại, số phận của hậu thiên sinh linh trong đại kiếp này vẫn là một dấu hỏi lớn.

“Yên tâm, có ta ở đây!

Đại kiếp này chẳng là gì cả!” Diệp Thanh cười để xoa dịu không khí.

Ba ngàn Ma Thần thì hắn không sợ, đáng sợ là Đại Đạo và những toan tính của Hồng Quân trong bóng tối.

“Em tin anh trai!” Diệp Liên là người đầu tiên ủng hộ, Thường Hi, Hi Hòa và Minh Nguyệt cũng đồng thanh.

Nữ Oa dù không nói nhưng ánh mắt đã lộ rõ sự tin tưởng, dù vẫn còn lo âu.

“Tiểu Nữ Oa, hay là nhân lúc đại kiếp chưa tới, nàng sinh cho lão Diệp gia ta một mụn con đi?” Diệp Thanh trêu chọc.

Nữ Oa gắt lên: “Sống sót qua đại kiếp đi rồi hãy nói!” Nói đoạn nàng hầm hầm bỏ về Thanh Liên Cư chứ không về Oa Hoàng Cung nữa.

Tam Thanh lại tới bái kiến nhưng chưa kịp nói gì thì thiên tượng đại biến!

Hỗn độn cuộn trào như thủy triều ập xuống Hồng Hoang như núi lửa phun trào.

Trừ hai thế giới Thời Không ra, các Ma Thần khác đều nhận được năng lượng từ bản nguyên thế giới và đột phá cảnh giới, sau đó biến mất và bao vây lấy Hồng Hoang.

"Diệt Thế đại kiếp!" Sắc mặt mọi người đại biến.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang dù trốn trong Hỗn Độn Châu cũng bị ép phải lộ diện, không ai thoát được kiếp này.

Minh Nguyệt là Ma Thần nên không bị ép, nhưng nàng vẫn tự bước ra.

"Giết!" Tiếng hò hét vang dội khắp hỗn độn, các quy tắc đan xen tàn phá khiến sinh linh Hồng Hoang thương vong nặng nề.

Dù Diệp Thanh đã cho nhiều người vào địa phủ nhưng số lượng vẫn quá lớn.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, bố trận!

Tất cả vào trong trận cho ta!" Diệp Thanh quát lớn.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận lập tức thành hình, tiêu diệt vô số Ma Thần lao tới.

Nhưng chúng không hề lùi bước vì bị Đại Đạo khống chế, không còn lựa chọn nào khác.

"Để ta tiễn các ngươi một đoạn!" Diệp Thanh cười nhạt rồi lao vút ra ngoài.

Hủy Diệt Chi Kiếm vung lên một nhát chém kinh thiên, quy tắc Hủy Diệt và Lực cuồng bạo quét qua, chỉ một kiếm đã khiến vạn Ma

Thần tan thành mây khói.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được thi triển, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ hiện ra.

Cảnh giới này có thể sánh ngang với Thiên Đạo tứ chuyển đỉnh phong!

Trong mười lần đại kiếp đầu tiên của Đại Đạo, mười vị Hỗn Độn Thần Ma đứng đầu cũng không đạt tới cảnh giới này.

Hiện nay, số lượng Thần Ma quá nhiều, Bàn Cổ năm xưa chỉ đối mặt với ba nghìn Hỗn Độn Thần Ma, nhưng hiện tại số lượng đã tăng lên gấp vạn lần.

Chất lượng không đủ, dùng số lượng bù vào!

Một búa khai thiên tích địa, trảm đứt cả dòng sông thời không!

Cả thiên địa như thể bị ngưng cố lại!

Bàn Cổ phủ bổ ra, mang theo uy thế khai thiên tích địa năm xưa!

So với một kiếm kia của Diệp Thanh, uy lực chỉ có hơn chứ không kém!

Hàng vạn Thần Ma bị trảm thành mưa máu.

Diệp Thanh cũng không cam lòng tụt lại phía sau, chiến tích so với Bàn Cổ chân thân còn rực rỡ hơn.

Trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã giết vô số Thần Ma.

Cuộc đồ sát một chiều vẫn tiếp tục, cả hai càng giết càng hăng.

Nếu là bình thường, Thần Ma đã sớm sợ hãi tháo chạy, nhưng đang ở trong vòng xoáy của Đại Đạo kiếp, làm sao có thể trốn tránh?

Hồng Hoang đại địa, máu chảy thành sông, một mảnh tanh nồng gió máu.

Duy chỉ có Tử Tiêu Cung vẫn yên tĩnh tường hòa.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn về phía hư không phía trước, nơi đó đang hiển hiện cảnh tượng Diệp Thanh cùng Bàn Cổ chân thân chém giết Thần Ma.

"Cơ hội của ta đến rồi." "Có thể nắm giữ Hỗn Độn hay không, phải xem biến số này, hy vọng đừng để ta thất vọng!" Lão lẩm bẩm tự nói.

Bên ngoài Hồng Hoang, hai vị Đạo tôn Thời Không đứng sừng sững giữa hư không, lòng đầy cảm thán.

Thật may vì bọn họ đã trảm đứt liên hệ với Đại Đạo, nếu không cũng sẽ giống như đám Thần Ma kia, không thể tránh khỏi diệt thế đại kiếp.

Về phần cảnh giới của Diệp Thanh, theo ước tính của họ, dù không có sự hỗ trợ này, hắn vẫn có thể bước vào Thiên Đạo ngũ chuyển, chỉ là phương pháp khác nhau mà thôi.

"Những thi thể Thần Ma kia dường như đang dần biến mất!" Hai người phát hiện hiện tượng này.

Quả nhiên không sai, Đại Đạo lại đang thôn phệ thi thể Thần Ma.

Thật là một kế hoạch hoàn hảo, một mặt lợi dụng Hỗn Độn Thần Ma đối phó Diệp Thanh, mặt khác để Diệp Thanh giết Thần Ma rồi thôn phệ thi thể chúng để khôi phục.

Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện!

Nhưng chuyện này tạm thời không liên quan đến họ.

Quan sát thêm một lát, hai người liền quay về thế giới của mình, quyết định "đứng ngoài cuộc".

Cuộc đồ sát ở Hồng Hoang vẫn tiếp tục.

Thần Ma dù nhiều thì đã sao?

Một đàn kiến lớn liệu có thể lay chuyển được tượng đá?

Đó chỉ là chuyện viển vông.

Sau khi chém giết Thần Ma, Diệp Thanh lập tức dùng tốc độ nhanh nhất thu chúng vào Hỗn Độn Châu để thôn phệ luyện hóa thành năng lượng.

Có Hỗn Độn Châu chống đỡ, năng lượng của hắn dùng mãi không cạn, không hề có chút mệt mỏi nào.

Bàn Cổ chân thân giữa chừng sẽ giải thể, quay về Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để khôi phục.

Nhưng Thần Ma thực sự quá nhiều, có đôi khi Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không chịu nổi, những người bên trong bị giết sạch trong nháy mắt.

Nếu Diệp Thanh không phản ứng kịp thời, đại trận có lẽ đã bị phá từ lâu!

"Giết!

Giết!

Giết!" Diệp Thanh không biết mệt mỏi.

Hủy Diệt Chi Kiếm đan xen Lực chi pháp tắc và Hủy Diệt pháp tắc, như một chiếc máy nghiền thịt, đồ sát sạch sẽ đám Thần Ma.

Giết hết đợt này đến đợt khác, tưởng chừng như vô tận.

Nhưng thực tế không phải vậy, vì số lượng Thần Ma suy cho cùng vẫn có hạn.

Không biết đã qua bao nhiêu năm, tất cả Thần Ma phạm vào Hồng Hoang đều bị Diệp Thanh chém sạch.

Những cái xác cuối cùng biến mất trong nháy mắt, bị Đại Đạo thôn phệ sạch sẽ.

"Phù!" Diệp Thanh thở hắt ra một hơi, lòng tạm thời thả lỏng.

Nhưng chiến đấu vẫn chưa kết thúc.

Thần Ma tuy đã bị giết sạch, nhưng Đại Đạo vẫn chưa xuất hiện.

Lần diệt thế đại kiếp trước, Đại Đạo không trực tiếp ra mặt, không có nghĩa là lần này cũng vậy.

Bây giờ đã khác xưa rồi!

Nhìn vào việc liên tục thôn phệ luyện hóa thi thể Thần Ma là có thể thấy được đôi chút.

Đại Đạo nhất định sẽ xuất hiện.

"Kết thúc rồi sao?" Tam Thanh cảm thấy không thể tin nổi, cứ ngỡ diệt thế đại kiếp đã qua. 170.

Nhìn lại những người còn sống, họ lại một hồi bùi ngùi.

Đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều chết không ít.

Hàng chục triệu Thần Ma không phải chuyện đùa, nếu Diệp Thanh không ứng cứu kịp thời, hậu quả sẽ còn nghiêm trọng hơn!

"Diệp Thanh, chàng sao không nói gì?" Nữ Oa thấy Diệp Thanh im lặng liền cất tiếng hỏi.

Diệp Thanh chỉ đáp: "Mọi người lùi lại đi, sắp có trận đại chiến cuối cùng rồi!" Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, lập tức hiểu ra ngay.

Hẳn là Đại Đạo sắp ra tay!

"Diệp Thanh, một mình chàng ổn không?" Nữ Oa không nhịn

được hỏi, rồi lập tức im lặng.

Với thực lực của Diệp Thanh, nếu hắn còn không có cách, thì người khác có ở lại cũng chẳng giúp được gì.

“Ta còn chưa truyền tông tiếp thế cho lão Diệp gia mà!

Sao có thể chết được?” Diệp Thanh thản nhiên đáp.

Lần này, Nữ Oa không hề tức giận.

“Sống sót được rồi hãy nói.” Nàng tức giận mắng một câu.

Diệp Thanh mỉm cười, ngồi xếp bằng trên hư không.

Nữ Oa và mọi người đều lùi lại, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Lúc này, khí Hỗn Độn trong thiên địa đảo ngược, lấy Diệp Thanh làm trung tâm, điên cuồng ùa tới và bị hắn thôn phệ luyện hóa.

Trong thoáng chốc, uy thế trên người Diệp Thanh lại bạo tăng, mang lại cho mọi người một loại áp lực không thể diễn tả bằng lời.

Dường như chỉ cần một ý niệm của Diệp Thanh, họ sẽ tan thành mây khói.

Thật là một cảm giác đáng sợ!

“Đây là hậu thủ mà Bàn Cổ và Hỗn Độn lão tổ để lại sao?” Diệp Thanh khẽ thở dài.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.” Ngay lúc này, Hỗn Độn Châu tuôn ra một nguồn năng lượng vô cùng nồng đậm và tinh khiết, đẩy tu vi của hắn lên tới Thiên Đạo cửu chuyển!

Chương 205

Sau khi cảnh giới bạo tăng, Diệp Thanh nhanh chóng bình tĩnh lại, chuyện này hắn đã dự đoán trước.

Thiên Đạo cửu chuyển... khi đối mặt với Đại Đạo, hắn đã có thêm nhiều phần nắm chắc.

Đúng lúc này, một trận dao động mạnh mẽ truyền tới từ Hồng Hoang.

Khí Hỗn Độn cuộn trào, trước mặt Diệp Thanh, một hình người dần dần ngưng luyện ra.

Đó là một nam tử, trông không khác gì nhân tộc bình thường, dung mạo tuấn lãng, mặt như ngọc, phong thái hiên ngang.

Thần sắc vô cùng điềm nhiên.

Người này mang lại cho Diệp Thanh cảm giác về một cao nhân ẩn thế thâm sâu khó lường.

Trên người hắn có ba nghìn đại đạo pháp tắc lưu chuyển, ngoại trừ Lực chi pháp tắc.

Khí tức cảnh giới của hắn cũng giống như Diệp Thanh, đạt tới Thiên Đạo cửu chuyển.

"Đại Đạo?" Diệp Thanh lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn không ngờ Đại Đạo lại có hình dáng như thế này.

Nam tử kia khẽ mỉm cười: "Không sai, ngươi có thể gọi ta như vậy." Diệp Thanh sững sờ.

Gọi là gì cơ?

Chẳng lẽ hắn còn có tên riêng sao?

Diệp Thanh định hỏi nhưng lại không vội.

“Thực ra ta có một câu hỏi, tại sao cứ phải nhắm vào hậu thiên sinh linh?

Chẳng lẽ có ẩn tình gì sao?” Diệp Thanh hỏi ra điều thắc mắc trong lòng.

Tiên thiên Hỗn Độn Thần Ma và hậu thiên sinh linh tuy có khác biệt, nhưng cũng không đến mức khiến Đại Đạo phải nhắm vào Hồng Hoang như vậy.

Thế nên hắn cực kỳ muốn biết lý do!

“Nguyên nhân rất đơn giản, vì Bàn Cổ.” Đại Đạo chỉ nói một câu đơn giản, không giải thích thêm, rồi mỉm cười nhìn Diệp Thanh.

Dù Diệp Thanh cũng là Thiên Đạo cửu chuyển, hắn vẫn tràn đầy tự tin.

Bởi vì hắn là Đại Đạo!

Năng lượng vô tận trong Hỗn Độn có thể để hắn tùy ý vẫy vùng, đồng thời hắn nắm giữ tất cả đại đạo pháp tắc, ngoại trừ Lực chi pháp tắc!

“Bàn Cổ?” Diệp Thanh trầm tư.

Có liên quan đến Bàn Cổ thì hắn hiểu, nhưng nguyên nhân cụ thể thì vẫn khiến hắn khó giải.

Nhìn bộ dạng của Đại Đạo, rõ ràng hắn sẽ không nói thêm, hỏi cũng không có đáp án, chỉ lãng phí thời gian.

Quả nhiên, Đại Đạo chậm rãi nói: “Không nói nhảm nữa, sớm đưa ngươi lên đường thôi.

Đợi sau khi chết đi, có lẽ ngươi sẽ hiểu hết thảy, lúc đó có thể nhắm mắt xuôi tay rồi.

Giết thôi, ta có người cần phải giết!" Trong lời nói, hắn đã xem Diệp Thanh như một người chết.

"Đừng vui mừng quá sớm!

Ta cũng là Thiên Đạo cửu chuyển, ai thắng ai thua còn chưa biết được!" Diệp Thanh lạnh lùng nói.

Hỗn Độn Châu treo trên đỉnh đầu, tay nắm chặt Hủy Diệt Chi Kiếm!

Điểm khác biệt là khí tức của Hủy Diệt Chi Kiếm dường như mạnh mẽ hơn nhiều, dường như đã vượt qua phạm vi của Hỗn Độn chí bảo.

Nhờ vào thủ đoạn mà Bàn Cổ và Hỗn Độn lão tổ để lại, hắn đương nhiên phải cảm ơn hai vị Đạo tôn kia, nếu không mọi chuyện chẳng dễ dàng như vậy.

Còn về Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, lấy ra lúc này cũng vô dụng.

Người còn lại của phía Đại Đạo hắn là Hồng Quân Đạo Tổ.

Đại Đạo nhìn chằm chằm Diệp Thanh, hừ lạnh một tiếng.

"Bàn Cổ và Hỗn Độn lão tổ chết rồi cũng không yên thân, còn có Thời Không Đạo Tôn nữa, tất cả đều đáng chết!" Vị Đại Đạo vốn luôn bình thản cũng không nhịn được mà lộ ra một tia phẫn nộ!

Nếu không phải do những kẻ này gây phiền phức, hà tất hắn phải mở ra diệt thế đại kiếp sớm như vậy, khi đó nắm chắc phần thắng hơn nhiều.

Dù vậy cũng chẳng sao, kết quả cũng không khác biệt là mấy.

Pháp bảo của hắn bay ra, đó là một bức đồ cuốn thần thánh vô cùng, bên trong có sức mạnh của vô tận pháp tắc chuyển động.

Đại Đạo Vạn Tượng Đồ!

"Chết đi!" Đại Đạo quát lớn, Đại Đạo Vạn Tượng Đồ xoay chuyển, đủ loại pháp tắc tuôn ra, hình thành đủ loại vũ khí tấn công Diệp Thanh.

Diệp Thanh cũng không chịu kém cạnh, Hủy Diệt Chi Kiếm vung lên, trực tiếp nghênh chiến.

Hai người giao đấu không ngừng, thiên địa băng diệt, vạn vật bị hủy hoại, đánh đến mức không phân thắng bại.

Lúc này, Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, một người tay cầm phất trần gia nhập chiến đoàn.

"Sư tôn!" Bảy người nhóm Nữ Oa vui mừng.

Ngay sau đó, Nữ Oa nhớ tới lời của Diệp Thanh, lòng bỗng trầm xuống.

So với Hồng Quân Đạo Tổ, Nữ Oa đương nhiên tin tưởng Diệp Thanh hơn.

Nhưng tại sao lại như vậy?

Đang lúc suy nghĩ, Tam Thanh, Đế Tuấn, Thái Nhất, Thường Hi, Hi Hòa... và Thập Nhị Tổ Vu đều xảy ra biến hóa.

Một luồng ánh sáng rực rỡ xuất hiện khiến mọi người đều vô thức nhắm mắt lại.

Đến khi mở mắt ra, những người đó đều biến mất, thay vào đó là một cự nhân đội trời đạp đất xuất hiện.

Uy áp mạnh mẽ ập tới khiến người ta không kìm được mà muốn phủ phục bái lạy.

"Là Bàn Cổ?!" Nữ Oa chấn kinh.

Đoán không sai, hẳn là do nguyên nhân từ Tam Thanh.

Nhưng điều lạ là Bàn Cổ chẳng phải chỉ là Thiên Đạo ngũ chuyển sao?

Vậy mà khí tức lúc này so với Diệp Thanh cũng không kém bao nhiêu!

Hoàn toàn không hợp lẽ thường.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của Bàn Cổ?

Không kịp nghĩ nhiều, Bàn Cổ đã gia nhập trận chiến.

"Bàn Cổ!" Sắc mặt Đại Đạo đại biến.

"Làm sao có thể!" Không chỉ Đại Đạo, cả Hồng Quân Đạo Tổ và Diệp Thanh cũng đều chấn kinh.

Thật sự không thể tin nổi.

Đáng tiếc Bàn Cổ không nói lời nào, Bàn Cổ phủ trong tay chém mạnh về phía Đại Đạo.

Sức mạnh của Bàn Cổ ở Thiên Đạo cửu chuyển đáng sợ nhường nào, ngay cả Đại Đạo cũng lộ vẻ sợ hãi.

"Chẳng qua chỉ là một luồng chấp niệm của ngươi.

Người đã chết rồi, chỉ dựa vào một luồng chấp niệm mà đòi lật trời sao?" Đại Đạo gầm lên một tiếng!

Đại Đạo Vạn Tượng Đồ xoay chuyển, sức mạnh vô tận của pháp tắc như một vòng xoáy nuốt chửng khí Hỗn Độn, nghênh tiếp một búa của Bàn Cổ.

Phá!

Vòng xoáy pháp tắc lập tức bị công phá, hóa thân của Đại Đạo bị đánh bay ra ngoài, khóe miệng rỉ máu.

“Không thể nào!” Đại Đạo đầy vẻ không tin nổi.

Chỉ một luồng chấp niệm của Bàn Cổ mà lại đáng sợ như thế sao!

Diệp Thanh và Hồng Quân Đạo Tổ lại một lần nữa chấn kinh!

Đang định lên cứu viện, hắn phát hiện Hồng Quân Đạo Tổ đang nhìn mình chằm chằm: “Hử?” Ngay lập tức, hắn cười lạnh trong lòng.

“Muốn khống chế ta sao?

Đáng tiếc chút mưu hèn kế bẩn đó làm sao so được với Bàn Cổ.” Năm đó khi bế quan ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ đã lén hạ một đạo pháp tắc ấn ký lên người hắn, nhưng tiếc là không có tác dụng.

“Đạo Tổ, không nhịn được nữa rồi sao?” Diệp Thanh nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, mỉm cười nói.

Ngay lập tức, Hủy Diệt Chi Kiếm trảm ra!

Nhưng không phải hướng về Đại Đạo mà là về phía Hồng Quân Đạo Tổ!

Trong số những người ở đây, thực lực của Hồng Quân là yếu nhất.

Còn về Đại Đạo đã có Bàn Cổ đối phó.

Bàn Cổ tuy chỉ là chấp niệm nhưng thực lực lại cường hoành đáng sợ, chỉ vài búa hạ xuống đã khiến Đại Đạo hoàn toàn không phải là đối thủ!

“Chuyện gì thế này?” Ngoại trừ Nữ Oa, những người khác đều ngơ ngác.

Đang yên đang lành, Diệp Thanh ra tay với Hồng Quân Đạo Tổ làm gì?

“Diệp Thanh, ngươi điên rồi sao!” Sắc mặt Hồng Quân đại biến, cảm nhận được nguy hiểm đến tính mạng.

Lão không phải đối thủ của hắn, đặc biệt là khi Diệp Thanh vừa trảm đứt đạo ấn ký mà lão đã dày công chuẩn bị kia.

Bị Diệp Thanh dễ dàng xóa bỏ như vậy, tổn thương của lão là cực lớn.

“Hà tất phải tiếp tục giả nhân giả nghĩa!” Diệp Thanh cảm nhận được sự suy sụp của Hồng Quân, thừa cơ muốn chém chết lão!

Sau đó mới cùng Bàn Cổ hợp lực đối phó Đại Đạo.

Ban đầu khi Bàn Cổ chưa xuất hiện, hắn định hợp tác với Hồng Quân trước, nhưng hiện tại kế hoạch không kịp thay đổi.

Hồng Quân vận chuyển Tạo Hóa Ngọc Điệp để ngăn cản một kiếm của Diệp Thanh.

“Chết đi!” Hủy Diệt Chi Kiếm tiến tới không gì cản nổi, không cho Hồng Quân bất kỳ cơ hội phản ứng nào, trong nháy mắt đã phá tan phòng ngự!

Ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng bị tổn hại.

Hủy Diệt Chi Kiếm đã thăng cấp, làm sao Hỗn Độn chí bảo như Tạo Hóa Ngọc Điệp có thể chống đỡ được?

Huống chi trạng thái của hai bên hiện tại không cùng một đẳng cấp!

Gương mặt Hồng Quân vặn vẹo: “Không!” Nhưng vô ích.

Chương 206

Hủy Diệt Chi Kiếm đâm xuyên cơ thể lão, một nhát thấu tim, Hủy Diệt pháp tắc phá hủy sạch sinh cơ của lão.

Dù Hồng Quân không cam lòng đến thế nào, ý thức cũng dần dần tan rã, nguyên thần nổ tung.

Diệp Thanh thu lấy thi thể của Hồng Quân, hai món Hỗn Độn chí bảo cũng không bỏ qua.

Làm xong mọi chuyện, Diệp Thanh không chút trì hoãn, lập tức lao về phía chiến trường của Đại Đạo và Bàn Cổ.

Lúc này, Đại Đạo dưới sự tấn công của Bàn Cổ đã sớm nguy khốn.

Nhưng cơ thể của Bàn Cổ cũng dần trở nên hư ảo, có lẽ không kiên trì được bao lâu nữa.

"Dù sao cũng chỉ là một luồng chấp niệm, dù lợi hại đến đâu thì làm gì được ta!

Chết đi cho ta!" Đại Đạo giận dữ hét lên!

Khí Hỗn Độn cuộn trào, Đại Đạo Vạn Tượng Đồ xoay chuyển, hình thành một cự nhân ba nghìn pháp tắc.

Bàn Cổ vẫn một búa chém tới, Lực chi pháp tắc không gì không phá được.

Diệp Thanh cũng lao lên, Hủy Diệt pháp tắc và Lực chi pháp tắc cùng lúc bộc phát.

Ba vị chí cường giả ra tay, thiên địa thất sắc, cả Hỗn Độn như khựng lại.

Nữ Oa không khỏi run rẩy, cảm giác chỉ cần dư chấn của trận chiến này cũng đủ lấy đi mạng sống của nàng.

Nếu không có phân thân của Diệp Thanh bảo vệ, có lẽ nàng đã sớm mất mạng.

Về việc Diệp Thanh giết Hồng Quân Đạo Tổ, tất cả mọi người đều mơ hồ, ánh mắt đều đổ dồn về phía Nữ Oa.

"Nhìn ta làm gì, ta cũng không biết." Nữ Oa có chút cạn lời nói.

Cũng giống như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Diệp Thanh chỉ nói Hồng Quân có âm mưu, ngoài ra không nói gì khác.

Thế nên tình hình cụ thể nàng cũng không rõ.

Nhưng trong lúc nguy cấp thế này, Diệp Thanh lại ưu tiên giết Hồng Quân Đạo Tổ trước, điều đó đủ để nói lên vấn đề.

Bởi vì Đại Đạo mới là kẻ thù lớn nhất!

Việc Diệp Thanh làm rõ ràng là vì cảm thấy mối đe dọa từ Hồng Quân còn lớn hơn, bắt buộc phải chém chết lão trước.

Dù vậy, tâm trạng mọi người vẫn có chút phức tạp, dù sao đó cũng là sư tôn của họ.

"Ách..." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngẩn người.

Ngay cả Nữ Oa cũng không biết, vậy rốt cuộc nguyên nhân là gì?

Có lẽ phải đợi Diệp Thanh nói cho mới biết được.

Tiền đề là trận chiến này phải thắng lợi, Đại Đạo bị giết và Diệp Thanh còn sống sót.

Lúc này, trận chiến đã đi vào giai đoạn quyết liệt.

Uy thế của Bàn Cổ vô cùng khủng bố, mỗi nhát búa hạ xuống đều gây ra thương thế không nhẹ cho Đại Đạo.

Diệp Thanh cũng không nhàn rỗi, sau khi thôn phệ thi thể của Hồng Quân, cảnh giới của hắn từng bước thăng tiến, thực lực cũng ngày càng đáng sợ.

Uy lực của Hủy Diệt Chi Kiếm so với Bàn Cổ Phủ cũng là một chín một mười.

Đại Đạo dù có khả năng khôi phục nhưng trước sự tấn công dồn dập của cả hai, hắn vẫn không thể bù đắp nổi.

Trong chốc lát, thương thế trên người Đại Đạo ngày càng nghiêm trọng, tình thế đã không thể đảo ngược.

"Khốn kiếp, thật đáng hận, đáng chết!" Đại Đạo vô cùng giận dữ!

Hỗn Độn cũng cuộn trào theo sự thay đổi cảm xúc của hắn.

Chỉ một ý niệm mà đã như vậy, thực lực của Đại Đạo đáng sợ biết nhường nào.

Đại Đạo Vạn Tượng Đồ bay vọt lên không trung, từng đạo pháp tắc tung hoành, khí thế lại một lần nữa leo thang.

"Bàn Cổ, chết đi cho ta!" Một tiếng gầm giận dữ, hắn dốc toàn lực ra tay với Bàn Cổ vì mối đe dọa từ Bàn Cổ là lớn hơn cả!

Bàn Cổ cũng không phải dạng vừa, nhưng do đã chiến đấu quá lâu, cơ thể ông dần trở nên hư ảo, dường như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào!

Dù vậy, ông vẫn vung ra một búa cuối cùng.

Ong!

Bàn Cổ Phủ cũng bị ném đi.

Sau khi vung nhát búa đó, Bàn Cổ không thể kiên trì thêm được nữa, cơ thể tan biến ngay lập tức, hóa thành nhiều đạo thân ảnh bay ngược ra ngoài.

“Oanh” một tiếng nổ lớn, hai đạo công kích đan xen vào nhau rồi nổ tung trong nháy mắt.

Hỗn Độn vì thế mà khựng lại!

Thiên địa rung chuyển dữ dội, Hồng Hoang dường như sắp nổ tung, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự kinh hoàng trong tâm linh.

Răng rắc!

Một âm thanh giòn tan vang lên, phía chân trời thực sự nứt ra một khe hở ngày càng lớn.

“Bàn Cổ!

Bàn Cổ!” Đại Đạo như điên dại, phát ra tiếng gầm không cam lòng.

Nhát búa cuối cùng kia khiến hắn thê thảm hơn bao giờ hết.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Diệp Thanh lại tung một kiếm truy kích.

Là Diệp Thanh!

Hắn lập tức bộc phát cực hạn, trực tiếp đâm xuyên không gian xung quanh!

Phụt!

Trong nháy mắt, Hủy Diệt Chi Kiếm đâm ngập vào ngực Đại Đạo, pháp tắc Hủy Diệt mạnh mẽ cuộn trào, phá hủy hoàn toàn sinh cơ trong cơ thể hắn.

Hủy Diệt Chi Kiếm vốn đã vượt xa Hỗn Độn chí bảo, uy năng bộc phát ra là không thể tưởng tượng nổi!

Đại Đạo ở thời kỳ toàn thịnh mà bị trúng một kiếm này chắc chắn cũng không dễ chịu gì, huống chi là khi đã trọng thương.

“A!” Đại Đạo gầm lên, gương mặt vốn tuấn lãng anh tuấn trong phút chốc trở nên vô cùng dữ tợn!

Hắn muốn thoát ra nhưng Diệp Thanh đã gắt gao quấn lấy, đồng thời vận chuyển Hỗn Độn Châu để rút cạn tinh khí thần của hắn, muốn kết liễu hắn tại đây.

“Chạy không thoát đâu.” Diệp Thanh bình thản nói.

Mọi thứ đã đại cục định đoạt!

May mà có Bàn Cổ, nếu không muốn giải quyết đối phương nhanh như vậy là điều không tưởng.

“Đều không xong rồi!” “Đã như vậy, chi bằng cùng ta đi chết hết đi!” Khí tức trên người Đại Đạo ngày càng héo rũ, hắn phát ra tiếng gầm đầy tuyệt vọng.

Nói đoạn, cơ thể hắn bành trướng như một quả bóng bay không ngừng căng phồng.

Khắc tiếp theo, trong Hỗn Độn truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa, âm thanh vang rền như sấm, các thế giới liên tục nổ tung.

Giống như hàng vạn quả bom nguyên tử cùng kích nổ, cảnh tượng vô cùng hãi hùng.

Biến hóa quá lớn khiến Diệp Thanh biến sắc: “Ngươi làm cái gì vậy?” “Ha ha!” Đại Đạo cười điên cuồng.

“Cái thứ ba nghìn thế giới chó má này, cả Hỗn Độn nữa, nếu ta không thể sở hữu thì hãy cùng ta đi chết đi!” Lời nói gây kinh hãi tột độ!

Theo tiếng nói của hắn, khí thế trên người càng lúc càng đáng sợ.

“Không ổn rồi.” Diệp Thanh phản ứng lại, vội vàng rút Hủy Diệt Chi Kiếm ra lùi lại, đồng thời dùng đại pháp lực chộp lấy Địa phủ,

thu cả Nữ Oa và mọi người vào trong Hỗn Độn Châu.

Lúc này khí tức của Đại Đạo đã suy yếu, đạo cấm chế kia cũng đã biến mất!

Ngay sau đó, cả Hồng Hoang, không, cả Hỗn Độn đều theo đó mà nổ tung, những tiếng nổ liên hoàn vang lên không dứt, rực rỡ như pháo hoa, nhưng đáng sợ hơn gấp vạn lần.

"Khốn kiếp, hắn muốn đồng quy vu tận với ta!" "Đừng hòng thành công!" Diệp Thanh chửi thề một tiếng.

Hồng Mông thế giới được diễn hóa ra để kháng cự lại luồng sức mạnh kia.

"Không ngăn được đâu!" "Đại Đạo tự bạo, vạn vật tận diệt, Hỗn Độn sẽ trở về tĩnh lặng, ngoài ta ra không ai có thể sống sót!" Đại Đạo cuồng tiếu, đôi mắt tràn đầy vẻ điên cuồng: "Thế nên, tất cả chết hết đi cho ta!" Hắn dốc cạn pháp lực toàn thân tấn công vào Hồng Mông thế giới.

Diệp Thanh là người đứng mũi chịu sào trước đòn tấn công cuối cùng của Đại Đạo!

Bản thân hắn tự tin có thể bình an vô sự, nhưng Địa phủ và những người trong Hỗn Độn Châu chắc chắn không thể thoát nạn.

Nếu vậy, cả Hỗn Độn sẽ chìm vào tịch mịch cho đến khi có sinh linh mới ra đời.

Nhưng... sống một mình như vậy thì có ý nghĩa gì?

Diệp Liên muội muội, Nữ Oa, Thường Hi, Hi Hòa... tất cả sẽ không còn nữa sao?

Không!

Diệp Thanh lộ vẻ quyết đoán, giải phóng pháp lực nồng hậu để

nghênh tiếp đòn tấn công của đối phương.

Đồng thời, giọng nói của hắn vang lên bên tai Nữ Oa và những người khác, từng sợi nguyên thần ấn ký được giao ra.

Phàm là sinh linh trong Hỗn Độn, ít nhiều đều có liên hệ với Đại Đạo, nhưng chỉ cần bỏ đi nhục thân là có thể thoát khỏi sự ràng buộc của Đại Đạo.

Nhưng để bảo vệ được ngần ấy người, Diệp Thanh cũng phải trả một cái giá cực lớn!

"Đồ ngu xuẩn, đi bảo vệ một lũ kiến hôi!

Thật là ngu ngốc!" "Bảo vệ được thì đã sao?

Làm sao mà sống sót được?" Đó là lời cuối cùng của Đại Đạo, ngay sau đó cơ thể hắn vỡ vụn, triệt để biến mất.

Đại Đạo đã kết thúc.

Oanh!

Cả người Diệp Thanh bị hất văng ra xa, cuốn phăng vô tận Hỗn Độn, khóe miệng rỉ máu.

Bàn Cổ Thần Điện cũng hóa thành tro bụi, tất cả thế giới đều bị nổ tung.

Chỉ còn Hỗn Độn Châu vẫn nguyên vẹn, bên trong chứa đựng vô số nguyên thần ấn ký của các sinh linh.

Duy chỉ có Hỗn Độn Châu là tạm thời an toàn.

Diệp Thanh chống đỡ Hồng Mông thế giới, rót toàn bộ pháp lực vào đó để bảo vệ mảnh tịnh thổ cuối cùng này.

Nhưng ba nghìn thế giới cùng lúc nổ tung, uy lực đáng sợ đến nhường nào.

Dù pháp lực của hắn có ngất trời cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, cái giá phải trả là vô cùng lớn.

Chương 207

“Ta chỉ có thể làm đến mức này thôi...” “Dù sao cũng còn một chút hy vọng.” Hắn lẩm bẩm tự nói, sau đó cũng tách ra một sợi nguyên thần ấn ký của chính mình.

Vu tộc nắm giữ luân hồi, tự nhiên tinh thông đạo này.

Chỉ cần có nguyên thần ấn ký, một khi Hồng Mông thế giới phát triển, họ có thể luân hồi phục sinh, thức tỉnh ký ức tiền kiếp!

Oanh!

Cơ thể Diệp Thanh ầm ầm sụp đổ, hiện trường chỉ còn lại một viên Hỗn Độn Châu đang không ngừng xoay chuyển.

Hồng Mông thế giới bên trong không ngừng diễn hóa.

Năng lượng hủy thiên diệt địa cũng dần tiêu tán, Hỗn Độn dần trở nên yên tĩnh.

Ngay sau đó, nguyên thần ấn ký còn sót lại của Diệp Thanh cũng tiếp nhận thêm vô số ký ức, tất cả đều từ Đại Đạo.

Chỉ là lúc này không ai biết được... khi tất cả thế giới cũ tan vỡ, một Hồng Mông thế giới mới cũng đang nhanh chóng phát triển! ---------- Hồng Mông đại thế giới mới, không biết đã qua bao nhiêu nguyên hội.

Nhân loại một lần nữa phát triển.

Diệp Thanh, Nữ Oa, Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh, Minh Nguyệt và những người khác đều đã bước vào luân hồi.

Thiên Vũ Đế Quốc.

Trên đường phố hoàng thành, có một nam tử trẻ tuổi chừng mười bảy mười tám tuổi, y phục rách rưới, trông vô cùng thảm hại.

"Đệt, lão tử đường đường là cường giả Đại Đạo Cảnh, vậy mà lại bị người ta đoạt mất ngôi vị thái tử sao?" Đột nhiên, nam tử kia lóe lên một tia linh quang.

Vô số ký ức hiện về trong não hải của hắn.

Không sai, hắn chính là Diệp Thanh.

Vị cường giả Đại Đạo Cảnh từng đối kháng chư thiên vạn giới, chống lại Đại Đạo, sau đó dùng Hỗn Độn Châu để tái thiết thế giới.

Thân phận hiện tại của hắn là Thái tử của Thiên Vũ Đế Quốc.

Nhưng bây giờ thì không còn nữa, vì cách đây không lâu, hắn bị huynh đệ hãm hại, bị hoàng đế tước đoạt ngôi vị thái tử.

"Khá lắm, không ngờ bản tổ cũng có kiếp nạn này.

Nhưng một khi ký ức đã thức tỉnh, thì cái ngôi thái tử cỏn con kia chẳng phải muốn đoạt lại lúc nào cũng được sao?" "Chỉ là..." Diệp Thanh hồi tưởng lại từng gương mặt quen thuộc.

Nữ Oa, Minh Nguyệt, Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh, và cả hai tên trọc không biết xấu hổ ở phương Tây kia... chắc hẳn họ cũng đã luân hồi rồi.

"Chậc, tu vi mất sạch rồi, xem ra muốn đi tìm họ thì phải tu luyện lại từ đầu thôi." Diệp Thanh khẽ thở dài, nhưng rồi lại lộ vẻ vui mừng.

"Hỗn Độn Châu, Tịnh Thế Thanh Liên, Hủy Diệt Chi Kiếm vẫn còn đây." Diệp Thanh cảm ứng được ba món bảo vật trong đan điền, chỉ là chúng dường như đang ngủ say, không có chút động tĩnh nào.

Luyện Khí - Trúc Cơ - Kim Đan - Nguyên Anh...

“Xem ra phải tu luyện lên Luyện Khí nhất phẩm đã, xem có thể đánh thức bảo vật được không.” Diệp Thanh lắc đầu, quay trở về phủ đệ của mình.

Tuy không còn là Thái tử nhưng hắn vẫn là một hoàng tử, phủ đệ tự nhiên cũng không tệ.

Về đến phủ, Diệp Thanh quan sát kỹ xung quanh, xác định không có ai theo dõi mới ngồi xuống bồ đoàn trong phòng.

Khi ngồi xuống, hắn hồi tưởng lại cách tu luyện kiếp trước, trước mắt không ngừng hiện lên những vệt đen trắng đan xen khiến hắn cảm thấy choáng váng.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi đục, Diệp Thanh kết thành thiền định ấn, đôi mắt đang mờ mịt dần khép lại, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn tạp.

Tâm thần đắm chìm vào bên trong, Diệp Thanh một lần nữa vận chuyển luồng linh khí ít ỏi đến đáng thương trong cơ thể.

Có lẽ nhờ trạng thái trống rỗng của tâm trí, linh khí trong người hắn lúc này tỏ ra vô cùng linh động, chỉ cần một ý niệm là có thể nhanh chóng di chuyển đến vị trí cần thiết.

Sự chuyển biến này mang lại cho Diệp Thanh một cảm giác thư thái khó tả.

Hắn không ngừng điều động luồng linh khí ít ỏi đó du tẩu trong kinh mạch, giống như một đứa trẻ đang tung tăng chơi đùa, bộc lộ bản tính thuần túy nhất.

Dần dần Diệp Thanh cảm thấy yêu thích cảm giác này, toàn bộ tâm thần đều đắm chìm vào đó, hoàn toàn quên sạch mọi yếu tố bên ngoài.

Trong quá trình này, cơ thể Diệp Thanh bắt đầu hơi trôi bồng bềnh dưới sự vận chuyển nhanh chóng của linh khí bên ngoài.

Khí tức chậm rãi lưu chuyển, sương mù đen trắng đan xen quyện vào nhau như một cơn lốc xoáy tự nhiên quét qua tứ phương.

Oanh!

Cuối cùng, trong một tiếng nổ nhỏ, sương mù tan biến, một đại thái cực đồ hiển lộ trong não hải của Diệp Thanh, và hắn đang ngồi ngay chính giữa vị trí tâm điểm.

Đinh linh linh!

Trong những tiếng va chạm giòn tan, tám viên đá nhỏ sáng ngời long lanh chậm rãi rơi rắc xung quanh Diệp Thanh, phân bổ đều theo vị trí bát quái.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy tám viên đá nhỏ này chính là hồn tinh.

Đồng thời, một bóng hình hư huyễn, lúc ẩn lúc hiện nổi lên phía trên đầu Diệp Thanh.

Đôi mắt thâm thúy của bóng hình đó nhìn chằm chằm vào Diệp Thanh đang tĩnh tâm tọa thiền, khóe miệng khẽ nở một nụ cười nhạt.

"Ha ha ha, tiểu tử này cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong luân hồi rồi." Một tiếng cảm thán vang lên, hư ảnh đó ngồi xếp bằng trên không, tùy tay vẫy một cái, luồng khí tức nhu hòa chậm rãi phủ xuống những viên hồn tinh kia.

Hư ảnh đó chính là khí linh của Hỗn Độn Châu, sau lần tái thiết thiên địa trước cũng đã rơi vào giấc ngủ sâu, mãi đến hôm nay mới được thức tỉnh.

Được khí tức tẩm nhuận, các viên hồn tinh lấp lánh tỏa ra từng sợi linh lực tinh thuần, chậm rãi vây quanh Diệp Thanh.

Luồng linh khí linh động đó sau khi đi một vòng quanh cơ thể Diệp Thanh, liền nhẹ nhàng xoay chuyển, hình thành một cái kén ánh sáng

long lanh bao bọc lấy đan điền của hắn.

Cảm giác ấm áp thư thái lan tỏa từ đan điền khiến Diệp Thanh không chỉ sảng khoái tinh thần mà còn cảm nhận được sự biến hóa về ý chí.

Vô hình trung, nhờ cảm giác thư thái này, hồn phách của Diệp Thanh cũng đắm chìm vào việc tu luyện.

"Trung bộ bát cảnh, thượng biến cửu hồi.

Hóa tinh ngọc bào, kết khí tử vi.

Luyện hồn cố phách, vạn thần tổng quy..." Những đoạn kinh văn về tu luyện hồn phách hiện lên trong đầu, Diệp Thanh dưới sự kiểm soát của hư ảnh kia lại bắt đầu một đợt tu luyện mới.

Linh lực ôn hòa bao phủ khu vực này, trong thức hải của hắn, tám viên hồn tinh tỏa sáng lung linh, giải phóng từng sợi linh khí lưu chuyển quanh người Diệp Thanh.

Dưới sự dẫn dắt của luồng linh khí bên trong, chúng theo kinh mạch chảy vào cơ thể hắn.

Linh khí đi qua đan điền, xoay quanh cái kén ánh sáng một vòng rồi phân lưu vào các kinh mạch khác, cuối cùng thoát ra ngoài và tụ lại phía trên đầu, nơi khí linh Hỗn Độn Châu đang ngồi.

Theo sự thẩm thấu của linh khí, hư ảnh kia dần trở nên rõ nét hơn.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, dường như bị đóng băng, chỉ có luồng linh khí mang theo sức mạnh linh hồn rút ra từ hồn tinh là vẫn đang lưu động.

Răng rắc!

Bùm!

Không biết bao lâu đã trôi qua, tám viên hồn tinh xung quanh Diệp

Thanh cuối cùng cũng nứt vỡ, hóa thành những điểm sáng li ti.

Cùng lúc đó, hư ảnh trên đầu Diệp Thanh mở mắt ra, tinh mang lấp lánh, một luồng khí độ và khí thế uy nghiêm như núi cao lan tỏa ra xung quanh.

"Tốt!

Rất tốt!

Chỉ có tiểu tử này mới có thể luyện ra sức mạnh linh hồn tinh khiết như vậy!" Hư ảnh gật đầu đầy mãn nguyện, nhìn xuống Diệp Thanh với nụ cười trên môi: "Nhưng tiếp theo vẫn còn phải vất vả nhiều đấy!

Khai thiên thần khí Hỗn Độn Châu của ta cuối cùng cũng sắp tái hiện giữa nhân gian rồi!" Sau một hồi lẩm bẩm đầy suy tư, hư ảnh phất tay một cái, thái cực đồ bên dưới xoay chuyển cực nhanh, Diệp Thanh như bị nuốt chửng, biến mất khỏi chỗ cũ.

Những hạt sương long lanh rơi xuống, nhẹ nhàng đậu trên chóp mũi Diệp Thanh.

Cảm giác mát lạnh sảng khoái lan tỏa, sự nhuận trạch khiến lông mày Diệp Thanh khẽ nhíu lại, đôi mắt đang nhắm nghiền chậm rãi mở ra.

Đập vào mắt vẫn là một mảnh u tối, nhưng cảnh vật xung quanh đã thay đổi hoàn toàn.

"...Ta đang ở đâu thế này?" Vẻ mặt kinh ngạc hiện rõ, Diệp Thanh phát hiện nơi mình đang đứng không phải là phủ đệ.

Trong cơn hoang mang, phản ứng đầu tiên của Diệp Thanh là vận chuyển linh khí, nắm lấy trường kiếm, nhanh chóng đứng dậy trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Cầm kiếm quan sát cảnh giác một vòng, cuối cùng hắn cũng không nhận thấy mối nguy hiểm nào.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, cảm nhận linh khí lưu chuyển trong người, ánh mắt Diệp Thanh lóe lên, khuôn mặt hiện rõ vẻ không thể tin nổi.

"Ta... ta cư nhiên đột phá rồi?!" Diệp Thanh thốt lên kinh ngạc, vội tập trung tinh thần điều động linh khí, phát hiện rõ ràng lượng linh khí dự trữ đã tăng lên hơn một phần so với trước, hơi ấm từ đan điền lan tỏa ra kinh mạch cũng trở nên sâu xa hơn.

Tất cả những dấu hiệu này đều cho Diệp Thanh biết rằng, trong lúc tĩnh tâm tu luyện vừa rồi, hắn đã đột phá lên Luyện Khí lục đoạn.

Sau giây phút vui mừng, Diệp Thanh có chút ngơ ngác chớp mắt, đầy vẻ khó hiểu: "Vừa nãy ta cố gắng đánh thức Hỗn Độn Châu, vừa nhận được chút phản hồi thì ý thức đã rơi vào hôn mê, chẳng lẽ lúc đó khí linh Hỗn Độn Châu đã mượn xác ta làm chuyện gì sao?" Nghĩ đoạn, hắn lại vận chuyển linh khí, kiểm tra kỹ lưỡng tình trạng cơ thể, kết quả là trạng thái vô cùng tốt, ngay cả những thương tích tích tụ trước đây cũng đã lành hẳn.

Cảm giác mệt mỏi do nhiều ngày bị chó săn truy kích cũng quét sạch không còn một dấu vết, trạng thái hiện tại không thể tốt hơn được nữa.

"Kệ đi, dù sao Hỗn Độn Châu cũng là của ta, huống hồ còn đột phá liền một mạch sáu cái tiểu cảnh giới.

Sức mạnh của khai thiên thần khí bây giờ mình còn chưa chạm tới nổi đâu." Cảm nhận trạng thái tốt như vậy, Diệp Thanh quyết định "đến đâu hay đến đó".

Nếu Hỗn Độn Châu đã sắp xếp thì chắc chắn không hại hắn, nơi

này có lẽ là cơ duyên của hắn.

Cứ nâng cao thực lực rồi quay về đoạt lại ngôi thái tử cũng không muộn, dù thực tâm hắn chẳng mấy bận tâm đến cái ghế đó.

"Nơi này lạ lùng quá!

Phải mau chóng rời đi thôi!" Diệp Thanh lẩm bẩm, ngước mắt nhìn lên trên, nơi có tia sáng yếu ớt như một sợi chỉ.

Lúc này trời đã về chiều, mặt trời treo trên sườn núi như sắp rụng xuống.

Theo dây leo leo ngược lên chừng mười trượng, Diệp Thanh mới hoàn toàn thoát khỏi hẻm núi u tối đó.

Đứng trong rừng rậm nhìn quanh môi trường xa lạ, Diệp Thanh nhún người nhảy lên một cây đại thụ, nhanh chóng leo lên đỉnh để quan sát địa thế xung quanh.

Mặt trời phía bên kia núi đã hạ xuống thêm vài phần, ánh nắng chiều tà chiếu lên người mang lại cho hắn cảm giác thư thái: "Phù!

Bên ngoài vẫn thoải mái hơn một chút!" Cảm thán một câu, Diệp Thanh phóng tầm mắt ra xa, dưới ánh hoàng hôn tuyệt đẹp, hắn thấy hai làn khói bếp lờ mờ bốc lên từ phía rừng cây.

"Khói bếp?

Chẳng lẽ là người vào núi săn thú sao?

Nhưng tại sao hai làn khói lại cách nhau xa như vậy?" Nhìn làn khói đó suy tư một hồi, ánh mắt Diệp Thanh cuối cùng dừng lại ở phía làn khói bên trái.

"Haiz!

Thời buổi này người tốt không nhiều, thôi cứ tránh rắc rối là hơn!" Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Thanh quyết định né tránh cả hai

nhóm người đó.

Mặt trời dần lặn hẳn, những vệt sáng lốm đốm trong rừng nhanh chóng biến mất, bóng đêm cũng vội vàng ập tới.

Bên cạnh một đống lửa trại rực rỡ, hơn mười nam tử vạm vỡ đang phân công nhau bố trí phòng ngự và dựng lều bồng.

Chương 208

"Tử Hinh tiểu thư, lều của cô đã dựng xong rồi!

Mời cô vào nghỉ ngơi!" Không lâu sau, một chiếc lều đơn đã dựng xong, một nữ binh đoàn tên Lan Tả cung kính nói với một bóng hồng mặc trường bào đen đứng giữa doanh trại.

Nàng nhẹ nhàng bước vào lều, động tác vẫn ưu nhã đại phương.

Một lát sau, trong lều hiện lên bóng dáng mướt mắt đang cởi bỏ áo choàng, chỉ một cái bóng thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Cùng lúc đó, tại khu rừng mật phía đông doanh trại, một toán nhân mã khác cũng đang hạ trại.

Khi lều đơn ở giữa dựng xong, tên đội trưởng lính đánh thuê Lưu Mang bước đến trước mặt một thanh niên chừng mười tám mười chín tuổi, mặt đầy cung kính: "Thiếu gia!

Lều của ngài đã xong!

Mời ngài vào nghỉ!" "Ừm!

Biết rồi!" Tên thanh niên tên Ngô Nghĩa tùy tiện đáp một tiếng, quay đầu nhìn về phía rừng cây ở hướng tây, đôi mắt nheo lại đồng thời khóe miệng nở một nụ cười xảo quyệt: "Chuyện bên kia đã sắp xếp xong chưa?" Nghe thanh niên hỏi, mắt Lưu Mang lóe lên tia xảo trá, cung kính đáp: "Bẩm thiếu gia, mọi thứ đã ổn thỏa!

Đội hai của tôi đã bắt đầu bố trí rồi!

Đảm bảo sẽ khiến ngài hài lòng!" "Tốt lắm!" Ngô Nghĩa gật đầu mãn nguyện, ánh mắt lộ rõ dục vọng, đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi đang khô nóng: "Làm cho tốt!

Chỉ cần ta có được tiểu mỹ nhân kia, vấn đề ở Dược Lư nhất định sẽ được giải quyết, lúc đó ta và phụ thân tuyệt đối sẽ không để các ngươi thiệt thòi đâu!" Bóng đêm hoàn toàn buông xuống, Diệp Thanh tìm thấy một cây đại thụ tán lá xum xuê trong rừng, sau khi xác định kỹ môi trường xung quanh, hắn chọn nơi này làm điểm nghỉ chân đêm nay.

Những tiếng chim kêu vượn hú và tiếng gầm rú vang vọng trong rừng sâu u tối mang lại cảm giác áp bức khiến người ta không khỏi căng thẳng.

Nhưng Diệp Thanh đã sớm quen với việc này.

Hắn tựa lưng vào thân cây nhắm mắt lại, trong đầu bất giác hiện lên bóng dáng của Nữ Oa.

"Không biết nàng hiện giờ ra sao?

Chắc không bị ức hiếp chứ?

Haiz!

Thôi không nghĩ nữa!

Tu luyện thôi!

Chỉ có nhanh chóng mạnh lên mới có thể tìm được nàng!" Đầu óc rối bời khiến tâm tư hắn hỗn loạn, cuối cùng hắn chọn cách tu luyện thay cho nghỉ ngơi.

Tâm niệm đắm chìm vào đan điền, Diệp Thanh bắt đầu nghiên cứu kỹ sự biến hóa của linh khí bên trong.

Kể từ khi rời khỏi phủ đệ một cách thần bí, hắn phát hiện linh khí trong đan điền đã thay đổi.

Nguồn cơn là do trong lúc tu luyện, đan điền của hắn đã ngưng kết thành một cái kén ánh sáng kỳ lạ.

Đối với cái kén này, Diệp Thanh cũng không rõ nó có ý nghĩa gì, nhưng hắn phát hiện chỉ cần vận chuyển linh khí quanh cái kén, linh khí đó sẽ trở nên hoạt bát hơn và dễ điều khiển hơn nhiều.

Vì thế lúc này Diệp Thanh đang cố gắng tranh thủ chuyển hóa toàn bộ linh khí trong cơ thể, xem xem sau đó nó sẽ biến hóa ra sao.

Mọi thứ xung quanh dần chìm vào tĩnh lặng, Diệp Thanh cũng hoàn toàn đắm chìm trong trạng thái tu luyện.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, ngay lúc hắn vừa chuyển hóa thành công một luồng linh khí, chân mày hắn khẽ nhướng lên, đôi mắt đột nhiên mở to, cúi xuống nhìn viên đá vàng hình quả trứng trong lòng bàn tay.

"Xung quanh có thứ gì đó?!" Trong lòng giật thót, Diệp Thanh lập tức vớ lấy trường kiếm, tập trung tinh thần quan sát xung quanh.

Trước khi nghỉ ngơi, để đảm bảo an toàn, hắn đã cố ý đi một vòng quanh gốc cây trong phạm vi ba trượng, đặt tám viên đá màu sắc khác nhau ở tám góc, hình thành một bát quái phòng ngự trận đơn giản.

Còn viên đá màu vàng trong tay chính là trận nhãn thạch dùng để cảm tri sự biến hóa của trận pháp.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, Diệp Thanh cảm nhận rõ ràng từ trận nhãn thạch một sự dao động mạnh mẽ, nghĩa là có thứ gì đó đã xuyên qua tường trận đi vào phạm vi gần đây.

Nín thở ngưng thần, tai Diệp Thanh bắt được tiếng lá cây rung động rất khẽ.

Rào rào!

Rào rào!

Tai khẽ cử động, Diệp Thanh nghe rõ phía dưới gốc cây có đám lá

bị phát qua liên tiếp hai lần.

"Có tổng cộng hai vật thể đang di chuyển rất nhanh, cách di chuyển này không giống dã thú, chẳng lẽ là người?" Sau khi phán đoán qua âm thanh, Diệp Thanh lặng lẽ thò đầu ra nhìn xuống dưới tán cây.

Tuy rừng rậm vẫn là một mảnh đen kịt, nhưng dưới sự hỗ trợ của linh khí tụ tập ở đôi mắt, hắn đã bắt được hai bóng đen đang lướt đi rất nhanh.

"Đúng là có người thật!

Di chuyển gấp gáp thế kia, trông có vẻ như đang chạy trốn thì đúng hơn!" Dựa vào đường nét đen kịt, hắn đoán là hai nhân ảnh.

Trong lúc suy đoán, Diệp Thanh tiếp tục nhìn về hướng phía sau mà hai người kia vừa chạy tới.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Đúng lúc đó, lá rừng xào xạc dữ dội, ba bóng đen khác lướt tới cực nhanh, lộ trình trực tiếp bám theo hai người vừa chạy thoát.

Từ trước ra sau không đầy hai phút, hai nhóm người một chạy một đuổi đã rời xa gốc cây của Diệp Thanh.

"Chẳng lẽ hai nhóm người mình thấy lúc chiều đã xảy ra xung đột sao?" Nhìn theo hướng họ đi, trong lòng Diệp Thanh nảy ra một ý định: "Hay là bám theo xem thử, biết đâu lại kiếm chác được chút lợi lộc gì?" Đừng bảo là Diệp Thanh xấu tính, ở cái thế giới cường giả cướp bóc, kẻ yếu tận dụng cơ hội vốn là quy tắc sinh tồn cơ bản.

Ở nơi này mà nói chuyện chính nghĩa thì đúng là chuyện nực cười.

Lần theo tiếng động chừng bốn năm dặm, Diệp Thanh cuối cùng cũng bắt kịp hai nhóm người đó.

Tiếp cận gần hơn, hắn nhún người nhảy lên một cây đại thụ để ẩn nấp.

Khẽ gạt cành cây nhìn xuống khoảng đất trống giữa rừng, Diệp Thanh lập tức thấy ba bóng người truy kích lúc trước đã dồn hai người chạy trốn vào sát mép một vách đoạn nhai, hai bên hiện đang ở trạng thái đối đầu.

Thấy không còn đường lùi, một trong hai người bị đuổi bước lên một bước quát lớn: "Các ngươi rốt cuộc là ai?

Sao dám đến gây phiền phức cho Dược Lư của ta!

Nếu còn dám làm loạn, coi chừng không gánh nổi hậu quả đâu!" "Nữ sao?" Nghe rõ tiếng quát, chân mày Diệp Thanh hơi nhướng lên, rồi nhìn sang bóng người phía sau cô gái vừa lên tiếng, nheo mắt suy đoán: "Dáng người kia trông cũng giống nữ giới nhỉ?" Ngay lúc Diệp Thanh đang đoán già đoán non, một giọng nói hèn hạ và kiêu ngạo vang lên giữa màn đêm.

"Đừng có mang Dược Lư ra dọa ta!

Danh tiếng của Dược Lư ta thừa biết, nhưng ta nhận tiền thì phải làm việc!

Chuyện cũng đơn giản thôi, mời Tử Hinh tiểu thư phía sau cô về chỗ ta ngồi chơi một lát.

Chỉ cần phối hợp, ta sẽ cố gắng nhẹ tay, bằng không thì đừng trách ta lạt thủ tồi hoa!

Ta nghe nói hộ vệ Lan Tả của Dược Lư cũng rất sắc sảo và có vị lắm, ta đã sớm muốn nếm thử rồi!" Tuy trời tối nhưng qua những lời lẽ hung tàn và hèn hạ đó, có thể hình dung ra ngay bộ mặt ghê tởm của

ba tên đối diện.

Nhíu mày giận dữ nhìn ba tên trước mặt, Lan Tả hơi lùi lại hai bước sát cạnh Tử Hinh: "Tử Hinh tiểu thư, lũ này chắc chắn là người của Hàn Thiết công hội sắp xếp!

Lát nữa tôi lên cầm chân chúng, cô hãy mau tìm cơ hội mà chạy đi!" "Không được!

Lan Tả chỉ có một mình, bọn chúng có ba tên, lại đều là Linh khí tứ đoạn, cô không chống đỡ được bao lâu đâu!" Tử Hinh dứt khoát từ chối, trực tiếp rút đoản kiếm tùy thân ra: "Muốn chạy cùng chạy, muốn ở cùng ở, cùng lắm thì tôi tự sát chứ không để chúng toại nguyện!" Thấy Tử Hinh cố chấp như vậy, Lan Tả càng thêm sốt ruột: "Tử Hinh tiểu thư, đừng có ngốc thế!

Chạy mau đi!" "Ha ha!

Khỏi phải tranh giành!

Không ai chạy thoát được đâu!" Một tràng cười ngông cuồng ngắt lời hai người, tên cầm đầu đối diện phất tay ra lệnh.

"Lên cho ta!

Bắt cả hai đứa!

Tử Hinh tiểu thư đem về lĩnh thưởng, còn Lan Tả để lão tử hưởng dụng!" Khoảng đất trống lập tức biến thành chiến trường, Diệp Thanh nấp trên cây quan sát tình hình, không khỏi tắc lưỡi: "Chậc chậc!

Lời thoại của kẻ ác dù ở thế giới nào cũng giống nhau đến kỳ lạ!

Nhưng tình hình này mình nên làm gì đây?" Á!

Ngay lúc Diệp Thanh đang cân nhắc, một tiếng kêu đau đớn vang lên, Lan Tả bị chém trúng chân ngã gục xuống đất, lập tức bị khống

chế.

Mất đi chủ lực Lan Tả, Tử Hinh không phải là đối thủ, bị ép lùi liên tiếp, mắt thấy sắp bị bắt giữ.

Có một sự trùng hợp là Tử Hinh đang lùi về đúng hướng gốc cây của Diệp Thanh.

Đúng lúc đó, một cơn gió thổi qua tán lá bên cạnh, một giọng nói hư ảo truyền vào tai hắn: "Haiz!

Ta thấy cô nương kia cũng xinh đẹp đấy, ngươi không xuống anh hùng cứu mỹ nhân thì có vẻ hơi sai sai nhỉ?" Bá!

Đột nhiên nghe thấy giọng nói đó, Diệp Thanh giật mình suýt chút nữa thì kêu thành tiếng, toàn thân căng cứng, tay trái lập tức rút chủy thủ sau lưng định tấn công về phía tiếng nói phát ra.

Nhưng khi tay hắn vừa nhấc lên, hắn cảm nhận rõ ràng một bàn chân có lực đá thẳng vào mông mình.

Một lực đạo cực lớn ập tới, cơ thể Diệp Thanh mất kiểm soát, lao thẳng ra khỏi tán cây.

Mọi chuyện diễn ra trong nháy mắt, khi Diệp Thanh kịp phản ứng thì cả người đã rơi tự do xuống đất.

Điểm rơi lại chính là ngay phía trên chiến đoàn của ba tên nam tử và Tử Hinh.

Trong lúc hắn đang rơi, ba luồng khí nhận mỏng manh đột nhiên xuất hiện, lao thẳng về phía ba tên đang vây đánh Tử Hinh.

Đinh đinh đinh!

Ba tiếng va chạm giòn giã vang lên, kình khí mạnh mẽ đập vào vũ khí của ba tên kia khiến chúng bị khựng lại.

"Có người đánh lén!" Tình huống đột ngột khiến ba tên kia kinh

hãi, lập tức lùi lại.

Sau một thoáng trống rỗng trong đầu, thần kinh Diệp Thanh phản ứng cực nhanh, hắn dốc sức điều chỉnh tư thế, vận linh khí trong đan điền ra tứ chi, nhào lộn một vòng trên không rồi tiếp đất bình an.

Thật khéo là hắn lại rơi trúng ngay giữa Tử Hinh và ba tên nam tử kia.

Vừa tiếp đất, Diệp Thanh lập tức quay ngoắt lại nhìn lên gốc cây vừa nãy, mở miệng chửi đổng: "Mẹ nó chứ, đứa nào thế!

Thất đức vừa thôi, tự dưng đá lão tử xuống..." "Ai đó?!" Tiếng quát truyền tới cắt ngang lời chửi của hắn.

Diệp Thanh khựng lại, nhận ra tình cảnh hiện tại của mình.

Hắn khó khăn quay đầu lại, thấy ba tên nam tử kia đang nhìn mình đầy sát khí.

"Cái đó... tôi nửa đêm ra phơi chút ánh trăng, không cẩn thận ngã từ trên cây xuống!

Thực sự không muốn quấy rầy đâu, các anh cứ tiếp tục nhé!" Sau khi chống chế một câu, Diệp Thanh nhanh chóng đứng dậy định chuồn lẹ.

Nhưng hắn vừa bước được một bước thì hai tiếng quát vang lên đồng thanh: "Đứng lại!!!" Đó là tiếng quát của Lan Tả và tên cầm đầu bên kia.

Lan Tả đang nằm dưới đất vội vàng cầu cứu: "Tiểu huynh đệ!

Cầu xin cậu hãy giúp một tay!

Cứu Tử Hinh tiểu thư của chúng tôi đi!

Dược Lư nhất định sẽ hậu tạ ơn này!" "...!" Nghe Lan Tả cầu cứu, Diệp Thanh khựng lại một chút, quay đầu nhìn Tử Hinh.

Lúc hắn nhìn sang, Tử Hinh cũng đang nhìn hắn với ánh mắt đầy hy vọng.

Chương 209

Cái nhìn đó khiến Diệp Thanh bỗng cảm thấy cô gái này có nét gì đó rất quen thuộc.

"Nữ Oa sao?" Hắn thầm nhủ.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại rõ ràng là Tử Hinh không nhận ra hắn, hoặc là hắn đoán sai, hoặc là ký ức của nàng chưa thức tỉnh.

Cùng lúc đó, tên cầm đầu bên đối diện quát lớn: "Thằng ranh con!

Thiên đường có lối không đi, cứ thích đâm đầu vào phá chuyện của ta!

Hôm nay mày đã thấy rồi thì đừng hòng sống sót rời khỏi đây!

Lão nhị theo ta bắt Tử Hinh tiểu thư, lão tam thịt thằng ranh này cho ta!" Lời lẽ hung ác vừa dứt, ba tên bật nhảy lên, tên đại ca và lão nhị lao về phía Tử Hinh đang hoảng hốt, còn lão tam thì lao thẳng tới Diệp Thanh.

"Thằng ranh!

Chết đi cho ta!" Lão tam hung hãn quát, thanh quỷ đầu đao mang theo luồng gió lạnh chém xuống theo thế Lực Phách Hoa Sơn.

Hắn tin chắc chỉ cần một đao này là đủ để chẻ đôi Diệp Thanh.

"Hừ!

Chỉ là Luyện Khí tứ đoạn mà dám giở thói hung hăng trước mặt ta sao?" Thấy không thể tránh, Diệp Thanh hừ lạnh một tiếng, mắt nhìn lên khóa chặt đao quang đang giáng xuống.

Linh khí vận hành, trường kiếm trong tay xuất vỏ, hắn dùng chiêu Hải Để Lao Nguyệt trực tiếp đối đầu với quỷ đầu đao của lão tam.

Đương!

Một tiếng va chạm kim loại chấn động vang lên, trường kiếm và quỷ đầu đao chạm nhau, tàn lửa bắn tung tóe giữa màn đêm.

Sau cú va chạm, Diệp Thanh vẫn đứng vững như bàn thạch, còn sắc mặt lão tam thì đại biến.

Hắn cảm thấy nhát đao của mình như chém vào một khối tinh thép, lực phản chấn cực lớn khiến tay hắn tê dại, suýt chút nữa thì đánh rơi đao.

Bá!

Trong lúc lão tam còn đang kinh hãi, Diệp Thanh xoay cổ tay, bước chân di chuyển áp sát, trường kiếm trong tay như sao xẹt, một luồng khí lạnh đâm thẳng vào tim lão tam.

Phập!

Chuẩn xác, tàn độc, không một chút do dự.

Một đóa hoa máu nở rộ trong đêm đen, trường kiếm của Diệp Thanh xuyên thủng tim lão tam.

Lão tam há miệng, vẻ mặt không thể tin nổi, đồng tử dần giãn ra nhưng cuối cùng vẫn không nhìn rõ được khuôn mặt của Diệp Thanh.

Việc giết người lần nữa không gây ra chút gợn sóng nào trong lòng Diệp Thanh, vì hắn hiểu rõ ở thế giới này, nếu không giết người thì sẽ bị người giết.

Hắn lạnh lùng nhìn thi thể trước mặt, thu kiếm về.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, khi Diệp Thanh rút kiếm lại thì tên đại ca và lão nhị bên kia mới kịp phản ứng.

“Lão tam!!!” Tiếng kêu thê thảm vang lên, hai tên kia lập tức bỏ mặc Tử Hinh, vung quỷ đầu đao lao thẳng về phía Diệp Thanh:

“Thằng ranh, tao phải xé xác mày!!!” Hai luồng hàn quang giáng xuống, ánh mắt Diệp Thanh lạnh lùng và bình tĩnh, hắn di chuyển nhanh chóng, trường kiếm vung lên những ánh hàn quang liên tiếp, lập tức cuốn vào trận chiến với hai tên kia.

Đinh đinh đinh!

“Chậc!

Hai tên Luyện Khí tứ đoạn đúng là áp lực thật!” Tiếng binh khí va chạm, lửa xẹt liên miên.

Sau vài hiệp giao đấu, trán Diệp Thanh bắt đầu rịn ra mồ hôi lạnh.

Tuy vừa rồi hắn có thể giết nhanh lão tam, nhưng đó là do lão tam quá khinh địch và trong trạng thái một đối một.

Nhưng hiện tại Diệp Thanh phải một chọi hai, dù hắn đang ở Linh Khí lục đoạn, nhưng đối mặt với hai kẻ Linh Khí tứ đoạn thì áp lực vẫn vô cùng lớn.

Quan trọng hơn, tuy đã luyện tập một thời gian nhưng kinh nghiệm thực chiến của hắn vẫn còn rất thiếu sót.

Thân thủ của Lão Đại và Lão Nhị quả thực không yếu, nếu cứ kéo dài thế này, Diệp Thanh chắc chắn kẻ bại sẽ là mình. \n“Keng!” Song đao chém lên đơn kiếm, lực đạo va chạm kịch liệt khiến tàn lửa bắn tung tóe trong màn đêm. \n“Lên đi!

Hắc!” Hai thanh đao đồng thời hạ xuống với lực đạo khổng lồ, Diệp Thanh không kìm được mà nghiến răng, dốc toàn lực thúc động linh khí tụ vào tay phải, khí thế bỗng chốc bùng nổ.

Trong tiếng quát lớn, lưỡi kiếm lại ma sát với đao nhận tạo ra những tia sáng chói mắt, Diệp Thanh rõ ràng đã có chút chật vật mới phong tỏa được đòn tấn công của hai tên kia. \n“Hù...!” Thân hình nhanh chóng lùi lại hai bước, Diệp Thanh thở phào một hơi dài, mồ

hôi lạnh trên trán càng lúc càng nhiều, đôi bàn tay cầm kiếm cũng có chút run rẩy.

Cảm nhận lại tất cả từ lúc giao thủ đến nay, Diệp Thanh nhận thức rõ rằng dù tu vi linh khí của mình cao hơn hai tên này, nhưng cường độ nhục thân và kinh nghiệm chiến đấu lại đang kéo chân hắn nghiêm trọng. \nTuy trong lòng Diệp Thanh hiện tại không mấy chắc chắn, nhưng ở phía đối diện, Lão Đại và Lão Nhị sau khi bị bức lui cũng có sắc mặt ngưng trọng dị thường.

Bọn chúng không ngờ vào lúc này lại gặp phải một tên "Trình Giảo Kim" mạnh thế này, nên nhất thời cũng không dám khinh suất xông lên. \n"Không ổn!

Phải tìm cách thoát thân ngay, cứ đánh tiếp thì phiền phức to!" Tư duy chuyển động nhanh chóng, trong đầu Diệp Thanh không ngừng tính toán cách thoát thân khả thi.

Đúng lúc này, một luồng gió nhẹ thổi qua, vài chiếc lá rụng lướt qua trước mặt Diệp Thanh rồi rơi xuống đất. \n"Lá rụng!?" Trông thấy mấy chiếc lá rụng, trong đầu Diệp Thanh lóe lên một tia sáng, ngay lập tức nghĩ ra một phương án có lẽ sẽ thành công.

Thân hình hắn lại lùi về sau vài bước, áp sát bên người Tử Hinh, hạ thấp giọng: "Có cách rồi, làm cho lá trên cây rụng xuống!

Nhìn tín hiệu của ta, một hai ba là chạy!" Bất thình lình nghe Diệp Thanh nói vậy, Tử Hinh sững người một chút nhưng cuối cùng vẫn khẽ gật đầu, lùi lại áp sát vào thân cây đại thụ. \n"Bọn chúng muốn chạy!

Chặn lại!" Ánh mắt âm hiểm phát hiện ra động tác nhỏ của hai người, Lão Đại hét lớn một tiếng, cùng Lão Nhị lập tức ép tới. \n"Thành bại tại đòn này!" Ánh mắt Diệp Thanh lóe lên tinh mang, thầm cầu nguyện một tiếng trong lòng rồi điều động linh khí, trường

kiếm múa may lao thẳng về phía hai tên kia.

Ba bóng người lại lao vào đánh xáp lá cà, kiếm ảnh chập chờn, đao quang lấp loáng.

Lần này giao thủ, Diệp Thanh rõ ràng chọn chiến thuật du kích linh hoạt, né tránh việc đối đầu trực diện với bọn chúng.

Trường kiếm trong tay hắn linh hoạt như rắn độc, bộ pháp dưới chân như lau sậy đung đưa trong nước, mỗi lần mũi chân lướt đi đều để lại một dấu vết rõ ràng trên mặt đất.

Linh khí trong cơ thể không ngừng lưu chuyển, dần dần tụ tập lên bàn tay trái đang để không.

Một tâm ba dụng như vậy, Diệp Thanh chỉ chờ đợi động tác của Tử Hinh thành công. \nThấy Diệp Thanh bên kia dần rơi vào thế hạ phong, trong mắt Tử Hinh thoáng chút nôn nóng, nhưng nàng vẫn ghi nhớ lời dặn của hắn.

Nhanh chóng ngẩng đầu nhìn cành cây trên đỉnh đầu, tay ngọc khẽ chạm vào hông, một tia sáng bạc lóe lên trong đêm, một sợi xích bạc tinh xảo hiện ra.

Nàng lập tức dùng một đầu xích móc vào chuôi đoản kiếm. \n"Lăng lăng lăng!!!" Tiếng kim loại va chạm thanh thúy vang lên, Tử Hinh vung sợi xích bạc, đoản kiếm ở đầu kia lao thẳng lên những cành lá rậm rạp phía trên.

Tay ngọc múa may liên tục, sợi xích bạc rung động, đoản kiếm như một con linh xà nhảy múa, điên cuồng chém vào những tán lá xanh mướt kia. \n"Xào xạc!" Trong màn múa bạc, từng phiến lá xanh bị chém rụng, rơi xuống dày đặc như những bông tuyết.

Lá rụng lả tả, mắt Diệp Thanh sáng rực, bàn tay trái tụ tập lượng lớn linh khí lập tức kết đạo ấn. \n"Tiến Thân Tam Tài Kiếm!

Phá phá phá!" Hắn hét lớn trong lòng, chân bước mạnh tới gần, trường kiếm trong tay đâm mạnh, ba đạo hàn quang như chớp giật liên tiếp điểm ra, khiến Lão Đại và Lão Nhị hoa mắt chóng mặt, không tự chủ được mà lùi lại liên tục.

Chớp thời cơ, Diệp Thanh cũng lùi lại ba bước, đứng vững thân hình.

Vị trí hắn đứng lúc này, trên mặt đất vừa hay có một trận pháp văn lộ Bát Quái Ngũ Hành đơn giản, chính là trận pháp mà hắn vừa rồi một tâm ba dụng, dùng mũi chân nhanh chóng vẽ ra. \n"Chuẩn bị!" Nhắc nhở Tử Hinh phía sau một tiếng, tay trái Diệp Thanh đặt đạo ấn trước ngực.

Ngay khi lá rụng lả tả, hắn nhanh chóng niệm chú: "Người tại Thái Cực Bát Quái, chân đạp Ngũ Hành mở Âm Dương, Tốn Mộc tham thiên địa, Bát Môn chuyển, Mộc Trận đắc địa, Chi Mậu Diệp Vũ!!!" \n"Bành!

Rào rào rào!!!" Bát Môn Mộc Trận thi triển, linh khí tụ tập trên tay trái Diệp Thanh nổ tung, ngay sau đó những chiếc lá đang rơi xuống như bị một cơn lốc cuốn lấy, xoay tròn điên cuồng, trong chớp mắt trở nên vô tận, nhấn chìm hình bóng Diệp Thanh và Tử Hinh.

Đồng thời, từng phiến lá xoay tròn lao thẳng về phía Lão Đại và Lão Nhị. \nBất ngờ đối mặt với cảnh tượng chưa từng thấy, mặt hai tên kia đầy vẻ kinh hãi, nhanh chóng lùi lại, tay múa may quỷ đầu đao chém loạn vào đám lá đang tập kích. \n"Đi theo ta!" Một giọng nói nhỏ lọt vào tai Tử Hinh, ngay sau đó nàng cảm thấy một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay mình, kéo đi thật nhanh.

Tầm nhìn vẫn mờ mịt, nhưng nhìn bóng dáng đang kéo mình đi, trong lòng Tử Hinh bỗng thấy an tâm lạ thường. \nĐao quang lóe lên, đám lá rụng tập kích hai anh em nhà kia đều bị xé xác thành từng

mảnh nhỏ.

Nhưng khi đao chạm vào lá, bọn chúng mới nhận ra những chiếc lá có vẻ hung hăng này thực chất chỉ là hư trương thanh thế, chẳng có chút sức tấn công nào.

Trong thoáng chốc, chúng nhận ra mình đã bị lừa. \n“Rào rào!!!” Lá rụng tan đi, xung quanh trở lại yên tĩnh, nhưng nhìn về phía đại thụ, bóng dáng Diệp Thanh và Tử Hinh đã biến mất không dấu vết. \n“...!?

Người đâu rồi!?” Nhìn khoảng không trống rỗng trước mặt, Lão Đại và Lão Nhị hoàn toàn ngây người, không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Khi bọn chúng chạy đến dưới gốc cây quan sát, chỉ thấy những dấu vết trên mặt đất đã sớm bị lá rụng che lấp mất rồi. \n“Chết tiệt!

Thằng ranh kia rốt cuộc là ai mà có loại thủ đoạn này!” Lão Đại nghiến răng kèn kẹt, quay đầu nhìn Lão Nhị: “Tuyệt đối không thể để con nhỏ kia chạy thoát!

Giờ chúng ta chia đầu ra truy đuổi, hễ phát hiện là phát tín hiệu thông báo ngay!” \n“Còn con tiện nhân kia thì sao?

Có cần giết không?” Lão Nhị nhìn về phía Lan tỷ đang nằm dưới đất, ánh mắt âm lệ tràn đầy sát khí. \n“Hừ!

Không phiền các ngươi ra tay!

Cô nãi nãi tự giải quyết!” Nhận ra sát khí trong mắt hai tên kia, Lan tỷ quả quyết, nghiến răng một cái rồi lao mình xuống vực đoạn nhai bên cạnh. \n“Rẻ mạt cho con tiện nhân đó!” Nhìn về phía vực thẳm chửi một tiếng, Lão Đại ra hiệu cho Lão Nhị, cả hai lập tức đuổi theo hai hướng phía sau đại thụ. \nSau khi chạy được một đoạn trong rừng, vì tiêu hao thể lực từ lúc nãy cộng thêm việc phải chạy trốn, Tử

Hinh bắt đầu đuối sức, bước chân dần trở nên nặng nề.

Nắm tay Tử Hinh, Diệp Thanh nhận ra nàng đang chậm lại, hắn quay đầu nhìn: “Có theo kịp không?” \n“Ta... ta thực sự chạy không nổi nữa rồi!

Ngươi chạy một mình đi!

Đừng quản ta!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi, Tử Hinh hổn hển nói không thành tiếng. \n“Nói nhảm!

Lão tử muốn chạy thì đã chạy lâu rồi!

Đem theo cái bình dầu này làm gì!” Diệp Thanh bực bội mắng một tiếng rồi xoay người cúi xuống.

Trước sự kinh ngạc của Tử Hinh, hắn ôm lấy eo nàng, vác nàng lên vai như vác bao tải.

Chương 210

\n“A!

Ngươi làm cái gì!?” Bất thình lình bị một nam tử xa lạ đối xử như vậy, Tử Hinh kinh hô lên một tiếng, nhưng ngay sau đó là tiếng “Chát” vang lên. \nDiệp Thanh vỗ một cái vào mông nàng, hạ thấp giọng mắng: “Im miệng!

Ngoan ngoãn nằm im đó!

Ta bảo đảm ngươi sẽ giữ được mạng!” \n“...!” Mặt nàng đỏ bừng, nghiến răng định phản bác nhưng nghĩ đến tình hình hiện tại, nàng chỉ có thể cắn môi hồng, nắm chặt đôi phấn quyền, trong lòng bùng lên ngọn lửa giận phức tạp. \nVác theo Tử Hinh, Diệp Thanh nhanh chóng xác định phương hướng rồi lao đi.

Thực ra từ lúc bắt đầu rơi vào thế hạ phong trước hai tên kia, hắn đã muốn chạy rồi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu chạy một mình thì trận đánh vừa rồi coi như công cốc, chẳng thu được lợi lộc gì.

Cuối cùng hắn quyết định cứu Tử Hinh cùng đi, ít nhất cũng đảm bảo có được chút lợi ích cơ bản. \nChạy thêm được khoảng trăm trượng, Diệp Thanh cuối cùng cũng đến được một khoảng đất trống.

Hắn ném Tử Hinh xuống nền đất mềm một cách thô lỗ, rồi rút trường kiếm ra, bắt đầu nhanh chóng vẽ lên khoảng đất trống chu vi một trượng. \n“Đúng là đồ mãng phu, thô lỗ quá mức!” Tử Hinh cắn môi lẩm bẩm oán trách, vẻ mặt đầy ủy khuất, nàng đưa tay xoa xoa mông rồi chậm rãi đứng dậy.

Nhìn Diệp Thanh đang chuyên tâm vẽ đồ án trên đất, chẳng thèm

đếm xỉa đến mình, nàng không hiểu nổi liền hỏi: “Ngươi làm gì vậy?

Không mau chạy đi, hai kẻ ác ôn kia sắp đuổi tới nơi rồi!” \n“Chuyện đó ta rõ hơn ngươi, nhưng vác theo ngươi mà chạy thì sớm muộn cũng bị bắt lại thôi!” Diệp Thanh liếc nàng một cái, giọng điệu rõ ràng là mất kiên nhẫn. \n“...!” Bị Diệp Thanh chặn họng, Tử Hinh vừa giận vừa nản, nhưng há miệng ra lại không biết phản bác thế nào, đành phải ấm ức bĩu môi. \n“Hù...!

Xong rồi!” Diệp Thanh thở phào, cũng cảm thấy may mắn: “May mà lúc trước khi đuổi theo ngươi, ta đã bố trí một số thứ ở một địa điểm đặc biệt, giờ dùng đến thật rồi!” \n“Rốt cuộc là ngươi làm gì vậy?” Tử Hinh đứng bên cạnh nhìn hành động kỳ quái của Diệp Thanh, do dự một chút rồi hỏi. \n“Dĩ nhiên là chuẩn bị giải quyết hai cái phiền phức phía sau rồi!” Đáp gọn lỏn một câu, Diệp Thanh bước đến trước mặt nàng: “Giờ cần ngươi giúp một tay, hãy hét thật to lên, càng to càng tốt!” \n“Hả!?” Nghe yêu cầu của Diệp Thanh, Tử Hinh ngẩn ngơ, mặt đầy vẻ khó hiểu. \n“Hả gì?

Hét to lên ấy!

Không biết làm à?

Hay để ta làm gì ngươi, lúc đó chắc chắn ngươi sẽ hét to nhỉ!” Diệp Thanh ngán ngẩm lắc đầu, tay bỗng vươn lên, xé mở một phần cổ áo của nàng.

Ngay lập tức, trong màn đêm lộ ra bờ vai trắng ngần mịn màng. \n“A!!!

Ngươi làm gì thế!!!

Đồ vô lại!!!” Tình huống đột ngột khiến Tử Hinh kinh hô, trong lúc hoảng loạn, tay nàng vung lên định tát Diệp Thanh một cái.

Nhưng cái tát chưa kịp giáng xuống đã bị Diệp Thanh nắm chặt cổ

tay, hắn vội giục: “Được rồi!

Giúp xong rồi đó!

Mau ra sau gốc cây trốn đi!” \nĐối mặt với hành động kỳ quái của Diệp Thanh, cơn giận trong lòng Tử Hinh bùng phát, nàng giật tay lại, gắt lên: “Ngươi... tên đăng đồ tử, dám khinh bạc ta, còn dám ra lệnh cho ta... ta...” \n“Im miệng!” Diệp Thanh quát lớn cắt ngang lời nàng, giọng điệu cố tỏ ra hung ác: “Còn nói nhảm nữa là ta lột sạch ngươi luôn đấy!

Đến lúc đó xem ngươi còn hơi đâu mà nói không!

Mau, lập tức, ngay bây giờ, ra sau gốc cây trốn cho kỹ!” \nCuối cùng, tiếng quát của Diệp Thanh thực sự khiến Tử Hinh sợ tới mức không dám hó hé thêm nửa lời, chỉ đành mang khuôn mặt hầm hầm đầy ủy khuất trốn sau gốc cây.

Ngay khi nàng vừa trốn kỹ, Diệp Thanh bỗng bổ sung thêm một câu: “Cứ ngoan ngoãn trốn đó là được!

Đừng có chạy lung tung, quanh đây là lãnh địa của đám Tông Khuyển đấy, chạy loạn là bị chó tha đi mất mạng đó!” \n“Răng rắc!” Nghe vậy, Tử Hinh nghiến răng ken két, vì thực sự lúc nãy nàng đã nảy ra ý định bỏ trốn, nhưng lại bị Diệp Thanh chặn đứng ngay lập tức. \n“Phù...!” Sau khi Tử Hinh đã trốn kỹ, Diệp Thanh thở phào một hơi dài, điều chỉnh lại tâm trạng, nhanh chóng lấy từ trong ngực ra khối đá cuội màu vàng, đặt vào tâm của văn lộ trận pháp trước mặt.

Hắn đảo mắt xác nhận không có sơ hở, rồi chìm tâm niệm vào đan điền, chuyển hóa tia linh khí từ kén quang thành sức mạnh. \n“Vút!

Vút!” Ngay khi Diệp Thanh vừa chuẩn bị xong, hai luồng kình phong rít lên, bóng dáng Lão Đại và Lão Nhị đã nhanh chóng đuổi tới. \n“Trốn cho kỹ!

Đừng có ra đấy!" Nhắc nhở Tử Hinh lần nữa, mắt Diệp Thanh lóe sáng.

Bắt lấy bóng dáng của hai tên kia, hắn vung trường kiếm lao thẳng ra. \n"Keng!!" Tiếng va chạm kịch liệt vang vọng, tàn lửa chói mắt bắn ra trong đêm.

Trong ánh sáng thoáng qua ấy, gương mặt kiên nghị của Diệp Thanh và vẻ âm hiểm độc lạt của hai tên kia hiện lên rõ mồn một. \nSau vài hiệp giao thủ nhanh chóng, Diệp Thanh bị lực đạo kẹp kích chấn cho lùi lại liên tiếp.

Sắc mặt ngưng trọng, tay trái hắn nhanh chóng đưa ra, lại kết một cái Tốn vị đạo ấn. \n"Thằng ranh lại muốn giở trò!

Ép lên ngay!" Ánh mắt âm lệ chằm chằm nhìn động tác của Diệp Thanh, thấy hắn lại kết ấn, Lão Đại lập tức sốt sắng hét lên, chân đạp mạnh xuống đất như mũi tên bắn ra.

Cùng lúc đó, Lão Nhị cũng áp sát, hai đạo đao quang chồng lên nhau.

Đao của Lão Đại nhắm thẳng vào tay trái đang kết ấn của Diệp Thanh, còn đao của Lão Nhị thì quét ngang cổ họng hắn. \nĐòn tấn công hiểm hóc và nhanh nhẹn ập đến trong nháy mắt.

Diệp Thanh nheo mắt, tay trái dứt khoát bỏ kết ấn, rút ngay thanh đoản đao sau lưng ra, tay phải xoay nhanh, trường kiếm thuận thế chắn trước người. \n"Đinh đinh!!" Tiếng vũ khí va chạm thanh thúy, tàn lửa lại hiện ra.

Trường kiếm bên tay phải của Diệp Thanh đã thành công chặn được đòn tấn công vào cổ họng của Lão Nhị, còn tay trái dùng đoản đao cũng đỡ được lưỡi đao của Lão Đại. \n"Đánh văng nó đi!" Trước khả năng phản ứng kinh người của Diệp Thanh, Lão Đại thoáng kinh

hãi, sau đó hét lớn nhắc nhở Lão Nhị, cổ tay bỗng phát lực, nhấn mạnh lưỡi đao xuống.

Hai thanh quỷ đầu đao đồng thời ép xuống với lực đạo khổng lồ, khiến thân hình Diệp Thanh không còn kiểm soát được nữa, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. \n"Bộp!" Rơi mạnh xuống đất, Diệp Thanh vừa vặn rơi vào khoảng đất trống trong rừng.

Nén đau, hắn bật dậy như cá chép nhảy vọt, lập tức bày ra tư thế phòng thủ. \nĐôi mắt âm hàn nhìn Diệp Thanh, Lão Đại và Lão Nhị lần này không vội tấn công.

Bọn chúng mang vẻ thong dong, tách ra hai phía trái phải, dần dần bao vây Diệp Thanh vào giữa. \n"Hắc hắc!" Lão Đại nở nụ cười âm hiểm, giọng nói kiêu căng tàn độc: "Thằng ranh!

Ngươi quả thực rất mạnh, nhưng lại dùng nhầm chỗ rồi!

Hôm nay lo chuyện bao đồng là sai lầm lớn nhất của ngươi!

Giết huynh đệ của ta, nên hôm nay đừng hòng để lại toàn thây!

Trước khi chết, ta cho ngươi để lại cái tên, coi như sự kính trọng của ta dành cho ngươi!

Mau xưng tên đi, ta sẽ tiễn ngươi lên đường ngay lập tức!" \n"Hừ!" Một tia khinh miệt hiện lên trên mặt, Diệp Thanh ổn định tâm thần, giọng điệu hiên ngang: "Muốn biết tên ta à?

Đơn giản thôi!

Ta họ Cha, tên là Cha Ngươi!

Nghe rõ chưa!

Lão tử là CHA NGƯƠI ĐÂY!!

Ha ha ha ha!" \n"Răng rắc!!" Nghe Diệp Thanh báo danh như vậy, Lão Đại và Lão Nhị tức đến mức nghiến răng ken két, đôi mắt âm hàn

bỗng chốc vẳn lên tia máu.

Đôi bàn tay nắm đao nổi đầy gân xanh, giọng nói khàn đặc tàn nhẫn của Lão Đại vang vọng khắp khu rừng: “Thằng tạp chủng!

Miệng còn cứng lắm!

Để lát nữa ta lột da ngươi xem ngươi còn cười được không!!” \n“Ha ha ha ha!!

Ta vẫn đang cười đây, thì sao nào?

Có giỏi thì...” Lại một tràng cười lớn, Diệp Thanh ngẩng cao đầu, cắm trường kiếm xuống đất, giơ một ngón tay lên ngoắc ngoắc Lão Đại: “Lại đây!” \nTrốn sau gốc cây, nhìn Diệp Thanh nghênh ngang chế giễu kẻ thù, Tử Hinh nắm chặt đôi phấn quyền, trong lòng vừa phẫn nộ vừa lo lắng, mặt mũi suýt chút nữa thì méo xệch: “...Đã lúc nào rồi mà còn dám chọc giận kẻ địch như thế chứ!!” \n“Thằng tạp chủng!

Tìm chết!!” Lão Đại và Lão Nhị không thèm nói nhảm với Diệp Thanh nữa, xoay ngang quỷ đầu đao, mang theo sát khí cuồn cuộn như sói đói lao thẳng về phía Diệp Thanh. \nThấy hai tên kia thực sự bị chọc giận, Tử Hinh lo lắng như ngồi trên đống lửa.

Nhưng lạ một điều là dù biết tình hình không ổn, lúc này nàng lại không hề có ý định bỏ chạy, đôi mắt nôn nóng chỉ dán chặt vào bóng dáng Diệp Thanh. \nNhìn Lão Đại và Lão Nhị lao tới, Diệp Thanh chắp hai tay lại, tia linh khí vốn đã được điều động phân tán ở hai tay lập tức giao thoa vào nhau.

Ngay khoảnh khắc hai tên kia bước chân vào khoảng đất trống, Diệp Thanh bỗng quỵ xuống, hai lòng bàn tay vỗ mạnh xuống khối đá cuội màu vàng đất trên mặt đất. \n“Cao khung phù Mậu Kỷ, tàng lục trọng tiêu!” Tinh yếu Thổ hành thuật trong Ngũ Hành thuật số hiện lên

trong đầu, toàn bộ linh khí hội tụ trong tay Diệp Thanh bắn thẳng vào khối đá cuội. \nKhối đá cuội màu vàng đất khẽ rung lên, từng sợi linh khí nhanh chóng phân tán, lan tỏa vào từng đường văn lộ trên mặt đất, cuối cùng lưu chuyển vào năm viên đá cuội xung quanh khoảng đất trống.

Ngay sau đó, mặt đất của cả khoảng không này cũng rung động dữ dội. \n"Oanh long long!" Trong tiếng chấn động kịch liệt, bùn đất và cỏ vụn xung quanh năm viên đá cuội bỗng bay vọt lên như năm cơn lốc xoáy, nhanh chóng bao phủ cả khoảng đất trống từ ngoài vào trong. \n"A!!" Tình huống đột ngột khiến Lão Đại và Lão Nhị không kịp trở tay.

Trong tiếng kinh hô, Diệp Thanh và hai tên kia lập tức bị nhấn chìm trong làn khói bụi bùn đất, tầm nhìn hoàn toàn chìm vào bóng tối. \nKhói bụi mịt mù, mắt Diệp Thanh lóe sáng, hắn nhanh tay rút trường kiếm bên cạnh, thân hình thấp thoáng rồi biến mất tại chỗ. \n"Phập!" Một đạo máu tươi bắn ra trong cảnh hỗn loạn, Lão Nhị là kẻ đầu tiên ngã xuống đất. \nCỏ vụn và bùn đất bay mịt mù làm lóa mắt, Lão Đại loạn xạ múa đao trong tay, muốn nhanh chóng lùi ra ngoài.

Đúng lúc này, lông tơ toàn thân hắn dựng đứng, cảm nhận rõ rệt một luồng sát khí.

Ngay sau đó, giọng nói của Diệp Thanh chậm rãi vang lên bên tai hắn. \n"Ta là người nhân từ, nên sẽ không để thi thể ngươi bị chia làm hai đâu!

Phập!" Lời nói bình thản vừa dứt, ngực Lão Đại nở rộ một đóa hoa máu, Diệp Thanh lúc này đã đứng ngay trước mặt hắn. \nBùn đất và cỏ vụn rơi xuống hết, khoảng đất trống trong rừng lại khôi phục vẻ yên tĩnh. \n"Phi phi!

Cái trò trận pháp này đúng là không tệ, mỗi tội lần nào cũng dính

đầy đất!" Vừa phàn nàn vừa nhổ đống đất trong miệng ra, Diệp Thanh nhìn quanh năm gốc cây với năm phiến đá tự nhiên, thở phào nhẹ nhõm.

Địa điểm này là lúc trước khi đuổi theo Tử Hinh hắn đã vô tình phát hiện ra.

Thấy năm góc của khoảng đất này có năm gốc cây và năm phiến đá thiên tạo, Diệp Thanh nảy ra ý định, đã sớm bố trí một trận pháp Ngũ Hành đơn giản để phòng bất trắc, khi chạy trốn có thể lợi dụng để thi triển Thổ hành thuật hoặc Tốn Mộc trận pháp đối phó kẻ địch.

Chương 211

Cuối cùng, sự bố trí tùy tiện lúc trước lại thực sự cứu mạng hắn và Tử Hinh. \n"...Cái...

Cái gì!?

Chết rồi!?" Đôi mắt mở to, khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi, nhìn hai cái xác dưới đất rồi nhìn Diệp Thanh đang không ngừng lầm bầm oán trách, Tử Hinh hoàn toàn ngây người tại chỗ. \nQuay đầu nhìn Tử Hinh đang ngơ ngác sau gốc cây, Diệp Thanh vội xua tay: "Hắc!

Đừng có ngẩn ra đó nữa!

Mau ra đây, rời khỏi đây ngay!

Động tĩnh vừa rồi lớn như thế, không thể ở lại lâu đâu!" \n"À?

Ừ!" Vẫn còn chút ngơ ngác, Tử Hinh vội chạy ra khỏi gốc cây.

Mang theo vẻ khó hiểu xen lẫn chút kinh hãi, nàng khẽ cúi người.

"Cái đó, đa tạ ân công đã trượng nghĩa cứu giúp, không biết tôn tính đại danh của ân công là gì...?" \n"Ây!

Lúc nào rồi mà còn bày đặt mấy thứ hư hỏng đó!

Thích thì cứ gọi ta là Tiểu Cường hay Tiểu Minh gì cũng được!" Sau một tiếng mất kiên nhẫn, Diệp Thanh nhìn quanh rồi hỏi Tử Hinh: "Giờ ta phải rời khỏi đây, ngoài Lan tỷ kia ra, ngươi còn đồng bọn nào không?

Có biết họ ở đâu không?" \nĐối với cái tên thật, Diệp Thanh chẳng dại gì mà tiết lộ.

Tuy là nơi hoang sơn dã lĩnh, nhưng ai biết được cái tên của một kẻ giết người bị truy nã có truyền đến đây không, nên hắn tin rằng cẩn

thận vẫn là trên hết. \n“Lan tỷ!” Nghe Diệp Thanh nhắc đến Lan tỷ, sắc mặt Tử Hinh thay đổi, sự chú ý lập tức bị dời đi, nàng cuống cuồng: “Ta phải mau quay lại tìm Lan tỷ thôi!

Không thể bỏ mặc tỷ ấy một mình được!” \nNhìn Tử Hinh, Diệp Thanh thở dài bất lực.

“Ây!

Ta biết ngươi lo lắng, nhưng hai tên kia đã đuổi theo ngươi, liệu chúng có để Lan tỷ sống sót không?

Giờ ngươi quay lại, cùng lắm cũng chỉ thấy một cái xác thôi, chẳng có ý nghĩa gì cả!

Lại còn dễ chạm mặt với đồng bọn của chúng nữa!” \n“...!” Tử Hinh định phản bác, nhưng lý trí mách bảo nàng rằng Diệp Thanh nói đúng.

Tâm trạng nặng nề bi thương, nàng lại lên tiếng: “Nhưng... nhưng ta vẫn phải quay lại!

Không thể để Lan tỷ phơi thây nơi hoang dã được!” \nCó chút bất lực nhìn Tử Hinh, Diệp Thanh lộ vẻ thiếu kiên nhẫn: “Ta không nghĩ vậy!

Vì một cái xác mà chạy ngược lại mạo hiểm không phải là việc làm minh trí.

Giờ lựa chọn tốt nhất là tìm nơi an toàn mà trốn, chờ người bên phía ngươi đến tìm.” \n“...Sao ngươi lại có thể tàn nhẫn và lãnh huyết như thế!?

Chẳng lẽ tim ngươi làm bằng đá sao?” Nhìn Diệp Thanh với vẻ bi phẫn, Tử Hinh cảm thấy thật khó chấp nhận. \n“Ây!” Lại thở dài một hơi, Diệp Thanh tiến sát mặt Tử Hinh, nghiêm túc nói: “Từ tàn nhẫn lãnh huyết nên dành cho những kẻ truy sát và giết Lan tỷ mới đúng.

Nếu ngươi không thể chấp nhận sự thực trước mắt mà cho rằng ta tàn nhẫn, thì ta chỉ có thể nói thẳng một điều: Kẻ tàn nhẫn không phải là ta, mà là cái thế giới này!" \n"...!" Trước những lời của Diệp Thanh, Tử Hinh định cãi lại, nhưng bất thình lình Diệp Thanh áp sát, bịt chặt cái miệng nhỏ đang định mở ra kia. \nBị Diệp Thanh bất ngờ tiếp cận và bịt miệng, Tử Hinh lập tức vùng vẫy, nhưng ngay sau đó giọng nói hạ cực thấp của hắn vang lên bên tai nàng. \n"Im lặng!

Có người tới!

Giờ thì ngoan ngoãn nghe lời ta!" Sau một câu nói nhanh, Diệp Thanh khom người, một tay ôm lấy eo Tử Hinh, lại vác nàng lên vai một lần nữa. \nHành động đột ngột của Diệp Thanh khiến Tử Hinh lại kinh hãi, nhưng nghĩ đến tình hình xung quanh, nàng đành cắn môi, nhịn nhục sự xấu hổ và uất ức.

Ôm chặt Tử Hinh trên vai, Diệp Thanh đảo mắt nhanh chóng định vị phương hướng.

Linh khí trong cơ thể vận chuyển, tụ hết vào hai chân, hắn vác nàng nhảy vọt lên, một cú nhảy đã xa hơn một trượng.

Sau khi chạm đất, mũi chân hắn điểm nhẹ rồi lại nhảy tiếp một cú nữa.

Mục đích là để tránh để lại dấu vết di chuyển quá rõ ràng trên mặt đất, tranh thủ thêm thời gian chạy trốn. \nLặp lại như vậy bảy tám lần, khi Diệp Thanh đáp xuống lần nữa, trọng lượng của hai người cộng lại khiến đôi chân hắn có chút nhũn ra.

Hắn nghiến răng đứng vững, mồ hôi đầm đìa, không nhịn được mà lầm bầm: "Hù...!

Thêm cái gánh nặng trên vai này, di chuyển kiểu này thực sự hơi đuối đấy!" \nNghe thấy lời phàn nàn rõ mồn một của Diệp Thanh, Tử

Hinh vốn đang đầy uất ức liền định bùng nổ: "...Thả ta xuống!

Ta tự đi được!

Không cần vác!" \n"Chát!" \nLời nàng vừa dứt, cái mông cong lại lĩnh thêm một phát vỗ của Diệp Thanh.

Ngay sau đó giọng nói mất kiên nhẫn của hắn truyền vào tai: "Câm mồm!

Lúc nào rồi còn bày đặt làm nũng!" \nCảm nhận được sự nóng rát trên mông, mặt Tử Hinh đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận, đôi phấn quyền đập nhẹ vào lưng hắn: "...Thả ta xuống!

Ta tự đi được mà!" \n"Ngoan đi, hay là muốn bị đánh tiếp?

Cứ lộn xộn nữa là ta không khách khí đâu, nãy giờ cảm giác tay cũng không tệ lắm!" Một câu đe dọa mang chút hơi hướng lưu manh, bàn tay Diệp Thanh lại chuẩn bị "lộng hành". \n"...!" Cảm nhận được sự đụng chạm đó, Tử Hinh hận không thể giết chết Diệp Thanh ngay lập tức, nhưng trước lời đe dọa và tình cảnh hiện tại, nàng chỉ có thể cắn môi hồng, thầm nguyền rủa hắn trong lòng hết lần này đến lần khác. \n"Thiếu gia!

Đằng kia có động tĩnh!" Ngay lúc Tử Hinh vừa im lặng, một tiếng hét từ phía sau truyền tới, theo sau đó là giọng phản hồi: "Toàn bộ đuổi theo hướng đó cho ta!

Nhất định phải bắt được!" \n"Chết tiệt!

Đám này đúng là âm hồn bất tán!

Thật không biết con nhỏ này đáng giá nhường nào!" Diệp Thanh ngán ngẩm than vãn, xốc lại tinh thần, điều động chút linh khí ít ỏi còn lại, tiếp tục lao vào sâu trong rừng rậm. \n"Bọn chúng ở đằng kia, mau đuổi theo!" Diệp Thanh vừa chạy đã thu hút sự chú ý của mấy bóng người phía sau.

Giữa tiếng hét lớn, vài bóng người nhanh chóng lao về phía Diệp Thanh và Tử Hinh. \nTrong lúc rượt đuổi, nhìn bóng dáng đang di chuyển nhanh phía trước, Ngô Nghĩa dẫn đầu có chút kinh ngạc, hỏi tên Lưu Mang bên cạnh: "Lưu Mang, người của Dược Lư chẳng phải đều bị giữ chân ở phía doanh trại rồi sao?

Cái bóng đang vác Tử Hinh chạy trốn kia rốt cuộc là ai?" \n"...!" Do dự một chút, mặt Lưu Mang cũng đầy vẻ nghi hoặc: "Không rõ nữa!

Lúc trinh sát cũng không thấy có kẻ nào khác.

Chẳng lẽ là người Dược Lư bí mật mời về bảo vệ con nhỏ đó?" \n"Xem ra tình hình có chút biến đổi rồi!" Ngô Nghĩa cau mày suy tính, ánh mắt lóe lên tia gian trá: "Cứ giữ tốc độ này mà đuổi theo, đừng vội ra tay, hãy lùa bọn chúng về phía Tây Bắc!" \n"Phía Tây Bắc?" Nghe Ngô Nghĩa nói, Lưu Mang sững lại một chút, rồi mắt cũng lóe lên tia gian xảo tương tự: "Hắc hắc, thuộc hạ hiểu rồi!" \n"Vút!

Vút!

Vút...!" Từng bóng người lướt nhanh qua rừng cây, không ngừng thay đổi đội hình và tốc độ.

Dưới sự cố ý lùa bắt đó, hướng di chuyển của Diệp Thanh cũng dần thay đổi, điều này bắt đầu khiến hắn chú ý. \n"Tình hình có gì đó sai sai?

Đám này lẽ ra sớm đã đuổi kịp rồi mới phải!" Trong lòng Diệp Thanh nảy sinh nghi ngờ, lông mày nhíu chặt lại: "Không được!

Phải tìm cách thoát khỏi tình thế này, chuyện này quá kỳ lạ!" Một dự cảm không lành lớn vởn trong lòng, Diệp Thanh bắt đầu nhanh chóng nghĩ cách thoát thân. \nKhi hắn đang suy tính, Tử Hinh nằm trên vai cũng vỗ vỗ vào lưng hắn, giọng nghi hoặc: "Này!

Hình như bọn họ càng lúc càng xa rồi?

Không đuổi kịp nữa sao?" \n"Càng lúc càng xa!?

Người không chạy nổi phải là ta mới đúng chứ!?" Nghe nàng nói, mắt Diệp Thanh giật giật, dự cảm bất an vô hình trung lại tăng thêm mấy phần. \nSau khi chạy thêm được một đoạn, Diệp Thanh lại hỏi Tử Hinh: "Giờ bọn họ ở đâu?" \n"Hì, không thấy nữa rồi!

Chúng ta cắt đuôi được rồi!" Tử Hinh quan sát kỹ các hướng phía sau, không thấy bóng dáng truy đuổi nữa, liền vui mừng reo lên. \n"Bộp!" Tử Hinh vừa dứt lời, Diệp Thanh bỗng dừng khựng lại, vẻ ngưng trọng trên mặt tăng mạnh: "Không đúng!

Tình hình không đúng!

Chẳng có lý do gì chúng lại không đuổi tiếp, trừ phi..." \n"Này!

Người ta không đuổi nữa rồi!

Mau thả ta xuống đi!" Diệp Thanh dừng lại, Tử Hinh liền thúc giục, giọng đầy mong chờ thoát khỏi "ma trảo" của hắn. \nSự thúc giục của nàng làm Diệp Thanh gắt lên: "Hét cái gì mà hét!?

Im lặng đi, định gọi chó đến à!" \n"..." Nghe vậy, Tử Hinh vừa định cãi lại thì bỗng nhiên những âm thanh dày đặc vang lên khắp bốn phía.

Nghe thấy tiếng động đó, tim Diệp Thanh đập thình thịch, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, hắn bỗng nhận ra: "Hỏng rồi!

Mình bị lùa vào..." \n"Hú...!" Một tiếng hú dài rợn người cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Thanh, ngay sau đó từ hướng tiếng hú, một luồng khí thế mạnh mẽ tràn ra trong rừng. \n"Hống...!" Những tiếng gầm gừ nhe răng không ngừng vang vọng.

Ngay sau đó, năm con Tông Khuyển to lớn nhanh chóng lao ra, tản

ra xung quanh, bao vây chặt chẽ Diệp Thanh và Tử Hinh vào giữa. \nNhìn năm con Tông Khuyển trước mắt, mặt Diệp Thanh lộ ra nụ cười khổ: "Mẹ nó, đúng là vừa thoát hang hổ lại vào ổ chó!

Đám kia cố ý lùa ta vào đây mà!" \n"Hống...!" Những tiếng gầm tàn bạo từ trong lãnh địa Tông Khuyển truyền ra, vang vọng khắp vùng núi rừng, khiến bầu không khí dưới màn đêm càng thêm nồng nặc mùi máu tanh. \nNghe tiếng Tông Khuyển gầm rú, Ngô Nghĩa đứng trên cành cây cao, quan sát từ xa lãnh địa Tông Khuyển, khóe miệng nở nụ cười âm hiểm xen lẫn chút tiếc nuối: "Ây!

Nữ y sư thiên tài của Dược Lư đi lạc vào lãnh địa Tông Khuyển, tử vong ngoài ý muốn!

Thật khiến người ta tiếc nuối mà!

Đáng tiếc là chưa được nếm thử mùi vị của con nhỏ đó, chắc chắn phải ngọt ngào và thuần khiết lắm.

Nhưng thôi, mục đích hành động tối nay đạt được là tốt rồi!" \n"Hắc hắc!" Trong tràng cười âm hiểm, Lưu Mang bên cạnh cũng không ngừng nịnh hót: "Thiếu gia anh minh, lùa bọn chúng vào lãnh địa Tông Khuyển, như vậy thù hận về cái chết của con nhỏ đó sẽ đổ hết lên đầu lũ chó này!" \nHừ lạnh một tiếng, Ngô Nghĩa nhìn Lưu Mang, cau mày: "Ai bảo ngươi là Tử Hinh tiểu thư bị lùa vào lãnh địa Tông Khuyển?

Là nàng ta đi lạc, hiểu chưa?" \nNghe vậy, Lưu Mang vội sửa miệng: "Dạ!

Tiểu nhân lỡ lời!

Lỡ lời!

Tử Hinh tiểu thư là đi lạc vào lãnh địa Tông Khuyển!" \n"Hừ!

Biết thế là tốt!

Dẫn vài người ở lại, đợi bên trong yên tĩnh lại thì vào xem cho ta!

Nhất định không được để di vật của Tử Hinh tiểu thư bị lũ chó đó tha mất!" Dặn dò Lưu Mang xong, ánh mắt âm hàn của Ngô Nghĩa lại quét về phía lãnh địa Tông Khuyển: "Đáng tiếc thật!

Cái thằng ranh xông ra phá đám đó vẫn chưa rõ là ai!

Hôm nay cho ngươi làm mồi cho chó ở đây, coi như rẻ mạt cho ngươi rồi!" \nTrong lãnh địa, năm con Tông Khuyển bao vây Diệp Thanh và Tử Hinh.

Chỉ liếc mắt một cái, hai con trong số đó đã nhận ra mùi vị trên người Diệp Thanh.

Chương 212

\n“Hống!!” Tiếng gầm đầy phẫn nộ và phức tạp.

Nhìn kẻ đáng lẽ đã phải chết là Diệp Thanh, hai con Tông Khuyển dùng móng vuốt cào mạnh xuống đất, đúng là oan gia ngõ hẹp, nhìn thấy là đỏ mắt.

Cuối cùng không kìm nén được sự căm hận, hai con Tông Khuyển Linh Khí nhị đoạn nhảy vọt lên, móng vuốt sắc lẹm vung ra, lao thẳng vào Diệp Thanh. \nNếu chỉ một mình đối đầu với mấy con chó này, Diệp Thanh có thể rút vũ khí ra, tốn chút thời gian là giết sạch được.

Nhưng hiện giờ trên vai còn có Tử Hinh, nên hắn chỉ có thể không ngừng né tránh trái phải, thậm chí có những lúc hiểm tựa treo mành mới tránh được đòn tấn công.

Cùng với sự kẹp kích liên tục của lũ chó, mồ hôi trên trán Diệp Thanh vã ra như mưa.

Những trận chiến liên miên cộng thêm việc chạy trốn khiến sự mệt mỏi dâng lên, động tác của hắn dần chậm lại. \n“Hú...

Hống...!” Ngay lúc Diệp Thanh đang chật vật né tránh, tiếng hú triệu tập đồng bọn của lũ Tông Khuyển lại vang lên.

Ngay sau đó, hơn mười con Tông Khuyển từ trong rừng rậm xung quanh lao ra, nhanh chóng bao vây kín kẽ hai người. \n“Mẹ nó!

Lũ chó này giết mãi không hết à!” Thấy xuất hiện thêm nhiều Tông Khuyển như vậy, sắc mặt Diệp Thanh cực kỳ ngưng trọng.

Đảo mắt nhìn gốc cây đại thụ bên cạnh, hắn ôm chặt Tử Hinh trên vai, dùng hết sức bình sinh nhảy vọt lên cành cây to lớn.

Sau vài cú nhảy liên tiếp giữa các cành cây, hắn đưa Tử Hinh lên

đến phần giữa của cây đại thụ mới dừng lại. \n“Hống!

Bành...!” Trong tiếng gầm thấp, lũ chó thấy nhảy không tới chỗ Diệp Thanh liền bắt đầu điên cuồng lao vào húc mạnh vào thân cây.

Cả cây đại thụ bị húc cho rung chuyển dữ dội. \n“A!!” Thân cây không ngừng chao đảo khiến Tử Hinh kinh hô.

Trong lúc hoảng loạn, nàng hoàn toàn vứt bỏ sự xấu hổ, ôm chặt lấy Diệp Thanh để tránh bị rơi xuống. \nBám chặt vào thân cây, nhìn lũ Tông Khuyển điên cuồng phía dưới, trán Diệp Thanh lấm tấm mồ hôi: “Đại gia nó chứ!

Đám chó này điên hết rồi sao?

Sao cứ nhắm vào ta thế nhỉ!” \nNghe Diệp Thanh phàn nàn, Tử Hinh đang sợ tái mặt ôm chặt lấy hắn bỗng thấy uất ức, không nhịn được mà oán trách: “...Đổ hết tại ngươi, cứ hở ra là chó này chó nọ, giờ thì hay rồi!

Gọi chó đến thật rồi đó!” \nNghe nàng nói, Diệp Thanh lập tức không vui, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngay sát cạnh mình trong bóng đêm: “Cái con nhóc không lương tâm này!

Vừa rồi ta bị đám kia cố ý lùa đi đó!

Trọng điểm là vì ngươi mà chúng ta mới bị lùa vào lãnh địa Tông Khuyển này đấy!” \n“...!” Bị Diệp Thanh chặn họng, Tử Hinh định cãi lại, nhưng cảm nhận được hơi nóng từ hơi thở của hắn gần như ở khoảng cách bằng không thổi qua, nàng không khỏi đỏ mặt thẹn thùng, vội quay mặt sang hướng khác, giọng nói đầy vẻ ngượng nghịu: “Giờ... giờ chúng ta phải làm sao?” \n“Làm sao cái gì?

Chờ chết chứ sao!

Bản tính của lũ chó này ngươi chắc cũng rõ, thấy máu là không chết không thôi!

Một là giết sạch chúng, hai là hai chúng ta xuống làm mồi cho chó!

Chẳng có con đường thứ ba đâu!" \nCâu trả lời của Diệp Thanh đầy vẻ bất lực, nhưng tư duy của hắn đang vận chuyển cực nhanh.

Hắn phát hiện ra một điểm bất thường: Con Tông Khuyển đầu đàn vẫn chưa xuất hiện.

Lẽ ra hắn đã bị con đầu đàn coi là tử địch, mà nhiều Tông Khuyển tập trung ở đây đồng nghĩa với việc đây là vùng lõi của lãnh địa, con đầu đàn phải ở gần đây mới đúng.

Vậy mà làm loạn lớn thế này mà nó vẫn chưa lộ diện, khiến Diệp Thanh không khỏi thắc mắc, thậm chí là lo lắng. \n"Ngươi nghĩ xem, hai chúng ta liên thủ có thể giết ra khỏi vòng vây của đám Tông Khuyển này không?" Nhìn đám chó phía dưới, Tử Hinh do dự hỏi. \nDiệp Thanh liếc nhìn nàng, bĩu môi đầy bất lực: "Tiểu thư à, ta nghĩ câu hỏi đúng phải là: Ta có chắc chắn xuống dưới thịt hết đám chó này không chứ?" \n"...Coi thường người khác vừa thôi!

Ta cũng Linh Khí nhị đoạn, cũng chiến đấu được đấy nhé!" Nghe ra sự khinh miệt trong giọng nói của hắn, Tử Hinh lập tức hầm hầm đáp lại. \n"Ồ...

Linh Khí nhị đoạn cơ à!" Diệp Thanh cố tình kéo dài giọng, đầy vẻ hứng thú: "Vậy đám Tông Khuyển dưới kia, ngươi có thể cùng lúc đối phó hai con trở lên không?

Nếu được thì ta nghĩ cũng đáng để thử đấy!" \n"...Tên đăng đồ tử, toàn bắt nạt người ta!!" Bị sự khinh miệt của Diệp Thanh làm cho tức điên, Tử Hinh vừa dứt lời, đôi bàn tay nhỏ đang ôm hắn liền nhéo mạnh vào người hắn hai cái. \n"Tê...!

Hải!

Hải!

Đừng có làm thế chứ!

Mau buông tay, không buông là ta buông tay cho ngươi rơi xuống đấy!" Diệp Thanh hít một hơi lạnh, tay đang giữ eo nàng bỗng nới lỏng ra mấy phần. \n"A...!" Diệp Thanh vừa buông lỏng, Tử Hinh thực sự bị dọa cho giật mình.

Trong tiếng kinh hô xen lẫn chút nức nở, đôi tay nàng càng ôm chặt lấy hắn hơn. \n"Ngạch...!" Thấy Tử Hinh có vẻ bị dọa sợ thật, Diệp Thanh cũng có chút ngại ngùng: "Cái đó... ta đùa thôi, đừng sợ nhé!" \nTrước lời xin lỗi của Diệp Thanh, giọng Tử Hinh run run, hừ lạnh một tiếng đầy vẻ không hài lòng: "Hừ!

Đồ đăng đồ tử, xấu xa quá!

Chỉ giỏi bắt nạt người ta!

Xấu xa chết đi được!" \n"Hắc!

Ta..." Nghe nàng oán trách, Diệp Thanh định phản bác, nhưng đúng lúc đó một tiếng hú dài bỗng cắt ngang lời hắn. \n"Hú...!" Tiếng hú vang vọng từ vùng lõi của khu rừng, khiến Diệp Thanh rùng mình: "Hỏng rồi! ...Tiếng của Tông Khuyển đầu đàn!" \n"Hú hú hú hú...!" Trong lúc Diệp Thanh còn đang nghi hoặc, tiếng hú của con đầu đàn lại vang lên, nhưng lần này rõ ràng có chút gì đó khác biệt. \n"Hống!!" Sau tiếng hú, lũ Tông Khuyển đang vây quanh đại thụ bỗng trở nên điên cuồng và nôn nóng hơn hẳn, bắt đầu húc mạnh hơn vào thân cây nơi hai người đang trú ngụ. \n"Bành bành...!" Từng cú húc liên tiếp, lũ chó như liều chết mà húc, khiến cây đại thụ như chiếc lá giữa dòng nước xiết, có dấu hiệu sắp đổ sụp. \nBám chặt vào một cành cây để giữ thăng bằng, Diệp Thanh nhíu mày đầy khó hiểu.

"Có gì đó kỳ lạ!

Con đầu đàn hú cái gì thế?

Tiếng hú nghe có vẻ nôn nóng và cấp thiết nhỉ?

Không lẽ bên trong lãnh địa Tông Khuyển có biến số sao?

Nếu con đầu đàn không ở đây, thì đám dưới này...” \nThấy Diệp Thanh cứ im lặng, Tử Hinh bên cạnh nôn nóng vô cùng: “Này!

Này!!

Ngẩn ngơ cái gì thế!?

Mau nói gì đi chứ!

Ta có một cách, ngươi nghe xem thế nào!” \nNghe Tử Hinh hối thúc, Diệp Thanh mới sực tỉnh: “Nói xem, có cách gì!” \nThấy Diệp Thanh cuối cùng cũng nghiêm túc, Tử Hinh thở phào một chút, vội nói ra ý định: “Nếu ta có thể làm đám Tông Khuyển này mê man, rồi giúp ngươi khôi phục bảy thành linh khí, ngươi có chắc chắn giết ra ngoài được không?” \nNghe vậy, mắt Diệp Thanh lóe lên, vội truy hỏi: “Cụ thể là thế nào?

Ngươi có cách làm vậy sao?” \n“Được!” Đáp gọn một từ, Tử Hinh lấy từ trên người ra một cái túi nhỏ cỡ lòng bàn tay: “Bên trong là Mê Huyễn Tán cực mạnh do ta phối chế, thường dùng để đối phó dã thú.

Ta rắc xuống từ đây, đám Tông Khuyển chắc chắn sẽ hít phải, dược hiệu phát tác ngay lập tức sẽ khiến chúng trở nên mê muội!” \n“Cũng không tệ!” Nhìn túi thuốc trong tay nàng, Diệp Thanh gật đầu, lại hỏi: “Còn cách giúp ta khôi phục linh khí?” \n“Ta có cái này!” Nói đoạn, Tử Hinh nhanh chóng lấy từ trong lớp áo lót áp sát cơ thể ra một túi vải nhỏ tỏa ra hương thơm thanh khiết: “Bên trong có dược hoàn khôi phục linh khí, chỉ cần uống vào là có thể giúp ngươi tạm thời khôi phục bảy thành linh khí!” \nTầm mắt hơi hạ xuống, nhìn viên thuốc tròn trịa trong tay nàng, mắt Diệp Thanh xoay chuyển đầy nghi

hoặc: “Thứ này tốt thật vậy sao?

Không phải thuốc độc đấy chứ?” \n“!!” Nghe Diệp Thanh nói, Tử Hinh tức đến mức phồng cả má: “Đồ man nhân!

Sao tâm tính lại đen tối thế chứ!?

Giờ ta chỉ trông cậy vào ngươi cứu ta ra ngoài, sao ta có thể hại ngươi được!?

Thuốc này có thể nhanh chóng khôi phục linh khí, cùng lắm chỉ có chút tác dụng phụ thôi!

Không ăn thì thôi!

Cùng lắm thì hai chúng ta cùng chờ làm mồi cho chó!” \n“Nói cho rõ nhé!

Nếu không mang theo ngươi thì một mình ta sớm đã chạy thoát rồi!

Giờ vì vác theo ngươi nên ta mới phải vò đầu bứt tai ở đây này!” Diệp Thanh nghiêm túc nhấn mạnh một câu, rồi nói tiếp: “Đừng bảo ta đen tối!

Cái thế giới này nếu quá quang minh thì không sống nổi đâu!

Quan trọng là hiện tại ta cảm nhận được sát khí rõ rệt trên người ngươi!

Không khỏi khiến ta nghi ngờ ngươi muốn đầu độc chết ta, rồi ném xuống cho lũ chó ăn, một công đôi việc, vừa độc chết lũ chó vừa tranh thủ chạy thoát!” \n“...Đồ man nhân!

Sao có thể...

Vậy ngươi đi đi!

Ta không cần ngươi thương hại!” Bị Diệp Thanh chọc cho tức lộn

ruột, Tử Hinh nghẹn ngào, thực sự định buông tay Diệp Thanh để nhảy xuống. \n“Hắc!

Hắc!

Con nhóc này, cá tính mạnh nhỉ!

Ta đùa chút mà cũng tin thật à!

Đúng là đáng đòn!” Diệp Thanh vội ôm chặt lấy nàng, vừa lầm bầm oán trách vừa vỗ thêm một phát vào mông nàng. \nLại bị đánh trúng mông, Tử Hinh vừa thẹn vừa giận: “...Lại đánh ta...” \n“Được rồi!

Đừng nói nhảm nữa!

Tiểu gia tin ngươi lần này, mau chuẩn bị đi!” Diệp Thanh ngắt lời nàng, trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ đang cầm dược hoàn của nàng, há miệng nuốt lấy viên thuốc.

Trong lúc đó, đôi môi ướt át của hắn vô tình chạm vào lòng bàn tay mịn màng của nàng. \nHành động đột ngột của Diệp Thanh trong lúc cấp bách chẳng khác nào một tên đăng đồ tử thực thụ, khiến lòng Tử Hinh lại một phen thẹn thùng.

Viên thuốc vào miệng, vị ngọt thanh lan tỏa, tan nhanh trong miệng rồi trôi xuống bụng.

Khi dược lực lan ra, từng luồng hơi nóng không ngừng tỏa ra, tràn vào đan điền, hòa quyện với luồng nhiệt bên trong thành một khối. \nCảm nhận sức mạnh đang trỗi dậy, Diệp Thanh sảng khoái thốt lên: “Hù!

Quả thực không tệ!

Nóng hôi hổi luôn nhé!” \nNghe hắn nói, đặc biệt là mấy chữ “nóng hôi hổi”, mặt Tử Hinh càng đỏ rực như than hồng, vì túi thuốc

đó vốn được nàng để trong lớp áo lót sát người, vị trí ngay gần đôi "gò bồng đảo" nhỏ nhắn của mình. \nHoàn toàn không để ý đến phản ứng của nàng, cảm nhận linh khí đang dần dâng trào trong cơ thể, mắt Diệp Thanh lóe lên tinh mang.

Ngay lập tức dùng kén linh khí trong đan điền làm hạt giống, xoay chuyển cực nhanh, rút linh khí ra cho chảy khắp toàn thân.

Chương 213

\n“Xong rồi!

Bên ta đã chuẩn bị xong!

Mau rắc bột thuốc đi!” Sau khi linh khí đã tràn trề, Diệp Thanh liền thúc giục nàng. \n“Hừ!

Đồ man nhân thô lỗ!” Trước sự thúc giục của hắn, Tử Hinh hậm hực nghiến răng, nhưng cuối cùng vẫn phối hợp rắc bột thuốc xuống. \n“Hống!!” Những tiếng gầm giận dữ cuồng bạo vẫn tiếp tục, lũ chó dưới gốc cây vẫn điên cuồng húc vào thân cây to lớn, dù trên người đã rớm máu vẫn không ngừng lại.

Đúng lúc đó, bột thuốc từ từ rơi xuống, nương theo tiếng gầm hít thở gấp gáp của lũ Tông Khuyển mà đi vào mũi miệng và cả những vết thương trên người chúng. \nKhoảng ba bốn phút sau, khi Mê Huyễn Tán bắt đầu có tác dụng, sự cuồng bạo của lũ chó và lực húc vào thân cây rõ ràng giảm hẳn, tinh thần chúng cũng trở nên tán loạn hơn. \n“Trốn kỹ trên cây nhé!” Nhìn thấy sự thay đổi của lũ chó bên dưới, khóe miệng Diệp Thanh nhếch lên một nụ cười mong đợi từ lâu.

Dặn dò Tử Hinh xong, hắn nhảy vọt xuống ngay giữa bầy Tông Khuyển. \n“Đồ man nhân, sao lại lỗ mãng thế!” Thấy Diệp Thanh hành động liều lĩnh, Tử Hinh không khỏi lo lắng, vội bám chặt cành cây, căng thẳng nhìn xuống dưới. \n“Xoảng!” \nThân hình đang lơ lửng giữa không trung, trường kiếm của Diệp Thanh đã ra khỏi vỏ, một đạo hàn quang hình bán nguyệt lập tức lóe lên trong bóng tối. \n“Phập!!” Ngay khi mũi chân Diệp Thanh chạm đất, vũng máu đầu tiên đã bắn ra.

Hai con Tông Khuyển gần nhất thậm chí chưa kịp kêu lên một tiếng đã biến thành hai cái xác không hồn. \n"Hống!!" Thấy kẻ thù đại hận cuối cùng cũng xuống đất, lũ chó xung quanh gầm rú không ngừng.

Hai con Linh Khí nhị đoạn lập tức lao vào hắn. \nMắt lóe tinh mang, Diệp Thanh điểm nhẹ mũi chân, thân hình xoay chuyển như linh viên nhảy nhót, một cú đâm thẳng nhắm vào con chó đang tập kích bên phải. \n"Phập!" Một đạo máu lóe lên, trường kiếm của Diệp Thanh đâm chính xác vào sọ nó. \n"Kiếm này không tệ chút nào!" Khoảnh khắc kiếm đâm vào, Diệp Thanh thầm tán thưởng trong lòng.

Cảm giác sắc bén và vừa tay này cho hắn biết đây là một thanh kiếm phẩm chất thượng hạng. \nTrong sự kinh ngạc lẫn vui mừng, cổ tay hắn xoay nhẹ rồi hất lên, như cắt đậu hũ, trực tiếp chẻ đôi đầu con Tông Khuyển đó.

Khi não chó văng tung tóe, Diệp Thanh nhanh chóng xoay người, điểm chân lao thẳng về phía con chó khác đang lao tới.

Trường kiếm vung lên, hàn quang bao phủ, mũi kiếm thuận thế đâm xuyên cổ họng con Tông Khuyển trước mặt.

Một chiêu giết chết ngay lập tức, động tác gọn gàng tàn nhẫn, không chút động tác thừa. \nChỉ trong nháy mắt, hai con Tông Khuyển đã trở thành vong hồn dưới kiếm của Diệp Thanh.

Thấy đồng bọn bị hạ, ba con khác lập tức gầm lên điên cuồng lao vào. \n"Hừ!

Giờ ta chỉ có bảy thành linh khí, nhưng cũng không đến lượt mấy con chó Linh Khí nhị đoạn các ngươi làm càn!" Một tiếng khinh miệt phát ra, ánh mắt bình tĩnh trầm ổn quét nhanh qua.

Diệp Thanh múa kiếm, thân hình xoay tròn cực nhanh, trường

kiếm thuận thế quét ngang, một vòng Thái Cực được vẽ ra, những điểm hàn tinh lấp loáng.

Mũi kiếm sắc bén cắt chính xác qua cổ họng của cả ba con Tông Khuyển, trong tích tắc chúng đều bỏ mạng. \n“Hống!!

Hú...!” Thấy đồng bọn bị giết, lũ Tông Khuyển xung quanh tức giận đến nổ mắt, phẫn nộ gào thét rồi lao lên như sóng triều hết lớp này đến lớp khác. \nNhưng lần này, dưới tác dụng của Mê Huyễn Tán, động tác của chúng rõ ràng trì trệ và lảo đảo, đòn tấn công cũng hoàn toàn không thành trận hình. \n“Hừ!

Đồ sát thôi, cũng chẳng còn cách nào khác!

Cả lũ cũng chỉ vì sinh tồn mà thôi!

Lên đường đi, lũ chó!” Khóe miệng hiện lên vẻ tàn nhẫn, thân hình Diệp Thanh lại di chuyển, như một con linh xà lọt vào giữa quân thù, uốn lượn uyển chuyển, linh hoạt xuất kích.

Kiếm phong lạnh lẽo chém ra, giữa những đạo máu tươi bắn tóe, từng con Tông Khuyển một cứ thế ngã xuống dưới kiếm của hắn.

Những giọt máu tươi nóng hổi đỏ thẫm cuối cùng cũng rơi xuống gò má Diệp Thanh.

Cùng với mùi tanh nồng xộc vào mũi, nhịp tim của hắn không kìm được mà đập liên hồi kịch liệt.

Một thứ gì đó tiềm tàng dưới đáy lòng vào khoảnh khắc này cũng bắt đầu rục rịch.

“Ha ha ha ha!

Giết!!” Cuối cùng, Diệp Thanh không thể kìm nén nổi sự xao động trong lòng, tiếng hét “Sát” nóng bỏng nồng nặc vang lên.

Trong mắt hắn hiện lên từng tia máu đỏ, thân hình hóa thành một

luồng u ảnh, điên cuồng lao đi, hưng phấn và thống khoái thu hoạch những sinh mạng đang có ý đồ lấy mạng mình.

Mỗi một kiếm hạ xuống, trong huyết sắc bắn tung tóe, sinh mạng biến mất trong nháy mắt.

Dần dần, Diệp Thanh bắt đầu quen và thích cái cảm giác này.

"...

Chẳng lẽ... chẳng lẽ là ma quỷ sao?" Trố mắt nhìn Diệp Thanh bên dưới hoàn toàn chìm vào sát tính, Tử Hinh ở trên cây không tự chủ được mà cảm thấy một tia sợ hãi và mê mang.

Cảm giác mà Diệp Thanh mang lại lúc này không chỉ là huyết tinh tàn nhẫn, mà còn mang theo sự tịch mịch thương sinh, oán hận cả một phương thiên địa.

Xa lạ và khủng bố, đó là cảm giác của Tử Hinh về Diệp Thanh lúc này.

Phụp!

Ngay lúc Tử Hinh còn đang tâm thần hoảng loạn, đạo huyết quang cuối cùng rơi xuống, con Tông Khuyển cuối cùng cũng hóa thành vong hồn dưới kiếm của Diệp Thanh.

Hộc... hộc...

Lồng ngực phập phồng liên hồi, trong lúc thở dốc kịch liệt, cảm nhận máu tươi cùng mồ hôi hỗn hợp tạo thành sự bết dính tanh hôi trên mặt, Diệp Thanh ngửa mặt lên trời thở phào một hơi dài.

Một cảm giác thống khoái chưa từng có bao bọc lấy tim hắn.

Dường như trận sát lục này đã giúp hắn giải tỏa hết những bất an, phẫn hận và đủ loại cảm xúc tiêu cực tích tụ trong lòng từ khi Tòng Sương bị đưa đi.

Khi hơi thở đã ổn định, Diệp Thanh quay đầu nhìn về phía Tử Hinh trên cây.

Đêm tối vẫn u ám như vậy, nhưng ánh mắt hắn lại lấp lánh thứ ánh sáng không thể che giấu, hiện rõ mồn một trong mắt Tử Hinh.

"...

Hắn đang đau lòng sao?" Thân hình run rẩy nhẹ, Tử Hinh trong lúc thẫn thờ dường như nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Diệp Thanh.

Lúc này, nàng lại cảm thấy một tia an tâm lạ thường, khóe miệng khẽ nở một nụ cười kỳ lạ: "Có lẽ là một con ma quỷ, nhưng lại là một con ma quỷ vì cứu ta mà đồ sát lũ ma quỷ khác.

Thần sẽ không cứu ta, nhưng hắn thì có!

Đồ sát chính là sự dịu dàng của hắn!" Với tâm trạng kỳ lạ đó, Tử Hinh nhảy xuống khỏi đại thụ, nhanh chân đi đến trước mặt Diệp Thanh, đưa tay ra nâng đỡ cơ thể đang hơi lảo đảo của hắn: "Ngươi sao rồi?

Tác dụng phụ của đan dược phát tác sao?" "Không sao!

Mau đi thôi..." Vừa thở dốc, Diệp Thanh vừa định nói chuyện thì lại bị một tiếng gầm thét cắt ngang.

Gầm!!

Tiếng gầm kịch liệt, dữ tợn và thô bạo, khí thế mạnh mẽ quét qua tạo thành một trận kình phong.

Trong tiếng sột soạt dày đặc, thân hình to lớn của Tông Khuyển Thủ Lĩnh lao ra, ầm một tiếng đáp xuống trước mặt Diệp Thanh và Tử Hinh.

Gầm!

Tiếng gầm phẫn nộ kịch liệt vang vọng, Tông Khuyển Thủ Lĩnh

đột ngột lao ra đầy giận dữ, không nói lời nào, móng vuốt sắc lẹm kèm theo gió lạnh trực tiếp vồ về phía hai người.

"Mẹ kiếp!

Sao lúc nào cũng xuất hiện vào lúc này!" Công kích của Tông Khuyển Thủ Lĩnh vừa mạnh mẽ vừa nhanh nhẹn khiến Diệp Thanh lập tức chửi thề một tiếng.

Nếu chỉ có một mình, hắn tự nhiên có thể né tránh, nhưng khổ nỗi bên cạnh còn có Tử Hinh.

Rắc rắc!

Thấy không thể né tránh, Diệp Thanh đành nghiến răng, thúc động linh khí hội tụ vào hai tay, vung ngang trường kiếm trong tay, thân hình mạnh mẽ lao ra.

Keng!!

Một tiếng va chạm kim loại chói tai vang lên, khoảnh khắc trường kiếm của Diệp Thanh va chạm với móng vuốt của Tông Khuyển Thủ Lĩnh, lập tức bắn ra những tia lửa sáng rực.

Trong ánh sáng lóe lên đó, thân hình Diệp Thanh như trụ trời chống đất, đôi tay nâng trường kiếm, cứng đối cứng đỡ lấy một đòn của Tông Khuyển Thủ Lĩnh.

Nghiến răng kháng cự lại lực đạo khổng lồ kia, Diệp Thanh lập tức quay đầu nhìn Tử Hinh đang sợ hãi đến mặt cắt không còn giọt máu ở bên cạnh: "Đừng ngây ra đó!

Mau chạy đi!

Tìm chỗ nào trốn cho kỹ!" Tiếng quát của Diệp Thanh làm Tử Hinh giật mình tỉnh lại.

Nhìn thoáng qua Diệp Thanh đang nghiến răng kiên cường, lại

nhìn Tông Khuyển Thủ Lĩnh đang nhe răng trợn mắt trước mặt, mắt Tử Hinh lóe lên.

Nàng đưa tay vỗ vào thắt lưng, một túi vải hiện ra trong tay.

Nàng nhanh chóng mở túi vải, trực tiếp quăng về phía Tông Khuyển Thủ Lĩnh trước mặt.

Dược phấn trong túi vải tức khắc tán ra, dưới sự trợ giúp của một luồng thanh phong, những hạt dược phấn nhỏ li ti bay thẳng về phía mũi miệng của Tông Khuyển Thủ Lĩnh.

Thấy động tác đột ngột của Tử Hinh, ánh mắt Diệp Thanh lập tức lóe sáng, hắn đoán ngay ra thứ Tử Hinh rắc ra chắc chắn là 'Mê Huyễn Tán'.

Có thể trở thành thủ lĩnh của lũ chó này, trí tuệ của nó cũng không thấp.

Thấy Tử Hinh đột nhiên ra tay, ánh mắt Tông Khuyển Thủ Lĩnh lóe lên vẻ nghi hoặc, nó cư nhiên quả đoạn từ bỏ tấn công, nhanh chóng lùi lại phía sau.

Nhưng dù vậy, vẫn có một lượng nhỏ dược phấn bay vào mũi miệng nó trong khoảnh khắc vừa rồi.

"Cẩn thận một chút!" Làm xong những gì có thể, Tử Hinh dặn dò Diệp Thanh một câu cuối cùng rồi nhanh chóng quay người chạy ra khỏi phạm vi chiến đấu.

Sau khi Tử Hinh đã chạy thoát, Diệp Thanh cũng hơi yên tâm.

Một lần nữa nhìn về phía Tông Khuyển Thủ Lĩnh, trong ánh mắt Diệp Thanh lại hiện lên một tia kỳ đãi.

Lúc trước thực lực không đủ, bị con Tông Khuyển Thủ Lĩnh Linh Khí lục đoạn này ép cho phải nhảy vực.

Hiện tại thực lực của hắn cũng ở Linh Khí lục đoạn, tuy lúc này có chút tiêu hao, nhưng đối mặt với con chó trước mặt này, Diệp Thanh cảm thấy mình có vốn luyến để chiến một trận.

Trận chiến này dù hắn muốn tránh, Tông Khuyển Thủ Lĩnh cũng tuyệt đối không đồng ý.

Nhìn chằm chằm Tông Khuyển Thủ Lĩnh, Diệp Thanh trực tiếp ngoắc ngoắc ngón tay: “Cẩu tử!

Lại đây!

Chương 214

Hôm nay nợ mới nợ cũ, ông đây tính sạch với ngươi một lượt!!" Gầm!!

Bản thân Tông Khuyển Thủ Lĩnh đã cực kỳ oán hận Diệp Thanh, bị hắn khiêu khích, nó gầm lên đầy giận dữ, nhảy vọt lên vung móng vuốt lao thẳng về phía Diệp Thanh.

Đối mặt với Tông Khuyển Thủ Lĩnh đang lao tới, mặt Diệp Thanh không chút sợ hãi, vung trường kiếm trực diện nghênh chiến.

Vù...

Hai luồng kình phong va chạm vào nhau, Diệp Thanh và Tông Khuyển Thủ Lĩnh nhanh chóng tiếp cận, trong nháy mắt nổ ra một trận giao phong kịch liệt.

Hai bóng hình một lớn một nhỏ hoàn toàn chênh lệch giao nhau trong rừng.

Mỗi lần kiếm quang va chạm với móng vuốt, trong bóng đêm lại hiện lên những tia lửa sáng rực.

Tông Khuyển Thủ Lĩnh gầm thét liên hồi, đôi móng vuốt khổng lồ không ngừng vung vẩy, hận không thể xé xác Diệp Thanh thành từng mảnh ngay lập tức.

Nhưng mỗi lần đều bị Diệp Thanh di chuyển linh hoạt thành công né tránh.

Đối mặt với tình huống này, Tông Khuyển Thủ Lĩnh càng thêm giận dữ, không ngừng tăng nhanh tần suất tấn công.

"Khí thế trên người con chó này sao có chút không giống lúc trước nhỉ?" Thân hình nhanh chóng né tránh tiến thoái, trong lúc không

ngừng giao phong với Tông Khuyển Thủ Lĩnh, Diệp Thanh tỉ mỉ cảm nhận khí trường của đối phương, rõ ràng nhận ra một tia bất ổn, nhưng nhất thời lại không nói ra được vấn đề nằm ở đâu.

Chớp mắt, hai bóng hình đã giao đấu thêm mười mấy hiệp.

Cuối cùng, trong lúc não bộ Diệp Thanh còn đang suy tính, Tông Khuyển Thủ Lĩnh đã nắm lấy một sơ hở.

Gầm!!

Lại một tiếng gầm nữa, móng vuốt đen kịt lóe lên hàn quang đột nhiên giáng xuống, lực đạo cực kỳ mãnh liệt, hận không thể một phát tát Diệp Thanh thành thịt vụn.

"Ha!!" Tầm mắt nhanh chóng di chuyển lên trên, thấy một đòn này không thể né tránh, Diệp Thanh hét lớn một tiếng, trường kiếm trong tay thuận thế vung lên, trực tiếp chọn cách đối đầu cứng nhắc.

Keng!!

Tiếng va chạm kịch liệt vang vọng, kiếm phong và móng vuốt lại một lần nữa kích phát ra trận hỏa hoa dữ dội.

Lực đạo khổng lồ trút xuống khiến hai chân Diệp Thanh lún sâu vào bùn đất dưới chân mấy phân, nhưng cuối cùng nhờ sự kiên định của mình, hắn vẫn ngạnh sinh giang đỡ được đòn này.

Cảm nhận lực đạo truyền tới từ móng vuốt, ánh mắt Tông Khuyển Thủ Lĩnh không khỏi giật nảy mình, vì trong luồng lực đạo đó, nó cảm nhận rõ ràng tu vi hiện tại của Diệp Thanh không hề thua kém nó.

Gầm!!

Lại một tiếng gầm nữa, xen lẫn phẫn hận cùng sự không thể chấp nhận được, lực đạo trên móng vuốt Tông Khuyển Thủ Lĩnh đột ngột tăng cường, một lần nữa phẫn nộ đè xuống.

Rắc rắc!

Đối mặt với lực đạo khổng lồ đột ngột tăng mạnh, Diệp Thanh cắn chặt răng, thân hình run lên, bị ép đến mức nửa quỳ xuống đất.

Gầm!!

Tiếng gầm lại tới, cái đầu khổng lồ của Tông Khuyển Thủ Lĩnh cùng với lực đạo không ngừng tăng cường bắt đầu từng chút một áp sát Diệp Thanh.

Những chiếc răng già sắc nhọn dần lộ ra trong đêm tối, ngay cả mùi tanh hôi từ miệng nó Diệp Thanh cũng ngửi thấy rõ ràng.

Cuối cùng, trong sự tiếp cận chậm rãi đó, trong mắt Diệp Thanh hiện ra đôi đồng tử khổng lồ âm hiểm hung lệ.

Từ bên trong đó, ngoài sự tàn nhẫn huyết tinh, còn xen lẫn một tia miệt thị trần trụi.

Vút!

Cuối cùng, sự tàn bạo trong mắt Tông Khuyển Thủ Lĩnh đột ngột gia tăng, một chiếc móng vuốt khác cũng đang tỏa ra hàn quang bắt đầu chậm rãi nâng lên, chuẩn bị cấp cho Diệp Thanh sự kết liễu cuối cùng.

Trốn sau đại thụ nhìn cảnh tượng nguy hiểm không xa, trong lòng Tử Hinh vừa nôn nóng vừa lo lắng, lập tức rút đoản kiếm ra chuẩn bị lao lên cứu Diệp Thanh.

Ngay lúc dường như sinh tử chỉ trong một sợi tóc, khóe miệng Diệp Thanh lại dần hiện lên một nụ cười thỏa mãn: "Hừ!

Cẩu tử!

Ta chỉ là muốn thử xem khoảng cách giữa chúng ta thế nào, thuận tiện đợi dược hiệu của Mê Huyễn Tán phát tác thôi.

Mẹ nó chứ, đừng có đắc ý, ngươi quá xem trọng bản thân rồi đấy!" Một tiếng cười lạnh hạ xuống, Diệp Thanh nghiến răng, toàn bộ linh khí tích tụ trong quang kén ở đan điền từ lúc bắt đầu chiến đấu lập tức được hắn rút ra, trong khoảnh khắc lan tỏa khắp kinh mạch tứ chi.

"Ha!!" Đột nhiên hét lớn một tiếng, một luồng khí thế và sức mạnh cường hoành từ trên người Diệp Thanh đột ngột bộc phát, xông thẳng vào móng vuốt đang đè xuống.

Xoẹt!

Tăng!

Thân hình đột ngột hành động, hai tay dùng lực đẩy mạnh trường kiếm.

Trong ánh hàn quang lấp loáng, một trận tiếng kim loại ma sát và tiếng vật thể bị đứt đoạn vang lên.

Khảnh khắc tiếp theo, trường kiếm trong tay Diệp Thanh vạch ra một đường bán nguyệt hoàn mỹ, hai chiếc móng của Tông Khuyển cũng bị chém đứt lìa.

Ngao ô!!

Từng giọt máu đỏ tươi hiện ra, Tông Khuyển Thủ Lĩnh rít lên đau đớn, lập tức nhanh chóng lùi lại một đoạn.

Nhưng vừa lùi được vài bước, nó cảm thấy trời đất quay cuồng, cơ thể lảo đảo có chút không kiểm soát được, lúc này dược hiệu của 'Mê Huyễn Tán' cũng bắt đầu phát tác.

Vút!

Nắm lấy cơ hội ngàn năm có một này, trường kiếm trong tay Diệp Thanh lấp lánh hàn mang, thân hình lao thẳng về phía Tông Khuyển

Thủ Lĩnh.

Linh khí dồn hết vào tay phải, trường kiếm như sao lạnh rơi xuống trực tiếp đâm ra, nhắm thẳng vào trán con thú.

Thấy một kiếm này chỉ cần đâm vào là có thể kết liễu mạng sống của Tông Khuyển Thủ Lĩnh, nhưng đúng lúc này, trên trán nó đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng lấp lánh, va thẳng vào trường kiếm của Diệp Thanh.

Đinh!!

Trong tiếng ngân thanh thúy, trường kiếm trong tay Diệp Thanh rung động dữ dội.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh quái dị bàng bạc thuận theo thân kiếm tràn tới, trực tiếp đánh thẳng vào toàn thân hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Diệp Thanh bị chấn bay ra ngoài.

Phịch!

Thân hình rơi nặng nề xuống đất, Diệp Thanh bị ngã đến tức ngực, nhưng vẫn kiên cường nghiến răng nhanh chóng đứng dậy.

Tình huống đột phát khiến Tử Hinh kinh hãi thất sắc, lo lắng hoảng sợ lập tức từ sau đại thụ lao ra chạy về phía Diệp Thanh.

"...

Cảm giác này..." Nhìn chằm chằm vào ánh sáng không ngừng tăng cường trên người Tông Khuyển Thủ Lĩnh, sắc mặt Diệp Thanh đại biến, lập tức quay đầu nhìn về phía Tử Hinh đang chạy tới: "Nha đầu, loại dược hoàn khôi phục linh khí đó, có hay không!?" Giọng Diệp Thanh cấp bách và thô bạo khiến Tử Hinh giật mình.

Sau khi phản ứng lại, nàng lập tức gật đầu: "Ta có, nhưng loại dược hoàn đó ăn nhiều quá sẽ..." "Đừng nói nhảm!

Có thì đưa mau!

Nếu không, lát nữa ta chắc chắn sẽ chết!" Cắt đứt lời Tử Hinh một cách thô bạo, trong tình huống nôn nóng, Diệp Thanh chẳng màng gì cả, trực tiếp giật lấy y phục của Tử Hinh.

"A!

Ngươi làm gì thế!!" Trong tiếng kinh hô của Tử Hinh, Diệp Thanh giật lấy túi nhỏ đựng đan dược, tùy ý xé mở rồi đổ hết số dược hoàn bên trong vào miệng.

Hai viên đan dược nuốt xuống bụng lập tức hóa thành một luồng hồng lưu nóng hổi bàng bạc tràn vào đan điền của Diệp Thanh.

Rắc rắc!

Cảm nhận luồng sức mạnh mạnh mẽ bàng bạc đó, Diệp Thanh nghiến răng, dốc sức vận chuyển công pháp, sau khi dẫn đạo nó xoay tròn thì nhanh chóng tụ tập lên hai tay.

Vút!

Ngay lúc Diệp Thanh vừa điều động sức mạnh, đối diện Tông Khuyển Thủ Lĩnh đang lảo đảo vì Mê Huyễn Tán, luồng ánh sáng lấp lánh giữa trán nó đột ngột gia tăng.

Sau một hồi xoay tròn bao quanh, nó cư nhiên hóa thành một hư ảnh Tông Khuyển khổng lồ, sừng sững đứng trước mặt Diệp Thanh và Tử Hinh.

Ánh mắt tràn đầy kinh hãi nhìn hư ảnh trước mặt, giọng Tử Hinh run rẩy đầy vẻ khó tin: "...

Hồn Tinh Thú!?" Ngao ô...

Hư ảnh Tông Khuyển khổng lồ ngẩng đầu, một tiếng hú dài ngân vang đầy tang thương, khí thế mạnh mẽ như kình phong lập tức tản ra

khiến lá cây xung quanh xào xạc.

Sau khi tùy ý phóng thích khí thế, hư ảnh Tông Khuyển chậm rãi cúi đầu, ánh mắt trống rỗng đó lập tức khóa chặt lấy Diệp Thanh trước mặt.

Ực...

Nhìn chằm chằm hư ảnh trước mặt, cảm nhận khí thế mạnh mẽ không ngừng tỏa ra, Diệp Thanh không khỏi nuốt nước miếng.

Chỉ riêng khí thế phóng ra trong tiếng hú vừa rồi đã đủ để hắn khẳng định thực lực của hư ảnh này cao hơn Tông Khuyển Thủ Lĩnh ít nhất một bậc.

Như vậy đủ chứng minh thực lực của hư ảnh Tông Khuyển ít nhất cũng ở trình độ Dẫn Linh Cảnh.

"Chẳng lẽ ngay từ đầu Tông Khuyển Thủ Lĩnh không ra tay là để dung hợp Hồn Tinh của Hồn Tinh Thú vào cơ thể sao?" Nhìn chằm chằm hư ảnh trước mặt, lại nhìn điểm sáng giữa chân mày của Tông Khuyển Thủ Lĩnh, Diệp Thanh nhíu mày suy đoán.

Gầm!!

Đúng lúc này, Tông Khuyển Thủ Lĩnh gầm lên với Diệp Thanh, luồng sáng trên trán nó bắt đầu rực rỡ hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồn Tinh Thú cư nhiên nhảy lên, lao thẳng vào Tông Khuyển Thủ Lĩnh.

Nhưng ngay khi chạm vào cơ thể nó, hư ảnh lập tức dung hợp vào trong.

Ngao ô!!

Khoảnh khắc hư ảnh dung nhập, Tông Khuyển Thủ Lĩnh hú dài một tiếng, một luồng khí thế cường hoành dị thường lập tức bộc phát

ra ngoài.

“Hỏng bét!

Tình huống này giống như đang dung hợp lẫn nhau rồi!?” Nhận ra tình huống này, mắt Diệp Thanh lập tức lóe lên, trong lòng dâng lên dự cảm bất lành, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Đúng như Diệp Thanh đoán, trước đó Tông Khuyển Thủ Lĩnh không xuất hiện là để dung hợp Hồn Tinh mà lão thủ lĩnh để lại, đó cũng là nguồn gốc sự thay đổi khí tức trên người nó.

Ở phía bên kia, cảm nhận khí thế cường hoành và tình huống quái dị này, Tử Hinh càng sợ hãi đến mặt không còn giọt máu.

Nhất thời nàng còn quên cả việc chỉnh lý lại y phục bị Diệp Thanh giật mở, thân hình run rẩy không tự chủ được mà áp sát lại gần Diệp Thanh.

Nhận thấy động tác của Tử Hinh bên cạnh, Diệp Thanh liếc nhìn bằng ánh mắt dư quang, trong đầu lập tức lóe lên một linh cảm, một biện pháp có lẽ khả thi.

“Ngựa chết thành ngựa sống mà chữa, đánh cược một phen!” Trong lòng đã định ý, Diệp Thanh không để lại dấu vết nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tử Hinh.

Bàn tay đột nhiên bị Diệp Thanh nắm chặt khiến Tử Hinh giật nảy mình, nhưng lúc này, lời nói của Diệp Thanh cũng vang lên bên tai.

“Nha đầu, lát nữa ta sẽ giữ chân con chó này, ngươi nhân cơ hội giúp ta... nhớ kỹ, số lượng thạch khối ở bốn phương vị tuyệt đối không được nhầm lẫn!” Dặn dò đi dặn dò lại Tử Hinh một câu, Diệp Thanh nhanh chóng lấy từ trong ngực ra một cái túi nhỏ đựng thạch khối, nhét vào tay nàng.

Cảm nhận những viên đá nhỏ trong tay, lại nhìn ánh mắt đầy kỳ

đãi của Diệp Thanh, Tử Hinh trấn tĩnh lại, sau khi gật đầu thì từ từ lùi ra sau lưng hắn.

Gầm!!

Ngay lúc Tử Hinh lùi lại, Tông Khuyển Thủ Lĩnh trước mặt Diệp Thanh gầm lên điên cuồng, kình khí cường hoành xông thẳng về phía hắn.

Khí thế đó so với trước đây không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

"Quả nhiên, cư nhiên thật sự dung hợp rồi!" Quay mặt nhìn lại Tông Khuyển Thủ Lĩnh một lần nữa, ánh mắt Diệp Thanh lập tức nhảy lên.

Chương 215

Lúc này xung quanh con thú bao bọc một tầng huỳnh quang nhàn nhạt giống hệt như Hồn Tinh Thú.

Huỳnh quang bao phủ toàn thân nó như một lớp áo giáp, đồng thời lại giống như hai con Tông Khuyển chồng lên nhau, mang lại cảm giác cực kỳ quái dị.

Nhìn chằm chằm Diệp Thanh đang vẻ mặt nghiêm trọng trước mặt, ánh mắt Tông Khuyển Thủ Lĩnh tràn đầy sự kiêu ngạo, còn Tử Hinh đang chạy đi bên cạnh hoàn toàn bị nó ngó lơ.

Nó đưa cái chân bị Diệp Thanh chém đứt móng ra cào cấu, ánh mắt âm hàn lóe lên, ý vị khiêu khích cực kỳ rõ ràng, hoàn toàn trả miếng lại sự khiêu khích của Diệp Thanh lúc trước.

"Chó con, đủ kiêu căng đấy!

Đã vậy, tiểu gia chơi với ngươi một chút!

Nha đầu, tay chân nhất định phải nhanh lên đấy!" Trong lòng thầm cầu nguyện, ánh mắt kiên nghị lóe lên, Diệp Thanh vung ngang trường kiếm, kết một kiếm quyết.

Thân hình lao đi như mũi tên rời cung, trực tiếp xông thẳng về phía Tông Khuyển Thủ Lĩnh trước mặt.

Vù...

Thấy Diệp Thanh lao tới, thân hình to lớn của Tông Khuyển Thủ Lĩnh tức khắc tạo ra một trận kình phong, cũng lao lên đối diện.

Vút!

Dường như chỉ trong một cái chớp mắt, Tông Khuyển Thủ Lĩnh

đã ở ngay trước mắt Diệp Thanh.

Ngay sau đó, cái móng vuốt lấp lánh ánh sáng lập tức giáng xuống với tốc độ cực kỳ kinh người.

"Xoẹt!" Ánh mắt tràn đầy nghiêm trọng, Diệp Thanh vội vàng thu công thế chuyển thành thủ thế, cố gắng né tránh.

Trong tiếng y phục bị xé rách, hắn mới kịp thời tránh được một đòn này.

Một cơn đau nhói truyền đến từ lồng ngực, Diệp Thanh nghiến răng kiên trì, linh khí trong cơ thể vận chuyển hết vào tay phải đang cầm kiếm, xoay người vung kiếm nhắm thẳng vào móng vuốt của đối phương.

Nhưng một kiếm quét ngang ra, con Tông Khuyển Thủ Lĩnh kia đã sớm nhanh chóng né tránh, cuối cùng đòn phản kích của Diệp Thanh cũng vô công mà về.

Diệp Thanh tấn công không thuận lợi, nhưng Tông Khuyển Thủ Lĩnh lại nắm bắt được sơ hở, thân hình bật nhảy một lần nữa vồ tới, móng vuốt trực chỉ Diệp Thanh.

Trong lòng nghiêm trọng vô cùng, Diệp Thanh dốc sức điều động linh khí, trong lúc né tránh nhanh chóng cuối cùng cũng thành công tránh được đòn công kích thứ hai.

"Mẹ kiếp!

Nếu tấn công không theo kịp, vậy lão tử chuyên tâm chạy!" Thân hình nhanh chóng lùi lại, cảm nhận cơn đau nhói trước ngực, Diệp Thanh nhanh chóng suy tính, lập tức dập tắt mọi ý định phản kích, một lòng dồn linh khí hội tụ vào tứ chi, bộ pháp di chuyển cũng theo đó thay đổi.

Khảnh khắc tiếp theo, mắt Diệp Thanh lóe lên, hắn nắm lấy đặc

điểm thân hình to lớn và nặng nề của con thú, nhanh chóng di chuyển vòng tròn xung quanh nó, linh khí dồn hết vào hai chân.

Bước đi như linh miêu rình mồi, thanh thoát như hạc lập giữa không trung, lao đi như gà rừng chạy trong bụi rậm, uyển chuyển như rắn nước lướt trên mặt hồ.

Trong lúc không ngừng né tránh đằng na, Diệp Thanh hoàn toàn thể hiện ra tinh yếu của Thái Cực Bộ Pháp.

Đối mặt với Diệp Thanh trơn như chạch, móng vuốt khổng lồ của Tông Khuyển Thủ Lĩnh không ngừng giáng xuống nhưng lần nào cũng bị Diệp Thanh lướt qua rìa né tránh được.

Gầm!!

Thấy mãi không hạ được Diệp Thanh, Tông Khuyển Thủ Lĩnh phẫn nộ gầm thét, lớp huỳnh quang bao quanh cơ thể nó một lần nữa rực sáng, ngay sau đó tốc độ của nó đột ngột tăng vọt.

Cùng với tốc độ của đối phương tăng lên, trên trán Diệp Thanh lập tức lấm tấm mồ hôi, trong lòng không khỏi thúc giục: "Nha đầu, nhanh lên, nhanh lên một chút đi mà!" "Tất cả đều đặt xong rồi!" Thấy Diệp Thanh có chút chống đỡ không nổi, Tử Hinh ở phía kia cuối cùng cũng đặt xong tất cả các thạch khối.

Đột nhiên nghe thấy tiếng của Tử Hinh, Diệp Thanh lập tức phấn chấn hẳn lên.

Linh khí hội tụ vào hai chân, trong lúc thân hình nhanh chóng lùi lại, hắn lập tức lấy từ trong ngực ra năm viên đá nhỏ cuối cùng.

Thân hình lùi đến vị trí thích hợp, Diệp Thanh lập tức ném năm viên đá màu vàng đất xuống đất.

Tinh yếu hành khí của Đạo gia không ngừng vang vọng trong đầu, toàn bộ linh khí xoay quanh quang kén trong đan điền trong nháy mắt

bị rút sạch, đồng thời Diệp Thanh cúi người dùng lòng bàn tay ấn xuống đất kích phát trận pháp.

Gầm!

Thấy động tác của Diệp Thanh có sự thay đổi, Tông Khuyển Thủ Lĩnh rống lên một tiếng, nhảy vọt lao đến trước mặt hắn.

Móng vuốt khổng lồ kèm theo kình phong hung mãnh trong nháy mắt giáng xuống đầu Diệp Thanh.

"Mẹ kiếp, liều vậy!

Nhất định phải có tác dụng!" Một ý nghĩ lóe qua trong đầu, trong lòng chửi thầm một tiếng, Diệp Thanh nghiến răng, hàn quang tứ xạ, hai tay cầm kiếm đưa ngang lên trên, đồng thời hai chân dẫm lên năm viên đá nhỏ dưới chân.

Keng!!

Trong một tiếng chấn động cực lớn, trường kiếm trong tay Diệp Thanh va chạm dữ dội với móng vuốt của con chó.

Lực đạo khổng lồ khiến cả người Diệp Thanh run rẩy, lồng ngực dâng lên một luồng khí nóng.

Rắc rắc!

Cắn chặt răng kiên cường chống đỡ, linh khí trong cơ thể Diệp Thanh nhanh chóng vận chuyển, toàn bộ tụ tập vào đôi bàn chân.

"Nhất Bắc Khôn, Tam Đông Ly, Ngũ Trung Thổ, Thất Tây Khảm, Cửu Nam Càn, Tứ Tượng Thiên Dương, kết trận!" Cùng với tinh yếu của Tứ Tượng Trận Pháp Lạc Thư của Đạo gia vang vọng trong đầu, linh khí tụ tập trên bàn chân Diệp Thanh trong nháy mắt lao thẳng xuống, quán thâu vào năm viên đá nhỏ dưới chân.

Từng sợi linh khí nhanh chóng phân tán, cuối cùng liên kết với

những viên đá mà Tử Hinh đã đặt ở bên ngoài.

"Có tác dụng rồi!" Sau khi cảm nhận rõ ràng sự liên kết này, ánh mắt Diệp Thanh lóe lên tinh mang.

Năm viên đá nhỏ dưới chân Diệp Thanh và những viên đá bố trí xung quanh đều là những viên đá đặc thù chất lượng thượng hạng mà hắn đã tìm được trong núi trước đó.

Suốt những ngày qua, mỗi ngày hắn đều dành một khoảng thời gian nhất định, dùng đôi tay tụ tập linh khí không ngừng nhào nặn những viên đá này, lấy linh khí của mình làm dẫn đạo để tạo ra sự liên kết nhất định giữa chúng, từ đó đóng vai trò quyết định cho việc bố trí trận pháp sau này.

Sự thật chứng minh nỗ lực của Diệp Thanh là xứng đáng.

Lúc này, những viên đá nhỏ này đã thành công liên kết lại với nhau trong trận pháp thông qua sự truyền dẫn của linh khí.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười thỏa mãn, Diệp Thanh nhanh chóng rút linh khí trong người tụ vào bàn chân, thông qua năm viên đá dưới chân truyền dẫn linh khí vào bốn phương vị khác.

Cùng với sự gia tăng của linh khí, một luồng khí trường ấm áp lập tức dâng lên từ bốn phương vị, trong nháy mắt bao vây lấy Tông Khuyển Thủ Lĩnh ở vị trí trung tâm.

Vù...

Giống như một luồng gió ấm thổi qua, khí trường ấm áp nhanh chóng lướt qua cơ thể Tông Khuyển Thủ Lĩnh.

Luồng huỳnh quang trên người nó lập tức rung động rõ rệt, ngay sau đó là một cảm giác hồi hộp và khó chịu mãnh liệt bao trùm toàn thân nó.

Ngao ô...!

Trong sự rung động liên tục của huỳnh quang, một tiếng hú vừa như sợ hãi vừa như đau đớn đột nhiên vang lên.

Khảnh khắc tiếp theo, luồng huỳnh quang trên người Tông Khuyển Thủ Lĩnh cư nhiên bắt đầu có xu hướng bị rút ra ngoài.

Dưới sự ảnh hưởng trực tiếp của tình huống này, lực đạo trên cái móng đang đè Diệp Thanh đột ngột tiêu tán, thân hình nó cũng vặn vẹo quái dị rồi nhanh chóng lùi lại phía sau.

"Hừ!

Tiếp theo, tới lượt ta!" Thấy tình huống bên phía Tông Khuyển Thủ Lĩnh thay đổi lớn, Diệp Thanh lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn vung mạnh trường kiếm, xoay người vung kiếm từ dưới lên trên, lập tức đuổi theo chém trúng cái móng của nó.

Phập!!

Kiếm phong lạnh lẽo vạch ra một đạo huyết quang.

Một kiếm này hạ xuống lập tức cắt một đường trên móng vuốt của Tông Khuyển Thủ Lĩnh.

Ngao ô!!

Cơn đau xé lòng ập đến, Tông Khuyển Thủ Lĩnh hú lên đau đớn rồi định phản kích.

Nhưng ngay khi nó vừa nâng móng lên, độ cong khóe miệng Diệp Thanh lập tức thay đổi, linh khí dồn hết vào bàn chân, quán thâu vào năm viên đá nhỏ.

Vù...

Trận nhãn 'Trung Thổ' ở giữa bị ảnh hưởng, nhanh chóng phát tán

ra xung quanh.

Thạch khối ở bốn phương hướng cũng đồng thời bị ảnh hưởng, luồng dương khí ấm áp đó một lần nữa bao vây lấy cơ thể con thú.

Ngao ô!!

Luồng gió ấm thổi qua một lần nữa khiến huỳnh quang trên người nó rung lên bần bật, ngay cả nguồn sáng ở giữa chân mày cũng bị ảnh hưởng trực tiếp.

Cuối cùng, trong một trận rên rỉ và giãy giụa đau đớn, Tông Khuyển Thủ Lĩnh không còn hơi sức đâu để đối phó với Diệp Thanh trước mặt nữa.

"Hừ!

Cẩu tử, muốn trách thì trách ngươi quá ngu!

Rõ ràng chỉ cần để Hồn Tinh Thú ra tay là có thể xử lý ta, lại cứ thích dung hợp!

Bây giờ là sân nhà của ta rồi!" Trong tiếng hừ lạnh, sự tàn nhẫn hiện lên nơi khóe mắt Diệp Thanh.

Hắn cắm trường kiếm xuống đất, hai tay nhanh chóng đan xen vào nhau, lập tức kết ra Tứ Tượng Ấn.

"Tứ chân tam khí, kết bích lãng quang." Tinh yếu thuật pháp lại vang lên, bốn cái thủ ấn của Diệp Thanh lần lượt kết ra.

Thân hình hắn lùi lại, linh khí trong nháy mắt hội tụ vào đôi bàn chưởng, lập tức ấn lên năm viên đá trên mặt đất.

Linh khí từ lòng bàn tay Diệp Thanh nhanh chóng thẩm thấu, lấy năm viên đá nhỏ làm trung tâm lấn sang bốn phương hướng xung quanh.

Khoảnh khắc tiếp theo, khí tức ấm áp từ tám phương mười

hướng đột ngột gia tăng, từng sợi nhiệt khí giống như những sợi dây thừng lập tức tầng tầng lớp lớp quấn quanh người Tông Khuyển Thủ Lĩnh.

Ngao ô!!

Lại một tiếng hú đau đớn nữa, huỳnh quang quanh người Tông Khuyển Thủ Lĩnh dưới sự ảnh hưởng của nhiệt khí tăng cường xung quanh cư nhiên bắt đầu từng chút một thoát ly khỏi cơ thể nó.

Cảnh tượng đó giống như linh hồn của nó đang bị cưỡng ép rút ra ngoài.

Tứ Tượng Thiên Dương, trong thuật môn Đạo gia, lấy hình thái Lạc Thư làm bản thể để bày ra một loại trận pháp.

Lạc Thư có chép, các số dương gồm Nhất, Tam, Ngũ, Thất, Cửu lần lượt đại diện cho các vị trí Bắc Khôn, Đông Ly, Trung Thổ, Tây Khảm, Nam Càn.

Những cách bố trí này đều là bố trí theo số dương.

Diệp Thanh hiểu rõ, nói về hồn phách, dù ở bất kỳ thế giới nào cũng thuộc về mặt ẩn tính và âm tính.

Vì vậy lúc này Diệp Thanh bố trí Tứ Tượng Thiên Dương chính là dùng dương tính tuyệt đối để áp chế hồn tinh thú mang tính âm trên người Tông Khuyển Thủ Lĩnh.

Đúng như Diệp Thanh nói, nếu lúc Hồn Tinh Thú xuất hiện mà Tông Khuyển Thủ Lĩnh dứt khoát để nó ra tay thì hắn chắc chắn phải chết.

Nhưng con chó này lại cứ muốn dung hợp để nâng cao thực lực rồi tiến hành áp chế tuyệt đối.

Kết quả là vật cực tất phản, lại đúng như ý nguyện của Diệp

Thanh, khiến Tứ Tượng Thiên Dương Trận phát huy tác dụng to lớn.

Tiếng gào thét đau đớn liên tục vang lên, cả cơ thể Tông Khuyển Thủ Lĩnh co giật không ngừng.

Do nó đã dung hợp với Hồn Tinh Thú, nên sự áp chế, bóc tách và tổn thương mạnh mẽ mà trận pháp gây ra cho Hồn Tinh Thú cũng đồng thời tác động lên chính cơ thể nó.

Ngao ô!!

Ngay lúc Diệp Thanh và Tông Khuyển Thủ Lĩnh đang rơi vào trạng thái giằng co, con thú bỗng nhiên hú dài một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng trên trán nó đột ngột bùng phát, viên Hồn Tinh trong suốt lung linh cư nhiên trực tiếp bị nó tự hành bài xích ra ngoài.

Cùng với việc Hồn Tinh bị đẩy ra, Hồn Tinh Thú đang bám trên người nó cũng đồng thời thoát ly khỏi cơ thể, một lần nữa hóa thành một con Tông Khuyển khổng lồ xuất hiện trước mặt Diệp Thanh.